

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

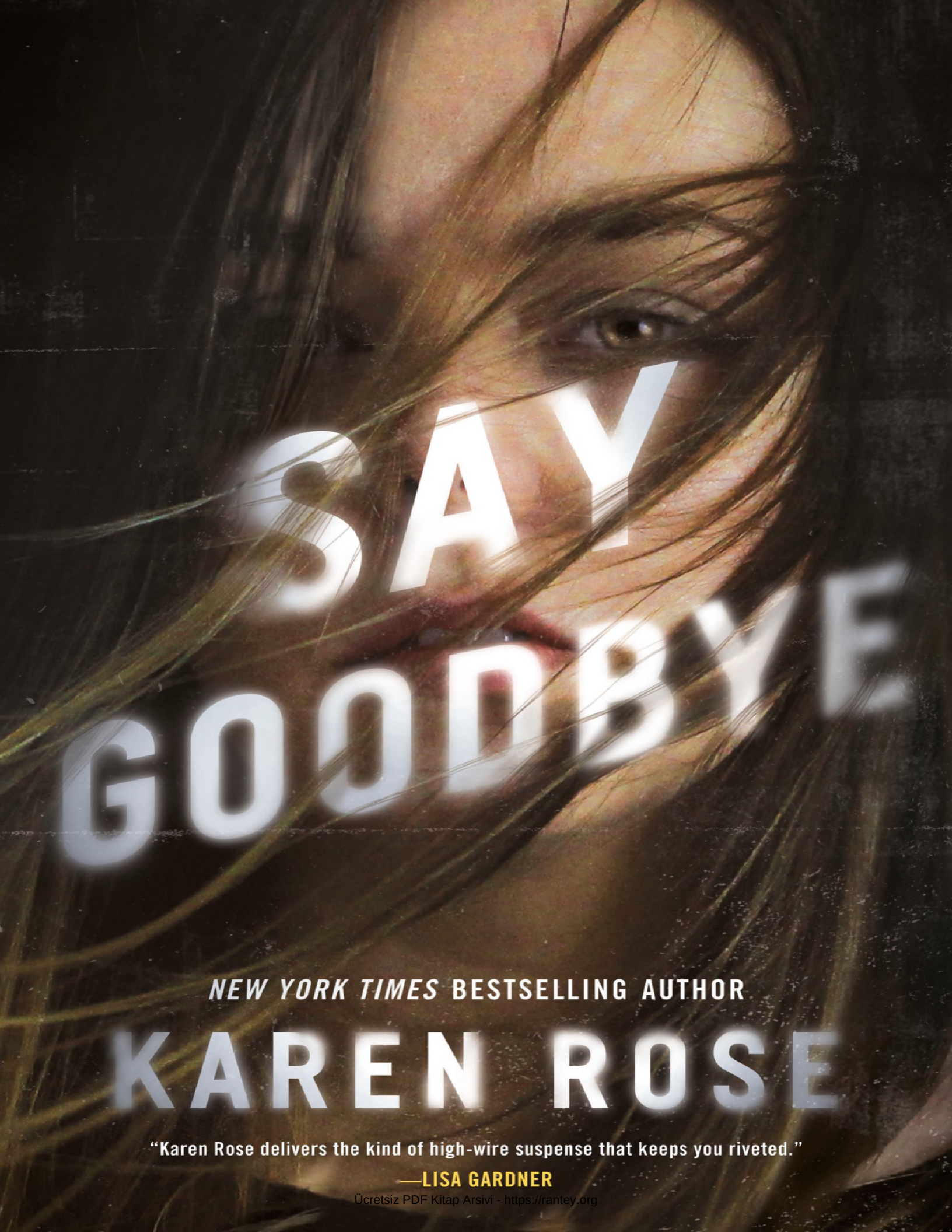
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SAY GOODBYE

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

KAREN ROSE

"Karen Rose delivers the kind of high-wire suspense that keeps you riveted."

—LISA GARDNER

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Karen Rose tarafından yazılan başlıklar

KİRLİ SIRLAR
(enovella)

Baltimore Romanları

SEN BANA AITSIN,
SÖYLEYECEK KİMSE
KALMADI. BENİ
ÖZLEDİN Mİ?
KIRIK SESSİZLİK
(enovella)
ARKANI KOLLA
DOLAPTAKİ CANAVARIN ÖLÜMÜ
YETERLİ DEĞİL

Cincinnati Romanları

KARANLIKTA TEK BAŞINA
DÜŞÜNDÜĞÜNDEN DAHA
YAKIN
KARANLIĞIN HER
KARANLIK KÖŞESİNDE
KARANLIĞIN İÇİNE

Sacramento Romanları

ÜZGÜN OLDUĞUNU
SÖYLE, BİR DAHA
SÖYLEME.

SAY GOODBYE

KAREN ROSE

BERKLEY
NEW YORK

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı© 2021 by Karen Rose Books, Inc.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir kitabı çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz.

izinsiz olarak herhangi bir biçimde bir parçası. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Rose, Karen, 1964- yazar.

Başlık: Hoşça kal de / Karen Rose.

Açıklama: New York: Berkley, [2021] | Dizi: Sacramento romanları; 3 Tanımlayıcı:
LCCN 2020047400 (basılı) | LCCN 2020047401 (e-kitap) | ISBN 9781984805331

(ciltli) | ISBN 9781984805355 (e-kitap) Konular:

GSAFD: Gerilim kurgu.

Sınıflandırma: LCC PS3618.O7844 S28 2021 (baskı) | LCC PS3618.O7844 (e-kitap) | DDC 813/.6- dc23

LC kaydı <https://lcn.loc.gov/2020047400> adresinde mevcuttur

LC e-kitap kaydı <https://lcn.loc.gov/2020047401> adresinde mevcuttur

Kapak tasarımı: Faceout Studio/Lindy Martin Kapak
görseli: Vanessa Skotnitsky/Arcangel E-kitap için
uyarlayan: Kelly Brennan

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

pid_prh_5.7.1_c0_r0

Sheila'ya. Arkadaşlığınıza sahip olduğum için çok şanslıyım. Her zaman sevgilerimle. 🙌

Kanadalı Sarah'ya. Kapımız her zaman açık, özellikle de Şükran Günü'nde. Fikrinizi kitaba ekleyemedim, umarım bu bir sonraki en iyi şey olur.

Martin'e, her zamanki gibi. Seninle karantinaya girmeyi tercih edeceğim kimse yok. Seni seviyorum.

İÇİNDEKİLER

Kapak

Karen Rose'un

Başlıkları Başlık

Sayfası Telif Hakkı

İthafı

Önsöz Birinci

Bölüm İkinci

Bölüm Bölüm

Üçüncü

Dördüncü

Beşinci Altıncı

Yedinci Sekizinci

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Bölüm Bölüm

Onaltıncı

BölümDokuzunc

u Onuncu

Onbirinci Oniki

Onüçüncü

ONDördüncü

Onbeşinci

On Yedinci Bölüm On

Sekizinci Bölüm

[On Dokuzuncu Bölüm](#)
[Bölüm Yirmi Yirmi](#)
[Bir Yirmi İki Bölüm](#)
[Yirmi Üç Bölüm Yirmi](#)
[Dört Bölüm Yirmi Beş](#)
[Bölüm Yirmi Altı](#)
[Bölüm Yirmi Yedi](#)
[Bölüm Yirmi Sekiz](#)
[Bölüm Yirmi Dokuz](#)
[Bölüm Otuz Bölüm](#)
[Otuz Bir Otuz İki](#)
[Bölüm](#)
[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar](#)
[Hakkında](#)

PROLOGUE

|| EDEN, KALİFORNİYA
19 NİSAN ÇARŞAMBA, 10:30

Hayley Gibbs karnı kapı pervazına sürtünerek içeri girerken yüzünü buruşturdu. onu güncel-ve Klinik. *Lanet olsun.* O da hafife alınmış yine büyüyor. Lanet hamilelik.

Karnını rahatlatıcı bir şekilde okşadı. *Sen değil*, dedi sessizce doğmamış çocuğuna. Kızına. *Sana kızgın değilim, Jelibon. Sana asla.*

Ancak annesine çok kızgındı. Kadına karşı öfkenin de ötesindeydi. Ve aynı zamanda ondan korkuyordu. Öfke yeni bir şey değildi. Korku ... işte bu yeniydi. En azından bu tür bir korku. Her zaman yiyecek bir şey bulamamaktan, bir sonraki hafta nerede yaşayacaklarından, Hayley'nin lisedeki erkek arkadaşı Cameron'la seks yaptığını ya da küçük kardeşi Graham'ın elektronik eşya çaldığını öğrenirse annesinin ne yapacağından korkardı.

Sonra annesi ne yapacağını öğrendi. *Bizi buraya taşıyacaktı. Hiçbir yerin ortasındaki bu cehennem çukuruna.* Hayley ya kaçacaktı ya da ölmeye çalışacaktı.

Sadece kliniğin ofisine girmesi gerekiyordu.

Nefes alarak kliniğin kapısından içeri girdi ve kapıyı sessizce arkasından kapattı. Kıpırdamadan durdu ve başka birinin sesini dinledi. Ama ortalık sessizdi.

Teşekkür ederim, diye mırıldandı, kime *teşekkür ettiğinden* emin değildi. Muhtemelen Tanrı değildi, ya da en azından annesinin Tanrısı değildi. Hayley'nin teşekkür etmek istediği Tanrı

bebeğini güvende tutmasına yardım edecekti. Teşekkür etmek istediği Tanrı bu canavarları kesinlikle onaylamazdı.

Eden canavarlarla doluydu ve annesi Hayley ile kardeşini tekmeleyerek ve çılgılık atarak buraya sürüklemişti.

Hayley parmak uçlarını boynuna kaynaklanmış kalın zincirin üzerinde gezdirdi.

Kaynaklı. Etrafında. Benim. Boynum.

sarkan madalyona rağmen mücevher değildi. Bir tasmaydı. Sahiplikti.

Ayrıca şu anda boştu. Madalyon. Ama bebek doğduktan sonra madalyonu düğün fotoğrafıyla dolacaktı. Artık teknik olarak evliydi ve bu korkunç yere geldikleri günden beri evliydi. Neyse ki "kocas" birlikteliklerini karnında başka bir adamın piçiyi "tamamlamak" istemiyordu, bu yüzden seks yapmaya zorlanmamıştı. Henüz.

Düğün fotoğraflarının onun günahının kanıtıyla lekelenmesini istemiyordu. Fotoğrafı "piç" doğduktan sonra çektirecekti. Bu da ona altı haftadan biraz daha fazla bir süre veriyordu.

Kardeş Joshua'nın sahip olacağı dördüncü eş olma düşüncesi Hayley'nin midesini bulandırdı - aynı zamanda. Cennet'te çok eşlilik yaygındı ve Hayley bunun bir parçası olmak istemiyordu.

Bunların hiçbirini istememişti. Sadece erkek arkadaşıyla birlikte olmak ve dokuzuncu sınıftaki ilk mezuniyet balolarından beri planladıkları gibi yaşamak istiyordu.

Hayır, bu bebek Cameron'la planladıkları şey değildi, en azından şimdi değil. Ne de daha on yedi yaşındaydılar. Ama Cam'in ailesi devreye girmiş ve bebek doğduktan sonra onlarla birlikte yaşayabileceklerini, üniversiteye gidebileceklerini söylemişti.

Ama annesi kabul etmemişti. Hayley'nin bildiği bir sonraki şey, Graham'la birlikte bir adamın kamyonetinin arkasına zorla bindirildikleriydi. *Ve şimdi ben buradayım.*

Burada, Eden'de. Burada klinikte, şu anda kapalı. Eğer yakalanırsa... Düşüncesi bile ürpertiyordu. Ama denemek zorundaydı. Cennet'te kalmaktan, herhangi bir cezadan daha çok korkuyordu. Ve Pastor-

Dağlardaki bu ürkütücü tarikatın ürkütücü lideri onu dehşete düşürmüştü. Buradaki insanlar ona robotlar gibi itaat ediyordu.

Karnı tekrar guruldayınca onu ovuşturdu. *Hadi ama. Endişelenme, Jelibon. Sen gelmeden bizi buradan çıkaracağım. Söz veriyorum.*

Yani şimdi yapmak zorundaydı. Kızına söz vermişti.

Kızını. Bir kızı olacaktı. Cameron'la birlikte San Francisco'daki kadın doğum muayenehanesinde ultrasonda bebeği görmüş, kalp atışlarını duymuşlardı. Cam ağlamış, küçük ekrana bakarlarırken Cameron'ın eli onun elini tutmuştu.

Seni seviyorum Cam, diye fısıldadı kendi zihninin içinden. *İkinizi de seviyorum.*

Henüz bir isim seçmemişlerdi, bu yüzden ona şimdilik Jelibon adını verdiler.

Kızının bir adı bile yoktu ama Hayley onu korumak için her şeyden vazgeçebilirdi. Bu da onları *Little House on the Prairie* günlerinde bile ortaçağdan kalma sayılabilecek kliniklerin bulunduğu bu yerden çıkarmak anlamına geliyordu.

Gölgelerle örtülü karanlık odada etrafına bakındı. Burada ultrason yoktu. Bebeğin ihtiyacı varsa oksijen . Ağrı kesici yok. Hem de hiç. Sadece üzengi ve kayışları olan bir yatak.

Hayley kayışların ne için kullanıldığını bilmek istemedi.

Burada kadınların doğum sırasında öldüğünü biliyordu. Fısıltıları duymuştu.

Bir kadın, *bunun günahı için Tanrı'nın cezası olacağını* söylemişti.

O bir fahişe, diye eklemişti bir başkası.

Ve sonra yaşlı bir kocakarı onu iliklerine kadar donduran sözler fısıldadı: *Rahibe Rebecca bebeği alacak ve kendi çocuğu gibi büyütecek.*

Yaşasa bile mi? İlk kadın sormuştu.

Fahişe yaşasa bile, kocakarı onaylamıştı. *Tanrı hiçbir bebeğin o Jezebel tarafından büyütülmesini istemezdi.*

Hayley iki koluyla karnını kucakladı. *Hayatta olmazdı.* Rahibe Rebecca iyi bir insan olsaydı bile, ki değildi. O, Kardeş Joshua'nın "ilk" eşiydi - tüm kız kardeş eşleri arasında en yüksek rütbeli olanıydı. Joshua biraderin toplam dört karısı vardı ve Hayley en alt sıradaydı.

Bu da onun "kocasına" olduğu kadar diğerk eşlere de itaat etmesi gerektiğı anlamına geliyordu.

Hayley ağzından çıkan kelimeyi tükürmek istedi. *O benim kocam* değil.

Korkunç bir insandı, küçümseyici ve zalim. Ne yazık ki Rahibe Rebecca da kısır olmasının yanı sıra korkunç bir insandı. Diğerk kadınların kullandığı kelime buydu. *Kısır*.

Sanki 1800'lerden kalma bir kostüm dramasının içinde yaşıyormuş gibiydim.

Rahibe Rebecca'nın üç çocuğı vardı ve hepsi de yerleşkedeki diğerk kadınlardan alınmıştı. Kadınlardan ikisi görünüşe göre doğum sırasında ölmüştü. Üçüncüsü ise evlenmemiş bir anne tarafından doğurulmuştu. *Benim gibi*. Kimse bekâr anneye ne olduğundan bahsetmemişti ve Hayley onun kim olduğunu merak ediyordu.

Kimse kızımı benden alamaz. Hiç kimse. Önce beni öldürmeleri gerekecek.

Eğer klinikte yakalanırsa bu gerçek bir olasılıktı.

O yüzden harekete geç, Hayley. Ofise git ve-

Dış kapı hızla açılıp kapandığında bir çığlığı bastırdı. Kimin girdiğini görmek için döndüğünde rahatlamış bir şekilde sert bir nefes verdi. "Graham," diye tısladı. "Burada ne işin var?"

Kardeşi Graham odanın içinde sürünerek ilerliyordu, ona bir örümceğı hatırlatıyordu, sıska uzuvları . Sadece on iki yaşında olmasına rağmen ondan daha uzundu.

Yakında on üç yaşına girecekti. Bu da topluluktaki tüccarlardan birinin yanına çırak olarak verileceğı anlamına geliyordu. Eden'dan başka bir yerde bu o kadar da kötü olmayabilirdi.

Ama insanlar fısıldadı. Bazı çocukların başına "kötü şeyler" gelmiş.

Kötü şeyler. Bu sözler, kadınların kocalarının kendilerine zorla yaptırdığı seks ya da bu cehennem çukurundan kaçmaya çalışan "düşmüşler" hakkında fısıldadıkları gibi fısıldanıyordu.

Hayley o kötü şeylerin ne olduğu hakkında bir fikre sahipti. Ve bunun Graham'a olmasına izin vermesinin hiçbir yolu yoktu. Nefes aldığı sürece olmazdı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye tısladı. "Seni takip ettim çünkü yüzünde bir şey planlıyormuşsun gibi bir ifade var. Bizi kutuya attıracaksın."

Kutu. Çok az havalandırması olan bir müştemilattı. Biri suça uygun bir süre boyunca içeride kilitli kalıyordu. Bu ne anlama geliyorsa artık.

"Ofise girmeye çalışıyorum," diye fısıldadı Hayley.

Graham'ın kaşları kalktı. "Neden? Orada hiç uyuşturucu yok ki."

Gözlerini devirdi. "Hamileyken kullanacağım gibi mi? Orada bir bilgisayar var, göt surat. Bundan eminim."

Graham'ın gözleri büyüdü. "Burada mı? Nowheresville'de mi?"

"Burada, cehennemde." Şifacının ofisine açılan kilitli kapıyı işaret etti. "Dün randevum için buradaydım." Bu bir şakaydı. Şifacı onu tartmış ve daha fazla sebze yemesini söylemişti. "Bir yazıcı sesi duydum. Bunu biliyorum. Kapı aralıktı ve şifacı sanki duymuş da benim de duymamdan korkmuş gibi kıpırdamadan durdu. Duymamış gibi davrandım ama içeride *bir şey* var. Eğer bu bir yazıcıysa, bir bilgisayar da olmalı."

Graham kaşlarını çattı. "Nasıl çalışıyor? Burada elektrik yok. Nasıl bağlanıyor? Kablo yok, Wi-Fi yok."

Hayley çılgılık atmak istedi. Graham her şeyin *nedeniyle* ilgiliydi. "Bilmiyorum. Umurumda da değil. Eğer bir bilgisayar varsa, Cam'e bir mesaj gönderebilirim. O bizi buradan çıkarabilir." Sertçe yutkundu. "Bebeğimi burada doğuramam Graham. Onu benden alırlar. Kadınları konuşurken duydum. Yaşasam bile bebeğimi Rahibe Rebecca'ya verecekler."

Graham'ın ağzı Hayley'nin çok iyi tanıdığı sert bir çizgiye oturmuştu. Bu onun inatçı yüzüydü ve öyle ya da böyle bir şey yapmak üzere olduğu anlamına geliyordu.

"Yardıma ihtiyacım var," diye yalvarırcasına fısıldadı. "Lütfen Graham. Kimseye söyleme."

Bir kez başını salladı. "Kapıdan uzaklaşın."

Ağabeyi kapının önünde dizlerinin üzerine çöküp gözlerini kısarak kilide baktığında, kadın ihtiyatla itaat etti ve şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Çocuk oynacağı," diye mırıldandı, sonra ayakkabısını çıkararak ...

"Bu bir kilit açma kiti mi?" diye sordu, cevabın evet olduğunu zaten biliyordu.

İnce aletlerden birini seçmeden önce gözlerini devirerek yukarı baktı. "Duh."

Hayley başını salladı. "Bilmek istemiyorum." Graham eve döndüğünde sert bir çocuk grubuna karışmış ve hırsızlık suçundan bir ay ıslahevinde kalmıştı. Annelerinin Graham hapisteyken onları buraya getirmeyi planladığı ortaya çıkmıştı. Şimdi ikisi de hapisteydi, sadece farklı bir yerde.

Graham dostça bir tavırla, "Gerçekten ," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Ofise nasıl gireceğimi bilmiyordum."

"Kliniğe nasıl girdin?"

Hayley omuz silkerek, "Kilitli değildi," dedi.

Saniyeler içinde ayağa kalktı ve kapıyı iterek açtı. "Ta-da!" Ofise girdi ve şifacının masasındaki bilgisayarı görünce derin bir nefes aldı. "Eski," diye mırıldandı, "ama o kadar da eski değil. Orospu çocuğu. Telefonlarımızı alıyorlar ama burada böyle bir şey mi var? Pislikler!"

"Şışt. Sessiz olun. Ve küfretmeyi kes. Bunun için de seni hücreye atarlar."

Bir omzunu kaldırdı. "Eğer bizi burada yakalarlarsa, küfür etmek endişelerimizin en küçüğü olacak."

O haklıydı. "Şimdi git. Annenin yanına dön. Ben bilgisayarı hallederim."

"Doğru," dedi başını sallayarak. "Kapa çeneni ve bırak çalışayım. Daha da iyisi, Joshua ya da eşlerinden biri gittiğini fark etmeden önce kulübene geri dön."

"Hepsi dua toplantısındalar. Yirmi dakikadan önce dönmezler."

Graham yüzünü buruşturdu. "Neden DJ için dua ediyormuş gibi yaptıklarını anlamıyorum. Bu yerleşkede kan kaybından ölse daha mutlu olmayacak tek bir kişi bile yok."

"Graham," diye azarladı ama kardeşi haklıydı. Kardeş DJ, erzak için yerleşkeden ayrılmasına izin verilen tek kişiydi. Ve görünüşe göre

Kayıp Kurucu İhtiyarların izini sürmek. Yaşlılardan biri, Kardeş Ephraim kaybolmuştu. Şimdiye kadar kimse ona ne olduğunu bilmiyordu, sadece DJ'in o akşam erken saatlerde yerleşkeye zar zor geri dönebildiğini söylüyordu. Birkaç gün önce Eden'in kamyonetiyle yerleşkeden ayrılmış, ancak yere önce daha büyük bir teslimat kamyonu ile geri dönmüştü. En az iki kez vurulmuştu.

En azından dedikodular böyleydi. Dua toplantısı DJ'in iyileşmesi içindi ama Graham haklıydı. Hayley dahil kimse DJ'den hoşlanmıyordu. En azından dışarıdan bakıldığında yeterince yakışıklıydı. En az bir metre boyunda, parlak sarı saçları ve gülümsediğinde derin gamzeleri vardı. Ama gülümsemesi her zaman tuhaftı. Adamda Hayley'nin tüylerini diken diken eden yağlı bir şeyler vardı. Güzel, koyu renk gözleri vardı ama herkesi, sanki bir insanı ölçüp biçiyormuş, onun kendisi için ne yapabileceğini anlamaya çalışıyormuş gibi bir mesafeyle izliyorlardı.

Graham iç çekti. "Şifre korumalı. Bunun için fazla aptal olmalarını umuyordum."

O da öyle. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi tahmin etmeye çalışacağız. Ya da ..." Şifacının masasının büyük bir kısmını kaplayan büyük takvimi kaldırdı, sonra sırtıttı. "Ya da şifacının hafızasının gittiğini ve şifreleri yazmak zorunda kaldığını umarız." Takvimin alt tarafındaki Post-it Notu işaret etti ve hafifçe homurdandı. "Şifre 'Eden89'. Bunu tahmin edebilirdim."

Topluluk 1989'da kurulmuştu, dolayısıyla bu çok mantıklıydı.

"Ve . . . Ben varım," diye telaffuz etti. Birkaç tuşa bastıktan sonra bir tarayıcı penceresi açtı. "Lanet telefonlarımızı almasalardı bu çok daha kolay olurdu. Mesaj atamazsın. Eski usule dönüp ona e-posta atman gerekecek."

Birkaç tuşa daha dokundu ve Hayley kendini kendi Gmail hesabına bakarken buldu. Açılmamış düzinelerce e-posta vardı ve bunların yüzde doksanı Cameron'dan geliyordu.

Ağzı açık kaldı. "Sen nasıl . . . Graham Gibbs, beni hackledin."

Sessiz bir kahkaha attı. "Aşk mesajlarını okumadım. Sadece içeri girip giremeyeceğimi görmek istedim. Seninki benim ilk hack'imdi. Gerçekten kullanmamalısın

Cam'in adı şifrenizin bir parçası. Bunu çok kolaylaştırdın. Bebeğinin babasına ne söylemek istiyorsun?"

"Büyük harflerle 'YARDIM EDİN' dışında mı?"

Sırıttı ve yazmaya başladı. " 'Konu: YARDIM ET' büyük harflerle. "Sevgili Cam, diye mırıldandı yazarken, "Eden adında bir yerdeyiz. " E-posta sekmesinden Google Maps'e tıkladı ve gözlerini kısarak ekrana baktı. "Koordinatları almanın bir yolu var. Oh, evet. Şimdi hatırladım." Bir ormanın ortasında yanıp sönen mavi noktaya sağ tıkladı ve Cam'e gönderdiği e-postaya numaraları girdi. "Bu koordinatlardayız," diye yazmaya devam etti. "Lütfen en kısa sürede gelin ve polisleri de getirin. Burası delilik yuvası ve irademiz dışında tutuluyoruz."

"Doğrudan polise e-posta gönderebiliriz," dedi Hayley sessizce. "Ya da FBI'a bile."

"Ve gideceğiz de. Ama Cam polisleri şahsen gidebilir ve bu, kulağa çatlakmışız gibi gelen e-postamızdan daha fazla ilgi çekebilir." Gönder tuşuna bastı, sonra yeni bir e-posta açtı. "E-postayı şimdi polisleri göndereceğim. Haritaya göre, en yakın kasaba-"

Dışarıdan gelen bir ses onları oldukları yerde dondurdu.

"Kliniği toparlamam gerekiyor," diyordu şifacı.

"Bunu yapmak için vaktin olacak," dedi bir erkek sesi sertçe. "Dua toplantısına geri dönün."

Kahretsin. Paniğe kapılan Hayley, Graham'ın iri gözleriyle karşılaştı. "Joshua," diye mırıldandı. Eğer sözde kocası onları burada bulursa . . . *Beni öldürürdü. Graham'ı öldürür.* "Buradan çıkmamız gerek," diye Graham'a seslendi.

Bir kez başını salladı, sonra bilgisayardaki pencereleri kapatmaya başladı. Geçmişe tıkladı ve bilgisayarı kapatmadan önce hareketlerini sildi. Sessizce sandalyeden kalktı ve ofis kapısında ona katıldı.

Joshua şifacıya "Papaz herkese söylediğinde seni de yanında istiyor," dedi. Gidiyorum. *Ayrılmak mı?*

Hayley bilgisayara baktı, kalbi bebeği için iyi olandan daha hızlı atıyordu. Cameron'a onları nerede bulacağını söylemişlerdi ve şimdi de gidiyorlar mıydı?

Bilgisayara doğru bir adım attı ama Graham başını sallayarak onu kolundan tuttu.

"Birkaç dakika içinde orada olacağım," diyordu Joshua. "Yeni kızı bulmam gerekiyor. Dua toplantısı için ayrıldığımızda uyuyordu ama Rebecca şu anda orada olmadığını söylüyor."

Yeni kız. *Bu ben oluyorum. Kayıp olduğumu biliyorlar. Buradan çıkmam gerek.*

"Kaçabilir," dedi şifacı tereddütle. "Öyle bir tipe benziyor. Pek uyum sağlayamadı."

"Biliyorum." Joshua'nın sesi acımasızdı. "ederim, denerse onu öldürür ve bebeği ondan koparırım. Rebecca'ya çocuğun onun olacağına dair söz verdim."

Hayley nefesini kesmek için ağzını kapattı. Graham'ın tutuşu gözleri yaşarana kadar şiddetlendi. Ağabeyi kesinlikle öfkeli görünüyordu.

Öfkeli ve korkmuş. *Benim için. Acele et, Cam. Biz gitmeden önce buraya gel.* Ya da Graham aptalca bir şey yapıp kendini öldürtmeden önce.

Sesler kesildi ve Graham ofis kapısını açarak Hayley'ye takip etmesini işaret etti. Hayley bilgisayara son bir kez çılgınca baktıktan sonra ona uydu. Önemli değildi. Nereye gittiklerini bilmiyordu, bu yüzden Cam'e söyleyemezdi. Dış kapıya geldiklerinde Graham önce kendini, sonra solu işaret etti. Hayley'e işaret etti, sonra sağa.

Artık aynı kulübede yaşamıyorlardı, bu yüzden farklı yönlerden gelmeleri mantıklıydı. *Teşekkür ederim küçük kardeşim,* diye düşündü. *Kendini benden daha iyi toparladığın için.*

Şifacının kulübesinden çıkarken iki tarafa da baktı, herkesin çoktan meydanda olmasından rahatlamıştı, ondan uzağa ve Pastor'un yükseltilmiş bir platformda durduğu yere doğru bakıyordu. Ortalama görünümlü bir adamdı, belki beş-sekiz yaşlarında. Dışarıdan bakıldığında her yönüyle dikkat çekici görünmüyordu. Kahverengi saçları ağarmıştı, yüzü neredeyse her zaman iyi niyetle gülümsüyordu. Ona profesör havası veren yuvarlak gözlükler takıyordu. Hiçbir şeyin lideri olmamalıydı, ama onda Eden halkını pervaneler gibi ateşe çeken bir şey vardı. Ona içtenlikle güveniyorlardı.

Ne var ki Hayley'yi iradesi dışında esir tutuyordu ve bu yüzden ona asla güvenmeyecekti. Dışarı çıktı ve grubun arkasına doğru ilerledi.

Sonra kemikli parmaklar Graham'ın tuttuğu yerden kolunu yakalayınca tekrar nefes nefese kaldı.

"Neredeydin?" Rebecca sordu, sesi alçak ve uğursuzdu. Yaşını söylemek zor olsa da kadın daha yaşlıydı. Hayley onun kendi annesinden daha genç olabileceğini düşündü ama bu cehennem çukurunda yaşadığı yıllar onu bitkinleştirmiş, derisini kırıştırmıştı. Şu anda daha önemli olan onun büyüklüğü ve gücüydü. Hayley'den çok daha uzun ve güçlüydü. Kadın ona ciddi bir şekilde zarar vermeye kalkarsa hiç şansı olmazdı. "Seni bıraktığım yerde, yatağında değildin." Daha sert sıktı ve Hayley'nin dişlerini takırdatan bir sarsıntı yaşattı. "Bana yalan söyleme kızım."

Etraflarındaki hiç kimsenin duymayacağı ya da en azından duyuyor gibi görünmeyeceği kadar sessiz konuştu. Papaz onlara dua ederken herkesin gözleri kapalıydı.

Hayley'nin ağzı açıldı, sonra kapandı. "Buradaydım," diye kekeledi. "Buraya geliyordum."

Rebecca'nın gözleri kısıldı. "Yalan söylüyorsun. İyi yalan söyleyemiyorsun bile." "O benimle birlikteydi," dedi yumuşak bir ses arkalarından.

Hem Hayley hem de Rebecca tatlı tatlı gülümseyen Rahibe Tamar'ı görmek için arkalarını döndüler. "Onu uyandırmaya gittim, Rahibe Rebecca. Uyumak için geride kaldığını biliyordum. Hamile olmak çok yorucu." Gülümsemesi kırılmanlaştı. "Ama sanırım sen bunu bilemezsin, değil mi?"

Rebecca'nın çenesi gerildi; gözlerinde parlayan öfkeyi kontrol ederken boynundaki kaslar kasıldı. Hayley'i ters ters bakarak itti. "Yolumdan çekilin. İkiniz de."

Hayley gözlerini kocaman açarak ve kalbi küt küt atarak Tamar'a döndü. *Neden?* sormak istedi. *Neden beni korudun?*

Kadın gençti, belki yirmi yaşındaydı ve dokumacılardan biriydi. Hayley'nin onun hakkında bildiği tek şey buydu. Joshua'nın eşlerinden biri değildi ve Hayley'le hiç yüz yüze konuşmamışlardı. Hayley, bir kocası olmasına rağmen kadının kiminle evli olduğundan bile emin değildi.

Bu Cennet'te verilen bir şeydi. On iki yaşından büyük tüm kadınlar evliydi.

Tamar başını salladı, bu hareket o kadar hafifti ki Hayley bakıyor olmasaydı fark etmeyecekti. Sonra omuzları çöktü, Tamar ellerini kavuşturdu ve Pastor iyi Tanrı'ya dua ederken başını eğdi

yaklaşan taşınmalarında onları kutsaması, hükümetin "dini özgürlüklerini çalmaya" çalıştığı bu "hain zamanlarda" onları koruması için dua etti. Herkesin yeni yere güvenli bir şekilde ulaşması ve DJ kardeşin birkaç saat önce FBI tarafından aldığı "ağır yaraların" iyileşmesi için dua etti. Tanrı'dan onları Waco'da pek çok kişiyi öldüren kötü adamlardan "korumasını" istedi.

FBI'nın Branch Davidian'ları başarısızlıkla sonuçlanan ele geçirme girişimi Eden yetkilileri tarafından sık sık dile getirildi. Bu işe yarayan bir korku taktiği idi, birkaç adam "Amin" diye mırıldandı.

Papaz'ın son âmininden sonra herkes tek bir ağızdan ayağa kalktı. Hayley hâlâ bu senkronize harekete alışamamıştı. Sanki kalabalık iyi koreografisi yapılmış bir koro gibiydi.

"Şafakta yola çıkıyoruz," diye duyurdu Pastor. "Kolayca taşıyabileceğiniz şeyleri yanınıza alın. Geç kalmayın. Bu bir tatbikat değil. Şafakta hazır olmayan herkes dışarı atılacak."

Grup yine hep birlikte soluk soluğa kaldı.

Dışarı atılmak. Bu kötü bir şeydi, Hayley bu kadarını biliyordu. Tamar'a baktı, o da "Kurtlar için ormana bırakıldı" diye fısıldadı.

Hayley ürperdi. Bu bir kâbustu. Kabustan da beterdi. Cehennemden daha kötüydü. *Tanrım, lütfen beni buradan çıkar. Bebeğimi kurtarmama yardım et.*

"Yeni evimiz burası kadar güzel olmayacak," diye devam etti Pastor. "Bazı değişiklikler olacak ama orada mutlu olacağınıza söz veriyorum. Birlikte olacağız ve Tanrı'nın yardımı ve korumasıyla başaracağız. Şimdi gidin ve hazırlanın. Şafaktan önce sadece birkaç saatimiz var."

Burası kadar güzel değil mi? Burası cehennem gibiydi. Meydanın karşısında Graham'ın bakışlarıyla karşılaştı. Nedense daha uzun görünüyordu. Daha yetişkin. Ve acımasızca kararlıydı.

Kalabalık dağılırken Tamar, Hayley'nin ona tek bir soru sormasına fırsat vermeden kendi kulübesine geri döndü. İçindeki paniği kontrol etmeye çalışarak Joshua, diğer üç karısı ve yedi çocuğuyla paylaştığı kulübeye doğru yürümeye başladı.

Gidiyorlardı. Cameron polislerle birlikte buraya gelecek ve gitmiş olacaklardı. Bebeğini buradan daha kötü bir yerde doğurmak zorunda kalacaktı. Ve sonra Rahibe Rebecca onu çalacaktı.

Graham onun yanına geldi ve engebeli zeminde ona rehberlik etmek istercesine koluna girdi. "Bu durumdayken düşmemelisin," dedi, etraflarındaki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Sonra fısıldadı, "Her şey yoluna girecek. Kaçacağız."

Hayley başını salladı, kalbi boğazında düğümlendi. On iki yaşındaki erkek kardeşi ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu ama öyle olmayacaktı. Olamazdı da.

Burayı daha da kötü bir yere gitmek için terk ediyorlardı. Bunun nasıl bir şey olacağını hayal bile edemiyordu.

Yakında öğreneceğim. Boştaki elini karnının üzerinde gezdirdi. Merak etme, Jelibon. Baban bizi bulacak. Bulmak zorunda.

BİR

EDEN, KALİFORNİYA

BİR AY SONRA

24 MAYIS ÇARŞAMBA, SABAH 5:30

DJ Belmont elindeki listeye baktı. "Tüm bunları toplamak sonsuza dek sürecek."

Rahibe Coleen özür dilercesine omuz silktili, ağzından kaçırdığı küfrü umursamadı. Klinikte yalnızdılar -o, Coleen ve Pastor- bu yüzden Eden kuralları geçerli değildi.

Birlikte büyüdüğü kurallar. Eden'i ele geçirdiği anda parçalamayı planladığı kurallar. Bir ay önce Kardeş Ephraim'i öldürerek hedefine bir adım daha yaklaşmıştı. Kendisi vurulmamış olsaydı tüm sorunlarını halletmiş olacaktı. Bir ay sonra sol omzu hâlâ ağrıyordu ve kolu neredeyse hiç işe yaramıyordu.

Omzuna isabet eden ilk kurşun canını ve bunun için tetiği çeken sürtüğü avlamayı planlıyordu. Kadının adı Daisy Dawson'dı ve ölümü ikili bir amaca hizmet edecekti: Yaralanmanın intikamını almak ve yatağını paylaştığı adamın kalbini kırmak.

Gideon Reynolds. Bu isim bile DJ'i öfkelenmişti. Bunu Coleen ve Pastor'a açıklamak zorunda kalmak istemediği için sakladı. Çünkü Gideon'un ölmüş olması gerekiyordu. Aslında DJ'in babasının elinde ölmüş olması gerekiyordu.

Ama artık Waylon Belmont'un, yani DJ'in öz babasının Gideon'un gitmesine izin verdiğini biliyordu. Gideon'u Cennet'ten serbest bırakmıştı. Döndüğünde herkese yalan söylemiş, Gideon'un Kurucuları öldürme günahı yüzünden öldüğünü söylemişti.

Yaşlı Edward McPhearson kaçmaya çalışırken. Herkes ona inanmıştı.

Bana bile. Birikmiş öfkesi yeniden alevlendi ve onu geri itti. Geçen ay Gideon'un hâlâ hayatta olduğunu öğrenene kadar babasının ihanetinin boyutunu fark etmemişti.

Yine de babası cezalandırılmıştı. DJ'in ilk cinayeti idi ve o piçin gözlerindeki ışığın sönmesini izlemek çok iyi hissettirmişti. On yedi yaşındaydı ve sonunda gerçek gücün yaşam verme yeteneğinde yattığını anlamıştı. Ya da ölüm.

DJ çok fazla ölüm verdi.

"Son yolculuğunun üzerinden bir ay geçti," dedi Coleen, onun artan öfkesinden habersiz. "Yaralı döndüğün için almaya gittiğin erzakları geri getiremedin. Acil durum erzağımız vardı ama onlar da bitti. Kadınlar tayınları ellerinden geldiğince uzattılar ama yüz on beş kişi için çok fazla yiyecek gerekiyor. Temel ihtiyaçlarımızın çoğu tükendi."

"Evet, evet. Anladım." Erzak fiçilerinin dibini kazıyorlardı ve DJ kalan protein kaynakları gibi görünen kurutulmuş etten çoktan sıkılmıştı. "Ben erzakları toplayayım ve yaşayabileceğimiz yeni bir yer bulayım."

Zaten plan da buydu. Mağaralara tıkmış bileşik donuyor ve acıkıyordu. Mağaralar hiçbir zaman uzun süreli bir yer olarak tasarlanmamıştı, ancak DJ'in yaralanması onları herhangi biri için sağlıklı olandan çok daha uzun süre kalmaya zorlamıştı. *Özellikle de benim için.*

Ancak bu yolculuk için başka öncelikleri vardı. Vakti olursa başka bir yer arayacaktı.

Adamın askıda duran sol kolunu inceledi. "Araba kullanabilecek durumda olduğuna emin misin?" Ellili yaşlarının başında ufak tefek bir esmer olan kadın Eden'in şifacısı, tek tıbbi "uzman" ıydı. Bildiği kadarıyla resmi bir eğitim ama adamın yaralarına elinden gelenin en iyisini yapmıştı.

Görünüşe göre oldukça yaklaşmış olmasına rağmen en azından ölmemişti.

"Ben iyiyim," diye homurdandı DJ. Sol omzunu esnetti, sonra acıyı yutarak kolunu hareket ettirdi. "Gördün mü? Tam hareket açıklığı."

Ki bu pek doğru sayılmazdı. Neyse ki iki eliyle de ateş edebilmek için yıllarca eğitim almıştı. Yerleşkeden ayrıldığında tamamen çaresiz kalmayacaktı ama acı hâlâ dayanılmazdı. Soğuk, nemli taş zeminde bir palet üzerinde uyumak hiç de yardımcı olmuyordu. Değişiklik olsun diye gerçek bir yatakta uyuyabilmek için medeniyete ulaşmak için sabırsızlanıyordu.

"Pek sayılmaz," diye mırıldandı Coleen, "ama sana ne yapman gerektiğini söylemeye çalışmaktan yıllar önce vazgeçtim."

Çünkü aptal değildi ve hayatına değer veriyordu. DJ aptallara katlanmazdı, kimsenin ona emir vermesine de izin vermezdi.

Sandalyedeki yaşlı adam dışında kimse yoktu. Pastor, Eden'in sürüsünün çobanıydı. Lider oydu ve emirleri o verirdi. DJ ona sık sık itaatsizlik ediyordu ama Papaz bunu asla öğrenmiyordu.

Kendisinden önceki babası gibi DJ de yerleşkeden ayrılmasına izin verilen tek kişiydi - en azından topluluğun bildiği tek kişi. Kurucu Yaşlılar, görünüşte "dağda dua etmek" için yılda dört kez izin alıyorlardı. Gerçekte ise en yakın şehre gidip kıyı iznindeki denizciler gibi sevişiyor, içiyor ve kumar oynuyorlardı.

Artık DJ ve Pastor geriye kalan tek ihtiyarlardı. Pastor'un kendisi de geriye kalan tek Kurucu İhtiyar'dı. DJ, Waylon'un zamansız ölümünden sonra babasının yerini almıştı. O güne kadar kimse babasını öldürdüğünden şüphelenmemişti.

Çünkü ben çok iyiyim. Yarım iş bırakmadı.

En azından bir ay öncesine, on üç yıl önce öldürdüğünü sandığı kadının hâlâ hayatta olduğunu öğrenene kadar bildiği bir şey yoktu. Onu bir otobüs durağının önünde kanlar içinde bıraktığında Mercy'nin ölmüş olduğuna yemin edebilirdi.

Mercy Callahan. Gideon'un kız kardeşi. Eden'da yaşarken Mercy Burton olması dışında. DJ onu ve annesini kaçmalarına yardım ettiğine inandırana kadar Ephraim'in karısıydı. Umut etmelerini istemişti.

Eden'in dışındaki ormanda iki kadını da vurması gerekirdi ama genç ve aptaldı ve çizgi film kahramanı intikam planına odaklanmıştı. Mercy'nin annesi kesinlikle ölmüştü ve cesedini geri getirmişti ama Mercy'yi öldürürken yarıda kalmıştı. Biri gelmiş ve onu geride bırakarak kaçmıştı. Vücuduna sıkıldığı iki kurşundan nasıl kurtulduğunu anlamamıştı ama kurtulmuştu.

Bu da ona şimdi temizlemesi gereken büyük bir karmaşa bıraktı. Pastor'a Mercy'yi kendisinin gömdüğünü söylemişti. Eğer Pastor onun hayatta olduğunu öğrenirse, DJ her şeyini kaybedecekti.

Yani halletmesi gereken yarım kalmış işleri vardı. Bir ay önce neredeyse hallediyordu ama ikinci bir kurşun sol kolundaki sinirlere zarar vermiş, ateş edemez hale gelmiş ve çok kan kaybetmişti. Kimin ateş ettiğini bilmiyordu ama öğrendiğinde herif ölmüştü. Yerleşkeye zar zor canlı dönebilmişti. Pastor'a gitmeleri gerektiğini söyleyecek kadar bilinci açık kalmayı zar zor başarmıştı. Derhal.

Neyse ki Pastor ona güveniyordu. *Yaşlı aptal.*

DJ onun bu kadar uzun yaşamasına izin vermişti çünkü yaşlı aptal aynı zamanda kurnaz bir herifti. Eden'ın elli milyon dolarının tutulduğu çevrimiçi banka hesaplarının hesap numaralarını ve şifrelerini ezberlemişti.

Pastor ölmeden önce DJ'in o şifrelere ihtiyacı vardı. Yaşlı adam hâlâ iyi durumdaydı, lanet olsun. Yetmiş iki yaşındaydı ama kalbi hâlâ göğsünde sağlam atıyordu.

Coleen Pastor'a, yani teknik olarak kocasına baktı. Coleen Eden'de geçirdiği otuz yıl boyunca üç koca değiştirmişti. İkisi doğal nedenlerden ölmüştü. Biri öldürülmüştü.

Benim elimle değil. Gerçi DJ, Ephraim'in kardeşi Edward'ı sayamayacağı kadar çok kez öldürmeyi arzulamıştı. Hayır, Edward'ın ölümü için Gideon Reynolds'a teşekkür etmeliydi. Gideon bunun bir kaza olduğunu iddia etmiş ve DJ de buna inanmıştı. On üç yaşındayken Gideon çok iyi bir çocuktü. Ve o zamanlar bile Edward McPhearson'ı dövüşte yenebilecek kadar güçlüydü.

DJ Gideon'la tekrar karşılaştığında onu yavaşça öldürecek ve özellikle canının çok yanmasını sağlayacaktı. Kısmen inkar ettiği için DJ öldürmenin tatminini

McPhearson'ın kendisi, ama daha çok kaçtığı için. DJ bu cehennem çukurunda sıkışıp kalmışken, tanrı kompleksi olan bir narsiste hizmet ederken bir hayatı olduğu için.

Tüm bu nedenleri bir kenara bıraksak bile, Gideon'un sırf kaçtığı günden beri Eden'ı arayan lanet olası bir FBI ajanı olduğu için ölmesi gerekirdi.

Papaz nazikçe boğazını temizledi. "Tedirgin görünüyorsun DJ. Bu geziyi yapacak kadar iyileşmedin mi?"

"Ben iyiyim," diye tersledi DJ, sonra Papaz'ın yüzündeki alaycı ifade karşısında nefesini tuttu. Pastor'u kızdırmak asla iyi bir fikir değildi. "Özür dilerim. Acıyor ama malzemeye ihtiyacımız var."

Ve kesmem gereken yarım kalmış işlerim var.

Gideon'u bulmalı ve onu bir köpek gibi öldürmeliydi. Mercy'yi bulmalı ve ona on üç yıl önce çekmesi gereken acıyı çektirmeliydi.

Sonra da Eden'in eski marangozu ve Gideon ile Mercy'nin üvey babası Amos Terrill'i bulacaktı. Bir ay önce o piç kurusu kendini ve küçük kızını DJ'in kamyonetinin arkasında Eden'den kaçırmıştı. Amos da onu çalmıştı. *Pislik.*

Umarım Amos'u bir mezarlıkta bulurdu, çünkü DJ'in kurşunlarından biri adamın boğazına isabet etmişti. Eninde sonunda ölmesi gerekecekti çünkü Gideon ve Mercy'yi bulmuş ve muhtemelen ayrıldıklarından beri Eden'la ilgili her şeyi onlara anlatmıştı. hayattaysa bunun bedelini ödeyecekti.

Sonra geri döneceğim ve Pastor'u o lanet hesap numaralarını bana bir kez ve sonsuza dek vermesi için zorlayacağım. Pastor'a çok uzun süre hizmet ederek aynı zehirli düzende kalmıştı. Vurulana kadar ne kadar zaman geçtiğini fark etmemişti.

İnsanın önceliklerini yeniden belirlemesi için ölüme yakın bir deneyim gibisi yoktur.

"Sorun değil," dedi Pastor, DJ'in patlamasının *sorun olmadığını* açıkça ortaya koyarak. Şerefsiz herif. "Küçük Abigail'in yerini tespit eder misiniz? Koruyucu aile sistemine alınmış olabilir."

Çünkü Pastor'a, Amos'u bir sonraki kasabada mola verdiğinde kamyonetinin arkasında bulduktan sonra öldürüp gömdüğünü söylemişti.

Abigail'den hiç bahsetmemiştir. Nedeninden emin değildi. Belki de çocuk olduğu ve onu bir tehdit olarak görmediği içindi. Pastor onun kaçtığını varsaymıştı.

"Deneyeceğim," dedi.

Pastor'un dudakları hoşnutsuzluğunun bir işareti olarak büzüldü. "Birilerine bizden bahsedecek. Neyse ki o kadar genç ki kimse ona inanmayacak ve neyse ki kaçabilen tek kişi o."

Kariyer sahibi bir suçluya göre Pastor çok saftı. Gerçekten de son birkaç yıldır tüm kaçakların toplandığına inanıyordu. Dürüst olmak gerekirse DJ, tıpkı babasının ondan önce yaptığı gibi vekil bedenler kullanmıştı. Kaçak bulunamadığında, aynı boy ve renkte rastgele birini -genellikle evsiz ya da kaçak- buluyor, sonra onu öldürüyor, kimliği tespit edilemesin diye cesedi parçalıyordu.

Pastor hiç kimsenin Cennet'ten kaçamadığına inanıyordu. Pastor bir aptaldı.

"Neyse ki," diye kabul etti DJ. "Malzemeleri alacağım, yeni bir yer keşfedeceğim ve Abigail Terrill'i arayacağım. Eklemek istediğin bir şey var mı?"

Papaz başını salladı. "Hayır, ama gitmeden önce uydu antenini tamir etmenizi istiyorum. Buraya, mağaralara taşındığımızdan beri internete giremiyorum."

Amos Terrill'in FBI'la çok sıkı fıkı olması nedeniyle gerekli olan bir hamleydi bu. Ephraim içini dökmediyse bile Amos'un döktüğü neredeyse kesindi. Bu yüzden topluluğu nihai güvenli alanlarına, Lassen Ulusal Ormanı sınırının hemen dışındaki bir dizi mağaraya taşımışlardı.

Yıllardır DJ'in ve ondan önce de babasının uyuşturucu hasadını depoladıkları yer olan kaya, zulalarını hükümetin gökyüzündeki gözlerinden koruyordu. Ne geleneksel uydu görüntüleri ne de kızılötesi kameralar onları burada bulabilirdi.

"Deneyeceğim," diye söz verdi DJ, ama yalan söylüyordu. İnterneti tamir etmesinin imkânı yoktu. Yaraları iyileşirken Pastor'un çevrimiçi olmasına izin vermemiş, bunu yapamayacak kadar zayıf olduğunu iddia etmişti. Ama gerçek şuydu ki Pastor, Mercy ve Gideon'un hayatta olduğunu bilemezdi,

Bir ay önceki çatışma göz önüne alındığında, hala haberlerde olabilirlerdi. "Ama çanak son hamlede hasar gördü." DJ Coleen'e suçlayıcı bir bakış fırlattı. "Doğru düzgün paketlememiş."

Coleen yere baktı, çenesi sıkılmıştı. "Ne kadar ağır olduğunu ve kamyonu tek başıma taşımak zorunda kaldığımı düşününce elimden geleni yaptım. Yardım isteyemezdim çünkü sen yaralıydın, Ephraim ölmüştü ve uydu antenimiz olduğunu başka kimsenin bilmemesi gerekiyordu."

Aslında iyi iş çıkarmıştı. Yemeklerinde yanlış bir şey yoktu ama bunu bilmelerine izin veremezdi.

Pastor düşünceli bir ifadeyle, "Başka bir ihtiyar getirmeliyiz," dedi. "Bu gibi konularda yardımcı olabilecek kadar genç ve güçlü, ama biraz bilgelik getirebilecek kadar da yaşlı biri."

Coleen dikkatle, "Ayrıca bunca yıl onlara yalan söylediğimizi bildiği için öfkeden deliye dönmeyecek biri," diye ekledi.

Papaz kıkırdadı, çünkü Coleen ona karşı açık sözlü olmasına izin verilen tek kişiydi. Otuz yıl boyunca Pastor'un fino köpeği olarak bu hakkı kazanmıştı ama o bile adamın etrafında parmak uçlarıyla dolaşıyordu. Herhangi bir zamanda, herhangi bir günde nasıl bir ruh hali içinde olacağını kimse bilemezdi.

"Doğru." Pastor manikürlü tırnaklarını inceledi, bu da söylemek üzere olduğu şeyin DJ'in duymak istediği şey olmayacağını kesin bir işaretiydi. "Kardeş Joshua'yı düşünüyorum. Taşınmamızın koordinasyonunda son derece yardımcı oldu ve geri getirdiğin tek bir kamyonumuz olduğunu düşünürsek, DJ, bu taşınma en stresli taşınmalarımızdan biriydi. Cemaati sığır gibi kamyonu doldurduk ama yüzden fazla insan ve ağır ekipmanla en az on sefer yaptı."

"Herkesi sakinleştirmek zorundaydım çünkü kimse bu mağaralarda yaşamak istemiyordu," diye ekledi Coleen. "Alışılmadık ölçüde bir huzursuzluk vardı. Herkesi yerleştirmemiz dört gün sürdü. Hatırlamıyorsun çünkü bilincin yerinde değildi."

"Kardeş Joshua baskı altında takdire şayan bir şekilde davrandı," diye bitirdi Pastor. "Kendisinden mükemmel bir ihtiyar olur."

Eğitimsiz bir gözlemci için Pastor'un katkı istediği düşünülebilirdi. DJ daha iyi biliyordu. Coleen ile bir bakış alışverişinde bulundu, yeterince uzun

Çünkü Joshua'dan hoşlanmıyordu. Daha çok Joshua'nın ilk karısından hoşlanmıyordu ve eğer Joshua ihtiyar olarak seçilirse ilk da statüsü yükselecekti. Ancak Pastor bakışlarını ellerinden kaldırdığında Coleen'in yüzündeki ifade silinmişti. Ellerine bakmasının amacı buydu; emirleri alan kişiye, fermanlarını onayladığını göstermesi için zaman tanımak.

"Döndüğümde onu bilgilendirmek için hazır olacağım," diye söz verdi DJ. Sanki böyle bir şey olacakmış gibi. Eden'in parasının kontrolünü ele geçirdiğinde Joshua, Coleen ve diğer tüm Edenlileri istedikleri her şeyi yapmaları için yalnız bırakacaktı.

Papaz kısık gözlerle ona baktı. "Amos'un çocuğunu bul. Onu bana getirin. Onun cemaatimde bir endişe ya da hoşnutsuzluk sembolü olmasına izin vermeyeceğim. Önceliğiniz bu olsun."

DJ dişlerini sıktı. "Yoksa" her zaman söylenmeden bırakılırdı. "Evet, efendim. Eğer koruyucu ailedeyse, onu bulmak biraz zaman alabilir ve bulduğumda da onu çıkarmak hassas bir operasyon olacaktır."

Ama DJ çocuğun koruyucu ailede olmadığını biliyordu. Babası Amos, Mercy ve Gideon'la yeniden bağlantı kurmuştu ve bu ikisinin Abigail'in sisteme girmesine izin vermesine imkân . Mercy'yi bulduğunda Abigail çok uzakta olmayacaktı. Ancak bu ona yarım kalmış işlerini tamamlamak için daha fazla zaman kazandıracaktı.

Pastor iç çekti, gözle görülür bir şekilde sinirlenmişti. "Sanırım bu doğru. Ne kadar zamana ihtiyacınız olacak?"

DJ düşünüyormuş gibi yaptı. "Bir hafta mı? Belki daha fazla."

Pastor kaşlarını çatarak Coleen'e baktı. "Bize bir hafta yetecek kadar erzağımız var mı?"

Coleen rahatsız bir şekilde kıpırdandı. "Zor olacak. Yumurta için kullandığımız tavuklarımız var. Gerekirse onları kesebiliriz. Yemimiz tükeniyor, zaten yakında açlıktan ölecekler. Ama taze sebze ve süte ihtiyacımız var. Çocuklar haftalardır süt içmedi."

Papaz acımasızca başını salladı. "Bir hafta, DJ. Sonra erzak ve Abigail'den haberlerle döneceksin. En azından ölü mü diri mi olduğunu öğreneceksin."

"Ve yeni bir yer," diye ekledi Coleen uysalca.

Papaz tekrar başını salladı. "O da var. Güle güle, DJ Kardeş. Tanrı seninle olsun."

DJ gözlerini devirmemeyi başardı. Pastor Tanrı'ya inanmazdı. O sadece kendine inanırdı. Kutsama, Pastor'un pastoral kişiliğini takınmasının bir yoluydu, işlerinin tamamlandığının işaretiydi.

DJ sözsüz bir şekilde başını eğdi. Odasına dönene kadar bekledikten sonra fısıldayarak, "Hoşça kal Papaz," dedi. Çünkü bu yaşlı adamın sonunun başlangıcıydı. Mercy ve Gideon artık olmadığına, DJ Eden'in liderliğini üstlenmek için geri dönecekti.

O sadece parayı istiyordu. Gerisini diğerleri alabilirdi.

Bir ay sonra ilk kez yerleşkeden ayrılmış olacaktı. Şansımız yaver giderse Mercy Callahan gardını düşürmüş olacaktı.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 24
MAYIS ÇARŞAMBA, SABAH 8:45

"Eee?"

Özel Ajan Tom Hunter omzunun üzerinden baktı ve Özel Ajan Molina'nın ofisinin kapısında dikildiğini görünce şaşırmadı. FBI'ın Sacramento saha ofisinin SAC'sinin ziyaretini bekliyordu. Bugün, kendisinin yaralandığı ve diğer birkaç ajanın öldüğü saldırıdan sonraki ilk günüydü. Normalden daha solgun ve yorgun görünüyordu. Ama kararlıydı.

Otomatik olarak ayağa kalktı, çünkü annesi onu doğru yetiştirmişti. Bu onu patronundan bir karış daha uzun yapıyordu ve bu da patronunun sinirli bir bakışla yukarı bakmasına neden oluyordu. Altı altı boyuyla Büro'daki neredeyse herkesin üzerinde yükseliyordu ve bu yeni bir deneyimdi. NBA'de geçirdiği üç yıl boyunca ortalama bir boydaydı. Aslında sahada tanıştığı birçok erkekten daha kısaydı. Aradaki farkı dengelemek için omuzlarını biraz kamburlaştırdı ama Molina'nın bakışları yumuşamadı.

Çenesini kaldırdığında, koyu renk gözleri ona dikildi. "Ne biliyorsun?" diye sordu.

Tom ona sıcak bir gülümseme verdi. "Günaydın." Kadın herkesin düşünmesini istediği gibi soğuk kalpli bir canavar değildi. Son birkaç ay içinde iki krizin üstesinden gelişini izlemişti ve kıvrak zekâsı, keskin odaklanması ve daha da keskin bir dili olmasına rağmen kadını önemsiyordu. Çok fazla önemsedüğinden şüpheleniyor ve bunu belli etmemek için mücadele ediyordu.

Bu tipleri bilirdi. Son derece zeki bir grup kadın tarafından yetiştirilmişti. Annesinin arkadaşları polis, sosyal hizmet uzmanı ve avukattı. Baskı yüksek olduğunda ve önemsedikleri insanlar için risk daha da arttığında, Molina'nın şu anda taktığı yüzün aynısını takınırlardı.

Masasının yanındaki sandalyeyi uzatarak ona oturmasını işaret etti.

Ona kara bir kaş çattı ama takım elbisesinin ceketini gereksiz yere çekiştirerek koltuğa oturdu. Tara Molina'nın giydiği hiçbir kumaş kırışmaya cesaret edemezdi.

"Pek çok şey hakkında pek çok biliyorum," dedi ve sorusunu yanıtlarken yerine oturdu. "Ama özellikle Eden'ı kastettiğinizi varsayıyorum."

Nisan ortasından beri aktif olarak aradığı tarikat. Son otuz yıldır azılı katillere saklanma yeri sağlayan tarikat. Kısa bir süre içinde Tom'un arkadaşı haline gelen iki kişiyi istismar eden azılı katiller. Hem Gideon Reynolds hem de kız kardeşi Mercy Callahan Eden'dan kaçtıklarında çocuk yaştaydılar ama ikisi de fiziksel ve duygusal olarak ömür boyu yara almıştı.

Çünkü katiller sadece Eden'da saklanmamışlardı. On iki yaşındaki kızlara orta yaşlı erkekler tarafından tecavüz edilmesine göz yuman -hayır, *teşvik eden*- ve buna "evlilik" adını veren bir tarikat kurarak orada büyümüşlerdi. On üç yaşındaki erkek çocuklarına tecavüz edilmesine göz yummuşlar ve buna "çıraklık" demişlerdi.

Gideon ve Mercy kurbanlarından sadece ikisiydi.

"Evet. Eden'dan bahsediyorum." Molina gözlerini devirdi. "Ve burada herkes senin bir dahi olduğunu söyledi," diye çizdi, ama tonu hafifti. Neredeyse alay ediyordu.

"Bundan emin değilim," diye mırıldandı Tom, yanakları kızarmıştı. Yaptığı işte -özellikle de bilgisayar korsanlığında- iyiydi. Aslında yaptığı işte *çok* iyiydi.

Aylar süren aramadan sonra tarikatın yerleşkesini hâlâ bulamamış olması onu iyice sinirlendirmişti. Ama ilerleme kaydetmişlerdi.

Tom, "Onların offshore banka hesaplarına girdim," dedi. Bu, çoğu koşulda tebrik edilmesine ve hatta belki de terfi etmesine neden olurdu. Ya da iyi adamlar için çalışmıyor olsaydı hapis cezası. Her iki durumda da bunu yapmak çok zordu.

"Bunu üç hafta önce yaptın," dedi Molina kesin bir ifadeyle ve onun bir aferin alma umudunu yok etti. "Geçici olarak yerime geçen kişi bana haftalık brifing verdi. *Son zamanlarda* Eden hakkında ne öğrendiniz?"

Tom Molina'nın geçici olarak yerine geçen kişinin ona ne söylediğini ancak hayal edebilirdi. O ve Ajan Raeburn hiç de iyi geçinememişlerdi. "Banka hesaplarından pek bir şey çıkmadı," diye itiraf etti. "Öldürülmeden üç gün önce Ephraim'in tüm parasını kişisel hesabından çekip Eden'in ana kasasına geri koyduklarından beri ne içeri ne de dışarı hiç para aktarılmadı."

Yüzünü buruşturma sırası Molina'daydı. "O adamın adından nefret ettiğimi söylemeliyim. Bütün isimlerinden," diye ekledi acı acı.

Eden tarikatının kurucularından Ephraim Burton, Harry Franklin olarak doğmuştu ve bu isimle otuz yıl önce saklanmaya başlamadan önce bir banka soyguncusu ve katil olarak kayıtlara geçmişti. Burton'ın Eden'den ayrıldığı zamanlarda gerçek dünyaya karışmasını sağlayan başka takma adları da vardı.

Bu bir daha asla olmayacaktı, çünkü Burton ölmüştü. Tom bu şerefe nail olmak isterdi ama diğer tarikat büyüklerinden biri, muhtemelen Eden'in yerini FBI'a söylemesini engellemek için Ephraim Burton'ı öldürmüştü. Eden'la bağlantılı pek çok insan ölmüştü. Riskler yüksekti. Banka hesaplarında 50 milyon dolardan fazla para vardı.

Yine de diğer ihtiyarın Ephraim'i en büyük sırrı -tarikatın iki kaçağının kaçmaya çalışırken ölmeyip on yıldan uzun süredir özgürce yaşadığını- açıklamasını engellemek için öldürmüş olması daha muhtemeldi.

Gideon ve kız kardeşi Mercy, gençliklerinde Eden tarafından istismar edilmişlerdi ama şimdi mücadele ediyor, FBI'ın Eden'ın izini sürmesine ve onu sonsuza dek bitirmesine yardım ediyorlardı. Tom kardeşlere söyleyebileceğinden çok daha fazla saygı duyuyordu.

Tom, "Offshore hesaplarına alarm koydum," dedi. "Eğer herhangi bir para hareket ettirirlerse, haberimiz olacak."

"Ama henüz yapmadılar."

"Henüz değil. Ancak DJ Belmont'a benzeyen biri, Ephraim Burton vurulduktan bir saat sonra Mt. Shasta'nın dışındaki başka bir banka hesabından bir miktar para çekmiş."

"Belmont mu?" Molina tısladı, gözlerinde öfke parlıyordu.

Belmont, Eden'in lideri olan ve müritleri tarafından sadece "Papaz" olarak bilinen karizmatik bir adamın ikinci adamıydı. Neyse ki FBI bundan biraz daha fazlasını öğrenmişti. Pastor'un Eden tarikatını kurmadan önceki adı Herbert Hampton'dı. Ondan önce Benton Travis'ti, sahtecilik ve banka dolandırıcılığından federal bir cezaevinde hapis yatıyordu.

Tarikat liderlerinin kimliklerini biliyorlardı. Sadece tarikatın nerede olduğunu bilmiyorlardı. Kuzey Kaliforniya'nın ücra köşelerinde dolaşan küçük bir topluluktan ve tespit edilmekten kaçmakta ustaydılar.

Belmont Pastor'un ikinci adamından daha fazlasıydı, tabii hâlâ hayatta olduğunu varsayarsak. Tehlikeli, acımasız, çoğu SWAT ajanı olmak üzere beş federal ajanı öldürmüş, endişe verici derecede yetkin bir katildi. Molina'yı geçen ay iş göremez hale getiren kurşunu da o sıkıydı, bu yüzden Molina'nın onun adına verdiği tepki anlaşılabilirdi.

Tom bilgisayarında bir dosya açtı, sonra ekranı çevirerek güvenlik kameralarından alınan fotoğrafları gösterdi. "Bankanın arabaya bakan kamerasının çözünürlüğü iyi ama yüzünde bir bandana, güneş gözlüğü ve geniş kenarlı bir şapka vardı. Yüz tanıma sistemi işe yarar bir şey bulamadı. Vücut tipi ve boyutu Belmont'un tarifine uyuyor."

"Eden'in offshore hesabından para çekmediyse, hangi hesaptı?"

Tom ona yan gözle baktı. "Ajan Raeburn'den haftalık brifing aldığınızı sanıyordum."

Molina'nın gözleri kısıldı. "Ben yaptım. Senin versiyonunu duymak istiyorum."

Tom irkildiğini gizlemeyi başardı. "Benim versiyonum mu?"

"Evet," dedi Molina soğukkanlılıkla. "Ajan Raeburn'ün anlattıkları pek tatmin edici değildi."

Vay canına. "Ben de düşünmüştüm," diye mırıldandı Tom. "O ... şey, pek esnek değil."

Kaşları kalktı. "O çok iyi bir ajan."

, *dikkatli.* " olmadığını hiç söylemedim." "Sen öyle düşündün."

Tom dudaklarını büzdü, Molina'nın eğlendiğinden mi yoksa üzüldüğünden mi emin değildi. Bunu anlamak genellikle zordu. Ama tabii ki öyle düşünmüştü. Raeburn son derece kuralcıydı ve hiçbir durumun insani yönünü göz ardı etmezdi. Yine de bunu yüksek sesle söylemeyecekti. Molina'nın onun ara sıra kuralları çiğnediğini bildiğinin farkındaydı.

Aslında, işteki ilk gününden beri kuralları sık sık çiğnemişti. Aradan sadece beş ay geçmiş olmasına rağmen sanki bir yıl önceymiş gibi geliyordu. Gideon Reynolds ve Mercy Callahan'da, teknik olarak yapmaması gerekse bile, onlara yardım etmek, korkularını hafifletmek istemesine neden olan bir şey vardı. Ama kardeşler çok fazla istismara maruz kalmıştı.

Tom istismarı biliyordu. Kendi biyolojik babasının zalimliğinin yaralarını hâlâ taşıyordu. Çok daha yakın zamanda kalp acısı çektiğini de biliyordu. Doğru olanı yapmak için bazen kuralların esnetilmesi, hatta çiğnenmesi gerektiğini biliyordu.

Ama Gideon ve Mercy'ye yardım etmeye devam etmek istiyorsa Molina'nın sözünden çıkmaması gerektiğini de biliyordu. Ya da en azından öyle görünmesi. Bu da teknik olarak hâlâ doğrudan amiri olan Molina'nın geçici yerine geçen kişiyi kötülememek anlamına geliyordu.

Ağzını ikna edici bir gülümsemeye doğru eğdi, çünkü bunu yapmaya çalışmıştı, bu da kalp acısının bir yan faydasıydı. Gülümseyip mutlu görüldüğünüzde insanlar size soru sormazdı.

"Belmont'un ATM'den para çektiği hesap John Smith adına açılmış bireysel bir çek hesabıydı," diyerek konuyu tekrar gündeme getirdi. "Fotoğraftaki kişinin o olduğunu varsayarsak, parayı Dunsmuir'deki olay yerinden kaçtıktan yaklaşık doksan dakika sonra çekmiş."

DJ Belmont'un iki yüz mil kuzeydeki ormanda gerçekleştirdiği silahlı saldırı o gün yerde beş ceset bırakmıştı: FBI SWAT üyeleri ve Schumacher adında bir özel ajan. Molina şanslıydı. Belmont'un elinden aldığı yaralar onu "sadece" bir hafta hastanede tutmuş ve üç hafta daha fizik tedavi görmesini gerektirmişti.

Ne yazık ki Belmont o gün Ephraim Burton'ı da ortadan kaldırmıştı. Burton'ın onları Eden'e, Pastor'un otoriter yönetimi altında yaşayan insanlara götürebileceğini umuyorlardı.

Pastor'u takip eden yetişkinler belki yanlış yönlendirilmişlerdi ama seçimlerini yapmışlardı. Ancak Cennet'in çocukları seçim yapmamıştı ve birçoğu her gün istismar ediliyordu.

Ama o gün Belmont'un tek kurbanları federal ajanlar değildi. Tom ATM fotoğrafını gösterdi. "Belmont, daha sonra gezici bir çiftlik toplayıcısının hayatta kalan ailesi tarafından çalındığı bildirilen eski bir kapalı kasa kamyonet kullanıyordu. Ajan Schumacher'in beylik silahıyla başından iki kez vuruldu."

"Yani Schumacher'i bize yaptığı gibi uzaktan vurmadı." Bir ağaçtan, SWAT ekibinin hepsini vurmadan önce yerini tespit edemeyeceği kadar uzaktan. Belmont'un etkileyici ama bir o kadar da ürkütücü keskin nişancılık yeteneklerini ortaya çıkaracak kadar uzakta. "Onu öldürdükten sonra silahını aldı." Molina zorlukla yutkundu. "O iyi bir ajandı. İyi bir insandı."

"Ben biliyorum. Toplayıcıyı öldürdü, kamyonunu çaldı ve o zamandan beri ne görüldü ne de haber alındı."

"Belki de Belmont ölmüştür," dedi Molina umutla.

"Belki de."

Onu inceledi. "Yine de öyle düşünmüyorsun."

"Bilmiyorum," dedi Tom dürüstçe. "Yine de bunu varsayamayız. O gün Mercy ve Gideon'u öldürmek istedi. Eğer hayattaysa, tekrar denememek için çok fazla riski var demektir."

"Varsayamayacağımız konusunda haklısınız. Toplayıcının kamyonunda GPS var mıydı?" "Yoktu. Yirmi beş ." Tom nefes almak zorunda kaldı. Adamın kederli ailesinin anısı hâlâ göğsünü sızlatacak kadar netti. Kurbanın karısına ve beş çocuğuna haber vermek için Ajan Raeburn'e eşlik etmişti. İlk kez böyle bir haber veriyordu ve Raeburn

fazla sempatik davranmamıştı. Tom adamın bu şekilde başa çıktığını düşündü, bu da kendi uykusunu hâlâ rahatsız eden kâbuslardan daha iyi olabilirdi. "Aile fakirdi. Sahip oldukları tek şey kamyondur."

Molina gereğinden uzun bir süre sessiz kaldı. "Ajan Raeburn, ailenin birkaç gün sonra kilise rahibi aracılığıyla isimsiz bir hayırseverden bir hediye aldığını söyledi"

Tom gözünü kırpmadı. Paranın kendi banka hesabından gelmiş olması, kabul etmeye hazır olmadığı bir gerçektir. "Bunu duymamıştım," dedi hafifçe. Aslında *duymamıştı*, yani teknik olarak yalan söylemiyordu.

"Raeburn, bu miktarın birkaç ay geçinmelerine yetecek kadar olduğunu, ayrıca cenaze masraflarından biraz daha fazla olduğunu söyledi."

Derisinin kaşındığını hissedebiliyordu, sanki Molina onun her sırrını görebiliyordu. Ama yine de gözünü kırpmadı. Her kurbanın kaybını yerine koyamayacağını biliyordu ama o aileye yardım edebilirdi. Yardım etti de. NBA'de geçirdiği üç yıldan sonra banka hesabında bir azalma bile olmamıştı. Böyle insanlara yardım edebilmek, profesyonel bir basketbol oyuncusu olarak geçirdiği zamanın ona kazandırdığı en iyi şeylerden biriydi. NBA'i bir kariyer haline getirmeyi hiç planlamamıştı, her zaman Büro'ya katılacağını biliyordu ama gençti ve sahada iyi olmaktan çok daha iyiydi. Kendisine verilen yeteneği ya da kazancını boşa harcamak utanç verici görünüyordu. Bir kısmını bağışlamış, kalanını da biriktirmişti.

Nişanlısının ölümünden sonra artık buna yüreği el vermese ve erken emekli olsa da o yıllar için minnettardı. Şimdi ses tonunu yumuşak tutuyordu. "Birinin yapması gereken güzel bir şeydi."

Molina gözlerini devirdi ama sesi neredeyse tatlıydı. "Bunu alışkanlık haline getirme Tom."

İlk adını kullanmasına hazırlıksız yakalanan adam gözlerini kırptırdı. "Neyi alışkanlık haline getirdin?"

Başını iki yana salladı. "Biliyor musun, Akademi'den yeni çıkmış bir hacker çaylakla çalışacağım söylendiğinde hiç mutlu olmamıştım. Eski bir profesyonel atlet olduğunu öğrendiğimde daha da mutsuz oldum. Kulaklarının arkası ıslak bir ajanı eğitecek zamanım yoktu. Ya da egosu Teksas büyüklüğünde olan birini."

Tom kaşlarını çatı. "Teksas büyüklüğünde bir egom mu var?"

"Hayır, öyle olacağını tahmin etmiştim ama bu konuda hoş bir sürpriz oldu." Ağzının bir tarafı kalktı. "Burada olmana sevindim. Sadece o yumuşak kalbini sertleştirip emekliliğe kadar dayanmanı sağlayabileyim diye. Şaka yapmıyorum Ajan Hunter."

Tom kendi gülümsemesini bastırdı. "Not edildi, hanımefendi." Saati uğuldayarak ona zamanı hatırlattı. "Sabah toplantısı," dedi. "Geliyor musun?"

Ona kaşlarını çatı. "Toplantıyı ben istedim."

Sırıttı. Elinde değildi. Eğer sabah brifinglerini o devralıyorsa, bu Ajan Raeburn'ün tarih olduğu anlamına geliyordu. Bu da kendi hayatının ileride çok daha az stresli olacağı anlamına geliyordu. "Sonunda döndün mü?"

"Yolun büyük kısmı," dedi gizemli bir şekilde. "Ama Raeburn hâlâ senin doğrudan amirin."

Hay sikeyim. Tom'un sırtışı kayboldu, ifadesi acımasızlaştı.

Ona dikkatli bir bakış attı. "Ajan Raeburn, bu dava hakkında Ajan Reynolds ve kız kardeşine bilgi verdiğinizizi bildirdi. Bu artık sona eriyor. Anlaşıldı mı?"

Tom onun sözlerini düşündü. Elbette Gideon ve Mercy'ye bilgi veriyordu. Gideon kişisel ilgisi nedeniyle davadan çekilmişti ama bu güncellemelerden mahrum kalacağı anlamına gelmemeliydi.

"Gerçekleri bilmeye hakları var Ajan Molina. Belmont'un hedefinde onların hayatları var. Ajan Raeburn onları karanlıkta tutuyor." Bu sadece haksızlık değil, aynı zamanda zalimce ve tehlikeliydi. Raeburn Tom'un arkadaşlarının ve sevdikleri herkesin hayatını riske atıyordu, çünkü etraflarındaki herkes tehlikedeydi.

"Mercy Callahan'a koruma sağladık," diye tersledi Molina. Bu eğlenceli bir şaka değildi. Onu dizginliyordu ve bu hiç hoşuna gitmemişti. Hem de hiç. "Ajan Reynolds kendi başının çaresine bakabilir. Eğer kabul edemiyorsanız, belki de Büro sizin için uygun değildir."

İşte oradaydı. Seçim.

Dana teyzesinin sesini zihninde duyabiliyordu. *Dostlarını yakınında, düşmanlarını daha yakınında tut Tom.* Ve sonra annesinin. *Doğru olanı yap, zor olsa bile.*

Yapılması gerekeni yapmaya devam edeceğini bilerek başını salladı. "Anlıyorum."

"Söz mü?" Molina sordu, çenesi gergindi.

Arkasından parmaklarını kavuşturmak istedi ama bu çocukça bir hareketti. "Gelecekte Gideon ve Mercy'ye bilgi vermeyeceğim. Söz veriyorum."

Molina gözlerini ona dikti. "Neden sana inanmıyorum?" İnce bir gülümsemeyle geçiştirdi. "Size söz verdim. Hanımefendi."

Elbette onlara hayati bilgileri ulaştırmanın pek çok başka yolu vardı. Eğer bu bir ölüm kalım meselesiyse, Gideon ve Mercy'nin güvenliği söz konusuysa, başka bir yol bulurdu.

"Tamam o zaman." Ona bıçak gibi keskin bir bakış attı. "Başka ne biliyorsunuz Ajan Hunter? Sanırım tüm eski Eden bölgelerini kontrol ettiniz."

"Elbette. Ephraim'in kasasında bulduğumuz defterde çok doğru bir harita vardı. Konumların hiçbirisi şu anda kullanılmıyor, yine de o haritayı bulmak değerliydi. Daha önceki konumlarının gökyüzünden belli olduğunu, ancak daha yeni olanların belli olmadığını öğrendik. Toprak evler inşa ederek yer örtüsünü etkin bir şekilde kullanmışlar. Kızılötesi ile ısı izlerini kontrol ederek yerlerini tespit edebileceğimizi düşündük, ancak şu ana kadar bu bir fiyasko oldu."

Ephraim Burton kasasında, Kurucu İhtiyarların tüm günahlarının ayrıntılı açıklamaları, offshore hesaplarda saklanan paranın titiz kayıtları ve önceki Eden konumlarının haritası ile gerçek bir Eden oyun kitabı bırakmıştı. Tom bunun bir tür ölü adam anahtarı olduğunu, gizemli bir şekilde öldürülürse kutusunun içindekilerin bir şekilde kamuya açıklanacağını varsaydı. Ve gerçekten de kutu FBI'ın eline geçmişti.

"En son yeri buldunuz mu?"

"Evet, hanımefendi. Ama orada hiçbir şey yoktu. En azından canlı bir şey yoktu. Hayvanlara ait kanıtlar bulduk - çeşitli boyutlarda çok taze bok. Hala tazeydi, belki birkaç . Ayrıca bir sürü hayvan pisliği bulduk.

Kan. Görünüşe göre çiftlik hayvanlarının en azından bir kısmını kesmişler. Belki de hepsini alamamışlardır. Onları çok fazla kaçırmadık."

"Bayan Callahan ve Ajan Reynolds'a elinizde eski sitelerin bir listesi olduğunu söylediniz mi?"

"Onlara ilk Eden'i bulduğumuzu söyledim ama diğer yerleri söylemedim. Bu onların her birini keşfetmek istemelerine neden olabilirdi ve Pastor ve DJ'in herhangi bir nedenle geri dönmesi durumunda orada görülmelerini istemedim."

"Neden onlara ilk bölgeden bahsettiniz?"

Ani bir karardı ama pişman değildi. "Orayı ziyaret etmenin onlara biraz kapanış sağlayabileceğini düşündüm." Kapanış konusunda kişisel bir deneyimi vardı. "Alan ağaçlardan arındırılmıştı ve uydu gözetimiyle kolayca tespit edilebiliyordu. Pastor'un Eden'ı oraya geri getireceğini düşünmemiştim."

"Kapanış için gittiler mi?"

"Bildiğim kadarıyla yok, hanımefendi." "Başka bir şey var mı?"

"Pek sayılmaz. Çoğunlukla potansiyel şüphelileri kontrol ettim. Bildiklerim tam burada." Masasının yanındaki, Eden araştırmasıyla ilgili fotoğraf, harita ve belgeleri iliştiirdiği ilan panosunu gösterdi. Aynı panodan evindeki ofisinde de vardı. "DJ Belmont'un onlarla birlikte saklanma ihtimaline karşı hayatta kalan ailesinin izini sürdüm. Amcası Merle Belmont buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta, Benicia'da yaşıyor. DJ dört yaşındayken annesi ile birlikte kaybolduğunda o ve karısı kayıp ihbarında bulunmuşlar. Yine de onu hiç görmediklerini ve bunca yıldır ölü olduğunu düşündüklerini iddia ediyorlar."

"Onlara inandın mı?"

"Yaptım, ama onlarla kendiniz görüşebilirsiniz."

"Yapabilirim. Başka ne var?"

Tom alınmamıştı. O yeniydi. Başkalarının yaptığı işi kontrol etmesini beklerdi, özellikle de bu kadar önemli bir davada. "Pastor'u Los Angeles'taki kilisede papazken tanıyan birkaç kişiyle görüştüm. Hani şu zimmetine para geçirdiği ve dolandırdığı kilise." Cezai bir soruşturmadan kaçmak için Eden'da saklandığı kişi. "Bu insanlar bize zaten bildiğimiz şeyi söylediler-Pastor bir sosyopattı ve bir kadının kabuğunu bile

Ağaç. Belmont'un geçen ay kullandığı tüfek elimizde. Parmak izlerini aldık ama sistemdeki hiçbir şeyle eşleşmiyorlar. Bunun dışında yeni bir ipucumuz yok. Raeburn biz bulana kadar beni birkaç başka projede çalıştırıyor."

Bu da değerli zamanlarını boşa harcamak demektir. Ama ellerinde hiç ipucu yoksa... Tom tek yapabileceklerinin bir mola için beklemek olduğunu biliyordu ama bundan nefret ediyordu.

Molina tahtayı inceledi. "Anahtarın önemi nedir?"

Tom, GM logosunu taşıyan bir anahtarın fotoğrafına baktı. "Öldürüldüğünde Ephraim'in cebindeydi. Eski ve Ephraim'in geçen ay çaldığı araçlardan hiçbirine ait değil." Birkaç tane çalınmıştı. "Tek bildiğim bu."

"Tamam o zaman." Aniden ayağa kalktı. "Sabahki toplantıma gidelim."

Ofisinden çıktıklarında, kadın "Hanımefendi nasıl?" diyene kadar sessizce yürüdüler.

Barkley?"

Şaşırان Tom neredeyse tökezliyordu. Yürüyüşünü ve sesini yumuşattı. "Durumu iyi."

Liza Barkley gerçekten de iyi gidiyordu. En iyi arkadaşının durumunun ne kadar iyi olduğuna dair içinde derin bir öfke filizlendi. Bir gece önce eve çok geç gelmesinin anısı canını sıkıyordu. Akşam yemeğinin parasını ödemenin ona çok daha fazlasını hak ettirdiğine inanan bir herifin elini tutuyordu.

Ona Mike demişti. *Mike* çok tanıdık, çok eli açık biriydi. Liza'nın poposunu bir tür ... gibi okşadığında Tom'un onu boğazlamamak için neredeyse tüm kendini kontrol etmesi gerekmişti.

Molina'nın kendisini izlediğinin bilinciyle derin bir nefes almak zorunda kaldı.

Yine de Liza itiraz etmemiştir, o da sessiz kalmıştı. En azından Mike ellemekten başka bir şey yapacak kadar uzun kalmamıştı. Çünkü, evet, Tom pencerenin önünde durmuş, adam uzaklaşana kadar onu izlemişti.

"Memnunum," dedi Molina. "Ziyaretlerinden keyif aldım."

Tom gözlerini patronuna dikti ve patronu başını kaldırmak için boynunu eğmek zorunda kaldı.

Topuklu ayakkabı giydiğinde Liza onun gözlerinin içine rahatça bakabiliyordu.

Ve şimdi bunu neden düşündüğünden emin değildi. "Liza Barkley? *Benim* Liza Barkley?"

Ama onun değildi. Mike'ındı.

Molina eğlenmiş görünüyordu. "Uzun boylu mu? Heidi örgüsüyle ördüğü uzun kumral saçları var mı? Beş-on yaşlarında ama topuklu ayakkabıları seviyor? Sürekli gülümsüyor mu? O senin Liza Barkley'in, değil mi?"

Evet, her zaman gülümserdi. Evet, saçlarını örerd, orduda geçirdiği yıllarda edindiği bir alışkanlıktı bu. Saçlarının açık olmasını tercih ederdi ama onun tercihleri sayılmazdı. Çünkü o onun değildi. "Liza seni ziyaret etti mi?"

"Hem hastanede hem de eve döndükten sonra. Bana polisiye romanlar, lazanya ve ev yapımı karamelli kekler getirdi. Hatta birkaç kez çamaşırlarımı bile yıkadı. Onun nezaketini takdir ettim."

"Bilmiyordum," diye mırıldandı Tom. Çünkü Liza bundan söz etmemiştir. En iyi arkadaşı son zamanlarda pek çok şeyden söz etmemiştir. Son bir aydır sürekli olarak ondan uzaklaşıyordu ve bu hiç hoşuna gitmiyordu.

Molina kaşlarını çatı. "Ondan gelmesini istediğini düşünmüştüm."

"Hayır, yapmadım." Soğukkanlılığını toparladı ve ifadesini temizledi, çünkü neredeyse toplantı odasına varmışlardı. "Bakıcılık konusunda çok iyi. Harika bir hemşire olacak."

"Bana Temmuz ayında hemşirelik okuluna başlayacağını söyledi. UC Davis ülkedeki en iyi hemşirelik okullarından biri."

"Evet, öyle." Kızının Sacramento'ya gideceğini öğrendiğinde çok şaşırmıştı. Ona UC Davis'e kabul edildiğini altı ay önce Noel yemeğinde, Afganistan'dan yeni dönmüş olan ailesinin evinde söylemişti. Hayal kırıklığına uğrayacağını bildiği için annesine Sacramento saha ofisine atandığını söyleyecek cesareti bulmaya çalışıyordu. Annesi onun Chicago'ya atanacağını ve böylece tekrar aynı şehirde yaşayabileceklerini umuyordu. Liza'nın Sacramento'da ona katılacak olması duyurunun acısını biraz olsun hafifletmişti.

Mutlu olmuştu. En azından olabildiğince mutluydu. Tory'nin acısıyla hâlâ uyuşmuş durumdaydı ve Liza'yı görmek ... emin değildi ama karnına bir tekme gibi inmişti. Onu gördüğüne çok sevinmiş ama aynı zamanda da üzülmüştü. Onun Tory'ye aşık olduğunu biliyordu. Biliyordu.

Tory'nin hamile olduğunu. Ama ona Tory'nin öldüğünü söylememiştir ve da çok şaşırmıştır. Saklamaya çalışmıştır ama o bunu anlamıştır.

Satın aldığı dubleks dairede onunla geçirdiği son beş ay ... güzeldi. Hoştan da öte. Onun varlığı iyileşmesine yardımcı olmuştur.

Molina boğazını temizleyerek onu geri çekti. "Onunla çok gurur duyuyor olmalısınız."

"Gurur duyuyorum," dedi hararetle. "Çok gururluyum."

Liza hayatta bulunduğu yere gelebilmek için çok şeyin üstesinden gelmişti. Yardım teklif ettiğinde bunu kabul edemeyecek kadar gururlu olması çok kötüydü.

Poposunu okşayan *Mike*'in ona yardım etmesine izin verip vermediğini merak etti.

Molina kapı aralığında durdu ve ona hesaplı bir bakış attı. "Sanırım bu onun için bir sürpriz olabilir." Ve sonra toplantı odasına girerek adamın ağzını açık bıraktı.

Onun kendisiyle gurur duyduğunu öğrenmek Liza'yı neden şaşırtmış ki? Yedi yıldır en iyi arkadaşlardı. Bilmek *zorundaydı*.

"Ajan Hunter." Raeburn'ün sesi düşüncelerini böldü. "Bize katılmayı planlıyor musun, planlamıyor musun?"

Tom irkilerek dikkat kesildi ve diğerleri yerlerine otururken kendisinin kapı aralığında durduğunu çok geç fark etti. Raeburn'ün çoğu Eden dışındaki davalarda çalışan yedi ajanı onu merakla izliyordu ve Tom yanaklarının kızarmaması için mücadele etmek zorunda kaldı.

Gideon Reynolds toplantıda yoktu, bu da Eden'in gündemde olacağı anlamına geliyordu. Gideon son birkaç aydır onun eğitmeniydi ama Raeburn, Gideon soruşturmadan çekildikten sonra onu yeni birine atamıştı.

Yeni antrenörü Ricki Croft'tu. Otuzlu yaşlarının sonlarındaydı ve özellikle sabah kahvesini içmeden önce biraz kaba olabiliyordu. Yine de iyi bir ajandı, kariyeri bir gün Sorumlu Özel Ajan olma yolunda ilerliyordu. Gideon'dan daha kuralcıydı ama Raeburn'den çok daha az, bu yüzden Tom ondan yeterince hoşlanıyordu. Şimdi ona bakıyordu, seyahat kupası elindeydi, tek kaşı kalkıktı. Solundaki boş sandalyeyi işaret etti, Tom hâlâ dengesini kaybetmiş gibi hissederek sandalyeye oturdu.

Raeburn Molina'ya hoş geldin dedikten sonra toplantıyı ona devretti. Her ajanın kendi davalarıyla ilgili bilgi vermesine izin verdi ve Tom ilk kez herhangi bir brifing sırasında dikkatinin dağıldığını fark etti. Lazer gibi odaklanması ve duyduğu neredeyse her şeyi, hatta Eden'la hiçbir ilgisi olmayan görevleri bile hatırlama yeteneğiyle tanınırdı.

Ama şu anda akli Liza'da, Molina'nın şaşırtıcı ifşasındaaydı. Bir an önce Liza'yla konuşması gerekiyordu. Aralarındaki bu uçurumu onarması gerekiyordu. Onunla gurur duyduğunu bildiğinden emin olmalıydı. Onun için ne ifade ettiğini bilmeliydi.

En eski arkadaşı değildi ama herkesten çok g vendiğı ki iydi. Liza onun en derin sırlarını biliyordu. Uzun bir süre boyunca, hayatında Tory'yi, onun için ne anlama geldiğini bilen tek kişi olmuştu. Tory'nin taşıdığı hayatı.

Onun ne kaybettiğini anlamıştı.

Cebindeki cep telefonunun vızıltısı dikkatini tekrar odaya çekti. Bu onun i  telefonuydu - yanından hiç ayırmadığı kullan-at telefonu değil- bu yüzden mesaja göz attı.

Mektup, Mercy Callahan hakkında onu derinden yaralayan bir yazı yazmış olmasına rağmen, o zamandan beri kendini affettirmiş olan on altı yaşındaki  i eğı burnunda gazeteci Jeff Bunker'dan geliyordu. Tom artık bu çocuğı bir dost ve müttefik olarak görüyordu.

Ara beni. Lütfen ara. Bu çok önemli.

Tom başını kaldırdığında Croft'un kaşlarını çatarak ona baktığını gördü. Yüzünü buruşturdu ve telefonunu cebine geri koydu.

Sadece tekrar vızıldaması için.

Tekrar baktı. Yine Jeff'ten gelmiş. ***LÜTFEN BEN  ARAYIN! Eden hakkında. KR T K.***

Jeff hangi düğmeye basacağını biliyordu. "Eden" ile ilgili herhangi bir şeyin Tom'u ko turacağını biliyordu. Tekrar yüzünü buru turarak sandalyesini geriye itti, gıcırdamadığına   kretti.

Raeburn hâlâ ona dik dik bakmak için dönüp duruyordu. "Görevden alınmadınız, Ajan Hunter."

Tom telefonunu kaldırdı. "Bir muhbir. Eden hakkında."

Molina elini kaldırarak Raeburn'ün dudaklarında hazır bekleyen cevabı susturdu. "Çabuk geri dön."

Tom başıyla onayladı ve odadan çıktı, kapıdan çıkar çıkmaz Jeff Bunker'ı aradı. Jeff cevap verdiğinde "Ne oldu?" diye sordu.

Jeff, "Eden hakkında çıkan haberlere alarm koyuyorum," dedi. "Dün gece Cameron Cook adında bir adamın makalesinden bir hit aldım. Hamile kız arkadaşı iki ay önce kaybolmuş. Kızdan bir e-posta almış, Eden'a götürüldüğünü ve polisleri onu kurtarmaya getirmesini istediğini söylüyor. Sesinin korkmuş gibi geldiğini söylemiş. İki hafta içinde doğum yapacak."

Tom hem heyecanlanmış hem de dehşete düşmüş bir halde nefesini içine çekti. Eden'ın koşulları en iyi ihtimalle ilkeldi. Pek çok kadın doğum sırasında ölüyordu. "Nasıl e-posta gönderdi?"

"Bilmiyor. Polise söyledi ve e-postadaki koordinatlara gittiler ama orası sadece ormandı."

Tom daha dik durdu. "Ona *koordinatları* mı gönderdi?"

"Evet, ama onlar sahteydi. Polisler ona kızdı, onları rahatsız etmeye devam ederse tutuklatmakla tehdit ettiler, çünkü aramaya devam etti. Sonunda gazeteye gitti. Çaresiz durumda. Haftalardır koordinatların etrafındaki bölgeyi tek başına arıyor."

"Nerede o?" Tom nabızı hızlanarak sordu. Bu bekledikleri mola olabilirdi.

"Benimle, binanızın lobisinde. Onu almak için San Francisco'ya gittim. Gazeteye konuşmayı kesmesini isteyeceğinizi düşündüm."

Ağzında yanaklarını acıtacak kadar geniş bir sırıtış belirdi. "Doğru düşünmüşsün. En kısa zamanda ikinizi de almaya geleceğim." Toplantı odasına doğru geri dönmeye başladı. "Gitmesine izin vermeyin."

Jeff rahatlamış bir nefes verdi. "Tanrıya şükür bana inanıyorsun. Ona sana güvenilebileceğini söyledim."

Tom durakladı, eli kapı kolundaydı. "Teşekkür ederim," dedi, sonra aramayı sonlandırdı, toplantı odasına tekrar girdi ve Molina konuşmayı bırakıp bakışlarıyla buluştuğunda ona gülümsedi.

"Ee?" diye sordu.

"İçeride birileri olabilir. Eden'dan."

Molina'nın gözleri parladı. "*Evet.*"

Raeburn isteksizce etkilenmiş görünüyordu. "Açıkla." Tom onlara ayrıntıları anlatmayı bitirdiğinde Ajan Croft'u işaret etti. "bir bakın." Tom elini kaldırdı. "Çocuk beni görmeye geldi. Bana güvenmesi söylendi. Ajan Croft'a karşı bu kadar açık sözlü olacağını sanmıyorum." Croft'a bir bakış attı. "Alınmayın."

Croft'un dudakları seğirdi. "Alınmadım." Raeburn'e döndü. "Tom'u da yanımda götüreceğim. Onun için iyi bir eğitim olur."

Raeburn ters ters baktı. "Düzenli güncelleme istiyorum. Doğrudan *bana* rapor verin. Git."

Tom Molina'ya soru sorarcasına baktı, çünkü Raeburn'ün emirleri onu kapsamıyordu.

"Hadi," diye mırıldandı Croft. "Seni bilgilendireceğim."

Omzunun üzerinden Molina'ya son bir kez baktıktan sonra Croft'u takip etti.

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 24
|| MAYIS ÇARŞAMBA, SABAH 9:30

Liza Barkley, Sokolov'ların ön kapısının üzerindeki güvenlik kamerasına baktı ve başka birinin kendisini izleyip izlemediğini merak etti. Sundurma, içeri girmek için kendini hazırlıyordu. Kapıda nöbet tutan FBI ajanı tek kelime etmemiş olsa da kesinlikle öyleydi.

Sadece içeri gir, dedi kendi kendine. Bir gülümseme yapıştırabilirsin. Bunu her gün yaparsın.

Ama bugün bunu başarabileceğinden emin değildi. Yedi yıldır sevdiği ama bir önceki akşam bilmeden kalbinin üzerinde tepinen altı numara sarışın, mavi gözlü Adonis'i unutmaya çalışarak bir o yana bir bu yana dönüp duruyordu. Tom onun duygularından tamamen habersizdi - dün akşam sevgilisiyle arkadaş olarak gösterdiği gibi. *Yeni biriyle hayatıma devam etmeye çalışmamam gerektiğini bilmeliydim.* Tom'un tepkisizliğine kendisinin verdiği tepki, başka erkeklerle çıkmaya çalışmaması gerektiğinin kanıtıydı. Hazır değildi. Tom'u unutamamıştı.

Bugün battaniyeleri başının üzerine çekerek yatakta kalmak istemişti.

Ancak biri küçük bir kız, diğeri ise Liza'dan sadece birkaç yaş büyük yetişkin bir kadın olan üvey kız kardeşlerine söz vermişti. Her ikisi de hayatın onlara şimdiye kadar verdiğinden çok daha fazlasını hak ediyordu, bu yüzden kapıyı çaldı, ikinci kez vurmasına fırsat kalmadan ön kapı hızla açılınca şaşırarak bir adım geri attı.

"Liza! Buradasın!"

Liza'nın elindeki pasta tabağını kaldıracak zamanı ancak olmuştu ki yedi yaşındaki çocuk onu etkileyici bir şekilde kucakladı. "Hey, Shrimpkın," dedi Liza, bir koluyla sarılırken tabağı diğer avucunun üzerinde dengeledi. Belli etmeden vücudunu Abigail Terrill'i hem meraklı gözlerden hem de pusuya yatmış olabilecek diğer tehlikelerden koruyacak şekilde eğdi.

Evet, nöbet tutan bir FBI ajanı vardı ama Liza'nın keskin gözleri, eğitilmiş gözleri vardı ve onları kullanmaya niyetliydi. Çünkü bu evdeki hiç kimse güvende değildi. Henüz güvende değildi. "Dikkatli ol. Pastam var."

Abigail geri çekildi, gri gözleri kocaman olmuştu. "Bana kek mi getirdin?"

Liza Abigail'in burnunun ucuna dokunarak onu evin içine doğru geri iterken hâlâ onu koruyordu. "Herkes kek getirdim. Kazara yere düşürmezsem, öğle yemeğinden sonra kendi payınızı alabilirsiniz. Yavru köpeğin onu yiyecek ve sonra da kusacak. Geçen seferi hatırlıyor musun?"

Abigail'in iç çekişi uzun sürdü. "Bu iğrençti. Pebbles'ı getirdin mi?"

"Ben yapmadım. Bayan Irina'nın evindeki her şeyi mahvederdi." Genç Danua'nın Sokolov'ların evinde başıboş dolaştığı düşüncesiyle ürperen Liza kapıyı arkalarından sıkıca kapattı. Alışkanlıkla Abigail'in saçını karıştırdı ama parmağı bir düğüme takıldı. "Fırçan nerede? Kıvrım kıvrım olmuşsun." Parmaklarını esnetti. "Bırak ben bakayım. Hırıltılar dehşet içinde benden kaçıyor."

Abigail'in çocuksu kıkırdamaları Liza'nın kulaklarına müzik gibi geldi ve birdenbire yorgunluğu azaldı. "Süslü örgü şeyini yapacak mısın?" Abigail umutlu görünerek sordu. "Prenses tacı gibi mi? Babam taç yapamıyor. Denedi."

"Elbette saçını öreceğim." Liza son bir ay içinde Abigail'i çok sevmiş, onu kurşun yarası nedeniyle hastanede yatan babasını ziyarete seve seve götürmüştü. Bekâr bir baba olan Amos Terrill her zaman Abigail'in saçlarını örerd, bu yüzden Amos taburcu olana kadar bu işi Liza üstlenmişti. Ancak Abigail, Liza'nın "süslü örgülerini" daha çok sevdiği için babası yedek stilistiğe indirilmişti. Liza Amos'un bu duruma üzüleceğini düşünmüştü ama Amos küçük kızının

onun mutluluğuna öncelik veren insanlar. Liza hazırlıklı geldiği için cebini yokladı. "Bir sürü saç kurdelesı getirdim, böylece ördüğüm rengi sen seçebilirsin. Ama fırçana ihtiyacım var."

"Ben bakarım." Abigail, uzun siyah saçları bir pelerin gibi arkasında uçuşarak koştu, ancak neredeyse antrede duran kadına çarpacakken aniden durdu. "Özür dilerim, Bayan İrina."

" yok, Abigail." İrina Sokolov başını eğdi, sarı saçları gümüş rengine . Altmışına yakın bir yaşıydı, Liza'nın on beş santimlik boyundan yaklaşık on santim daha kısaydı ve kucaklanabilecek kadar yuvarlaktı, kahverengi gözleri mizah ve sevgiyle parlıyordu. Aynı zamanda emekli bir hemşireydi ve Liza da hemşirelik okuluna başlamak üzereydi, yani hemen kaynaşmışlardı. "Ama ev kuralları nedir?"

"Koşmak yok."

"Ve?" İrina ön kapıya bir bakış fırlatarak sordu.

Abigail'in omuzları çöktü. "Ve ön kapıyı açmak yok, çünkü güvenli değil." İrina'ya baktı. "Özür dilerim. Unutmuşum," diye ekledi uysalca. "Ben de Liza'nın geleceğini sanmıştım."

İrina başını salladı, gülümsemesi sıcaktı. "Sorun yok, *lubimaya*. Seni üzmemek istemedim, sadece güvende olmanı istedim. Ön kapı kuralı sonsuza dek sürmeyecek. Söz veriyorum. Şimdi, matematiğini bitirdin mi?"

Abigail başını salladı. "Kontrol etmen için masamın üzerine bıraktım."

"Mükemmel." İrina sevgi dolu bir eli Abigail'in saçlarında gezdirerek Liza'nın kalbinin ikisine de duyduğu şefkatle sıkışmasına neden oldu. "Git Bayan Liza için fırçanı getir." Küçük kızın geçmesine izin vermek için geri çekildi, sonra Liza'yı sertçe kucakladı.

Liza İrina'nın kucaklamalarından hiç bıkmamıştı. Sokolov ailesinin reisi Liza'yı yuvasına çekmiş, yavrularından biriymiş gibi üzerine titremiş ve Liza'nın kendi annesini canını acıtacak kadar özlemesine neden olmuştu.

"Bu sabah nasılsın?" İrina onu sonra sordu. "Fena değil," diye yalan söyledi Liza.

İrina onun yüzünü inceledi, ifadesi şüpheliydi. "Neden yukarı çıkıp biraz kestirmiyorsun?"

"Hayır." Orada uyuyabilecek gibi de değildi. Düşünceleri bir kasırga gibi dönüp dururken olmazdı. "Abigail'e onu göz doktoruna götüreceğime söz verdim."

"Yapabilirim."

Liza yaşlı kadına gülümsedi. "Ama sen bütün gün onunla birliktesin, evde eğitim veriyorsun." Sonbaharda devlet okuluna başladığında akran grubuna uyum sağlayabilmesi için Abigail'i yetiştirmek. Abigail tüm hayatı boyunca baskıcı bir tarikatla yaşamıştı ve eğitimi zarar gören şeylerden sadece biriydi. Temel tıbbi bakım da ihmal edilmişti ve Abigail sağlıklı görünmesine rağmen hiç göz muayenesi olmamıştı. Çocuğun kitaplarını yüzüne çok yakın tuttuğunu ve gözlerini kısırak ilk fark eden Irina olmuştu. "Ayrıca, Mercy'nin de bizimle gelmesi gerekiyordu. Geziyi Ajan Rodriguez'e onaylattım ve o da göz doktorunun ofisini ve hatta daha sonrası için bir dondurmacı ayarladı. Mercy henüz gelmedi mi?"

Liza ve Mercy Callahan da birbirlerini tanıdıkları bir ay içinde . Liza'nın Abigail'e babasını görmek için hastaneye gittiği çoğu zaman Mercy çoktan onun odasına girmişti. Amos'un yediği kurşun Mercy'yi hedef almıştı ve ateş eden adam hâlâ dışarıdaydı. Hâlâ bir tehditti.

Böylece, Abigail'in ön kapıyı açmamasıyla ilgili kurallar.

Böylece, Mercy'yi korumakla görevlendirilen FBI ajanı dışarıda nöbet tutmaya başladı.

Liza'nın uyku sorununun en azından bir kısmı buradan kaynaklanıyordu. Yeni arkadaşı dikkatliydi ama bu düzeyde bir uyanıklık sürdürülebilir değildi - ordu tarafından bile. Liza bunu deneyimlerinden biliyordu.

Bu deneyim birkaç uykusuz gecenin de sorumlusu olmuştu. O ve ekibi son derece eğitilmiş muharip askerlerdi ve yine de tek bir savunmasız anda yakalanmışlardı. İnsanlar ölmüştü. Liza'nın değer verdiği insanlar.

Siviller Mercy'nin hayatına mal olabilecek bir hatayı çok daha çabuk yapabilirlerdi. Liza bunun olmasına izin vermeyecekti.

Irina merdivenlerden yukarı baktı, endişesi giderek artıyordu. "Mercy burada. Şu anda telefonda."

Liza kaşlarını çatı. "Her şey yolunda mı?"

"Şey, yeni bir sorun yok. Mercy terapistiyle bir video görüşmesi yapıyor."

Liza içini çekti. "En azından bu iyi. Sanırım konuşacak çok şeyleri vardır."

Bu dünyada terapiye ihtiyacı olan biri varsa, o da Mercy Callahan'dı. Bu kadının hayatı boyunca kalbini ve ruhunu kaybetmemiş olması kişisel gücünün bir göstergesiydi.

Ne yazık ki Liza bunu kişisel deneyimlerinden de biliyordu. Mercy'nin terapistinin yeni müşteriler alıp almadığını merak etti. Kendini biraz silkeleyerek pasta tabağını İrina'ya uzattı. "Aile için."

İrina alüminyum folyonun altına baktı ve kurt gibi sırtıttı. "Çikolata. Başardın mı?"

"Hayır, hanımefendi. Gaziler evindeki hemşirelerden biri yaptı, son günüm için."

İrina Liza'ya kendisini mutfağa kadar takip etmesini işaret etti. "Son günün iyiydi, değil mi?"

"Çok güzeldi," dedi Liza, İrina pasta tabağını Abigail'in görmeyeceği bir yere, buzdolabının üstüne koyarken mutfak sandalyesine çökerek. Gaziler evindeki hemşire asistanlığı işi bir önceki akşam sona ermişti. "Hemşireler bir kart imzaladı ve bu arada nefis bir veda pastası yedik. Şansımıza hemşirelerin çoğu diyeteydi ve sadece küçük parçalar yediler, bu yüzden çok fazla kaldı. Sizinki kadar güzel değil tabii ki," diye ekledi aceleyle, çünkü kimsenin pastası İrina'nınkinden daha güzel değildi, "ama işinize yarayabilir diye düşündüm."

İrina çay yapmakla meşguldü. "Eminim bunu yiyecek birini bulabiliriz." Sekiz çocuk ve dokuz torunun yanı sıra Abigail ve İrina ile kocası Karl'ın evlat edindikleri diğer kişilerle birlikte beslenecek boğaz sıkıntısı çekmiyorlardı. "O kişi ben bile olabilirim. Çikolatalı pasta benim stres yiyeceğimdir. Müdürünüz size iyi bir referans verdi mi?"

"Öyle dedi," diye doğruladı Liza. "Beni işe devam ettirmek istediğini söyledi ama yerine baktığım kadın doğum izninden döndü. En azından yazdığı referans çok parlak."

"Olması gerektiği gibi," dedi İrina, Liza'nın önüne bir fincan koyup kendi fincanıyla yanındaki sandalyeye oturmadan önce. "Sen bir gazisin ve her şeysin. Akıllı bir beyne, hızlı ellere ve iyi bir kalbe sahip bir sıhhiyecisin. Sana sahip olduğun için çok şanslı."

Liza'nın gözleri yandı ve yaşların akmasını engellemek için gözlerini araladı. "Teşekkür ederim," dedi sessizce. "Sanırım bugün bunu duymaya ihtiyacım vardı."

İrina'nın eli onunkini sardı, sıcak ve rahatlatıcıydı. "Ne oldu, Liza? Son zamanlarda mutsuzluğunu hissediyorum ve elimden geldiğince yardım etmek istiyorum. Bana her şeyi anlatabilirsin, biliyorsun."

Liza yaşlı kadının yüzünü uzun bir süre inceledikten sonra pişmanlıkla gülümsedi. "Muhtemelen hormonlar," diye geçiştirdi, İrina'ya kendisini gerçekten neyin rahatsız ettiğini söylemek istemiyordu, çünkü bu konuda kimsenin yapabileceği bir şey yoktu, yorulmak bilmeyen İrina Sokolov'un bile.

Kalp kalbin istediğini ister, derdi Liza'nın annesi. Ne yazık ki bu doğrudu. "Maalesef" çünkü kalbinin istediği şey elde edilebilir değildi.

Bu benim hatam. Dün gece Mike'la buluşmayı Tom'u kıskandırmak için kabul etmemişti ama şimdi itiraf etmeliydi ki Tom'un kıskanacağını ummuştu. Aynı zamanda Mike'la arasında bir kıvılcım olmasını da ummuştu. Küçük bir kıvılcım bile olsa. Yedi uzun yıl boyunca sevdiği adama olan takıntısını unutmamasına yardımcı olacak herhangi bir şey.

Ama bir gece önce hissettiği tek kıvılcım, Tom'un paylaştıkları dubleks dairenin kapısında belirdiği andı. Tom Mike'a gülümseyip içinde bulundukları beyzbol sezonu ve yeni biten basketbol sezonu hakkında konuştuğunda. Hatta sevgilisi Tom'un kim olduğunu anladığında Mike için bir imza bile imzalamıştı. Ya da en azından kim olduğunu.

Bir NBA yıldızı. Şimdi bir FBI ajanı. Tom Hunter'ın yapamayacağı çok az şey vardı. Yap.

Beni sevmek dışında.

İrina ona bakıyordu, belli ki hormonunu satın almamıştı. Mazeret. Muhtemelen Liza bunu birkaç hafta önce kullandığı içindi. "Liza."

Liza zihninde paylaşabileceği bir şeyler aradı. "Bana annemi özletiyorsun." Bu yalın bir gerçektir. İrina ve Liza'nın annesi çok iyi arkadaş olurlardı.

"Onu kaybettiniz," diye mırıldandı İrina, konuşmanın yeniden yönlendirilmesine izin vererek. "Kaç yaşındaydın?"

"On altı yaşında. Kanseri ve ..." Liza içini çekti. "Sigortamız yoktu, o yüzden doktora görünmek için bekledi. Ve sonra çok geç oldu."

"Bu yüzden mi hemşirelik okuluna gidiyorsun?"

"Kısmen. Kız kardeşim öldürüldü. Bunu biliyor muydun?"

"Evet." İrina göz temasını kesmedi ama bakışları hüzünlüydü. "Seni araştırdım." Ağzının bir kenarı kalktı. "Meraklıyım, fark etmediysen söyleyeyim."

Liza kendi kendine şaşırarak güldü. "Şok oldum, İrina. Şok oldum diyorum sana."

İrina biraz utanarak bakma nezaketini gösterdi. "Ama kızgın değilsin?"

"Tabii ki hayır. Beni evinize davet ettiğiniz için hoş geldiniz. Bir başkası. Ben de kendimi kontrol ederdim. Sadece bir tehdit olmadığımdan emin olmak için. Özellikle de şimdi."

İrina'nın sarı kaşları kalktı ve Liza'nın kalbi sıkıştı. Yaşlı kadının yüzündeki ifade fazlasıyla bilmişti ve Liza zihinsel olarak geriye dönüp ne dediğini anlamaya çalıştı.

Bir başkasının.

Kahretsin. Tom'un adını söylemeliydi. Ama bunu düşünmek bile acı veriyordu. Yüksek sesle söylemek . . .

Hala. *Kahretsin.* İrina ağzını açmaya başladı ama Liza konuyu yeterince hızlı değiştiremeyerek devam etti.

"Her neyse, Lindsay, kız kardeşim, benim okulda kalmam için çok fedakârlık yaptı. Benden çok büyük değildi ve annemize bakmak için okulu bıraktı. Annem bundan nefret ederdi ama ..." Annesini ve kız kardeşini düşünmek de canını yakıyordu ama annesinin ölümünün üzerinden sekiz yıl, Lindsay'in öldürülmesinin üzerinden ise yedi yıl geçmişti. Kederi zaman içinde yumuşamıştı. "Annem Lindsay'le savaşılmayacak kadar hastaydı ve Lindsay de inatçıydı. Benden bile daha inatçıydı," diye ekledi hafifçe, sonra gözyaşları boğazını tıkayınca zorlukla yutkundu. *Sanırım yeterince uzun zaman geçmedi.*

"Fahişeleri avlayan bir katil tarafından öldürüldü," dedi İrina. "İnternette okumuştum."

"Öyleydi. Kırımızı ödemek ve yiyecek almak için sokaklarda çalışırdı. Yarı zamanlı bir işe girmek istedim ama bana izin vermedi. Okulda kalmamı, doktor ya da hemşire olmamı, diğer insanların annelerine yardım etmemi istediğini söyledi. Annem öldükten sonra Lin geceleri ofis binalarını temizleyen bir iş buldu. İşini kaybettiğini bana hiç söylemedi, bu yüzden bir gece eve gelmeyince ..."

"Hâlâ ."

"Son sınıftayım. En büyük sorunumun AP İngilizce dersinden A almak olduğunu sanıyordum. Sonra eve gelmedi ve ne yapacağımı bilemedim. Temizlik şirketini aradığımda bana aylar önce işten çıkarıldığını söylediler."

"Fuhuş olayını nasıl öğrendin?" Irina sordu, sesi inanılmaz derecede yumuşaktı.

Liza gözlerini kapadı, o günleri düşünmek istemiyordu. "Polis merkezine kayıp ihbarında bulunmaya gittim. Tutuklanma kaydını çıkardılar." Çayının kalanını içti ve sert bir nefes verdi. "Ben de onu aramaya çıktım."

Irina'nın gözleri büyüdü. "Fahişe aramaya mı gittin? Nereye gideceğini nasıl bildin?"

Beklenmedik ama hoş bir anı yeniden canlandığında boğazını bir kıkırtı gıdıkladı. "Tom da öyle demişti. Onunla o dönemde tanıştım. Arkadaşlarını Lindsay'i arama işine dahil etti."

Irina'nın kaşları çatıldı. "Tom Hunter'la fahişe ararken mi tanıştınız?"

Kıkırdama bir göbek kahkahasına dönüştü, uzun ve gürültülü ve gerekenden çok daha katartıktı. "Olamaz," dedi nefesini tuttuğunda. Dudley Do-Right FBI Özel Ajanı Tom Hunter'ın bir fahişe arıyor olması fikri...

Gözlerindeki yaşları sildi. "Tanrım, bu çok komik. Hayır, takılmak için dışarı çıkmamıştı. Ertesi gündü. Sporculara okulda kalmalarını söylemek için okuluma gelmişti. O zamana kadar zaten üniversitede basketbol yıldızıydı, bu yüzden sanırım yönetim çocukların onu dinleyeceğini umuyordu." Ayıldı ve iç çekti. "Okulda kalma toplantısına katılmayıp

Çünkü sokakta kimse Lindsay'i görmemişti. Tom toplantıdan çıktı, kelimenin tam anlamıyla bana çarptı ve okul kağıtlarım her yere saçıldı."

"Onları almanıza yardım etti." İrina'nın sesinde bir soru bile yoktu. Tom Hunter bir beyefendiydi. Gerçekten iyi bir adamdı.

Liza, "Elbette öyle," dedi, sesindeki acı izini tutamıyor ve bunun için kendinden nefret ediyordu. İmkânsız bir aşk yaşaması Tom'un suçu değildi. Aynı şekilde hissetmemesi de Tom'un suçu değildi. "Lindsay hakkındaki polis raporunu gördü. Beni bir dedektif arkadaşına götürdü ve Lindsay'in katilinin bulunmasında etkili oldu."

İrina onu çok yakından inceliyordu. "Böyle mi arkadaş oldunuz? Sen ve Tom?"

"Evet." Ve Liza Tom Hunter hakkındaki konuşmasını bitirdi. "Ama asıl sorunuza dönelim. Hemşirelik okuluna gitmemin ana nedeni Lindsay. Benim çok fazla fedakârlık yaptım." Telefonunun saatine baktı ve Abigail'in birkaç dakika önce fırçasını alıp dönmüş olması gerektiğini aniden fark etti. "Abigail nerede? Umarım iyidir." Ayağa kalkmaya başladı ama İrina ona kıpırdamamasını işaret etti.

"Gidip onu bulacağım. Biraz daha çay al." İrina masanın üzerindeki sepetten bir çörek alıp Liza'nın önüne koydu. "Ye. İçinde kuru üzüm yok. Özellikle senin için yaptım."

"Teşekkür ederim İrina," diye mırıldandı Liza, duygulanmıştı. Kuru üzümünden nefret ettiğini kadından saklamayı başardığını sanıyordu ama İrina'nın çok az şey özlediğini bilmesi gerekirdi.

"Sen de bizim için önemlisin, Liza," dedi İrina ona. "Ve bir noktada, Tom Hunter'ın seni incitmek için neler yaptığını anlatmaya hazır olduğunda, seni dinlemeye hazır olacağım."

Sonra gitmişti, bir bağırış ve Liza'nın başının üzerinde koşan ayakların gürültüsü duyulmadan bir saniye önce Abigail'in adını seslenmişti. Liza mutfaktan koşarak çıktı, yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırda ama merdivenlerden inerken Mercy Callahan'la karşılaştı.

Mercy'nin yüzü Şişmiş, gözleri kızarmış ve ŐiŐmiŐti. Liza ona Şöyle bir baktıktan sonra kollarını açtı. Mercy hemen kabul etti, titreyerek sert bir nefes verirken yakınına sokuldu.

"Hey," diye mırıldandı Liza, Mercy'nin zarif saçlarını okşayarak. " oluyor?"

Bu kadını bir ay boyunca en stresli durumlarda bile görmüştü ama hiç ağladığını görmemişti. Bu Şekilde değil.

"Onu korkuttum," diye hıçkırdı Mercy. "Abigail'i yani. Terapistimle bir görüşme yapıyordum ve görüşmem bittiğinde orada öylece oturup ağladım. Ama senin geldiğini duydum ve Abigail'i göz doktoruna götürmek için acele etmem gerektiğini anladım, ama sonra başka birinin ağladığını duydum. Kapıyı açtım ve o yerde oturuyordu."

"Olamaz," diye nefes aldı Liza. "Ne duydu?" nk Mercy'nin yaşadığı dehşet, başka hiç kimsenin, özellikle de Abigail'in yaşındaki bir çocuğun duyması gereken bir Şey değildi.

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm - dinlediğini. I . . ." Mercy'nin vücudu titrerken, yutkunarak derin nefesler aldı. "Ona bağırdım. Orada ne yaptığını sordum. Onu beni gzetlemekle suçladım."

Liza mantıklı düşünmeye çalışarak, "yle olduğunu sanmıyorum," dedi. "Telefon grŐŐmen bittikten sonra içeri girdiğimi duyduysa, hiçbir Şey duymamıŐtır. Belki senin ağlaman dışında."

"Duyduğu Şey buydu," diye itiraf etti Mercy. "Sanki ona vuracaktım gibi bembeyaz kesildi. Odasına koştu."

"Peşinden gitmeli miyiz?"

"İrina çoktan yaptı." Mercy kazağının kollarıyla gözlerini silerek geri çekildi. "Berbat durumdayım. Ondan zr dilemem gerekiyor. O yanlış bir Şey yapmadı."

"Kasıtlı olarak değil," diye gerekelendirdi Liza. "Ama kapıları dinleyemeyeceğini anlaması gerekiyor. Ya terapistinize anlattıklarınızı duysaydı?"

Mercy bu düşünce karşısında hasta görünüyordu. "Kendimi asla affetmem."

Liza Mercy'nin yanağını avucunun içine alarak kızgın tenini serinletti. "Bunu yapmayı bırakmalısın. Abigail Eden'da yaralandığını biliyor."

Eden. İsmi bile iğrençti. Bir tarikattı, liderleri kanundan saklanan suçlulardı. Mercy'yi istismar eden ve kardeşi Gideon'a saldırmaya çalışan pedofilleri barındırıyorlardı. Tarikat liderlerinden biri, kaçmalarına yardım ettiği için annelerini öldürmüştü.

Ve bu kötü adamlar otuz yıl sonra bile yetkililerden kaçmayı başardılar. Ancak şimdi FBI titizlikle arıyordu. Ve davadaki ajanlardan en az biri onları bulana kadar pes etmeyecekti.

Tom Hunter onu asla sevmeyecekti ama Mercy ve Gideon'un intikamını alana ve tarikatta kapana kısılmış kalan masumları kurtarana kadar durmayacak iyi bir adamdı.

"Bence bizim ona verdiğimiz değerden daha fazlasını anlıyor," diye etti Liza. "Ama şu anda bunun cinsel bir şey olduğunu anlamıyor. Bu kavramı henüz anlamadı." *Umarım.* "Terapisti kontrol etti, çünkü hepimiz Abigail'in ne bildiği konusunda endişeliydik."

Mercy bunu biliyordu. Terapistle kendisi konuşmuştu. Ama Liza bunu tekrar duymanın, sakince ifade etmenin Mercy'nin ıstırabını yatıştırmak için dünyadaki tüm basmakalıp sözlerden daha fazlasını yapacağını biliyordu.

"Haklısın." Mercy derin bir nefes aldı. "Ona bağırdığım için özür dilemem gerekiyor."

"Seninle gelmemi ister misin?" Liza Mercy'nin nemli saçlarını yüzünden çekerek sordu.

"Hayır." Mercy küçük bir gülümsemeyi başardı. "Ona üzgün olduğumu söyleyeceğim, sonra temizleneceğim ve gidebiliriz."

"Abigail'e saçını taramam gerektiğini söyle. Bu yüzden saç fırçasını almak için yukarı çıktı. Muhtemelen senin ağladığını duydu ve ne yapacağını bilemedi."

Mercy'nin başını sallaması titrekti. "Bu da şimdi gerçekten özür dilemem gerektiği anlamına geliyor."

Liza onun merdivenlerden çıkışını izledi, sonra mutfığa dönüp buzdolabının üstünden pastayı aldı ve Abigail için cömert bir dilim kesti.

"Stres yemeği, gerçekten," diye mırıldandı, kendisi için daha da büyük bir parça kesti ve Irina ile Mercy'ye yetecek kadar bıraktı. Günün bundan sonra daha iyi geçmesi gerekiyordu. Sadece öyle olmalıydı.

Ancak Abigail'in üst katta ağladığını duyabiliyordu ve bu yüreğini parçalıyordu. Çocuk bir ömür boyu yetecek kadar korku ve kalp acısı yaşamıştı. Özellikle tiz bir feryat havayı deldi ve Liza kendini Irina'nın tezgâhının kenarını tutarken buldu, parmak eklemleri bembeyazdı.

Daha önce de böyle feryatlar duymuştu ama yeterince uzun zaman önce değildi. Korkmuş ve ölmek üzere olan çocuklardan. Bebeklerini göğüslerine bastırmış, hayatlarını kurtaracak bir mucize için dua eden yaralı annelerden. Bu anı ordu terapistinin TSSB olarak adlandırdığı durumu tetiklemişti. Liza'nın tek bildiği zihnini dolduran görüntülerdi, normalde ona eziyet etmek için uykuya kadar bekleyen görüntüler.

Mutfak kapısına baktı, kaçmak için can atıyordu. Nereye kaçacağından emin değildi. Sadece . . . kaçmak. Uzaklara. Olabildiğince uzağa ve hızlı. Çenesini göğsüne indirdi ve nefes almaya odaklandı. Abigail'e bugün onlarla gideceğine söz vermişti ve çocuğun dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. Biraz normallik hissine.

Koşmak yok. Bugün olmaz.

Üst katta Abigail yine feryat etti, neyse ki aynı yoğunlukta ya da değildi. Ama Liza'nın kalbinin daha hızlı atması için yeterliydi. Umutsuzca Irina'nın mutfağına baktı, sonra tezgahın üzerindeki temiz ve çalışmaya hazır mikseri gördü. Irina geçmişte mutfağında yemek pişirmesine izin vermişti, bu yüzden Liza her şeyin nerede olduğunu biliyordu.

Ağzını çikolatalı kekle dolduran Liza, en sevdiği stres tarifi için malzemeleri topladı: Karamel-Pekan Rüyası Barları. Ya da Minnesota'dan olmayan herkesin dediği gibi brownie. Onları bitirecek zamanı olmayacaktı ama hamuru fırına verebilirdi. Irina, zamanlayıcı çaldığında onları çıkarmanın bir sakıncası olmazdı.

Annesi ona yemek pişirmeyi öğretmişti ve bu Liza'nın en değerli anılarından biriydi. Annesinin tarifini adım adım yeniden yaratmak kötü görüntülerin yerine iyilerini koyacaktı. Bunu deneyimlerinden biliyordu.

Ayrıca mikserin vızıltısı Abigail'in gözyaşlarının sesini bastıracaktı.

"Raeburn ve Molina arasında neler oluyor?" Tom, Croft'la birlikte Jeff'in, hamile kız arkadaşı Eden'den e-posta göndermeyi başarmış olan çocukla birlikte beklediği lobiye doğru yürürken sordu.

Croft, "Molina Eden soruşturmasından çekildi çünkü Belmont onu vurdu," dedi. "Raeburn'e göre ferman bu sabah çıktı. Bana sabah toplantısından önce söyledi. Sanırım onun da bu işle bir ilgisi var. Soruşturmayı hâlâ kendisinin yürütüyor olmasından fazlasıyla memnundu."

"Orospu çocuğu-" Tom patronuna alenen saygısızlık önce sözünü kesti.

Croft'un dudakları az kalsın küfredecekken seğirdi. "Demek Raeburn bu yüzden döndüğümüzde hemen ona rapor vermemizi istedi."

Tom sinirlenmişti ama Molina'nın sözleri aklına yarım bir kıkırdama duydu. Raeburn'ün anlattıklarının "tatmin edici olmaktan uzak" olduğunu söylemişti. Tom onun Raeburn'ün performansı ile ilgili değerlendirmesini kastettiğini, kıcının Molina'dan bilgi sakladığını kastetmediğini düşünmüştü.

Bilgi almak için beni pompalıyordu. Molina'yı daha önce de takdir etmişti ama şimdi gerçekten takdir ediyordu.

"Bana şu bağlantıdan bahset," dedi Croft, Tom'un uzun adımlarına ayak uydurmak için hızını artırarak. Kadın sadece beş-iki yaşlarındaydı ama duruşu onu çok daha uzun gösteriyordu.

"Jeff Bunker on altı yaşında Sac State'e gidiyor ve gazetecilik okuyor."

Croft yüzünü buruşturdu. "Mercy Callahan hakkındaki o korkunç makaleyi o yazdı, değil mi?"

"Yaptı, ama onun versiyonu yayınlananla aynı değildi. Patronu Jeff'in sildiği kısımları eklemiş." Mercy'yi bir sürtük gibi gösteriyordu, oysa o gerçek bir cinsel saldırı kurbanıydı. Bu Tom'u hâlâ öfkeliyordu. "Jeff bir tekzip yayınladı ve platformunu kurbanlara hikayelerini anlatma şansı vermek için kullandı. Telafi etmek istedi. Cameron Cook'a yardım etmek

büyük ihtimalle telafi etmenin bir parçası. Eden hakkındaki makaleler için bir alarm kurdu."

Croft ona yan gözle baktı. "Biz de öyle. Cameron denen adamın makalesini neden görmedik?"

"Güzel soru. Jeff'e sormayı zaten planlamıştım."

Croft bir dakika sessiz kaldı. "Yani Jeff Bunker Eden'ı biliyor mu?"

Soruyu dikkatle sordu, sanki Tom'un başka kimlere bilgi verdiğini öğrenmek için talimat almış gibiydi. Ama bundan memnun değilmiş gibi. Tom ona bir noktaya kadar güvenmişti.

"Biliyor ama ona söylemedim."

Croft gözle görülür biçimde rahatladı. "Kim söyledi?"

"Muhtemelen Zoya, Sokolov'ların en küçük kızı. O ve Jeff yakınlaşıyorlar. Zoya Eden'i biliyordu çünkü Gideon'u neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdı ve Mercy hikayesini anlatırken o da odadaydı. Zoya iyi bir çocuk. Aslında Jeff de öyle. Mercy ile ilgili hikaye yüzünden Sokolov'ilişkisi kötü başlamış olsa da Jeff ailenin gözünde kendini affettirdi."

Croft düşünceli bir şekilde başını salladı. "Yani ona güveniyorsun." Tom dürüstçe, "Ona güvenmiyorum *değil*," diye cevap verdi.

"Tamam o zaman." Croft, iki genç adamın oturmuş beklediği lobiye yaklaştıklarında onları işaret etti. İkisi de sandalyelerinde uyuyakalmaya hazır görünüyordu. "Bunlar onlar mı?"

Jeff Bunker Tom'u görünce başını , vücudu gevşedi. "Gelmişsin."

"Yapacağımı söyledim." Tom Jeff'in elini sıktı, sonra elini Jeff'in yanındaki genç adama uzattı. Yaklaşık aynı yaşlarda görünüyordu ama korkmuştu. "Ben Özel Ajan Hunter. Siz kimsiniz?"

Avuçlarını sinirli bir şekilde kot pantolonuna silen çocuk ayağa kalktı. "Cameron Cook." El sıkışması da en az geri kadar gergindi. "Bana yardım eder misin?"

Tom, "Elimden geleni yapacağım," diye söz verdikten sonra Croft'u işaret etti. "Bu Özel Ajan Croft. Konuşabilmek için bir görüşme odasına gidiyoruz. Bir şeye ihtiyacınız var mı? Soda, yiyecek bir şeyler?"

Cameron başını salladı. "Yolda yemek yedik."

Jeff hızla mesaj yazıyordu, sonra başını kaldırıp baktı. "Zoya'ya seni bulduğumuzu söylemem gerekiyordu, böylece okula gidebilecekti."

Tom gözlerini kırıştırdı. "Zoya Sokolov sizi San Francisco'ya mı götürdü?"

Jeff'in yanakları pembeleşti. "Henüz ehliyetim yok." Yüzünü buruşturdu. "Ya da bir arabam."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Tom. "Ailesinin haberi var mı?"

"Belki mi? Ben sormadım, o da söylemedi. Şu anda okula gidiyor, yani onu henüz özlemedilerse, özlemeyecekler. Yoldayken de hiç telefon gelmedi, yani sanırım sorun yok."

Tom Jeff'in bakışlarını tuttu. "Sen ve Zoya ailesine söyleyeceksiniz. mı?" Jeff içini çekti. "Evet, evet. Ya da sen . Anladım. On altı yaşında olmaktan nefret ediyorum."

"On yedi yaş da pek iyi değil," diye mırıldandı Cameron. "Kimse seni dinlemiyor."

"Bizimle gel," dedi Croft. "Dinleyeceğiz."

Genç adamlar binaya girerken sessizdi ve Tom ile Croft'u bir görüşme odasına kadar takip ettiler. Masaya oturduklarında Cameron iki yönlü aynaya baktı. "Arkada izleyen biri var mı?"

"Hayır," diye teminat verdi Tom. "Ama bunu kaydedeceğiz. Standart operasyon prosedürü bu." Video kamerayı açtı ve tarihi ve katılımcıları okudu.

Croft endişeyle öne doğru eğildi. "Cameron, ailen nerede olduğunu biliyor mu?"

Çocuk iç çekti. "Sayılır. Onlara okuldaki bir arkadaşım ile buluşmak için evden erken çıktığımı mesaj attım. Ama burada işimiz bittiğinde onlara gerçeği söyleyeceğim. Hayley'nin e-postasını biliyorlar ve beni dinleyecek birini bulmaya çalıştığımı da biliyorlar. Beni karakola ve Hayley'nin bana gönderdiği koordinatlara götürerek gerçekten destek oldular. Burada olmama çok kızmayacaklar. Umarım," diye ekledi nefesinin altından.

Croft Tom'a bir bakış attı. "Burada bir muhafızımız olmalı."

"İki hafta sonra on sekiz yaşında olacağım," diye itiraz etti Cameron. "Birinin Hayley'i aradığından emin olmam gerekiyor." Yutkundu. "O hamile ve yakında doğum yapacak. Çok korkmuş olmalı."

"Hiçbir şeye suçlanmıyor," diye araya girdi Jeff. "Vasisi olmadan onunla konuşabilirsiniz. Yasalar buna izin veriyor."

Croft kaşlarını çatarak Jeff'e baktı. "Yasaların neye izin verdiğinin farkındayım Bay Bunker." Jeff geri adım atmadı. "O halde bir vasiye ihtiyacınız olmadığını biliyorsunuz." Croft gözlerini devirdi. "Bu onu korumak için. Ama ..." Elini salladı.

"Bay Cook, lütfen baştan başlayın."

Cameron ellerini masanın üzerinde kavuşturdu ve derin bir nefes aldı. "Hayley on dört yaşımızdan beri benim kız arkadaşım." Yanakları utançla karardı. "Hamile kaldı. Biz ... şey, bir kez dikkatli olmadık, ama bu yeterliydi sanırım."

Croft'un ifadesi yumuşadı. "Sanırım. kadar ilerledi?"

"Sekiz buçuk aylık. Ultrasonu gördük. Bir kızımız oldu. Ona şimdilik Jelibon diyoruz."

Croft gülümsedi. "Çok hoş. Peki ya seninkiler? Hamilelik hakkında ne?"

"Tabii ki heyecanlanmadılar. Biz çok genciz. Ama her zaman mümkün olan en kısa sürede evlenmeyi planlamıştık ve bizimkiler de bunu biliyordu. Onlara söylediğimizde, sakinleşmek için bir gün beklediler, sonra bizi babamın ofisine götürdüler ve üniversiteye gideceğimizi ve onlarla yaşayacağımızı söylediler. Bize ellerinden geldikince yardım edeceklerini söylediler. Destekleyici olmalarını beklerdim ama Hayley ... Ağladı. Ailemin onu evden atacağından, evsiz kalacağından o kadar emindi ki."

"kadarıyla ailesi o kadar destekleyici değildi," diye mırıldandı Croft.

"Hayır. Annesi evli değil. Hayley on, Graham beş yaşındayken boşanmışlar. Graham onun küçük kardeşi. Çok zeki bir çocuk. Annesi çok ..." Cameron durakladı, doğru kelimeleri arıyordu. "Eski moda mı?"

"Yargılayıcı," diye mırıldandı Jeff.

"O da var," diye itiraf etti Cameron. "Annesi konusunda acımasız olmak istemiyorum, çünkü bu bir şoktu. Bayan Gibbs Hayley'nin bakire olduğuna inanıyordu. Hamile olduğunu söylemesi pek hoşuna gitmedi. Çılgılık attı ve küplere bindi." Yüz ifadesi öfkeyle karardı. "Hayley'ye 'fahişe' ve 'sürtük' gibi isimler taktı. Ve bu doğru değil."

"Hayley'i dışarı mı attı?" Tom şimdiden bu çocuklar için üzüldüğünü hissederek sordu.

"Hayley'i dışarı atmadı. Önce aileme söyledik, çünkü düşmek için güvenli bir yerimiz olduğunu biliyordum, anlıyor musun? Annesine söylediğimizde *beni* dışarı attı. Saçımdan tutup sürükledi, bana bağırdı. Keşke Hayley'i de yanımda götürseydim ama durumu daha da kötüleştirmek istemedim."

"Ve sonra?" Croft sordu.

Cameron ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Sonra gittiler. Ertesi gün. Hepsi, Bayan Gibbs, Hayley ve Graham. Öylece gittiler. Ev, içindekilerle birlikte satışa çıkarıldı. Ortadan kayboldular. Endişeden deliye döndüm."

"Ama Hayley'den haber aldın," dedi Tom sessizce. "Ne zamandı o?"

"Bir ay önce." Cebinden katlanmış bir kâğıt parçası çıkardı ve Croft'a verdi. Kâğıt kullanılmaktan gevşemişti ve kırıksıklıkları dağılıyordu. "Bu e-postayı aldım."

Croft sessizce okudu, sonra Tom'a uzattı.

"On dokuz Nisan," dedi sessizce ve Croft başıyla anlayışını belirtti. Bu tarih DJ Belmont'un Ephraim Burton'ı öldürdüğü ve FBI'ın Eden'la olan tüm bağlantılarını yok ettiği gündü. Şimdiye kadar.

" 'Sevgili Cam,' " Tom yüksek sesle okudu, Cameron'ın kelimeleri ağzında gevelediğini fark etti. Belli ki e-postayı ezberlemişti. " 'Eden denilen bir yerdeyiz. Bu koordinatlardayız. Lütfen en kısa sürede gelin ve polisleri de getirin. Burası delilik yuvası ve irademiz dışında tutuluyoruz. "Tom kâğıdı yere bıraktı. "Sonra ne yaptınız?"

"Koordinatlara en yakın polis karakoluna gittim. Babam beni götürdü ama polisler oraya vardığında her yer ormandı. Ne bir ev, ne de bir yaşam belirtisi vardı. Orada kimse yaşamıyordu."

"Hiçbir şey bulamadınız mı?" Tom sordu, çünkü Eden'in şimdi tarikat tarafından terk edilmiş olan en son yerleşkesini görmüştü. Yerleşim toprak sığınaklarla doldurulmuş ve herhangi bir uydu kamerasından gizlemek için dallarla kamufle edilmişti.

"Hayır. Orada herhangi bir insanın bulunduğu dair hiçbir kanıt yoktu. Sadece ormandı. Polisler bize bir şey bulamadıklarını söyledikten sonra, babam ve ben

koordinatların etrafında yaklaşık bir mil karelik bir alanı kontrol etti. En azından o gün. Birkaç kez geri döndük ve aramayı genişlettik. Babam ve ben her hafta sonu Hayley'i aradık ama orada ormandan başka bir şey yoktu."

Tom telefonundan koordinatları kontrol etti. Bulunduğu yer, FBI'ın bildiği en yakın Eden yerleşimine yirmi mil uzaklıktaydı. Hayley'nin e-postasındaki koordinatların konumu ise en son Eden yerleşimine *yüz milden* fazla uzaklıktaydı. Bu küçük bir hata değildi. Biri ya da bir şey muhtemelen bir proxy programı kullanarak koordinatları değiştirmişti.

"Hayley bu koordinatları nereden buldu?" diye sordu.

Cameron sefilce omuz silkti. "Bilmiyorum. Ondan yeni bir e-posta bekledim ama hiçbir şey almadım. Eğer bana mesaj gönderirken yakaladırlarsa ..." Gözleri yaşlarla doldu. "Ona zarar verebilirler," diye fısıldadı. "Korkuyor. Bunu biliyorum." Yumruklarını sıktı. "Annesi onu sürükledi. Hayley'i orada tek başına mı bıraktı, yoksa Graham'la birlikte mi orada bilmiyorum. Ve *nedenini* de bilmiyorum."

Jeff Cameron'ın omzunu sıktı. "Orası bir tarikat, Cam, Zoya ve benim sana söylediğimiz gibi. On dokuzuncu yüzyıldaymış gibi yaşıyorlar ve aşırı dindarlar. Muhtemelen birisi annesine Hayley'nin günahlarını düzelteceklerini söylemiş. Tövbe etmesini sağlayacaklarını."

Croft Jeff'e kuru bir bakış attı. "Eden hakkında çok şey biliyorsunuz Bay Bunker."

Jeff dikkatini Croft'a vermeden önce hızlıca Tom'a baktı. "Kimseye söylemedim. Sadece Cameron'a."

Croft tekrar Cameron'a döndü. "Onu bulacağımıza dair size söz veremeyiz Bay Cook, ama elimizden geleni yapacağız. İyi haber şu ki, bu tarikatı bulmak bu ofisin önceliğidir."

Cameron'ın dudakları yüzünü buruşturdu. "Peki ya kötü haber?"

"İlk ipuçlarımızdan biri sizsiniz," diye itiraf etti. "Ama bir diğer iyi haber de Ajan Hunter'ın en iyi siber uzmanlarımızdan biri olması. Ona e-posta hesabınıza erişim izni vererseniz, e-postanın izini sürebilir."

Tom Cameron'a gülümsedi. "Bu bir gerçek. Yaptığım işte iyiyim. Bana bazı şifreler ve erişim izni verebilir misin?"

Cameron'ın bastırılmış nefesi dışarı fırladı. "Elbette. Saklayacak bir şeyim yok."

"Yine de birkaç sorum daha var," dedi Tom. "İkiniz için de. Cameron, kimsenin seni dinlemediğini söylemiştin. Kimden yardım istedin? Bu e-postayı başka kim gördü?"

"Babam ve ben önce koordinatlara en yakın yerel şerife gittik," dedi Cameron, yüz ifadesinden sadece çaresiz bir gerçek anlaşılıyordu. "O ve yardımcıları arayıp bir şey bulamayınca, 'ergen draması' için daha fazla zamanı olmadığını söyledi. Çok kızmıştım ama adama ağzımın payını vermeden babam beni oradan sürükleyerek . Babam kendimi tutuklatarak Hayley'e iyilik yapmadığımı söyledi."

"Bu konuda haklıydı," dedi Tom. "Başka kim haklı?"

"San Francisco polisine gittim ve kayıp ihbarında bulunmaya çalıştım ama Hayley'nin velayeti annesinde olduğu için ihbarı kabul edemeyeceklerini söylediler. Ama dedektiflerden biri eski komşularıyla konuştu. Kimse onlar hakkında bir şey bilmiyormuş. İçlerine kapanıkmışlar. Bazen çığlık sesleri duymuşlar ama çocuklar istismara uğramış gibi görünmedikleri için Bayan Gibbs'e hiçbir şey söylememişler. Dedektif evlerini satan emlakçıya sormuş ve kadın Bayan Gibbs'in ailesine daha yakın olmak için taşındığını söylediğini anlatmış. Çocukları 'sorunluymuş' ve onları tekrar yola getirmek için yardıma ihtiyacı varmış."

Croft başını eğdi. "İki çocuk da sorunlu muydu? Yoksa sadece Hayley hamile kaldığı için mi?"

"İkisi de. Graham tatilden hemen sonra ıslahevine gitti. Hırsızlık yaparken yakalandı." Cameron başını salladı. "Ona ağabeylik yapmaya çalıştım ama sert bir kalabalığın arasına düştü. Yine de teknolojiyle arası çok iyi. Web sitelerine girebiliyor. Eden'dan nasıl e-posta gönderileceğini bulan kişi o olabilir. Eğer durum buysa, en azından Hayley yalnız değil."

"Graham kaç yaşında?" Croft sordu.

"On iki. Ama o bir dahi, gerçekten."

Tom basılı e-postaya dokundu. "Bunu başka kim biliyor?"

"San Francisco'nun dışında yaşıyoruz ve kasabamızda küçük bir gazete var, ben de bir şeyler basıp basamayacaklarını sordum. Sosyal medyada link verebileceğimi düşündüm."

ve belki de viral olurdu. Eğer biri Hayley'i görseydi, arardı. Makale dün gece yayınlandı."

Croft Tom'a "Onu indirmemiz gerekecek," dedi ve Cameron'a baktı. "Eden liderliğinin yaklaştığımızı bilmesini istemeyiz. Özellikle de  ğrenilmekten korkuyorlarsa, etrafta dolaşma eğilimindedirler."

"Onlardan bunu kaldırmalarını isteyeceğim," dedi Cameron. "Yoksa sen mi yapmalısın?" "Eğer biz yaparsak, bir hikayeleri olduğunu anlarlar," dedi Tom. "En iyisi siz .

Ya da bunu birlikte yapabiliriz."

"      aptalca bir şey s ylemeyeceğimden emin olmak istiyorsun," diye mırıldandı Cameron.

"Kısmen," diye itiraf etti Tom. " oğunlukla Eden'e ait her bilginin izini s rebilmem gerektiği için."

Cameron bir kez başını salladı, sakinleşmişti. "Jeff iyi olduğunu söylüyor. Buna inanmak zorundayım       başka seçeneğim yok."

Jeff kıpırdamadan duruyordu. "Eden'dan birinin gazetedeki makaleyi görmesi halinde Cameron'ın peşine düşmesinden mi endişeleniyorsun?"

Cameron'ın yüzünün rengi soldu. "Ben mi?"

Tom, Jeff'in bu kadar çabuk karar vermemesini dileyerek içini çekti. "şey, evet. Bu konuya daha sonra daha hassas yaklaşabilirdim ama madem ağzındaki baklayı çıkardın-evet. Eden bunları bildiğini öğrenirse Cameron tehlikeye girebilir."

Cameron'ın adem elması gergin bir şekilde sallanıyordu. "O kadar kötüler mi?" diye sordu kısık sesle.

"Evet," dedi Croft. "O kadar kötüler. Seni korkutmaya  alışmıyorum, evlat. Sadece seni güvende tutmak istiyorum ki Jelibon'unun bir annesi ve babası olsun."

Cameron'ın dudakları kızından söz edilince kalktı. Söylenecek en doğru şey buydu ve Tom, Croft bunu söylediği için minnettardı. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Cameron.

Tom Jeff'e döndü. "Cameron'ın makalesini nasıl buldun? Eden makaleleri için de uyarılar ayarladım ve bana hiçbir şey gelmedi."

Jeff biraz gururlu görünüyordu. Ve kendini beğenmiş. "Sadece büyük şehir gazetelerinden haber alıyor olabilirsiniz ya da yeterince geniş bir ağınız varsa

çok fazla hit alıyor. Size aramanızı daha kapsayıcı ve seçici olacak şekilde nasıl ayarlayacağınızı göstereceğim."

Tom gülmek zorunda kaldı. Çocuk ona o yaşlardaki halini hatırlatıyordu. "Seni küçük-" Sözü nü kesti ama Jeff'in gözleri parıldamadan önce değil.

Jeff, Tom'un profesyonel basketbol oynadığı dönemdeki lakabını kullanarak, "İtiraf et, Koca T," dedi. "Ben ustayım."

"Beyler," diye uyardı Croft ama o da eğlenmiş görünüyordu. Cameron'ın bakışlarıyla karşılaşınca ayıldı. "Eden'i bulmak ve Hayley ile ailesini eve getirmek en önemli önceliğimiz olacak. Bu sabah geldiğiniz için teşekkür ederim. Yorgun olduğunuzu biliyorum. Eve gitmeden önce sizi dinlenebileceğiniz bir yere götürebilir miyiz?"

Jeff ve Cameron yorgun bakışlarla birbirlerine baktılar. "Zoya okuldan dönene kadar geri dönemeyiz," dedi Jeff. "Ve o da yorgun olacak. Biraz kestirmesi gerekecek. Eğer ailesi bizi geri götürmesine izin verirse," diye ekledi Tom kaşlarını kaldırıncı.

"Babamı arayabilirim," dedi Cameron. "İşten çıktığında gelip beni alır. Yolculuk yapmaktan mutlu olmayacaktır ama sonunda birileri Hayley'i aradığı için mutlu olacaktır. Jellybean onun ilk torunu olacak."

Croft çocuğun elini okşadı. "Babanı ara. Seni Jeff'in evine götüreceğiz ve baban gelene kadar uyuyabilirsin. Şimdilik burada bekle. Ajan Hunter'la görüşmem gerekiyor ama biz koridorda olacağız."

"Eee?" Tom odadan çıkar çıkmaz sordu ve kapıyı arkalarından kapattı.

"Eğer bu Graham denen çocuk Cameron'ın söylediği kadar teknoloji , mesaj göndermek için bilgisayarlarına girmeyi başardıysa koordinatlarını nasıl bulacağını biliyordur."

Tom başını salladı. "Ama Cameron sadece orman buldu. E-postadaki koordinatlar Eden sitelerinin hiçbirine yakın değil. Eden, İSS'lerini yönlendirmek ve konumlarını maskeleyerek için bir VPN veya Tor gibi bir anonimlik yazılımı kurmuş olabilir."

Croft kuru bir sesle, "Saklanmak için," diye tercüme etti.

"Aynen öyle. DJ Belmont'un tarikat için çalıştığını biliyoruz. Geçimini uyuşturucu satarak sağladığını da biliyoruz çünkü Amos Terrill'in kaçarken çaldığı kamyonette saykodelik mantar izleri bulduk." En son bulundukları yeri aradıklarında tarikatın uyuşturucu operasyonuna dair kanıtlar da bulmuşlardı. "Eğer bilgisayarı müşterilerle iletişim kurmak için kullanıyorsa, muhtemelen karanlık ağa girmek için Tor kullanıyordur. Bu şekilde konumunu kolayca taklit edebilir. Müşterilerin nerede olduğunu bilmesini istemezdi. Onun yerinde olsam ben de istemezdim."

"Hayley mesajı gönderdiğinde tarikatın nerede olduğunu biliyoruz, çünkü en son boşalttıkları yer orasıydı. Onları bulmak için geriye doğru tahmin yapabilir ya da üçgenleme yapabilir misin?" Croft sinirli bir nefes verdi. "Bu mantıklı mı?"

"Öyle. Bu üçgenleme değil - bu sadece en az üç konumunuz varsa mümkün. Ya da iki konum ve en yakın baz istasyonu. VPN yazılımı verileri sunucudan sunucuya, bazen de dünyanın her yerine aktarır. Binlerce kez aktarılan iletişimin izini sürmek kolay değildir ama imkansız da değildir. Hayley başka bir e-posta gönderebilirse, elimde başka bir veri noktası olacak."

"Ben de öyle düşünüyordum," dedi Croft. "Peki ya Bunker ve Cook? Konuşmayacaklarına güveniyor muyuz? Bunu sadece bilinmesi gerekenler olarak tutmalıyız. Yanlış bir kişi Eden'ı basına ifşa edebilir ve biz de onları asla bulamayız."

"Çocuklardan ikisinin de konuşacağını sanmıyorum," dedi Tom. "Cameron zaten konuştu ve kimse ona inanmadı. Kız arkadaşını ve bebeklerini geri istiyor, bu yüzden ona güvenebileceğimizi düşünüyorum. Jeff Eden'dan bir aydır haberdar. Şimdiye kadar konuşmadıysa, konuşacağını da sanmıyorum."

"Anlaştık. Mümkünse Hayley ve Graham'ın fotoğraflarını çekelim, böylece gerekirse onlara etrafı gösterebiliriz."

"Eden o kadar da büyük bir yerleşim yeri değil," diye düşündü Tom. "Eminim Amos Terrill, Hayley ve kardeşini kesin olarak teşhis edebilir. Bu şekilde kuyruğumuzu kovalamadığımızdan emin olabiliriz."

"İyi fikir. Bir fotoğraf dizisi alalım ve Bay Terrill ile konuşalım. Nerede olduğunu biliyor musunuz?"

"Ben biliyorum. Arkadaşımın evinde çalışıyor, evi yeniliyor."

Croft kuru bir sesle, "Tabii ki senin arkadaşların olacaklar," dedi. "Kimin evi?"

"Rafe Sokolov. Mercy ile birlikte kendilerine ait bir evleri olsun diye bir tamirci satın aldı. Amos usta bir marangoz ve genellikle sadece sabahları ona yardım ediyor. Amos geçen ay DJ Belmont tarafından vurulduğu için hâlâ iyileşme sürecinde, o yüzden sadece yarı zamanlı çalışıyor."

"Doğru," diye mırıldandı Croft. "Arkadaşlarınız bu Eden grubunun elinde acı çekti."

"Öyle," diye kabul etti Tom acımasızca. "Ve hayatlarına devam etmeye çalışıyorlar ama DJ'in geri dönebileceğini bilmek çok zor."

"Öyleyse DJ ve Eden'ı bulalım," dedi Croft, kulağa çok basitmiş gibi geliyordu.

Tom ona gülümsedi. "Evet, hanımefendi. Cameron'ın makalesinin kaldırılmasını talep etmesi ve benim de e-posta şifresini almam gerekiyor, sonra Amos'u görmeye gidebiliriz."

|| FOLSOM, KALİFORNİYA 24 MAYIS
|| ÇARŞAMBA, SAAT 11:00

(Bugün bizimle gelmene gerek yoktu," diye mırıldandı Mercy, bakışları kuşkuyla sıralara bakan küçük kıza kilitlenmişti.

duvardaki gözlükler. "Hemşirelik okulundan önceki ilk tatil günün."

"Tabii ki geldim. Abigail'e yeni gözlüklerini seçmesine yardım etmek için burada olacağıma söz verdim." Ama aynı zamanda Mercy ve küçük kızı korumaya da yardım edecektim çünkü evlerinin güvenliğinden her çıkışlarında hayatları tehlikeye giriyordu. "Ayrıca, yeni bir çift çerçeveye ihtiyacım var." Çantasından gözlüklerini çıkardı ve havaya kaldırdı. "Bunlar ..."

"Çirkin mi?" Abigail omzunun üzerinden, yüzünde muzip bir sırıtişla teklif etti. "Abigail!" Mercy azarladı ama Liza güldü.

"Çok çirkin," diye kabul etti. "Askeri sorun. Onları değiştirmek için bu kadar beklediğime inanamıyorum."

"Çünkü lens takabiliyorsun," diye homurdandı Abigail. "Keşke benim de lenslerim olabilseydi."

"Büyüdüğün zaman," diye söz verdi Mercy. "Umarım bir süre böyle bir şey olmaz."

Abigail üvey kız kardeşine yedi yaşındaki bir kız için fazla bilge bir bakış fırlattı. "Çünkü benim normal bir çocuk olmamı istiyorsun."

Liza'nın kalbi acıyla kasıldı ama o daha bir şey söyleyemeden Mercy Abigail'in önünde diz çökmüş, ellerini küçük kızın omuzlarına koymuştu. Amos Mercy'ye üvey babalık yapmıştı ve Abigail'in de babasıydı.

Gerçek. Liza, kan kardeşi olsalardı Mercy'nin çocuğu daha fazla sevebileceğini .

"Sen normal bir çocuksun," diye güvence verdi Mercy ona. "Senin mutlu bir çocuk olmanı istiyorum. Ve güvenli bir çocuk."

"Ben mutluyum." Abigail'in gözleri parladı. "Kontakt lenslerle daha mutlu olurdum."

Mercy kıkırdadı ve sarılmak için onu kendine çekti. "Doktor on yaşına kadar beklemeni söyledi."

"Ama sende var. Liza'da da var."

"On yaşından daha büyüğüz," dedi Liza. "Hem de epeyce." Abigail derin bir iç çekti. "Ama on . . . Bu *sonsuza* kadar sürer."

"Umarım öyledir," diye mırıldandı Mercy. "Yetişmen gereken çok eğlenceli şeyler var." Ayağa kalktı. "Ama şu anda yeni gözlükler için alışveriş yapıyoruz. Bunca zamandır onlar olmadan bu kadar iyi idare ettiğine inanamıyorum."

Abigail omuz silkti. "Memlekette çok yaşlı insanlar dışında kimsenin gözlüğü yoktu."

Eve döndük. Eden.

Liza Mercy'nin omuzlarındaki ani gerginliği görebiliyordu. Belli ki Abigail de görebiliyordu, çünkü çocuk irkildi. "*Orayı* kastediyorum, Mercy. Evimiz burası. Babam, sen, Rafe, Bayan Irina Bay Karl'la birlikte." Gözlerini yere indirerek zemini inceledi. "Özür dilerim."

Mercy, Abigail'in çenesini yukarı kaldırıp çocuğun yanağını avucunun içine alırken sessiz bir iç çekti. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Burada benimle olduğun ve baban da burada olduğu için çok mutluyum. Geride bıraktığın insanları düşünmekten nefret ediyorum, hepsi bu."

"Ama onları bulacaksın, değil mi?" Liza'ya baktı. "Değil mi?" Liza kendinden emin bir şekilde, "Ajan Hunter bulacak," dedi. Ondan umudunu kesmişti.

Ama konu Tom'un Eden'ı bulmaya tek başına odaklanmasına gelince, hiç şüphesi kalmamıştı. "Hadi gel. Hadi bir gözlük seçelim. Senin moda anlayışına ihtiyacım var, Shrimpkin."

Abigail kıs kıs güldü. "Benim yanımda 'harika' diyebilirsin, Liza. Ben yedi yaşındayım." "Sanırım söyleyemem." Liza kıkırdadı. "Bayan Irina beni yatağa gönderirdi.

tatlı olmadan."

Abigail abartılı bir şekilde ürperdi. "Bu korkunç olurdu! *Kickbutt* gözlükleri alacağız." Çocukların çerçevelerini incelemeye geri döndü.

Liza onu takip etti, omzunun üzerinden göz doktorunun cam kapısına baktı. Mercy'yi korumakla görevlendirilmiş olan federal polis dışarıda nöbet tutuyordu. Rodriguez silahlı ve deneyimliydi ve görevini çok ciddiye alıyordu.

Bu optometristi seçmişti çünkü alışveriş merkezinde değildi ve yeterince korunamayacak kadar çok çıkış noktası vardı. Bu muayenehanenin sadece iki kapısı vardı; biri ön kapı, diğeri de kilitli ve alarmlı olan arka kapı. Liza ön taraftaki camekânlı duvarı pek beğenmemişti ama reklam vitrinleriyle kaplıydı, bu da yeterli olacaktı.

"Molina, Rodriguez'in iyi bir ajan olduğunu söylüyor," diye mırıldandı Mercy.

"Biliyorum. Bana o söyledi." Liza Özel Ajan Molina'ya çoğu insana güvendiğinden daha fazla güveniyordu ama bu yine de çok fazla bir şey sayılmazdı.

Mercy'nin dudakları kıpırdadı. "İkinizin artık kanka olduğunuzu unutmuşum."

Liza gözlerini devirdi. "Kanka olmaktan çok uzağız. Sadece engelli olduğu dönemde birkaç kez ona baktım."

"Yemeklerini pişirmiş, pansumanlarını yapmış ve çamaşırlarını yıkamışsın," dedi Mercy. "Bana senin yaptığını söyledi, o yüzden inkâr etmeye çalışmanın anlamı yok. Molina öyle herkese ısınmaz, biliyorsun."

Liza rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Bölgede hiç akrabası yok. Kızı doğuda yaşıyor ve işe geri dönmek zorunda kaldı, o yüzden yalnızdı. Ona yardım etmekten memnun oldum."

"Bu da seni iyi bir insan yapıyor. Keşke yattığı süre boyunca onu daha çok ziyaret etseydim."

Liza Mercy'nin omzunu sıvazladı. "Amos'la ilgilenmekle biraz meşguldün."

Abigail'in babasının tamamen iyileşmesi için önünde hâlâ uzun bir yol vardı ama her geçen gün daha iyiye gidiyordu ve Mercy'nin hastanede iyileşme sürecinde gösterdiği özen de bunun nedenlerinden biriydi.

Abigail babasının adını duyunca döndü. "Yardım ettim!" "Ve sen yardım ettiğin için daha hızlı iyileşiyor," diye onayladı Mercy.

Abigail gülümseyerek bir çift mor çerçeve seçti ve yüzüne yerleştirdi. "Bunları sevdim."

Mercy yüzleri aynada yan yana gelene kadar eğildi. "Ben de beğendim. Seni akıllı ve çok güzel gösteriyorlar."

Abigail kıpırdandı ve dudaklarını ısırdı ama başını salladı.

"Zeki ve güzel görünmek sorun değil," dedi Liza nazikçe. Abigail'in omuzlarının çökmesi doğru tahmin ettiğini gösteriyordu. "Zeki ve güzel görünmeyi *istemekte* de sorun yok. Bunda yanlış ya da günah olan hiçbir şey yok."

"Kibir," diye fısıldadı Abigail.

Mercy aynada Liza'ya minnettar bir bakış fırlattı. "Belki," diye izin verdi. "Ama bunun hayattaki en önemli şey olmadığını anladığın sürece, biraz kibir iyidir. Ben biraz kibirliyim."

Abigail'in gözleri büyüdü. "Öyle mi?"

"Öyleyim," dedi Mercy, gözleri şimdi parlıyordu. "Rafe'e iyi görünmek hoşuma gidiyor."

Abigail'in iç çekişi hüzünlüydü. "Çok güzelsin."

Mercy çocuğun şakağını öptü. "Sen de öylesin. Ve bu gözlükler seni daha da güzelleştiriyor. Onları alalım derim."

"Şimdi de ben," dedi Liza. "Sanırım o mor saçımın çatışacak."

"Saçını beğendim," diye ısrar etti Abigail. "Kahverengi ve kırmızı bir arada."

"Ben de beğendim. Ama morla birlikte biraz fazla kırmızı var. Sizce hangi rengi tercih etmeliyim?"

Sonraki on dakika boyunca Abigail seçenekleri değerlendirdi ve retro kedi gözü tarzında bir çift sıcak pembe gözlük seçti. Köşeleri yapay elmaslarla kaplıydı ve tepedeki ışıklarda parlıyordu.

"Bunlar," diye duyurdu Abigail. "Mükemmeller."

"Mükemmel" Liza'nın seçeceği kelime olmayabilirdi. Onlar . . . "Vay canına," dedi Liza. "Askeri teknik özelliklerden olabildiğince uzaklar."

Abigail ayak parmaklarının üzerinde zıplarken, Mercy sırtıtmamak için kendini zor tutuyordu. "Dene bakalım, Liza!" Abigail ısrar etti.

"Evet, Liza," dedi Mercy, dudakları kıvrılmıştı. "Dene bakalım."

Liza yüzünü buruşturarak gözlüğünü taktı, sonra yansımasına baktı, kendisine bakan kadını zar zor tanıyabildi. Çerçeveleri beğenmişti. Aslında onları sevmişti. "Gerçekten mükemmeller." Abigail'i yanına çağırdı. "Sen bir dahisin, Shrimpkin."

Abigail süslendi. "Ajan Tom da onları beğenecek."

Liza kaskatı kesildi. Ajan Tom onun ne giydiğini ya da nasıl göründüğünü umursamıyordu. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü siz arkadaşsınız," dedi Abigail basitçe.

Liza'nın boğazı düğümlendi ve zar zor gülümsemeyi başardı. "Evet, ."
Ve biz . Olacağımız tek şey.

Hayatına devam etmenin tam zamanıydı. Neye ve kime sahip olamayacağının özlemini çekmeyi bırakmanın zamanı gelmişti.

Mercy Abigail'in burnuna dokundu. "Şimdi de ben. Benim için bir çift seç. Üniversiteden beri aynı tarzı giyiyorum. Farklı bir şeye hazırım."

Hâlâ taklidi çerçeveleri takan Liza arkasını döndü, göğsünde katılaştı ve nefes almasını zorlaştıran ani keder dalgasını sindirmesi gerekiyordu. Gözlerini kapadı ve kendi kendine Tom Hunter'ı unutacağını söyledi. Bunu daha önce de yapmıştı.

Ki bu bir yalandı. Onu hiç unutamamıştı. Sadece yerine geçecek uygun birini bulmuştu. Fritz'in anısı, bir öncekinden daha sert bir keder dalgası yaratmıştı. Elinin topuğunu göğüs kemiğine bastırarak kendine nefes alabileceği bir alan yaratmaya çalıştı.

Bir nefes. Sonra bir nefes daha.

Ben iyi bir insan değilim. İyi bir insan Fritz'in ona aşık olmasına izin vermezdi. İyi bir insan onu sevdiğine kendini

İyi bir insan ailesinin önünde onunla evlenmezdi. Ama Tom o sırada

Tory ile birlikteydi. Nişanlıydı. Sonsuza dek birlikte olmuşlardı.

Tory artık yoktu. Fritz de öyle.

Tom hâlâ kaybettiği aşkının yasını tutuyordu ve kalbinde başka hiç kimseye yer yoktu.

Liza Fritz'in yasını tutuyordu, ama en çok da onu sevmiş olsa da, bu sevginin onun kendisini sevdiği gibi olmadığı gerçeğinin. Tek umudu Fritz'in onu sevdiğini bilmemesiydi.

gerçeği.

Devam etme zamanı. Gazi tesisindeki hemşire Mike iyi bir adamdı ve önceki gece yemekte iyi vakit geçirmişlerdi. Hatta Tom ondan hoşlanmıştı bile. Yine de Liza tüm bu süre boyunca kendini suçlu hissetmişti. Mike'ı kullanıyormuş gibi.

Çünkü öylesin. Fritz'i kullandığın gibi. Ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Oturup Tom Hunter için ağlamak onun hayatı olmayacaktı. Belki yeni bir hobiye ihtiyacı vardı. Belki hemşirelik okuluna başlayana kadar başka bir yarı zamanlı işe. İş ve okulu arasındaki bu boşluğu planlamış, aptalca bir şekilde tatile çıkabileceğini düşünmüştü.

Tatil fikrinin kendisi o kadar da aptalca değildi. Tom'la birlikte gitme hayalleri kurması son derece aptalcaydı ve tek başına gitmesinin imkânı yoktu. Şimdi olmazdı.

Yani yeni bir iş olacaktı. Bu gece aramaya başlayacaktı.

Gözlerini açarak sıcak pembe çerçeveleri indirdi, böylece görüşü ekran camları tarafından engellenmemiş oldu. Cam duvarlı pencerelerden caddenin karşısındaki binaları taradı, bu kasıtlı bir hareketten çok alışkanlıktı. Afganistan'da düşmanı ararken çatıları taramayı zor yoldan öğrenmişti.

Ama yukarıda hiçbir şey yoktu. Sadece çatılar ve birkaç güvercin. Hiçbir şey . . . hiçbir şey . . .

Bir şey. Işığın parıltısını içgüdüsel bir düzeyde tanıyarak donakaldı. Bunu daha önce de görmüştü.

Bir dürbün. Bir tüfeğin. Zihninde silah seslerinin keskin çatırtısını, pazar yerindeki kadınların ve çocukların çığlıklarını duydu. Erkeklerin bağırışlarını. Bir şeylerin ters gittiğini bilen ama ne olduğunu bilmeyen hayvanların melemelerini. Kan kokusunu aldı.

Ve kocasının yüzünden geriye kalan cansız gözlerin kendisine baktığını gördü.

Git. Koş. Bunlar onun son sözleriydi ve hafızasında yankılanıyordu.

Git. Koş.

Aniden, Abigail'in Mercy için seçtiği gözlüklere kıkırdayan kız kardeşlere döndü. *Çıkarın onları buradan.* Abigail'i korkutmadan.

"Abigail," dedi Liza, sesindeki gerginliğin yedi yaşındaki çocuğa belli olmamasını umarak, "şimdi gitmemiz gerekiyor. Gitmeden önce tuvalete gitmen gerekiyor mu?"

Abigail gözlerini kırptırdı, sonra başını eğerek değerlendirdi. "Evet, anlıyorum."

Mercy'nin gözleri kısıldı ama soru sormadı. "Hadi tuvaleti bulalım, tatlım."

Liza onları optometristin ofisinin arka tarafındaki tuvalete kadar takip etti, vücudunu kız kardeşlerle cam kapı arasında tuttu. Güvenli bir şekilde içeri girdiklerinde, Liza hızlı adımlarla ön tarafa doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Ajan Rodriguez. Şu binanın tepesinde, saat 12 yönünde. Bir dürbün gördüm." Rodriguez ona inanmayan bir bakış attı. "Bir dürbün mü gördün?"

Liza gözünü kırpmadan onun bakışlarını karşıladı, hırlamak istediğinde ses tonunu dengede tuttu. Onun iyi bir ajan olduğunu kendine hatırlattı. "Birliğimin yarısı Afganistan'da bir çatıdaki keskin nişancı tarafından öldürüldü. Geri kalanımız zamanında indi çünkü bir dürbünün parıltısını gördüm. Bir parıltı gördüm. Az önce."

Ajan Rodriguez çatı hattını taramak için döndü. "Göremiyorum-" Aniden durdu. "Kahretsin," diye mırıldandı, bir eli silahına, diğeri telefonuna gitti. "Arıyorum."

"Gördün mü?"

"Bir insan gördüm," dedi Rodriguez acımasızca, telefonunu çevirerek. "Sadece bir anlık. Bayan Callahan ve Abigail nerede?"

"Onları banyoya gönderdim. Güvenli ve penceresiz. Lütfen arabayı arka tarafa getirin. Arka kapıdan çıkarken onlara eşlik edeceğim."

Kapının önünde vücudunu hareket ettiren Ajan Rodriguez ona başıyla selam verdi. "Ben arabayı getireyim, sen de bayanları al." Kapıdan, aradığı kişiye yerlerini bildirdiğini duydu.

Liza hâlâ takmakta olduğu pembe gözlüklerini çıkararak kız kardeşlerin seçtiği çerçeveleri hızla topladı ve tezgâha götürdü; hem kendisinin hem de dükkânda çalışan kadının ateş hattının dışında kalacağı kadar uzağa gitti. "Bu kareleri not edebilir misiniz? Elinizde küçük kızın

Reçete çünkü daha yeni doktora gitmiş. Arkadaşım ve ben reçetelerimizi fakslayacağız ve öğleden sonra kredi kartıyla geri arayacağız. Bir işimiz çıktı ve gitmemiz gerekiyor. Reçeteleri bizim için başka birinin alması gerekebilir."

Tezgâhın arkasındaki kadın kararsızca başını salladı. "Her şey yolunda mı?"

Liza kadına gerçeği söylemeyi tartıştı. Söylemezse ve kadın yaralanırsa ... *Ellerime daha fazla kan bulaşmayacaktı.* "Öğle tatilini arka tarafta yapabilir misin? Şu cam kapıdan uzakta?"

Kadının rengi soldu. "Evet. Tabii ki."

Liza gülümsemeye çalıştı. "Teşekkür . Başka birinin de kapıdan uzak durmasını sağlayabilir misiniz? Doktor hâlâ burada mı?"

"Hayır. Yemeğe gitti. Şu anda sadece ben varım."

"O zaman sadece seninle ilgilen," dedi Liza, kelimelerin havlayan bir emir gibi değil de sıcak bir rica gibi çıktığından emin olarak. "Grubumun arka tarafa gitmesi gerekiyor."

Kadın başını sallamayı başardı. "Elbette. Sizi geçireyim, sonra molamı veririm."

Liza kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu arkaya doğru götürdü. Artık pencerenin önünde değil, tuvaletin dışında dururken telefonunu çıkardı ve Tom'a bir mesaj gönderdi.

Mercy ve Abigail göz doktorunda. Ajan Rodriguez görevde. Sokağın karşısındaki çatıda bir dürbün gördüm. Mercy ve Abigail'i Soko'ya götürüyorum. Rodriguez destek çağırıyor. Tavsiye ver.

Tom'un cevabını beklerken tabancasını isteyerek adım atmaya başladı. Cevap on saniye sonra geldi. ***Göz doktorunun adresini gönder. Yoldayım. Başını aşağıda tut.***

Bir duraklama oldu, sonra Tom'dan son bir mesaj geldi. ***Dikkatli ol. Sokolovs'a döner dönmez beni ara.***

Tuvaletin kapısı açıldığında Liza ona adresi mesaj atmayı bitirmişti. "Arka taraftan çıkıyoruz," dedi kız kardeşlere kaygısız olduğunu umduğu bir gülümsemeyle. "Gidelim, Shrimpkin."

Abigail yaşlı ruhlu gözleriyle ona baktı. "Geri döndü, değil mi? Kardeş DJ. Geri döndü."

Evet, diye düşündü Liza, bu çocuk herkesin ona verdiğiinden çok daha fazlasını biliyor.

Mercy'nin ağzı şaşkınlıkla açık kaldı. Hepsi de Abigail'in önünde DJ Belmont'tan ya da Eden kurucularından bahsetmemek için büyük özen göstermişti.

Liza kelimelerini seçmek için bir an durdu ve olayı ballandırmak yerine gerçeği söylemeye karar verdi. Çocuğun hayatı onun itaatine bağlı olabilirdi, bu yüzden tehlikenin en azından bir kısmını anlaması gerekiyordu. "Bilmiyorum bebeğim. Dışarıda bir şey gördüm. Yanılıyor olabilirim ama işi şansa bırakmayacağız, tamam mı?"

"Git ve onu kovala," diye fısıldadı Abigail şiddetle.

DJ Belmont'un -ya da Liza'nın çatıda gördüğü her kimse- çoktan gitmiş olduğu neredeyse kesindi. "Ajan Rodriguez destek çağırıyor."

Abigail'in gözleri yaşlarla doldu. "Ama o kaçacak. Geri dönecek."

Liza dikkatli bir nefes verdi. "Belki. Muhtemelen, hatta. Ama FBI onun kazanmasına izin vermeyecek, Abigail. Buna inanmanı istiyorum. Şimdilik Ajan Rodriguez'in cipine binip Mercy ve benimle birlikte yere uzanmanı istiyorum."

Abigail zorlukla yutkundu. "Evet, hanımefendi."

Mercy koruyucu bir kolla Abigail'in omuzlarına sarıldı. "Her şey girecek, tatlım." Sesi titriyordu ve gözlerinde korku vardı ama çenesi sıkıca kapanmıştı. "Söz veriyorum." Liza'ya baktı. "Teşekkür ederim."

Liza başıyla onu onayladı, sonra da onları dışarı çıkardı. "Hadi gidelim."

FOLSOM, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, SAAT 11:30

Lanet olsun. DJ tüfeğini taşımak için modifiye ettiği gitar çantasına koymak için çabaladı. Kılıfın tokalarını karıştırdı ve eldivenlerini tekrar giydi, beceriksiz sağ elinin onlar takılıyken tetiği hissedemediğine lanet etti.

Mercy Callahan'ın gardını indirmesi buraya kadarmış. Yapmıştı. Göz doktorunun karşısındaki ofis binasının çatısından merdivenleri koşarak indi.

Mercy'yi gözüne kestirmişti. *Benim lanet olası görüş alanımda.* Sadece Mercy'yi değil, onunla birlikte olan küçük kızı da. Mercy'yi öldürdükten sonra Abigail Terrill'i Pastor'a geri götürebilirdi.

. Eğer yaratılmamış . *Lanet olsun.*

Atışını hazırlaması çok uzun sürmüştü. *Lanet olası serseri kol.* Mercy'nin yanındaki kadın dönüp ... bir şekilde onu fark ettiğinde parmağı tetikteydi. Kadın federal olmalıydı. Dışarıda bekleyen adam da kesinlikle öyleydi.

Önce onu öldürmeliydim ama bu Mercy'yi kaçması için uyarırdı. Şimdi kaçıyorum. Yine kaçıyorum.

Ofis binasından çıkarken, sakince kamyonetine doğru yürümeden önce iki tarafa da baktı. Gitar kutusunu yolcu tarafındaki döşemeye yerleştirdikten sonra kimsenin haberi olmadan arabasına binip uzaklaştı.

İşler çok iyi gidiyordu. Mercy'nin nerede saklandığını bulmak için fazla uğraşmaya gerek kalmamıştı. Geçtiğimiz ay onunla ilgili birkaç haber, Karl ve Irina Sokolov'a ait Granite Bay'deki bir evin önünde videoya çekilmişti.

DJ, Sokolov'ların evinden başlamış, kimsenin ona zorluk çıkarmayacağı kadar sokağın aşağısına park etmişti. İşine karışılmasından endişe etmemişti. Kamyonetinin üzerindeki, kendisini tesisatçı olarak tanıtan mıknaatıslı işaret, radarın altında çalışmasını sağlıyordu. Gittiği her yerde büyük ölçüde görmezden geliniyordu.

Sırt çantasında fazladan bir manyetik işaret ve fazladan plaka bulundurduğu için memnundu. Bu onu Eden'den uzakta olduğu zamanlarda kullandığı ve erzaklarını sakladığı eve gitmekten kurtarmıştı. Eden'deki odasında her zaman fazladan bir tüfek bulundururdu. Coleen mağaralara taşındıklarında tüfeğin güvenli bir şekilde paketlenildiğinden emin olmuştu, ki bu iyi bir şeydi çünkü bir ay önce beş Federal ve Ephraim Burton'ı öldürdüğünde kullandığı tüfeği kaybetmişti.

Bu da parmak izlerinin artık federal bir veri tabanında olduğu anlamına geliyordu. Bu berbat bir şey.

Bu aynı zamanda herhangi bir kolluk kuvvetinden uzak durma konusunda artık son derece dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Bunu zaten yapacaktı ama şimdi risk daha yüksekti. Çünkü şimdi Mercy ve Gideon Eden'ı bulmaya çalışıyorlardı. O milyonları almadan önce başarılı olurlarsa, yeraltına inmek zorunda kalacaktı. Karayipler yok. Beyaz kumlu plajlar yok.

Radarın altında kalmak için motive olduğunu söylemek hafif kalır.

O sabah, kendisi beklerken Sokolov'ların evinin olduğu yönden gelen ve "FED" diye bağırarak bir SUV geçtiğinde şansı yaver gitmişti. Şüphe uyandırmadan bir aracı nasıl takip edeceğini biliyordu. Çok iyi bir öğretmeni vardı.

Roland Kowalski ona dış dünya hakkında bildiği neredeyse her şeyi, özellikle de kolay para kazanmak ve yakalanmamakla ilgili her şeyi öğretmişti. DJ'in parmak izleri artık dosyada olduğu için Kowalski çok kızacaktı.

Yine de onu kovması pek olası değildi. *Çok şey biliyorum.* DJ, Kowalski'nin çeteleri içindeki yükselişini yakından izlemiş, dinlemiş ve öğrenmişti. *Ya beni öldürecek ya da çeperden içeri sokacaktı.* Her iki durumda da DJ'in çete içinde ayrıcalıklı bir konuma sahip olduğu günler muhtemelen sona ermişti.

Bir ara sokağa girdi ve indi, tesisatçı tabelasını elektrikçi tabelasıyla değiştirdi. Sonra kamyonetini otoyola doğru çevirdi. Er ya da geç Sokolov'lara geri dönecekti ama bugün değil. Onu şimdi arıyor olacaktı.

Yeniden toparlanması ve başka işlerle ilgilenmesi gerekiyordu.

Pastor'la bir hafta dönmeyeceği beklentisini çoktan belirlemişti. Beklemeyi ve izlemeyi göze alabilirdi. Mercy Callahan er ya da geç gardını indirmek zorunda kalacaktı ve bir dahaki sefere onu gözüne kestirdiğinde korumaları olmayacaktı.

Çünkü bir dahaki sefere onu gözüne kestirdiğinde, önce korumaları indirecekti. Adamın yüzüne iyice bakabilmişti. Ne yazık ki kadın korumaya sadece kısa bir bakış atabilmişti ama onu bir daha görürse tanıyabileceğini düşündü.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Liza'nın mesajları Tom'un kalbini küt küt attırıyordu. Onun keskin bakışları sayesinde bir felaket kıl payı atlatılmıştı.

Çatıda bir keskin nişancı. Mercy Callahan'ı hedef alıyor.

Ve Liza. Çünkü arkadaşını tanıyordu. Mercy ve Abigail'i kendi hayatını tehlikeye atmak pahasına da olsa koruyacaktı.

Kalbinin Liza, Mercy ya da Abigail'den hangisi için daha çok çarptığından emin değildi.

Lanet olsun Liza, seninle gurur duyduğumu söyleyemedim kendini vurdurtma. Çünkü Molina'nın sıradan gözlemi hâlâ zihninde ağırlığını hissettiriyordu. *Kendini vurdurma, nokta.*

Saate baktı ve yüksek sesle inlemek istedi. Ricki Croft'la birlikte Midtown'da, Amos Terrill'in yenilenmesine yardım ettiği evdeydiler. Liza'nın Mercy ve Abigail'i götürdüğü göz doktorundan en az kırk beş dakika uzaktaydılar. Keskin nişancı muhtemelen çoktan gitmişti ama en azından olay yerine bakabilirlerdi.

DJ Belmont'un dönmüş olması Tom'un ilk varsayımıydı. Adam yetenekli bir keskin nişancıydı. Hafife alınacak biri değildi.

Tom sessizce küfrederek Amos'a çocuğunun engellenen bir silahlı saldırı olayında bulunduğunu nasıl söyleyeceğini düşündü. Adam çıldıracaktı ve bunu yapmakta da son derece haklıydı.

Telefonundan başını kaldırdığında Croft'un Amos'a Cameron Cook'un kayıp hamile kız arkadaşının fotoğrafını da içeren fotoğraf dizisini gösterdiğini gördü.

Amos Terrill başını hızlıca sallayarak "Evet," dedi. Sesi kısık ve boğuktu, bir ay önce boğazından aldığı kurşun yarasının kalıcı etkisiydi bu. Hayley'nin fotoğrafına dokunmak için öne doğru eğildi. "Alt sırada, ortadaki resimdeki o. Rahibe Magdalena."

"Emin misin?" Croft ona sordu.

Amos, derme çatma masayı kaplayan planların üzerindeki lamine fotoğraf sayfasını, görüşmeyi yöneten Croft'a doğru itti. "Yüz

yüzde, Ajan Croft. Onu görelî sadece bir ay oldu. Eden'da olmaktan mutsuz olduğu belliydi. Onun için endişelendim. Buraya pek uyum sağlayamıyordu."

Croft fotoğrafa kaşlarını çattı. "Adı Hayley Gibbs."

Amos omuz silkti. "Eden'de değil. Toplumdaki çoğu kişinin İncil'den isimleri var. Ailem bana Amos adını verdi, bu yüzden oraya gittiğimde iyiydim. Birkaçı eski isimlerini koruyabiliyor ama bu genellikle Papaz'a bağılı."

"Ama neden Magdalena?" diye sordu Croft. "Mecdelli Meryem düşmüş bir kadın değil miydi?"

"Hayley de öyle." İğneleyici yanıt Amos'un yanında oturan Rafe Sokolov'dan geldi. Rafe, Amos'un yeni evinin tadilatında kendisine yardım etmesi karşılığında Amos ve Abigail'e sahibi olduğu evde bir daire vermişti.

Tom Rafe'den hoşlanıyordu, kendisi için de önemli birini şiddet yüzünden kaybetmiş olan bu adamla anında bir yakınlık hissetmişti. Bu tür bir kayıp insanı değiştirirdi. Onu adaletin yerini bulmasını sağlayacak alternatif yollara açık hale getirirdi, Tom'un çok iyi anladığı bir şeydi bu. Bilgisayar korsanlığına ilk başlama nedenlerinden biri de buydu. Bilgi güç demekti.

Croft'un kaşları kalktı. "Açıklamak mı?"

"Hayley evlilik dışı hamile," dedi Rafe. "Ona bir fahişenin adını verdiler ki herkes ona her merhaba dediğinde hatırlasın."

"Amos, "İlk karımın adı Selena'ydı ama ben onu Rhoda olarak tanıyordum. Bana çok sonraları, Cennet'teki ilk gününde ona bu ismin verildiğini, çünkü oraya gidip kuralları, özellikle de kadınların evlenmesini gerektiren kuralları öğrendiğinde kalmak istemediğini söyledi. Rhoda ilk kilisede bir hizmetçiydi. Rhoda'm Eden'in ileri gelenlerinin onun yerini bilmesini istediklerini söyledi."

"Anlıyorum," diye mırıldandı Croft.

Amos içini çekti. "Eden'da Hayley gibi kaçmak için yanıp tutuşan pek çok insan var. Yardım etmek için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Az önce yaptın," dedi Croft gülümseyerek. "Şimdilik, güvende kalarak en çok sen yardımcı olabilirsin."

Rafe kuru bir sesle, "Ve soruşturmanıza müdahale etmiyorum," diye ekledi. Croft ona hızlı bir sırıtış fırlattı. "O da var."

Tom'un Croft'la çalışmaktan hoşlandığı şeylerden biri de onun insanlara gerçekten değer vermesiydi. Ama saat ilerliyordu ve Abigail'in göz doktorunun bulunduğu sokağın karşısındaki binaya gitmek istiyordu.

Boğazını temizledi. "Ajan Croft, bir sorun çıktı. İhtiyacınız olan her şeyi aldıysanız, gitmeliyiz."

Tom'un yüzünü incelerken Rafe'in kaşları hemen çatıldı. O, malulen izinde olan bir SacPD cinayet masası dedektifiydi ve içgüdüleri hâlâ son derece keskindi. "Neden? Sorun ne? Mercy mi?"

Croft, Tom'un gitme işaretini sorgulamadı. Masadan kalktı ve iki adama da kartını verdi. "Aklınıza başka bir şey gelirse beni arayın. Ajan Hunter? Siz hazır olduğunuzda ben de hazırım."

Rafe ayağa fırladı, yüzü artık solgundu. "Tom?"

Tom tereddüt etti, sonra Croft'a özür diler gibi bir bakış fırlattı. "O iyi, Rafe," onu temin etti. "O ve Abigail, Liza ve Ajan Rodriguez'le birlikte ailenizin evine dönüyorlar."

"Ama bir şey oldu," dedi Amos, sesi daha da hırıltılı çıkmaya başlamıştı. "Anlat bize."

"Ayrıntıları bilmiyorum," dedi Tom, ki bu çoğunlukla doğrudu. "Öğrendiğimde sana haber veririm. Şimdilik iyi olduklarını bil. Emin olmak istersen Mercy'yi arayabilirsin."

Rafe numarasını çevirmeye başlamıştı bile, Amos onun her hareketini izliyordu. Croft sessizce, "Kendimizi dışarıda bulacağız," dedi.

Tom'la birlikte sokağa çıktıklarında ona döndü. "Eee?"

"Liza bana mesaj attı. Bu sabah Abigail'i götürdükleri göz doktorunun karşısındaki çatıda bir dürbünün parladığını görmüş."

"Dürbün mü?"

"O da öyle düşünmüş. Rodriguez bunu rapor etti ve bir ekip çağırdı. Mercy, Abigail ve Liza'nın yanında kaldı ve onları o anda aktif bir silahlı çatışma alanı olduğuna inandıkları yerden uzaklaştırdı."

"Protokole uydu. İyi adammış. Kız arkadaşından göz doktorunun adresini aldın mı?"

Tom gözlerini kırptırdı. "Liza benim kız arkadaşım değil." Gerçi bu yaygın bir hataydı. Herkes onların arkadaştan öte olduklarını varsayıyordu. Ama Liza biliyordu, bu yüzden Tom etiket konusunda fazla endişelenmedi.

Göz kırpma sırası Croft'taydı. "Oh. Birlikte yaşadığınızı sanıyordum."

Tom yüzünün ısındığını hissetti, çünkü son zamanlarda kendini onların olmasını dilerken bulmuştu. *Aktif olarak* dilemiyordu elbette. Sadece arada sırada aklına gelen bir düşünceydi. Hiçbir anlamı yoktu. Hiçbir şey ifade *edemezdi*. Çünkü Liza onun en iyi arkadaşıydı. Nokta.

"Benim bir dubleksim var." Temelde birbirine yapışık iki şehir eviydi. *İhtiyaçlarımız için mükemmel*. "Ayrı kapıları var. Diğer tarafı benden kir alıyor. Karşılıklı yarar sağlayan bir çözüm oldu," diye ekledi Croft şaşkınlıkla ona bakmaya devam edince savunmaya geçerek. "Benim de onun da bir eve ihtiyacı vardı. İkimiz de şehirde yeniydik ve bölgeyi ya da başka kimseyi tanı mıyorduk. Bu şekilde hem kira geliri elde ettim hem de güvенеbileceğim bir kiracım oldu."

"Oh," diye tekrarladı Croft. "Yani ... Sacramento'ya aynı zamanda mı taşındınız?"

"Oldukça fazla. Quantico'dan mezun olduğumda ilk görev yerim burasıydı ve o da zaten buradaki okula kabul edilmişti." Omuz silkti. "Tasadüf sanırım."

"Sanırım." Başını iki yana salladı. "Tamam. Özür dilerim. Ben sadece ... boş . Hadi gidelim."

DÖRT

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 24
|| MAYIS ÇARŞAMBA, 1150

Liza, Ajan Rodriguez'in cipinin arka koltuğundaki döşemeye büzülmüştü, kucağında solgun bir Abigail vardı. Mercy de karşıdaki döşeme tahtaşındaydı,

hâlâ telefonda Rafe'i sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Babam da endişelenmiş olmalı," diye fısıldadı Abigail. Liza onun sırtını sıvazladı. "Onunla konuşmak ister misin?"
"Evet, lütfen."

Dehşete düşmüş olsa da bu çocuk kibardı. Liza bunun iyi bir şey olup olmadığından emin değildi ama önce Mercy'ye, sonra da Abigail'e işaret etti.

Mercy başını salladı, yüzünde yorgun bir ifade vardı. "Biz iyiyiz," dedi Rafe'e onuncu kez. Durumu en az üç kez tarif etmişti. "Söz veriyorum. Bak, Abigail Amos'la konuşmak istiyor. O da senin kadar olmalı." Bir dakika sonra telefonu Abigail'e uzattı.

"Baba?" Abigail yumuşak bir sesle söyledi. "Ben buradayım."

Liza Amos'un sesini duyabiliyordu çünkü Abigail'in telefona sarılışı kararsızdı. Eden'da teknoloji olmadan büyüdükten sonra, telefonlar onu hâlâ tedirgin ediyordu. "Sen iyi misin?" Amos sordu, sesi sakindi ama altında yatan bir aciliyet vardı. "Ajan Tom iyi olduğunu söyledi."

"Öyleyim baba. Liza oradaydı. Bir silah gördü ve bizi göz doktorundan çıkardı." Abigail Liza'nın kollarına daha sıkı sarıldı. "Çok cesurdu, baba."

"Sen de öyleydin," dedi Liza ona. "Çok cesurca."

Abigail başını Liza'nın omzuna yasladı. "Ben de cesurdum."

"Öyle dediğini duydum," dedi Amos kalın bir sesle. "Seninle gurur duyuyorum, Abi-kızım. Gerçi ben seninle her zaman gurur duyuyorum. Sen iyi bir kızsın ve *çok* cesursun. Bunu unutma."

Abigail burnunu çekti. "Yapacağım, baba."

"Tek isteyebileceğim bu. Liza ile bir dakika konuşabilir miyim?"

"Evet." Ama Abigail tereddüt etti. "Ajan Rodriguez bizi Bayan Irina'nın evine götürüyor. Birazdan orada olur musun?"

"Yapacağım. Şu anda yoldayız ama trafiğe takıldık. Bay Rafe oraya varmamızın bir saat sürebileceğini söylüyor. Telefonu hemen Bayan Liza'ya ver."

Liza telefonu aldı ve Abigail'i başının üstünden öptü. "Çok cesurca," diye mırıldandı, sonra Amos'la konuştu. "O iyi, Amos. Gerçekten iyi."

"Biliyorum. Size teşekkür etmek istedim. Muhtemelen bebeğimin hayatını kurtardınız." Liza'nın yanakları kızardı. "Gerek yok. Herkesin yapacağını yaptım."

Amos sabırsız bir ses çıkardı. "Kesin şunu. Mercy'nin Rafe'e neler olduğunu anlattığını duydum. Kaç kişi bir ışık parlaması görüp bu kadar çabuk harekete geçerdi? Çok değil. Size teşekkür etmeme izin verin, sonra da bana 'Bir şey değil' deyin. "

Liza usulca güldü. Nekahet döneminde yaşlı adama özen göstermeye ve saygı duymaya başlamıştı. Babacan bir kararlılık yayması onu sakinleştirmişti. "Bir şey değil."

"Bu daha iyi. Şimdi Abigail'i geri ver. Kapatmadan önce ona onu sevdiğimi söylemek istiyorum."

Abigail babasına onu da sevdiğini söyledi, sonra gözlerini kısarak ekrana baktı. "Kapatmak için kırmızı daireye basıyorum, değil mi?"

"Doğru," dedi Liza ve telefonu Mercy'ye uzattı. "Baban iyi bir adam."

"Biliyorum," dedi Abigail. "O bizi seviyor. Beni ve Mercy'yi. Ve Gideon'u da," diye ekledi, sonra Liza'ya bakacak kadar uzaklaştı. "Senin bir baban var mı?"

"Abigail," diye nazikçe uyardı Mercy. "Liza ailesi hakkında konuşmaktan rahatsız olabilir."

Abigail kaşlarını çatı. "Neden olmasın? Ailenin nesi var? Onlar ..." Kaşları daha da çatıldı. "Sana kötü mü davranıyorlar?"

Liza küçük kızın burnunun ucuna dokundu, Abigail'in gözlerindeki koruyucu bakıştan etkilenmişti. "Hayır, bana kötü davranmadılar. Mercy endişeli çünkü ailemin hepsi öldü. Her zaman sadece ben, ve kız kardeşim vardık. Babam hayatımızda yoktu. O ... şey, ben bebekken gitmiş. Daha sonra öldüğünü duyduk."

Abigail'in gözleri büyüdü. "Öylece gitti mi? *Bilerek* mi?"

"Bilerek," diye onayladı Liza. "Baban gibi iyi bir adam değildi. Bazen vururdu, bu yüzden o gittikten sonra annemin daha mutlu olduğunu düşünüyorum. Ama annem öldü. Kansere yakalandı."

"Peki ya kız kardeşin?" Abigail sordu.

"O da öldü." Liza üzgün görünen ama başıyla onu onaylayan Mercy'ye baktı. "Öldürüldü. Çok kötü bir adam öldürdü onu."

Abigail irkilerek nefesini içine çekti. "Olamaz. Özür dilerim."

Liza ona gülümsedi. "Teşekkür . Onu her gün özlüyorum."

Abigail'in gözleri yaşlarla doldu ve yanaklarından aşağı döküldüler. "O zaman tek başınaydın?"

Onun üzüntüsü karnına inen bir yumruk gibiydi. Bu çocuk çok şey görmüş, duymuş ve hissetmişti. "Evet ve hayır." Mercy'nin uzattığı mendili alan Liza, Abigail'in ıslak yüzünü kuruladı. "Ajan Tom'la o sıralarda tanıştım ve beni ailesiyle tanıştırdı. O zamanlar daha on yedi yaşındaydım, bu yüzden annesinin bir arkadaşıyla yaşamaya başladım. Adı Dana ve o benim yeni ablam gibi."

"Mercy'nin benim için olduğu gibi mi?"

"Aynen öyle. Onunla ve kocasıyla yaşamama izin verdi. Bir sürü çocukları vardı, bu yüzden artık yalnız değildim ve bu güzeldi. Bazı çocuklar onundu, ve-Şey, bu doğru değil. Bütün çocuklar onundu. Bazıları kalıcı, bazıları geçici olarak onundu. Kendi aileleri sorunlarını çözene kadar onunla yaşıyorlardı. Buna koruyucu aile deniyor. Ama Dana evine gelen her çocuğu severdi."

"Onlarla ne kadar yaşadın?" Mercy sordu. "Merak ediyordum ama burnumu sokmak istemedim. İstemiyorsan cevap verme."

" değil. Sorun değil." Ve bu doğrudu. Hayatının o dönemini hatırlamakta bir sakınca görmüyordu. "On sekiz yaşına kadar onlarla kaldım. Kız kardeşim Lindsay ölmeden önce bile askere gitmeye karar vermiştim. Lindsay ve benim hiç paramız yoktu ve o zamanlar Lindsay'in masaya yemek koymak için geceleri ofis binalarını temizlediğini düşünüyordum. Kendi yükümü taşıyabilecek yaşa geldiğimde ona yük olmak istemiyordum. Planlarımı Minneapolis'teki bir asker alma subayıyla görüşmüştüm bile."

Abigail'in gözleri kocaman açılmıştı. "Sen asker miydin?" "Öyleydim," dedi Liza ayık bir sesle.

"İnsanları öldürdün mü?" Abigail fısıldadı.

"Abigail!" Mercy tısladı.

Abigail sertleşti. "Özür dilerim."

Ama Liza onun neden azarlandığını anlamadığını görebiliyordu. "Haklı bir soru Mercy," dedi Liza, Abigail'i kucaklayarak. "Her şey yolunda Abs. Evet. Yaptım. Ve ... şey, bunun hakkında konuşmak zor."

"Neden?" Öylesine masumca sorulmuştu ki Liza'nın kalbi acıdı. Yıllar önce o kadar masum olduğunu hatırlıyordu. Annesi ölmeden önce. Lindsay kaçırılmadan önce.

Hâlâ peşini bırakmayan kararlar almadan önce.

"Çünkü benim işim insanlarla ilgilenmekti, ateş etmek değil. Ama bir gün saldırıya uğradık ve araya girip yardım etmek zorunda kaldım." Konuyu değiştirerek çocuğa sıcak bir gülümseme olduğunu umduğu bir şey verdi. "Ben bir sıhhiyeciydim. Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Abigail kelimeyi test etmek için ağzından çıkardı. "Doktor gibi mi?"

"Biraz öyle. Gerçi ben doktor değilim. Bir gün hemşire olacağım, ama tıpçılar ..." Yedi yaşındaki bir çocuğa bunu nasıl açıklayacağını bulmaya çalışırken duraksadı. "Savaş alanında yaralanan askerlerle ilgilenirdik. Bir cerraha ulaşana kadar acil müdahaleler yapardık."

Abigail kuşkulu görünüyordu. "Acil tamirat mı?" Liza tereddüt etti. "Askerler bazen yaralanır."

"Babamın yaptığı gibi." Abigail çenesini kaldırdı. "Mercy'yi kurtarıırken yaralandı, çünkü DJ Kardeş onu vurmak istedi. Çünkü o kötü biri."

"Haklısın," diye onayladı Liza. "DJ-"

"Şeytan," diye araya girdi Abigail öfkeyle, çenesi sıkılmıştı. "O gidiyor *Cehennem*."

Mercy küçük kızın sertliği karşısında şaşırarak gözlerini kırptırdı. "Kulağa doğru gibi geliyor."

Abigail, Mercy'nin onayıyla rahatlamış görünüyordu. "Gideon'un kız arkadaşı para-" Dudaklarını büzdü. "Ne deniyordu onlara?"

"Sağlık görevlileri mi?" Liza sordu.

"Evet. Daisy sağlık görevlileri gelene kadar kanamasını durdurdu. Bayan Irina bana böyle söyledi. Sonra babama bandaj takıp hastaneye götürmüşler. Helikopterle. Sağlık görevlisiyken de böyle mi yapıyordun?"

"Oldukça fazla. Bir sürü sargı

bezi." "Helikopterle mi gittiniz?"

"Bazen. Nerede olduğumuza ve düşmanın ne kadar yakın olduğuna bağlıydı."

"Düşmanın kimdi?"

Liza bir nefes verdi. "Bir harita bulup sana göstereceğim, tamam mı? Sorunuzu görmezden gelmiyorum," dedi Abigail kaşlarını çatınca. "Bir kitap ve bir haritayla açıklamak daha kolay olacaktır."

"Ve belki de bir mucize," diye mırıldandı Mercy.

Liza da aynı fikirdeydi. Orduda geçirdiği yıllardan sonra kimlerle savaştıklarını biliyordu ama bu bilgi çapraz ateşte kalan sivillerin anılarıyla gölgelenmişti.

Kadınlar, çocuklar. Abigail'in yaşında olan küçük kızlar. Ölene kadar. Kollarında.

Sertçe yutkunarak bu anıyı da geri itti. Şimdi oraya gitmiyordu.

Ya da hiç, eğer istediği gibi olsaydı. Ne yazık ki bilinçaltı kurallara göre oynamıyordu. Muhtemelen bu gece rüyasında çocukları görecekti.

Mercy onu izliyordu, gözlerinde endişe vardı. " misin, Liza?"

Hayır, pek sayılmaz. "Evet." Abigail'e geri döndü. "Bu iyi mi? Daha sonrasını mı bekliyorsun?"

"Evet. Teşekkür ederim." Çocuk sustu ve Liza onun tekrar konuşmaya başlamasını diledi. Asık suratlı bir ajan onları Karl ve Irina'nın yaşadığı Granite Bay'e geri götürürken bir FBI cipinin zeminine çökmek sinir bozucuydu.

Aslında şimdiye kadar gelmiş olmalıydılar.

"Ajan Rodriguez?" Liza sessizce söyledi.

"TAHMINİ VARİŞ SÜRESİ?"

"On," dedi Rodriguez, sesi kısıktı. "Kuyruğumuz var sandım, o yüzden bir sonraki çıkışa saptım."

"Kuyruk gitti mi?" Mercy sordu.

Abigail seslerindeki gerginliği duyarak Liza'nın kucağında hareketsiz kaldı. "Evet. Çoktan çıktılar. Sadece dikkatli oluyorum, Bayan Callahan." Mercy içtenlikle, "Teşekkür ederim," dedi.

Liza'nın cevabı bir homurtu oldu ve Abigail girdiğinde Liza'nın dudakları beklenmedik bir şekilde kıpırdadı. "' ederim' demelisiniz Ajan Rodriguez. Bunu söylemek kibarca değil-" Rodriguez'in homurtusunu taklit etti.

Ajan Rodriguez öksürdü, muhtemelen güldüğünü gizliyordu. "Haklısın, Abigail. Bir şey değil, Bayan Callahan."

Liza Abigail'e sıkıca sarıldı. "İyi iş," diye fısıldadı yüksek sesle, Abigail'in kaburgalarını gıdıklayarak.

Abigail kıpırdadı ve kıpırdandı, sonra Liza'nın bluzunun kenarına bakarak dondu kaldı. Bir düğme gevşemiş, Liza'nın normalde olduğundan daha fazla göğüs dekoltesi ortaya çıkmıştı.

Abigail hayret ve korku karışımı bir ifadeyle, "Dövmen var," dedi. "Evet," dedi Liza yavaşça. "Dövmem var. Bu kötü bir şey mi?"

"Babama dövme yaptırdılar. On üç yaşına geldiklerinde tüm çocuklara yaptırdılar. Yetişkin erkekler bile cemaate katıldıklarında dövme yaptırmak zorundaydılar."

"Ah." Liza içini çekti. Abigail, Eden'in yetişkinlerinden duyduğuna kuşku olmayan sözleri papağan gibi tekrarlarken sesi fazla yetişkin çıkıyordu. Eden'in topluluktaki erkekleri göğüslerine tarikatın sembolünü dövme yaparak işaretlediğini biliyordu - iki çocuk bir zeytin ağacının altında dua ederken diz çökmüş, hepsi de alevli bir kılıç tutan bir meleğin kanatları altında. "Pekâlâ," dedi, vereceği yanıtı düşünürken zaman kazanmak için oyalanıyordu.

Mercy'nin kardeşi Gideon kendi dövmesini yeniletmiş, tarikatın zalimliğinin sembolünü örtmek için bir anka kuşu seçmişti. Liza Amos'un dövmesini, hastanedeki bir doktor kalbini dinlemek için önlüğünü kenara çektiğinde görmüştü. Abigail'in tüm dövmeleri baskıyla ilişkilendireceğini fark etmemişti.

"Şey," dedi tekrar, "tüm dövmeler kötü değildir. Cennet'te çocukların zorla yaptırdığı gibi değil. Ben kendiminkini seçtiğim için yaptırdım."

"Ama neden?" Abigail bastırdı.

Liza, Abigail'in dövmeyi daha iyi görebilmesi için bluzunu biraz daha aşağı çekti. "Bir gül ve bir müzik notası, birbirine dolanmış. Annem ve kız kardeşim için. Annem gülleri severdi. Lindsay piyano çalardı. Ben de onların en sevdiği şeyleri kalbimin üzerine yazdırdım."

"Ah." Abigail bunu düşünüyor gibiydi. "Acıdı mı?"

"Biraz. Ama benim için buna değerdı."

"Hiç dövmen var mı Mercy?" Abigail sordu.

"Hayır," diye yanıtladı Mercy. "Ben de senin gibiyim ufaklık. Benim için dövme Eden'in kötü bir anısıdır. Ama arkadaşım Bayan Farrah'ı hatırlıyor musun? Hani şu New Orleans'ta yaşayan?"

Abigail başını salladı. "Onda var mı?"

"Öyle. Nişanlısının adının yazılı olduğı bir kalkan. O bir polis memuru, bu yüzden kalkan. Rozet şekli gibi. Bay Karl'ın da bir dövmesi var."

Abigail'in gözleri komik bir şekilde büyüdü. "Öyle mi?"

Mercy başını salladı. "Ordudayken yaptırmıştı. Yani her dövme kötü değil."

Abigail dudağını ısırđı. "Ama ya o kişi kötüyse? Bütün dövmeleri kötü mü?"

Liza Abigail'in çenesini kaldırarak göz gelmelerini sağladı. "Kimi ?"

"Kardeş DJ. Cennet ağacı olmayan başka bir dövmesi daha vardı."

Liza'nın ensesindeki tüyler diken diken oldu, sezgileri bunun önemli olduğunu haykırıyordu. "Neye benziyordu?"

"Harflerdi. Uzun bir kelime." Abigail elini gökkuşağı şeklinde hareket ettirdi. "Sırtında. Bir keresinde görmüştüm," diye itiraf etti küçük sesle.

Suçlu gibiydi.

"Nasıl gördün?" Liza sordu. "Yüzüyor muydunuz yoksa?" O kadar masum bir şey olduğunu umuyordu. DJ Belmont'un Abigail'ine dokunmuş olabileceğini hiç düşünmemişti. Bu düşünce bile öfkesini alevlendirmişti.

Abigail başını sert ve hızlı bir şekilde salladı. "Hayır. Biz yüzmedik. En azından biz kızlar yüzmedik."

"Kadınların ve kızların tenlerini göstermeleri uygun değildi," dedi Mercy. "Neyse ki genellikle yazın çok sıcak olmayacak kadar yüksekte yaşıyorduk."

"Oh. Vay canına." Eden'deki fanatik kısıtlamalar hakkında duyduklarına bakılırsa, bu Liza'yı şaşırtmamalıydı. "Peki dövmesini nasıl gördün Abs?"

Soruyu sıradan tuttu ama Abigail buna kanmadı. Gözleri kısıldı ve dudaklarını sıkıca kapattı.

"Kimse sana kızmayacak," dedi Mercy sessizce. "Bizimle güvendesin."

Abigail zorlukla yutkundu. "Bir tavşan gördüm ve onu sevmek istedim. Ama kaçtı."

"Yani onu kovaladın mı?" Abigail başka bir şey söylemeyince

Liza sordu. Abigail sefilce başını salladı. "Demirci dükkanına girdi."

"DJ demirciydi," diye önerdi Mercy. "Edward Gideon'u işe almadan önce Edward McPhearson'ın çırağıydı."

Liza bu hikayenin nasıl bittiğini biliyordu. McPhearson bir cinsel ve Gideon'a tecavüz etmeye çalışmıştı. Gideon karşı koymuş ve adamı kazara öldürmüştü. Topluluk bunun sonucunda Gideon'u neredeyse ölene kadar dövmüştü. Annesi onu o gece Cennet'ten kaçırmamış olsaydı, bunu yapabilirlerdi. On üç yaşındaydı, Eden dövmesi ressamın iğnesinden hâlâ hamdı.

Liza DJ'in çıraklığı sırasında Edward tarafından taciz edilip edilmediğini merak etti ama bu kesinlikle Abigail'in kulaklarına uygun olmayan bir soruydu.

"Tavşanı demirhaneye kadar kovaladın mı?" Liza sordu.

Abigail'in yüzü bir akayık gibi pembeleti. "Baladım ama içeride DJ Kardeş'i gördüm. Demir ocağının başında duruyordu ve ateş çok sıcaktı. Çocukların oraya girmesi yasaktı. O da ..." Yüzü daha da kızardı.

"Tirtn ," dedi Mercy usulca.

Abigail başını salladı. "Bakmamam gerekiyordu. Bir"

"Bir adam," diye ekledi Mercy. Liza'ya baktı. "Cinsiyetler birbirinden çok ayrı tutulurdu. Kadınların kendileriyle konuulmadığı sürece erkeklerle konumamaları, hatta onlara bakmamaları gerekiyordu."

Liza i ekiini yuttu. Abigail'in verdiği bilgi, Eden'in küçük kızlar da dahil olmak üzere kadınlara uyguladığı baskıya duyduğu öfkeden daha önemliydi. "Gördüğün kelimedeki harflerden herhangi birini hatırlıyor musun? Dvmesindeki," diye belirtti.

Abigail'in alnı kırıtı. "Başında bir 'Z' vardı. Diğer harflerden daha büyüktü ve"-yüzünü buruşturdu-"bir yılanı benziyordu. Dileri falan vardı."

"Kulağa korkutucu geliyor," dedi Liza heyecanını bastırarak. Tom'un bu bilgiye ihtiyaı olacaktı, bundan emindi.

"Sadece iğrenç," dedi Abigail. "Ve acımasız. Yılan bir yarasayı ısırmaıa çalışıyordu."

Liza Ajan Rodriguez'in nefesini tuttuğunu duydu. Cip yavaladığında dövmenin anlamını sormak üzereydi.

"Neredeyse geldik," dedi Rodriguez. "Garaja ekeceğim. Garaj kapısı açılana kadar kimsenin kafasını görmek istemiyorum. Tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti Abigail. Başını kaldırıp Liza'ya baktı. "İçeri girdiğimizde pasta yiyebilir miyiz?"

Liza kaşlarını kaldırarak başını salladı. "Kek mi, bar mı?"

"Barlar mı?" Abigail sordu, sonra gözlerinde bir tanıma parıltısı belirdi. "Rüya ikolataları mı yaptın?"

"Ben yaptım. Siz bu sabah konuşurken karıtırdım." nk elleriyle bir şeyler yapması gerekiyordu ve tencere tava sesleri üst kattaki yatak odasından gelen ağlama seslerini bastırıyordu. "Bayan Irina onları benim için fırından çıkaracağına söz verdi."

Abigail'in gözleri sinsileşti. "Sanırım gerçekten zor bir sabah oldu, Liza."

"Ah?" Liza gülümsemesini tutamadı, çünkü çocuğun nereye gittiğini görebiliyordu. "Sanırım öyle. Ama bunun benim barlarımla ne ilgisi var?"

"Bence ikisine de ihtiyacımız var."

"Bar ve kek mi?" Mercy kıkırdarak sordu. "Bilmem ki. Sen ne düşünüyorsun, Liza?"

Liza ön koltukta oturan Rodriguez'in omuzlarının titrediğini, Abigail'in yumuşak satış yaklaşımına güldüğünü görebiliyordu. "Ben de bilmiyorum," dedi. "Ajan Rodriguez, siz ne düşünüyorsunuz?"

Cipi Sokolov'ların garajında nazıkçe durdurdu ve Liza kapının kapanma sesini duyunca kendi omuzlarının rahatlayarak çöktüğünü hissetti. Geri dönmüşlerdi. Güvendeydiler. Kurşun yok. Kan yoktu. Ona bakan ölü gözler yoktu.

Arkasını döndü ve koltuğun üzerinden eğilerek onlara baktı. "Sanırım kek, bar ve süt siparişi var. Küçük parçalar halinde tabii ki."

"Elbette," diye kabul etti Abigail sırtarak. "Artık kafamı kaldırabilir miyim Ajan Rodriguez?"

Ona gülümsedi. "Yapabilirsin. Çok cesurdun, Abigail. Ve çok da terbiyeliydin. Baban çok memnun olacak."

Abigail gülümseyerek Liza'nın kucağından dikkatle inip arka koltuğa tünedi. "Ona söyleyeceğinden emin misin?"

"Emin olabilirsin. Bana bir saniye verin, sizi çıkarayım." Abigail'in çıkmasına yardım etti, sonra önce Liza'ya, sonra Mercy'ye elini uzattı. "Bu bir çete işareti," diye mırıldandı, sadece onların duyabileceği kadar alçak sesle. Abigail çoktan eve girmiş, tatlılara doğru koşmaya başlamıştı.

Mercy sırtını germeye başlamıştı ama kıpırdamadan durdu. "DJ Belmont bir çetede mi?"

"Mantıklı," dedi Liza yavaşça. "Tarikat uyuşturucu satarak para kazanıyor, değil mi?"

Mercy başını salladı. "Geçmişte esrar ve opioidler. Daha yakın zamanda mantar."

Liza, "Sanırım tedarikçi olmaktan çok daha derin bir ilişki içindeydi," dedi. Mercy, "Hem Ephraim'i hem de Amos'u uzun menzilli bir tüfikle vurmuş," dedi ve Ajan Rodriguez'e döndü. "Atış yapmayı

çeteler."

"Uyuyor," dedi Rodriguez. "Bunu patronuma bildireceğim. Ajan Hunter'a söylememe gerek var mı?"

Yoksa yapacak mısın?

Liza omuz silkti. "Onu arayabilir ya da buraya gelene kadar bekleyebilirsin." Gerçi Tom'la bağlantı kuracağını biliyordu. Tom Hunter söz konusu olduğunda zayıftı. "Yakında burada olur. Mercy ve Abigail için endişelenecektir."

"Ve sen," dedi Mercy anlamlı bir şekilde. "Senin için endişelenecektir."

Elbette, diye düşündü Liza acı acı. *Çünkü ben onun* arkadaşım. Zorla gülümsedi. "Ve ben."

Ajan Rodriguez bir şeyler söylemeye başladı, sonra başını salladı. "Sanırım Bayan Abigail'in doğru bir fikri var. Raporumu hazırlarken biraz çikolata alacağım. Önden buyurun hanımlar." Evin kapısını işaret ederek onları çamaşır odasına kadar takip etti.

Irina mutfağın kapısında bekliyordu. Aynı anda hem Mercy'ye hem de Liza'ya sarıldı, vücudu titriyordu. "Rafe beni aradı," diye fısıldadı. "Sizin için çok korktum." Onları bıraktı, sonra gözlerinin altını dikkatle sildi. "Gel. Seninle ilgilenmeme izin ver."

Bu Liza için kaçırılmayacak kadar cazip bir teklifti. Şimdi telaşlanacak ve birazdan Tom'a mesaj atacaktı. Zaten muhtemelen olay yerinde meşguldü.

FOLSOM, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, SAAT 12:00

Tom ofis binasının çatısına çıktıkları merdivenlerden indi, Croft da hemen arkasındaydı. Çatıdaki olay yerini incelemek için durakladılar. İlk müdahale ekipleri tüm merdiven boşluğunu kordon altına almış, olay yeri inceleme birimi de çoktan bir delil ızgarası oluşturmuştu. Çatıda çaprazlama uzanan sicimler, her biri bir metrekarelik arama alanlarını kapatıyordu.

Beyaz tulum giymiş bir adam yaklaştı ve Tom rozetini gösterdi. "Ajan Hunter ve Croft."

"Çavuş Howell, SacPD CSU." İkisine de koruyucu botlar uzattı.

Yorganlarını ayakkabılarının üzerine geçirirken Croft sessizce, "Rapor verin lütfen," diye emretti.

Howell, "Burada biri varmış," dedi. "Merdiven boşluğundan ve çatının çevresindeki korkuluklardan gizli parmak izleri alıyoruz. Korkuluklara yakın toprakta bir bot izi bulduk."

"Kamera görüntüsü?" Tom etrafına bakınarak sordu. Binanın lobisinde ve merdiven boşluğunda birkaç kamera görmüştü. Merdivenleri çevreleyen dış duvara monte edilmiş bir tane daha vardı ama üzeri boyanmıştı.

"Teknisyenlerimden biri binanın güvenliğinden bilgi alıyor." Croft çatının kenarına doğru ilerledi. "Giriş ve çıkış noktaları?"

"Güvenlik kamerası görüntülerini almadan tam olarak emin olamayız ama sadece merdiven boşluğunu kullanmış gibi görünüyor. Zemin kattaki kapının yanında bir tuğla var." Howell yüzünü buruşturdu. "Güvenlik şefi tuğlayı ya da izmaritleri yerde görmekten memnun olmadı. Görünüşe göre, çalışanlar sigara içmek için dışarı çıkarken tuğlayı kapıyı açık tutmak için kullanıyorlar."

Tom iç geçirdi. En iyi güvenlik sistemleri bile çoğu zaman kuralları atlatmaya çalışan tek bir insan tarafından mahvedilirdi. "Mümkün olan en kısa sürede görüntülerin kopyalarına ihtiyacım olacak."

Howell başını salladı. "Tabii ki."

Tom Croft'u çatının kenarına kadar takip etti. Croft aşağıya bakıyor, çatıdaki kumlu toprakta bulunan üç çukuru inceliyordu. "Bir üçayağı vardı," dedi. "Kendini buraya kurmuş."

Tom tetikçinin bakış açısını taklit etmek için çömeldi. Göz doktorunun cam kapısının arkasını görebiliyordu ama pencerelerdeki işaretler göz doktorunun içini görmesini engelliyordu. "Mercy Callahan'ı yakalamak için sadece dar bir fırsat penceresi vardı," diye not etti. Ya da Liza'yı, çünkü onun Mercy ve Abigail'i kendi bedeniyle koruyacağından en ufak bir şüphesi yoktu.

Kızın incinmeye ne kadar yaklaştığını fark ettiğinde göğsü daraldı. Fiziksel olarak acı veren bir nefes çekti. *Liza. Lanet olsun.* İşte böyle

ona söylemeden orduya katıldığında hissetmişti. Kalbine inen bir balyoz gibi. Endişe, acı ve çaresizlik.

Howell onun yanına çömeldi. "Ajan Rodriguez, muhtemel hedefe eşlik eden kadının çatıdaki bu noktadan bir ışık parlaması fark etmesi üzerine ihbarda bulundu. Kadın kapının önünde duruyordu ama çok iyi bir gözü olmalı. Oradan fark eder miydim bilmiyorum. Rodriguez, kadın işaret ettikten sonra kısa süreliğine birini gördüğünü ve onları oradan çıkardığını söyledi."

Tom'un çenesi gerildi ve birdenbire Mercy Callahan'a eşlik eden *bir kadından* daha fazlası olarak kabul edilmesi önem kazandı. "Liza Barkley. Tetikçiyi o gördü."

Doğrudan ateş hattında duruyordu. Korkup korkmadığını merak etti. Onun bir keskin nişancının kurşunlarının hedefi olduğunu düşününce korktuğunu biliyordu.

Ordudan önce tanıdığı Liza dehşete kapılırdı ama yine de doğru olanı yapardı. Sorun şu ki, savaş görevinden dönen Liza'nın bazı yönlerini tanıımıyordu. Bunun değişmesi gerekiyordu. Liza'ya ordudaki deneyimlerini sormuştu ama o her zaman sorularını geçiştirmişti ve Liza'nın mahremiyet ihtiyacına saygı duymuştu.

Acaba yapmalı mıydı diye düşündü. Belki de onu anılarıyla çok uzun süre yalnız bırakmıştı.

Howell tekrar, "Çok iyi bir gözü var," dedi. "Rodriguez onun bir salatalık kadar soğukkanlı olduğunu söyledi. Sadece işaret etti ve arabayı getirmesini söyledi. Callahan'ı ve küçük kızı güvenli bir yere götürdü ve gözlükçünün resepsiyonistinin de pencereden uzakta olmasını sağladı. Her şeyi o kadar sakın idare etti ki kimse paniklemedi."

"Afganistan'da görev yaptı," dedi Tom sessizce. "Sanırım çok daha kötülerini gördü."

Bu sefer ayrıntıları öğrenecekti. Aylardır onu rahatsız eden bir şey vardı ve bunun kaynağına inecekti. Travma sonrası stres bozukluğu olduğunu biliyordu ama orada başına gelenler hakkında onunla asla konuşmuyordu ve bu da kalbine keskin bir acı daha gönderiyordu.

Liza'nın herhangi bir acı çekmesini istemiyordu. Annesini ve kız kardeşini kaybettiği için zaten yeterince zor zamanlar geçirmişti.

Gözlerini gözlükçünün muayenehanesinin cam kapısından ayırmadan yavaşça ayağa kalktı. "Gerçekten ateş edildi mi?"

Howell, "Bulabildiğimiz kadarıyla yok," diye cevap verdi. "Kimse silah sesi duyduğunu bildirmedi ve burada hiç boş kovan yok."

Croft cep telefonunu çıkararak, "Ajan Rodriguez'in nerede durduğunu bilmemiz gerekiyor," dedi. "Şimdi onu arayacağım."

Howell, "İhbarda bulunduğunda bunu da raporuna eklemiş," dedi. "Yan tarafta, cam pencereye karşı duruyordu. Bir sigara yakmış ve mola veriyormuş gibi davranmış. Ayrıca Bayan Barkley onu işaret edene kadar tetikçiyi görmediğini de söyledi."

"O zaman bir adamdı?" Croft sordu.

"Rodriguez öyle düşünmüştü ama emin olamayacak kadar kısa bir süre görmüştü."

DJ Belmont'tu. Tom bundan *tamamen* emindi. Ama gerçek bir kanıt ihtiyaçları vardı. "Latent'ın kaldırdığı tüm parmak izlerine erişmemiz gerekecek," dedi. "Bunun kim olduğunu bildiğimizi düşünüyoruz ve dosyada parmak izleri var."

Howell, "Topladığımız her şeyi almanızı sağlayacağım," diye söz verdi.

Kartvizitlerini değiş tokuş ettiler ve adama kibarca teşekkür ettikten sonra Tom ve Croft merdiven boşluğuna geri döndüler.

Kapı kapanır kapanmaz Tom, "Güvenlik kamerası görüntülerini hemen görmek istiyorum," dedi.

"Katılıyorum. Eğer bu Belmont'sa, bilmemiz gerek." Ona bir bakış fırlattı. "Bayan Barkley'nin çok iyi bir gözü var. Orduda ne iş yapıyordu?"

"Askeri doktor," dedi Tom.

Croft yüzünü buruşturdu. "Korkarım çok daha kötüsünü gördü. Şimdi ne yapıyor?"

Tom kaşlarını kaldırdı. "Onu işe almaya mı çalışıyorsun?" Croft omuz silkti. "Asla bilemezsin."

"Tom, "Temmuz ayında UC Davis'te hemşirelik alanında yüksek lisans yapmaya başlayacak," dedi.

Kapılar açılırken Croft hafifçe ıslık çaldı. "İyi okul. Zeki olmalı."

"Öyle," dedi Tom ve sesindeki gururu duyabiliyordu. Sonra Molina'nın o sabah söylediklerini, Liza'nın kendisiyle gurur duyduğunu öğrenince şaşırabileceğini hatırladı.

Bunun da değişmesi gerekiyordu.

Birinci katta, lobiye yakın bir yerde güvenlik müdürünün ofisini buldular. Beyaz tulum giymiş bir CSU teknisyeni, Tom'un giydiği gibi siyah takım elbise giymiş bir adamın yanında oturuyordu.

Croft açık kapıyı çaldıktan sonra, "Affedersiniz," dedi. "Özel Ajanlar Croft ve Hunter. Biraz konuşabilir miyiz?"

CSU teknisyeni izlemekte olduğu monitörü işaret etti. "Patronum az önce muhtemelen uğrayacağınızı mesaj attı." Tek kaşını kaldırdı. "Her şeyi seninle paylaşacağına söz vermesine rağmen."

Tom'un dudakları kıvrıldı. "Yakalandım." Ayıldı ve odayı geçerek teknisyenin koltuğunun arkasında durdu. "Öyle mi?"

"Ben James Gray, binanın güvenlik şefiyim." Takım elbiseli adam sandalyesinden kalkarak Croft'a uzattı. "Hanımefendi?"

Croft'un gülümsemesi sıkıydı. "Teşekkür ederim Bay Gray." Oturarak monitördeki görüntüye baktı, sonra omzunun üzerinden Tom'a baktı.

Görüntüler durmuş, merdivenlerde kot pantolon ve gri kapüşonlu bir adam üzerinde donmuştu. Yüzünü net bir şekilde gösteren bir açılı bulmuşlardı. Uzun boylu, iri yapılı ve sarı saçlı adam, logosuz bir beyzbol şapkası takmasına rağmen kovboy olabirmiş gibi görünüyordu. DJ Belmont'un Gideon, Mercy ve Amos tarafından verilen tariflerine uyuyordu.

Tom başıyla onayladı, Belmont'un adını yüksek sesle söylemek istemiyordu. "Ellerini yakınlaştıracak mısın?" diye sordu.

Gray bir fareyle oynamak için Croft'un üzerine eğildi ve adamın ellerini ön plana çıkardı. "Eldivenler," dedi, ne aradığını tahmin ederek.

CSU teknisyeni, "Binaya girdiğinde bunları takıyordu," diye ekledi.

"Kahretsin," diye usulca küfretti Croft. "Atışını hazırlarken çıkarmış olma ihtimaline karşı Latent'in çatıdaki parmak izlerini incelemesini hâlâ istiyoruz."

"Ben çavuşa haber veririm," dedi teknisyen kuru bir sesle, Croft'tan emir almaktan hiç hoşlanmadığı belliydi. Tom bunun bir Fed olayı mı yoksa bir kadın olayı mı olduğundan emin değildi ama ikisi de kabul edilemezdi.

Bir sonraki sorusunu güvenlik şefine yöneltti. "Nasıl kaçtığını göstermek için dışarıda bir kameranız var mı?"

Gray bir kez daha klavyesine dokunmak için eğildi, sonra geri çekilerek videonun oynatılmasına izin verdi. Belmont arka kapıdan koşarak çıkarken adam, "Yüzünü saklamak için fazla çaba sarf etmiyordu," diye gözlemledi, sonra da tuğlayı tekmeleyerek uzaklaştırdı.

Tom bunu fark etmişti. Elbette Belmont yıllarca radarın altında çalışmıştı. Muhtemelen yüzünü görseler bile bunun önemli olmadığını düşünüyordu. Muhtemelen Mercy Callahan'dan kurtulduktan sonra sürünerek çıktığı Eden kayasının altında kaybolacağını düşünmüştü.

Omuzlarını dikleştiren Belmont hızını yavaşlattı. Bir elinde, üzerinde tesisatçı olduğunu ilan eden bir tabela bulunan kapalı kasa bir kamyonetin döşeme tahtaları üzerinde kaydırıldığı bir gitar kutusu taşıyordu.

Sahte tesisat tabelasına rağmen kamyonu tanıyınca Tom'un boğazı düğümlendi. Belmont'un bir ay önce Dunsmuir'deki olay yerinden kaçarken öldürdüğü adama aitti. Beş FBI ajanını öldürdüğü, Ephraim Burton'ı infaz ettiği ve Amos'u vurduğu yer.

Kamyon park yerinden çıkarken güvenlik kamerası plakaları yakaladı, çakıl ve toz kaldırıyordu. Tom, "Durdurun lütfen," diye rica etti. Ardından telefonuyla monitörün çekerek plaka numarasını yakaladı. "Teşekkür ederim," dedi. "Yine de görüntülerin bir kopyasına ihtiyacım olacak. İletişim bilgilerim Çavuş Howell'da var."

CSU teknisyeni ona küçük bir selam verdi. "Tabii ki."

Croft, Gray'in sandalyesini bıraktı. "Teşekkür , beyler."

"Bu adamın geri dönmesini beklemeli miyiz?" Gray sordu. "Binadaki müşterilerim silahlı bir adamın çatıda olduğunu duyunca anlaşılır bir şekilde sarsıldılar."

"Muhtemelen hayır," dedi Croft. "Belirli bir hedefe nişan almıştı. Vurmak istediği kişinin geri dönmesi pek olası değil."

Gray acımasızca başını salladı. "Teşekkürler. Müşterilerime haber veririm."

Tom, "Onlara gözetim sisteminizin mükemmel olduğunu söylediğimizi iletin," dedi. "Pek çok kamera işe yaramayan grenli bir görüntü veriyor. Sizin ki kristal berraklığında."

Gray başını eğdi, yüzünde minnettar bir ifade vardı. "Şimdi bir de çalışanların sigara içmek için kapıyı açık bırakmalarını engelleyebilirsem, hayatım çok güzel olacak."

Tom kaşlarını çatı. "Kapı alarmlı mıydı?"

"Öyle olması gerekiyordu," dedi Gray kaşlarını çatarak. "O kapıya sadece anahtar kartıyla giriliyor. Güvenli olmadığında alarmin herkesi uyarması gerekirdi. Biri onu devre dışı bırakmış ve ben de kim olduğunu bulacağım."

CSU teknisyeni, "Sizin adamınız olduğunu sanmıyorum," dedi. "İçeri girdi ve gitar kutusu dışında hiçbir şeye dokunmamış gibi görünüyordu."

"Tabii bunu o planlamadıysa," diye düşündü Gray. "Daha önce gelip her şeyi ayarlamış olabilir."

Bu mümkündü ama saha ofisinde, kadınların bu göz doktorunu ziyaret ettiği konusunda onu uyaran bir köstebekleri yoksa pek olası değildi. Güvenlik kayıtları Belmont'un daha önce orada olup olmadığını ortaya çıkarabilirdi. Tom her iki adama da kartvizitini verdi. "Aklınıza başka bir şey gelirse bana haber verin."

Croft bu kez kapıyı onun için açtı ve iç geçirmeden önce Büro'nun cipinde yalnız kalmalarını bekledi. "Kesinlikle Belmont. Bu sabah nerede olacaklarını nereden biliyordu?"

"Bilmiyorum," dedi Tom acımasızca, motoru çalıştırarak. "Ya onları takip etti bu Sokolov'ların evini gördüğü anlamına gelir- ya da bir sızıntı var."

Croft başını salladı. "Rodriguez iyi bir ajan. derece dikkatli ama inceleme sürecini kontrol edeceğiz. Belmont'un Sokolov'ların evinde gözü olduğuna inanmaya daha meyilliyim."

"Ben de." Cipi park yerinden çıkardı, çoktan gitmiş olduğunu bildiği halde çalınan kamyonu arıyordu. "Bu bir ay önce çaldığı kamyondu."

"Hani şu çiftçiyi öldürdüğü." Croft'un yüz ifadesi, onun da çiftçinin ailesi için ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyordu. "İsimsiz birinin ailesine para bağışladığı kişi."

" konuda hiçbir şey bilmiyorum," diye yalan söyledi Tom.

Başını iki yana salladı. "Senin için korkuyorum Hunter. Bu iş seni çiğneyip tükürecek, özellikle de senin gibi kalbini koluna takarsan."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok. Kamyonun plakasını söyleyebilir misiniz?"

Gözlerini devirerek onun bu beceriksiz konu değişikliğinden etkilenmediğini belli etti. "Elbette. Telefonunla çektiğin fotoğrafı bana gönder."

Tom telefonunun kilidini açtı ve Croft'a uzattı. "Fotoğraflarımı kontrol et."

Tek kaşını kaldırdı. "Bana sadece telefonunu veriyorsun," dedi, güvensizliği açıktı. "Siz hacker tiplerinin çok daha paranoyak olduğunu sanırdım."

"Araba kullanıyorum. Ama bu benim iş telefonum," dedi ona. "Oradaki her şey zaten bildiğin şeyler."

Ona keyifli bir sırıtış fırlattı. "Birden fazla telefonun olduğunu biliyordum. Kaç kişi?"

Cevap vermeyi düşündü, sonra omuz silkti. "Her zaman en az üç tane taşıyım. İş telefonum, kişisel telefonum ve bir telefon." "Yani kullan-at telefona ihtiyacım olursa. Fazladan var mı?"

Tom kıkırdadı. "Tabii ki. Siyah olduğu sürece istediğin rengi seçebilirsin."

"O zaman sanırım siyah bir tane alacağım. Bu fotoğrafı kendime mesaj atsam sorun olur mu?"

"Tabii. Mesaj at. Dediğim gibi, o telefonda zaten bilmediğin bir şey yok."

"İşin eğlencesi kaçıyor," diye homurdandı Croft ama plakanın izini sürmek için merkezi ararken gülümsüyordu. Bir dakika sonra gülümsemesi düştü. "Ne? Nerede?" Elindeki not defterine bir şeyler karaladı. "Biri arabayla geçip olması gereken yerde olup olmadığına bakabilir mi? Aracın bir fotoğrafını istiyorum. Teşekkürler." Aramayı sonlandırırken iç çekti. "Bu plaka kayıp ya da çalıntı olarak görünmüyor. San Dimas'ta bir adama ait.

bir yemek kamyonu işi ile." Cep telefonuna bir şeyler yazdı. "Adamın Facebook'una göre bugün açılmış ve uzun kuyruklar varmış. Öğle yemeğinden önce Cronut'ları bitmiş."

Tom kaşlarını çattı ve bir an için gözlerini yoldan ayırıp ona baktı. "Peki bu ne anlama geliyor? Yani, ya yemek kamyonundaki adam tabaklarının çalındığını henüz bildirmedi ya da tabaklar değiştirildi, değil mi? Ya da-"

Aniden cipi kaldırırma çaktı ve telefonunu geri alarak kaşlarını çatarak fotoğrafı büyüttü.

"Yoksa ne olur?" Croft, onun aniden durmasından rahatsız olmamış gibi görünerek sordu.

Fotoğraftaki plakaya dikkatle baktı, başka bir resmin resmi yerine plakanın gerçek bir resmi olmasını diledi. "Ya da bir kopyası olabilir."

Croft'un kaşları havalandı. "Bir kopya mı? Nasıl?" "Üç boyutlu yazıcı."

Croft kaşlarını çattı. "Kahretsin. Bu şeylerden nefret ediyorum."

"Yasal projeler için kesinlikle yerleri var, ancak işleri berbat ediyorlar." Silahlar özel bir endişe kaynağıydı, ancak plakalar da sorun olmaya başlamıştı.

"Bir 3D yazıcı gerçekten gerçek gibi görünen bir tabak yapabilir mi? Çünkü bu gerçek gibi görünüyor."

"Google'da arayın. Arama alanınıza 'oyuncak' ve 'özel' kelimelerini ekleyin. Bir ya da iki öğretici bulmanız gerekir."

"Kahretsin," diye araya girdi, hemen arama yapmıştı.

"Sorun değil," diye bitirdi. Kişisel telefonu pantolonunun cebinde vızıldayıp gelen bir mesajı bildirirken Tom telefonunu göğüs cebine koydu. "Bana bir saniye ver."

Croft onun kişisel telefonunu almasını izledi. "Kullan-at değil çünkü mavi. Kişisel sanırım."

"Evet. Normalde boş verirdim ama ..." İtiraf etmek istemiyordu ama Liza'nın o cam kapının önünde durduğu düşüncesi onu hâlâ tedirgin ediyordu. Onun iyi olduğunu biliyordu ama yine de.

Mesaj gerçekten de Liza'dan gelmişti. Ama ondan istediği gibi Sokolovsağ salim vardığını söylemek için değil. Hayır, bu mesaj kısıydı.

ve sadede gel.

Abigail DJ'in ikinci dövmesini görmüş. Rodriguez bunun bir çete tasarımı olduğunu söylüyor.

Bilmen gerektiğini düşündüm.

Vay canına. Önce Cameron Cook, şimdi de bu. Haftalardır hiçbir şey yokken aynı gün içinde iki ipucu. Mesajı Croft'a gösterdi. "Sonraki durak Sokolov'lar mı?"

Başını salladı, gözleri heyecanla parlıyordu. "Kesinlikle."

BEŞ

|| EDEN, KALİFORNİYA
24 MAYIS ÇARŞAMBA, SAAT 12:00

Anything?" Hayley, Graham derme çatma bankta oturduğu yerin arkasına yanaştığında fısıldadı.

Papaz mağaraların en büyüğünü kilise olarak belirlemişti. Çünkü tabii ki öyle yapacaktı. Cemaatin çoğu ayin sırasında taş zeminde otururdu, ama hamile bir kadın olarak onun iki büyük kayanın üzerinde dengede duran yarı çürümüş bir tahtanın üzerine oturmasına izin verildi.

Eğer önceki yer ilkelse, burası tarih öncesinden kalma. *Lütfen, bebeğimi burada doğurmak zorunda bırakma beni. Lütfen.*

Graham omuzlarını avuçlayarak ona öyle bir masaj yaptı ki neredeyse oturduğu yerde ağlayacaktı. Her şey acıyordu. "Dışarı çıkmamıza yardımcı olacak bir şey yok," diye mırıldandı. "Hâlâ bilgisayar ya da tabağı bulamıyorum."

Hayley hamileliğini buldukça kliniği ziyaret etmek için bir bahane olarak kullanmış ve her seferinde ofise bir göz atmaya çalışmıştı. Artık herkesi ofisten uzak tutan bir kapı yoktu. Sadece bir perde vardı. Kliniğin dış girişi, kayanın içine vidalanmış sürgülü ahşap bir kapıyla korunuyordu.

Tek umutları bilgisayarın mağaraya gelirken yanlarında getirilmiş olmasıydı, çünkü şifacının masasında yoktu. Hayley nihayet Rahibe Coleen birkaç gün önce ofisinden çıktığında temiz masaya bir göz atabilmişti. Yaşlı kadın solgun görünüyordu ve öksürüyordu, sanki kendisinin de bir şifacıya ihtiyacı varmış gibi.

Mağaralar nemli ve soğuktu. Sadece girişe yakın bölgelerde havalandırma vardı, bu yüzden ateş yakmaya sadece orada izin veriliyordu. Edenlilerin çoğu ısınamıyordu ve yetkili kimse onları duymadığında sessizce homurdanıyor ve ısınmak için el dokuması battaniyelere sarınıyorlardı.

Hayley San Francisco'da büyümüştü, bu yüzden nemli soğuk yeni bir şey değildi. Yine de bu, yaşamak için berbat bir yoldu. Pastor bunun çok uzun sürmeyeceğine söz vermişti, gerçek bir yerleşim yerine taşınabilmek için yolların kardan temizlenmesini bekliyorlardı.

Kar. Hem de *mayıs* ayında. Çılgıncaydı ama bu onların gerçeği idi. Kaliforniya'da yılın bu geç döneminde kar yağan bölgeler hakkında belli belirsiz bir fikri vardı ama o da Lassen Ulusal Parkı'ndaydı. Sınıfı, Lassen'in volkanik alanlarına yapacağı yıl sonu gezisini iptal etmek zorunda kalmıştı çünkü yollar Haziran ayında temizlenmemişti.

Kar ve mağaralar yüzünden şu anda oraya yakın bir yerde olduklarını tahmin ediyordu ama emin olmasının bir yolu yoktu. Özellikle de Graham bilgisayarı bulamadığından beri. Hatta mağaralardan ayrılıp çevreyi araştırarak kutuya mahkûm edilme riskini bile göze almıştı.

Neyse ki yakalanmamıştı. Graham yakalanmama konusunda iyiydi. Elbette hırsızlıktan tutuklanması dışında, ama ona en az yüz kez daha yakalanmadığını söylemişti. Ayrıca ıslahevinde bazı renkli karakterlerle tanışmış ve "çok şey" öğrenmişti.

Hayley dışarı çıktıklarında bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı. Graham bir suçlu olmayacaktı. Ya da en azından daha kötü bir suçlu, diye düşündü yüzünü buruşturarak. Ama önce Eden'dan gerçekten çıkmaları gerekiyordu.

Ne yazık ki Graham bilgisayarı bulsa bile internet bağlantısı olmadan bir işe yaramayacaktı. Graham bir çeşit uydu anteni olması gerektiğini düşündü ama onu da bulamamıştı. Yardım için başka bir mesaj gönderemez ya da nerede olduklarını anlamak için Google Maps'i kullanamazlardı.

Cameron ona yardım etmeye gelmemişti. Gönderdiği e-postayı alıp almadığını bile bilmiyordu. Zihninin bir kısmı Cameron'ın yeni birini bulduğunu, artık onu sevmediğini düşünerek alay ediyordu. Ama Cameron onu seviyordu. Bundan emindi, tıpkı onun bebeklerini istediğini bildiği gibi.

Zamanımız tükeniyor. Küçük Jelibon tekmeledi, hem hoş bir his hem de Hayley'i korkuyla dolduran bir his. Bu bebek yakında doğacaktı.

Son Eden yerleşiminde doğum yapmaktan korkmuştu ama en azından oradaki klinik sıcak ve biraz temizdi. Burada doğuma girme düşüncesi dehşet vericiydi.

Kardeş Joshua'nın bebeğini o korkunç Rebecca'ya söz vermiş olması . . . Bu bilgi onu her seferinde neredeyse dizlerinin üzerine çökertiyordu.

Graham, Hayley'nin omuzlarını sıkıca kavrayarak endişe atağını durdurdu ve kulağına bir şeyler mırıldanmak için yakınına eğildi. "Benimle kal Hayley. Başka bir şey daha buldum."

Oda ibadet dolmaya başlamıştı, bu yüzden küçük mahremiyet balonları sona ermek üzereydi.

Hayley dudaklarını kıpırdatmadan dişlerinin arasından konuşarak, "Söyle bakalım," dedi.

"Uyuşturucu," diye fısıldadı Graham. "Çok fazla. Biraz esrar ve kokaine benzeyen bir şey. Ve mantar."

Hayley şaşkınlıkla ağzını açtı ve bir an için tehlikeyi unuttu. Rahibe Tamar yanındaki sıraya kayınca ağzını kapattı.

"İnsanlar seni izliyor," dedi Tamar, dişlerinin arasından konuşarak. Dudakları sakın bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı ve ellerini kucağında kavuşturdu. Hayley'nin ders kitaplarından birinde gördüğü Meryem Ana tablosunu andıran bir dinginlik timsaliydi.

Hayley haftalardır Rahibe Tamar'ı köşeye sıkıştırmaya çalışıyordu. Taşındıkları gece Rebecca onu neredeyse kliniğe girerken yakalayacakken bu kadının neden kendisine yardım ettiğini öğrenmesi gerekiyordu. Ama Rahibe Tamar her zaman Hayley'nin olmadığı bir yerde olmayı başarıyordu. Hayley ilk başta bunu kişisel olarak algılamamıştı ama Tamar'ın kendisinden kaçtığı anlaşılmıştı.

Ve şimdi, işte buradaydı. Hiçbir sorun yokmuş gibi gülümsüyordu.

Graham öne doğru eğildi, başparmaklarını içindeki sert kaslara batırdı. Hayley'nin kürek kemikleri. Graham fısıldarken yine bir iniltiyi bastırdı,

"Anlamı?"

"Yani mağaralarda dolaşmayı bırakmanız gerekiyor," dedi Tamar tatlı tatlı, gülümsemesi hiç eksilmeden. "İkinizi de izliyorlardı."

"Neden umursuyorsun ki?" Graham neredeyse sessiz bir hırıltıyla sordu.

"Çünkü dışarı çıkmaya çalışıyorsun," dedi Tamar, hâlâ dişlerinin arasından konuşarak. Bakışları, Pastor'un bir yığın ilahiyi düzenlediği kürsüye sabitlenmişti. "Ben de seninle gelmek istiyorum."

Hayley kaskatı kesildi. İnkâr mı etmeliydi? Tamar'ın iki kişilik kulüplerine girmesine izin vermemeli miydi?

"Sorun değil," dedi Tamar normal bir şekilde konuşarak, sonra Hayley'e gülümsemek için döndü. "Doğumda size eşlik etmekten mutluluk duyarım. Rahibe Coleen ile bu konuyu çoktan netleştirdim. Doğum süreciyle her türlü sorunuzu yanıtlamaktan da mutluluk duyarım."

Konunun hızla değişmesi karşısında gözlerini kırıştıran Hayley, omzunun üzerinden, az önce limon yemiş gibi dudaklarını büzen ve bilgisayar ararken fark edilmeyi hâlâ sindirmeye çalışan Graham'a baktı. Kardeşi istediği zaman neredeyse görünmez olmakla övünürdü.

"Ebe falan mısınız?" diye sordu diğer kadına.

Tamar'ın donuk ifadesi bir an için düzeldi ve Hayley'nin nefesini kesen bir üzüntü ve öfke ortaya çıktı. Ve sonra bu öfke kayboldu, sakın gülümsemesinin ardına gizlendi. "Ya da başka bir şey," diye yanıtladı Tamar tatlı tatlı. "Benim ... tecrübem var."

Hayley kaşlarını çattı. Sonra Tamar'ın sözlerinin anlam kazanması ve başka bir şeyin yerine oturmasıyla doğruldu. Tamar'ın tıpkı Rebecca'nın en küçük çocuğu gibi canlı mavi gözleri vardı.

Aman Tanrım. Rebecca'nın kısır olduğu ve kendi çocuklarına hamile kalamadığı için başka bir kadından çaldığı çocuk. Rebecca'nın diğer iki çocuğu doğum sırasında ölen annelerden olmuştu ama en küçüğü alınmıştı. *Rebecca Tamar'ın bebeğini çaldı.*

"Tamam," diye nefes aldı Hayley, elleri kendi iradesiyle karnını kucaklıyordu. "Anlıyorum. Teşekkür ederim. Yardımınızı memnuniyetle karşılıyorum. *Tüm yardımlarınızı.*"

Tamar, Hayley'nin elini hafifçe okşadı. "Bunu sağlamak benim Hıristiyanlık görevim. Şimdi gitmem gerekiyor. Kocam ve ailesi beni bekliyor." Ayağa kalktı ve

Taş zeminde öyle bir zarafetle süzülüyordu ki, bir melek bile olabilirdi, Kardeş Caleb'in ailesine katılıyordu. Daha yaşlı bir adamdı ve Joshua gibi zalim değildi, en azından Hayley'nin görebildiği kadarıyla.

Papaz kürsüye yumruğuyla vurarak toplanan grubun sessiz mırıltılarını susturdu. "Lütfen dua için ayağa kalkın."

Hayley ayağa kalkmak için mücadele etti, Graham ona yardım ettiğinde ona minnettar bir bakış attı. Başını eğerek kirpiklerinin arasından, şimdi yanında duran Graham'a baktı, bir eli onu sabitlemek için dirseğindeydi. *Dikkatli ol*, diye mırıldandı ve küçük kardeşi acımasızca başını salladı.

Biri onları izliyordu. Birisi Graham'ı izliyordu.

Burası gittikçe kötüleşiyordu. Burası sadece bir hapishane değildi, gerçi bu yeterince kötü olurdu. Şimdi burada birileri uyuşturucu mu satıyordu?

Cameron, lütfen bizi bul. Lütfen.

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 24

MAYIS ÇARŞAMBA, 12:35

"Bunlar çok güzel," diye inledi Abigail, Liza'nın o sabah yaptığı Karamel-Pekan Rüyası Çikolatalarından bir lokma yerken. Tek bir kırıntı bile bırakmadan üç tane yemişti bile - sandalyesinin altında yatan ve her zaman umutlu olan yavru köpeğinin dehşetine rağmen.

Liza başını salladı, ağzı teşekkürlerini yüksek sesle söyleyemeyecek kadar doluydu. "Öyleler," diye onayladı İrina.

"Bu tarifi istiyorum, Liza." "Ne zaman istersen. Annemin tarifiydi."

Mercy, dördüncü porsiyonu almak için Abigail'in eline hafifçe vurdu. "Birincisi, hastalanacaksın. İkincisi, birazını babana, Rafe'ye ve Bay Karl'a ayır."

Abigail uzun uzun iç çekti. "Zoya da öyle. Okuldan eve döndüğünde tatlı bir şeyler ikram edilmesini sever. Bu ne zaman olacak Bayan İrina?"

İrina'nın ağzı sıkıştı. "Üç saat içinde, ama Zoya'nın herhangi bir ikramda bulunacağını sanmıyorum."

İrina'nın yüzündeki ifadeyi kendi annesinin de sık sık takındığı bir ifade olarak tanıyan Liza'nın kaşları kalktı. "Ne yaptı o?"

İrina başka tarafa baktı, sonra ofladı. "Bu sabah arabasını alıp San Francisco'ya gitmenin akıllıca olacağına karar verdi."

Mercy'nin gözleri büyüdü. "Neden? O iyi mi?"

İrina elini sallayarak, "O iyi," dedi. "Okuldan aradılar ve bu sabah derse gelmediğini söylediler. Meşguldüm" -bakışları Abigail'e kaydı- "bu yüzden aramayı sesli mesaja bıraktım. Siz göz doktoruna gittikten sonra dinledim."

"Bu Zoya'nın yapacağı bir şey değil," diye mırıldandı Mercy. "O çok sorumluluk sahibidir. Ne oldu?"

İrina gözlerini devirdi. "Okulu aradığımda ortaya çıktı ve 'araba sorunu' yüzünden geç kaldığını iddia etti. Sonra bu sabah aşağı indiğimde çoktan gitmiş olduğunu hatırladım. Bazen bir kulüp toplantısı olduğunda ya da bir öğretmenden çalışma yardımı alması gerektiğinde böyle yapar, bu yüzden o anda endişelenmedim. Ama geç kalmasının nedeni araba sorunu değildi."

"San Francisco'ya gittiğini nereden biliyorsun?" Liza cevaptan şüphelenerek sordu.

İrina'nın çenesi kalktı. "Arabasını takip edebilirim," dedi özür dilemeden.

Liza dur işareti yaparak iki elini birden uzattı. "Seni yargılamıyorum. Takip edecek bir arabamız olsaydı annem de aynısını yapardı."

"Neden San Francisco'ya gitti?" Mercy sordu, sonra da birdenbire Liza'nın çubuklarının üzerine serpiştirilmiş çikolatayla ilgilenmeye başlayan Ajan Rodriguez'e döndü. "Ajan Rodriguez?"

İrina da ajana bakmak için dönmüştü. "Ne biliyorsun?" diye sordu.

Başını salladı, sonra ağzına bir çubuk attı. Omuz silkti ve ağzı doluyken konuşamayacağını söylemek istercesine dudaklarını işaret etti.

"Tanrı aşkına," diye mırıldandı İrina. Cep telefonunu çıkardı ve bir numaraya dokundu. "Geri? Merhaba, ben İrina. Jeffrey evde mi?" Jeff Bunker'ın annesinin söylediklerini dinledi, kaşları yeniden kalktı. "Bu işe karışmış olabileceğini düşündüm. Onunla konuşabilir miyim? Teşekkür ederim." Mercy ve Liza'ya baktı. "Kız bu sabah uyandığında evde değildi."

ama kısa süre önce *FBI tarafından* yanında bir misafirle geri getirildi. San Francisco'dan bir Cameron Cook."

Ajan Rodriguez masadan kalktı. "Ben dışarıda bekleyeceğim."

Irina önce onu, sonra sandalyeyi işaret etti. "Kalırsan çok memnun olurum." Adam uyunca başını salladı, sonra da başını eğerek onun çağrısını dinledi. "Evet, Jeffrey. Ben Bayan Sokolov. Zoya bu sabah seni neden San Francisco'ya götürdü?"

Doğrudan konuya. Bu, Liza'nın Irina Sokolov'da sevdiği şeylerden sadece biriydi. Liza gülümsememek için dudaklarını büzdü. Komik değildi ama komik sayılırdı.

Abigail Liza'nın kolunu çekiştirdi. "Neler oluyor?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı Liza, "ama sanırım Zoya cezalı duruma düşmek üzere."

Abigail'in gözleri önce büyüdü, sonra düşünceli bir şekilde kısıldı. " zaman brownie'sini istemeyecek."

Liza homurdanarak eliyle ağzını kapattı, sonra Irina tabağı Abigail'in önüne ittiğinde kıkırdamasına izin verdi.

Abigail'in sırtışı muzafferdi. "Evet!"

"Hayır," dedi mutfak kapısından bir ses.

Babası odanın karşısına geçerken Abigail yere yığıldı. Tabağı iterek dizlerinin üzerine çöktü ve onu kucakladı. Abigail Amos'un saçlarını okşadı. "Ben iyiyim baba. Gördün mü?" Kollarını iki yana açtı. "Bir çizik bile yok."

Amos onun kollarını inceliyormuş gibi yaptı, yüzünü bir o yana bir bu yana eğdi. "Bir çizik bile yok," diye onayladı ama sesi titriyordu. Mercy'ye baktı. "Peki ya sen?"

Mercy de tıpkı Abigail gibi kollarını iki yana açtı. "Bir çizik bile yok." Sonra Rafe koşarak mutfağa girdiğinde ayağa kalktı ve kendini onun kollarına bıraktı.

Sertçe yutkunarak Liza başka tarafa baktı. Mercy adına çok mutluydu; arkadaşı hayatın getirebileceği tüm iyi şeyleri kesinlikle hak ediyordu. Ama aynı zamanda, buna asla sahip olamayacağını bildiği halde izlemek de zordu.

"Teşekkür ederim Jeffrey," dedi İrina telefonda. "Şimdi telefonu tekrar annene vereceksin." Bekledi, Liza bakışlarıyla karşılaştığında gözlerini devirdi. "Geri, sanırım çocuklarımızla oturup biraz konuşmamız gerekecek. Akşam yemeğine Jeffrey'yi de alıp gelebilir misin?" Gülümsedi. "Elbette Cameron'a da kapımız açık. Babasına onu buradan alabileceğini söyleyin." Telefonu kapattı ve yüzünü buruşturdu. "Zoya'nın yapması gereken bazı açıklamalar var."

Rafe, Liza'nın düşüncelerini onun yanına oturarak ve daha o tek kelime edemeden onu kocaman bir kucakla sarılarak bozdu.

"Teşekkür ," diye fısıldadı şiddetle. "Çok teşekkür ederim."

"Ben hiçbir şey yapmadım," dedi Liza onun sırtını sıvazlayarak.

Ajan Rodriguez, "Evet, öyle yaptı," diye araya girdi. "Ve tüm detayları üç, iki, bir-"

"Alo?" Tom ön kapıdan seslendi. "Kimse yok mu?"

Liza kaskatı kesildi. Adam çoktan gelmişti. Onu bu kadar erken beklemiyordu. Trafığı atlatmak için yanıp sönen ışıkları kullanmış olmalılar.

"Mutfakta, Tom," diye seslendi İrina. Ayağa kalktı ve çaydanlığı ocağa koydu. "Kim çay ister?"

Liza hemen elini kaldırdı. "Özel çay?"

İrina güldü. "Seni eve bırakacak biri var mı?" Çünkü İrina'nın "özel çayı" esrarla demlenmişti.

"Onu ben alırım," dedi Tom. "Yolumun üzerinde," diye ekledi şakayla.

Onun girişi Rafe'inkinden geceyle gündüz kadar farklıydı. Sarılma yoktu. Teselli yoktu. Liza'ya iyi olup olmadığını bile sormamıştı. Otuzlarının sonunda ya da kırklarının başında bir kadın olan ortağı Ajan Croft'la birlikte mutfaka dalmıştı. İşinde iyi olduğu söyleniyordu, bu da Tom'un arkasını kollayacağı anlamına geliyordu.

O da bekardı. Liza sormuştu.

Liza kadının izlediği tek şeyin Tom'un sırtı olduğunu umuyordu ama pek önemi yoktu, değil mi? *O senin değil. Ve beni eve götürmesine izin vermeyeceğim.* Rafe ve Mercy'yi birlikte gördükten sonra, şu anda onunla bir arabada kapana kısılmak istemiyordu. Buna asla sahip olamayacağını bilmek yeterince acı veriyordu. En azından Tom'la. "O zaman sadece Earl Grey," diye düzeltti.

Irina ondan Tom'a baktı, sonra omuz silkti. "Nasıl isterseniz. Liza, bu gece burada kalmak istersen, rica ederim."

"Teşekkürler ama hayır," dedi Liza ona. "Pebbles'ı gezdirme sırası bende."

Genç Danua, Liza'nın Tom'un ani bir karar verdiğini bildiği tek şeydi. Yavrunun bir eve ihtiyacı vardı, onu ilk sahiplenen aile için büyümüştü.

Tom, Danua'nın iri kahverengi gözlerine bir kez bakmış ve gidici olduğunu anlamıştı ama bir köpeğe bakacak kadar evde olamayacağından endişeleniyordu. Liza yardım sözü vermişti ve artık programları Pebbles'ın yemeklerine ve yürüyüşlerine göre ayarlanıyordu. Köpek, Liza'nın anında aşık olduğu, salyalı, koca bir baş belasıydı.

Ayrıca Pebbles kaçmak için mükemmel bir bahaneydi.

Tom kaşlarını çatı, sonra Irina'ya döndü. "Ajan Croft'la tanıştınız mı?"

Irina diğer kadına elini uzattı. "Hoş geldiniz Ajan Croft." Croft rahat bir gülümsemeyle, "Bana Ricki de," dedi. Liza'ya baktı, onun gülümsemesi hiç . "Bayan Barkley, sizi görmek her zaman bir zevktir. Anladığım kadarıyla yoğun bir sabah geçirmişsiniz."

Liza artık tüm gözlerin üzerinde olduğunu hissedebiliyor ve dehşet içinde kendi gözlerinin de yanmaya başladığını hissediyordu. *Buradan çıkmam gerek.* "Sadece birazcık." Ayağa kalktı, Abigail'in alnına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Yarın görüşürüz, tamam mı Shrimpkin?"

Abigail hayal kırıklığına uğramış gibiydi. "Gidiyor musun?"

"Gitmem gerek. Pebbles'ın gezdirilmesi gerek." *Ve ben ağlamak üzereyim. Burada olmaz.*

"Ama neden onu buraya getiremiyorsun?" Abigail sordu, sesine bir sızlanma karışmıştı.

"Çünkü Irina'nın güzel evini dağıtacak, zavallı Sally'nin üzerinde tepinmekten bahsetmiyorum bile." Sally, Abigail'in Maltese cinsi yavru köpeğiydi ve adını küçük kızın takıntı haline getirdiği astronot Sally Ride'dan alıyordu. Cennet'te reddedilen uzay yolculuğu fikri Abigail'in dikkatini kısa sürede çekmiş ve onu etkisi altına almıştı.

"Ah evet," diye homurdandı Abigail. "Şimdi hatırladım."

Amos kıkırdadı. "Sanırım biri kestirmeyi hak etti."

"istemiyorum." Abigail'in mızızlanması tüm gücüyle devam ediyordu.

"Şeker çarpması," dedi Liza. "Bu barlar güçlü bir yumruk gibi. Ben de yorgun hissediyorum." Bu yalan değildi. Uykusuz geceleri aniden

ona yetişti. "Yarın görüşürüz Abs. O zaman geçen hafta okumaya başladığımız kitabı bitirebiliriz."

Liza eşyalarını toplamaya başladığında Amos, "Teşekkür ederim," diye mırıldandı. "Onunla çok fazla zaman geçiriyorsun."

"O iyi bir çocuk," dedi Liza, Abigail'in perçemlerini karıştırarak. "Bugün her şeyi doğru yaptı. Onunla gurur duyuyorum."

Abigail sırttı. "Çünkü ben harikayım."

Amos yüzünü buruşturdu. "Ve alçakgönüllü. Hadi, Abi-kız. Üzerinde adın yazan bir var."

Amos onu odadan çıkarmaya başlarken Abigail, "Bu hiç mantıklı değil baba," dedi.

"Abigail ile konuşabilir miyiz, Amos?" Tom ortağına işaret ederek sordu. "Uyumadan önce?"

Amos gözlerini kıstı. "Neden?"

Doğru. Dövme. Liza ne çabuk unutmuştu. Amos'un kulağına fısıldamak için eğildi. "Abigail DJ Belmont'un dövmesini görmüş olabilir. Eden'da yaptırmadığı dövmeyi," diye ekledi, yaşlı adam kaşlarını çatınca, açıkça kafası karışmıştı.

". Ama çabuk ol, tamam mı? Hızla soluyor," dedi Amos Tom'a.

Amos, Tom ve Ajan Croft sadece birkaç dakikalığına gitmişlerdi; bu sırada Rafe Mercy'den bilgi almış, Irina da ikinci çayı için masayı hazırlamıştı.

Döndüklerinde Croft ve Amos, Abigail ve bir karalama defteriyle oturdular ve Tom Liza'ya bir hayvanat bahçesi görevlisinin yaralı bir hayvana yaklaştığı gibi yaklaştı.

Liza bunun adil olduğuna karar verdi. Tom Hunter'la aynı odada olmak onu yaralı hissettiriyordu.

"konuşabilir miyiz?" Tom sessizce sordu.

Abigail gibi mızızlanmamaya çalışarak, "Gerçekten gitmem gerek," dedi. "Pebbles muhtemelen yine kanepeni yemiştir."

"Liza," dedi Tom ısrarla. "Lütfen."

Adamın ses tonunda onu duraksatan bir şey vardı. "Peki. Ama sadece bir dakikalığına."

Buradan çıkmam gerek. Şimdi.

Tom çamaşır odasını işaret etti, sonra onu takip ederek içeri girdi ve kapıyı kapattı. Küçük bir oda değildi ama Tom odayı başka hiçbir erkeğin dolduramayacağı kadar dolduruyordu. Bu sadece iri olmasından kaynaklanmıyordu, çünkü öyleydi. Altmış altı boyunda ve kaslıydı. Ya da yakışıklı olması da değildi, çünkü öyleydi de. Onun zihnini dolduran bir varlığı vardı ve başka hiçbir yere bakamıyordu. O onun gerçek kuzeyiydi ve on yedi yaşından beri ona aşıktı.

Fritz onu bir keresinde, çıkmaya başlamadan önce Tom'un NBA takımının fotoğrafına bakarken yakalamıştı. Neyse ki Tom Hunter'ı tanıyor olması, başka bir erkeğe bakıyor olmasından daha çok ilgisini çekmişti.

Fritz'i düşününce içini suçluluk duygusu kapladı. Ona verebildiğinden daha fazlasını hak ediyordu. En azından sözlü olarak evlendiği adam olarak sahiplenilmeyi hak ediyordu. Şimdiye kadar kimseye ondan bahsetmemişti. En azından Amerika'da. Ailesi biliyordu, ordudaki arkadaşları da. Onlar da onunla birlikte yas tutmuşlardı ama kadının kederinin çoğunun onu yeterince sevemediği için duyduğu suçluluktan kaynaklandığını bilmiyorlardı.

Gözlerini kapatarak Tom'dan olabildiğince uzakta duvara yaslandı. "Ne oldu?"

Sessizlik vardı. Uzun, uzun bir sessizlik.

Sonunda gözlerini açtığında Tom'un ona bir yabancıymış gibi baktığını gördü. "Ne oldu?" diye tekrar sordu, her sözcüğü heceleyerek.

Sesli bir şekilde yutkundu. "Ne oluyor, Liza? Aklından ne geçiyordu?"

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 24
|| MAYIS ÇARŞAMBA, 12:55

Tom gözlerini kapadı. Söylemek istediği onca şey arasında bu listede yoktu. "Kahretsin," diye mırıldandı. "Özür dilerim."

"Sorun değil," dedi Liza. "Şimdi, eğer işiniz bittiyse, eve gidip köpeğinizi gezdirmem gerekiyor."

Gözlerini açtığında kadının kendini tuttuğunu gördü. Uzun boylu bir kadındı, çizimleri olmadan beş-on yaşındaydı. Çizmeleriyle adamın gözleriyle buluşabiliyordu.

Şu anda meydan okumaktan çok savunmasız görünen bir çene kaldırma hareketiyle.

Lanet olsun. Şimdi de onun duygularını incitmişti. "Söylemek istediğim bu değildi," diye fısıldadı, bir adım daha yaklaşarak. Bir adım geri çekildi -ya da zaten duvara dayanmamış olsaydı geri çekilecekti.

İçinde bir şeyler kıpırdandı, yıllar önce, hatta tanışmalarından hemen sonra bastırdığı bir arzu. Hâlâ zaman zaman başını kaldırıyordu ama genellikle onu geri püskürtmeyi başarıyordu.

Çok gençti, onun yirmi yaşına karşılık sadece on yedi yaşındaydı. Sonra görevlendirildi. Sonra . . . Tory çıkagelmişti ve o da sonsuza dek yaşayacağı kişiyi bulduğunu düşünmüştü. Ama . . .

*Artık çok genç değil. Artık görevlendirilmedi. O burada.
Ve Tory değil.*

Bu sonuncusu ona bir adım geri attırdı. Victoria'sı ölmüştü. Sadece bir yıl olmuştu.

Ne düşünüyordum ki? Akıllıca bir şey değil, orası kesin. "İyi misin?"

Gülümsemesi kırılıyordu. "Elbette. Şimdi izin verirsiniz."

Kaşlarını çattı, ne diyeceğini bilemiyordu. Sonra Molina'nın o sabah söylediği sözleri hatırladı. "Seninle gurur duyduğumu biliyorsun, değil mi?" Bu sözler onun ağzından çıkarken biraz çaresiz gibi geldiyse de bu anlaşılabilir bir şeydi, çünkü çaresizdi.

Gözlerini kırıştırdı, dudakları şaşkınlıkla aralandı. Sonra gözleri kısıldı. "Neden?"

Adam ne diyeceğini bilemez bir halde ona baktı. "Ne demek istiyorsun, neden?" diye sordu sonunda.

"Çünkü 'Aklından ne geçiyordu?' diye başlayıp benimle gurur duymana kadar ilerlediğinde, kabul etmelisin ki kulağa biraz şüpheli geliyor."

"Yeterince makul," diye onayladı. Kadının sert omuzlarının hafifçe gevşemesi onu da biraz rahatlattı. Bir an için gerçekten korkmuştu. "Endişelendim."

Sertlik geri döndü ve onunla birlikte kırılğan gülümseme de. "Mercy ve Abigail iyiler."

Sinirli bir nefes verdi. Sanki onun sözlerini ters yüz edip ters yüz ediyordu. Sadece Mercy ve Abigail'i kastetmemiştir ve o da bunu biliyordu. "Neyin var senin?"

Ki bu söylenecek en *yanlış* şeydi.

Çünkü sertçe yutkundu ve her zamanki sıcak kahverengi gözlerinden yaşlar süzüldü. "Açıkçası sayılamayacak kadar çok şey var," diye fısıldadı. "İrina'ya yarın döneceğimi söyle."

Ve çamaşır odasından Sokolov'ların garajına doğru kaçtı. *Takip et onu, seni aptal.* Ama ayakları kıpırdamadı, vücudu onun gözyaşlarını görünce olduğu yerde dondu kaldı. Ne yapmıştı ki? Neden ağlıyordu?

Bir an sonra, garaj kapısının gümbürtüsü nihayet ayaklarını hareket ettirdi. Garaja tam zamanında girebilmişti ki, İrina'nın kaldırırma park etmiş arabasına doğru geri çekildiğini gördü. Bir an duraklayarak, araba yoluna girmekte olan İrina'nın kocası Karl'a el salladı.

Tom orada öylece durdu, tamamen denizdeydi. Liza ağlayan biri değildi. Evet, hüznü filmlerde ağlardı ama Tom ağlardı. Akşamları sık sık onun kanepesinde film izlerlerdi, bazen Liza gece için dubleks dairenin kendi tarafına çekilmeden önce bir kutu mendili aralarında paylaşırlardı.

Ama onu hiç ağlatmamıştı. Karl Tesla'sını park edip garaj kapısını indirmek için düğmeye bastığında kaşları çatıktı. Karl arabasından inerken de kaşları çatıktı.

"Ona ne yaptın böyle?" Karl talep etti. Tom'un ağzı açık kaldı. "Ne?"

Karl, Tom'un suçluluğu apaçık ortadaymış gibi, "Ağlıyor," dedi. "Ne dedin sen?"

"Hiçbir şey!" Tom itiraz etti. Ki bu tam olarak doğru değildi. "Onunla gurur duyduğumu söyledim. Bugün muhtemelen Mercy ve Abigail'in hayatını kurtardı."

Karl Sokolov ikna olmamış görünüyordu. "*Başka* ne söylediniz?" "Neden ona bir şey söyleyenin ben olduğumu düşünüyorsun?" Karl başını eğdi, onu inceliyordu. "Gerçekten mi?"

Tom ellerini havaya kaldırdı. "Evet. Gerçekten. Daha yeni . Ben *yapmadım* herhangi bir şey."

Ki bu da doğru değildi. *Neyin var senin? Çok sıçtın.*

"Evlat, neredeyse kırk yıldır evliyim ve öğrendiğim bir şey varsa o da senin *her zaman* bir şeyler yaptığındır."

Tom ofladı. "Belki de... bilirsin... hormonaldir."

Karl yüzünü buruşturdu. "Aman Tanrım. Aptal mısın sen? Sakın bunu ona söyleme." "Söylemiyorum! Sana söylüyorum."

Karl kıkırdayarak başını salladı. "Kaç yaşındaydın sen?"

"Yirmi yedi," diye cevapladı Tom sertçe.

Karl, çamaşır odasına doğru giden Tom'un kolunu sıvazladı. "O halde hâlâ vaktin var."

Tom dönüp adama baktı. "Ne için zaman?" "Doğru yapma zamanı."

Tom dişlerini sıktı. "*Neyi* doğru yapma zamanı? Kusura bakmayın efendim ama bilmece gibi konuşmayı ne kadar çabuk bırakırsanız, ne dediğinizi o kadar çabuk anlayabilirim."

Karl ona acıyan bir bakış fırlattı. "Boş ver Tom." Mutfağın kapısını açtı ve "Sevgili gelinim nerede?" diye seslendi.

Tom burnunun kenarını sıktı, başının ağrımaya başladığını hissetti. Yavaşça Karl'ı mutfığa kadar takip etti, kendini bitkin ve sinirli hissediyordu.

Irina onun arkasına baktı. "Liza nerede?" Tom

kaba bir tavırla, "Gitti," dedi.

"Yolda yanından geçtim," dedi Karl, sonra eğilip Irina'nın kulağına bir şeyler fısıldadı.

Irina'nın sırtı dikleşti ve Tom'a dönerek hançer gibi baktı. "*Gitmesine* izin mi verdin? *Tek başına mı?*"

"Kahretsin," diye fısıldadı Tom, kanı . O çatıdaki keskin nişancıya tanık . Eğer onu gördüyse ... "Korunmaya ihtiyacı var."

Rodriguez yavaşça, "Ben de bunu sağlıyordum," dedi. "Sen gitmesine izin verene kadar. Tek başına."

Tom'un öfkesi kabardı. "Hiçbir şey yapmasına *izin vermedim*. Tanrı aşkına, o yetişkin bir kadın."

Kimi ağlattığını. Ve hala nedenini bilmiyordu.

Gözlerini sıkarak kapattı ve şakaklarını ovma ihtiyacına boyun eğdi.

"Kahretsin," diye fısıldadı.

Rodriguez, "Onun peşinden gidemem," dedi. "O evde güvende olana kadar Callahan'ın emrindeyim."

"Rafe beni eve götürebilir," diye teklif etti Mercy. "Amos ve Abigail'i de götürebilir."

Çünkü Amos ve Rafe yeni evin tadilatını bitirene kadar hepsi aynı evin içindeki dairelerde yaşıyordu.

Rodriguez başını salladı. "Bunu onaylatmam gerekiyor, Bayan Callahan."

İrina bir ses çıkardı. "Liza korumasızken bütün bu konuşmalar." Cep

telefonunu çıkardı ve bir tuşa bastı. "Damien, ben annen."

Dudakları büzüldü. "Bana küstahlık etme, genç adam. Hiç havamda değilim."

Damien Sokolov, İrina'nın oğullarından biriydi ve polis teşkilatında üniformalı bir polisti.

Batı Sacramento'daki Rus birimi. Tom ilk başta bu birimin Rus organize suçlarıyla ilgilendiğini düşünmüştü ama bunun yerine Batı Sacramento'nun Rusça konuşan büyük nüfusuna hizmet ediyordu.

"Liza'nın evine gitmeni istiyorum," diyordu İrina oğluna. "Eve sağ salim döndüğünden emin olmak için." İrina gülümsedi. "Sen iyi bir çocuksun, Damien. Adresi göndereceğim."

Tom'un başı geriye düşerek çamaşır odasının kapısına çarptı. "Ona endişelenmemesini söyle. Ben giderim."

İrina veda etmeden telefonunu cebine koyarken gülümsemesi kendini beğenmiş bir ifadeydi. "Güzel."

Tom kaşlarını çattı. "Onu hiç aradın mı?"

İrina sadece kıkırdadı. "Git ve onun iyi olduğundan emin ol, Tom. Bunu istediğini ."

Cehennemdeydi. . . o yaptı.

Ki bu önemli bir şey değildi. Hem de hiç. *Arkadaşlar birbirleri için böyle şeyler yapar.* Kaliforniya'ya ilk geldikleri ve birbirlerinden başka kimseyi tanımadıkları Ocak ayında grip olduğunda ona baktığı gibi. Ya da geceleri paylaştıkları dubleks duvarın arkasından ağladığını her duyduğunda ona sarıldığı gibi, kabusları onu kollarında titretiyordu.

Ya da "onun köpeğine" bakıyormuş gibi. Ama bugünden önce Pebbles "bizim köpeğimiz "di.

Bugün "köpeği" demişti. Bunu yeni fark etti ve kalbi acıdı. Bir şeyler olmuştu. Yeni bir şey. *Benim yaptığım bir şey.* Bunun ne olduğunu bulması gerekiyordu.

Croft'a baktı ve Abigail'in artık masada oturmadığını fark etti. Amos da gitmişti. "Abigail'den istediğini aldın mı?" diye sordu.

Başını salladı. "Bunun bir Chicos dövmesi olduğundan yüzde doksan beş eminim. Bölgede bu tasarımı yapacak çok fazla dövme sanatçısı olduğunu sanmıyorum. Çetenin olumsuz ilgisini çekmek istemezler. Bay Terrill dövmeyi görmediğini söyledi çünkü DJ'i uzun zamandır tişörsüz görmemişti. Abigail DJ'i doğru zamanda yakalamış olmalı. Terrill, DJ'in Eden dövmesi olduğunu bildiğini çünkü dövmenin yapıldığı gece orada olduğunu söyledi."

"DJ'in on üçüncü doğum gününde," dedi Tom, Mercy'nin kardeşi Gideon'un Eden dövmesini yaptırdığı geceden bahsettiğini hatırlayarak.

"Dövmeyi pek çok sanatçı yapmazsa," dedi Mercy, "kimin yapacağını biliyor musun?"

Croft eskiz defterini çantasına koyup kilitlerken tek söylediği "Birkaç fikrim var," oldu. "Ajan Hunter, Bayan Barkley'nin eve sağ salim vardığından emin olalım, sonra da beni saha ofisine bırakırsınız, ben de arabamı alırım."

Mercy kaşlarını çattı ve Tom iç çekmek istedi. Bu, sivillerin sahip olması gerekmeyen bilgilere bir örnekti, bu yüzden Croft paylaşmamakta haklıydı. Ayrıca Croft'la birlikte Sokolov'ların evinin önünden ayrılmadan önce Mercy'nin aramaya başlayacağını da biliyordu.

Yine de onu rahatsız eden Mercy değildi. Rafe'ydi. Bir şey söylemek istiyor ama dilini tutuyormuş gibi görünüyordu. Belki de Croft orada olduğu için. Ya da Rodriguez.

Ya da ben. Tom ona sonra soracaktı. Liza'nın iyi olduğunu öğrenince Rafe'yi arayacaktı. Sonra da en iyi yaptığı şeyi, bilgisayar korsanlığını yapmaya koyulacaktı. Cameron Cook'un e-postasının izini sürmesi gerekiyordu.

Karl onları kapıya kadar takip etti, Croft Büro'nun cipine doğru koşarken Tom'un kolunu çekiştirerek onu geride tuttu.

Karl sessizce, "Konuş onunla, Tom," dedi.

Tom hafifçe, "Ajan Croft'la her zaman konuşurum," dedi ama Karl'ın ne demek istediğini biliyordu.

Karl hayal kırıklığına görünüyordu. "Liza bizim için önemli biri haline geldi. Onun mutluluğu önemli. Sizin için de öyle olmalı."

Tom içini çekti. "Elbette öyle. Bir süredir onu rahatsız eden bir şey var ama ben onu kendi haline bıraktım. Hazır olduğunda bana söyleyeceğini düşündüm ama daha fazla zorlayacağım."

Karl başını salladı. "Gördüğünüz gibi."

ALTI

YUBA CITY, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, 12:55

DJ kamyonu evinin arka tarafındaki müstakil garaja çekmiştir. Sırasıyla sıcak bir duş, iyi bir yemek ve biraz kestirmek istiyordu.

Kendini taksiden inmeye zorlayarak, tüfeğinin bulunduğu gitar kutusunu döşeme tahtasından aldı, ardından kapılardaki elektrikçi işaretlerini ve plakayı tutucudan çıkarıp sırt çantasına yerleştirdi. Garaj kapısını aşağı çekerek kilitli olduğundan emin oldu.

Normal yazıcısı yeni bir manyetik tabela yapmak için yeterli olabilirdi ama 3D yazıcısını en keskin gözlere sahip polisleri bile kandırabilecek bir plaka üretmek için kullanacaktı. Üç boyutlu yazıcısı çok ucuza gelmişti ve öyle olmasaydı bile bunu gerekli bir iş gideri olarak görüyordu. Doğru teknolojiyle polislerin bir adım önünde olmak gerçekten de çok kolaydı.

Yine Kowalski onu iyi eğitmiş, en iyi teknolojiyi en iyi fiyata alması için yönlendirmişti. Patronunun sahte plakalarını basmak, Kowalski'nin ekibine katıldığında yaptığı ilk işlerden biriydi. Artık bu işi neredeyse uykusunda bile yapabiliyordu.

Ama önce gerçekten biraz uyuması gerekiyordu. Vurulduktan sonra büyük ölçüde iyileştiğini düşünmüştü ama merdivenlerden çatıya çıkıp tekrar inmek onu yorgun düşürmüştü.

"Johnny!" diye seslendi titrek bir ses.

DJ bir küfür savurdu. Lanet olası işgüzar kadın. Keşke taşrada daha uzakta bir ev alsaymış diye düşündü. Komşu kadın en meraklı dedikoducuydu.

Evlerinin arasındaki çitin üzerinden ona baktı. "Bayan Ellis." Minnie Ellis yetmiş beş yaşlarındaydı ve bir kuru eriğe benziyordu.

Tam bir baş belasıydı ama harika turtalar yapıyordu ve onun için pişirmeyi seviyordu, bu yüzden ona iyi davranıyordu.

"Seni görmeyeli uzun zaman oldu," dedi endişeyle. "Endişelendim."

Mercy Callahan'ın arkadaşları sayesinde bir aydan uzun bir süre uzak kalmıştı. "Ailevi bir sorunum vardı. Çok özür dilerim. Size söylemem gerekirdi. Ama şimdi her şey yolunda."

Sanki ona her şeyi anlatacakmış gibi.

"Çimlerin uzamaya başlamış," dedi. "Torunumun senin için biçmesini ister misin?"

"Belki tekrar şehir dışına çıktığımda." Bayan Ellis onun gezgin bir elektronik eşya satıcısı olduğunu ve evine getirdiğini gördüğü kutuların envanterle dolu olduğunu düşündü.

Gerçekte, bodrumundaki kutular vakumla paketlenmiş otlarla doluydu, hiçbirisi Eden'den değildi. DJ çeşitlendirmeyi öğrenmişti. Yandaki evi ve yan mahalledeki üçüncü bir evi kiraladı, ikisi de yetiştirme evlerine dönüştürüldü. Tonlarca toprak 1970'lerin eski muşambalarını kapladı ve her iki eve de içerideki yetiştirme lambalarının akımını taşımak için bir dizi sigorta daha ekledi.

Bu şekilde Eden'in yetiştirdiğinden çok daha fazla esrar yetiştiriyordu ve elde ettiği kâr yalnızca ona aitti. Ama yine de Pastor'un Eden'in offshore banka hesaplarında kontrol ettiği paraya kıyasla çok az kazanıyordu. Ve yetiştirme evlerinden elde ettiği gelirin büyük bir kısmı, kendisine başlangıç kredisi veren adama geri ödenecekti.

Kowalski DJ'e Pastor'un öğrettiğinden çok daha fazlasını öğretmişti. DJ genellikle hafta boyunca Eden'de vakit geçiriyor, geri kalan zamanlarda ise bitkilerle ilgilenmek için dağdan aşağı iniyordu. Yolculuklarının ne kadar süreceğine dair tahminleri çarpıtmayı öğrenmişti, böylece yerleşkeden uzakta gerekenden daha fazla zaman geçirebiliyordu. Başlangıçta sadece hafta sonlarını alıyordu ama Eden'in yasadışı mallarını satmak için daha fazla zamana ihtiyacı olduğu konusunda Pastor'u ikna etmeyi başardı.

ürünleri - dört yaşındayken yerleşkeye geldiğinden beri yetiştirdikleri ilaçlar.

Kendisine daha fazla zaman tanınmasının Pastor'un her hafta yerleşkeden sadece bir kişiyi göndermeye devam etmesini sağlayacağını ve bunun da sırlarını daha güvende tutacağını savunmuştu.

Ayrıca malzeme alışverişi yaptı ve Eden'in tamamen yasal el yapımı ürünlerini sattı, şüphe çekmemek için uzaklara gitmek zorunda kaldığını iddia etti. Gerçekte, yasal malları istediği yerden alıp satıyor, nakit para kullanıyor ve kimsenin ruhu bile duymuyordu. Ama aldığı önlemler ve getirdiği para Pastor'u mutlu ediyordu ve karşılığında Pastor da onu çok zengin edecekti.

O zamana kadar bitkilerine baktı, hasadı Kowalski'ye devretti ve gelirden payına düşeni kendi banka hesabına yatırdı.

"Yorgun görünüyorsun canım," dedi Bayan Ellis. "Sana iyi gelecek bir tavuk çorbam var."

"Teşekkür ederim ama akşam yemeği planım var." Pizza kulağa harika geliyordu. "İyi akşamlar."

"Teşekkür ederim canım." Çitin üstünü görmek için çıktığı tabureden inerken başının üst kısmı aniden kayboldu. Sadece 1.80 boyundaydı. Yine de onun kendisine kızmasını istemiyordu. O, mahallenin fiili bekçi kraliçesiydi ve bunu bilseydi, kelimenin tam anlamıyla başka bir yerde bir ev satın alırdı.

"Bekle!" Başı yeniden ortaya çıktı. "Son birkaç haftadır evinizde biri var. Arkadaşınız olduğunu ve bitkilerinizi suladığını söyledi. Anahtarı vardı ve kontrol ettiğimde yanlış bir şey görünmüyordu, bu yüzden yaygara yapmadım." Dudakları somurtarak kıvrıldı. "Bitkilerini ben de sulayabilirdim. Başkasından istemene gerek yoktu."

DJ, Kowalski'nin evine girip çıktığını biliyordu. Kowalski doğrudan patronu olduğu için bu onun hakkıydı. Bir bakıma Kowalski'nin eviydi, çünkü başlangıç masraflarını o karşılamıştı.

"O benim kuzenim, hanımefendi. Aileden." Omuz silkti. "Nasıl olduğunu bilirsin." Kadının tabureden inmesini bekledi, sonra kadın tabureden inince sarsıldı.

Kelimeler aklımda yer etti. "Bir dakika bekle. 'Kontrol ettim' derken ne demek istiyorsun?"

"Pencerelerine baktım, aptal çocuk. Başka nasıl kontrol edebilirdim ki? Anahtarım yok."

Ve asla yapmazdı. DJ gülümsemeyi başardı. "Teşekkür ederim hanımefendi. İyi komşularım olduğunu bilmek içimi rahatlattı."

"Anahtar kimde olmalı?" diye sordu yaşlı kadın.

"Hatırlamaya çalışacağım." *Cesedimi çiğnemedi.* Çünkü eğer anahtarı varsa, gözetleyecek, rapor edecek ve Kowalski öğrendiğinde ondan geriye kalan tek şey cesedi olacaktı.

Evin etrafını dolaştı ve var olan iki anahtardan biriyle ön kapının kilidini açtı.

Kowalski televizyonun karşısındaki koltuğundan alaycı bir tavırla, "O bir şeftali," dedi. Orta yaşlı, beyaz ve sıradan biri olan Kowalski, uzunca bir süredir çetenin yerel lideriydi. Görünüşü tamamen dikkat çekiciydi ve her kalabalığa uyum sağlama konusunda ustaca bir yeteneği vardı. "Onu öldürmemeyi nasıl başardın bilmiyorum."

Kowalski'yi burada bulmanın şaşkınlığıyla yüz ifadesini düzeltti -Bayan Ellis onu *bu* konuda neden uyarmamıştı ki?" DJ kapıyı kapattı ve sürgüleri çevirdi. "Bu sürekli bir deneme," dedi kuru bir sesle. "Araban nerede?"

"Seni ilgilendirmez," dedi Kowalski yumuşak bir sesle.

DJ küfretmek istedi. Kowalski de tıpkı Pastor gibiydi - ikisi de hissedebilecekleri herhangi bir kızgınlığı gizlemek için maske takıyordu. Sorun şuydu ki, bu kızgınlık göz açıp kapayıncaya kadar patlayıcı bir öfkeye dönüşebilirdi.

Yine de Kowalski Pastor'dan daha tehlikeliydi. Ephraim öldüğüne göre Pastor'un başka adamı kalmamıştı. Yaşlı adamın DJ'i haklayacak kimsesi yoktu. Ancak Kowalski nereye giderse gitsin silah taşıyordu. DJ adamın onunla uyuduğunu bile düşünüyordu. Ve DJ, Kowalski'nin onu bir mum gibi söndürmekten çekinmeyeceğini çok iyi biliyordu. Dışarıda Kowalski'nin teklif ettiği parayı kazanmak için fırsat kollayacak bir sürü adam vardı.

DJ'in selefi gibi, şimdi Oroville'in dışındaki bir gölün dibinde yaşıyordu. Onu oraya atmak DJ'in ilk sadakat sınavı olmuştu. Ölü adama katılma tehdidi her zaman mevcuttu.

Bu yüzden DJ dilini ısırdı ve Kowalski'yi koltuğuna yayılmış görünce duyduğu kızgınlığı bastırdı. "Seni beklemiyordum," dedi onun yerine. "Size ikram edecek yiyeceğim yok."

Kowalski sehpa dayadığı ayağını eğerek bir pizza kutusunu işaret etti. "Sana bir dilim ayırdım."

Kanepenin yanındaki sandalyeye oturan DJ, sırt çantasını ve gitar kılıfını yere bıraktı ve kutuyu kendisine doğru çekti. "Teşekkürler ama bir dilimden fazlasına ihtiyacım var. Açlıktan ölüyorum."

Kowalski başını eğerek DJ'in fiziksel durumunu değerlendirdiğini gizlemedi. İncelemesinde cinsellikle ilgili hiçbir şey yoktu. Kowalski için bu yüzde yüz bir işti. Birçok kölesinden birinin gücünü ve zindeliğini değerlendiriyordu.

DJ kölelik yapmaktan sıkılmaya başlamıştı. "Ee?" diye sordu bir lokma pizzanın etrafında. "Karar nedir?"

"Bok gibi görünüyorsun," dedi Kowalski kel bir sesle. "Vurulduğunda beni aramalıydın."

"Söyledim," dedi DJ, huysuz bir sesle. "Sana bir süre yatacağımı söylemiştim."

Kowalski'nin kaşları uyarıcı bir şekilde çatıldı. "Kendini vurdurduktan hemen sonra demek istemiştin. Günler sonra, o 'şifacınız' sizi pençesine aldıktan sonra değil."

"Düzgün düşünemiyordum," diye itiraf etti DJ.

Çünkü Rahibe Coleen'in varlığını ortaya çıkarmak bir hataydı. DJ adını vermemişti ama Kowalski'yi arayıp vurulduğunu söylediğinde ona "şifacıları" demişti. Kowalski'nin yaralandığını bilmesini istememişti -sürünün en zayıf üyesi ilk önce yenir- ama başka seçeneği yoktu. Bilinci yerine geldiğinde, kapalı kasa kamyonun arkasındaki bir palette, dağ yollarından geçerken, etrafı ambalaj sandıklarıyla çevriliydi, yalnızdı ve yaralarından dolayı ateşler içinde yanıyordu. Kendisi

Kowalski ile Pastor ya da diğerlerinden biri duymadan konuşmak için tek fırsatının bu olabileceğini bilecek kadar.

Ama ateş dilini gevşetmiş, Kowalski'ye toplumla ilgili daha önce sahip olmadığı bakış açıları kazandırmıştı. Çünkü Eden'in kendisi bir sorumluluktan ve DJ, Chicos'a ona karşı herhangi bir cephane vermek istemiyordu. Eden'dan uzak durmalarını istiyordu, çünkü o elli milyon onundu, lanet olsun. Onu paylaşmayacaktı.

En azından uydu telefonu takip edilemiyordu, bu yüzden Kowalski hâlâ topluluğun nerede saklandığını bilmiyordu. Yine de uydu telefonu onu kurtarmıştı. Kowalski'ye yaralanması ve muhtemel iyileşme süresi hakkında bilgi vermemiş olsaydı, firari ilan edilecek ve yeniden ortaya çıktığında görüldüğü yerde vurulacaktı.

Kowalski'nin şu anda oturma odasında oturmasının nedeni de bu olabilir, diye fark etti, sırtından aşağı bir ürperti akıyordu. Hayatındaki onca insan arasında sadece Kowalski onu gerçekten korkutuyordu.

"Hayır, doğru düşünmüyordun," diye onayladı Kowalski, sesi hâlâ yumuşaktı. "Bu seferlik affedeceğim, ama sadece düzenli olarak rapor verdiğin için."

Bu sefer affedeceğim. Bu sözler DJ'i rahatlatırken bile canını yaktı. Kimseye hiçbir şey için borçlu olmak istemiyordu ama Kowalski'yle boğazına kadar bu işin içindeydi.

Düzenli raporlama tartışılmazdı ve bu nedenle uydu telefonu bulunmaz bir nimetti. Pastor'un cep telefonlarından tek bildiği, Eden'in uydu anteni tarafından üretilen Wi-Fi ile çalışan telefonlardı. Doğrudan yörüngedeki bir uyduya bağlanan uydu telefonu DJ'in dış dünyayla tek bağlantısı haline gelmişti çünkü Pastor'un şu anda herhangi bir nedenle çevrimiçi olmasına izin verilemezdi. Mercy ve Gideon hakkında medyada çok fazla haber vardı. Şimdiye kadar Eden'dan bahsetmiyorlardı ama Ephraim, Federallerin öldürme çılgınlığını halktan tamamen gizleyemeyeceği kadar çok insanı öldürmüştü. Mercy ve Gideon haftalardır haberlere konu oluyordu.

DJ artık boş olan pizza kutusunu kapattı ve kaşlarını çattı. Yorgun olmalıydı çünkü Bayan Ellis'in sözleri gibi Kowalski'ninki de aklına yeni yerleşmişti.

"Bayan Ellis'in bana ne söylediğini nereden biliyorsun? Arka bahçedeydik."

Kowalski televizyonun kumandasındaki birkaç düğmeye basarak kamera görüntülerini açtı. Bu evin odalarını, arka bahçesini ve bodrum katını -ki orada bıraktığı kutular boştu.

Esrarın ve onunla birlikte payının da gitmiş olması çileden çıkarıcıydı ama o kadar da şaşırtıcı değildi. Kowalski'nin kameraları olması daha büyük bir endişeydi.

"Kameralar ne zamandır burada?" DJ sordu.

"Sen burayı satın almadan önce taktırmıştım." Kowalski çerçevelerden birinin sesini açarak Bayan Ellis'in arka bahçeden gelen sesini duydu. "Ben de ses alıyorum. Bu mikrofon çitin Bayan Ellis'in tarafına monte edilmiş. Beni endişelendiriyor."

DJ, Kowalski'nin bir sonraki emrini bekleyerek, "Onu öldürürsem polisler burnunu sokmaya gelir," dedi.

"Burnunu sokmamaları için bir yol bul. Yetmiş beş yaşında, Tanrı aşkına. Uykusunda ölmüş gibi görünmesini sağlayın."

"Bunu yapabilirim."

"Bunu daha önce yaptın mı?" Kowalski bastırdı.

"Evet. Bir kez." bakarsanız, kendi babasına.

Eden'da hiç kimse babasının ölümünü sorgulamamıştı, oysa sorgulamaları gerekirdi. Waylon Belmont, hıçkırarak ağlayan ve pişmanlık duyan Rhoda ile Eden'a döndükten iki gün sonra, Gideon Reynolds olduğunu iddia ettiği genç bir adamın cesediyle birlikte kendi yatağında ölmüştü.

Gideon ölmeyi hak etmişti. İyi bir adam olmayan Edward McPhearson'ı öldürmüştü. Aslında gerçekten kötü bir *adamdı* ama Gideon onu öldürmüştü.

Waylon da ölmeyi hak etmişti ve DJ babasının ihanetinin tam boyutunu bile bilmiyordu. Şimdi bildiğine göre, Waylon'ı tekrar öldürebilmeyi diliyordu.

Ya da en azından babasının ölümünü daha acı verici hale getirdiğini.

"Bunu daha önce nasıl yaptın?" Kowalski, DJ'i anının acısından çekip çıkararak sordu.

"Yastık. Kalp krizi gibi görünüyordu." Waylon'ın nefes almakta zorlanırken yüzünde beliren ifadeyi hayal ederek gülümsedi. *Gördüğü son yüz benimkiydi.* Waylon'ın onu kimin öldürdüğünü bilmesi DJ için çok önemliydi.

Bayan Ellis'in onu kimin öldürdüğünü bilmesi hiç önemli değildi. Bir süredir kimseyi bu kadar yakından ve kişisel olarak öldürmemiştir ama bunun bisiklete binmek gibi olacağını hayal ediyordu.

Kowalski cebini karıştırıp bir şırınga ve küçük bir şişe çıkararak sehpanın üzerine koydu. "Eğer bu şekilde yaparsanız, enjeksiyonu tercih edin. ME'ler yastıkla boğulmayı tespit edebilir. Bu kalp krizi gibi *görünmesini* sağlayacak çünkü kalp krizi olacak." Televizyonun kumandasına tekrar bastı ve farklı bir dizi kamera görüntüsü belirdi.

Bayan Ellis rahat bir sandalyede oturmuş, gerçek bir kabloya sahip bir telefonla konuşuyordu. "Tuhaf biri," diyordu. "Çok antisosyal. Hiç gülümsemiyor, ben konuşmadıkça benimle hiç konuşmuyor." Durdu, dinledi, kıvrıkcık kabloyu bir parmağına doladı. "Sanırım yeterince yakışıklı. Yine de tüylerimi diken diken ediyor." Ürperdi. "Zamanının sadece bir kısmında burada. Burada olmadığı zamanlarda neler yaptığını merak ediyorum." Bir duraklama daha. "Tabii ki sordum! Seyahat eden bir satıcı olduğunu söylüyor. Eminim pek çok seri katil bunu söylüyordur." Yüzü kararlılıkla sertleşti. "Bu adamda tuhaf bir şeyler var ve ne olduğunu bulacağım."

Lanet olsun. DJ'in aklına belli bir sıralama olmaksızın birkaç şey geldi:

Kowalski'nin kadının evinde kameraları vardı. *Onu öldürdüğümde anlayacaktır.*

Bu lanet bir test.

Bayan Ellis benden bahsediyor. Penceresinin dışı karanlıktı ama güneş henüz batmamıştı. Neredeyse öğleden sonra birdi.

"Bekle." DJ elini kaldırdı. "Bu önceden kaydedilmiş bir video mu?"

Kowalski duraklatma düğmesine bastı ve ekran dondu. "Evet, öyle. Bu konuşma dün gece oldu. Bu sabah pencerelerinizi gözetliyordu."

"Peki ya konuştuğu kişi? Kullandığı telefon çok eski. Arayan numarayı göstermez."

"Mutfakta telsiz telefonu var. Olur."

"Peki ya kameralar? O öldüğünde, ailesi evin her yerinde olacak. Kameraları görecekler."

"Bir kalem silgisi büyüklüğündeler. Ellerini iyi kullanıyorsun. Ört onları."

"Tamam." DJ şırıngayı ve şişeyi salladı. "Bana onu öldürmemi söyleyeceğini biliyordun."

"Evet, sizden bilgi almak için ilk kez zorladığında kameraları gerçekten kurdurmalıydınız. Küçük yaşlı hanımlar genellikle görmezden gelinir ama onlar bilgi hazineleridir. Tek yapması gereken yanlış kişiye senin tuhaf ve antisosyal olduğunu söylemesi ve insanların merak etmeye başlaması."

Adam doğruyu söyledi. "Bugün yapacağım ama önce yemek yiyeceğim. Bir süre daha uyumayacak." Kendi cep telefonunu çıkardı. "Biraz daha pizza ister misin?"

Kowalski ayağa kalktı, kemikleri gıcırdayıncaya ve eklemleri patlayıncaya kadar gerindi. "Hayır, gitmem gerek. Oğlumun okuldan sonra bir resitali var. O harika biri, ama ben o küçük veletlerin geri kalanıyla oturmak zorundayım ve bu beni huysuzlaştırıyor. O yüzden yarın iyi haberler bekliyor olacağım."

Bodrumun kapısına doğru yürüdü ve DJ'e bakmak için geri döndü. "Bu arada, dağıtman için sana verdiğim on beş kilo kokain nerede? Bu hafta hesapları inceledim ve o paranın hiç gelmediğini fark ettim."

Kahretsin. Bunun olacağını bilmeliydi. "Vurulduğumdan beri ilk kez yerleşkeden dışarı çıkıyorum."

"Yani yanında mı?"

DJ tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Ana girişten en uzaktaki mağarada *Demirci Aletleri* etiketli bir kutuda saklanıyordu. "Hayır. Dışarı çıkarsaydım soru işaretleri olurdu." Gerçek şu ki, üzerine yığılmış kutuları kaldıramamıştı. Kolu hâlâ işe yaramıyordu. Bu sabah tüfeğini çatıdan zar zor indirebilmişti.

Kowalski'nin gülümsemesi inceldi. "Nasıl 'çekip çıkaracağınızı' bulun. Bu benim param. İyileşme süreciniz boyunca çok sabırlı davrandım. Bu arada, yaşlı kadın hakkında tam bir rapor istiyorum. Ayrıca evinin önünde, cesedini doğruca cenaze evine götüren bir cenaze arabası görmek istiyorum."

Tercümesi: *Doğal bir ölüm gibi görünmesini sağla .*

DJ sıkıca başını salladı. "Peki ya benim otum? Bodrumumun boş olduğunu fark etmeden edemedim."

"Beni arayıp birkaç haftalığına görevden alındığını söylediğin gün 'taşıdım'. Yetiştirme evlerinizdeki bitkilerle de ilgileniyordum. Hasat için hazırlar."

Tercümesi: *Meşgul ol yoksa.*

Bodruma inen merdiven boşluğunda gözden kayboldu ve bir dakika sonra DJ bir kapının boğuk kapanma sesini duydu. Evinin bodrum katında bir çıkış vardı ve Kowalski genellikle bu şekilde girip çıkıyordu. Evin Bayan Ellis'in karşısındaki tarafına açılırdı, böylece onu göremezdi.

DJ şakaklarını ovuşturdu. Önce yemek, sonra uyku. Ayrıca kamyon için birkaç yeni plaka ve işaret yapması gerekiyordu. O sabah ofis binasında güvenlik kameralarına yakalandığını düşündü. Kendi yüzü, kullandığı aracın üzerindeki tanımlayıcılar kadar önemli değildi.

Mercy ve Gideon muhtemelen onu kolluk kuvvetlerine tarif etmişlerdi, onlar etmediyse bile Amos Terrill etmişti. Ama Eden'in nerede olduğunu kimse bilmiyordu, o yüzden orada güvendeydi. Mercy ve Gideon öldükten sonra yine güvende olacaktı.

Gerçi aracı başka bir hikâyeydi. Bu daha kolay takip edilebilirdi. Eğer aracını cadde ve otoyol kameralarından tespit edebilirlerse, hiçbir yerde güvende olamazdı.

Yine de Kowalski daha acil bir tehditti. DJ'in yüzünün ve parmak izlerinin FBI tarafından bilindiğini öğrenirse çok sinirlenirdi. DJ'in yararlılığının bittiğine karar verirdi ve bu kötü olurdu. Yani yakalanmayacaktı. Bu kadar basitti.

Pizza siparişi verdikten sonra evindeki ofisine geri döndü ve 3D yazıcıyı çalıştırdı. Araç kayıtlarının "izinsiz" aranabilir bir veritabanını kullanarak, kendisinininkine en yakın kamyonlara ait plaka numaralarının listesini buldu. Bu plakalara sahip araçların hiçbiri çalıntı olarak rapor edilmemişti, dolayısıyla hiçbir polis onları aramıyor olacaktı. Listedeki bir sonraki numarayı geliştirdiği şablona yazdı ve yazdırmaya ayarladı.

Ortaya çıkan plaka, Kaliforniya DMV tarafından verilen gerçek bir plakadan ayırt edilemeyecektir.

Teknoloji çok havalıydı.

Tom onları Sokolov'ların evinden alıp Rocklin'deki dubleks dairesine götürürken Croft, "Vay canına," diye mırıldandı. İki katlı, ortadan ikiye bölünmüş, iki ayrı birimden oluşan derli toplu bir evdi. Garajı ve arka bahçeyi paylaşıyorlardı. Emlakçıyla yaptığı ilk görüşmeden sonra burayı kısmen saha ofisine yakın bir yerde yaşamasını sağlayacağı için satın almıştı. Ama en çok da Liza arka bahçeyi sevdiği için ve dubleks ev, mahremiyetine dokunmadan onu yakınında tutmasına izin verdiği için.

İsteddiği gibi gelip gidebilirdi. Zampara Mike'ın görüntüsü aklından geçti ve hırlamak istedi. Ama yapmadı, çünkü o da istediği gibi çıkabilirdi.

Ona sahip değilim, dedi kendi kendine kararlı bir şekilde.

Ama sen yapabilirsin. Sinsi fısıltı, düşüncenin ancak bir kırpıntısıydı ama nefesini kesmeye yetti. *Hayır. Tanrım, hayır.* Ona asla *sahip* olamazdı. Asla *kimseye* sahip olamazdı. Kendi babası annesine sahip olmaya çalışmış, kendi istediğini elde etmek için şiddet kullanmıştı.

Hayır, babası değil. Rob Winters adındaki adam onun sadece sperm donörüydü ve hapishanede öldüğünde Tom buna çok sevinmişti. Max Hunter her açıdan onun babasıydı. İyi bir adam asla kimseye *sahip olmazdı*.

Max Hunter, Tom'un her zaman olmak istediği türden bir adamdı.

Max'i düşünmek Tom'un kalbine bir ev özlemi acısı gönderdi. *Evi aramam gerek.*

"Hey, Hunter." Croft konsolun diğer tarafına uzanarak parmaklarını onun yüzünün yanında şıklattı.

Tom irkildi, kadının en az bir dakikadır onun dikkatini çekmeye çalıştığını fark edene kadar elleri direksiyonda sıkıştı.

"Özür dilerim," dedi. "Aklım başka yerdeydi."

Croft kuru bir sesle, "Eminim öyledir," dedi. "Bir *saattir* senin adını söylüyorum."

Güldü. "Sadece beş dakikadır araba kullanıyoruz."

"Güzel. Belki biraz abartmış olabilirim."

Tom iyi niyetle başını salladı. "Peki ne ?"

"Belmont'un plakasını taşıyan yemek kamyonu hâlâ plakaya sahip. Bunlar standart DMV plakaları. Belmont'un bir kopyasını yaptığı konusunda haklıydın."

"Şaşırmadım," diye mırıldandı Tom. "Tabela da sahteydi. 'Adem ve Havva'nın Tesisatı' sadece bir Eden kelime oyunu."

Croft yüzünü buruşturdu. "Hem de kötü bir tane. Piç kurusu çok ukala, değil mi?"

"Hayatı boyunca radarın altında çalıştı. Sonuçları hakkında hiç endişelenmek zorunda kalmadı. Ama endişelenecek," diye yemin etti Tom.

"Ağzından Tanrı'nın kulaklarına." Croft bir an sessiz kaldı, telefonunu inceliyordu. "Bu öğleden sonra Cameron Cook'un e-postasının izini süreceksin?"

"Deneyeceğim. VPN ve proxy sunucuları kullandıklarını varsayıyorum, bu da işi daha karmaşık hale getiriyor. Amos, Abigail ile kaçmadan hemen önce son Eden yerleşiminde bir uydu anteni gördü, bu da hesaba katmam gereken ek ağ parametreleri ekliyor. Ancak proxy sunucularının katmanlarını aşabilirsem, IP adreslerini bulabilirim ve bu da -bilgisayarları bağlı olduğu sürece- Hayley Gibbs Cameron'a tekrar e-posta gönderemese bile bana gerçek konumlarını verir."

Croft'un kaşları kalktı. "Amos'un uydu anteninin ne olduğunu bilmesine şaşırdım. Başından beri Eden'deydi, değil mi?"

"Evet, Pastor tarafından topluluk kurulduktan birkaç ay sonra katıldı. Ama o zamanlar kişisel çanak antenler vardı, çoğunlukla kırsal bölgelerde televizyon yayını için kullanılırdı."

"Amos o zamanlar çok gençti," dedi üzüntüyle. "Yetişkin hayatının büyük bir bölümünü kaybetti."

"Ayrıca aile mirası. Kendisine miras kalan araziyi sattı ve gelirini Pastor'un kilisesine bağışladı. Oldukça büyük bir meblağdı. Eden'in bir sürü bağışından sadece bir tanesi."

"Elli milyon dolar," dedi Croft yumuşak bir sesle. "Ama DJ neden Mercy Callahan'ı öldürmek zorunda? Yani, eğer parayı paylaşmak istemiyorsa, neden parayı almak için Pastor'u öldürmüyor?"

"Güzel soru. DJ'in Mercy'yi daha önce bir kez öldürmeye çalıştığını ama başaramadığını biliyoruz."

"Annesi onu Cennet'ten kaçırdığında. DJ annesini öldürdü." Tom başını salladı. "Doğru. Ama biz DJ'in Mercy'nin öldüğünü sandığımızı sanıyorduk, Yoksa yıllar önce onu aramaya gelir ve Eden'la ilgili baklayı ağzından çıkarmasını engellerdi. Eğer Pastor Mercy'nin ölmediğini öğrenirse ..." Omuz silkti.

"O zaman DJ'in açıklaması gereken çok şey var ve Pastor onu bir şekilde cezalandırabilir."

"Eden hakkında bildiklerimize göre, özellikle ihanet için cezalar ağırdır. Muhtemelen DJ öldürülecek ve cemaate bir kaza geçirdiği söylenecek. Her iki durumda da elli milyondan herhangi birini alması pek olası değil."

"Belmont'un Mercy'nin ölmesini istemesine şaşmamalı. Kaybedecek çok şeyi var."

"Evet," dedi Tom acımasızca, bir kez daha canavarın görüş alanındaki Liza'yı düşünerek. "Bu sabah Molina Belmont'un ölmüş olup olmadığını sordu. Ortadan kaybolduğundan beri bunu binlerce kez diledim ama bu kadar şanslı olacağımızı düşünmemiştim."

Croft tereddüt etti. "Belmont'u vuran Gideon'un kız arkadaşıydı, değil mi?"

Tom başını salladı. "Atışlardan biri, evet. Daisy Dawson keskin nişancıdır. Fotoğrafı çekmek için bir ağaca tırmandı." Eğitimene baktı. "Neden?"

"Çünkü muhtemelen onun da Gideon'a karşı bir garezi var," dedi Croft. "Gideon'a söyledin mi?"

"Hayır." Masum numarası yaptı. "Molina'ya onlara bilgi vermeyeceğimi söyledim."

Croft homurdandı. "Gideon'a söylemene gerek yoktu. Rafe Sokolov onu çoktan bilgilendirdi."

Tom sırtıttı. "Ama Gideon'a söylemedim."

Birkaç saniye sessiz kaldı. "Sanırım senden hoşlanıyorum Hunter."

"Sevindim," dedi içtenlikle. "Sevmeyen birine takılıp kalmaktan nefret . Bana Belmont'un sırtındaki dövmeden bahset. Hangi çete?"

"San Fran'da Zhonghua Yanjingshe adında bir çete var, 'Çin Kobrası' anlamına geliyor. Aslında Çin anakarasındaki suç örgütlerinden biri tarafından yönetiliyordu, ancak birkaç yıl önce çete Büro tarafından ağır bir darbe aldı. Sendika Kuzey Kaliforniya'da yaklaşık yüz ev satın almış ve bunları yetiştirme evlerine dönüştürmüştü. Daha fazla bilgi istiyorsanız Rodriguez'e sorun. Onları yakalayan özel timin bir parçasıydı. Dört yüz kilodan fazla esrar, nakit para ve silah ele geçirmişler. Yetiştirme evleri buralarda hala bir sorun ama eskisi kadar organize değiller."

"Sacramento'ya geleceğimi öğrendiğimde bunu okumuştum," dedi Tom kırmızı ışıktaki durmak için yavaşlarken. "İnsanlar artık Kaliforniya'da yasadışı esrarın olmadığını çünkü satın almanın yasal olduğunu düşünüyor ama özel tim tarafından ele geçirilen ürün hala yasadışı olduğu eyaletlere gidiyordu."

"Aynen öyle. Evlerini kiralayan ev sahipleri yetiştirme evleri konusunda endişelenmeye devam ediyor. Kiracılar yasal görünüyor, hatta bazıları bir dekor aile ile geliyor, sonra evi çöpe atıyor, toprakla dolduruyor ve yakalanana kadar ot yetiştiriyorlar. O zamana kadar da genellikle kayıplara karışıyorlar ve ev sahibi harap olmuş bir evle baş başa kalıyor."

"Kiracıyı tanıdığımıza memnunum," dedi Tom hafifçe, ışık değişince sola döndü.

Croft kıkırdadı. "Sanırım öyle. Liza yasadışı ot yetiştirecek bir tipe benzemiyor."

"Hiç denediyse bile şok ."

Croft ona kuşkulu bir bakış fırlattı. "Hunter. Bugün Sokolov'ların mutfağına girdiğimizde Irina'dan kenevir çayı istiyordu."

Oh. "Bu doğru, ama eminim bir kerelik bir şeydi. Irina'nın çayını içmesinde bir sakınca yok, özellikle de şu anda işi ve okulu arasında gidip gelirken."

Croft yumuşak bir sesle, "Belki de onu sandığın kadar iyi tanıımıyorsundur," dedi.

Tom'un başı dönerek ona baktı. "Ne?" "Onu ne zamandır tanırıyorsun?"

Yeniden yola odaklandı. "Yedi yıl."

"Ama o zamanın çoğunda ordudaydı, değil mi?"

Tom omuz silkti, aniden rahatsız olmuştu. "Haftada en az bir kez e-posta ve Skype görüşmesi yapardık, ne zaman ekran zamanı bulabilse." *Tory'yle tanışana kadar.* Sonra telefon görüşmelerini unutmuş, başkalarına dikkat edemeyecek kadar Tory'ye gömülmüştü. Tory öldükten sonra da, kederine çok fazla . Liza'yı konuşacak kimsesi olmadan bırakmıştı. *Tanrım, ben bir pisliğim.*

Belki de bu yüzden bana kızgındır. kesinlikle hakkı var.

Croft içini çekti. "Tek söylediğim, onu tanıdığina ikna olmuş görüldüğün. Belki de değişmiştir." Koltuğunda kıpırdandı, bu konudan Tom kadar rahatsız olmuş görünüyordu. "Her neyse, çete baskınlarda zarar gördü ama yok edilmedi. Yine de yönetim yapısı değişti."

Tom aynı anda hem onları tekrar yola soktuğu için Croft'a minnettardı hem de Liza'da yorumlarına neden olan şeyi ne gördüğünü sormak istiyordu. Arkadaşında bir sorun vardı ama o ya çok yakındı ya da herkesin gördüğünü göremeyecek kadar kalın kafalıydı.

"Nasıl değişti?" diye sordu, Liza'yla ilgili endişelerini şimdilik bir kenara iterek. "İçeriden bir sarsıntı gibi mi, yoksa dışarıdan biri mi geldi?"

"İkisi de. Çete daha yerel hale geldi, uluslararası bağları azaldı. DJ'in sırtındaki dövme harfler orijinal ismin bir parçası. Şimdi kendilerine Chicos diyorlar."

"Yani 'çocuklar' mı? Dilleri mi atladılar?"

"Hayır. Çinli Kobralar'ın kısaltması. Sanırım Kobralar adında çok fazla çete vardı, bu yüzden yaratıcı oldular. 'Chai', 'chee' oldu. Muhtemelen onlar için söylemesi daha kolaydı."

"Evet. Ve çünkü 'chai-co' kulağa aptalca geliyor."

"Gerçek." Croft komşunun ön bahçesinde oynayan iki çocuğu görünce gülümsedi. "Burası güzel bir mahalle."

"Evet, öyle. Bazen koşu yaparken o çocukları görüyorum. Çok tatlılar. Geçen ay hasta bir sınıf arkadaşları için para toplamak amacıyla limonata standı açtılar."

Croft gülümsemesini ona doğru çevirdi. "Hiç satın aldın mı?"

"Elbette." Kıkırdadı. "Bербattı. Olması on kat daha fazla şeker eklemişler. Ama çok umutlu görünüyordlardı, ben de içtim ve

daha fazla aldım. Köşeyi döner dönmez hepsini döktüm. Şeker komasına girmekten korkuyordum ama Liza bana iyi olacağıma dair güvence verdi."

Croft o kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bir an başını salladığını görmek için ona baktı. "Chicos'un şu anki yönetimi hakkında pek bir şey bilmiyoruz ama alt işçilerin yükseldiği düşünülüyor. Aslında bir darbe değil. Daha çok eski patronlar tutuklanıp sınır dışı edilince oluşan güç boşluğunu doldurmuşlar."

"DJ Belmont da onlardan biri mi?" diye sordu.

"Sen Cameron Cook'un e-postasının izini sürerken ben de bunu öğreneceğim. Elimde Belmont'un bir fotoğrafı olsaydı yardımı olurdu. Ofis binasındaki Bay Gray'den aldıktan sonra bana videodan bir kare gönderebilir misin?"

"Çoktan gönderdi. Gelen kutumda. Kontrol eder etmez size ileticeğim-"

Evinin önünde yavaşladı ve garaj yolunda duran Jeep'e kaşlarını çatarak baktı. Onu daha önce de görmüştü; bir gece önce, Groper Mike onu eve getirdiğinde. Randevularından.

"mi var?" Croft kayıtsızca sordu.

Tom, Croft duymadan bir saniye önce göğsünden yükselen hırıltıyı yuttu. *Kendine hakim ol, Hunter. Liza yetişkin bir kadın ve istediği kişiyle görüşebilir.* Ama bu yanlış geliyordu. Gerçekten yanlış. "Öyle görünüyor." Jeep'in arkasına geçti ve Bureau SUV'larını park edip motoru çalışır durumda bıraktı. "Hemen geliyorum."

Croft'un cevabını beklemeden ön kapıya doğru koşmaya başladı. Ama Liza'nın ön kapısına geldiğinde tereddüt etti. Ya meşgulse?

Bu düşünce bile içini acıtmıştı ama onun iyi olduğunu bilmesi gerekiyordu, bu yüzden kapıyı çalmak için yumruğunu kaldırdı.

Kapı, parmak eklemlerine çarpmadan önce açıldı ve onu irkilterek bir adım geri atmasına neden oldu. Sonra çok derin bir nefes aldı, çünkü Groper Mike orada durmuş, dostça gülümsüyordu.

"Tom! Seni beklemiyorduk."

"I . . ." *Ben ne? Seni görmeyi de mi beklemiyordun?* "Liza ile biraz konuşmak istiyorum."

Mike öne doğru eğildi, kaşları çatıldı. "Dinleniyor," diye fısıldadı. "Eve geldiğinde onu yatağına yatırdım. Bana biraz sarsılmış gibi göründü. Sanırım bu sabahki kaza onu kabul etmek istediğinden daha fazla sarstı. Ama iyi olacağına eminim. Ona söylerim." Kapıyı kapatmaya başladı.

Sana ne olduğunu anlattı mı?

Hayır. İmkânı yok. Bu mümkün değildi. Liza Eden soruşturmasının gizli olduğunu biliyordu. Kapıyı durdurmak için tam zamanında ayağını eşikten içeri itti.

"Bu resmi bir iş." Bu çoğunlukla bir yalandı ama şu noktada umurunda değildi. "Onunla kendim konuşmam gerek." Ön kapıyı omuzlayarak açtı, Mike ona direnemeyecek kadar şaşırmıştı. "Yolumu biliyorum."

Mike tartışmak için ağzını açtı ama sonra kapattı. "Tamam. Ben burada bekleyeceğim."

Evet, dostum. Bunu sen yap.

Tom merdivenleri ikişer çıktı, üst kattaki koridora ulaştığında yavaşladı. Onun yardım etmişti, bu yüzden yatak odasının nerede olduğunu biliyordu.

Hatta birkaç kez, ne kadar sorarsa sorsun anlatmadığı bir kâbustan çılglık atarak uyandığında bile orada bulunmuştu.

Liza'yı sağ salim yatağına yatırmak için bile olsa, Groper Mike'ın burada olması ... Bundan hoşlanmamıştı. Hem de hiç.

Kapıyı çalmaya başladı, sonra durdu. Onu duyabiliyordu ve ağlıyordu. Hala ağlıyordu.

Lanet olsun. Kendini berbat hissediyordu, daha da kötüsü ne için özür dileyeceğini bilmiyordu. Dikkatlice kapıyı çaldı.

"Ben *iyiyim* Mike," dediğini duydu. "Sana bunu zaten söyledim. Artık eve gidebilirsin."

Bu Tom'un daha dik durmasını sağladı ve göğsündeki gerginlik azaldı. "Benim, Liza. İçeri gelebilir miyim?"

Sessizlik kulaklarıyla buluştu. Tam ve boğucu.

"Liza?" Alnını kapıya dayadı, aniden yorgun düşmüştü. "Lütfen?" Nefes nefese kaldı. "Keyfin bilir."

Odaya girmeden önce kapıyı açıp onun iyi olduğundan emin oldu. Çakıl'ı Liza'nın sırtına kıvrılmış, başı yedek yastığın üzerinde görünce dudaklarında bir gülümseme belirdi. Çakıl başını onun olduğunu görece kadar kaldırdı, sonra köpekçe bir iç çekişle tekrar yere yığıldı.

Liza da pencereye bakacak şekilde kıvrılmıştı. Perdeyi indirmiş, odayı yarı karanlık bir hale getirmişti. "Irina'ya iyi olduğumu söyleyebilirsin. Sana beni kontrol etmeni söylediğini biliyorum."

Tom kaşlarını çattı, buna ne diyeceğini bilemiyordu. İfadeyi kabul ederse, kendini kontrol edecek kadar önemsememiş gibi görünecekti. Ama doğrudu, bu yüzden inkâr da edemezdi.

Bunun yerine önce bir adım, sonra bir adım daha atarak dizlerini yatağa dayadı. "Neden benden kaçtın?" diye sordu, çünkü gerçekten bilmek istediği şey buydu.

"Neden buraya geldin?"

Sesi kısıktı, burnu tıkalıydı. Ve ona nasıl yardım edeceğini bilmiyordu.

"Bugün endişelendim." Kelimelerin nereden geldiğinden emin değildi ama onları söyledikten sonra işlerin ters gitmeye başladığı yerin burası olduğunu fark etti. "Mercy ve Abigail için değil, çünkü kurşunlar uçuşmaya başladığında onları kendi bedenle koruyacağını biliyordum. İyi olacaklarını biliyordum." Biraz abartmıştı ama kimsenin onu suçlamayacağını düşünmüştü. "*Senin* için endişelendim. O çatıdaydım, Liza. O silahlı adamın cam kapıdan bakarken neler görebileceğini gördüm. Seni görürdü, değil mi?"

Bir uzun sessizlik daha, sonra, "Evet. Muhtemelen."

Şimdi sesi küçük ve savunmasız geliyordu. Şansını denedi ve yatağın etrafında dönerek dizlerinin yanındaki şiltenin kenarına oturdu. Elllerine baktı. Geçmişte olsa güven verici bir sarılma için onu kollarının arasına alırdı ama şu anda bu son derece kötü bir fikir gibi görünüyordu.

Saçları yüzünü kapatıyordu ve yüz hatlarını görebilmek için yavaşça kenara itti. Güzeldi, ama her zaman öyleydi, daha on yedi yaşındayken onu ilk gördüğü andan beri. *Artık on yedi yaşında değildi.* Gerçekten, gerçekten değildi.

Bu düşünceyi bir kenara itti çünkü çok yanlış geliyordu. Kız onun *Arkadaşım*. "Neden benden kaçtın? Ben ne yaptım?"

Gözleri sıkıca kapalı kaldı. "Hiçbir şey," dedi bir şey yaptığını ima eden bir ses tonuyla. O daha dün doğmamıştı. Kadınların "hiçbir şey" dediklerinde genellikle bir şey" demek istediklerini biliyordu. Ayrıca onu zorlamanın kötü bir plan olduğunu da .

Ama zorlamamak da işe yaramamıştı. "Seni rahatsız eden bir şey var," diye mırıldandı, saçlarını okşayarak.

Bir an için adamın eline doğru gevşer gibi oldu ama sonra birkaç santim geri çekilerek adamın ulaşamayacağı bir yere gitti. "Ben iyiyim," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Neden buraya geldin?"

Tom, sanki kadın ona tokat atmış gibi geri çekildi. Onun dokunuşundan hiç kaçmamıştı. Hiçbir zaman. Beyni durdu ve hiçbir kelime gelmedi. "Ne yaptım ben?" diye fısıldadı.

Yüzü düştü ve Sokolov'ların çamaşırhanesinde yaptığı gibi dudaklarını büzdü, sanki duygularını sıkı bir şekilde kontrol ediyordu. Sonunda gözlerini açtı ve ona öyle hüzünlü bir gülümseme verdi ki kalbi acıdı. "Hiçbir şey, Tom. Sen yanlış bir şey yapmadın. Şimdi, eğer başka bir şey yoksa, gitmen gerekiyor."

Ağzını açtı, sonra kapattı. Ayağa kalkmaya başladı, sonra tekrar oturdu. "Mike the-" *Groper*'ı söylememek için kendini zor tuttu. "Alt kattaki adam," diye doğaçlama yaptı. "Bu sabah yaşadığın çile yüzünden şokta olduğunu söyledi."

Çenesi gerildi. "Ona neredeyse bisikletli bir çocuğa çarpacağımı söyledim."

"Ona önemli bir şey söylemediğini biliyordum. Beni şaşırttı, hepsi bu."

"Sen ben de," diye mırıldandı.

Kalbinin sızısı biraz olsun azaldı. "Onu aramadın mı?"

Gözlerini kapatmadan önce gözlerini devirdi. "Hayır. Döndüğümde buradaydı ve ona eve gitmesini söyledim ama o da bir hemşire. Benimle ilgilenene kadar gitmeyecekti."

Seninle ilgileniyor olmalıydım.

Bu düşünce, kapalı pencere panjurlarının ardındaki mavi gökyüzü kadar netti ve onu bir anlık sessizliğe sürükledi. Sonra aklı başına geldi ve boğazını temizledi. "Ateş eden DJ Belmont'tu. Güvenlik kasetinde yüzünü gördük."

"Ne büyük şok," diye mırıldandı alaycı bir tavırla. "Bunu bu sabah anladım, süslü teknikler olmadan."

Kadının iğneleyici sözleri karşısında neredeyse gülümseyecekti ama durumun ciddiyeti onu ayık tuttu. "Ben de öyle, ama teorilerimi kanıtlarla ispatlamam gerekiyor. Seni görmüş olabilir. Tehlikede olabilirsin."

Yüz ifadesi değişmedi. "Ve?"

Onu gerçekten *görebilmek* için gözlerini açmaya zorlamak istedi. Ama ellerini kalçalarının üzerinde ve sesini sabit tuttu. "Ve uygun önlemleri alman gerekiyor. Tek başına kaçıp gitmemelisin. Hiçbir yere. *Herhangi biriyle*." Son cümleyi Groper Mike'ı düşünerek ekledi. "Biz onu yakalayana kadar olmaz."

Tek gözünü açtı. "Eğer biriyle kaçarsam, o zaman kaçmış olmam. *yalnız*."

Ona hırlamak istedi. Onu ciddiye almıyordu. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Tamam, Tom. Dikkatli olacağım. Pebbles'ı bile refakatçi olmadan yürütmeyeceğim."

"Bir polis eskortu," diye ısrar etti. Bu da Mike the Groper'ıeledi.

"Tamam." Gözünü kapattı ve battaniyeyi çekti. "Ben şimdi kestireceğim. Sen kendin çıkabilirsin. Mike'a sadece biraz sessizliğe ihtiyacım olduğunu ve yarın iyi olacağımı söyle."

Tom kararsızca durdu. "Yarın ne olacak?"

Dudakları inceldi, yüz ifadesi kararlı bir ifadeye dönüştü. "Akşam yemeğine çıkıyoruz. Bir korumaya ihtiyacım var mı?"

Sessizce durdu, kelimeler bir kez daha onu hayal kırıklığına uğrattı. Onun yutkunmasını, sonra gözlerini açmadan önce kendini toparlamasını izledi. Kız ona baktı, kahverengi gözleri meydan okumayla doluydu. "Bir korumaya ihtiyacım var mı?" diye tekrarladı. "Yoksa onu iptal mi etmeliyim? Sen söylersen yaparım."

İptal et, lanet olsun. İptal et.

Ama bu adil değildi. Doğru değildi.

Groper Mike da öyle!

Ama ne söylemesi gerektiğini biliyordu. "İptal etmeyin. Ama Ajan Raeburn'e seni nasıl koruyabileceğimizi sorana kadar evden ayrılma."

Gözle görülür bir şekilde irkildi. "Pekâlâ," diye mırıldandı. "Patronunuzdan haber bekliyorum. Eğer yarın sabaha kadar haber alamazsam, onu kendim arayacağım."

Ürkme sırası ondaydı. Kadın onu pek de belli etmeden atlamış, bilgi almak için doğrudan Raeburn'e gitmişti. "Pekâlâ." Gitmek için döndü ama kadın adını seslenince eli kapı kolundayken durakladı. "Evet?"

"Mike'a birkaç dakika içinde aşağıda olacağımı ve ona akşam yemeği hazırlayacağımı söyle."

Bir kez başını salladı ve arkasına bakmadan gitti. Mesajını Groper Mike'a iletme düşündüğünden daha zor oldu, özellikle de adam kendini beğenmiş bir şekilde memnun olduğunda.

"Hiçbir yere gitmeyi planlamamıştım," dedi Mike. "Merak etmeyin. O benimle güvende."

Tom çıkarken ön kapıyı çarpmamayı başardı. Ancak içeri girdiğinde cipin kapısını çarptı.

Croft ona bir bakış attı. Croft da ona ters ters bakarak bir şey sorması için cesaretlendirdi. "O iyi," diye tersledi. "Şimdilik yanında biri var. Raeburn'den bir koruma isteyeceğim."

Croft çok dikkatli bir şekilde, "Kabul etmeyecektir," dedi. "Birincil hedef o değil ve Mercy'nin koruma ekibinden bir adamı indirdi. Sadece seni hazırlıyorum."

"O zaman ben de arabayla gezdiririm." *Ya da onu koruması için birini tutacağım.* O zamana kadar, ona kendisi göz kulak olacaktı. Ne yaparsa yapsın, kız güvende olacaktı. "Şimdi seni saha ofisine geri götüreceğim."

"Peki sen nerede olacaksın?"

"Evdeki bilgisayar kurulumum bana verdikleri boktan makineden daha iyi." Dişlerini sıktı. "Evden çalışmamla ilgili bir sorun mu var?"

"Hiç de değil. Dövmc sanatçısı arkadaşımıla Chicos tasarımı hakkında konuşacağım."

Tom hemen pişman oldu. "Güvenli mi? Seninle gelmeli miyim?"

Croft'un kaşlarından biri uyarırcasına kalktı. "Sen daha ortaokuldayken ben Quantico'dan mezun oldum. Sanırım kendi başımın çaresine bakabilecek durumdayım."

Yüzü alev alev yanan Tom, cipi geri vitesc taktı ve garaj yolundan geri geri çıktı. "Özür dilerim."

Onun kolunu okşadı. "Bir şey yok. Bugün biraz hamsın. Anlıyorum. Arkamı kollamayc teklif ettiğın için teşekkürler. Yine de zamanını o e- postayı takip etmek için kullanmanı tercih ederim."

"Yapacağım."

YEDİ

|| EDEN, KALİFORNİYA 24 MAYIS
|| ÇARŞAMBA, :30

(DJ. olmalı," diye mırıldandı Graham, başparmaklarını Hayley'nin omurgasının iki yanında gezdirmek için eğilerek.

Graham'ın niyeti de bu olduğu için sözleri zar zor duydu. Dua töreninden Joshua'nın eşlerine tahsis edilen odaya kadar ona eşlik etmesine izin verilmişti. Şu anda oda boştu çünkü eşler kendilerine verilen işleri yapmaya gitmişlerdi. Diğer üç eş arasında kimin hangi gece Joshua ile yatacağını belirleyen bir program vardı. Bebek doğduktan sonra Hayley de bu rotasyona dahil olacaktı.

Doğum yapmasına iki hafta kaldığı için şimdilik "hafif görev "deydi.

Bu da onu ölümüne korkuttu.

"Hayley?" Graham fısıldadı. "Beni dinle. Bu çok önemli."

"Biliyorum," diye fısıldadı Hayley. "Anlat bana." Graham'a odaklanmak giderek artan korkusunu kontrol altında tutmasına yardımcı olacaktı.

"Yerleşkeden ayrılan tek kişi DJ. Uyuşturucular ona ait olmalı." "Mantıklı.

Ama bunun bize ne faydası var?" Graham, DJ'i bulduğunda ağrıyan kaslarını çok derinden kazdı. "O kadar sert değil, lütfen."

"Özür dilerim," dedi Graham. "Seni incitmek istememiştim."

Kolunu sıvazlamak için geri uzandı. "Biliyorum, Kurabiye." Dört yaşındayken graham krakerlerini sevmeye başladığında ona bu lakabı takmaya başlamıştı çünkü graham krakerlerine kendi adının verildiğine inanıyordu. Öyle bir çocuktaki ki

sevimli bir çocuktu. Şimdi ciddi bir gençti ve yaşıtı bir çocuğun taşıması gerekenden çok daha fazla sorumluluk yüklenmişti.

Yumuşakça homurdandı. "Bunu Achan'a tercih ederim."

Achan, Cennet'e vardıklarında ona İncil'de verilen isimdi. "Bir fahişe ve bir hırsız," dedi Hayley yumuşak bir sesle. "Biz buyuz."

"O benim," diye düzeltti Graham. "Sen fahişe değilsin." Kalbi eridi. "Ah. Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Öfkelendi. "Kapa çenenin. Dikkatini vermiyorsun."

"Öyleyim. Sadece DJ'in zulasını bulmanın buradan çıkmamıza nasıl yardımcı olacağını anlamıyorum."

"Bu bir zula değil," dedi Graham. "Zula bir ya da iki torba ottur. Bu bir *sevkiyat*. *Smithy Tools* etiketli o kutuda otuz kilo kokain olmalıydı. Bir yığın başka kutunun altındaydı."

Hayley, "Kutuyu başka bir şey olarak etiketlediye DJ bunu saklıyor," diye mırıldandı. "Diğerleri onun uyuşturucu sattığını bilmiyor."

"Eminim Papaz biliyordur." Graham tekrar sırtına masaj yapmaya başladı.

Neredeyse inliyordu çünkü çok iyi hissettiriyordu. "Bu enayi bahsi. Papaz burada olan her şeyi biliyor. Sen ne düşünüyorsun?"

Tekrar eğilip kızın kulağına fısıldadı. "O kokaini kullanarak buradan çıkış yolumuzu satın alacağız."

Hayley sarsılarak adamın ulaşamayacağı bir yere gitti ve ona baktı. Adam şaka yapmıyordu. Aslında, acımasızca ayık görünüyordu. "Ne oluyor Graham?" diye tısladı.

"Şşşt," diye uyardı. "İkimizi de kutuya attıracaksın."

Ağzını kapattı ama gözleri yaşlarla doluyordu. "Yapamazsın. Yakalanacaksın."

"Ve eğer yapmazsam, o kaltak bebeğini çalacak."

Hayley gözlerini kırptırdı ve gözyaşları yanaklarından aşağı süzüldü. Gözyaşlarını ev yapımı elbisesinin yünlü koluyla çabucak sildi. "Sana zarar gelmesini istemiyorum."

"Eğer doğru yaparsam, olmayacağım."

"Tamar'ı duydu. İnsanlar seni izliyor. Keşfe çıktığını biliyorlar."

"Bir şaşırtmacaya ihtiyacımız var." Karnına baktı. "Bu gece doğuma giriyormuş gibi yapacaksın. Yakalanırsam battaniye, havlu ya da başka bir şey almaya çalıştığımı söylerim."

"Hayır," diye fısıldadı. "Bu riski almana izin veremem."

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin. Teknik olarak -bu cehennem çukurunda- senden üstünüm."

Adam sırttı ama Hayley bunun komik olduğunu düşünmedi. "Seni öldürecekler."

Graham inatla, "Buradan çıkmamız gerekiyor," dedi. "Ve zamanımız tükeniyor."

Gözlerini kapattı. "Biliyorum."

"O zaman rol mü yapacaksın?"

"Evet," diye yorgunca nefes aldı. "Elbette yapacağım." Adam onun omuzlarını sıktı. "Aferin kızıma."

Ona doğru eğildi ve başını onun omzuna yasladı. "Korkuyorum, Graham."

"Biliyorum." Kolunu ona dolayarak hızlıca sarıldı. "Bunu düzelteceğim."

Hayley'nin gözyaşları akmaya devam ediyordu çünkü bu durumun düzeltilebileceğinden emin değildi. Kardeşinin güvenliğini bebeğinin güvenliğiyle takas ediyordu. Graham sert biri olduğunu düşünüyordu ama Eden'in tüm erkekleri ona bir ders vermeye karar verirse kendini asla savunamayacaktı.

Şakağına bir öpücük kondurdu, o kadar uzun zamandır yapmadığı bir şeydi ki kız bir an için afalladı. "Jellybean'in adını 'Grahamina' koymalısın. Wilhelmina gibi ama değil."

Güldü, sulu bir sesle. "Sen delisin. Ve seni seviyorum."

Cevabı bir kez daha sarılmak oldu ve sonra ayağa kalktı. "Uzan ve dinlen. Sana yiyecek bir şeyler getireyim. Ne istersin? Jerky mi, jerky mi, jerky mi?"

Kurutulmuş et son bir haftadır temel gıda maddesi olmuştu. Neyse ki kadınlar geçen sonbaharda konserve ürünler , bu yüzden henüz açlıktan ölmüyorlardı, ama o gerçekten kurutulmuş etten sıkılmaya başlamıştı. "Jerky."

Abartılı bir şekilde eğildi. "Dileğin benim-" Sonra mağara sisteminin ön tarafına doğru bir yerden gelen bağırişla aniden doğruldu. "Ne oluyor? ?"

Hayley ayağa kalkmak için çabaladı ama Graham ona kalmasını işaret etti. Endişeliydi ama kendi başına ayakta duramıyordu.

"Ne olduğuna bakacağım," dedi ve kendilerine izin verilen tüm mahremiyeti sağlayan perdenin arkasında kayboldu.

Bir dakika sonra geri döndü. "Bu Pastor. Yere düştü ve ayağa kalkamıyor. Şifacı şu anda onunla birlikte. Cemaatin çoğu da öyle."

Hayley ona kaşlarını çatı. "Graham . ." diye uyardı.

"Bu bizim şaşırtmacamız." Sırıttı. "Bana soru sormayın, ben de size yalan söylemeyeyim." Ve sonra gitmişti.

Hayley ona haykırmak istediği küfürleri ısırdı. *Sakın yakalanma. Lütfen.*

||| ROCKLIN, KALİFORNİYA 24 MAYIS
||| ÇARŞAMBA, 17:05

Bu yanlış.

Liza koltuğunda sert bir şekilde oturuyordu, Mike da onun yanındaydı. Mike kolunu kanepenin arkasına uzatmış, Liza'nın saçlarıyla oynuyordu.

Bu yanlış. Zihninde dönüp duran ve izledikleri filmi bastıran düşünce buydu. Bütün zaman boyunca Tom'u düşünmüştü. Ve eve geldiğinde garaj kapısının açıldığını duyduğu için yan kapıya koşma dürtüsüyle savaşıyordu.

Umutsuz vakasın. Acınacak haldesin.

Bir de Mike vardı. Filmde kıkır kıkır gülüyordu, kadının zihninde çalkalanan düşüncelerden haberi yoktu.

Onu kullanıyorsun. Kendine Tom Hunter'dan uzaklaşabileceğini göstermek istiyorsun ama Mike'a haksızlık ediyorsun. Tıpkı Fritz'e yaptığın gibi. Aynı hatayı tekrar yapma.

Liza bu adama aralarında bir şey olabileceğini dndrdğ için kendinden nefret ediyordu. *Ona gereği söyle o zaman.*

Derin bir nefes aldı ve ona doğru döndü. "Mike?"

"Hm?"

"Filmi durdurabilir misin? Seninle konuşmam lazım."

Hemen kumandaya bast ve film durdu. "Sorun ne?"

Neşesiz bir kahkaha attı. "O kadar çok şey var ki, nereden başlayacağımı bilemiyorum. Ama en önemlisi, bir ilişkiye hazır olduğumu sanmıyorum."

Dondu kaldı. "Neden olmasın?" diye temkinli bir şekilde sordu.

Çünkü beni istemeyen bir adama aşım ve sen ikinci plandasn. Gözlerini kapattı, gereği yüksek sesle söylemek istemiyordu. "Um . . . Ben evliydim."

Mike çekildi, yaşadığı şok belliydi. "Ne? Ne zaman? Ne zaman?"

Kiminle?" "Bir yıldan daha uzun bir süre önce. O ... o öldü."

Mike nefesini içine çekti. "Aman Tanrım, Liza. Özür dilerim."

"Teşekkür ederim." *Ben de özür dilerim. Size böyle saptrdğım için zgnm.* nk Mike'la birlikte olamamasnn Fritz'le hiçbir ilgisi yoktu, her şey Tom'la ilgiliydi. "Kabil'in dışında bir keskin nişanc tarafından öldürüldü."

"Aman Tanrım," dedi usulca.

Nazikçe. "Ben de oradaydm."

Bu sefer nefesi tamamen kesilmişti. Sonra nefesini bıraktı. "Liza, hiçbir fikrim yoktu," diye fsldadı. "ok özür dilerim."

"Yani ...". Ellerini belirsiz bir hareketle salladı. "Hazır değilim. Seni incitmek istemiyorum." Bu doğruyd. Çok doğruyd. "Bunun olacağından daha fazlası olduğunu düşünmeni istemiyorum."

Mike bir an sessiz kaldı, sonra sarılmak için onu kendine çekti. "Onu kaybettiğin için zgnm. Onu kurtaramadğın için zgnm."

O da bir hemşireydi, en azından bu kısm anlıyordu. "Ben yapamadan kan kaybından öldü," dedi kısık sesle.

"Yaralandn mı?"

"Pek sayılmaz." Kalçasına yediği kurşun bunun yanında çok anlamsız kalmıştı.

"Ölen tek kişi o muydu?"

"Hayır," diye fısıldadı. "Birkaç tane ."

"Özür dilerim."

"Ben de."

Onu bıraktı, çarpık bir gülümseme dudaklarını eğdi. "Demek burası sahneden sağa döndüğüm yer, ha?"

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Parmağını dudaklarının üzerine koydu. "Anlıyorum. Açıkçası birçok nedenden dolayı hoşuma gitmiyor, çünkü senden çok hoşlanıyorum. Bence birlikte iyi olabilirdik."

Sertçe yutkundu, hiçbir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? *Birlikte iyi olmamız pek mümkün değil, çünkü en iyi arkadaşıma olan yedi yıllık aşkıma bir türlü unutamıyorum.*

Bu çok fazla gerçektir.

İç çekti. "Eğer nazikçe çekilmem gerekiyorsa, en azından bu bir basketbol yıldızı değil, bir savaş kahramanı yüzünden olacak."

Liza gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

"Komşunuz Tom. Onun yüzünden olabileceğini düşündüm." Gözleri yanıyordu. "Hayır. Biz sadece-"

"Sadece arkadaşız," diye bitirdi Mike. "Seni duyuyorum. Onun anladığından emin değilim. Daha önce onu içeri almadığımda neredeyse kafamı koparıyordu."

Liza sadece bakabildi. *Ya Mike haklıysa?*

Sen aptalsın. Aptal, aptal, aptal. Çoktan ve bir dahaki sefere daha çok canı yanacaktı.

"Kocanı biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Döndüğümde kimseye söyleyemeyecek kadar acı vericiydi ve sonra ..." Omuz silkti. "Anlattığım ilk kişi sensin."

Çarpık gülümseme yeniden ortaya çıktı. "Sanırım bu da bir şeydir." Alnından öpmek için eğildi. "Hazır olduğunda beni ara, tamam mı?"

Bir şekilde kendi gülümsemesini buldu. "Tamam. Ama umarım o zamana kadar harika biriyle mutlu olursun. Sen bir erkek için fazla iyisin."

yalnız."

"Ben de aynısını söyledim ama sanırım bunu hallettik." Ayağa kalktı ve ayaklarının dibinde yatan Pebbles'a doğru tökezledi.

Pebbles başını kaldırıp ona baktı, sonra tekrar uyumaya başladı. Mike uzanıp kulaklarının arkasını kaşıdı. "Beni dışarı çıkar da kapını kilitlediğini bileyim."

Liza onun dediğini yaptı, sonra da ön kapıya yaslandı. Tom'u görmeye gitmiyordu. Gitmeyecekti. Meşgul olacaktı.

İlk adım, eski bir askeri doktoru bir aylığına işe almak isteyen biri olup olmadığını görmek için iş ilanlarını kontrol etmektir. Hemşirelik okuluna başlamadan önce ara verme kararı zaten hayallere dayanıyordu. Tom'la aynı şehirde olduklarında her şeyin farklı olacağına dair umutları vardı. Birbirlerinin yanında yaşayacaklardı. Tory gitmişti. Fritz gitmişti. İkisi de bekârdı ve ... birlikteydiler. Ama değillerdi.

Bu ayki tatilini onunla geçirmeyi umuyordu. İkisinin de Sacramento'ya gelmiş olması, kaderin sonunda ona gülümsediğini gösteriyordu.

İç çekti. "Çok aptalım."

Pebbles başını kaldırdı, sonra merakla yana yatırdı. Tom genellikle işten eve döndüğünde köpeği almaya gelirdi ama yatak odasındaki konuşmadan sonra ya Pebbles'ı rahatlatmak için ona ihtiyacı olduğunu düşünmüş olmalıydı ya da ondan uzak duruyordu. Belki ikisi de. Sebep ne olursa olsun, ona eşlik ettiği için memnundu.

"Ama artık değil," dedi Pebbles'a kararlılıkla. "Planlar değişti. Ben işe geri dönüyorum. Ama önce akşam yemeğini getireceğim."

Çakıl heyecanla ayağa fırladı, Liza kapıdan uzaklaşırken olduğu yerde hoplayıp zıpladı. Büyük köpeğin yanında durdu ve ağzına bir öpücük kondurdu. "Beni seviyorsun, değil mi?"

Pebbles onun yüzünü yaladı ve Liza güldü. "Hadi bakalım. Önce mama, sonra arka bahçede oyun zamanı. Sonra da seni eve götüreceğim."

Köpeği Tom'un evine mutfak kapısından sokacaktı, umarım adamdan kaçmayı başarırdı. Çünkü bugün adamla bir konuşma daha yapabileceğinden emin değildi.

Tom, klavyesinin üzerine koyduğu elinin altına soğuk ve ıslak bir şey girdiğinde sıçradı. Sonra bunun Pebbles olduğunu fark edince sakinleşti. İşine o kadar dalmıştı ki Liza'nın onu getirdiğini duymamıştı.

Kulağını kaşıyarak Liza'yı aramak için ayağa kalktı, sonra misafirleri olduğunu hatırladı. Groper Mike kalmıştı ve saha ofisinden eve döndüğünde onların film izlediklerini duymuştu.

Bu bilgiyi edinmek için kulağını duvara dayamak zorunda kalması kimseye itiraf edebileceği bir şey değildi. Pebbles'a bile, gerçi o asla söylemezdi.

Panjurlardan baktı, garaj yolunun açık olduğunu görünce rahatladı. Garaj kapısının açıldığını duymamıştı, yani Liza'nın arabası hâlâ içeride, kendi arabasının yanına park edilmişti. Groper Mike gitmişti.

Kapıya giderek ona seslendi. "Liza! Neredesin?" Çünkü her zaman Pebbles'la birlikte gelirdi. Birlikte yemek yerler ve televizyon seyretmek için yerlerine yerleşirlerdi.

Tom'un buna ihtiyacı vardı. Çok uzun süredir bilgisayar ekranına bakıyordu ve hayal kırıklığına uğramaya başlamıştı. Cameron Cook'un e-postasının izini sürmekte başarısız olmuştu. Birkaç proxy sunucusu üzerinden izini sürmüş, sonra da duvara toslamıştı.

Ya ağ çalışanları gerçekten iyiydi ya da sunucuları artık aktif değildi. Croft'un Chicos'un dövme sanatçısını takip etme konusunda daha şanslı olduğunu umuyordu.

"Liza!" diye tekrar seslendi, sonra telefonu gelen bir mesajla çınlayınca içini çekti.

Pebbles'ı evine koydum. Karnı doydu.

Hepsi bu kadardı. *Sonra görüşürüz, nasıl gidiyor ya da yemekte ne var gibi şeyler yoktu.* Mike'la yarın hâlâ dışarı çıkıp çıkmayacaklarını merak etti. Ona gitmemesini söylemeli miydi diye düşündü.

Neredeyse bunu istiyor gibi görünüyordu.

Onu aramaya başladı, sonra kendini durdurdu. Ne söyleyeceğini bilmiyordu. Yıllardır arkadaşlıklar. Liza, çıktıkları süre boyunca Tory hakkında bilgi sahibi olmasına güvendiği tek kişiydi. Sırlarını ve umutlarını paylaşmışlardı. Tory hamile kaldığında bile ona söylemişti.

Ama ondan sonra o kadar da değil. Tom aşığı, dünyanın geri kalanına karşı kördü. Sonra şoka girmiş, yas tutmuştu. Sonra da aşkı ve doğmamış çocukları için adaleti sağlamaya odaklanmıştı.

İstemedi de olsa Liza'yı dışlamıştı. Ona Tory'nin öldüğünü bile söylememişti. Geçen Noel günü Afganistan'dan eve döndüğünde . Hayatını birlikte geçirmek istediği kadınla tanışmayı umarak gelmişti.

Ona Tory'nin öldüğünü söylediğinde gözlerindeki şoku hâlâ hatırlıyordu. Sonra da bunu ondan sakladığı için duyduğu acıyı.

"Ama ondan sonra iyi görünüyordu," dedi ona bakan Pebbles'a. "Mutluydu." Ta ki mutlu olmayana kadar. Peki bu gerçekten ne zaman başlamıştı? Şimdi hatırlayamıyor gibiydi. Mercy ve Gideon'un içinde bulunduğu tehlike yüzünden dikkati dağılmıştı. "Ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Sence yanlış olan ne?"

Pebbles sadece kırbaç gibi kuyruğunu salladı, dili yana doğru sarktı. "Hiç yardımcı olmuyorsun." Kulaklarını ovma için eğildi. "Ama sen hâlâ iyi bir kız."

Kız onun yüzünü yaladı ve adam yüzünü buruşturarak aniden doğruldu. Neredeyse onu bu alışkanlığından vazgeçirecekti ama Liza buna izin verdi.

Sandalyesine geri yaslandı ve asık suratla ekranına bakmaya başladı. Eden için bir ay önce, Ephraim Mercy Callahan'ı kaçırmaya niyetlendiğinde bir proje dosyası oluşturmuştu. Hâlâ acınacak kadar zayıftı.

Pebbles havlamaya başlamadan bir saniye önce arabanın motor sesini duydu. Büyük olasılıkla bir hırsızın yüzünü yalamış olmasına rağmen sesi çok sertti.

Onu susturdu, sonra pencereyi tekrar kontrol etti, Rafe Sokolov ve Mercy Callahan arabanın önüne park etmiş Subaru'dan çıktıklarında kaşlarını çatı. Rafe bastonuna yaslanarak Mercy'ye ön kapıya kadar eşlik etti ve her adımda vücudunu Mercy ile cadde arasında tuttu.

Caddenin karşısına baktığında direksiyonunda Ajan Rodriguez'in oturduğu siyah bir SUV gördü. Vardiyası yakında bitecek ve nöbet görevini yerine başkası devralacaktı. Adam şimdilik tetikteydi, sokağı gözetlemeye devam etmeden önce Tom'a hafif bir selam verdi.

Mercy sanki Liza kapıyı açık tutuyormuş gibi hızla dubleksin Liza'nın tarafında kayboldu. Bu onda oraya gidip daha birkaç saat önce bir cinayet girişimine tanık olduğunu hatırlatma isteği uyandırdı.

Konukları gittiğinde ona uygun güvenlik konusunda bir ders verecekti. Şimdilik Rafe onlarla birlikteydi ve bu Tom'un gözünde fazlasıyla yeterliydi. Cinayet masası dedektifi anlayışlıydı ve ateşli silahlardan anlıyordu. Gideon'un kız arkadaşı Daisy gibi keskin nişancı değildi ama Liza'yı koruyabilecek kapasiteye fazlasıyla sahipti.

Ama Rafe içeri girmedi. Mercy'ye bir öpücük kondurarak Liza'nın kapısının eşiğinden geri çekildi ve iki ön kapı arasındaki çimenlik alanı geçmeden önce Tom'un penceresine bir göz attı. Kapıyı çalınca Çakıl yine havlamaya başladı ve Tom kapıyı açmak için aşağı indi.

"Hey," dedi Rafe, gözleri Tom'u içine çekerek. "Alınma dostum ama bok gibi görünüyorsun."

Tom her yöne savrulan saçlarını düzeltti. "Çalışıyordum," dedi sert bir sesle.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Rafe içeriyi işaret etti. "İçeri girebilir miyim yoksa verandanın önünde durup sana bir şeyler söylemem mi gerekiyor?"

"Ah. Özür dilerim." Yanakları kızaran Tom, Rafe'in içeri girmesine izin vermek için geri çekildi. "Annem bana çok kızardı. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Bira, su ve gazoz var."

"Bir biraya ne dersin? Mercy ve Liza bir süre meşgul olacaklar, bu yüzden birkaç saat araba kullanmama gerek yok. Bir tane alabilirim."

Tom mutfığa doğru yürüdü, Rafe de arkasından. "Ne yapmakla meşgulsün?" diye sordu.

"Konuşuyoruz." Gülümsedi. "Ve konuşmak, ve biraz daha konuşmak. Liza için minnettarım. Mercy'nin bir arkadaşına ihtiyacı vardı. Farrah'ı özleyiyor."

Farrah, Mercy'nin New Orleans'tan en iyi arkadaşıydı. Tom Farrah'ı severdi. Komik ve zekiydi ve annesininki gibi bir kalbi vardı. "Sanırım o

yapar."

Rafe, Tom'un mutfak adasındaki tabureye tünedi. "Liza bugün keyifsiz görünüyordu. Mercy endişelendi. Ona bunun muhtemelen bir keskin nişancı görmenin şokundan kaynaklandığını söyledim ama Mercy'nin Liza'nın iyi olduğundan emin olmak için kendi kendine kontrol etmesi gerekiyordu."

"Onu gördüğümde iyi görünüyordu," dedi Tom ve sonra yüzünü buruşturdu. Kendi sesindeki asidi duyabiliyordu ve Rafe'in duymadığını düşünecek kadar aptal değildi. Elinde iki birayla buzdolabından döndüğünde Rafe'nin kaşları kalkmıştı.

"Bilmek istiyor muyum?" Rafe sordu.

Tom omuz silkti. "Bilinecek bir şey yok." Çekmeceyi karıştırıp bir şişe açacağı buldu, sonra şişelerin kapaklarını çevirdi. "Eve geldiğimde misafiri vardı."

Rafe fazlasıyla ilgili görünüyordu. "Şirket mi?"

Tom Rafe'e bir şişe uzattı ve kendi birasının yarısını bir içti. Uzun bir gün olmuştu ve teknik olarak mesai saati dışındaydı, bu yüzden bira içtiği için suçluluk duymayacaktı.

Elindeki şişeye baktı, ters ters baktı. Evet, kendini suçlu hissedecekti çünkü Cameron Cook'un e-postasının izini henüz bulamamıştı. Şişeyi bir kenara bıraktı ve buzdolabından biraz peynir çıkardı. "Öğle yemeği yemedim. Biraz ister misin?"

"Yemek vakti," dedi Rafe yumuşak bir sesle. "Arkadaşı kimdi?"

Tom sinirini peynirden çıkararak bloğa gereğinden fazla güçle vurdu. "Mike." *Groper*. "Gaziler evinde tanıdığı bir hemşire."

"Mike," dedi Rafe yavaşça. "Şey, önce orada değildi."

"Çünkü o gitti." Peyniri dilimlemeyi bitirdi ve aralarındaki mutfak adasına bir tabak koydu. *Konuyu değiştirme zamanı gelmişti*. "Bugün, ailenin evinde mi? Ben gitmeden önce bir şey söylemek ister gibiydin ama söylemedin."

"Ben de bu yüzden buradayım. Belmont'un sırtında dövmesi olan çete mi?"

"Chicolar mı? Ne olmuş onlara?"

"Onları tanıyorum."

Tom hareketsiz kaldı. "Nasıl?"

"Cinayet masasından önce narkotikteydim. Çeteler bölümüyle çalıştım."

Tom başını salladı. "Bunu biliyordum. Gizli görevdeydin. Yerel bir suç patronunu alaşağı ettin." Bu azımsanacak bir başarı değildi. Gizli görev, tehlikeli olmasının yanı sıra duygusal olarak da yıpratıcı olabilirdi. Özellikle de Rafe gibi sosyal bir adam için. "Ne kadar süre gizli görevde kaldın?"

"İki yıl." Yüz ifadesinden, bu yılların çok zor yıllar olduğu anlaşılıyordu.

"Ve Chicos'tan biriyle mi tanıştın?"

Tekrar başını salladı. "zamanlar kendilerine böyle demiyorlardı. Hâlâ Yanjingshe'ydiler. 'Chicos' adını kullanmak yeni yönetimin akıllıca bir hamlesiydi. Benim de içinde bulunduğum örgütün tedarikçilerinden biriydiler. Bu büyük baskınlardan önceydi."

"Ajan Croft bana onlardan bahsetti. Ayrıca yönetimin değiştiğini de söyledi."

"Doğru. Patronlar Federaller tarafından tutuklandığında alt düzeydeki adamların çoğu görevi devralmak için yükseldi. Alt seviyedeki adamlar bizim birlikte çalıştığımız adamlar olurdu, yani ..."

Tom küçük bir umut ışığı hissetti. "Mükemmel. Croft dövme sanatçılarıyla görüşüyor. Dövmeleri yapanı bulabilirse ve onlar da bizi DJ'in çete arkadaşlarına yönlendirirse, belki fotoğraf dizisinden bir kimlik tespiti yapabilirsiniz."

Rafe'in ifadesi alaycı bir hal aldı. "Sivil bir tanık olacağım. Oh ne güzel."

Tom yüzünü buruşturdu. Rafe aylar önce geçirdiği bir sakatlık nedeniyle polis teşkilatından ayrılmıştı. Son duyduğuna göre, Rafe'in teşkilata dönmesi kesin değildi. "Özür dilerim. Ben-"

"değil," diye sertçe araya girdi Rafe. ". Ciddiyim. Sadece sürecin diğer tarafında olmak garip olacak."

Tom Tory'yi düşündü. Kız öldürüldüğünde polisler tarafından sorgulanmamıştı, çünkü kimse böyle bir şey olduğunu bilmiyordu. O da ortaya çıkmamıştı. Katilin izini kendi başına sürmüştü. Ve ... sonuçtan gurur duymuyordu ama o pislik ölmüştü ve asıl önemli olan da buydu. Canavar bir daha asla masum bir kadına zarar veremeyecekti.

"Yo. Hunter."

Tom gözlerini kırptırdı, birden Rafe'in parmaklarını şıklattığını fark etti. "Özür dilerim."

"Nereye gittin?"

"Hakkında konuşmaktan hoşlanmadığım bir yer."

Rafe kaşlarını kaldırdı. "Yeterince makul. Her neyse, eğer yapabilirsem o Chicos piçlerinden bazılarını alt etmene yardım etmekten mutluluk duyarım. Açık konuşmak gerekirse, bu benim için kişisel bir mesele."

Tom bir tabureye oturdu ve dirseğini tezgâha dayadı. "Nasıl yani?"

Rafe'in yüz ifadesi, acımasız bir kararlılık ve bastırılmış bir hüznün karışımıydı. "Bir keresinde bana birini kaybettiğin için NBA'den ayrılıp FBI'a girdiğini söylemiştin. Her zaman bu değişikliği yapmayı planladığını ama bu kaybın seni teşvik ettiğini söylemiştin."

Tom o konuşmayı hatırlıyordu. Sokolov klanıyla ilk kez o zaman tanışmış, Irina onu eve kekle ve bir anne kucaklamasıyla göndermiş, kendi annesini o kadar özlemesine neden olmuştu ki arabasına biner binmez onu aramıştı. "Sen de birini kaybettiğini, bu yüzden Çete'den Cinayet Masası'na geçtiğini söylemiştin."

Rafe başını salladı. "Bana Molina'yla başımı belaya sokacak bir şey yapmamamı söyledin ama sonra nişanlını korumak için her şeyi yapabileceğini söyledin. Kaybettiğin kişinin o olduğunu düşündüm. Haksız mıyım?"

Tom'un boğazı düğümlendi ve sözcükleri zorlukla çıkarabildi. "Evet."

"Adı neydi?"

"Victoria. Ona Tory derdim." Yutkundu, bu hareket acı vericiydi. "Öldürüldü." Taşıdığı bebek de öyle. *Bizim bebeğimiz.* Ama onlar hakkında konuşmak şöyle dursun, doğmamış çocuklarını düşünmek bile çok acı veriyordu.

Rafe gözlerini kırptırdı. "Bunu bilmiyordum. Nişanlım Bella'ydı. Mafya babasının adamları tarafından öldürüldü. Davamızda çalışan savcıydı." Tereddüt etti. "İlişkımız halka açık değildi."

Vay be. Ne kadar da ortak noktamız varmış. "Birinizin davadan çekilmesi gerekirdi."

"Evet. İkimiz de diğerinin bunu yapmak zorunda kalmasını istemedik, bu yüzden ilişkimizi gizli tuttuk. Zaten bunu halka açıklayamazdım."

ama ben istedim."

Tom bakışlarını peynir tabağına indirdi, dalgınca dilimlerden biriyle oynuyordu. "Anladım. Tory takımımızın fizyoterapistiydi. Muhtemelen sorun olmazdı ama kimseye söylemememiz konusunda çok kararlıydı. İşini kaybedeceğinden korkuyordu."

"Bu kadar çok ortak noktamız olduğunu fark etmemiştim. Tory'ni kaybettiğin için üzgünüm."

"Aynı şekilde." Kafasını kaldırdı. "Bella'yı öldüren adamları yakaladınız mı?"

". öldürmek zorunda kaldım. Birkaçını canlı ele geçirebildim. Yine de benimle savaşmayı seçenlerin gözüne uyku girmedi. Önce onlar ateş etti ama tetik parmağım hazır, istekli ve becerikliydi."

Tom, Tory'nin katilini yakalamak için yaptıklarını düşündü. Üzgün değildi. Belki bir ya da iki ayrıntı için ama sonuç için değil. "Mercy biliyor mu?"

"Öyle. Benim hakkımda ne düşüneceğinden emin değildim ama onları dışarı çıkardığım için mutluydu. Ortağımın arkasını kollayarak evine, ailesinin yanına dönmesini sağladığımı söyledi. Hayatta kaldığım ve adaletin yerini bulduğunu gördüğüm için."

"Sevindim." Tom'un sesi sertti ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. Liza'nın ne yaptığını bilse ne düşüneceğini merak etti ve sonuçtan onun da mutlu olacağını bildiği için hemen rahatladı. Onun Liza'sı sert, korkusuz ve korumak için yaratılmıştı. *Tory onu severdi.*

Bekle. Ne? Nefesi göğsünde kekeleyerek öksürmesine neden oldu. *Onun Liza'sı mı?* Onun değildi. Ve eğer öyle olmasını isterse? Bundan mutlu olmazdı. Özellikle de son konuşmalarına bakılırsa. Ve bundan mutlu olsa bile... Onu ve Tory'yi aynı nefeste düşünmek bile ihanet gibi geliyordu.

"İyi misin?" Rafe kibarca sordu.

Tom birasından bir yudum aldı. "Evet. Sadece yanlış yuttum." Boğazını tekrar temizledi ve nefes alış verişinin düzelmesini bekledi. Ne hakkında konuşuyorlardı ki? *Ah, evet. Doğru ya.* "Bella'nın Chicos'un parmağı var mı? Bu yüzden mi kişisel?"

"Dolaylı olarak. Hedefimizin en büyük tedarikçilerinden biriydiler. Chicos'un şehrin organize suçlarını canlı ve iyi tutmak için bir nedeni vardı. Arz ve talep falan. Orta düzey haydutlardan birkaçını hatırlıyorum. DJ birlikte çalıştıklarımdan biri değildi. Bunu size söyleyebilirim."

"Bildiğim iyi oldu." Tom peynir tabağını itti, artık aç değildi. "Umarım Croft araştırmasında benimkinden daha başarılı olur."

"O çocuğun e-postasını takip etmeye çalışıyordun."

Tom sadece ona baktı. "Jeff Bunker mı söyledi?" Çünkü elbette söylemiştir.

"Evet. Annesi ve benim Zoya ve Jeff'in bir daha San Francisco'ya yalnız gitmemeleri gerektiğini öğrenmeleri için bir araya geldiğimiz akşam yemeğinde her şey ortaya çıktı. Takip edemediniz mi?"

"Kaynağa değil. Sanırım sunucularını çevrimdışı hale getirdiler. Ya da belki sadece kullanmak istediklerinde bağlıyorlardır."

"Bu sabahtan önce, DJ öldüğü için sessiz kaldıklarını umuyordum."

"Evet. Pislik," diye mırıldandı Tom. Cam kapının önünde duran Liza'nın görüntüsü aklından bir türlü çıkmıyordu. "Mercy ve Abigail nasıllar?"

"Abigail iyi ama Mercy mahvoldu. Abigail için kendini toparladı ama yalnız kaldığımızda dağıldı. Bir ay boyunca her hareketini izledikten sonra biraz kayıtsızlaştı. Onun sözü, benim değil. Onun asla pes etmeyeceğini biliyordu ama hepimiz gibi o da ölmüş olmasını umuyordu. Bugün öğleden sonra ayrılış şekli yüzünden Liza için endişeleniyordu."

Tom, Rafe'in doğrudan bakışlarındaki soru karşısında yanaklarının ısındığını hissetti ama o konuya girmesine imkân yoktu. Özellikle de bunu kendisi de anlamamışken. "Bir süre üzgündü ama sanırım arkadaşı onu neşelendirdi."

"Arkadaşı mı?"

"Mike." Tacizci. Kendini beğenmiş piç.

"Doğru." Rafe tekrar başını salladı. "Eğer e-posta izi bir fiyaskoysa, elinizde başka ne var?"

Tom ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. "Bu konular hakkında konuşamam."
Rafe cebinden bir not defteri çıkardı. "İyi bir şey hakkında konuşabilirim
o."

"Ne?"

Rafe not defterini salladı. "Kendi Eden proje dosyamın bir özeti." "Sen-"
"Üzerinde çalışıyor olması . Her neyse. Eğer benimle konuşamazsan
dinleyebilir."

Tom taburesine yerleşti. "Son bir aydır ne yaptığını merak ediyordum.
Mercy'nin güvenliği söz konusu olduğunda boş durmayacağını düşündüm. Vur
bana."

SEKİZ

ROCKLIN, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, 20:00

Mercy kaşığıny bir kutu Rocky Road'a daldırdı. "Neden onunla konuşmuyorsun?"

Liza çok acıyan gözlerini devirdi. Çünkü Mercy'yle yalnız kaldıkları anda Mercy kollarını açmış ve Liza ağlarken sırtını sıvazlamıştı. "Onun bir nişanlısı vardı. Adı Tory'ydi."

"Oh." Mercy yüzünü buruşturdu. "Öyle miydi?"

"O öldürüldü. Aslında öldürüldü. Bir yıldan biraz daha uzun bir süre önceydi, ben hala Afganistan'dayken. Karanlıkta kaldı, benimle konuşmadı, e-postalarımaya cevap vermedi."

"Bir yıl o kadar da uzun bir süre değil, değil mi?"

"Hayır." Liza'nın kendi kocasını kaybetmiş olması Mercy'yle bile konuşmak istediğı bir şey değildi. Bu yüzden Mercy'nin anlamasını sağlayacak tek gerçeğı ekledi. "Hamileydi."

Mercy'nin rengi soldu. "Olamaz."

"Evet. Yani anlıyorum. Anlıyorum. O hazır değil. Ve hazır olduğunda, bu benim için olmayacak."

"Peki ne yapacaksın?" Mercy pratik bir şekilde sordu. "Ondan sonsuza dek kaçacak mısın? Taşınacak ve köpeğın velayetini paylaşacak mısınız?"

"Olabilir. Bu dönem için yurttta bir oda tutmaya çalışacağım. Çok geç olabilir ama gelecek yıl için bir oda bulacağım. Bu Tom'a yeni bir kiracı bulması için zaman kazandırır."

Mercy, "Alaycı davranıyordum," dedi.

"Değildim." Biraz dondurma yedi, sonra arkasına yaslanıp arkadaşını inceledi. "İyi değilsin."

Mercy güldü, sesi sertti. "Hayır, . Birlikte iyi olmayabileceğimizi düşündüm."

"Rodriguez hala dışarıda mı?"

"Bir saat daha. Vardiya değişimi yapıyorlar ve Ajan Fisher geliyor. Irina'nın yemeklerinin hayranıdır, bu yüzden ona her zaman sonrası için bir atıştırma ayırırım. Rafe'nin Subaru'sunun arkasındaki soğutucuda, Rodriguez'in eve götürmesi için bir gece atıştırma ile birlikte."

Liza gülümsedi. "Bu iş bittiğinde o çocuklar seni korumayı özleyecekler. Bahse girerim hiç bu kadar iyi yemek yememişlerdir."

Mercy'nin gülümsemesi gergin ama gerçektir. "Irina'ya aşık oldular." "Ben de aşık oldum. Bana annemi özletiyor."

"Ben de. Oh, neredeyse unutuyordum." Cebinden içi açık çay dolu bir poşet çıkardı. "Özel çay," dedi kaşlarını sallayarak. "Irina seni . Senin için akşam yemeği de gönderdi. Arabada unuttum ama Rafe biz ayrılmadan önce getirebilir."

Liza kıkırdadı ve bu onu çok daha iyi hissettirdi. "O kadın," dedi sevgiyle. "Onu özleyeceğim."

Mercy'nin kaşları havalandı. "Onu neden özleyesin ki? Davis'te hemşirelik okuluna gidiyorsun, Timbuktu'ya değil. Yine de Pazar yemeğine gelmeni bekleyecektir." Kaşlarını indirdi, alnını çattı. "Hâlâ Pazar yemeğine gelmeyi planlıyorsun, değil mi?"

Yok artık. Tom orada olacak. "Muhtemelen meşgul olacağım," diye zorlukla başardı. "Saçmalık." Mercy dondurmaya tekrar dalmadan önce kaşığını salladı. "Bizi terk etmeyeceksin, çünkü Tom Hunter budalanın teki. sik."

Liza boğuldu. "O bir değil."

"Seni ağlattı," dedi Mercy inatla. "Ve hiçbir şeyden haberi yok."

"Tamamen bilgisiz," diye onayladı Liza. "Ama hıyar değil. O iyi bir adam."

"Umutsuz vakasın. Madem o kadar iyi bir adam, o zaman yakala ve konuş onunla."

Liza cevap vermeye başladı, sonra ters ters baktı. "Hey. Ne yaptığını anladım. İyi olmadığını söyledim ve sen -oldukça ustaca, söylemeliyim ki-konuşmayı tekrar bana çevirdin."

Mercy iç çekti. "Ne söylememi istiyorsun? Evet, korkuyorum. Her zaman korkuyorum. Ve korkmaktan yoruldum. Kulağa ne kadar çılgınca gelse de DJ'in bugün bir hamle yapmasına sevindim."

"Hiç de çılgınca değil. En azından nerede olduğunu biliyorsun. Ya da o anda nerede olduğunu."

"Bize silah doğrulttu. Aslında sana. Bunu bir daha asla yapma. Seni vurabilirdi."

"Seni vurabilirdi. Ve Abigail'i."

Mercy ürperdi. "Oraya gitme bile. Sonsuza dek bu konuda kâbuslar göreceğim. Biriyle bir yere gitmekten korkuyorum."

"Bu bir terörist taktiği," dedi Liza. "Hayatınızı yaşamaktan korkmanızı sağlar." "İşe yarıyor," dedi Mercy acımasızca. "Bana bir boğa gözü satın alma isteği veriyor

kostümünü giy ve bağır, Gel ve beni al, pislik. "

Liza nefesini içine çekti. "Ama yapmayacaksın."

"Hayır." Ama Mercy'nin sırtışı bile korkmuş görünüyordu. "Boğa gözü kostümünü nereden alacağımı bilmiyorum. Ama eminim Amazon'da bir tane vardır."

"Merhamet."

Mercy dondurmaya odaklandı. "Bunu yapmayacağım. Ama yapmak istiyorum. Bunun bitmesini istiyorum." Başını kaldırdı, yeşil gözleri yaşlarla doluydu. "Hayatımı geri istiyorum. Rafe'yi, Gideon'u, Amos'u, Abigail'i ve hepinizi buldum. Onların zarar görmesini istemiyorum. Ya da senin. Özellikle de beni koruduğun için kendini hedef haline getirmişken. Bu DJ Belmont ve benim aramda. Başka kimse zarar görmemeli."

"Bu DJ Belmont ve FBI arasında. Bunu bildiğine dair bana söz ver."

Mercy sadece başını salladı. "Onu bulamazlar. Eden'in otuz yıl boyunca saklı kalmasının bir nedeni var. Saklanmakta çok iyiler. DJ kayasının altına geri dönecek ve dışarı çıkması bir ay daha sürebilir. Ya da bir yıl. Buna edemem, korku içinde yaşamaya. Ben soramam

Sokolovs'un da yapmasını istemiyorum. Boğa gözü kostümü fikrini gittikçe daha çok beğeniyorum."

Liza'nın kanı dondu. "Bana söz ver," diye fısıldadı. "Lanet olsun, Mercy."

Mercy gözlerini kırıştırarak yanaklarındaki yaşları sildi. "Hayır. Yapmayacağıma söz veremem. Onu dışarı çekmek en mantıklısı ve ben de tek yemim." Kaşları meydan okurcasına kalktı. "Ve eğer bundan Rafe'e bahsedersen, votkayla sarhoş olduğunu söylerim."

"Tom'a söylerim," diye tehdit etti

Liza. "Votka," diye tekrarladı.

"O içmediğimi biliyor."

Mercy'nin çenesi kalktı. "O zaman ben de ona budalanın teki olduğunu ve seni fark etmesi gerektiğini söylerim."

Liza'nın ağzı açık kaldı. "."

Mercy gözlerini devirdi. "Hayır, yapmazdım. Ama kirli yalanlarını itibarsızlaştırmak için başka bir şey düşünürdüm."

"Lanet olası gerçek olan kirli yalanlar."

"Potayto, potahto."

Liza nefes verdi. "Lütfen aptalca bir şey yapma. Lütfen."

Mercy kaçırıldı. "Rafe'in benim için sürpriz bir parti planladığını biliyor muydun?"

Liza konunun aniden değişmesiyle gözlerini kırıştırdı. "Hayır. Ne zaman?" "Pazar günü. Bildiğimi bilmiyor. Irina'da yapılacak. ve Karl'ın. Elbette davetlisiniz."

"Tamam," dedi Liza yavaşça. "Ne getirebilirim?"

"Kendin." Ağzının bir tarafı alaycı bir şekilde kalktı. "Belki biraz da şu Rüya Çikolatalarından."

"Bitti ve bitti. Ama bunu bana neden söylüyorsun?"

"Çünkü Rafe, SacPD'den altı eski arkadaşını koruma olarak tuttu. Altı, Liza. Silahlı olacaklar ve evi kuşatmış olacaklar." "Bu ... iyi mi?"

"Hayır," diye tersledi Mercy. "Bu çok kötü. DJ Belmont beni öldürmeye çalışmaktan vazgeçmediği için altı adam zarar görecektir. Ve biz gitmeyeceğiz bile

Rafe'in kendi cebinden onlara ödediği paraya. Bunu daha ne kadar sürdürebiliriz? Benim buna değmediğime karar vermesine ne kadar var?"

"Asla," dedi Liza sertçe. "O adam seni seviyor."

Mercy'nin bakışları bir kez daha onunkilerle buluştu, bu kez yalvarırcasına ve korkuyla. "İşte bu yüzden bir şeyler yapmalıyım. O beni seviyor. Sevdiğini biliyorum. Kendini ya da tuttuğu birini öldürtecek ve bunun sorumlusu ben olacağım. Bununla yaşayamam. Anlıyor musun?"

"Evet," dedi Liza usulca, Mercy'nin elini kendi eliyle kapatarak. "Gerçekten öyle. Sanki bir savaş durumundaymışsın gibi, her zaman hazırlıklı, her zaman hazır. Bu seni rahatsız ediyor, ürkütüyor. Bazen bir günlüğüne normal hissetmek için tedbiri elden bırakıyorsun. Bir saat."

Mercy yutkunmaya çalışırken boğazı düğümlendi. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Aynen öyle. Bunu tecrübeyle biliyor gibisin."

Başka tarafa bakma sırası Liza'daydı. "Evet. Üniforma içinde haftalar, aylar geçiriyorsunuz ve silah sesleri arka plandaki gürültü gibi geliyor." Cerrahlar mucizelerini gerçekleştirene kadar baktığı yaralıların çığlıkları ve inlemeleri de öyle. "Ve sen sadece bir gün normal olmak istiyorsun."

"Peki sonra?" Mercy sessizce sordu.

"Ve sonra çatıdaki bir keskin nişancı ateş etmeye başladı ve ..." Omuz silkti. "İnsanlar ölür."

"Ah, Liza." Mercy tekrar ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

Liza bunun olmamasını umuyordu, çünkü kendisinin de ağlamadan durabileceğini sanmıyordu ve gözleri çok acıyordu. "Olur böyle şeyler. Yani, bu bir savaş. Bir savaş bölgesi. Olur böyle şeyler."

"Bu sabah keskin nişancının dürbününü böyle tanıdın." "Evet."

"Kim öldü?"

Liza acı acı gülümsedi. "Sevdiğim insanlar. Sevdiğim insanlar. O güne kadar hiç tanımadığım insanlar. *İnsanlar öldü* ve ben onları kurtaramadım. Her lanet olası gün bununla yaşamak zorundayım. Lütfen, *lütfe*n, senin de yasını tutmak zorunda bırakma beni."

Mercy nefes verdi. "Kimsenin yasını tutmak zorunda kalmanı istemiyorum. Ama bir şeyler değişmeli, Liza. Sonsuza dek böyle devam edemeyiz."

"Düşüncesizce bir şey yapma. En azından bunun için bana söz verebilir misin?" Mercy başını salladı. "Sana bunun sözünü verebilirim."

Liza'nın kalbi duruldu. "Teşekkür ederim." Sırıtmaya zorlayarak yemek masasından kalktı. "Rafe dönene kadar televizyon izlemek ister misin? Eski *Amazing Race* bölümlerini izliyorum."

Mercy dondurmanın kapağını kapattı. "Kulağa gerçekten hoş geliyor."

|| YUBA CITY, KALİFORNİYA 24 MAYIS
|| ÇARŞAMBA, 20:15

DJ, Bayan Ellis'in evinin yarı karanlığında sürünerek cebini onuncu kez yokladı. Evet, kullanılmış şırınga ve boş şişe oradaydı. Hayır, onları geride bırakmamıştı.

Kowalski'nin yaşlı kadının evine yerleştirdiği kameraların görüntülerini, kadının yatağına girip bir roman okuduğunu görene kadar izlemiş, sonra da deri eldivenlerini giyip arka kapıdan içeri girmişti. Evden ayrılmadan önce bunu düzeltecek ve kameraları kapatacaktı.

Kadın ölmüştü. Emin olmak için kalmıştı, yüz kaslarının gevşediğini, ağzının açık kaldığını görünce duyduğu vicdan azabını görmezden gelmişti. Başına bela olmuştu ama en harika vişneli turtaları pişirmişti.

Artık turta yok, diye düşündü sessiz bir iç çekişle. Üç plastik kaba kurabiye doldururken ve fırından soğuması için iki turta çıkarırken ağzı sulanarak kamera görüntülerini izlemişti.

Mutfaktaki turtaların yanından geçerken durakladı, midesi yüksek sesle gurulduyordu. Turta tepsilerinden birinin üzerinde adı yazılıydı ve onu almak istedi ama tüm unlu mamulleri geride bıraktı. Dedektifleri evine izinsiz giren biri konusunda uyaracak bir şey yapmayacaktı. Adli tabibin kadının kalp krizi geçirdiğine inanacağından pek emin değildi.

İğne dirseğinin iç tarafında bir iz bırakmıştı. Derisinin kıvrımlarında gözden kaçabilirdi. Ama ya gözden kaçmazsa? Hiçbir şeyin onu göstermesini istemiyordu.

Artık turta yok, diye düşündü tekrar, telsiz telefonu eline alırken bir iç geçirdi. Bir gece önce telefonda konuşurken çektiği videoyu gözden geçirdi, ona "tuhaf ve antisosyal" dediği konuşmayı. Oturma odasındaki eski telefonun ahizesini kaldırmış ve konuşmaya başlamıştı, yani gelen bir aramaydı.

Arama kaydını açtı, sonra numaraların fotoğrafını çekmek için kendi cep telefonunu çıkardı. Eden'dan ayrıldığından beri cep telefonunu kullanmamıştı ama uydu telefonunun kamerası yoktu. Cevapsız aramaları gördüğünde telefonunu cebine geri koymak üzereydi.

On cevapsız arama, hepsi de son iki saatte. *Ne oluyor lan?*

Bu numaraya sahip hayatta olan tek kişi Pastor'du ve onun da sinyale ulaşmasının hiçbir yolu yoktu. Mağaralarda değil. Eğer dağda yeterince yükseğe tırmanabilseydi, bunu yapabilirdi ama yaşlı adam eskisi kadar çevik değildi.

Bir sorun olmalı. *Lanet olsun.*

Kalbi küt küt atarken cep telefonunu kaldırdı. Eğer Pastor'un sinyale erişimi varsa, internete de girebilirdi. Ya bu olursa ve Mercy Callahan hakkında bir haber görürse?

"Lanet olsun," diye tısladı sessizce.

Kaşlarını çatarak mutfak kapısına bıraktığı aletlere baktı. Lanet kilidi tamir etmesi gerekiyordu ama aynı zamanda Eden'da neyin yanlış olduğunu da bulması gerekiyordu.

Kendini mantıklı düşünmeye zorlayarak bir nefes aldı. Kowalski bu işte herhangi bir şüphe istemiyordu ve en büyük tehdit oydu.

Kararını verdi. Kilidi zorlarken parçaladığı kapı çerçevesine hızla ahşap macunu ekledi. Zımparalamadan önce bir saat beklemesi gerekiyordu, bu yüzden kapıyı hafifçe eğik bıraktı ve kendi evine geri döndü.

İlk sesli mesajın bildirimine bastığında elleri titriyordu, sonra gelen Pastor'un sesi olmayınca şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı.

Şifacı Rahibe Coleen'di. Kurucu Yaşlılar dışında onların dış dünyayla bağlantıda kalma yeteneklerini bilen tek kişiydi. Masaüstü bilgisayarın birincil kullanıcısıydı ve Eden halkını tedavi etmenin yollarını araştırıyordu.

Tabii ki bazen tedavi mümkün olmuyordu. Örneğin kanser. Topluluk hasta için dua ediyordu ama her durumda hasta ölüyordu. İnternet, kırık kemikleri düzeltmek ve hafif öksürük ve soğuk algınlıklarını tedavi etmek için kullanışlıydı. En azından griple uğraşmak zorunda kalmamışlardı. Dış dünyadan izole olmanın faydaları vardı.

"DJ?" Coleen'in sesi nefes nefese ve korkmuş geliyordu. "Lütfen beni ara. Pastor'un telefonu bende çünkü o yaralı. Beni hemen aramanı ve hemen geri gelmeni istiyorum."

Lanet olsun. Ona ne olmuş olabilir?

Öğrenmek için fazla beklemesine gerek kalmadı, çünkü bir sonraki sesli mesajı dinleyemeden telefonu elinde çaldı. "Evet," diye cevap verdi ters bir şekilde.

"Tanrı'ya şükür," dedi Coleen rahatlamış bir nefesle. "Sonunda açtın. Bu şeyin çalışmamasından korkuyordum."

"Ne oldu?"

"Papaz düştü. Mağara girişinin üzerindeydi ve yağmur yağıyordu. Ayağı kaymış olmalı. Kayalardan aşağı düştü. Çok acı çekiyor."

"Onun nesi var? Tam olarak ne?"

"Kırık kaburgalar, kırık bir kol, kötü kırılmış bir bacak ve muhtemelen parçalanmış bir diz. Ve beyin sarsıntısı. Düşerken başını çarpmış. Bütün gün bilinci gidip geldi. Telefonunu cebinde buldum ve diğerleri görmesin diye sakladım. Kendine geldiği zamanlardan birinde sinyal alana kadar dağa tırmanmamı söyledi, ben de öyle yaptım. İki saattir buradayım, cevap vermeni bekliyorum."

Son cümle biraz suçlayıcı bir şekilde söylenmişti ama DJ buna izin . Coleen ellili yaşlarındaydı ama dizinde bir sorun vardı ve bu tırmanış onun için hiç de kolay olmamıştı.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu temkinli bir şekilde. Kadın tereddüt etti. "Gerçek doktorların olduğu bir hastaneye ihtiyacı var."

"Toplum bundan hoşlanmayacak. Ona neden özel muamele yapıldığını soracaklar."

Coleen, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi, "O bir papaz," dedi. Bir bakıma öyle de oldu. Papaz topluluğun gözünde bir tanrı gibiydi. "Birkaç adam bana özel olarak onu şehre götürüp götüremeyeceğimizi sordu. Hükümetin onu bulup yerimizi açıklamaya zorlayacağından endişe ediyorlar ama uygun bir bakıma ihtiyacı olduğunun da farkındalar."

"Bunu sana kim sordu?" DJ bastırdı.

"Joshua ve Isaac en ısrarcı olanlardı. Pastor olmadan topluluğun yok olacağından endişe ediyorlar."

Adildi. Pastor Eden'ı bir arada tuttu. "Doktora gitmemesi gerektiğini söyleyen var mı?"

"Herkesin duyabileceği bir yerde yüksek sesle değil. Birkaç üyenin onun için dışarıdan tıbbi yardım tartışmasına kaşlarını çatıldığını fark ettim. Çoğunlukla aile üyeleri ölmüş olanlar. Ama bunu alenen dile getirmiyorlar."

"Kendi kendine iyileşip iyileşmediğini göremez miyiz?"

Bir an sessiz kaldı. "Kırık kemikleri var. Ve sanırım iç kanaması var. Emin olmak için gerekli ekipmana ya da eğitime sahip değilim ama . . . Sihirli bir şekilde iyileşeceğini sanmıyorum DJ."

Hayır, çılgılık atmak istedi. Şu anda bunun için zamanı yoktu. Mercy Callahan ve Gideon Reynolds'ı öldürmesi gerekiyordu.

Pastor ölse de fark etmezdi. Özellikle de DJ önce banka hesaplarının şifrelerini vermesini sağlamayı başarırca.

Birdenbire durum daha parlak göründü. "Düşüğünde ne yapıyordu?"

"Bankacısını aramaya gitmişti. Hesapları kontrol etmesi gerektiğini söyledi."

Pastor normalde finansal işlemleri bu şekilde yönetirdi. Bakiyeleri kontrol etmek için ya e-posta gönderir ya da bankacısını arardı. Hesabına asla kendisi giriş yapmazdı. Eğer girseydi, DJ uzun zaman önce onun tuş vuruşlarını takip edebilirdi. Ama o piç kurnaz bir ihtiyardı.

Yine de kurnaz yaşlı piç kurusu sonunu getirmiş olabilir. "geldiğinde çabuk orada olacağım. Pastor'a geri dön ve onun rahat olduğundan emin ol.

O kadar kendinden geçmiş ki
sırları döküyor."
"Söyleyeceğim. Teşekkür
ederim."

Teşekkürlerinin içten olduğunu fark ederek aramayı sonlandırdı. Son otuz yıl içinde üç kocası öldükten sonra - ikisi doğal nedenlerle, McPhearson ise öldürölmüştü - Pastor'la on yılı aşkın bir süredir evliydi.

DJ onun adamı gerçekten sevip sevmediğini merak etti.

DJ yapmadı. Pastor dostane davranıyor ve yetkinlik sergiliyordu. Ancak tüm bu karizmanın altında bir yılan yatıyordu.

DJ, Pastor'un Ephraim'e Eden'in liderliğine karşı çıkan insanları öldürmesi talimat verdiğini biliyordu. Bu her zaman bir kaza gibi görünecek şekilde yapılırdı. Bazen "düşüyorlar" ya da daha sık olarak yerleşkeden çok uzaklaşıp "kurtlar ya da ayılar tarafından paralanıyorlardı".

Ephraim Eden'in infazcısı olarak yaptığı işten keyif almıştı. Hem de çok.

DJ öldürme işini silahla ve gerektiğinde kaçabilecek kadar uzaktan yapmayı tercih ediyordu ama hastaneye giderken Pastor'un yüzüne bir yastık koymak da işe yarayabilirdi.

Cep telefonunu bir kenara bıraktı ve uydu telefonundan Kowalski'yi aradı.

"Evet?" Kowalski arka plandaki seslerin üzerine havladı. "Bu önemli olsa iyi ."

"Baba! Baba! Babacığım!" Telefonda küçük bir çocuğun sesi geldi.

"Bir dakika," dedi Kowalski, sesi çok daha yumuşaktı. "Babanın bu telefona cevap vermesi gerekiyor. Git annenle bekle. Ben hemen geliyorum." Bir saniye sonra tavrı yine asık suratlıydı. "Ne?"

"Evde bir kaza oldu."

"Ne tür bir kaza?" Kowalski soğukkanlılıkla sordu.

"Babam düştü. Bir doktora ihtiyacı var." DJ hırlamadan Pastor'a babasını çağırmayı başardı. Daha dokuz yaşındayken, Waylon hâlâ hayatta olmasına rağmen, bu adam onu yanına almıştı. Pastor'un karısı Marcia, çocuklarıyla birlikte ölmüş ve DJ'in bir sonraki varisi olmasına karar vermişti.

DJ her zaman biyolojik babasının neden buna razı olduğunu merak etmiş, ancak Pastor'un Waylon'un kafasında suçlayıcı bir şeyler tuttuğunu düşünmüştü. Eden'in tüm kurucularının dolaplarında kötü iskeletler vardı.

"Onu başka biri alamaz mı?" Kowalski talep etti. "Hasat edilecek bir ürününüz var."

Yetiştirme evleri. *Kahretsin.* Kowalski bu konuda haklıydı. Kowalski yardım için birkaç adamını gönderecekti ama sorumluluk DJ'indi. Zihni bir çözüm aradı. "Kullanmam gereken doktor Santa Rosa'da. Arabayla gidip gelebilirim. Hiç sorun olmaz."

"Doktorun adı ne?" Kowalski sanki DJ uydurmuş gibi şüpheyle sordu.

Sanki Kowalski'ye yalan söyleyecekmişim gibi. Evet, söyler. Söylemişti. Bu yüzden Kowalski'nin şüphelenmeye hakkı olduğunu düşündü.

"Burkett." Coleen ne zaman özel bir şey istese adam ilaçları temin ediyordu.

Kowalski eğlenerek mırıldandı. "Jason Burkett mi?"

DJ'in iç alarmları çığlık atmaya başladı. "Evet. Neden?"

"Hiçbir şey. Sadece ona ulaşma konusunda iyi şanslar. Şu anda bulunduğu yerde telefonunun iyi çektiğinden pek emin değilim."

DJ gözlerini kırıştırdı. "Burkett'i tanıyor musun?"

"Kişisel olarak değil. Bir ay önce tüm haberlerde o vardı. Evinde öldürüldü. Boynu bir dal gibi kırılmış. *Asıl* ilginç olan ise, bu olayın sizin vurulmanızdan yirmi dört saatten az bir süre önce olması."

"Onu kimin öldürdüğünü biliyorlar mı?" DJ sıkıca sordu, çünkü bildiğinden oldukça emindi.

"Harry Franklin adında bir adam, Ephraim Burton olarak da bilinirdi."

Lanet olsun. DJ, adamı Ephraim'in öldürdüğünü fark etmemişti.

Siktiğimin Ephraim'i.

"Tamam o zaman. Başka bir doktor bulmam gerekecek."

Kowalski sahte bir yardımseverlikle, "Sarı Sayfalar var," dedi.

"Bunun bir seçenek olmadığını biliyorsun," diye DJ. "Şebekeden uzakta yaşamamızın bir sebebi var."

"Ki bu konuda daha fazla şey duymak isterim," diye mırıldandı Kowalski. "Bu benim anlatacağım bir hikâye değil."

"Saçmalık," diye mırıldandı adam. "Saçmalık. Bok. Ama senin hikâyen bekleyebilir. Size başka bir doktor konusunda yardımcı olmaya hazırım."

DJ dilini ısırды, çünkü Kowalski'ye cehenneme gitmesini söylemek istiyordu. "Sanırım iyi olacağız."

Çünkü aslında Pastor'u doktora götürmesine *gerek yoktu*. Sadece Eden'ın öyle olduğunu düşünmesine ihtiyacı vardı. Pastor'un ona hesap bilgilerini verecek kadar uzun süre hayatta kalması gerekiyordu. Şifreleri aldıktan sonra Pastor'un cesedini Eden'a geri götürecek ve başaramadığı için ağıt yakacaktı.

"Peki," dedi Kowalski nazikçe. "Fikrinizi değiştirirseniz bana haber verin."

Yapmayacağım. "Elbette," diye yalan söyledi.

"Telefonu kapatmadan önce, konuştuğumuz şu küçük meseleyi hallettin mi?"

Bayan Ellis. "Evet."

"O zaman babanı hastaneye götürdükten sonra görüşürüz."

Görüşme aniden sona erdi ve DJ aniden yorgun düşerek başını öne eğdi. Ama yorgun olmak için zamanı yoktu. Eden'a gitmeden önce yapması gereken şeyler vardı.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, 20:15

Rafe elindeki not defterine kalemle vurdu. "Eminim sana söyleyeceğim her şeyi biliyorsundur."

"Belki, belki de değil. Sen ne biliyorsun?" Tom Rafe'e bilgi veremezdi ama adamın keşfettiklerini doğrulayabilirdi.

"Pastor ve Waylon'ın tanıştığı ve Edward McPhearson'ın ilk banka soygunu nedeniyle tutuklandıktan sonra geldiği Terminal Adası ile başladım. İkinci banka soygunundan sonra Eden'de saklanmıştı. Hapishanede tanıştıklarında McPhearson Aubrey Franklin, Pastor ise Benton Travis'ti."

"Doğru." Tom, Rafe'in eleştirisinin en azından yeni bir yaklaşımı tetikleyeceğini umuyordu. "Devam et."

"Waylon hapishanede Pastor'un koruyucusuydu ama McPhearson da bir keresinde Pastor'un hayatını kurtarmıştı ve bu dostluklarını pekiştirmiş gibi görünüyor. Marcia daha sonra geldi. Hapishane reform hareketinin bir parçasıydı ve Waylon ile orada bağlantı kurdu. Ziyaret kayıtları Marcia'nın Waylon'u iki haftada bir mutlaka ziyaret ettiğini gösteriyor."

"Sadık bir kız arkadaşı," diye belirtti Tom.

"Sadık bir eş oldu. Waylon serbest bırakılır bırakılmaz evlendiler."

Tom evlilik cüzdanını ve boşanma kararını da bulmuştu. "Ve kısa bir süre sonra ondan boşandı. McPhearson birkaç yıl daha dışarı çıkamadı."

"Yani gerçekten bu dansı yapacak mıyız? Ben sana zaten bildiğin şeyi mi söyleyeceğim?"

"Bazı boşlukları doldurabilirsin."

"Bundan şüpheliyim," diye mırıldandı Rafe. "Papaz serbest bırakıldıktan birkaç ay sonra adını değiştirdi ve Marcia'yla kendisi evlendi."

Tom, "Boşanmasının mürekkebi kurur kurumaz," diye yorum yaptı.

Rafe başını salladı. "Bunu gördüm. Görünüşe göre Pastor'la evlenebilmek için Waylon'dan boşanmış. Belki aşk için? Ya da belki kilise dolandırıcılığına yardım etmek için. Pastor, Benton Travis olarak doğmuş ama adını Herbert Hampton olarak değiştirmiş ve Los Angeles dışında küçük bir kilisenin papazı olmak için başvurmuş. Sahte papazlık belgesi ve seminer diplomalarıyla birlikte vaiz olduğuna dair bir hikâye uydurmuş." Not defterinden başını kaldırıp baktı. "Tüm bunlar gazetelerde yer aldı çünkü on yıl sonra her konuda yalan söylediği ve cemaatinden on binlerce kişiyi zimmetine geçirdiği ortaya çıktı."

"Harika bir adam."

Rafe not defterindeki sayfayı çevirdi. "Amos her şeyini satıp Eden'deki Pastor'a katılan cemaat üyelerinin bir listesini verdi. Sanırım bu da sizde vardır."

"Ben biliyorum. Bana son otuz yılda hangilerinin öldüğünü söyledi. Asıl üyelerin çoğuydu, çünkü mali skandaldan sonra Los Angeles kilisesinden Pastör'ü takip edenlerin çoğu zaten otuz yıl önce emekli olmuştu. Pastör dolandırmak için doğru cemaati seçmiş."

Cemaat üyelerinin hepsinin parası vardı, bazılarının diğerlerinden daha fazla. Arazilerini, arabalarını ve eşyalarını satıp gelirini Papaz'a devrettiklerinde, bu, Eden'in elli milyon dolara ulaşan birikiminin başlangıcı olmuştu.

"Pastor'u takip etmeyen Los Angeles kilisesi üyelerinden birkaçıyla konuştum," dedi Rafe. "Otuz yıl sonra bile ondan hâlâ nefret ediyorlar."

"Bu çok büyük bir güven ihlaliydi," diye hemfikirdi Tom. "Ruhani liderleri tarafından ihanete uğradılar. Ama en azından birikimleri ve toprakları da ellerinden alınmadı."

"Doğru." Rafe defterin birkaç sayfasını çevirdi. "Kilisedeki insanlar Waylon'ı hatırlıyordu. Kilise ve bizzat Papaz için tamirat gibi işler yapardı. Cemaatin çoğu dövmeleri ve görünüşü yüzünden ondan korkuyordu. Ama Papaz bir üniversite profesörüne benziyordu ve çok çekiciydi." Not defterinden başını kaldırdı. "Neredeyse herkes bu kelimeyi kullandı. "Büyüleyici. "

"Karizma tarikat liderleri için önemlidir," dedi Tom kuru bir sesle. "Sosyopati ve narsisizmden sonra."

Rafe kaşlarını çattı. "Ve basit bir kötülük." "Pastor'un durumunda mı? Evet, kesinlikle."

Rafe defterinde birkaç sayfa daha çevirdi. "Pastor'un karısı Marcia'yı ve Bernice ve Boaz adındaki çocuklarını arıyordum. Doğum belgelerini buldum."

Bu Tom'u şaşırttı. "Neden? Amos onların öldüğünü söyledi. Gideon öldüklerini söyledi. İkisi de cesetlerini gördü ve ..." *Oh.*

Waylon, Pastor'un karısı ve ikizlerinin cesetlerini bir vadiye düştükten sonra geri getirmişti, ancak kalıntılar o kadar çürümüşü ki tanınmaz hale gelmişlerdi.

Waylon ayrıca Gideon'a ait olduğunu iddia ettiği, tanınmaz halde bir ceset de getirmişti.

Tom, "Pastor'un karısı ve çocuklarının da Gideon ve Mercy gibi kaçtığını mı düşünüyorsun?" diye mırıldandı.

Rafe kaşlarını kaldırdı. "Vurursa, sayı yapar!"

Tom hâlâ şaşkıındı. Bunu neden kendisi düşünmemiştir? "Ne buldun?"

"Hiçbir şey. Yirmi beş yıl önce başka biri olmak daha kolaydı," diye yorumladı Rafe.

"Yirmi yıl önce bile daha kolaydı," dedi Tom, Rafe'in bakışları hemen onunkilerle buluştuğunda başını sallayarak. "Babam annemi döven ve beni de fiziksel olarak hırpalayan küfürbaz bir orospu çocuğuydu. Annem birkaç kez kaçmaya çalıştı ama babam onu bulmaya devam etti."

Rafe şaşırmış görünüyordu. "Babanın NBA yıldızıyken tarih profesörü olduğunu sanıyordum."

Tom gülümsedi. "Max Hunter benim üvey babam ve evet, bu o. Ama biyolojik babam ... şey, katil bir piçti. Annem, onu merdivenlerden aşağı atıp belini kırdıktan sonra nihayet kaçabilmiş."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Rafe. "O şimdi iyi mi?"

"Evet. Annem inanılmaz. Kalırsa onu öldüreceğini ve benim onunla yalnız kalacağımı biliyordu. Sırtı için rehabilitasyona gitmesi gerekti ve oradaki hemşirelerden biriyle arkadaş oldu. Kadın ona Chicago'da kadınların yeniden başlamasına, yeni kimlikler bulmasına yardımcı olan bir sığınma evinin adını verdi. Annem de bunu yaptı. O Caroline Stewart oldu, ben de Tom."

"Daha önce adın neydi?"

Tom'un gülümsemesi soldu. "Robbie Winters. Annemin adı Mary Grace'ti ve birlikte yaşadığımız orospu çocuğunun adı Rob Winters'tı." İçindeki eski nefret alevlendi ve onu hiç ölmeyecekmiş gibi görünen yere geri gömmeden önce derin bir nefes almak zorunda kaldı. "Annem adını St. Louis'deki bir mezar taşından almış. Saklandığımız sığınak bize gerekli belgeleri sağladı."

"Yani sahte sosyal güvenlik numaraları mı kullandınız?"

"Rob Winters hapse girene kadar öyleydik. Sonra yasal olarak isimlerimizi değiştirdik ve eski sosyal medya hesaplarımızı geri aldık."

"Rob Winters," dedi Rafe tereddütle. "Hâlâ hapiste mi?"

"Hayır." Ve bu tek kelime ona muazzam bir memnuniyet verdi. "Hapse girdikten kısa bir süre sonra öldürüldü. Duşta şişlendi. Çok kirli bir polis olduğuna dair haberler yayıldı."

"Güzel," dedi Rafe basitçe. "Buna sevindim." "Ben de."

"Liza biliyor mu?"

Tom başını salladı. "Annemin en iyi arkadaşı Dana Buchanan adında bir kadın. Dana bir süreliğine sığındığımız barınağı işletti. Bize kimlik çıkarttı ve yeni bir hayata başlamamıza yardım etti."

"Hayatında iyi insanlar var," dedi Rafe.

"Evet. Sanırım annen annemi ve Dana'yı severdi. Her neyse, Liza. . . Onun geçmişini biliyorsun, değil mi? Kız kardeşinin nasıl öldürüldüğünü?"

Rafe utanarak başını salladı. "Annem ve ben onu ."

"Nedense hiç şaşırmadım. Liza'nın kız kardeşinin katili yakalandıktan sonra Liza yapayalnızdı ve henüz on yedi yaşındaydı. Dana ve annem onu yanlarına aldılar. Dana ve kocası Ethan tüm bu yıllar boyunca onun birincil ailesi oldular. Ama sonra okul masraflarını karşılamak için orduya katıldı."

Bu da onu hâlâ çok kızdırıyordu. "Ve sen NBA'e gittin."

"Ben yaptım," dedi Tom.

"Yani . . . Ben de merak ediyordum. NBA'den FBI'a nasıl geçtin?"

"Üniversitede işe alındım. DEF CON'un ne olduğunu biliyor musun? Hacker konferansı mı?"

"Duymuştum. Vegas'ta, değil mi? Katılım konusunda çok paranoyak olduklarını okumuştum. Kayıt yok. Sadece nakit parayla geliyorsun, yani kayıt yok. FBI seni orada mı işe aldı?"

"Yaptılar. FBI ya suçlu hackerları tutuklamak ya da 'iyi' olanları işe almak için dolandırıcılığa sızmaya çalışırdı. O zaman onlar için çalışmamı istediler ama ben zaten NBA seçmeleri için izleme listesindeydim. Onlara bana birkaç yıl vermelerini söyledim. Bir süre oynamak istediğimi ama hazır olduğumda katılacağımı söyledim." FBI için bazı sözleşmeli işler yapmıştı.

ama bu Rafe ile konuşabileceği bir şey değildi.

"Sizi hazır olmaya iten neydi?"

Hüzün geri döndü ve onunla birlikte hala onu rahatsız eden tüm suçluluk duygusu da. "Ligle olan sözleşmemin sonuna gelmişim. Tory ve ben sezon sonunda emekli olacağımı konuşmuştuk."

"O zaman sen halka açılabilirsin ve o da işine devam edebilir."

"Aynen öyle. Halka açılmak istiyorduk. Yine de sığrama yapmaya hazır olup olmadığımdan emin değildim. Daha önümde birkaç güzel yıl vardı. Ama sonra o kaçırıldı ve ..." Omuz silkti. "Odaklanamadım."

"Sen bir sırdın, bu yüzden açıkça yas tutamadın."

Tom başını salladı, Rafe anladığı için minnettardı. "Yine yaralandım, bu sefer daha kötüydü. Sanırım bu bir işaret gibiydi. Bürodaki işe alım uzmanımı aradım ve Quantico'daki bir sonraki eğitim sınıfında yer olup olmadığını sordum. Dizimi forma sokarsam, evet dedi. Ben de sözleşmemden ayrıldım, erken emekli oldum ve dizim için ne gerekiyorsa yaptım. Ağustos sınıfı için Quantico'ya gittim ve Aralık ayında, Noel'den hemen önce mezun oldum, ardından Ocak ayında burada göreve başladım."

"Liza da aynı dönemde ordudan terhis edilmişti, değil mi?" "Terhis oldu.

Noel günü eve döndü. Sanki . . . Bilmiyorum.

Bunca yıl birbirimizi sadece Skype üzerinden gördükten sonra aynı yerde buluşmamız neredeyse kaderdi."

Rafe birkaç saniye uzaklara baktı. baktığında yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Sen ve Liza . . . Hiç-"

"Hayır," diye araya girdi Tom. "Hayır. Tanrı aşkına, on yedi yaşındaydı."

"O *zaman* öyleydi," diye izin verdi Rafe. "Şu anda kesinlikle on yedi yaşında değil."

Tom kendini zihinsel bir geri adım atarken buldu. "Tory ile birlikteydim." "Ama Tory gitti," dedi Rafe nazikçe. "Liza burada."

Bunu biliyordu. Lanet olsun, bunu biliyordu.

Tom tabureden kaydı ve el değmemiş peynir tabağını kaptı. Plastik ambalajı bulup tabağı örtmeden önce birkaç çekmeceyi karıştırdı. Buzdolabına koyduktan sonra, Rafe'le yüzleşecek kadar sakinleştiğini hissetti. "Bu

Sadece bir yıl oldu," dedi sertçe. *Aslında on dört ay, on dokuz gün ve iki saat. Bebeğimiz şimdiye kadar yedi aylık olmuş olmalıydı.* "Yani hayır. Her ne öneriyorsan ... hayır."

Rafe içini çekti. "Özür dilerim. Çenemi kapalı tutmalıyım."

"Evet, . Sanırım Mercy eve gitmek istiyor olabilir."

Rafe defterini kapattı. "Bir ipucu alabilirim, Tom. Daha sonra notlarımızı karşılaştırabiliriz."

"*Eden* notları."

"O da var," diye mırıldandı Rafe. "Sonra görüşürüz." Kapıya doğru ilerledi, sonra döndü. "Hayat kısa Tom. Eğer seni mutlu eden birini bulursan, toplumun sana ne kadar beklemenin 'uygun' olduğunu söylemesine izin verme. O kişi hayatına devam edebilir ve sen de yalnız kalırsın."

Tom cevap vermedi. Cevap verebileceğini sanmıyordu. Rafe'in gidişini izledi, sonra bir kenara koyduğu biraya uzandı. Artık sıcaktı. Şişeyi duvara fırlatmak istedi ama öfkesini dizginledi.

Babası şişeyi fırlatırdı. Rob Winters. Max Hunter değil. Never Max.

Gözleri yanarak, dolaplardan birine uzanıp kendisine eşlik etmesi için sakladığı Jack şişesini aldı. Winters azılı bir ayyaş olduğu için hiçbir zaman fazla içki içmemişti. Ama bu gece sinirlerini yatıştıracak küçük bir şeye ihtiyacı vardı.

Kendine iki parmak kadar doldurdu ve yanık yüzünden yüzünü buruşturarak geri attı. Sonra telefonunu eline aldı ve hızlı aramasındaki ilk numarayı tuşladı. İlk çalışta cevaplandı.

"Tom? Selam tatlım. ?"

Tom'un boğazı yandı ama viskiden değil. Gözyaşlarını geri kırptı ve derin bir nefes aldı. "Selam anne. Ben iyiyim. Sadece evde herkesin nasıl olduğunu görmek için aradım."

Annesi sessizdi. "Biz iyiyiz tatlım. Çocuklar yattı ve ben de kahve yapıyorum."

Tom o anda yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim anne. Saat dilimlerini unutmuşum." Chicago'da iki saat sonraydı.

"Aptal çocuk. Seninle konuşmak için her zaman vaktim var." Fincanların şingirtisini ve kahve makinesinin tıslamasını duydu ve onu mutfağında, gülümseyerek, sevgiyle ve ... evinde hayal etti. "Liza nasıl?"

Sadece bir kalp atışı için tereddüt etti. "O iyi."

Annesinin tereddütü beş kalp atışı sürdü. "Bu iyi işte. Bana bir dakika ver, kahvemi oturma odasına götürüyorum." Annesinin oturup kitap okumayı sevdiği sallanan sandalyenin sessiz gıcirtısını duydu ve eve gidebilmeyi diledi. Sadece birkaç saatliğine. "Tamam. Bana her şeyi anlat."

. Ona hiçbir şey söylemiyordu. "İşle meşguldüm ve bu konuda konuşamayacağımı biliyorsun. Bana orada herkesin nasıl olduğunu anlat. Gracie hâlâ o çocuğun peşinden mi koşuyor?" Küçük kız kardeşi dokuz yaşındaydı ve şu anda sınıfındaki bir çocuğa aşıktı.

Annesinin kıkırdaması yatıştırıcıydı. "Oh, bu bir buçuk hikaye. Ne kadar zamanın var?"

"Bana ne kadar zaman verirsiniz."

Bu kez tereddütü daha uzun, sesi daha yumuşaktı. Daha sıcak. Kurutucudan yeni çıkmış bir battaniye gibi. "Rahatına bak evlat, sana bir hikaye anlatacağım."

Tom söyleneni yaptı, kanepenin köşesine yerleşmeden önce bir bira daha aldı. Hiç düşünmeden bir yorganı üzerine çekti ve Liza'nın kokusu burnuna çarpınca irkildi. Bu lanet şeyi o örmüştü ve televizyon izlemeye geldiğinde ona sarılmaktan hoşlanırdı. Rafe'in sözleri kafasının içinde dönüp durdu ve çenesini sıktı.

Hazır değilim. İlgileniyor olsa bile hazır değilim. Aşk koltuğunun arkasındaki örtüyle Liza'nın örtüsünü değiştirmeyi düşündü. Ulaşabileceği bir yerdeydi, aşk koltuğu ve kanepeler.

L. Onu yakalamak için biraz sola uzanması yeterliydi. Ama yapmadı.

Onun yerine Liza'nın yorganını daha yakına çekerek kokusunu içine çekti. "Tamam anne. Ben hazırım." Yine irkildi, bu kez ağzından çıkan sözcükler yüzünden. "Gracie'nin nesi var?"

DJ, ME'nin cinayetten şüphelenmesi ve polislerin etrafı koklamaya gelmesi ihtimaline karşı suçlayıcı olabilecek herhangi bir şey aramak için evi son bir kez daha taradı.

Bodrumu iki kez süpürmüştü bile. Ot gibi kokuyordu ama yerde tek bir yaprak bile yoktu ve Kowalski, DJ'in vurulmadan önce topladığı tüm ürünü çoktan temizlemişti. Bunların bir kısmını Cennet'e geri götürmeyi ve mağaralarda saklamayı planlamıştı. Mantar üretimleri son iki hamlenin bu kadar hızlı gerçekleşmesiyle sekteye uğramıştı ve tüm kış boyunca satacak Eden'da yetiştirilmiş ürünleri olmamıştı. DJ, Kowalski'ye olan borcundan artırdığı otların çoğunu satarak gelir elde etmeye devam etmişti.

O paranın ona ait olması gerekiyordu. Eden'la paylaşmaması gerekiyordu. Ancak Papaz gelirlerinin muhasebesini istemişti ve DJ yıllardır topluluktan para hortumladığını görmesini istememişti. Bu yüzden Eden'in kasasını dolu tutmak için kendi zulasına daldı, böylece Pastor aramaya gitmeyecekti.

Bu odada ürün yoktu, sadece DJ'in elektronik eşyaları vardı. Dizüstü bilgisayarını ve yıllar boyunca biriktirdiği sabit diskleri topladı. Federallerin silinmiş sabit disklerde bile bir şeyler bulabileceğini biliyordu. Bu yüzden hiçbir şeyi atmamıştı.

Bilgisayarlarla haşır neşir olmayı eski makinelerde öğrenmişti. Babası internetle hiç ilgilenmemişti. Neler yapabileceğini hiç anlamamıştı.

DJ bunun faydalarını hemen görmüştü - biraz Eden için, ama çoğunlukla kendisi için. Waylon öldükten ve DJ tedarik işlerinden sorumlu olduktan sonra Kowalski'yle tanışmış ve ona yazılımı nasıl kullanacağını, fotoğrafları nasıl manipüle edeceğini, Eden'in yorganlarını ve çeşitli eşyalarını satmak için yüzey ağını nasıl kullanacağını ve daha da önemlisi yetiştirdikleri uyuşturucuları satmak için karanlık ağı nasıl kullanacağını öğretmişti.

Tüm eski dizüstü bilgisayarlarını kutuladıktan sonra yazıcılara yöneldi. Onları bırakmasına imkân yoktu. Polisler, cihazın hafızasını kontrol ederek bir yazıcının ürettiği şeylerin kopyalarını alabiliyordu. DJ'den şüpheleniliyorsa

Bayan Ellis'in ölümünde "tuhaf ve antisosyal" komşusu olması nedeniyle polisler koklamaya gelebilir.

Polisler elektronik cihazlarından kanıt elde ederse, Kowalski onu sıcak patates gibi atacaktı. DJ bunu adama karşı kullanmadı. O da aynı şeyi yapardı. Ne de olsa iş iştir.

DJ her şeyi kamyonetine yükledi ve çıkmadan önce evine son bir kez baktı. Geri döneceğini . Bayan Ellis'in ölümünün doğal nedenlerden kaynaklandığı varsayılsa bile, Kowalski evini kameralarla donatmıştı. Satıcının her hareketini izlemesine izin vermeye hiç niyeti yoktu.

Pastor'dan yeterince aldı.

DOKUZ

ROCKLIN, KALİFORNİYA 24 MAYIS
ÇARŞAMBA, 21:10

(Liza ön penceresinden, Rafe' in Mercy'yi güvenli bir şekilde Subaru'suna bindirene kadar bedeniyle korumasını izledi. Daha önce bir şeyler vermesi gerekiyordu.

Mercy kırıldı. Liza stres altında kırılan askerler görmüştü ve Mercy de o noktadan çok uzakta değildi.

Dikkatlerini dağıtacak bir şeye ihtiyaçları vardı, Mercy'nin gardını düşürmesine izin vermeden DJ'in dışarıda olduğu gerçeğini aklından çıkaracak bir şeye. Irina'nın gönderdiği artıkları fırına koyan Liza tezgâha oturdu ve tanıdık bir hemşerisini aradı.

"Liza!" Daisy Dawson'ın sesi her zamanki gibi neşeliydi.

"Merhaba Daisy. Umarım çok geç aramıyorumdur. İş için erken kalktığımı biliyorum." Daisy bir sabah radyo programının sunucusuydu ve yatma vakti kesinlikle yaklaşıyordu.

"Sorun değil." Hafifçe güldü, ünlü olduğu derin boğuk bir sesle. "Beni uyandırmış olsaydın bile sorun olmazdı. Bugün Mercy'nin hayatını kurtardın. Gideon ve ben sana minnettarız."

Daisy, Gideon Reynolds'ın kız arkadaşıydı ve onu sürüklemeye çalışan bir katilin boynundan bir madalyon aldığı anda istemeden de olsa Eden'la ilgili resmi soruşturmayı başlatmıştı. Soruşturma sayesinde Gideon'la bağlantı kurmuşlardı.

"Herhangi birinizin yapacağı şeyi yaptım."

"Hâlâ minnettarız. Ne oldu, Liza?"

Daisy'nin bu noktaya gelmesi sürpriz olmadı. Dostlukları samimiydi ama Liza ve Mercy'ninki kadar iyi değildi. "Ben Mercy."

"Sorun ne? DJ tekrar denedi mi?"

"Hayır, fiziksel bir şey değil," diye güvence verdi Liza. "Bütün bu durum onu rahatsız etmeye başladı." Mercy'nin kendini yem yapma arzusunu paylaşmıyordu. Bunu gizlilik içinde söylemişti. "Tom'un bugün birkaç ipucu bulduğunu biliyorum, ama her şey hâlâ çok yavaş ilerliyor ve Mercy çıldırmak üzere. Senin dikkatini dağıtacak, ona bu durum üzerinde hâlâ biraz kontrolü olduğunu hissettirecek bir şeyler yapabileceğine dair bir fikrin olduğunu umuyordum."

"Ne gibi?" Daisy merakla sordu. "Bir hobi mi?"

"Mercy'nin şu anda bunun için fazla yoğun olduğunu düşünüyorum. Ben daha çok Eden'in aranmasına katkıda bulunmak ya da oradaki insanların nihayet kurtarılacağı zamana hazırlanmak için yapabileceği bir şey düşünüyordum. Enerjisini olumlu bir çabaya yönlendirmek şu anda ona yardımcı olabilir."

Daisy düşünceli bir şekilde mırıldandı. "Tıpkı benim kaçanlara yaptığım gibi." Liza'nın kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne kaçağı?"

"Eden dövmelelerini biliyorsun, değil mi?"

"Evet. Erkek çocuklar on üçüncü doğum günlerinde alırlar. Cennet'in resmi sembolüdür, çocuklar bir zeytin ağacının altında diz çökerler, hepsi de alevli kılıçlı bir meleğin kanatları altındadır."

"Aynen öyle. Instagram'da bu dövmeyle sahip diğer insanları aramaya başladım, 'zeytin ağacı', 'dua eden çocuklar' ve 'alevli kılıçlı melek' gibi anahtar kelimeler aradım. "

Liza'nın ilgisini çekmişti. "Vay canına. Bir şey bulabildin mi?"

"Buldum. Başlangıçta iki tane buldum. Biri yakın bir kopyaydı. Üniversiteli bir genç bunu sevgilisinden kopyalamıştı - intihar eden bir kaçaktan. Bu Mercy'yi sarstı. İkincisi birebir aynıydı ve hem Mercy'nin hem de Gideon'un tanıdığı bir kaçağa aitti. Eden dövmesi on üçüncü doğum gününde Eden'de yapılmıştı ama dövmesine sanki onu yok edecekmiş gibi ateş püskürten bir ejderha eklemişti. Adı Judah'tı."

Liza yüzünü buruşturdu. "Öyle miydi?"

Daisy iç çekti. "Geçen yıl bir araba kazasında öldü. Mercy'ye henüz söylemedim. O kadar üzgündü ki, fazla üzmemek istedim. Gideon çok üzüldü."

yeterli."

Liza bunu anladı. "Başlangıçta iki dövme bulduğunuzu söylemiştiniz. Daha fazlasını buldun mu?"

"Bir tane daha, yine birebir kopya, ama bu seferki onu gönderen sanatçı tarafından yapılmış. Dövmeyi yaptıran müşteri Eden'den değil, çünkü orada yaptırmış olmalı, ama kaçan birini tanıyor olmalı. Dövme sanatçısını Instagram'da buldum ve birkaç e-posta alışverişinde bulunduk, ancak Federaller onu çalıştığı stüdyoda ziyaret ettikten sonra beni hayalete çevirdi. Instagram sayfasını kapatmış, yani her ne olduysa onu sarsmış. Sanatçılar Instagram'ı reklam yapmak için kullanıyor."

"Bu adamın nerede biliyor musun? Adı ne?"

"San Jose'deydi. Adı Sergio Iglesias. Stüdyo değiştirmiş olabilir."

"Ama sadece taşınmış olsaydı muhtemelen Instagram'ını kaldırmazdı. Polis kaydı var mı?"

"Hayır, ama Federaller ortaya çıktığında pek çok insan gerilir. Aslında onunla hiç konuşamadılar. Arka kapıdan kaçmış. Gideon'a göre batmış. Bilgiyi Tom'dan almış, o da başka birinden almış çünkü davanın o kısmında çalışmıyormuş, ama benim bunların hiçbirini bilmemem gerekiyor."

Liza'nın göğsü ısındı. Tom bir Dudley Do-Right'tı, prosedürlere çok bağlıydı ama kocaman bir kalbi vardı. Birine yardım etmek için gerektiğinde kuralları esnetebiliyordu. "Kimseye söylemem."

Daisy kıkırdadı. "Senin erkeğini benimkinden daha fazla inciteceğini düşünürsek, sanırım öyle olmaz."

Benim adamım değil. Kabaca boğazını temizledi. "*Kimsenin* başını belaya sokmak istemiyorum." Sesinin oldukça neşeli çıktığını düşünüyordu ama Daisy'nin uzun süren sessizliği öyle olmadığını gösteriyordu.

"Özür dilerim, Liza. Sadece düşündüm-"

"Her şey yolunda. Şimdi," dedi Liza hızlıca, "dövme sanatçısı Sergio Iglesias'a dönelim. Federaller nereye gittiğine dair bir ipucu bulamadılar mı?"

"Hiç yok. Sanırım FBI, Eden dövmesi yaptırmış bir yetişkinin gerçek bir kaçak olmadığını düşündüğü için aramalarını geciktirdi. Ve

Bir kaçağı tanıyor olsalar bile, Eden çok fazla hareket ettiği için bu kişi onlara güncel bir konum veremeyecektir."

Liza dizüstü bilgisayarını açtı. "Adamın Instagram hesabını düşünüp duruyorum. Dövme yapmaya devam ederse, bir hesaba ihtiyacı olacak. Instagram'ını ne zaman kapattı?"

"Üç hafta önce. Federaller onu ziyaret ettikten bir gün sonra."

"Federaller onu aramaya gitti mi? Evinde yani."

"Bilmiyorum." Tereddüt etti. "Bu soruyu Tom'a sormalısın."

Ki bunu yapmayacağım. "Eski sayfasından aldığınız ekran görüntülerini bana gönderebilir misiniz?"

"Elbette, ama bana ne düşündüğünü söyle, çünkü burada ölüyorum."

"Iglesias yeni bir Instagram hesabı açsa ne olur? Ben olsaydım, en popüler fotoğraflarımdan birkaçını farklı bir isim altında yayınlardım."

"Oh." Daisy'nin sesi etkilenmiş gibiydi. "Bunu düşünmediğim için kendime kızıyorum."

"Taze gözler yardımcı olur. Hayalet olmasaydı bu adama ne sormayı planlıyordun?"

"Eden dövmesini yaptıran kişinin adı. Bir kaçağı *tanıyor* olmalılar, çünkü tasarım birebir kopyası. Tesadüf olamayacak kadar detaylı."

"Peki kaçağı ne zaman buldunuz?"

"İyi olduklarından emin olmak isterdim, çünkü Gideon ve Mercy kesinlikle iyi değiller. Belki birbirlerine destek olabilirler, çünkü hiçbirimiz onların neler yaşadığını gerçekten bilmiyoruz. Ama aynı zamanda nasıl dışarı çıktıklarını ve Eden'larının nerede olduğunu da sorardım. FBI'ın bunların hiçbirisiyle ilgilenmiyor gibi görünmesi beni hayal kırıklığına uğrattı."

"Katılıyorum." FBI'ın adamı aramıyor olması hem sinir bozucu hem de kafa karıştırıcıydı. "Bak, geç oldu ve senin uyumaya gitmen gerek. İnternette biraz araştırma yapacağım ve ne bulduğumu sana bildireceğim."

"Söz veriyor musun? Onu bulursan yalnız gitmeye çalışmayacaksın, değil mi?" "Hayır, yalnız gitmeyeceğim. Söz veriyorum."

Ama o giderdi. Diğer herkes ya Eden tarafından şahsen tanınıyordu.

-Gideon, Mercy, Amos ve Abigail gibi- ya da daha önce

Ephraim'in cinayet çılgınlığıyla ilgili haberler.

Liza'nın kimsenin tanımayacağı tek yüzü vardı. Ve dövmeleeri severdi.

Kalbinin üzerine işlenmiş, birbirine dolanmış gül ve notaya baktı. Dövmee ona rahatlık vermişti. Ailesinin hatırasını fiziksel bir parçası haline getirmişti. Sevildiğinin ve karşılığında sevildiğinin görünür bir hatırlatıcısıydı.

Hiç kimsenin görmediğı ikinci bir dövmesi daha vardı. Kalçasındaki yara izini, birliğinin parçalandığı o korkunç günün kalıntılarını kapatıyordu. Rahatlamak için yaptırmamıştı. Suçluluk duygusuyla yarasını kendinden bile saklamak istemişti. Ama şimdi rahatlamak istiyordu.

Daisy'nin e-postasını kapattı ve ekranındaki masaüstü görüntüsüne baktı. Bir Humvee'nin önünde dizilmiş on iki kişi kameraya gülümsüyordu. Hepsi üniformalı, hepsi silahlarını tutuyordu.

O gün hepsi mutluydu. *Ben bile.*

Ertesi gün, on iki kişiden sadece beşi yaşıyordu. *Artık mutlu değildik.* Ama bir zamanlar mutluydular, işte bu yüzden asker ailesini hatırlamak için bu fotoğrafı saklıyordu. Öldükleri günle ilgili kâbuslarında bile, birbirlerini hayatları pahasına koruduklarını biliyordu.

Şimdi yeni bir aileye davet edilmişti. Onları da koruyacaktı. Özellikle de zaman zaman ona kız kardeşini o kadar çok hatırlatan Mercy'i. Bu Liza'nın kalbini acıtıyordu.

On iki gülümseyen yüzün fotoğrafına son bir kez daha baktı. Kalıcı bir hatırayı hak ediyorlardı. Sergio Iglesias'ı bulacaktı. Mercy için. *Ve kendim için.*

Çünkü yeni bir dövme yaptırmayı düşünüyordu.

EDEN, KALİFORNİYA

25 MAYIS PERŞEMBE, SAAT 12:45

DJ kamyoneti mağara girişine yakın bir yere park etti. Üyelerinin birçoğunun tırmanmakta zorlandığı kayalık bir yol vardı ama artık hepsi mağara ağının içindeydi ve ayrılmalarına gerek yoktu.

Yaralanmadıkları sürece. *Papaz*, diye düşündü DJ alaycı bir ifadeyle. Coleen'i girişte beklerken buldu. "Döndüğüne çok sevindim," dedi rahatlatarak.

"O nasıl?" DJ sordu, çünkü yaşlı adamın henüz ölmesini istemiyordu.

"Bilinci yerinde," diye cevap verdi Coleen. "Konuşuyor ama çok acı çekiyor." Yüzünü buruşturdu. "Biraz gevezelik etti ama açıklayamayacağım bir şey değildi."

"Güzel. Gitmeye hazır mı?" O sırada DJ mağara duvarına yaslanmış küçük bir çanta gördü. "Bu onun çantası mı?"

"Hayır, o benim." Coleen onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "Ben de seninle geliyorum." DJ güldü ve bu hoş bir ses değildi. "Hayır, gelmiyorsun."

"Ben . Papaz beni orada istiyor. Cemaat de onunla gitmemi istiyor."

DJ gülmeyi kesti. "Sen kalıyorsun. Senden üstünüm."

"Papaz hepimizden üstündür. Ona en iyi şekilde bakılmazsa üyeler bundan hoşnut olmayacaktır."

Seni küçük orospu. "Beni tehdit mi ediyorsun?" diye sordu usulca. Tehditkar bir şekilde.

Solgunlaştı. "Hayır. Cemaatin Pastor'un kendisiyle gelmemi istediğini bildiğini söylüyorum. Yaklaşık on yıldır, taşındığımız zamanlar hariç, yerleşkenin sınırlarını terk etmedi. Bu son taşınma onun için özellikle zor oldu."

Çünkü yaşlı adamın bir kez olsun kendi yükünü çekmesi gerekiyordu. Ephraim ölmüştü ve bir ay önce mağaralara vardıklarında DJ'in bilinci değildi.

"Acı çekiyor ve korkmuş durumda, DJ. Bırak da bu konuda istediğini yapsın."

DJ öfkelenildi. Pastor'u öldürdüğünde, onu da öldürmek zorunda kalacaktı. Bunun bir araba kazası olduğundan emin olacaktı, böylece ölümleri açıklanabilecekti.

Topluluk şifacılarını özleyebilirdi ama Coleen sadece bir kadındı. Tamamen değiştirilebilir. Ona ne yapması gerektiğini söylemesi gerekmiyordu. Kadınların hiçbiri değildi.

Erkeklerin de hiçbiri. Pastor ve Kowalski arasında, insanların ona ne yapması gerektiğini söylemesinden bıkmıştı.

"Peki," diye tersledi. "Beş dakika içinde gitmeye hazır ol." Pastor'un odasına doğru yürüdü ve kapıyı çalmadan derme çatma kapıyı açtı. Papaz ona mahremiyet sağlamak için bir parça kontrplak aldı. Üyelerin çoğunun sadece bir perdesi vardı. Bazılarında o kadar bile yoktu.

Pastor zayıf bir sesle, "Kapıyı kapat," dedi.

DJ itaat etti, yaşlı adamın görünüşü karşısında irkildi. Adam yaşlıydı. Hatta zayıftı. "Nasıl düştün?" diye sordu, aniden şüphelenerek. "Biri seni itti mi?"

"Hayır. Dağdan aşağı iniyordum. Cep telefonumun çekmesi için tırmanmam gerekiyordu. Bankacıma aramak zorundaydım. Ona e-posta göndermem için çanağı kurmadınız, bu yüzden başka seçeneğim yoktu."

DJ kaşlarını çatı. "Peki bankacınızla konuştunuz mu?"

Papaz dalgınca başını salladı. "Beni götüreceğiniz hastaneye mali transfer yapmak için onu tekrar arayacağım."

Ve sonra DJ erişim kodunu öğrenecekti. Heyecandan bağırmak istese de sesini sakın tuttu. "Pekâlâ."

"Beni nereye götürüyorsun?"

Cehenneme kadar yolun var, orospu çocuğu. "Henüz emin değilim. Nakit kabul eden bir doktor bulmam lazım."

"Bankacımda kişisel evraklarım var."

DJ gözlerini kırıştırdı. "Ne?"

Pastor gözlerini açmak için mücadele etti. "Özellikle de varisim olduğunuzu belirten vasiyetim."

Evet. Pastor'un sevincini görmemesi için başını eğdi. "Anlıyorum."

Papaz ofladı, yorgun, hasta bir ses. "Eminim bildiğinizi sanıyorsunuz ama yanıyorsunuz. Eğer sabaha kadar hastaneye gitmezsem, bankacıma elindeki tüm mühürlü zarfları postalaması talimatı veriyorum. Ona her yıl herkesin kişisel günahlarını içeren yeni bir tane gönderiyorum. Seninki de dahil. Ayrıca kayıp ya da ölü ilan edilirse paramı bir dizi emanete koyacağını da biliyor. Biri Eden halkı için. Biri de senin için. Yılda bir kez maaş alacaksın."

Orospu çocuğu. "Anlıyorum," dedi DJ seviyeli bir şekilde. Çünkü . Yaşlı adam her zaman ketumdu. "Bir dizi güven demiştin. Başka var mı?"

"Evet. Biri eşlerime gidiyor. Biri de bankacıma."

"Bankacınız bir emanet mi alıyor?"

"Bana iyi hizmet etti." Papaz öksürdü ve ortaya çıkan acıdan dolayı inledi. "Mesele şu ki, bir hastaneye gitsem iyi olur. Eğer gelmezsem, bunun bir kaza olduğunu ve *hepimizin* öldüğünü umsanız iyi edersiniz, aksi takdirde yüzünüz FBI'nın arananlar posterinde olur."

Çok geç, pislik. FBI parmak izlerini çoktan almıştı. Çarşamba sabahı kullandığı ofis binasında kamera kayıtları varsa, yüzü artık Federaller tarafından da biliniyordu.

Sonra bir detay ortaya çıktı ve dikkatini dağıttı. "Bir dakika. Bankacınız tüm bunları nereden biliyor?"

"Coleen'e onu aramasını söyledim. Ona tek seferlik bir kod verdim." "Diğer kodlar nerede?"

Çarpık bir gülümseme. "Kafamın içinde. Umarım ameliyattan çıkarım yoksa onlar da benimle birlikte ölür."

Sonra para bölüşülecek ve emanete bırakılacaktı. Ephraim'i kısmen bu parayı kimseyle paylaşmak zorunda kalmamak için öldürmüştü. Başka bir yol bulamazsa, yine de paylaşacaktı. Düştüğü için yara bere içinde, kanlı ve zayıf olmasına rağmen Pastor kendini beğenmiş görünüyordu.

Ellerini yumruk yapıp herifi kanlı bir posa haline getirmemek için DJ'in kendini kontrol etmesi gerekiyordu. Bunun yerine DJ sesinin sabit olduğundan emin olana kadar nefes aldı. "Bu yüzden mi Coleen'in bizimle gelmesini istiyorsun? Bir şey yapmadığımdan emin olmak için-"

"Kötülük mü?" Pastor daha çok yaşlı bir havlamaya benzeyen bir kahkahayla araya girdi. "Size bir neden göstermeme gerek yok, ama illa bir nedeniniz olacaksa, evet, nedeni bu. Ne zaman gidiyoruz?"

DJ dişlerini sıktı. "Hazır olur olmaz. Adamlardan bazılarında seni kamyona taşımalarını isteyeceğim. Hastane için ayarlamalar yapmam gerekiyor."

Papaz gözlerini kapattı. "Aferin oğlum."

Lanet bir çocuk değil. Artık değil. Bir zamanlar öyleydi, Pastor onu Edward McPhearson'a vermeden önce. DJ onun çırağıydı. Edward acımasız bir ustaydı. Edward öldüğünde, McPhearson artık ona sahip değildi. Ama Pastor hâlâ ona sahipti. Cinsel olarak değil ama DJ'e sahipti.

Ve hala bana sahip.

Çünkü Pastor, elli milyon doların cazibesinin kimsenin görmezden gelemeyeceği kadar güçlü olduğunu biliyordu.

DJ gitmek için döndü. "Kamyonda bekliyor olacağım."

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS

PERŞEMBE, 13:15

Sergio Iglesias'ı bulmak Liza'nın düşündüğü kadar uzun sürmemişti, en azından Daisy'nin onu teşhis etmek için harcadığı saatlerle karşılaştırıldığında. Federaller eski stüdyosunu ziyaret ettikten bir hafta sonra, Iglesias'ın on beş fotoğrafı Instagram'da Sal Ibarra hesabıyla ortaya çıkmıştı; bu yeni isim Iglesias'ın baş harflerini imzası olarak kullanmaya devam etmesini sağlıyordu.

Profiline göre Sal Ibarra Monterey'de yaşayan bir sanatçıydı. Son yeri San Jose'ydi, yani o kadar uzağa gitmemişti. En azından eyaleti atlamamıştı. Bu da onu nedenini merak ettirdi.

Cevabı Daisy'nin Iglesias'ın eski Instagram hesabından aldığı ekran görüntülerinden birinde buldu. Fotoğraf profilden bir kadını gösteriyordu, elleri hamile karnını avuçluyordu. Fotoğrafın altında "*Benim güzel karım Felicidad*" yazıyordu. Fotoğraf ilk olarak altı yıl önce yüklenmişti.

"Evet," diye fısıldadı Liza yüksek sesle. Sergio Iglesias'ın yakınlarda kalmak için iyi bir nedeni vardı.

Liza bulduklarını birine anlatması gerektiğini biliyordu ama adamın tekrar kaçması gerektiğini hissetmesini istemiyordu. Onun bir ailesi vardı. Onu tekrar kaçmaya göndermek zalimce görünüyordu.

Önce onunla irtibata geçerci. Eğer elinde konuyla ilgili bir bilgi yoksa, bu işin bırakacaktı. Eden dövmesini kimin yaptırdığını söyleyebilirse, bu bilgiyi Tom'a iletecekti.

Dövme salonunun web sitesini bulduğunda, çevrimiçi bir randevu aracı olduğunu görmekten memnun oldu. "Sal Ibarra"nın ertesi gün öğleden sonra randevuları vardı. Google'a göre Monterey, Sacramento'dan arabayla yaklaşık üç saat uzaklıktaydı. Saat üçte bir seans istedi.

Abigail'e söz verdiği okuma dersini verdikten sonra ayrılabilir ve akşam yemeğinden önce geri dönebilirdi. Umarım bilgi ile.

Ve belki yeni bir dövme. Artık ne istediğine dair bir fikri vardı.

Akşam yemeği tabaklarını temizledikten sonra dizüstü bilgisayarını ve spiralli not defterini yatak odasına götürdü. Pijamalarını giyerek, Tom'un o öğleden sonra yatağın üzerinde dikkatle tünediğı yere baktı.

Bu onun odasına ilk gelişı değildi. Bir keresinde yataktan kalkamayacak kadar kötü kramplar geçirdiğinde ona çikolata getirmişti. Bir başka sefer de üşüttüğünde ona Irina'nın tavuk çorbasından getirmişti. Ve birden fazla kez, kabus görürken çığlık attığını duyduğunda kapısını kırarak içeri girmişti.

Kabus. Tüm arkadaşlarının kan kaybından öldüğü ve kendisinin onları kurtarmak için boşuna çabaladığı kabus. O gece uyandığında kendini Tom'un güçlü kollarında bulmuş, kulağında onun mırıltıları. Tom ondan kabuslar hakkında konuşmasını istemişti ama o istememişti ve Tom da onu zorlamamıştı. O zaman rahatlamıştı.

Şimdi keşke itseydi diyordu. Ona Fritz'den bahsedebilirdi. Onunla nasıl evlendiğini. Onu olması gerektiğı gibi sevmediğini. Fritz'in nasıl bir yedek olduğunu.

O zamanlar bunun Tom'un onun hakkında daha az düşünmesine neden olabileceğinden, belki de onu istemeyeceğinden endişelenmişti. Şimdi bilmesini istiyordu. Fritz'i sır olarak saklaması yanlıştı. O bundan çok daha fazlasını hak ediyordu.

Tom'un çalıştığını duyabilmek için battaniyenin altına girdi. Tom'un ev ofisi onun yatak odasının bitişiğindeydi. Pavarotti'nin kısık sesi onu hüzünle gülümsetti. Pavarotti onun "düşünme müziğıydi". Bir keresinde onu duyabildiğinden bahsetmişti ve Tom hemen müziğin sesini kısmayı teklif etmişti. Ona bunun saçma olduğunu, müziğin onu rahatlattığını söylemişti.

Bu gece o kadar değil.

Kulaklıklarını taktı, Garth Brooks çalma listesini açtı ve spiral defterini yeni bir sayfaya açtı. Sanatçı değildi ama istediğı dövme hakkında birkaç fikri vardı. Sergio iyi iş ve zaten bir müşteri kitlesi oluşturduğu stüdyodan ayrıldıktan sonra muhtemelen paraya ihtiyacı vardı. Eğer

Kim olduğunu ve Eden dövmesi hakkında ne bilmek istediğini öğrendikten sonra onu geri çevirirse, başka bir dövmeci bulacaktı.

Arkadaşlarını sonsuza dek rahat bırakmanın zamanı gelmişti.

||| MCARTHUR, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, 13:35

DJ uydu telefonuna kaşlarını çattı, Kowalski'yi aramayı olabildiğince ertelediğini biliyordu. Adam yakında müşteriler ve tedarikçilerle buluşacaktı. İşlerinin çoğunu sabahın erken saatlerinde, çoğu insan uyurken yapıyorlardı.

Kowalski'yi aramaktan nefret ediyordu. Adama bir şey borçlu olmaktan nefret ediyordu.

Kowalski'nin Pastor'un nerede olduğunu bilmesinden nefret ediyordu, çünkü onun önerdiği doktoru kullanırlarsa öğrenecekti. Kowalski'nin Pastor'la tanışmasını ve ona sorular sormasını istemiyordu, özellikle de şimdi, yaşlı adamın tüm silindirleri ateşlemediği bir zamanda.

Dişlerini sıkarak Kowalski'nin numarasını çevirdi, adam cevap verdiğinde hırıltısını yuttu, sesi kendini beğenmiş çıkmıştı. "Doktor hakkındaki fikrini değiştirdin demek?"

"Evet. Babam düşündüğümde daha kötü yaralanmış."

"Bu çok kötü," dedi Kowalski, sözlerinde sahte bir endişe vardı. "Doktorun adı Ralph Arnold. Sana numarasını mesaj atarım. Aramadan önce birkaç dakika bekleyin. Sizi beklediğini ona bildirmem gerekecek. Her önüne gelenin aramasına cevap vermez. Çok özel bir hastane işletiyor."

"Teşekkür ederim." Boğazından çıkmaya başlayan hırıltıyı yuttu. "Bunun için minnettarım."

"Oh, merak etme. Gelecekte bir noktada bu iyiliğe karşılık verebileceksin."

Ben de bundan korkuyorum. "Tabii ki. Ama 'özel' hastane derken neyi kastediyorsunuz?"

"Sorduğunuz buysa, o yasal bir doktor. Hastalarının ortak bir noktası var: mahremiyet ihtiyacı. Hastalarının çoğu medyadan uzak durmak isteyen ünlüler. Diğerleri de bizim gibi. DNA'larının yanlış ellere geçmesini istemeyen insanlar. Birkaç yıl önce dizimi ameliyat etti ve şimdi yeni gibi."

DJ'in telefonu mesajla gelen iletişim bilgileriyle uğuldadı. "Doktorun numarasını aldım, teşekkür ederim. Onu aramak için bekleyeceğim. Gitmem gerekiyor. Burada yol tehlikeli."

Görüşmeyi sonlandırdıktan sonra telefonu bir kenara bıraktı ve iki eliyle direksiyonu kavrayarak keskin bir virajda ilerlemeye başladı. Bu virajlarda bu büyük kamyonu kullanmaktan nefret ediyordu. Yarı kamyon sürücülerinin uçuruma yuvarlanıp anında ölmeden bunu nasıl başardıklarını bilmiyordu ama onlar başarıyordu, o da başarabilirdi.

Waylon'ın ona sürmeyi öğrettiği pikap standart bir Ford F-150'ydi. Gezgın çiftlik işçisinden çaldığı bu kapalı kasa kamyonet oldukça büyüktü.

Yol birkaç dakika sonra düzleşti ve DJ numarasını çevirmek için doktorun iletişim bilgilerine dokundu.

"Evet?" Ses derin ve müzikaldi.

DJ, "Dr. Ralph Arnold ile konuşmak istiyorum," dedi. "Konuşuyorum. Bay Belmont ile mi görüşüyorum?"

"Evet, öyle. Babama yardım edebilir misin?"

"Onu görene kadar bilemeyeceğim. Ama Bay Kowalski size kefil olduğu için onu göreceğim. Sacramento havaalanına doğru gidin. Ödemenizi aldığımda size adresi mesaj atacağım."

DJ bu gizli kapaklı yaklaşım karşısında gözlerini devirdi. "Ödeme nedir?"

"Yüz bin."

Bu ne lan? Yüz bin dolar mı? DJ ağzını açtı ama ağzından tek kelime çıkmadı.

"Bay Belmont? Hala orada mısınız?"

"Evet." DJ boğazını temizledi çünkü kelime boğuk çıkmıştı. "Evet."

"Hizmetlerimi karşılayabilir misiniz?"

Kibirli orospu çocuğu. "Evet. Tabii ki." Pastor'un elli milyon doları vardı. Yüz bin hiçbir şeydi. Umutluydu. "Transfer talimatlarını bana mesaj atabilirsen, hemen işleme koyarım. Biraz zaman alabilir. Hâlâ dağlardayız ve telefonun çekmesi pek mümkün değil."

Kısa bir duraklama. "Ama benimle konuşuyorsun."

"Bu uydu telefonu benim iş hattım. Babam ödemeyi kendi cep telefonundan yapacak. Bay Kowalski ile olan iş ilişkimden haberi yok."

"Oh. Anlıyorum. Pekala, sorun değil. Ona herhangi bir bilgi vermeyeceğiz. Bozuk olanı düzeltmeye odaklanacağız."

"Teşekkür , Doktor. Ödemeyi en kısa zamanda havale ."

DJ'in güvenli bir şekilde yoldan ayrılıp bir benzin istasyonuna girebilmesi için bir saat daha geçmesi gerekti. Uydu telefonunu cebine soktu ve cebinin fermuarını kapattı. Pastor ya da Coleen'in görmesini istemiyordu. Yalnız olduklarından emin olmak için iki tarafa da bakarak arka kapılardan birini açtı.

Yaşlı adam yerde yatıyordu, gözleri kapalı, başı Coleen'in kucağındaydı. Şifacı başını kaldırdı, teni Eden'da olduğundan daha da solgundu. Biraz yeşil görünüyordu. "Oraya vardık mı?"

"Hayır," diye yanıtladı DJ. "Ama kıvrımlı kısımlar bitti."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı. "Pastor pek iyi değildi. Birkaç kez kustu, bu da onu susuz bırakacak. Ne zaman varacağız?"

"Otoyolda trafik yoksa üç saatten önce olmaz." Nefesi kesildi. "Üç saat mi? DJ, *şu anda* acı çekiyor."

"Ve özür dilerim," dedi DJ. Gerçekten üzgün olmasa da. "Ama onu normal bir hastaneye götüremeyiz. Sigorta kartını ve kimliğini isteyeceklerdir. Artık işler senin Eden'e girdiğin zamankinden çok daha farklı. Kimliğinizi taklit etmek çok daha zor. Özellikle de sigorta söz konusu olduğunda. Bizde sigorta kartı yok ve sigorta kartı olmadan onu tedavi etmeyebilirler."

Bu muhtemelen doğru değildi ama DJ işini şansa bırakmıyordu. Pastor'un iyi bakıma ihtiyacı vardı çünkü ölürse kodlar da onunla birlikte ölecekti.

"Biliyorum," diye üzüldü Coleen. "Sadece onu acı içinde görmekten nefret ediyorum." DJ hiç aldırmadı. "Bilinci yerinde mi?"

"Evet," diye hırıldadı Pastor. "Neden?"

"Banka hesabımızdan doktora bir havale yapılmasına izin vermenizi istiyorum." Pastor'un başını sallaması güçlükle algılanabildi. "Ne kadar?"

"Yüz bin dolar."

Coleen tekrar nefesini tuttu ve Pastor başını çevirerek DJ'e ters ters baktı. "Delirdin mi sen evlat?"

"Değilim," dedi DJ dürüstçe. *Deli ya da  ocuk*. "Hastaneler artık çok pahalı."

"Coleen, lütfen telefonu bana ver. DJ, bilgileri hazırla."

DJ etrafa bir kez daha baktı. Neyse ki, etrafta kimsenin olmadığı kadar erken bir saatti.

Pastor bir an sonra "Ben," dedi ve DJ gözlerini kırptırdı. Pastor'a Pastor'dan başka bir Şey dendiğini hiç duymamıştı. Waylon'un ona bir ya da iki kez Kardeş Herbert dediğini duymıştı.

Pastor, DJ'e kamyonun arkasına gelmesini işaret etti. Silahını  eken DJ, kapıyı kapatarak itaat etti. Meraklı biri çıkarsa kafasını uçuracak ve soruları sonra soracaktı.

"Hayır, iyi değılim," diye tersledi Pastor bankacısına. " zel bir hastaneye gidiyorum. En kısa zamanda aşağıdaki hesaba yüz bin dolar havale etmeni istiyorum." Bir süre dinledi, sonra bakışlarını DJ'e çevirdi. "Yüz bin doların özel bir tedavi için oldukça ucuz olduğunu söylüyor."

İsteksiz onay, Pastor'un verebileceğı en yakın "lütfen", "teşekkür ederim" ve " z r dilerim" yanıtlarıydı.

Papaz telefonu hoparlöre verdi. "DJ, adama bilgiyi ver."

DJ hesap ve yönlendirme numarasını yüksek sesle okudu. "Doktorun adı Ralph Arnold."

"Güzel," diye mırıldandı Pastor. "Bir Amerikan ismi. Üzerimde bir yabancının çalışmasını istemem."

"Ama paranızı bir yabancının idare etmesini kabul edilebilir buluyorsunuz?" diye sordu bankacı hafif aksanlı İngilizcesiyle nazikçe. DJ ilk defa bu adamın kim olduğunu ve Pastor'un ona neden bu kadar nakit para emanet ettiğini merak ediyordu.

Pastor'un ifadesi üstü kapalı eleştirisi karşısında buz kesti. "Senin hakkında konuşmadığımı biliyorsun."

"Tabii ki hayır," dedi bankacı kuru bir sesle. "Yetki kodunuza ihtiyacım var."

Pastor hoparlöre "B-e-B-o-11" demeden önce DJ'e baktı.

Şifre. Kod buydu. Bernice-Boaz-11'in kısaltması. Ölen ikizlerinin isimleri ve öldükleri zamanki yaşları. DJ heyecanını belli etmemeye çalışarak yüz ifadesini yumuşak tuttu.

İçinden zıplıyor ve zafer çılgınlıkları atıyordu. Ta ki Pastor tekrar konuşana kadar.

"Bu kodu onaylı listemizden silin. Yeni kod, şifre serisinin bir sonraki kodu olacak."

Cipher serisi mi? Bu da ne böyle? DJ, piçin sadece bazı şifreleri ezberlemediğini fark etti. O ve bankacısının önceden ayarlanmış bir şifresi vardı. Yani bunu kıramam. Orospu çocuğu. DJ bakışlarını tutamadı. Cehenneme kadar yolun var, ihtiyar.

Pastor'un dudakları kıpırdadı. DJ'in ne düşündüğünü biliyordu ve onu küçültmekten zevk alıyordu.

O parayı aldığında, sen öldün, yaşlı adam. Öldün. Ve bu çok acıtacak.

"Anlaşıldı," diye yanıtladı bankacı. "Havaleyi gönderdim. Geçmesi birkaç saat sürebilir."

"Sorun değil," dedi Pastor. "Görünüşe göre Dr. Arnold'dan birkaç saat uzaktayım. Havale işleminin başarılı olduğundan emin olmak için ameliyata girmeden önce tekrar kontrol edeceğim."

Pastor görüşmeyi sonlandırdı ve telefonunu Coleen'e verdi; Coleen hâlâ oturuyordu ve Pastor'un gelişigüzel aktardığı para miktarı karşısında şok olmuş görünüyordu. Şifacının, Pastor'un otuz yıldır biriktirip oluşturduğu elli milyonu bilmediği anlaşıyordu.

DJ bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğundan emin değildi ama elinden gelse kendi çıkarları için kullanacağı bir şey olduğu kesindi.

"Su, Coleen." Yaşlı adam hâlâ kendini beğenmiş bir kral gibi konuşmayı başarıyordu.

"Tabii ki. Özür dilerim, Papaz."

"Olman gerektiği gibi," diye mırıldandı yaşlı adam, gözlerini kapatarak.
"Acele et evlat. Bizi oraya götür."

"Kesinlikle," diye söz verdi DJ. Ve yol boyunca her çukura girdiğinden emin olacaktı.

EDEN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 03:05

Hayley kapalı tesisatı özlemişti. En azından son Eden bölgesinde tuvaletleri vardı. Burada, mağaralarda, tuvalet temelde delikli bir banktı. kesmişler. Kelimenin tam anlamıyla deliğin altına sıkışmış olan tencereye işediler.

Koku . . . Öğürmemek için mücadele etmek zorundaydı, çünkü öğürürse kusuyordu. Bu da her şeyi daha da kötüleştiriyordu. Ayrıca kusmanın doğumunu başlatıp başlatmayacağını da bilmiyordu.

Öyle düşünmüyordu ama bilmiyordu da. Bilmiyordu çünkü lanet olası bir doktora erişimi yoktu. Şifacı bile gitmişti, Pastor'a şehirdeki hastaneye kadar eşlik etmişti.

Çünkü elbette *Pastor*'un hastaneye gitmesi gerekiyordu. O burada, lanet bir mağarada kalmak zorundaydı.

Bu bebeği lanet bir mağarada doğuracaktı. Cameron gelmiyordu. Kimse gelmiyordu. Kimse yardım edemezdi. Bir kaçış girişimi düşünmüştü ama Graham ona girişte tüfekli bir nöbetçi olduğunu söylemişti. Graham sıvışabilirdi ama o bunu yapamazdı, bu kadar büyümüşken yapamazdı.

Bu bebeği doğuracağım ve o benden alınacak. Rahibe Rebecca'ya vermek için, aşağılık fahişe. Bebeğimi çalacağını mı sanıyor? Hayır. Öyle bir şey olmayacak.

Ama başka olmayabilirdi. Düşünmeye ihtiyacı vardı. Ama tek yapabildiği uyumak, ağlamak ve işemek gibi görünüyordu. Karnını okşadı. "Çok üzgünüm Jelibon," diye fısıldadı. "Bu senin suçun değil."

Benim de değil. Bu kâbusun suçunu doğrudan annesinin omuzlarına yükledi. Eğer medeniyete geri dönerlerse, Hayley onu suçlayacaktı. Çünkü bu adam kaçırmaydı. Bu bir suçtu.

Öfkesi söndü, yorgunluk onu yeniden ele geçirdi. *Bu benim yeni hayatım.* Gözyaşlarını içine çekerek tuvaletten uzaklaştı, perdeyi kapattı, sonra geri dönüş yolunu bulmak için feneri kaldırdı.

Bir fener, lanet olsun. Gerçek bir tane, pille çalışan değil. İçinde gerçek ateş vardı. En azından mağaraların çoğu genişti ve içinde düzgün bir hava akımı vardı. Aksi takdirde, tuvaletten çıkan dumanla fenerden çıkan duman arasında hepsi boğulurdu.

"Psst."

Hayley sıçradı, etrafında döndü ve fenere zar zor tutundu. "Graham," diye tısladı. "Ödümü kopardın. Burada ne işin var?" Adam sırtıttı, titreyen ışık ona şeytani bir görünüm veriyordu.

"Tencereyi boşaltmaya geldim. Bugün görevdeyim."

Midesi bulandı. "Dün yaptın." Kaşlarını çatı. "Ve önceki gün. Neden?" Biri cezalandırılmadığı sürece iğrenç işler genç oğlanlar arasında dönüşümlü olarak yapılırdı.

"Beni dışarı çıkarıyor. Temiz hava alabiliyorum." Graham daha yakına eğildi ve fısıldadı, "Ve bir şeyler arıyorum. Ve başka şeyler saklıyorum."

Şeyler. Bilgisayar gibi. Ve bir gün önce bulduğu uyuşturucular. Kalbi sıkıştı. "Bunu benim için mi yapıyorsun?"

Graham omuz silkti. "Daha çok Jellybean için. Onun en sevdiği amcası olacağım." Hayley'nin gözleri doldu. "Seni seviyorum, Cookie."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Biliyorum." Tereddüt etti. "."

Ona gülümsedi. Onun da kendisini sevdiğini biliyordu. "Yatağa dönmen gerek."

"Tencereyi boşalttıktan sonra."

"Gra-," dedi tiz bir ses kesilmeden önce. "Achan," diye fısıldadı anneleri. "Neden Magdalena'ya fısıldıyorsun?"

Hırsız ve fahişe, diye düşündü Hayley, gözlerini kapatmak zorunda kalarak. Artık annesine bakamıyordu. Fokurdayan öfke çok fazlaydı.

Graham, onları buraya getiren kadını küçümsediğini bir şekilde gizleyerek, "İşemesi gerekiyordu," dedi. "Çünkü hamile. Tencereyi boşaltıyorum, çünkü bu benim işim." Tuvalet bölümüne daldı ve elinde dolu ve pis bir tencereyle geri döndü. "İçine işemen mi gerekiyor anne?"

Hayley'nin ağzı tıkanı. "Graham. Aman Tanrım, leş gibi kokuyor." Sonra annesi ona tokat atınca başı geriye düştü. Sertçe.

"Onun *adı* Achan. Senin adın Magdalena. Saygılı olacaksın ve kurallara uyacaksın. Anladın mı?"

Hayley kan tadı alarak çenesini oynattı. "Siktir git," diye tükürdü, aniden kimin duyduğunu umursamadan.

Annesinin nefesi kesildi ve Graham yüzünü buruşturdu. "O hormonal," dedi. "Bu onun suçu değil."

"Bu kesinlikle onun hatası. Kocasız olmayan bir adamla ilişkiye girdi. Başına ne gelirse gelsin onun suçu."

Hayley yumruklarını sıktı. "Neden, seni yalaka küçük bi-"

"Anne," diye araya girdi Graham, annelerine bir adım daha yaklaşarak tencereyi kaldırdı, böylece yaşlı kaltak kocaman bir adım geri çekildi. "Kardeşimin yatmasına izin ver. Yorgun ve korkmuş durumda. İkimizi de hastaneye yatırdın, değil mi? Epidural yaptırdın ve gerçek bir doktorun vardı. O yapmayacak ve korkuyor. Sen de korkardın, sence de öyle değil mi?"

"Hayır. Ben iyiydim, o da iyi olacak. Tanrı aksini dilemedikçe." Hayley kısmen tencereden uzaklaşmak için kendi başına bir adım geri çekildi. Graham annesini bir aparkatla mağaranın zeminine düşürmemek için onu kısmen tuttu. Cameron ona kendini savunma derslerinin bir parçası olarak bunu öğretmişti. Bunların ona çok faydası olmuştu çünkü artık kendini savunamıyordu. Ve eğer kendini savunamazsa, bebeklerini nasıl savunabilirdi?

Cameron'a duyduğu özlem ve derin bir keder onu derinden etkiledi. Cameron'ın annesini özlemişti. O kadın onun için gerçek bir anneydi. Kendisinin ya da bebeğinin hayatta kalmasının Tanrı'nın isteği olmayabileceğini ima ederek onu korkutmaya çalışan şeytani bok çuvalı gibi değil. "Ben yatağa dönüyorum," dedi dişlerini sıkarak.

"Seni oraya götüreyim," dedi annesi ipek gibi bir sesle, kolunu tutup parmaklarını Hayley'nin etine geçirerek.

Hayley mücadele etti ama annesi güçlüydü. "Anne, yakıyorsun. Yapma-"

Hayley'nin protestosu aniden annesinin çığlığıyla kesildi, kaltağın tutuşu aniden kayboldu. Hayley, Graham'ın küçük göz kırpmasını yakaladı ve sırtışını ısırdı. Graham tencerenin içindekilerin bir kısmını annesinin ayaklarına dökmüştü ve ayakkabılarına da bulaşmıştı.

"Ah, anne. *Çok* özür dilerim," dedi Graham.

"Bunu bilerek yaptın!" diye çığlık attı.

Perdelerle kapatılmış odalardan mırıltılar yükseldi.

"Aferin anne," diye tersledi Hayley. "Herkesi uyandırdın. Ben yatağıma dönüyorum."

Topuklarının üzerinde döndü ve Joshua'nın diğer eşleriyle paylaştığı bölmeye doğru ilerledi. Ve Kardeş Joshua'nın kendisine doğru koştu. Kollarını kavradı ve düşmeden önce onu sabitledi. Tutuşu annesininki gibi cezalandırıcı değildi ama yine de irkildi.

"Bunun anlamı ne?" diye hırladı.

Bebek hırslısı Rahibe Rebecca onun yanına sokuldu. "Tam bir baş belası."

"Annesi onu tokatladı," dedi sakın bir ses ve Hayley rahatlayarak sarkmak istedi. Rahibe Tamar onu bir kez daha kurtarmıştı. "Ona tokat attı, sonra da kolunu tuttu. Muhtemelen çürükleri vardır."

Joshua kaşlarını çattı. "Bu doğru mu?"

Hayley cevap vermeye başladı ama Tamar'ın başını salladığını fark etti. Omzunun üzerinden baktığında sorunun Graham'a yöneltilmiş olduğunu gördü. Lanet olası çiş kabı hâlâ kimin elindeydi?

Graham saygıyla, "Evet efendim," dedi ve Hayley kıkırdamak istedi. Ses tonu çok saygılıydı. Bir tek Hayley onun mala ile sürdüğünü biliyordu.

Joshua Hayley'nin gitmesine izin verdi. "Yatağına dön," dedi şaşırtıcı bir nezaketle. "Annenle ben ilgilenirim."

Hayley şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı, sonra da Rahibe Rebecca'nın yüzündeki zehirli ifadeyi görünce irkildi. *Eğer bakışlar öldürebilseydi, ölmüş olurum.*

"Sana yardım edeceğim," dedi Tamar, kolunu Hayley'nin omuzlarına dolayarak. Başını kaldırıp Joshua'ya baktı. "Her an doğum yapabilir. Düşerse bebeğe zarar verebilir."

Joshua ilk karısına baktı. "Bunu istemiyoruz."

Rebecca'nın yüz ifadesi zehirli bir ifadeden coşkulu bir ifadeye dönüşmüştü. "Hayır, yok."

"Gel," dedi Tamar, Hayley'yi çekiştirerek.

Hayley'nin alanına geri döndüklerinde Tamar başını salladı. "Aklından ne geçiyordu? Anneni böyle kışkırtamazsın."

Şimdi her şey bittiğine göre Hayley, Tamar'ın haklı olduğunu anlamıştı. Sözlerini düşünmeden sarf etmişti. "Özür dilerim. Bana vurduğunda, ben ..."

"Biliyorum. Ama öfkeni kontrol etmelisin."

"Biliyorum." Hayley iç çekti. "Haklısın."

"Ve sen de gerginsin." Tamar, Hayley'nin inlemesine neden olan bir bel masajına başladı. "Hiç kasılma hissettin mi?"

"Henüz değil." Hayley karnına sarıldı. "Biraz daha yerinde kalmasını umuyordum."

"Korktuğunu anlıyorum ama kasılmalar başlarsa onlarla savaşma. Graham'ı hemen beni bulması için gönder. Ben ciddiylim. Kendinin ve bebeğinin hayatını tehlikeye atıyor olabilirsin. Şimdi bana Graham'ın gerçekten neden orada olduğunu söyle. Birkaç gündür hiç şikayet etmeden saksıları boşaltıyor. İnsanlar bunun hakkında konuşuyor. Şimdi ona övgüler düzüyorlar ama bu bir anda değişebilir."

Hayley perdeye baktı. Perde çekilmişti ve altında hiç ayak görünmüyordu, yani kimse kulak misafiri değildi. Tabii perdenin kenarında beklemiyorlarsa. "Bir şey arıyor," dedi Hayley, sözlerini genel tutmaya çalışarak.

"Kaçmana yardım edecek bir şey mi?" Hayley keskin bir nefes aldı.

"I . . ."

"Sorun yok," dedi Tamar. "Başka kimsenin şüphelendiğini sanmıyorum. Şimdilik daha fazla soru sormayacağım, çünkü diğer eşler yakında dönecek. Ama

Size yardım *edeceğim*. Ben de çıkmak istiyorum."

Bunu daha önce de söylemişti ve Hayley'nin ona güvenip güvenemeyeceğine karar vermesi gerekiyordu. Tamar annesinin, Rebecca'nın ve Eden'in tarafında çalışıyor olabilirdi. Gerçi Tamar da çocuğunu kaybetmişti ama ölümden değil, Rebecca'dan.

"Bir bilgisayarları var," diye fısıldadı Hayley.

Tamar'ın gözleri önce büyüdü, sonra heyecanla doldu. "Gerçekten mi?" Sonra biri düğmeye basmış gibi sustu. "Buyurun, Rahibe Magdalena," dedi, sesi tekrar yatıştırıcı ve sakindi. Bir saniye sonra perde geri çekildi ve Joshua'nın diğer eşleri içeri girdi. "Umarım masajın faydası olmuştur."

Eşlerden biri Hayley'e bir bardak su ikram etti. "Rahibe Tamar en iyi masajı yapar. Rahibe Coleen bebeğiniz doğmadan önce dönmese bile o harika bir ebe olacaktır."

Tamar onun elini okşadı. "Geçtiğimiz yıl beş bebek dünyaya getirdim. Bir tanesini bile kaybetmedim, annelerini de, o yüzden endişelenme. Ben de yatağıma dönüyorum. Yarın Kardeş Joshua'ya paletimi buraya taşıyıp taşıyamayacağımı soracağım, böylece bana ihtiyacınız olursa yakınıınızda olabilirim. Şimdi dinlenmeye çalış. Toplayabileceğin tüm güce ihtiyacın olacak." Hayley'nin bakışlarını kararlılıkla karşıladı. "Sana yardım *edeceğim*."

Sana yardım edeceğim. Tamar sadece bebekten bahsetmiyordu. Kaçışlarından da bahsediyordu. Yakınlarda olabilmek yarın paletini taşıyacaktı. Bebeğe ve kaçışlarına yardım etmek için.

Hayley bunu ve Graham'ın dış dünyayla tek iletişim umutları olan çanak anteni bulabilmek için yerleşkenin tüm işleri arasında en iğrenç olanını yapmasını düşündü. Aşk buydu.

Yetersiz yastığının etrafına kıvrıldı, sevginin etrafına ve içine izin verdi. *Umarım seni sevdiğimizi biliyorsundur, Jelibon. Seni kurtarmanın bir yolunu bulacağız.*

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, SABAH 4:35

Tom öne doğru eğildi, dirseklerini masasına dayadı ve sırtını gerdi. Uzun süredir klavyesinin başında oturmaktan kasları sertleşmişti. Ofisinin Liza'nın yatak odasına bakan duvarına baktı, aralarındaki ilişkinin bu kadar tuhaf olmamasını diledi. Şu anda onun omuz masajlarından birini kullanabilirdi. Onun ellerini teninde hissetmeyi seviyordu.

Ama muhtemelen uyuyordu. Çok sevdiği yumuşak battaniyelerin arasına kıvrılmıştı. Sıcak ve yumuşak, elma gibi kokan ve çikolata tadında, çünkü yatmadan önce atıştırmak için her zaman biraz yiyordu.

Birden fazla şekilde kaskatı kesildi. *Lanet olsun.*

Sertleşmişti. Tory öldüğünden beri arzu duyuyordu. Her zaman Liza'yla birlikteyken. Her zaman onu geri itmişti ama bu gece inkâr etmek çok daha zordu. Liza'yı istiyordu. *Lanet olsun.*

Gözlerini yumarak bir iniltiyi yuttu, Rafe Sokolov'u aramak ve onu cehenneme kadar lanetlemek istiyordu. Aklına böyle şeyler getiriyordu.

Liza'nın benim için olabileceğini. Beni isteyebileceğini. Onu kendime alabileceğimi.

Çünkü bu doğru değildi. Onun arkadaşıydı, en eski arkadaşlarından biriydi. Birbirlerini seviyorlardı, doğru, ama arkadaş gibi. Birbirlerine göz kulak oluyorlardı, hepsi bu.

Bunu sikine söyle, dostum.

Bu şehvetti ve yanıltı. *Eğer teslim olursam -ki olmayacağım- bu arkadaşlığımızı mahveder.*

"Hâlâ bir arkadaşlığımız var mı?" diye sordu ve Çakıl ona baktı. Danua sanki Liza'nın duvarın hemen ötesinde olduğunu biliyormuş gibi ortak duvara yaslanmıştı. "Eee? Var mı?"

Pebbles küçük bir at gibi homurdandı ve uykusuna geri döndü. Tom iç çekti. Hiçbir şey yapamıyordu. Onunla yaptığı konuşmalardan sonra Rafe ve annesinin ardından ofisine dönmüş ve Cameron Cook'un e-postasının izini sürme girişimine devam etmişti.

Hamile ve korkmuş olan ve o korkunç yerde doğum yapmak üzere olan Hayley'den. Tory'nin o korkunç yerde korktuğunu hayal ettikçe

Öldürüldüğü gece, kendisinden çok bebekleri için korktuğundan emindi. O gece Tory'yi kimse kurtarmamıştı.

Tom'un içindeki her şey Hayley'i güvenli bir yere götürmek için yanıp tutuşuyordu. Bildiği her şeyi denemişti, hem yasal hem de yasadışı, ama hiçbir şeye çarpıp duruyordu. Eden'ın ağı ortadan kaybolmuş gibiydi - belki de son hamleleriyle aynı anda?

İnternete giremeyecekleri bir yere gitmiş olmaları mümkündü. Ekipmanlarının - Amos'un en son bulundukları yerde keşfettiği uydu anteni - hasar görmüş olması da mümkündü.

Tahliye edilirken yanlarında götürmüşlerdi. Tom, Amos'un bir ay önce Abigail'le birlikte ilk kaçışında tarif ettiği yerleşkenin çevresini araştırarak kendini kontrol etmişti. Tom bir kablonun gömülüp sonra çıkarıldığına dair kanıt bulmuştu. Belki de topraktan sökerken kabloya zarar vermişlerdi.

Belki, belki, belki. Bir nefes verdi ve masasından uzaklaştı, bir şeye ihtiyacı vardı. Egzersiz mi? Yemek mi? Daha fazla içki?

Hayır, kesinlikle daha fazla içki değil. Bu gece normalde bir ayda tükettiğinden daha fazla alkol almıştı.

Bakışları tekrar duvara kaydı ve yumruklarıyla duvara vurma, Liza'yı uyandırıp sorunun ne olduğunu söylemesini talep etme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

Neyin yanlış olduğunu biliyorsun. Kalın kafalı bir pislik olmayı bırak.

Başını eğdi, aniden daha fazla görmezden gelemeyecek kadar yorgun düşmüştü. "Ben bir pisliğim," diye fısıldadı.

Karl ona anlatmaya çalışmış ve o da şaka yapmıştı.

Rafe ona anlatmaya çalışmış, o da onu dışarı atmıştı.

Annesi telefonda konuşurlarken birkaç kez ona anlatmaya çalışmış, ancak Tom her seferinde konuyu değiştirmiş ve annesi isteksizce de olsa buna izin vermişti.

Croft bile ona yedi yıllık dostlukları boyunca Liza'nın istek ve ihtiyaçlarının değişmiş olabileceğini söylemeye çalışmış, ama o hiçbir şeyden haberi yokmuş gibi davranmıştı.

Cehenneme kadar yolu var. "Bunu istemiyorum," diye homurdandı Pebbles'a. "Onu istemek istemiyorum." Ama onu istiyordu. Kendine yalan söyleyebilirdi ama görünüşe göre vücudu gerçeği biliyordu. Onun arkadaşlığını, kahkahalarını, tüm gülümsemelerini istiyordu. Ve onunla birlikte o yumuşak battaniyelerin altına kıvrılıp neler olacağını görmek istiyordu. "Onu isteyemem."

Bir inilti çıkaran Çakıl, yüzünü duvara yaslamak için yuvarlandı ve onu dışarıda bıraktı.

"*Et tu, Pebbles?*" diye mırıldandı. O lanet e-postanın izini sürmek için kullandığı tüm tarayıcı sekmelerini kapattı ve ekranında kalan görüntüye baktı.

Tory kameraya kahkahalarla gülüyor, parmağına yeni taktığı göstermek için parmaklarını sallarken mutluluktan kabarcıklar çıkarıyor ve dans ediyordu. Karısı olmayı kabul ettiği geceydi. Bir ay sonra, o gitmişti. Parmağındaki elmas gitmişti. Yüzündeki gülümseme gitmişti. Gözlerindeki ışık... hepsi gitmişti. Hepsi onu öldüren zalim tarafından çalınmıştı.

Bir nefes aldı ve kızın yüzüne sertçe baktı. Sert ve hızlı bir şekilde aşık olmuşlar, birkaç hafta içinde flört etmekten birbirlerinin banyolarında dış fırçası saklamaya geçmişlerdi. Ve bunu söylediği tek kişi Liza'ydı.

Gözlerini kapadı ve ona Skype görüşmesinde Tory'den bahsettiği geceyi hatırladı. Liza ağzından kaçırdığında söylediği bir şeye gülüyordu. *Biriyle tanıştım. İnanılmaz biri.* Liza'nın gülümsemesi kaybolmuş, sonra da yüzünde bir acı belirmişti.

Onu incittim. Sakar ve beceriksizdim ve onu incittim. Bunu şimdi hafızasında görebiliyordu. O zaman bunu ya kaçırmış ya da görmezden gelmişti. Her iki durumda da, yüz hatlarını sıkı bir gülümsemeye dönüştürmüş ve ona dünyadaki tüm mutlulukları dilemişti. Hatta Tory hakkında her şeyi sormuştu.

Ve ona her şeyi anlatmıştı. Şey, seks hakkında değil. "Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun," diye mırıldandı.

Çünkü şimdi... şimdi herkesin her zaman gördüğü şeyi görebiliyordu. O zamanlar ona değer vermişti. En azından bir buçuk yıl önce. Belki ondan önce.

Arkadaş olarak değil. Sadece arkadaş olarak değil.

Lanet olsun.

Bu aydınlanmayla ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Bu aydınlanmayı *istemiyordu*.

Masasından kalktı ve küçük ofisini boydan boya arşınladı. Sinirliydi, kendini kafese kapatılmış hissediyordu. Koşmaya ihtiyacı vardı. Mahallenin etrafında yaptığı on millik rota her zaman kafasını toparlardı. Ama onu yalnız bırakamazdı. Yirmi dört saatten kısa bir süre önce bir katilin görüş alanına girmişken olmazdı.

Yani, hayır, koşuya çıkmak için onu burada yalnız bırakmayacaktı. Alt katta bir koşu bandı vardı.

Oraya gitmek için dönmüştü ki telefonundan bir alarm sesi geldi. Ürkek bir nefes aldı - bu Eden'in banka hesabının alarmıydı. Sandalyesine geri çökerek hızla offshore hesabını açtı.

"Vay canına," fısıldadı. Yüz bin dolar gitmişti. Transfer edildi.

İşlemin üzerine tıkladı ve ekranına baktı. Para Sacramento'dan Dr. Ralph Arnold'a havale edilmişti.

Parmaklarını uçuşturan Tom, adamı Google'da aradı ve standart arama sonuçlarında kayda değer hiçbir şey bulamadı. Ne bir adres, ne de bir fotoğraf. Daha sonra California DMV veritabanını kontrol etti ve adamın fotoğrafını buldu.

Ralph Arnold sıradan biriydi. Orta boylu, orta yapılı.

Şakaklarına ak düşmüş bulaşık suyu sarısı saçları vardı. Herhangi biri olabilirdi.

Ama Eden'in güvendiği ve yüz bin dolar havale edecek kadar ihtiyaç duyduğu biriydi. Bu da adamı kesinlikle ilgi çekici biri yapıyordu.

Tom kasasının kilidini açtı ve karanlık web için kullandığı dizüstü bilgisayarını çıkardı. Ana bilgisayarında çok seviyeli proxy sunucuları tarafından korunuyordu ama ilk beyaz şapkalı akıl hocası Ethan Buchanan ona dikkatli olmayı öğretmişti.

Ethan Tom'u lise birinci sınıftayken kanatları altına almıştı. Tom devlet tarafından korunan bir web sitesine girmeyi başarmış ve ne kadar savunmasız olduğunu fark etmişti. Çabucak geri çekilmişti ve siyahlar içinde sorular soran adamlar hiç yaklaşmamıştı ama başının gerçekten belada olabileceğini fark etmişti. Hayatını mahvedecek, hapse girmesine neden olacak bir bela. Bu yüzden dizüstü bilgisayarını Ethan'a götürmüştü ve yardım istemişti.

Ethan, Tom'un kendi başına neler başardığını gördüğünde kaşları neredeyse alnından fırlayacaktı ama sonra kolları sıvadı ve Tom'a beyaz şapka olmayı da öğretti.

Tom bu adama çok şey borçluydu ve karanlık ağa her girdiğinde onu düşünüyordu. *Güvende olmak* Ethan'ın ilk kuralıydı. *Günlük iş istasyonunuzu tehlikeye atmayın.*

Tom kullan at dizüstü bilgisayarında oturum açtı ve dark web'e giriş sağlayan tarayıcıyı açtı. Henüz o kadar derine inmeyecekti. Hızlı bir arama yapacak, sonra da Eden'in faaliyetlerini Molina'ya rapor edecekti.

İç çekti. Hayır, önce Raeburn'e gönderecek ve hemen ardından Molina'yı arayacaktı. Molina'nın karanlıkta kalmasını istemiyordu ve görünüşe göre Raeburn bunu yapabilecek kapasitedeydi.

Ralph Arnold MD, diye yazdı arama penceresine. Ekranı Arnold'un çok özel muayenehanesine atıfta bulunan bağlantılarla dolduğunda hafifçe ısıklık çaldı. İyi korunan evinin dışında bir ameliyathane işletiyordu. ABD doları, avro, ruble, peso ve yuan kabul ediyordu.

Birçoğu Coyote, Scarface ve Moll gibi kod adları olan memnun eski hastalardan gelen referanslar boldu. Adam hem Hollywood ünlülerinin hem de organize suç yıldızlarının doktoru gibi görünüyordu.

Şu an için yeterli bilgiye sahip olan Tom, Ajan Raeburn'ü aradı.

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, SABAH 4:40

DJ kamyoneti Dr. Arnold'un evinin girişini belirleyen ferforje demir kapıdan içeri çekti. Dr. Arnold'un ofis müdüründen ödemenin alındığını ve adresin birkaç dakika önce telefonuna mesaj olarak gönderildiğini teyit eden bir telefon almıştı.

Her şeyi son dakikaya bırakmanın bir yolu, diye düşündü, kendini manipüle edilmiş, güvensiz ve somurtkan hissediyordu. Bunların çoğuna o şerefsiz Pastor neden olmuştu.

Ev, havaalanına yaklaşık on beş dakika uzaklıkta lüks bir mahallede bulunuyordu. DJ bunun şehir dışından gelen ünlüler ve suç patronları için ulaşımı daha kolay hale getirdiğini düşündü.

Yarı yarıya Kowalski'yi doktorun evinde onları beklerken görmeyi umuyordu ama uyuşturucu satıcısı görünürde yoktu.

DJ kendisine söylendiği gibi arka tarafa doğru sürdü ve kamyonu büyük bir garajın önünde durdurdu. Kapılar açıldığında bir ambulans, beyaz önlüklü iki hemşire ve elinde tüfek tutan goril kaslı bir adam görüldü.

Hemşirelerden biri, "Bay Belmont?" diye sordu. İsim etiketinde *Jones* yazıyordu. "Evet. Babam kamyonun arkasında. Karısı da yanında."

"Babanızın kaydını yaptıracağız ve annenizin evraklarını doldurmasını sağlayacağız."

"O benim annem değil." DJ yüzünü buruşturmak zorunda kaldı çünkü bunu yüksek sesle söylemek niyetinde değildi. Ne kadar az bilgi verirse o kadar güvende olacaktı. "Ne evrakı? Doktorun hiçbir evrak istemeyeceği konusunda teminat aldım."

Kadın gülümsedi. "Sadece tıbbi geçmişi. Kimlik gerekmiyor."

Yüz bin dolar Dr. Arnold için yeterli bir kimlik gibi görünüyordu.

DJ kamyonun arka kapısını açtı. Coleen bitkin görünüyordu ve Pastor ya uyuyordu ya da baygındı.

Coleen, DJ'in ifadesindeki soruyu okuyarak, "Uyuyor," dedi.

Hemşire Jones kamyonun arkasına tırmandı, kaslı adam açık kamyon kapısında pozisyon aldı. Pastor'un yanına diz çöktü ve kaşlarını çatarak bileğini tuttu. "Nabızı çok zayıf."

"Biliyorum," dedi Coleen ona, DJ'in şimdiye kadar gördüğü en profesyonel tavırla. "Evden ayrıldığımızdan beri onu izliyorum. Yolculuk onun için zor oldu."

Coleen, DJ'in bildiği kadarıyla gerçek bir hemşire değildi. Eden'deki ilk kocası hem Kurucu Yaşlı hem de yerleşkenin gerçek doktoruydu.

Ona asistanlığı öğretmişti. Öldüğünde yerine birini bulamadılar ve Coleen şifacı oldu.

Pastor bir sedyeye taşındı ve ikinci hemşire serum takmaya başladı. "Doktor ameliyata girmeden önce bazı taramalar yapacağız," dedi. "Anestezi almadan önce yaralarının boyutunu bilmemiz gerekiyor. Daha önce anestezi aldı mı?"

"Bildiğim kadarıyla hayır," diye yanıtladı Coleen. Kamyonundan indi, vücudu biraz sallanıyordu. Muhtemelen yorgunluktan. "Otuz yıldır topluluğumuzun şifacısıyım."

Her iki hemşire de "şifacı" terimini duyunca kaşlarını kaldırdı.

"Uzak bir kasabada yaşıyoruz ve sertifikalı bir doktorumuz yok," diye aceleyle açıkladı DJ, Coleen'e uyarıcı bir bakış fırlatarak. "Kendi kendimize yetmeyi öğrendik. Bu yaralanma bizim uzmanlık alanımızın dışında."

Coleen bakışlarını ayaklarına indirdi ve ellerini belinde kavuşturdu. Kadın itaatkârlığının resmiydi. Tıpkı Pastor'un istediği gibi. "Ona yardım edebilir misin?"

Hemşire Jones, "Elimizden geleni yapacağız," diye söz verdikten sonra tüfekli adama döndü. "Bay Saltrick, lütfen konuklarımıza aile salonunu gösterin. Onlara yemek ve dinlenebilecekleri bir yer ayarlayın."

"Bu taraftan," diye emretti adam.

Coleen tereddüt etti ve Pastor'a endişeli bir bakış attı. Hemşireler sedyeyi bir rampadan yukarı iterek garaja girdiler ve üzerinde *Sadece Çalışanlar* yazan bir kapıdan geçerek gözden kayboldular.

"Bu taraftan," diye tekrarladı Saltrick.

DJ ve Coleen da onları takip etti. Rahat kanepelerin ve yatağa dönüşebilen sandalyelerin bulunduğu salona girdiklerinde Saltrick buzdolabını, çorba dolu bir dolabı ve mikrodalgayı işaret etti. "Buyurun," diye homurdandı. "Anahtarlarınızı verirsiniz, aracınızı park edeceğim."

DJ tereddüt etti, sonra adama kamyonetin anahtarlarını uzattı. Eğer isteselerdi polisler onları burada bekleyebilirdi. Coleen'le birlikte burada güvende olacaklarını düşünmemişlerdi.

Saltrick her birine üzerinde herhangi bir etiket ya da işaret bulunmayan birer dosya verdi. "İçeride burada işlerin nasıl yapıldığına dair bir açıklama bulacaksınız. Bir kez

Babanın ameliyatı bittikten sonra iyileşmesi ve ihtiyaç duyabileceği diğer tıbbi hizmetler için bir rehabilitasyon merkezine götürülecektir. Sunnyside Oaks'un temel misyonu, en üst düzeyde mahremiyetle kaliteli bakım sağlamaktır. Çoğunlukla ünlülere - film, TV ve spor yıldızlarına - hizmet veriyoruz. Bazı hastalarımız, babanız gibi farklı türden bir mahremiyete ihtiyaç duyuyor."

Başka bir deyişle, DJ'in düşüncesine göre, kolluk kuvvetlerinden korunmak.

"Saltrick sözlerine şöyle devam etti: "Mahremiyetle ilgili kaygılar nedeniyle sigorta şirketlerinden talepte bulunmuyoruz. Tüm hastaların nakit ödeme yapmasını istiyoruz. Babanız nakledilmeye hazır olduğunda, rehabilitasyon hizmetleri için ek bir ödeme yapılması gerekecek. Dr. Arnold'un ofis müdürü ayrıntıları verecektir. Lütfen rehabilitasyon merkezini yakından tanıyın. Sorunuz var mı?"

Coleen çekingen bir şekilde elini kaldırdı. "Hemşire tarama yapacaklarını söyledi. Ne tür taramalar?"

"Tomografi," diye kaba bir şekilde cevap verdi adam. "İhtiyacı olursa bir de MRI."

Coleen terimleri anlamış gibi başını salladı, bu da DJ'i şaşırttı. "Burada ekipmanınız var mı?" diye sordu.

"Var," dedi Saltrick. "Şimdi müsaade ."

Kapıya doğru yürüdü ve DJ ile Coleen'i yalnız bıraktı. Coleen şaşkınlık ve korkuyla mikrodalgaya bakıyordu.

"Ne?" DJ havladı.

İrkildi. "Otuz yıldır mikrodalga fırın kullanmadım. Nasıl olduğunu hatırladığımdan emin değilim."

DJ açlıktan ölüyordu, bu yüzden onlara yemek yapmak için ayağa kalktı. "Size göstereyim. Zor bir şey değil."

"DJ kardeş? Rehabilitasyon Merkezinin masraflarını karşılayacak kadar paramız olacak mı?"

"Evet. Yeterince alacağız." Dolabı açtı. "Tavuk çorbamız, ıstiridye çorbamız ve dana yahnimiz var. Hangisini istersiniz?"

Coleen bakışlarını ayaklarına indirmeden önce gözlerini kocaman açmıştı. "Benim için seç lütfen."

Bu onu şaşırtmadı. Cennet kadınları kendi seçimlerini yapmazlardı.
Hiç.

"Gel ve beni izle," diye emretti. "Bundan yemeğimi sen yaparsın."

"Evet, DJ Kardeş."

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, SABAH 4:45

"Evet mi?" Raeburn tersledi. "Saat dört kırk beş, Ajan Hunter. Bunun önemli olduğunu varsayıyorum."

"Kritik, efendim. Offshore Eden hesabından bir havale yapılmış."

"Oh." kelime şaşkınlıkla söylenmişti. "Ne zaman?"

"Dört dakika önce. Bir aktivite uyarısı aldım. Sacramento'daki Dr. Arnold'a yüz bin dolar havale edilmiş."

"Bana bir dakika verin." Bir kadının mırıltısını hışırdayan çarşaf ve gıcırdayan yaylar izledi. Bir kapı kapandı ve ardından Raeburn sordu, "Sacramento mu? Saklandıklarını düşündüğünüz yere daha yakın olan Redding ya da Eureka'da tıbbi yardım arayacaklarını düşünmüştüm."

"Katılıyorum, ancak tıbbi yardım istemeleri beni açıkçası şok etti. Amos Terrill, genel olarak Eden üyelerinin hastalandıklarında ya kendi kendilerine iyileştiklerini ya da öldüklerini söyledi. Dışarıdan asla yardım istenmezmiş."

"Ephraim Burton'ın gözü camdan değil miydi?"

Hah. Ona gönderdiğim özetleri okuyor. "Evet. Ephraim Burton'ın göz ameliyatı aykırı bir durum gibi görünüyor ve tüm toplumdan saklanmış. Amos, Burton'ın yerleşkeye her geldiğinde göz bandını takmaya devam ettiğini söyledi. Burton'ın üç ayda bir Eden'den ayrıldığı dönemde Santa Rosa'da bir doktora ameliyatı yaptırdığını düşünüyoruz ama yine de bu aykırı bir durum. Eden'dan ayrılıp dışarıdan tıbbi yardım almaları-"

Raeburn, "Ağır bir yaralanma olmalı," diye sözlerini tamamladı.

"Evet, efendim. Sanırım öyle. Neredeyse liderlerden biri olmak zorunda." Raeburn, "Belmont yaralandı," dedi.

"Doğru. Mercy Callahan'ı hedef almak için kullandığı ofis binasından güvenlik kamerası görüntülerinde bir askı takıyordu." Ve Liza.

"Belki de Mercy Callahan'ın işini bitirmek üzere Sacramento'ya döndüğü için Dr. Arnold'un hizmetlerini ayarlamıştır."

"Bu mantıklı, efendim."

"Peki kim bu adam? Bir hastane ile ilişkisi var mı?"

"Hiç sanmıyorum. Dr. Arnold'un adı yüzeysel web'de hiç hit almıyor ama karanlık web'de oldukça popüler."

"Şaşırmadım," diye mırıldandı Raeburn. "Onun hakkında ne öğrendin?"

"Film yıldızları, ve mafya babaları tarafından tavsiye ediliyor. dünyanın her yerinde. Ameliyatlarını evinde yapıyor ancak eski hastaları Sunnyside Oaks Convalescence and Rehabilitation Center'da iyileştiklerini ve rehabilitasyon hizmeti aldıklarını söylüyor. Yine hastaları arasında hem A listesindeki ünlüler hem de suçlular var."

"Mükemmel iş, Hunter. Arnold'un ev ameliyatı için bir adres bulabilir misin?"

"Bu arama sonuçlarında yok. Görünüşe göre hastaları konumu gizli tutmayı kabul etmiş. Birkaçı, ileride yardıma ihtiyacı olan aile üyeleri olması ihtimaline karşı doktoru kızdırmak istemediklerini söylüyor."

"Peki ya rehabilitasyon tesisi?"

Tom yeni bir arama penceresi açtı ve ismi yazdı. Karşısına bir adres çıktığında biraz şaşırdı. "Bu müsait. Burası çok özel bir yer ama ..." Ana bilgisayarına döndü ve ismi tekrar yazdı. "Hem karanlık hem de yüzey ağlarında görünüyor. Size adresi içeren yüzey bağlantısını göndereceğim ama web siteleri çok basit ve çok az şey söylüyor."

"Yine de bu da bir şeydir. Bu bizim ilk gerçek molamız. Eden'den gönderildiği iddia edilen e-postanın izini sürmediğinizi varsayıyorum, çünkü bu konuda sizden haber almadım."

"Henüz değil. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

"Beni haberdar et. İlk iş olarak seni ofiste "

Bu bir rica değildi. Tom yarın Liza'nın güvenliğini nasıl sağlayacağını düşünerek yüzünü buruşturdu. En kısa zamanda ona göz kulak olması için birini tutması gerekiyordu. "Evet, efendim."

"Ve bu bilgiyi Ajan Reynolds dahil kimseyle paylaşmayacaksınız, doğru mu?"

Tom dişlerini sıktı ama sesini düz tutmaya zorladı. "Elbette hayır, efendim."

"İyi geceler o zaman." Raeburn, Tom başka bir şey söyleyemeden aramayı sonlandırdı.

Okuldan kaçan bir genç gibi azarlandıktan sonra daha fazlasını söylemek istememişti. Molina'ya söylemek kızgınlığını yatıştırmaya yardımcı olacaktı. İş telefonundan aramaya başladı ama kendini durdurdu. İkisinin de başının belaya girmesini istemiyordu.

Kullan-at telefonunu kullanarak Molina'nın numarasını çevirdi. İlk çalışta cevap verdi, temkinli ama tetikteydi. "Evet?"

"Ajan Molina, bu Tom Hunter."

"Ajan Hunter. Neden bu numaradan arıyorsunuz?"

"Çünkü elimde bilgi var."

"Peki, ne ? Söyle bana!"

Kıkırdadı. "Evet, hanımefendi." Raeburn ile paylaştığı bilgileri aktardı.

"Güzel. Ajan Hunter . . ." İç çekti. "Tom. Reddedildiğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Bu yüzden brülörü kullandın."

"Evet, . Sizi aramamamı mı tercih edersiniz?"

Kaba bir ses çıkardı. "Hayır. Başka bir numara kullanmanızı istiyorum." Bir şeyler saydı.

Tom sırtıttı. "mı var? Ajan Molina, itiraf etmeliyim ki beni şaşırttınız."

"Bebek ajanlar," diye mırıldandı. "Bütün numaraları sizin icat ettiğinizi sanıyorsunuz. Ama teşekkür ederim. Uyardığınız için minnettarım. İyi geceler."

Tom kullan at dizüstü bilgisayarını kapattı ve kasaya geri koydu. Karnı çok acıkmıştı ve koşması gerekiyordu ama artık çok yorgundu. Yatma vakti gelmişti.

", Pebbles. Bir kez daha dışarı çıkmak ister misin?"

Ama Pebbles onu ofis kapısına kadar takip etmedi. Gerildi, sonra alçak sesle hırladı, başını ortak duvara doğru eğdi.

Endişelenen Tom kulağını duvara dayadı ve bir an sonra Pebbles'ın söylediklerini duydu. Liza çığlık atıyordu. Nabızı hızlandı. *Hayır*. Onu da kaybetmek istemiyordu. "Pebbles, gel."

Silahını ve dubleksin Liza'ya ait tarafının anahtarlarını kaptığı gibi merdivenlerden inip mutfaktan arka bahçeye koştu ve telefonundan kameraları aradı. Ön tarafta kimse yoktu ve alarm hâlâ kuruluydu. Anahtarı mutfak kapısının kilidine sokarken elleri titriyordu.

Alarmı devre dışı bırakmadı, geri sayıma devam etti. Altmış saniye sonra alarm çalacaktı. Eğer davetsiz bir misafir varsa, bu ses onları ürkütebilirdi. *Ve eğer bana bir şey olursa, polis yine de aranacaktı.*

Bir elinde cep telefonu, diğerinde silahı, merdivenleri üçer üçer çıktı. Yukarı çıkarken Pebbles hızla yanından geçip Liza'nın açık yatak odasının kapısından içeri girdi.

"Pebbles? Ne oluyor be?" dediğini duydu ama sesi boğuk ve kırıktı.

Alarmı devre dışı bırakmak için kapının önünde durdu. Ama aynı zamanda kalbinin sakinleşmesine izin vermek için. Kız iyiydi. En azından yaralanmamıştı. Ama çığlıkları kesilmiş olsa da hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Pebbles yatağına tırmanmıştı ve kollarını köpeğe dolamış, onu sallıyordu.

"Liza?" Tom sordu, sonra cevap vermeyince içeri girdi. Eğer istediği buysa, Liza'nın ona gitmesini söyleyeceğini düşündü. Hâlâ da isteyebilirdi ve Tom onun isteklerine boyun eğecekti.

En azından onun iyi olduğunu biliyordu. Fiziksel olarak. Psikolojik olarak o kadar da değil. Pebbles'ı sallarken gözle görülür bir şekilde titriyordu, parmakları köpeğin kısa tüylerinde kenetlenmişti.

Onun ağlamasına izin veremezdi. Pebbles'ı yataktan iten Tom onun yerini aldı ve Liza'yı birlikte kucağına çekti. Liza ona karşı koymadı.

kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Gömleğini avuçladı ve tutunarak yüzünü onun göğsüne gömdü.

"    ," diye yatı tırdı, kızın hıçkırıkları kalbini parçalıyordu. "Bu bir kâbustu. Gerçek değil."

Başını salladı ama hiçbir Şey söylemedi. Sadece daha sıkı sarıldı.

O zaman kızın ışığı açık ve kulaklıkları kulağında uyuyakaldığını fark etti. Kulaklıklar bir noktada d  m    , kordonları yastığının beyazından görünüyordu. Kulaklıklardan birini kendi kulağına götürdü ve Garth Brooks'un Şarkı söylediğini duydu. Dizüstü bilgisayar ıan yatmı , h    açıktı ve yanında spiralli bir not defteri vardı.

Bir kolunu sıkıca onun etrafında tutarak dizüstü bilgisayarını d zelitti. Ekran uyandı ve duvar kâğıdı olarak sakladığı fotoğrafı gösterdi. Ona bilgisayar güvenliği hakkında tekrar ders vermesi gerekecekti. Onun için bir Şifre belirlemiş olmasına rağmen Şifre kullanmıyordu.

Duvar k ğıdındaki fotoğrafı daha önce g rm    . Liza ve on bir asker daha vardı, hepsi de silahlarını tutuyor ve gülümsüyorlardı. Tek bildiği fotoğrafın Liza Kabil'de görevdeyken  ekildiğiydi.

Defter, daha önce hiç görmediği bir çizimin bulunduğu bir sayfaya açılmıştı. Çizimi daha net görebilmek için defteri yakla tırdı. Pek sanatsal bir Şey değildi ama amacını anlaması için öyle olması da gerekmiyordu.

Bir melek caduceus asasını iki eliyle tutuyordu; caduceus'un küçük kanatları meleğin geniş kanatlarıyla aynı Çekle sahipti. Asanın etrafına yılanlar yerine bir stetoskop sarılmı tı. Daha yakından incelendiğinde, aslında bir asa değildi. Yarı otomatik bir t fektir. Ama dikkatini çeken ayrıntı, meleğin kanatlarının tüylerinde yazılı olan isimlerdi; solda   , sağda dört.

Yedi isim, her birinin altında farklı bir sembol çizilmiş. Ted'in futbol topu vardı. Lenny, bir keman. Judy, bir biberon. Odell, gülümseyen bir güneş. Neil'in ismi ABC harfleriyle çevriliydi. Christie'nin kurdele üzerinde bir madalyası vardı. Ve Fritz'in kırık bir kalbe karşı birbirine bağlı iki yüzüğü vardı.

Bakışları kırık kalbin üzerinde oyalanıyor, ne anlama geldiğini merak ediyordu. yüzüklerin ne anlama geldiğini merak ediyordu. Fritz'in kim olduğunu merak ediyordu.

Tüm o insanların kim olduğunu merak ediyordum.

Önemli olan ifade buydu. Bu açıkça bir anma töreniydi. Tüfeğin tepesinde bir miğfer asılıydı. Tabanına bir çift boş bot yerleştirilmişti.

Bu insanların Liza için bir anlamı vardı. Ve ölmüşlerdi.

Gözleri acıyarak Liza'ya daha sıkı sarıldı ve soru ağzından kaçırıldı.
"Fritz kimdi?"

ON BİR

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, SABAH 5:05

(Fritz kimdi?"

Liza kıpırdamadan , Tom'un yumuşak bir sesle söylediği sözler Gecenin sessizliğinde. *Onun bilmesini istedin. Fritz hakkında konuşmak istedin. Onun önemli olduğunu kabul etmesini.*

"Kocam."

Tom'un şok olmuş soluğu duvarlarda yankılanıyor gibiydi. "Senin ... ne?" Geriye çekildi, bakışları çarpıştı. "Evli miydin?"

Liza yüzünü silmek için kolunu kullandı. Kahretsin, gözleri acıyordu. Başını onun geniş göğsüne yaslamak, sürdüğü sürece çok iyi hissettirmişti. O rahatlık gitmişti ve hâlâ ona sarılmasına rağmen gözlerinde şaşkın bir suçlama vardı.

"Kısa bir süre için, evet," diye mırıldandı.

"Ne kadar süre?"

"Bir ay."

"Peki ya

sonra?"

Derin bir nefes aldı, sonra bıraktı. Oyalanıyordu, çünkü kelimeleri yüksek sesle söylemek canını yakıyordu. Adamın kucağından inmesi gerektiğini biliyor ama bedeninin bu emre itaat etmesini sağlayamıyordu. "O öldü."

"Ah." Bu kelime nefes nefese söylenmişti, sonra onun sırtını dikleştirdiğini ve omuzlarını desteklediğini hissetti. Ama hâlâ onu tutuyordu. Sıkıca değil, ama gitmesine izin vermemişti. "Savaşta mı?"

"Evet."

"Bu ..." Tereddüt etti. "Rüyanda gördüğün şey bu muydu? Çılgılık attın."
"Evet." Gözlerini kapattı. "Uyurken görüyorum. Hepsini görüyorum."
"Özür dilerim." Saçlarını okşayarak yüzünden uzaklaştırdı. "Çok üzgünüm."

Başını salladı, kapalı göz kapaklarından yeni gözyaşları süzülüyordu. "Onu özlüyorum. Fritz'i." Bu doğrudu. Onu, onun kendisini sevdiği gibi sevmemişti ama *sevmişti*. Uzun bir süre boyunca Fritz çok yakın bir arkadaş olmuştu. *Tom'un beni şimdi gördüğü gibi*. Belki de bu karmaydı, hakkını almaya geliyordu.

Bunu hak ediyorum. Özür dilerim, Fritz. Boğazında daha fazla gözyaşı birikti ve sertçe temizleyerek, olmak istediği tek yerden dikkatlice uzaklaştı. Tom Hunter'ın kollarından.

Yataktan kayarak pencerenin önüne gitti. Panjurdan aşağıdaki karanlık sokağa bakıyordu ki Tom onu geri çekti, elleri nazik ama ısrarcıydı.

"Pencerenin önünde olmaz," diye mırıldandı. "Bu çok tehlikeli."

Anlamadan ona baktı. Ta ki aklı başına gelene kadar. Bir önceki sabah Mercy'yi hedef alan çatıdaki silahlı adam. "Doğru ya. Özür dilerim."

Onu yatağa geri götürdü ve oturması için ısrar etti, sonra makyaj masasının altından küçük tabureyi aldı. Onu tamamen cüceleştirerek yatağın yanına oturdu.

Ama sonra iki elini de avuçlarının içine aldı ve kızın odaklanabildiği tek şey yaz gökyüzü kadar mavi olan gözleriydi. "Bana rüyayı anlat," diye mırıldandı.

"I . . ." Gözlerini kaçırmak zorunda kaldı, çünkü adam ona arkadaşlık ediyordu. Sadece arkadaşı. *Bunun gerçekte olduğundan daha fazla olmasını dileyen bendim.* "Bu konuda konuşmuyorum."

"Yapma mı?" Ses tonu dikkatliydi ve kızın ellerini bırakmadı. "Yoksa istemiyor musun?"

Güldü ve sesi acı geliyordu. "İkisi de."

"Bu kâbuslar hakkında kimseyle konuşmadın mı? Bu gördüğün ilk kâbus değil."

O bunu biliyordu. Her ılık atmazdı. Genellikle soğuk terler dökerek ve hıçkırarak uyanırdı. Ama bu geceki kâbus özellikle canlıydı. Muhtemelen o gün kaybettikleri ruhların her birini hatırladığı içindi. "Bu kimseyle konuştuğum bir şey değil."

Onun çenesini hafifçe kavradı. "Ben herhangi biri değilim. Ben senin arkadaşınıam."

Bu kelime göğüne inen bir balta gibiydi. "Biliyorum," diye başardı. "Ve bunu takdir ediyorum."

İç çekişi zar zor duyulabiliyordu. "Lütfen konuş benimle, Liza. Bana onlardan bahset. O melek kanatlarının üzerinde yedi isim var. Bana onlardan bahset. Lütfen anlat. Yardımı dokunabilir." Gülümsemesi biraz orantısız ve çokça hüznüydü. "Acıtır mı?"

Tanrım, evet. Acıtabilirdi. Acıttı.

Ama bunu Fritz'e borçluydu. Diğerleri de hatırlanmayı hak ediyordu. Arkasında yatak eğildi ve bir an sonra Pebbles ağzını Liza'nın yanağına bastırırken koca bir köpek kafası omzuna yaslandı.

Ellerinden birini Tom'un elinden kurtararak kolunu büyük köpeğin boynuna doladı. Bu tür katıksız bir sevgi bağımlılık yapıyordu.

"Onlar bir birlikti, Ted ve ben de onların saha sağlık görevlileriydik. Ted üniversitede futbol oynamıştı ve Teksas'ta bir kızı vardı. Lenny New York'lu bir kemancıydı. Görevler arasında bizim için çalardı. Judy'nin Indiana'da iki yaşında bir çocuğu vardı. O çocuğu dünyadan daha çok seviyordu. Odell, her odayı aydınlatan gülümsemesiyle kariyer sahibi bir askerdi. Neil ilkokul öğretmeni olacaktı. Scrabble'da hile yapardı ama ben yine de onunla oynardım çünkü çok komikti. Christie lisede atletizm koşuyordu. Olimpiyatlara gitmek istiyordu."

"Hiç başaramadı," diye mırıldandı

Tom. "Hayır."

"Peki ya Fritz?"

"O bizim kalbimizdi. Hiçbir doğum gününü unutmazdı, evimizi özlediğimizde bize moral verecek gülümsemesi ya da şakası olurdu. O iyi bir adamdı. Çok iyi bir adamdı."

Tom'un çenesi hafifçe sıkıldı. "Kötü bir adam seçeceğini düşünmezdim." Kızın yaptığı dövmenin taslağını işaret etti.

almayı planlıyordu. "Ne oldu onlara?"

Liza başını eğerek yine kararmış olan dizüstü bilgisayar ekranını işaret etti. "Bu saldırıdan önceki sabah çekildi. Erzak ve ilaç dağıtmak için bir köye gitmiştik. Köylülerden biri üniformamdaki haçı gördü ve karısına yardım etmem için bana yalvardı. Kadın doğum sancısı çekiyordu ve doktor yoktu." Pebbles'a doğru eğildi, harap olmuş ve savaşta yıkılmış köyü hatırladı. "Bombalanmışlardı ve geriye çok az şey kalmıştı. Biz de bu yüzden erzaklarla oradaydık."

Hâlâ tuttuğu elini sıktı. "Bebeği sen mi doğurdun?"

"Evet. Küçük bir çocuktı. Böyle bir çift ciğeri olan sağlıklı küçük bir çocuk." İçini çekti. "Evden çıkıyorduk ve moralimiz biraz yüksekti. Adamların en huysuzu bile yeni doğmuş bir bebeğin ağlaması karşısında eridi. Ayrıca köylüler çok minnettardı. Dağıttığımız erzakları almak için sokakta toplanmışlardı. Bazıları şarkı söyleyip yeni bebeği kutladı. Çok fazla insan kaybetmişlerdi ve iyi bir şeylerin küçük bir kıvılcımına sahiptiler. Bu tür bir mutluluk bulaşıcıdır ve bizim de dikkatimiz dağıldı. Sadece birazcık, ama yeterliydi. Kafamı kaldırdım ve caddenin karşısındaki çatıda bir ışık parlaması gördüm."

"Bir keskin nişancı," diye mırıldandı. "Dün sabahki gibi."

"Evet, ama bu sadece bir kişi değildi. Çatıda üç adam vardı ve ateş ettiler. Hem de çok."

"Ama sen vurulmadın," dedi, sesinde bir parça çaresizlik vardı.

"Evet, öyleydim ama sadece bir sıyrıktı. Birkaçımız aynı anda onları gördük ve 'silah' diye bağırdık ve sonra her şey tersine döndü. Kaos ve çok fazla silah sesi vardı." Bir an durmak zorunda kaldı, endişesi artmaya başlamıştı. "Ve çığlıklar." *Çok fazla çığlık.* "Köy sakinleri saklanmak için koşuyor, sokaklara düşüyordu. Ayağa kalkamıyorlardı."

"Ama birliğiniz karşılık verdi?"

"Hâlâ hayatta olan bizler." Yere baktı, hâlâ kendisinininkini tutan büyük ele odaklandı. "Fritz onlardan biri değildi. Kendini üzerime atmıştı. Beni korumak için. Onu üzerimden ittiğimde çoktan ölmüştü."

Tom tereddüt etti. "Evli çiftlerin birlikte hizmet etmesine izin verilmediğini sanıyordum?"

"Öyle değiller. Ondan birkaç hafta önce evlenmiştik, iki hafta Amerika'da tatil yapmıştık ve Fritz evlenme teklif etti. Beni ailesiyle tanıştırmak için eve götürdü. Törenin bir parçası olmak istediler, ben de . . . Ben de evet dedim."

"Onlar iyi insanlar mıydı? Fritz'in ailesi mi?"

"Evet. Çok iyi insanlar." İsteddiği erkeğe sahip olamadığı için oğullarıyla evlenen bir kadın için fazla iyidiler. "Onları çok sevdim."

"Onları gördünüz mü? Fritz öldürüldüğünden beri yani."

"Evet, taburcu olduktan sonra ABD'ye iner inmez. Jersey City'de yaşıyorlardı ve ben de Newark'a uçtum, yani yakındı." Hepsi ağlarken ona sarılmışlardı ve o da onlarla birlikte ağlamıştı. "Sonra hepinizi görmek için Chicago'ya giden bir uçağa bindim."

"Geçen Noel," diye mırıldandı.

"Evet." Avcılar ve Buchananlar -kız kardeşinin öldürülmesinden sonra onu yanlarına alan aile- Noel yemeğine otururken gelmişti. Tom'un Tory'sinin öldüğünü o zaman öğrenmişti.

"Hiçbir şey söylemediniz," dedi. "O zaman neden bize Fritz'den bahsetmedin?"

Yüzünü Pebbles'ın yumuşak ağzına çevirdi ve başını salladı. "Ne?"

diye sordu, sesi keskinleşmişti. "Neden yapmadın?"

Adamın ses tonundaki üstü örtülü öfke kendi öfkesini de bastırdı. "Çünkü birileri onun resmini görmek isteyebilirdi," diye tükürdü. "Ve o zaman gerçeği öğrenirlerdi."

"Ne gerçeği?"

Elini onunkinden çekerek cep telefonunun kilidini açtı ve Fritz'in resmi ordu fotoğrafını buldu. Ütülenmiş bir üniforma giymiş, vücudu dimdik, çok yakışıklıydı. Çok sert. Ama o böyle biri değildi. Fritz güler, sever ve son derece cömertti.

Telefonunu sert bir nefes alan Tom'a doğru itti. "Oh."

Acı acı güldü. "Evet. Oh."

Çünkü Fritz Pohlmann ve Tom Hunter kardeş olabiliyorlardı. Aynı vücut tipi, aynı boy, aynı keskin çene, aynı sarı saçlar. Ama Fritz'in gözleri kahverengiydi. En azından onun gözlerine baktığında Fritz'i görmüştü. Tom'u değil.

"Şuna benziyor ..." Sözünü yarıda kesti ve ekrana baktı.

Telefonunu adamın elinden aldı ve kapattı. "Sen. Sana benziyor."

Tom bakışlarını onunkilere kaldırdı, ne aradığını bilmiyordu. "Onunla neden evlendin?"

Sertçe yutkundu, utanç göğsünde bir kaya parçası gibi şekillendi. "Yapmamalıyım. Ama ..." İçini çekti. "Tory'yle tanışmıştın. Soruyu sormuştun ve o da evet demişti."

İrkildi. "Ne zaman evlendin?"

"1 Şubat bizim ilk yıldönümümüz olacaktı. Mart'ın ilk günü ölmüştü." Ölüm yıldönümünde ailesiyle birlikte yas tutmak için New Jersey'e gitmişti. Bu onu neredeyse parçalamıştı. Bir ay sonra Mercy ve Sokolov'larla tanışması onu karanlık bir yerden çekip çıkarmıştı.

"Tory beş Mart'ta öldü," diye fısıldadı. "Ocak ayının sonlarında hamile olduğunu söylemiştim. Onunla bu yüzden mi evlendin?"

"Hayır." Ve bu doğrudu. "O zamana kadar gitmene çoktan izin vermiştim. Yine de bu bir uyandırma çağrısıydı. Sen kendi hayatını yaşıyordun. Ben kendi hayatımı yaşamak istedim. Fritz beni istedi." Denese bile kulağa daha acınası gelemezdi.

İfadesi dikkatle boşlaştı. "Özür dilerim, Liza. Nasıl hissettiğini bilmiyordum."

Üzgündü. Bu her şeyden daha çok acıtmıştı. "Fark etmezdi. Sen aynı şekilde hissetmedin."

"Hayır," dedi basitçe. "Ben ."

Geri çekildi, adamın sözleri fiziksel bir darbe gibiydi. Daha fazla acıtamayacağını düşünmüştü ama çok yanılmıştı. "Biliyorum."

Çok sesli yutkunmasını, pek de zarif olmayan bir kaçış izledi. Ayağa fırladı ve kızın odasından geri döndü. Kapıyı açtığında hızla merdivenlerden aşağı koştu.

Mutfak kapısının kapandığını duydu ve ev bir kez daha sessizliğe gömüldü.

Bir dakika boyunca adamın olduğu yere baktı, onun ani ayrılışı ve sözlerinin açıklığı karşısında şoke olmuştu.

Kaçardı. *Benden*. İğrenmişti ve kaçmıştı. Görüşü bulanıklaştı ve hiç bu kadar yorgun olduğundan emin değildi. *Bunu yapmaya devam edemem*. Bir şeylerin değişmesi gerekiyordu.

Dizüstü bilgisayarını ve not defterini yatağından kaldırdı ve yüz yirmi kiloluk bir Danua'nın üzerine yayıldığı battaniyeleri elinden geldiğince düzelitti. "Burada kalamam," dedi Pebbles'a. Pebbles ayağa kalktı, kendi etrafında döndü ve koca köpek kafasını diğer yastığa koyarak yanına uzandı. "Yaşayacak yeni bir yer bulacağım ve müsait olduğumda seni görmeye geleceğim."

Ama içten içe bunun olmayacağını biliyordu. Tom Hunter'ı hayatından tamamen çıkarması ve yoluna devam etmesi gerekiyordu. Tekrar.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, SABAH 5:30

Tom bilgisayar ekranını dolduran görüntüye baktı. Friedrich Pohlmann, ailesi ve arkadaşları tarafından Fritz olarak biliniyordu. Bu onun resmi ordu fotoğrafıydı.

Bu aynı zamanda onun ölüm ilanıydı.

Marian ve Kristofer Pohlmann'ın sevgili oğulları olan Fritz Pohlmann'dan geriye iki erkek ve iki kız kardeşi kaldı. Ve eşi Liza tarafından.

Liza evliydi. *Bana benzeyen bir adamla*.

Tom ne düşüneceğini bilmiyordu. Nasıl hissedeceğini. Bu şok ediciydi. Uyuşturucu. Ama bunun altında bir acı akımı vardı. Belki ihanet bile.

Ona Fritz'den bahsetmemişti.

Fritz'e ondan bahsedip bahsetmediğini merak etti.

Fritz'in yüzünü inceledi, üniformasının içinde soğukkanlı ve gülümsemeyen. İkiz olmaları mümkün değildi. Ama benzerlik bir bakışta anlaşılıyordu. Aynı çene, aynı saç. Aynı yapı.

Gözleri farklıydı. Fritz'in gözleri kahverengiydi ve internetteki ölüm ilanına eklenen daha kişisel aile fotoğraflarında neşeli görünüyordu. Gülümsemesi genişti.

Özellikle de Liza'yla evlendikleri gün çekilen fotoğrafta. Adam karısına hayranlıkla bakarken çok mutlu görünüyordu.

Eşim.

Bu çok fazlaydı ve Tom düğün fotoğraflarından uzaklaşmak zorunda kaldı. Nedeninden bile emin değildi. Evli olduğu için mi? Başka biriyle evlendiği için mi?

Hayır, o değildi. Tom bundan emindi. Çoğunlukla emindi.

Karar verdi, çünkü hiç kimseye söylememişti. Yoksa söylemiş miydi? Dana ve Ethan Buchanan'a söylemiş miydi? Noel'de söylememişti. Öyle demişti. Ama sonra?

Tom onun böyle bir şey yaptığına inanmakta zorlanıyordu, çünkü bunu aile içinde duymamıştı. Dana Buchanan annesinin en iyi arkadaşıydı. Dana biliyorsa, annesi de biliyordu.

Annesi bilseydi, önceki akşam telefonda konuştuklarında sesi farklı çıkardı. Bir zamanlar, biyolojik babasından saklandıkları zamanlarda, annesi duygularını kontrol etme konusunda ustaydı. Bunca yıl sonra, o kadar da değil. Max Hunter'la yaşadığı on üç yıl ona korkusuzca kendisi olma özgürlüğünü vermişti.

Ama Dana ketumdu. Yıllarca bir kadın sığınma evi işletmiş, müşterilerinin sırlarını korumuştur. Şimdi de cinsel saldırı kurbanları için bir rehabilitasyon merkezi işletiyordu. Onların sırlarını saklıyordu.

Belki Liza'nınkini de saklamıştır. Birdenbire Liza'nın Chicago'daki ailesine anlatıp anlatmadığını bilmek her şeyden daha önemli hale gelmişti.

Saate bir göz attı. Chicago'da saat yedi buçuktu. Dana uyanmış olmalıydı. Kendi niyetini fark etmeden önce parmakları bir metin yazıyordu ama bu başka kimseyi ilgilendirmezdi. Sadece Liza'nın. *Benim bile değil. Buna hakkım yok.*

Çünkü onu incitmişti.

Sen aynı şekilde hissetmedin.

Hayır, hissetmedim.

Biliyorum.

O anda sözlerine engel olamamıştı. Çünkü öyle hissetmiyordu ve onun aksini düşünmesine izin vermek zalimceydi.

Ama bu tam olarak doğru değildi. Bir zamanlar böyle hissetmişti. On sekizinci yaş gününde neredeyse ona söyleyecekti ama kız orduya katılacağı haberiyle onu şok etmişti. O gece kendini durdurmuştu, çok şaşkıındı, ruhunu açığa vuramayacak kadar *incinmişti*.

Tom ekranına, birine ihtiyaç duyduğunda yanında olan adamın fotoğrafına baktı. "Öldüğün için üzgünüm," diye fısıldadı Fritz'e. "Ama onun hayatını kurtardığın için üzgün değilim. Bunun için teşekkür ederim."

Sonra hem tarayıcı sekmesini hem de kalbindeki bölmeyi kapattı. Yapacak işleri vardı.

Sunnyside Oaks'un ağına girmişti ve bu o kadar kolaydı ki korkutucuydu. Eminim sistem yöneticileri hacklenmeye karşı dayanıklı bir ağ kurduğuna inanıyordur. O yönetici olabilirdi. Gece vardiyasında çalışan bir hemşire, var olmayan bir ilaç şirketinden ücretsiz numuneler içeren sahte bir teklifle genel personele gönderdiği bir e-postaya yerleştirdiği bağlantıya tıklamıştı.

Mesajını iki düzine farklı hesaba göndermişti, hepsi de diğer tıbbi tesislerle yaptığı işlere dayanarak tahmin ettiği isimlerdi. Bir tanesi işe yaramıştı.

Tom şu anda en temel gizlilik yasalarını ihlal ediyor, tesisin hasta veri tabanını tarıyor ve Eden'la bağlantılı olabilecek herhangi birini arıyordu. Şimdiye kadar film yıldızları ve mafya babaları üzerinde yapılan tıbbi işlemlere dair kanıtlar bulmuştu ama Eden kodamanlarından herhangi birine benzeyen bir şey yoktu. Tesise beş günden fazla süredir yeni bir hasta gelmemişti.

Tom yeni hasta eklendiğinde haberdar olmak için veri tabanına uyarı koydu ve o sekmeyi de kapattı. Birkaç saat uyuması gerekiyordu, yoksa sabah Croft'a hiçbir faydası olmayacaktı. Ayağa kalktı, Pebbles'ı çağırmaya başladı ama onu yan odada bıraktığını hatırladı.

Liza'yla birkaç saat daha idare edebilirdi. Bu gece Liza'yı tekrar rahatsız etmeyecekti.

Çünkü sen gelmiş geçmiş en büyük korkaksın.

Bu doğruydu. Onunla tekrar yüzleşmek istemiyordu. Duyguları çok ham ve çok belirsizdi.

Yine de açık olan şey, onu güvende görme ihtiyacıydı. Sabah işe gitmeden önce yanına gidecekti. Evde kalması için ona söz verdirecekti. Güvende kalması için.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, SABAH 7:00

"O uyandı. DJ, uyandı. Gel-"

DJ sarsılarak kendine geldi, nerede olduğunu anlamadan önce elleri Coleen'in boğazının yarısına kadar gelmişti. "Tanrım." Bu kadar az uykuyla başa çıkılamayacak kadar fazla olan ani adrenalin artışını gidermeye çalışarak kendini salladı. Birkaç dakika önce uyuyakalmış gibi hissediyordu.

Hay sikeyim. Çılgınca telefonunu aradı ve yanındaki sandalyenin üzerinde buldu. Elinden kaymış olmalıydı. Ekran karanlıktı, bu yüzden kimse neye baktığını görmemişti.

Kowalski'nin Ephraim'in eski doktorunu öldürdüğünü açıklamasından sonra DJ, Pastor'un ameliyat saatlerinin çoğunu Ephraim Burton'ın son zamanlarda kanunla yaşadığı sorunlarla ilgili makaleleri okuyarak geçirmişti. Ephraim'in bir sürü insanı öldürdüğünü ve her cesetle birlikte ipuçlarını da bıraktığını öğrenmişti. Ayrıca makalelerin hiçbirinde Eden'dan bir kez bile bahsedilmediğini fark etmişti.

Bu iyiydi. Ama aynı zamanda kötüydü. Eden'ın kimsenin radarında olmaması iyi bir şeydi, yani Pastor uykusunda bunu mırıldanırsa, rehabilitasyon personeli bunun ne anlama geldiğini bilmeyecekti. Ancak Federaller Eden'ı biliyordu. Gideon, Mercy ve Amos onlara söylemiş olmalı. Bu bilgiyi basından saklıyor olmaları hiç de hayra alamet değildi. Eden'a dair gördüğü tek referans madalyonlardan birinin resmiydi. Madalyon başka bir davada ortaya çıkmıştı ve Ephraim'in eski eşlerinden birini öldüren bir seri katilin kurbanına aitti.

Ephraim'in kaçmaya çalışırken öldüğünü iddia ettiği karısı. "Cesedini" geri getirdiği karısı, teşhis edilemeyecek kadar çürümüşü. Başka bir yerde

kelimeler, yalan söylemişti. Hepsinin yaptığı gibi.

DJ, Pastor'un Ephraim'in yalanlarını duymasını, DJ'e *değil de* Ephraim'e kızmasını isterdi ama aynı haberde Mercy Callahan'ın fotoğrafları da vardı. Bu kendini suratından vurmak gibi bir şey olurdu.

Başını kaldırıp baktığında Coleen'in en az bir metre geriye sıçradığını, avucunu hızla inip kalkan göğsüne bastırdığını gördü. "Beni ölümüne korkuttun."

"Bana gizlice yaklaşma," diye uyardı.

"Seni uyandırmaya çalışıyordum."

"Bana gizlice yaklaşma," diye tekrarladı yavaşça. "Herhangi bir nedenle." Kendini savunmayı zor yoldan öğrenmişti. "Bunu yapan son adam hayatta kalamadı." DJ'e gizlice yaklaşan ve o uyurken saldırmaya çalışan bir uyuşturucu satıcısıydı.

Coleen sarsılmış görünüyordu. "Uyandı ve seni soruyor."

DJ yavaşça ayağa kalktı ve boynu çatlayana kadar başını çevirdi. "Yola çıkıyorum." *Majestelerine*, diye ekledi sessizce, Pastor'un bir gece önceki küçük şifreli kelime numarasına hâlâ kızgındı. *Beni umutlandırıp sonra da bana gülmek mi? Şerefsizin işi bitti.*

Pastor'un erişim kodlarını ezberlediğini yıllardır biliyordu. Bu, yaşlı adamın bilgisayara asla şifre yazmamasını sağlama yöntemi. Normalde bankacısını aramak için tek başına gider, bilgisayarı sadece hisse senedi işlemlerini araştırmak için kullanırdı. Onu da bankacısı hallediyordu.

O hesaba erişmenin bir yolu olmalıydı.

DJ, Pastor'un bir yatakta yattığı ve birkaç makineye bağlı olduğu nekahet odasına girdi. Bir kanülle burnuna oksijen veriliyordu. Yine de kendi kendine nefes alıyordu. Cildi solgundu ama eskisi kadar kötü değildi.

"Daha iyi görünüyorsun."

"Bok gibi hissediyorum," diye mırıldandı Pastor. "Doktorla konuştun mu?"

"Hayır. Coleen'le konuşmuş olabilir. Neden?" Daha fazla yanlış var mıydı? Pastor başka bir şeyden mi ölüyordu? *İnsan sadece umut edebilir*, diye düşündü kuru *bir* sesle. "Ben ölmüyorum," diye tersledi Pastor.

DJ yüz ifadesinin bu kadar şeffaf olup olmadığını merak etti. "Buna sevindim."
"Öyle olup olmadığını merak ediyorum." Papaz ona eliyle işaret etti.
"Daha yakına gel. Bağırarak istemiyorum."

Sanki yapabiliyordun gibi. Yaşlı adamın nefesleri fısıldamaktan daha fazlasını yapamayacak zorluydu.

"Altı hafta boyunca rehabilitasyon merkezinde kalacağım." DJ şok olmuş bir halde gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Hayır. Hayatta olmaz. Bir hafta idare edebilirdi. Pastor'u bir hafta boyunca televizyondan ve internet haberlerinden uzak tutabilirdi. Altı hafta mı? *Hayatta olmaz.*

"Doktor öyle söyledi. Altı hafta. Kırık bir kolum ve birkaç kırık kaburgam var. Dizim mahvoldu ve beyin sarsıntısı geçiriyorum. Uyluk kemiğim iki yerden kırıldı. Yeniden yürümeyi öğrenmem gerekecek. Yani altı hafta."

DJ ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Tek söyleyebildiği "Vay canına" oldu.

"Seni Cennet'e geri istiyorum. İnsanları daha iyi bir yere götür. Mağaralar onları öldürüyor."

"Coleen ne olacak?"

"En azından doktorun bahsettiği rehabilitasyon merkezinde rahat edene kadar benimle kalacak. Üyelerin sakın kalmasını sağlamamı istiyorum. Onları hareket ettirdikten sonra olduğun yerde kal."

"Pekâlâ," dedi DJ sessizce. Mercy Callahan'ı ortadan kaldırana kadar Eden'a geri dönmeye hiç niyeti yoktu. Bunu Pastor'a söylemeye de hiç niyeti yoktu.

"Joshua'yı getirmeni istiyorum," diye ekledi Pastor, sonra öksürdü.

DJ, yaşlı adamın pipetten yudumlayabilmesi için bir bardak su tuttu. "Nerede?" diye sordu, kasıtlı olarak anlaşılmaz bir tavırla.

Papaz sulu gözlerle ona baktı. "Aptal," diye hırıldadı. "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Peki ya ahlaki gerekçelerle itiraz ederse?" Pek olası değildi ama kimse bilemezdi. Joshua, her hevesini tatmin eden birden fazla eşe sahip olmayı iyi karşılayan kendini beğenmiş bir hıyardı. Muhtemelen gerçekle ilgili hiçbir sorunu olmazdı.

"Ona bu işte onun için para olduğunu söyle. Bu onun moralini düzelterektir. Senden telefonunla sadakat ve sessizlik yemini ettiğı bir video çekmeni istiyorum. Sonra onu bana getir ve istediğimi yaptığını kanıtla."

Orospu çocuğı. DJ kendi kendine gülümsedi. "Bu iyi. Ek ödeme ne olacak? Dün geceki güvenlik görevlisi ameliyat tamamlandıktan sonra rehabilitasyon merkezi için bir ödeme daha yapman gerektiğini söyledi."

Pastor'un gözleri dalgalanarak kapandı. Artık daha derin nefes alıyordu. Daha düzenli. Ona bir ağrı kesici vermiş olmalılar. "Çoktan hallettim."

"Ne?" DJ neredeyse bağırarak söylediğı kelimenin ardından dudaklarını birbirine kenetledi.

Sesin bu kadar yüksek istememişti. "Ne zaman?"

Pastor dün gece sergilediğı aynı kendini beğenmişlikle gülümsedi. "Coleen bankacımı aradı ve telefonu bana verdi. Her şey tamam," dedi sarhoş bir şarkı söyler gibi.

DJ dişlerini sıktı. "Ne kadar?"

"Çeyrek milyon."

DJ, yumruklarının sıkıldığını ve Pastor'u eşek sudan gelinceye kadar dövme fantezilerinin aklından geçtiğini fark ettiğinde kendini kontrol etmeye çalıştı. "Bu çok para."

"Senin paran değil," diye mırıldandı Pastor. "Seni ilgilendirmez."

Benim param değil mi? "Benim. En azından yarısı."

"Ben ölene kadar olmaz. Bu yüzden sana erişim kodunu vermiyorum." DJ kaşlarını çatı. "Bana güvenmiyor musun?"

"Ben kimseye güvenmem. Seni benim yetiştirdiğimi unutma evlat. O kodlar sende olsaydı ne yapardın biliyorum. Ben ... olmazdım." Sözlerinin sonuna doğru kelimeleri gevelemeye başladı ve sonunu getiremedi.

"Bir süre uyuyacak," dedi arkasından bir ses.

DJ döndüğünde bir hemşirenin onu izlediğini gördü. "Kulak misafiri olmamalıydınız."

Omuz silkti. "Çok şey duyuyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Çalışmaya ve hayatta kalmaya devam ediyorum. Dediğim gibi, babanız bir süre uyuyacak. Onu odaya taşıyacağız."

Bir saat içinde rehabilitasyon merkezinde olacak. Nakil boyunca uyuyacak. Bu şekilde onu rahat ettirebiliriz."

Sanki DJ Pastor'un rahatını önemiymiş gibi. Siktiğimin piçi. "Anlıyorum. Rehabilitasyon merkezinin ziyaret saatleri nedir?"

"Bu hastaya göre değişir. Bazı hastaların aileleri karanlıkta daha rahat ziyaret edebiliyor. Diğerleri umursamaz. Yerleştikten sonra sorumlu hemşireyle konuşabilirsiniz." Kenara çekildi ve ona gitmesini işaret etti. "Aracınızın anahtarlarını arka kapıdan alabilirsiniz. Annen seni orada bekliyor."

"O benim annem değil," diye DJ.

Hemşire yine omuz silkti. "Her iki durumda da sizi bekliyor. Yiyecek bir şeyler almanızı tavsiye ederim. İşiniz bittiğinde babanız nakledilmiş olacak."

Söylenecek fazla bir şey yok gibiydi. Pastor uyuyordu. DJ, yaşlı adamın erişim kodlarını paylaşmama nedenlerini açıklamak niyetinde olduğundan emin değildi. Artık bunun bir önemi yoktu. Kedi çantadan çıkmıştı. DJ, Coleen'in beklediği arka kapıya gitti.

Bir gece önceki kaslı adamın yerini, benzer bir takım elbise giymiş, benzer bir tüfek taşıyan farklı bir kaslı adam almıştı. Ve elinde anahtarları vardı.

DJ tek kelime etmeden anahtarları aldı ve dışarı çıktı, Coleen de arkasından onu takip etti. Kamyonetin arkasında bıraktığı tüfeğin çalınmadığından ya da kurcalanmadığından emin olduktan sonra direksiyona geçti ve ona ters ters baktı. "Erişim kodu neydi?"

Ona bakakaldı. "Ne?"

"Erişim kodu," dedi sıkılmış dişlerinin arasından. "Pastor'un bankacısına söylediği sözler. Onun için kimi aradığınızı."

"Bilmiyorum. Bana odadan çıkmamı söyledi."

Aşkına. "Ve sen itaat ettin?" Gözleri irileşti. "Evet."

Haklısın. Çünkü kadınları bunu yapmaları için eğitmişlerdi. "Tamam. Kahvaltı için arabaya servis yapan bir yere gideceğim ve sonra seni rehabilitasyon merkezine bırakacağım. Eden'a dönmemi emretti."

"Biliyorum."

"Yani size bunu söyledi ama kodları söylemedi mi?" "Evet."

DJ gözlerini devirdi ve motora baktı.

Coleen, "Kardeş Joshua bir şeylerin gitmediğini biliyor," dedi. "Onu bir ay önce, senin yaralı olarak döndüğün gece kliniğe girmeye çalışırken yakaladım."

Bu ilginçti. "Klinikte ne bulmaya çalışıyordu? Uyuşturucu mu?"

"Olabilir. Belki bilgisayarı biliyordur." Tereddüt etti. "Bence Amos biliyordu. Bence onu gördü. Abigail'i alıp kaçmadan birkaç gün önceydi."

DJ başını çevirip ona baktı. "Neden bundan bahsetmedin?"

"I . . ." Nefes verdi. "Bilmiyorum. O gidene kadar gerçekten şüphelendiğimi sanmıyorum. Sonra her şey çığırından çıktı. Sen vuruldun, biz mağaralara taşındık. Ve o zamana kadar artık bir önemi kalmamıştı. Amos gitmişti."

"Bilgisayarı başka kim biliyor?"

"Hiç kimse. En azından benim hiç kimse. Eğer Eden'e geri döneceksen Joshua'nın beklediğin kadar şaşırmayabileceğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Teşekkür ederim, Rahibe Coleen," dedi DJ ve bunda ciddiye. İnsanlara sık sık içtenlikle teşekkür etmezdi ama Coleen onun arkasını kolluyordu.

Ellerini kucağında birleştirdi. "Carl's Jr.'a gidebilir miyiz? Yemeklerini özledim."

DJ kıkırdadı. "Özlediğin şey *bu mu*?"

"Mmm. Evet."

Kız onun sırtını kaşdı, o da bu iyiliğe karşılık verebilirdi. "Elbette. Bir tane bulup seni oraya götüreceğim."

Ve sonra Mercy Callahan'ı bulacaktı.

ROCKLIN, KALİFORNİYA

25 MAYIS PERŞEMBE, SABAH 8:30

Tom gözlerini kırpıştırarak pingin nereden geldiğini anlamaya çalıştı. Sinyal kaydedildiğinde yatakta dimdik oturdu ve telefonunu eline aldı. Eden hesabında bir şeyler oluyordu. Yatak odasından ofisine koşarak hesabı kontrol etti ve nefesi kesildi.

Bu sefer 250 bin dolar. Sunnyside Oaks Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi'ne ödenecek.

Bingo. Raeburn'ü aradı, saate bakıp irkildi. İşe resmen geç kalmıştı bile.

"Hunter," diye cevap verdi Raeburn, selamlaşmaktan kaçınarak. "Neden geç kaldın?"

Çünkü bütün gece bana aşık gibi görünen en iyi arkadaşım için endişelendim, seni pislik. "Rehabilitasyon merkezine girebildim ve gecenin büyük bir bölümünde hasta veri tabanında tarama yapıyordum." Bu da doğru. "En kısa zamanda geleceğim. Bu arada, Eden hesabından bir havale daha yapıldığını bilmelisin. Bu sefer rehabilitasyon merkezine."

"Ne kadar?" Raeburn'ün sesi en azından daha az sinirlenmiş gibiydi. "İki elli."

Raeburn sessizce ıslık çaldı. "Yüklü bir miktar para. Orada olacak Eden liderinin kimliğini buldun mu?"

"Hayır, henüz değil." Veri tabanına bir pencere açtı ve yeni bir şey görmedi. "Her kimse, onu henüz kayıt altına almamışlar. Bir uyarı ekledim, böylece güncelleme yaptıklarında haberim olacak."

"Kulağa hoş geliyor. Yakında burada olursun, değil mi?" Tom iç çekerek yutkundu. "Elbette."

Telefon görüşmesini sonlandırdı ve sandalyesinde arkasına yaslanarak o gün yapması gereken işleri organize etmeye çalıştı. *Giyinmek. Liza'nın evde kalmasını sağla. İşe git. Rafe'i Mercy'yi yakınında tutması için uyar. Son madde gerçekten gerekli değildi, çünkü Rafe dünden sonra Mercy'yi gözünün önünden ayırmak niyetinde değildi.*

Molina'ya son gelişmeleri de anlatması gerekiyordu. Bu arada biraz yemek yemesi gerekiyordu çünkü midesi gurulduyordu.

Duş aldı ve tıraş oldu, kendini daha insan gibi hissetti. Ve sonra banyo kapısının önünde uzanmış, onun çıkmasını bekleyen Çakıl'a takıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona, kulaklarını kaşıyarak. Kız ona doğru eğildi ve adam iç çekti çünkü temiz takım elbisesinin her yerinde kısa köpek tüyleri vardı. En azından iş yerindeki çekmecesinde yapışkan bir rulo vardı. Liza'nın izniyle.

Bu düşünce kaşlarını çatmasına neden oldu. Pebbles buradaysa, Liza onu buraya getirmiş olmalıydı. Sabah koşusuna çıkmamış olmasını umuyordu. Eminim bu kadar aptalca davranmazdı.

Merdivenlerden koşarak indi ve neredeyse mutfak kapısından çıkacaktı. Sonra Liza'nın artık öylece içeri girmesini istemeyebileceğini fark etti. Dün geceden sonra olmazdı.

Kendini uzun zamandır hiç olmadığı kadar garip hissederek ön kapıdan çıktı, paylaştıkları küçük bahçeyi geçti ve onun kapısını çaldı. Ve tekrar çaldı. Kalbi hızla çarpmaya başladı ve bir eliyle kapıyı yumruklarken diğer eliyle pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardı.

"O çoktan gitti."

Tom sol tarafına baktı, emekli bir öğretmen olan komşuları evinin önünde durmuş piposunu tütürüyor, Yorkie cinsi köpeği ise çimenleri kokluyordu. "Günaydın Bay Tolliver. Ne demek çoktan gitti?"

Bay Tolliver omuz silkti. "O gitti. Sweetie-Pie'yı sabah çışı için dışarı çıkarıyordum ve Liza'yı garajdan çıkarken gördüm. Arabası kutularla doluydu."

Tom'un ağzı açıldı. "Kutular mı?"

"Evet, genç adam. Kutular. Bilirsin işte," diye alaycı bir şekilde ekledi, "içine bir şeyler koyduğun karton şeyler? Kutular."

Tom uygun bir cevap bulamayınca sadece "Teşekkür ederim efendim" demekle yetindi. Anahtarlarını bulduğunda elleri titriyordu ve anahtarı kilide sokmadan önce iki kez denemek zorunda kaldı.

"Ağlıyordu."

Tom yaşlı adamın sözleri karşısında dondu kaldı. *Lanet olsun.* Kendini tekrar sola bakmaya zorladı ve Tolliver'ın yüzünün endişeyle buruştuğunu gördü. "Affedersiniz?"

"Ağladığını söyledim. Ve sanırım bir süredir ağlıyordu. Yüzü şişmiş ve kızarmıştı. Kutuları arabasına taşıdı ve ağladı, gözlerini silmek için bile durmadı."

Aman Tanrım. Korku kalbini kavradı. "Teşekkür ederim, efendim. Onun iyi olduğundan emin olacağım."

"gibi," dedi huysuzca. "O iyi kız. Bana haftada bir kez hiç aksatmadan taze pişmiş kek getirir. Ve Sweetie-Pie'dan hoşlanıyor." Bu bile tek başına Liza'yı bir aziz yapıyordu. Adamın köpeği şeytani bir bilek ısırıcısıydı. "Teşekkür ," dedi bir kez daha ve Liza'nın evine girdi.

İlk bakışta normal görünüyordu. Alarm sistemi çalışıyordu, tüm mobilyalar aynı yerdeydi. Ama sonra her şeyin eksik olduğunu fark etti. Annesinin yaptığı yorgan gitmişti. Şöminenin üzerinde duran annesinin ve kız kardeşinin fotoğrafları. Hepsi gitmişti.

Güçsüzce mutfığa yürüdü ve bir dolabı açtı. Bulaşıkları hâlâ oradaydı ama annesine ait olan tüm tencere takımları gitmişti.

Merdivenleri yavaşça çıktı, ne bulacağını biliyordu. Görmek hâlâ acı veriyordu.

Yatağı askeri bir hassasiyetle yapılmıştı ve taşındıklarında aldığı mobilyaların üzerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Ama dolap ve çekmeceler boştu, tüm giysiler gitmişti. Bavulları gitmişti. Silah kasası da öyle.

Banyosu pırıl pırıl parlayacak kadar temizdi ama her rafta banyo malzemeleri . Gevrek elma gibi kokan şampuan yoktu. Makyaj malzemesi yoktu.

Dolapta bir rulo tuvalet kağıdı ve rafta bir el havlusu bırakmıştı.

Sertçe yutkundu.

O gitti. Beni terk etti.

Hayır, o gitti, nokta. Sen gitmedin. bir sen yoktun.

"Saçmalık," diye tısladı yüksek sesle. Onlar hâlâ arkadaştı. Hâlâ bir vedayı hak ediyordu. Ama sonra onun sesini duydu, belirsiz ve küçük.

Sen aynı şekilde hissetmedin.

Hayır, hissetmedim.

"Lanet olsun." Kişisel telefonunu çıkardı ve onun numarasını çevirdi. Telesekretere düşmeden önce birkaç kez çaldı. Acımasızca küfrederek tekrar aradı. Bu sefer kadın açtı.

"Merhaba Tom." Kelimeler ağır ve hüzünlüydü ve tekrar yutkundu.

Özür dilerim. Geri gel. Denerim.

Ama bu kelimelerin hiçbiri ağzından çıkmadı. Onun yerine hırladı. "Neredesin lan sen?"

Onun nefesini tuttuğunu duyabiliyordu. "Irina'da."

Özür dilerim. Geri gel. Lütfen geri gel.

Ama bir kez daha ağzı ona ihanet etti. "Evde kalman gerekiyordu," diye tersledi. "Bir keskin nişancının görüş alanında olmanın hangi kısmını anlamadın?"

Bu kez aldığı nefes eşit ve ölçülüydü. "Ben iyiyim. Ben senin endişen değilim."

Anymore asılı kaldı.

"Buzdolabının üzerine gelecek ayın kirası için bir çekle birlikte bir not bıraktım," devam etti. "İlerisi için bankam aracılığıyla otomatik ödeme ayarlayacağım."

"Lanet olası kira umurumda değil!" diye bağırdı.

"Benim umurumda."

Bir şey söylemek için ağzını açtı ama tam o sırada iş telefonundan bir uyarı geldi.

Lanet olsun. Sunnyside Oaks'un hasta veri tabanı yeni güncellenmişti. "Seni sonra ararım."

"Hayır, gerçekten bilmiyorsun. Sorun yok. Sadece Eden'ı bul ki Mercy güvende olsun."

Ve sonra telefonu kapattı, iş telefonu ping atmaya devam ederken onu kişisel telefonuna bakarken bıraktı.

Lanet olsun. Yatak odasından geri çekilerek, ne yapacağını düşünerek yavaşça merdivenlerden indi. Diliyordu ... ama ne için olduğunu bilmiyordu.

Kapısını kilitledi ve komşusunun gittiğinden emin olduktan sonra kendi evine girdi, merdivenleri çıktı ve bilgisayarının başına oturdu. Sunnyside'in veri tabanının penceresini açtığında, bir

yeni bir hasta kaydedildi: Timothy Alcalde, yetmiş iki yaşında, beyaz erkek.

DJ Belmont değil o zaman. Pastor olmalı.

Tom otomatik pilotta dosyanın ekran görüntüsünü aldı ve içeri girdiğine dair hiçbir iz bırakmadığından emin olarak dikkatlice geri . Sonra dosyayı kendi güvenli e-postasına gönderdi. Ofise girdiğinde dosyayı Büro'nun sunucularına yükleyebilirdi.

Raeburn'ü aramayı düşündü ama konuşacak enerjisi yoktu. Onun yerine mesaj attı. ***Yeni hasta, 72 yaşında bir adam, Timothy Alcalde. Papaz için doğru yaş.*** Otuz yıl önce Eden'a kaçtığında kırk iki yaşındaydı.

Ve "Alcalde" İspanyolca'da "belediye başkanı" demektir. Başka bir gün olsa Tom bu şakayı takdir edebilirdi. Eden pislikleri isimlere kafa yorduklarını çoktan göstermişlerdi. "Timothy Pastora" onlar için bile çok açık olurdu diye düşündü.

Raeburn'ün cevabı mükemmeldi. ***En kısa zamanda tutuklayacağız.***

Um, hayır. Bu yanlış bir hareket olurdu. Raeburn'ün yarı yolda kalacağından korkan Tom patronunu aradı. Raeburn cevap verdiğinde Tom, "Öylece içeri dalıp onu tutuklayamayız," dedi.

"Neden olmasın?" Raeburn tersledi. "On dakika içinde bir arama emri çıkartabilirim."

"Çünkü Eden'ın nerede olduğunu hâlâ bilmiyoruz. Pastor'un teslim olup bize söyleyeceğine dair o insanların güvenliği üzerine bahse girmek ister misin? Ne kadar acımasız olabileceklerini zaten gösterdiler ve Pastor'un kendisi hakkında elimizde fiziksel bir kanıt yok, sadece DJ var. Elinde koz olmadan kolay kolay teslim olmayacaktır."

Raeburn sinirli bir sesle ofladı. "Hayır. Yapacağını sanmıyorum."

Cesaretlenen Tom devam etti. "Aynı zamanda Belmont'u da yakaladığımızdan emin olmalıyız, yoksa o kadar uzağa gidecek ki onu asla bulamayacağız. Mercy ve Gideon'un peşinden gelmeye devam edecek."

"Doğru," diye itiraf etti Raeburn, hoşnutsuzlukla. "Yerleşkenin yerini özellikle tartışacaklarından şüpheliyim ama Eden'dan bahsetmeleri bile ihtiyacımız olan koz olabilir. O tesisin içinde gözlerim ve kulaklarım olsun istiyorum. İçeri gelin ve seçeneklerimizi tartışalım."

Tom telefonunu cebine attı. Pastor'un tam olarak nerede olduğunu bildikleri için enerjik ve heyecanlı olmalıydı ama değildi. Çok uyuşmuştu. *En azından Liza iyi. En azından güvende.*

İkisinin de iyi olduğunu düşünmüyordu. Bir daha iyi olabileceğinden emin değildi.

ON İKİ

||| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, SABAH 8:50

Liza telefonunu İrina'nın mutfak masasına bıraktı ve çatalını aldı, yaşlı kadının gözlerinden kaçarak yumurta tabağına odaklandı ve önünde pastırma. İrina o sabah kapıyı çalıp yemek yemesi için ısrar ettiğinde yüzündeki ifadeyi görmüştü.

"Eh," dedi İrina, "bu arabadaki kutuları açıklıyor. Tom'un evinden mi taşınyorsun?"

"Tom'dan kiraladığım dubleksin yan dairesinden taşınyorum," diye düzeltti, İrina'nın mutfağının ev gibi sessizliğinde sadece ikisi olduğu için minnettardı. O sabah Sokolov'ların hepsiyle başa çıkamazdı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Pek sayılmaz. Tabii aile odaklı bir mahallede kiralamak isteyen birini tanımyorsanız. Arka bahçede çocukların koşması için bolca yer var."

Kendi çocuklarının hayalini kurduğundan değil.

Tabii ki vardı. *Tanrım, ne kadar aptalmışım.* Tom Tory'den olan çocuğunu kaybetmişti ve Liza ona her zaman istediğı aileyi vermeyi hayal etmişti. Ama onu böyle düşünmüyordu.

Sen aynı şekilde hissetmedin.

Hayır, hissetmedim.

"Hayır, ama bir emlak sitesine ilan verebilirsiniz ve biz de bazı duyumlar alabiliriz."

"Minnettarım. Ben de bir iş arıyorum. Sadece Temmuz'da okul başlayana kadar."

Irina'nın kaşları kalktı. "Tatile çıkacağınızı sanıyordum."

"Şimdi olmaz," diye mırıldandı Liza. "Gaziler evindeki işim sadece doğum iznindeki bir kadının yerini doldurmak içindi, yani oraya geri dönmek gibi bir seçeneğim yok. Dün gece iş ilanlarına baktım ama bir şey bulamadım."

Dün gece pek çok şey yapmıştı, çünkü uyku ondan kaçmıştı. İş ilanlarını taramış, özgeçmişini güncellemiş, tavsiye mektuplarını toplamış ve eşyalarını toplamıştı.

"Sorabileceğim bazı insanlar tanıyorum," dedi Irina. "Hemşire asistanlarına her zaman talep var. Bana özgeçmişinizi gönderebilir misiniz?"

"Yanımda." Liza çantasından özgeçmişini ve tavsiye mektuplarını çıkardı ve Irina'nın inceleyebilmesi için masanın diğer tarafına doğru kaydırıldı.

"Etkileyici. Askerlik hizmetinizle birlikte, iş bulmakta hiç zorlanmayacaksınız."

"Hemşirelik okulu danışmanım da böyle demişti. O da zamanında askerdi ve bana okul için mali yardımda bulundu ve bu arada iş bulmama yardımcı oldu. Ayrıca terhisimden önce CNA lisansımı almama da yardımcı oldu."

"Onu aradın mı?"

"Planlıyorum, bugün daha sonra." Dövme randevusuna giderken telefon edebilecekti. Sergio Iglesias'ın iyi bir adam olması ve Eden dövmesini sorduktan sonra onu kapı dışarı etmemesi ihtimaline karşı, taslak da çantasındaydı ve dikkatlice katlanmıştı.

Daisy'ye mesaj atarak kadının kendisine eşlik etmesini istemiş ve "Tabii ki" yanıtını almıştı. Bu da başka bir sorun ortaya çıkarmıştı.

"Kutularımı garajınızda saklayabilir miyim? Sadece bugünlük. Daisy ile bir yere gitmem gerekiyor ve şu anda arabama sığmıyor."

Irina başıyla onayladı. "Nereye

gideceksin?" "Daisy ile mi?"

"Hayır. Şey, evet, ama demek istediğim artık taşındığına göre nerede yaşayacaksınız?"

"Bilmiyorum. Bir yer ararken birkaç günlüğüne bir otel bulacağım. Sadece geçici olarak," diye ekledi Irina konuşmak için ağzını açtığı anda aceleyle. "Belki önümüzdeki dönem için yurttan bir yer bulabilirim."

"Burada kalacaksın," dedi Irina, ağzı inatla dikilmişti. "Burada *kalmayacağım*," diye yanıtladı Liza, sakince çayını yudumlarken.

"Sasha'yla o zaman." Sasha, Irina'nın ikinci en küçük kızıydı ve Rafe'in apartman dairesine dönüştürdüğü evde yaşıyordu. Amos ve Abigail en üst katta, Sasha orta katta, Rafe ve Mercy ise zemin katta yaşıyordu.

Liza reddini yumuşatmak için gülümseyerek, "Hayır," dedi. "O ve Erin şu anda yapışkan ve tatlı bir aşamadalar ve ben de bunu zorlamayacağım. Şu anda kendi alanıma ihtiyacım var."

Irina boyun eğerek başını salladı. "Anlıyorum. Eğer burada ya da Sasha ile yaşamayacaksan, okulun başlayana kadar sana güvenli bir mahallede bir yer bulmama izin verir misin?"

Liza'nın gülümsemesi titrekledi. "Evet. Teşekkür ederim. Şu anda seçici olamam ama kira uygunsa minnettar olurum. Endişelenmeme gerek kalmayacak tek şey bu olur."

Irina onun elini bıraktı ama uzaklaşmadı, bunun yerine çenesini yumruğuna dayayarak arkadaşça bir teselli havası yarattı. "Başka ne için endişeleniyorsun?"

Ön kapı alarm sesi çıkararak açıldığında Liza'yı kelimenin tam anlamıyla zil kurtardı. Bu yeniydi. "Yeni bir alarmın mı var?"

"Hayır. Sadece biri eve girdiğinde ya da evden çıktığında bip sesi çıkaracak şekilde ayarladım. Dün sabah Jeff'le San Francisco'ya gittiği için Zoya'ya ceza vermedim, çünkü kalbi doğru yerdeydi ve o güvenli bir sürücü. Ama gizlice dışarı çıkabilmesi fikri de hoşuma gitmiyor."

"Annem seni çok severdi," dedi Liza içten bir gülümsemeyle ve sonra kollarına uçan çocuğu kucaklamak için döndü. "Bayan Abigail! Günaydın!"

"Günaydın, Liza! Günaydın Bayan Irina," diye ekledi Abigail, gülümsemesi neşeliydi. "Kahvaltı var mı?"

"Abigail," diye azarladı Amos. Abigail'i daha sakin bir tempoda takip etmişti. "Kaba olma."

Abigail içini çekti. "Üzgünüm, baba."

" değil, *lubimaya*," dedi İrina. "Yumurta ister misin? Yoksa krep mi?"

Abigail kararsız görünüyordu. "İkisini de mi?"

İrina kıkırdadı. "Ellerini yıka ve babanla senin için masayı hazırla."

"Karl ve Zoya da mı?" Abigail sordu.

"Hayır, çoktan gittiler." İrina Amos'a döndü. "Mercy geliyor mu?"

Başını salladı. "Hayır. Bugün Rafe'le kalıyor. Öğleden sonra Abigail'in fen dersini onunla birlikte bizim evde yapacağını söyledi."

Abigail ayıldı. "DJ Kardeş yüzünden. Rafe onun incinmesinden korkuyor. Mercy, Rafe'i mutlu etmek için kalacağını söyledi. Ve bana kurabiye pişirmek için." Liza'ya yaklaştı. "Kitabımı getirdim. Gördün mü?" Kitap çantasından *Sally Ride Kimdi?* kitabının bir kopyasını çıkardı.

"Ve kahvaltıdan sonra okuyacağız," diye söz verdi Liza ona sarılarak. "Emirlerinizi aldınız, asker," diye bağırdı, bir komutan gibi davranarak. "Ellerinizi yıkayın. Masayı hazırla. Git."

Abigail selam verdi, yanlışlıkla gözünü dürttüğünde kıkırdadı. "Emredersiniz efendim!"

||| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 25
||| MAYIS PERŞEMBE, SABAH 9:45

DJ yavaşça Sokolov'ların mahallesinin sokaklarında bir aşağı bir yukarı giderek en iyi gözetleme açısını aradı. Bir önceki sabah yaptığı gibi buraya park etmeyecekti.

Burası tam da kamyonetinin saatlerce park ettiğini ikinci kez fark edebilecek müdahaleci bir mahalle izleme programına sahip bir yer gibi görünüyordu. Bayan Ellis'i kendisini gözetlediği için zaten öldürmüştü. Başka kimseyi öldürmek istemiyordu.

İnsanları öldürmeyi umursadığından değil. Bu işte çok iyiydi. Ama cesetlerden oluşan bir iz, onun hareketlerini gösteren bir neon tabelası gibi olurdu. Polislerin adli tıbbı vardı ve onu tedirgin eden *de onlardı*. Parmak izleri ve yüzü zaten ellerindeydi. Bir sürü ceset bırakarak planlarını telgrafla anlatmayacaktı.

Coleen'le kahvaltı ettikten sonra DJ onu rehabilitasyon merkezine götürmüş, burada Pastor'un alacağı bakım seviyesi ve tesisin sağladığı tüm güvenlik özellikleri de dahil olmak üzere hoş geldin konuşmasını yapmışlardı. Tesis ve arazisi ferforje bir çitle çevriliydi. Kapı anahtar kartıyla açılıyordu ve her personel incelenmişti. Ailelere fark edilmeden ziyaret edebilmeleri için peruk ve diğer kılık değiştirmeler teklif edildi. Her yere güvenlik kameraları yerleştirildi. Koridorlar ve ortak alanlar yirmi dört-yedi saat izleniyordu. Hastaların odalarındaki kameralar sadece talep üzerine veya bir rahatsızlık olduğunda izleniyordu.

Bu da DJ'in aklına Kowalski'yi ve o piçin hem kendi evine hem de Bayan Ellis'in evine yerleştirdiği kameraları getirmişti. Ve sabah erkenden Walmart'a gitmesine neden oldu.

Büyük mağazaya girerek hesaplı bir risk almıştı. Polislerin, bir önceki sabah beceriksizce yaptığı çatı işinin güvenlik kamerası kayıtlarından yüzünü bulabileceğini düşünmüştü ama internette hiçbir şey çıkmamıştı. Belki de ofis binasında güvenlik kamerası yoktu ve o boşuna endişelenmişti. Bir tane olsa bile, görüntüleri medyada yayınlamamışlardı, bu yüzden içeriden birinin onu tanınması pek olası değildi.

Yapmış olsalardı, tabancası ceketinin altında kılıfındaydı. Neyse ki kimse yoktu ve alışveriş yapmak için yalnız kalmıştı. Elektronik eşya reyonunu izleyen daha çok göz vardı, bu yüzden onun yerine bebek malzemeleri reyonunu seçmişti. Bebek monitörleri kameralarla birlikte geliyordu ve onun ihtiyacı olan şey de kameralardı. Video kayıt özelliği olan bir tane satın aldı, nakit ödedi ve tek bir kaşını bile kaldırmadan çıktı.

Şimdi kamerayı kurmak için uygun bir yer bulması gerekiyordu. Hava tahminlerine göre yağmur yoktu, bu yüzden ünite su geçirmez olmasa da birkaç gün idare edebilirdi.

Kamyonu en iyi manzaraya sahip olduğunu düşündüğü evin önünde durdurdu. Ne yazık ki Sokolov'ların sokağının karşısında değildi. Ephraim bunu denemişti, DJ'in Pastor'un ameliyatının bitmesini beklerken okuduğu medya haberlerinde de yer alan bir gerçektir bu. Ayrıca ev sahibinin kızı tarafından kurtarıldığını ve ekstra güvenlik önlemleri aldığını, dolayısıyla Sokolov'ların evine çok yakın oturmanın bir seçenek olmadığını da okumuştur.

Bazı pislikler geri için her şeyi mahvediyor.

DJ'in seçtiği ev Sokolov'ların evinin arkasında ve sağındaydı. Ağaçların arasında bir boşluk vardı ve bu boşluktan Sokolov'ların evinin hemen ötesindeki sokak görülebiliyordu. Bir kamera bireylerin hareketlerini yakalayamazdı ama araçları ve plakaları yakalayabilirdi.

Kamyonetinden inerek sürücü kapısına yapıştırdığı manyetik işareti iki kez kontrol etti. Bugün PG&E için çalışan bir müteahhit gibi davranıyordu.

Kimse kamu hizmeti şirketinin varlığını sorgulamadı.

Ev sahibinin arka bahçesinden geçerek, adamın sekiz metrelik mahremiyet çiti boyunca ilerledi ve bebek monitörü kamerası için en iyi yeri aradı. Kamera açık pembe renkteydi ve çitin üzerine monte ederse görünebilirdi. Ama ağaçlardan birine monte ederse, yapraklarla kamufle edebilirdi.

Ağacı seçti ve bir dizinin üzerine çökerek aletlerini yerleştirdi, hâlâ askıda duran sol koluna lanet okudu. Sağ elinin becerisini geliştirmiş olsa da hâlâ daha az baskın ve daha beceriksizdi. Bu sakatlık her şeyin daha uzun sürmesine neden oluyordu.

"Hey! Sen oradaki!"

DJ hareketsiz kaldı. *Lanet olsun.* Yavaşça ayağa kalktı, yüzünü gizlemek için kasketinin kenarını çekiştirdi. Altmış yaşlarında bir adam çitin yanında durmuş, kaşlarını çatıyordu. Ya evden çıkmıştı ya da sokakta yürüyor, kendisini ilgilendirmeyen şeylerle ilgileniyordu.

Lanet olası mahalle bekçileri.

"Günaydın efendim," dedi DJ hoş bir şekilde.

Adamın kaşları biraz çatıldı. "Ne yapıyorsun?"

"PG&E için çalışıyorum. Toprağın nem seviyesini izliyoruz. Kuru noktalar orman yangınları için çıradır." Kowalski ona bu konuşmayı da öğretmişti.

"Tamam." Adam bir adım öne çıktı, sonra durdu. "Ama bu bana bir kamera gibi görünüyor."

"Sıcaklık ve nem içeriğini izliyor," diye açıkladı DJ, dışarıdan sakın görünüyordu ama içinden endişelenmeye başlamıştı.

"Öyle diyorsun. Bana bir kamera gibi göründü. Belki de müdürünüzü aramalıyım." Adamın çenesi hafifçe kalktı. "Ya da polisi."

Tanrı aşkına. Gerçekten mi? Görünüşe göre adamı öldürmek zorunda kalabilirdi. Hepsi.

"Whoa, whoa." DJ bir adım daha yaklaştı. "Buna gerek yok. Sana vereceğim Numaram ve patronumu arayabilirsiniz." Tabii ki numara sahteydi ve adam muhtemelen Los Angeles'ta bir müteahhitle konuşacak, o da ona yanlış numara olduğunu söyleyecekti. Ama o zamana kadar DJ gitmiş olacaktı.

"Hayır. Polisi arayacağım." Adam cep telefonunu çıkardı ve ekrana bakarak kilidini açtı.

DJ iç çekerek silahını çıkardı. Tabii ki bu olmayacaktı. Adam gözlerini kocaman açarak bir adım geri çekildi. "Ne oluyor lan?"

DJ adama yavaşça yaklaştı. "Telefonu bırak."

"Biliyordum," diye tısladı. "Polisleri aradım bile. Yoldalar."

Ama açıkça yalan söylüyordu. Yüzünün rengi solmuştu ve .

"Telefonu bırak," diye tekrarladı DJ.

Adam telefonu düşürdü. Sol kolunu askıdan kurtaran DJ, titreyen adama silahını doğrulturken telefonu almayı başardı. Telefonun kilidi hâlâ açıktı ve dışarıya arama yapılmadığını doğruladı.

"Keşke PG&E'den olduğumu kabul etseydin. Bana cüzdanını ver."

Adam titreyerek cüzdanını yere attı. DJ cüzdanı karıştırdı, bakışlarını sadece adamın adını ve adresini görecektik kadar indirdi. Adamın çitin arkasındaki evde yaşadığından emindi.

"Hadi eve gidelim Bay Smythe," dedi silahıyla işaret ederek. "Olay çıkarmazsan bir gün daha yaşarsın. Bu silahın susturucusu var ve seni olduğun yerde bırakacağım."

Nelson Smythe itaat etti. "Bana ne yapacaksın?"

"Kaçana kadar seni bağlayacağım, eğer işbirliği yaparsan. Yaygara çıkarırsan ölürsün. mı?" Çitteki bir kapıdan Smythe'ın arka bahçesine girdiler. "Evde yalnız mısınız?"

Smythe tekrar başını salladı. "Karım gelecek haftaya kadar şehir dışında," diye kekeledi. "Seni ihbar etmeyeceğim, yemin ederim. Telefonumu, arabamı, paramı al. Sadece beni bağlamayın. Kimse beni bulamaz. Ölürüm."

"Tamam. Bana arabayı göster."

Vücudu rahatlatarak sarkan Smythe onu bir Lexus'un park edilmiş olduğu garaja götürdü. Daha da önemlisi, uzak duvara dayalı bir derin dondurucu vardı.

DJ, "Dondurucunun yanında dur," diye emretti ve Smythe itaat etti. "Şimdi aç onu. İçinde ne sakladığını görmek istiyorum."

Smythe kaşlarını çatarak dondurucunun kapağını kaldırdı. "Sadece donmuş et ve-"

DJ ateş etti ve Smythe'ı tam gözlerinin ortasından vurdu. Sağ omzuyla itmek için geriye doğru momentumu kullandı ve adamı, kendisi için yeterli alanın olduğu dondurucuya devirdi. DJ emin olmak için tekrar ateş etti.

Kowalski ona bunu da öğretmişti. Kowalski'den düşündüğünden daha fazlasını öğrenmişti.

Silahını kılıfına sokan DJ, Smythe'ın ceplerini kontrol etti ve oymalı bir çakmak, yarısı içilmiş bir Lucky Strikes paketi ve Lexus'un anahtarlarını buldu.

Birden fazla açıdan mükemmel. DJ bir ayı aşkın süredir sigara içmemiştir ve bunu özlemiştir. Bir sigara yakıp içine çekti ve vücudunun rahatladığını hissetti. Artık Smythe'ın icabına bakıldığına göre, kamerayı dışarıdaki ağaca monte etmeyi bitirecek ve buradan gidecekti.

Ya da ... Bayan Smythe dönene kadar ev gerçekten boşsa, burada saklanabilirdi.

Ephraim'in Sokolov'ların karşısındaki evde yaptığı gibi mi?

Kahretsin. DJ'in bir noktada eve gelecek bir karısı olduğunu bilmesi dışında. Karısının hareketlerini takip edebilirse işe yarayabilirdi. En azından bir iki günlüğüne.

Smythe'ın telefonuna baktı ve küfretti. Yine kilitliydi. *Ama . . .* Telefonun markasını ve modelini inceleyince cesaretlendi. Bu telefonların bazılarında büyük bir hata vardı; yüz tanıma yazılımı telefon sahibi uyurken, bilinçsizken, hatta ölüyken bile çalışıyordu.

Bunu kendi başına belirlemiş ve Kowalski ile paylaşmıştı. Kowalski bu bilgiyi öğrendiğinde çok memnun olmuştu.

DJ telefon ekranını Nelson Smythe'ın yüzüne tuttu ve bingo, telefonun kilidi açıldı. Bu kalıcı bir çözüm değildi ama en azından karısının mesajlarını ve Facebook'unu bulabilir ve nerede olduğunu anlayabilirdi. Yakın zamanda bu eve gelmediği sürece işe yarayabilirdi.

Adamın telefonunu karıştırdı. Kızının evine gitmişti. Bir haftalığına gitmişti ve Anma Günü'ne kadar kalacak, Salı günü eve dönecekti.

DJ, Anma Günü gibi bayramlar olduğunda hep biraz şaşırırdı. Cennet'te sadece Noel ve Paskalya kutlanırdı. Diğer tüm bayramlar ya görmezden gelinir ya da aşağılanırdı. Sevgililer Günü görmezden gelinirdi. Şeytanın günü olan Cadılar Bayramı aşağılanırdı. Hükümeti kutladığı için 4 Temmuz da aşağılanıyordu. Papaz da bunun şeytani olduğunu söylemişti.

Cemaatini korkutmanın ve manipüle etmenin en iyi yolu buydu.

Neden taşınıyoruz? Hükümet geliyor. Branch Davidian'ları yok ettiler. Bizi de yok edecekler.

On yedi yaşına kadar Pastor'un sözlerine inanmıştı. Ta ki DJ babasını öldürüp Eden'in müşterisi olana kadar. Gerçek dünyaya bir bakış atan DJ, Pastor'un yalanlarının ne olduğunu anlamıştı.

Ama yine de tatillere inanmıyordu. Tatillerin iyi olmasının tek nedeni, uzun tatil hafta sonlarında uyuşturucu satışlarının hızla artmasıydı.

Yine de Anma Günü'nü kabul etti, eğer bu pazartesiye kadar evin onda kalacağı anlamına geliyorsa. Zaten sonsuza kadar kalmayı planlamıyordu. Sadece Mercy'nin nerede yaşadığını bulana kadar.

Smythes'ler mesajlar aracılığıyla iletişim kuruyor gibi görünüyordu. Aralarında gelen ya da giden herhangi bir arama olmamıştı, bu da cesaret vericiydi. Telefonları cevapsız kalırsa karısının endişelenmesi daha az olasıydı ve ölü adamın yüzü telefon ekranının kilidini açmaya devam ettiği sürece DJ mesajlara cevap verebilir, böylece karısının şüphelenmesini önleyebilirdi.

Dondurucunun kapağını kapatarak evdeki her odayı araştırdı ve boş olduğunu gördü. Boş oda dikiş malzemeleriyle doluydu ama iki kişilik bir yatağı ve en başta izlemek istediği sokağın manzarası vardı. Kamerayı pencereye koyabilir ve başka birinin onu bulması konusunda endişelenmeyebilirdi.

Önceki gece araba kullanmaktan bitkin düşmüş olan DJ'in aklına biraz kestirmek gelmişti ama kamerayı dışarıdan alması gerekiyordu. Yerine yerleştirdikten sonra nihayet uyuyabilecekti.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, SAAT 10:30

Tom onları şehrin diğer ucuna götürürken Croft, "Bu harika bir iş Hunter," dedi. Telefonunda Pastor'un tıbbi dosyasını inceliyordu. "Görünüşe göre ya dayak yemiş ya da düşmüş."

Tom onun coşkusunun bir zerresinin kendisinde de olmasını diliyordu ama tek düşünebildiği Liza'nın boş dolaplarıydı. Ve yapmak istediği son şey bu olduğu halde ona nasıl bağırdığı.

Rob Winters çok bağıırdı. *Tanrım, onun gibi olmama izin verme. Lütfen.*

Tom, babasının kişiliğinin zerresine sahip olmaktansa ölmeyi tercih edeceğini düşünüyordu. Ama genetik bazen çok acımasız olabiliyordu.

Ara verir vermez Irina'ya gideceğim. Liza'ya çiçek götüreceğim. Parlak, mutlu çiçekleri severdi. Bunu düzeltmek zorundaydı.

"Hunter." Croft'un sesi sinirlenmiş gibiydi. "Beni dinliyor musun ki?"

Tom onun ne dediğini tamamen kaçırdığını fark etti. "Özür dilerim. Aklım başımdan gitti."

"Ay'a," diye onayladı Croft. "Sen iyi misin?"

Hayır. "Tabii ki. Çalışan dosyasını düşünüyordum." Raeburn sabahki toplantıda Sunnyside rehabilitasyon merkezine baskın yapmayacaklarını, Pastor iyileşirken Pastor ve DJ arasındaki konuşmaları kaydetmeye odaklanacaklarını açıklamıştı. Görev önce Eden'i bulmak, sonra da halkına karşı suç işleyenleri cezalandırmaktı. Raeburn her şeyi kendi fikriymiş gibi anlatmıştı ama Tom onu bu konuda suçlamayacaktı. İçeride gözleri ve kulakları olduğu sürece, Tom bu görevdeydi.

"Muhbirlik yapabilecek birini buldunuz mu?"

"Olabilir. Listeyi birkaç öneriyle birlikte Raeburn'e verdim." Raeburn, Pastor'un hastane odasına birkaç böcek yerleştirmesi ve DJ'i takip etmesi için baskı yapılabilen birini bulmayı umuyordu.

"Merak etme," dedi Croft sessizce. "Raeburn kişisel olarak ahmağın teki olabilir ama iyi bir ajandır. Rehabilitasyon merkezine baskın yapmayacağını söylediye, yapmayacaktır."

Tom gülümsemeyi başardı, Croft'un onu bu kadar iyi okumasına hem minnettar hem de biraz kızgındı. "Bu dövmecinin adı neydi?" diye sordu konuyu değiştirerek. "En iyi seçtiğin, yani."

Natomas'ta bir dövme salonuna gidiyorlardı. Croft'un kaynağı DJ Belmont'u ya da Chicos çetesi dövmesi olan birini hiç görmemişti ama bu tarzı tanıdı. Artık ellerinde birkaç olası dövme sanatçısının ismi vardı ve en olası suçluyu takip ediyorlardı.

"Dixie Serratt. Bu arada şartlı tahliye edildi, yani Chicos dövmelerini o yaptıysa ya da kimin yaptığını biliyorsa, bize söylemeye ikna edilebilir."

"Mükemmel."

Bir süre sessiz kaldılar ve sonra Croft içini çekti. "Şu anda kafan kötü durumdaysa bilmem gerek. Neyin içine girdiğimizi bilmiyoruz. Eğer aklın başında değilse, bunu söylemelisin."

Tom kendi suratına yumruk atmak istedi. Liza onun öfkesinden daha iyisini hak ediyordu ve Croft da onun arkasını kollayan bir ortağı hak ediyordu. "Ben iyiyim. Bana Dixie Serratt'ın sabıka kaydını oku."

Croft razı oldu ve Dixie'nin suçlarının ciddiyetini ve genişliğini duymak Tom'un odaklanmasına her çok yardımcı oldu. Elli beş yaşındaki kadın adam öldürmeden adam kaçırmaya ve küçük çaplı hırsızlığa kadar her suçu işlemiştir. Aralarında bir de taşıt cinayeti vardı.

Dixie'nin stüdyosunun önünde durduklarında Tom, "O kötü bir orospu çocuğu," diye yorum yaptı.

"Gerçekten öyle. Kadınların kötü olamayacağını düşünen biri olmamanıza sevindim."

"Yapabileceklerini biliyorum. Ben gençken Dana teyzemin kadın sığınma evinde bir kadın seri katil terör estirmişti. O kadının ruhu yoktu. Evimizi yakıp yıktı ve hatta anneme arabayla çarparak onu öldürmeye çalıştı."

"Aman Tanrım! Annen iyi miydi?"

"Evet, çok şükür. Annem oldukça dayanıklıdır. Dixie ile konuşmaya hazır mısın?"

"Denemeye hazırım. Chicos için dövme yapıyorsa, şartlı tahliyesini ihlal edeceği için bizimle konuşmayabilir ama umarım işe yarar bir şeyler anlatır."

Stüdyonun içi Tom'un beklediği gibiydi. Kendisi hiç dövme yaptırmamıştı ama Liza dövme yaptırırken ona eşlik etmişti. temizdi ve iğnelerin vızıltılı sesi neredeyse rahatlatıcıydı.

Tezgâhın arkasında kısa kollu düğmeli bir gömlek ve şal desenli bir kravat takmış bir adam duruyordu. Her iki kolunda da renkli kollar vardı. "Yardımcı olabilir miyim?" diye sordu onlara şüpheli bir bakış atarak.

Croft rozetini göstermeden, "Dixie Serratt'ı görmeye geldik," dedi.

Adam iç çekti. "Dixie!" diye seslendi. "Yine PO'ları buraya getirmişsiniz." Hafif bir alaycılıkla onlara baktı. "Onu rahat bırakmayacaksınız, değil mi?"

Neredeyse her santim derisini kaplayan dövmeleri olan ufak tefek bir kadın dükkânın arka tarafından belirdi. "Ne?" diye sordu kabaca. "Kimsin sen? O'Leary'ye ne oldu?"

"Biz şartlı tahliye memuru değiliz," dedi Croft. "Ben Özel Ajan Croft ve bu da Özel Ajan Hunter. Size bazı sorular sormak istiyoruz."

Tom dikkatle Dixie'yi izliyordu. Dixie kaskatı kesilmiş, yüz ifadesi kaçmayı düşündüğünü kısa bir süre için belli etmişti.

Croft başını Tom'a doğru eğdi. "Sizi kovalayacaktır, Bayan Serratt. Yeterince genç ve bacakları sizi yakalayabilecek kadar uzun."

Dixie bir nefes aldı ve . "İyi. Sadece konuşuyoruz, değil mi?" "Evet, hanımefendi," dedi Tom. *Yasadışı bir şey yapmadığınız sürece.*

"O zaman benimle gelin." İki sandalyeyi işaret ettiği boş odalardan birine kadar onu takip ettiler.

Croft sakın bir şekilde oturuyordu. Tom, Dixie'nin kaçmış olmasını dileyerek oturdu. Dışarı atmak isteyeceği bir sürü bastırılmış enerjisi vardı.

"Çin Kobraları, diğer adıyla Chicolar," dedi Croft ve Dixie irkildi.

"Yumuşak top atarak başlamıyorsunuz, değil mi bayan? Benim onlarla hiçbir alakam yok."

"Ama sen ," dedi Tom. "Geçmişte mi?"

"Uzak geçmişte," dedi Dixie. "Çok uzaklarda. Sizin için hiçbir şeyim yok çocuklar." Croft onu durdurduğunda odayı koridordan ayıran perdeye doğru gidiyordu.

"Kolluk kuvvetleriyle işbirliği yapmak zorundasınız Bayan Serratt. Aksi takdirde şartlı tahliyenin ihlal etmiş olursun. Yardımınız için minnettar oluruz."

Dixie onlarla yüzleşmek için döndü, yüzü sertti ve yumrukları daha da sıkılmıştı. "Doğru. Sanki başka seçeneğim varmış gibi." Gözlerini devirdi ama bir tabureye .

Croft cebinden DJ Belmont'un bir fotoğrafını çıkardı. Tom'un ofis binasının güvenlik aldığı fotoğraftı. "Bu adam. Onu gördünüz mü?"

Dixie fotoğrafı kaptı ve aşağıya baktı. Tom onun DJ'in yüzünü tanıdığı anı görebiliyordu. Ve kısa bir süre için bu tanımayı inkâr etmeyi düşündü. "Evet." Fotoğrafı Croft'a geri verdi ve kollarını göğsünde kavuşturarak sandalyesine yerleşti.

Croft rahatsız olmadan gülümsedi. "Onu ilk ne zaman gördün?"

"Dövmesini yaptığım gece."

Tom bunu tabletine not etti. " zamandı hanımefendi?"

"Hanımefendi saçmalığını kesebilirsin dostum. Bana yağ çekebileceğini mi sanıyorsun?"

Tom yemi yutmadı. "Ne zamandı hanımefendi?" diye tekrarladı.

Dixie'nin omuzları çöktü. "En az beş yıl olmuş olmalı. Adını bilmiyorum, o yüzden sormayın. Nakit ödediler, o yüzden makbuzları da sormayın."

"Beş yıl uzun bir zaman önceydi," dedi Croft. "Bu kadar zaman sonra yüzünü hatırlamanıza neden olan bir şey var mıydı?"

Dixie başını çevirdi ama gözlerinde bir korku kıvılcımı çakmadan önce değil. "Size zarar verdi mi, hanımefendi?" Tom nazikçe sordu. "Ya da sizi tehdit etti mi?"

"Hayır," dedi Dixie, ama çok çabuk. "Dövme yaptırmak istemedim. O hayatla işim bitmişti. Ama onu patronu göndermişti ve dövmeyi yaptırmadan gitmeyecekti. Sanırım bir tür kabul töreniydi." Yutkundu. "Bunu yapmak istemedim."

"Ama seni buna zorladı," dedi Croft sempatiyle.

Dixie sadece başını salladı ve bu konuda söyleyebileceği her şeyi söylediğini belli etti.

"Bu adamın patronundan söz etmiştin," dedi Tom. "Kimdi o?"

Dixie başını daha sert sallayarak soldu. "İsterseniz beni şartlı tahliyeyi ihlalden içeri atın. Hapishanede daha güvende olurum."

Croft kaşlarını çatı ve DJ'in fotoğrafını kaldırdı. "Bu adamdan mı yoksa patronundan mı korkuyorsun?"

"İkisi de." Kelime zar zor duyulabiliyordu. Teni terlemişti, korkusu hissediliyordu. "Çoğunlukla patronu."

"O ne yaptı?" Tom sordu.

Kollarını sözsüzce uzattı. Dövmeli sarmaşıklar tenini kaplamıştı ama mürekkebin iyi tutmadığı yerler de vardı. Yara izleri. Yuvarlak, yaklaşık bir santimetre çapında.

Tom'un midesi bulandı, çünkü o yara izlerini tanıyordu. Onda da birkaç tane vardı. Biyolojik babası Tom'u bir erkeğe dönüştürmeye çalışırken vermişti onları ona. Altı yaşındaydı. Tütünün kokusunu hâlâ alabiliyordu. Ve yanan derinin.

Birisi Dixie Serratt'ı yere yatırmış ve sigarayla derisini yakmıştı. Kendini konuşamaz halde buldu ve Croft devreye girdiğinde minnettar oldu.

"Bunu sana bu patron mu yaptı?" diye sordu. "Sigarayla mı?"

"Evet, çünkü onun çocukları için daha fazla dövme yapmak istemiyordum. Bir dahaki sefere çocuklarından biri geldiğinde, evet dedim."

Tom kendini toparlamaya çalışarak bir nefes verdi. "Bize onun hakkında bir şey söyleyebilir misiniz?"

Dixie'nin gözleri kısıldı, sanki onun tepkisini görmüş ve anlamış gibiydi. "Hayır. O buralarda önemli biri. Chicos'u araştırın, adı çıkacaktır. Liseli çocuklarla konuş. Satıcıları tanırılar. Torbacılar da *onu* tanır."

"Teşekkür ," dedi Tom, sesini bir şekilde dengede tutarak.

"Onlar için en son ne zaman dövme yaptınız?" Croft sordu.

"Üç yıl önce. Tekrar içeri girmeden hemen önce." Yüzünü buruşturdu. "Kafam iyiiken araba kullandım. Benim hatamdı." Cebini karıştırdı ve bir NA çipi çıkardı. "İki yıldır ayığım. Hayatımı düzene sokmaya çalışıyorum ama boğazımın kesilmesine ya da bir iğne dolusu kalp ilacına dayanamıyorum."

Tom'un gözleri büyüdü ve Dixie'ninkiler kapandı.

"Kahretsin," diye mırıldandı ve elleriyle yüzünü kapattı. "Seninle konuşmaktan bıktım. Lütfen git."

Croft ona baktı, sonra başını eğerek perdeyi işaret etti. "Teşekkür ederim, Bayan Serratt. Kartlarımızı burada masanın üzerinde bırakacağız. Aklınıza başka bir şey gelirse ya da Chicos veya ortaklarından herhangi bir tehdit alırsanız lütfen arayın. Kendi başımızın çaresine bakarız."

Tom başını arkaya yaslayıp gözlerini kapatmak için ikisi de cipe binene kadar bekledi. "Lanet olsun," diye fısıldadı.

"Seni oraya neyin soktuğunu bana söyleyecek misin?" Croft sordu.

"Biyolojik babam tacizciydi. Bu yaraları almanın nasıl bir his olduğunu biliyorum."

"Ah, kahretsin, Hunter," diye mırıldandı Croft. "Bildiğim iyi oldu. Ne olursa olsun, iyi toparlandın. Ne olmuş yani? Ona inandın mı?"

"Ben söyledim. O bir melek değil ama bugün yalan söylediğini sanmıyorum. Onu konuşmaya zorlamak istemedim. Eğer onu zorlarsak gelecekte gidecek bir yerimiz olmazmış gibi hissettim."

"İyi içgüdüler. Ben de aynı yerdeydim. En azından şimdi DJ'in küçük kızın tarif ettiği gibi bir Chicos dövmesi olduğunu doğrulayabiliriz. Eğer diğer çete üyelerinin izini bulabilirsek, nerede saklandığını da öğrenebiliriz."

Abigail'den söz edilmesi Tom'un aklına Liza'yı getirdi. *Şimdi değil.*

"Nereye?" "Yerel karakola. Chicos'un nerede biliyor olabilirler. I Eden'in nerede olduğunu öğrenene kadar DJ ve Pastor'u yakalamayı bekleme konusunda hemfikiriz, ancak o zamana kadar DJ'i takip etmeliyiz. Mercy'nin hayatı buna bağlı."

"Yüzde yüz aynı fikirdeyiz." Tom cipi vitesine takmıştı ki iş telefonu çaldı. "Özel Ajan Hunter."

"Özel Ajan Hunter, ben Yuba City Polisi'nden Çavuş Farley. İsminizi SacPD'den Çavuş Howell'dan aldım. Görmeniz gereken bir suç mahalli var."

Howell, önceki sabah çatıda tanıştıkları adamdı. *Bu Belmont'la ilgili olmalı.* "Hoparlörü açabilir miyim? Ortağım Özel Ajan Croft'la birlikteyim." Adam kabul etti ve Tom telefonunu orta konsola koydu. "Ajan Croft, Yuba City Polis Departmanı'ndan Çavuş Farley hatta. Elinizde ne var?"

"Bir cinayet. Kurban Minnie Ellis, yetmiş beş yaşında, beyaz. Bu sabah arkadaşı tarafından yatağında ölü bulundu. Zorla girildiğine dair izler var. Önceki gece Bayan Ellis arkadaşına, komşusunun şüpheli işler çevirdiğinden şüphelendiğini söylemiş. Yandaki eve kimse cevap vermiyor. Boş gibi görünüyor ama kaldırımdaki tenekede çöp bulduk. Parmak izi için bira kutusunun tozunu aldık ve bir eşleşme bulduk. Görünüşe göre Bayan Ellis'in komşusunun parmak izleri de dün sabah Çavuş Howell'ın olay yerinde bir çatı korkuluğunda bulundu. DJ Belmont. Bir şey çağrıştırdı mı?"

"Bana adresi mesaj atabilir misin?" Tom sordu, nabızı . "Yola çıkıyoruz."

ON ÜÇ

YUBA CITY, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, SAAT 12:00

(Minnie Ellis'in Yuba City'deki evine vardıklarında Croft, "Çavuş Farley'i arıyoruz," dedi. Tom gibi o da rozetini uzattı. "Özel Ajan Croft ve Hunter."

Ön kapıda nöbet tutan üniformalı memur kaşlarını çattı. "Hunter mı? Tom Hunter mı?"

Tom polisin onu profesyonel günlerinden tanıdığını biliyordu ama Croft aldırıyor gibiydi. "Farley bizi bekliyor," dedi alaycı bir tavırla.

Polis kızardı. "Neyse boş ver. İşte patiklerin. Beni takip edin."

Patikleri ayakkabılarının üzerine geçiren Tom adama gülümsedi. "O bir basketbol hayranı değil."

Polis güldü. "Evet, öyle. Seni sahada görmeyi özledim. Senin ... olduğunu bilmiyordum. . ." Tom'un rozetini işaret etti. "Biliyorsun."

Tom'un dudakları seğirdi. "Biliyorum."

Croft kaşlarını çatarak patiklerini giymeyi bitirdi. "Gerçekten mi? Hayranlarınız mı var?"

"Sadece birkaç tane," dedi Tom.

"Birkaç tane," dedi memur sahte bir ciddiyetle.

İç çekti. "Memur bey, bizi Çavuş Farley'e götürebilir misiniz?"

"Elbette." Onları bir yatak odasına götürdü, Farley orada bir merdivenin üzerinde duran ve tavandan bir şey çeken bir CSU teknisyeninin yanında duruyordu. "Çavuş Farley? FBI burada, efendim."

Farley yüzünü ekşiterek döndü. "Hunter ve Croft, değil mi? Tamam, bu iş kötünden daha kötüye gitti. Kurban, Minnie Ellis, size söylediğim gibi arkadaşı tarafından yatağında bulundu. Size katilin kırık kapı çerçevesini tamir etmek için yaptığı acele işi göstereceğim. Arkadaşı yaygara koparmasaydı geçebilirdi. Kurbanın kolunda bir iğne deliği buldum." Dirseğinin iç kısmına dokundu. "Her zamanki kalp durdurucular için test yapacaklar. Yine, arkadaşının ifadesi olmasaydı doğal nedenler olarak kabul edilebilirdi. Ve şimdi de bu." CSU teknisyenini işaret etti.

Tom teknisyeni merdivenden düşürmeden olabildiğince yaklaştı. Teknisyenin elinde küçük bir kablosuz kamera vardı. "Aktif miydi?"

"Hâlâ öyle. Sinyalin izini sürebiliriz. Ya da bulamayız," diye ekledi cihazın üzerindeki kırmızı ışık aniden söndüğünde. "Görünüşe göre yapılmışız. Kahretsın."

Tom kaşlarını çatarak, "Lanet olsun," diye onayladı. "Belki üzerinden parmak izi alabiliriz."

Teknisyen hayal kırıklığı içinde oflayarak, "Belki," dedi. "Her odada kamera var. Banyo da dahil."

"Yetmiş beş yaşındaki bir kadını kim gözetleyebilir ki?" Croft sordu. "Banyosunda mı?"

"Güzel soru," dedi Farley. "Biri onu izliyormuş. Kamera lensindeki toza bakılırsa, muhtemelen bir süredir. Onları kimin yerleştirdiğini bilmiyoruz ama size telefonda da söylediğim gibi, arkadaşının ifadesine dayanarak komşusu onun ölümünde şüpheli. Onu sorgulamaya gittiğimizde çöpünü bulduk."

Tom, "Bu adamın dün çatıda bir keskin nişancı tüfeği vardı," dedi. "Bayan Ellis'i vurabilirdi ama dikkat çekmek istememiş olmalı ki doğal bir ölüm gibi göstermeye çalıştı."

"Ben de öyle düşünüyorum." Farley telefonunu kontrol etti. "Mükemmel. Yandaki ev için arama emrimiz var. Sanırım bana katılmak istersiniz?"

"Doğru tahmin ediyorsun," dedi Croft. "Yolu göster."

Dördü evin içinde mutfığa doğru ilerledi. Tüm duvarlar fotoğraflarla kaplıydı. Bayan Ellis'in bir sürü torunu vardı.

Onu seviyor gibiydi. Plastik kurabiye kapları mutfak masasının üzerinde, hepsinin üzerinde küçük isim etiketleri olan birkaç turtayla birlikte duruyordu.

Tom, "Yemeği çok severdi," dedi. "Ailesine haber verildi mi?"

"Oğlu," diye yanıtladı Farley. "Turtalardan birini onun alması gerekiyordu. Diğerinde 'Johnny' yazıyor. Arkadaşı bunun komşusunun adı olduğunu söylüyor."

"Ona *turta* yaptı ve o da onu mu *öldürdü*?" Croft kuşkuyla sordu. "Ne göt herif ama."

Tom şaşkın bir kahkaha attı. "Şey, evet. Ama bunu zaten biliyorduk," dedi ve Farley'e mutfak kapısında katıldı. Kapı çerçevesi macunlanmış ve zımparalanmıştı. Berbat bir iş değildi. "Bakmasaydım bunu fark etmeyebilirdim."

"Niyeti de buydu zaten." Farley, Croft'a eğlenen bir bakış attı. "Pislik gibi davranıyor."

Croft alınmadı. "Benim fikrim değışmedi. Yandaki evi kontrol edelim. Sahibi kim?"

Farley notlarını kontrol etti. "Bay Johnny Derby. Adamlarım Bay Derby'nin kapısını açmak için beni bekliyorlar. Garvin, sen olay yerini korumaya devam et."

Tom'u tanıyan memur hayal kırıklığına uğramış gibiydi ama itiraz etmedi. "Evet, efendim."

DJ Belmont'un evi, kırık ön kapısı dışında, az önce çıktıklarına . Kapıyı kıran iki memur omuzlarını ovuşturuyordu. "Sizin için hazırız, efendim."

Mutfağa doğru yürürlerken Croft nefesinin altından "Bir evi var," diye mırıldandı.

"Ayrılan tek kişi oydu-" Tom *Eden* dememek için kendini zor tuttu. "Ayrı bir hayatı varmış gibi görünüyor." Ama steril. Hiç fotoğraf ya da kişisel eşya yoktu.

"Ama neden?" Croft bastırdı. "Hafta sonları buraya mı geliyordu?"

"Belki." Önseziyle tavanın köşelerini kontrol etti. *Evet*. Düşündüğü şey buydu. "Ama şuna bakın." Bayan Ellis'in evinde bulduklarına benzer bir kamerayı işaret etti.

"Neden?" Farley sordu. "Yaşlı kadını gözetlediği sırada biri onu mu gözetliyordu?"

Tom, Dixie Serratt'ın DJ'in patronu hakkında söylediklerini hatırladı. "Ya da patronu ona güvenmiyor."

Farley ona sert bir bakış attı. "Bunu açıklamak ister misin?"

Croft bağlantıyı kurmuştu. "Şüphelinin Chicos dövmesi olduğuna dair elimizde bilgi var."

Farley gözlerini kırıştırdı. "Oh kahretsin. O uyuşturucu çetesi burada mı? Benim şehrimde mi?"

"Öyle görünüyor," dedi Croft. "Ve patronu da pek nazık biri değil. Ben olsam Gizli ekibinize her santimetresinin tozunu aldırırdım. Şansınız yaver gidebilir."

Farley yüzünü buruşturarak, "Yapacağım," dedi. "Teşekkür . Hadi yatak odasına bakalım."

İlk yatak odasında yakın zamanda uyunmuş gibi görünen büyük boy bir yatak vardı, ancak dolaplar boştu.

Liza'nın dolapları gibi. Tom'un göğsü sıkıştı. *Lanet olsun. Şimdi olmaz.* Liza'yla ilgili düşünceleri aklından uzaklaştırdı. *Lanet işine odaklan, Hunter.*

Tom, ofis olarak kullanıldığı anlaşılan ikinci yatak odasını aldı. Masanın üzerinde tozsuz üç alan vardı. İkiisi yaklaşık bir yazıcı büyüklüğündeydi, üçüncüsü ise bir dizüstü bilgisayar olabilirdi. "Elektronik eşyalarını yanına almış." Havayı kokladı. "Kokuyu alıyor musun?"

Croft burnundan nefes aldı, sonra kaşlarını çattı. "Waffle mı?"

"Bu 3D filament," dedi Tom ona. "Mısırdan elde ediliyor. Waffle gibi kokuyor."

"Yani plaka hakkındaki teorin geçerli." Kadın ona gülümsedi. "İyi iş, çaylak."

"Bu aynı zamanda 3D yazıcıyı yakın zamanda çalıştırdığı anlamına geliyor. Belki dün gece. Muhtemelen yeni plakalar yapmıştır."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim," dedi Croft acımasızca. "Kapalı kasa kamyondaki BOLO'nun artık hiçbir değeri yok."

"Çavuş Farley." Üniformalı memurlardan biri kapının girişinde duruyordu. "Bodrumda görmek istediğiniz bir şey var. Ya da görmemek. Belki de sadece koklamak."

Tom kokuyu aldığında Farley'i bodrum merdivenlerinden bir adım takip etmişti. "Vay be." Merdivenlerden indikçe esrar kokusu daha da güçlendi. Ama bodrum boştu. "Taşımışlar."

"Paletler üzerindeydi," dedi polis memuru, el fenerini tozdaki karışıklıklara tutarak. "Paletler sadece bir kat üst üste dizilmiş olsa bile önemli bir zulaları varmış gibi görünüyor. Ancak duvarlar boyunca ikinci bir palet katının oturmuş olabileceği sıyrıklar var."

"İyi iş," dedi Farley. Telefonu çaldı. "Affedersiniz. Buna bakmam gerekiyor. Katibim arıyor." Yan bahçeye açılan kapıya doğru yürüdü ve sinyali kontrol etti. "Evet?" diye cevap verdi, sonra dinledi. "Arama emrini başlattınız mı?" Sonra gülümsedi. "İyi iş. Evet, sana bir milkshake getireceğim. Evet, çikolatalı olacak." Telefonu kapatıp Tom ve Croft'a döndü. "Yandaki evin sahibi Oaklandlı bir çift. Kiracılarının adı da Bay Derby ve çok akıllı bir katibim var. İsmi görünce hemen başka bir arama emri çıkarttı."

"O zaman bir çikolatalı milkshake hak ediyor," dedi Tom.

Merdivenlerden çıkarken Farley, "Yandaki evle burası arasında bir patika var," diye açıkladı. "Taş döşeli bir yol değil, ama toprağa bir yol. Burası ve yandaki ev arasında çok fazla yaya trafiği var. Taşınan kutular gibi, belki?"

"Bir yetiştirme evi mi düşünüyorsun?" Croft sordu.

Farley başını salladı. "Bunun tekrar filizleneceğinden korkuyordum. Siz Federaller birkaç yıl o yetiştirme evlerinin çoğunu ortadan kaldırdınız. Hâlâ Paskalya Tavşanı'na inanan bir yanım bunun son olmasını umuyordu."

Memurları bir öncekinde olduğu gibi bu kapıyı da kırarak içeri girdiler ve Tom eşikten ıslık çaldı, çünkü üzerinde yürünecek gerçek bir zemin yoktu. "Çok fazla ot var."

Yerler toprakla kaplıydı ve marihuana bitkileri düzgün sıralar halinde büyüyordu. Tavandan bir sulama sistemi sarkıyordu ve yetiştirme ışıkları düzenli aralıklarla yerleştirilmiş, duvarlara cıvatalanmıştı. Uzatma kabloları her yöne uzanıyordu.

Farley çömelerek kapıya en yakın bitkiden bir yaprak kopardı. "Hasat için hazır." Ayağa kalktı, ellerindeki kirin tozunu aldı. "Fena değil

çek."

Croft başını açık kapıdan içeri soktu. "Kaldırılacak çok fazla esrar var. Bu ev darmadağın olmuş. Bir kontrol edelim. Geride bir şey bırakmış olabilir."

Ama yapmamıştı. Yatak odalarında yatak ya da giysi, mutfakta yiyecek ya da herhangi bir alet yoktu. Buzdolabı bile yoktu, tüm güç yetiştirme lambalarına gidiyordu.

Küçük evi aradıklarında Croft, "Saha ofisine geri dönüyoruz," dedi. "Bizimle temasa geçtiğiniz için teşekkür ederiz, Çavuş Farley. Ekibiniz bir şey bulursa lütfen bize haber verin."

"Elbette." Farley çimlerin üzerinden, üniforması olay yerini korumak için geride bırakılmış olan Memur Garvin'e baktı. "Sanırım memurum sizinle gerçekten konuşmak istiyor, Ajan Hunter. Muhtemelen sizi hazırlamak için bir imza isteyecektir."

Croft kaşlarını çatı. "Bekle. Sen de mi Ajan Hunter'ın kim olduğunu biliyordun?"

"Siz buraya gelmeden önce," dedi Farley. "İkinizi araştırdım. Sizin hakkınızda pek bir şey yok Ajan Croft - alınmayın ama - ama bu adam? İsmi bir ton hit alıyor."

"Harika," diye homurdandı Croft. "Yine de söylemeliyim ki, bu kadar ünlü olmak için oldukça alçakgönüllü."

"Teşekkür ," dedi Tom nezaketle. "Arabada buluşuruz." Memur Garvin'in gergin bir şekilde durduğu yere doğru ilerledi. "Sizin için ne yapabilirim memur bey?"

Garvin gergin bir şekilde nefes verdi. "Haftaya çocuğumun doğum günü var. Büyük bir taraftar. Maç olduğunda onu televizyondan ayıramıyorum. Tüm istatistikleri biliyor. Senden bir imza almayı çok ister."

Tom adama kartını verdi. "Bana adresinizi e-posta ile gönderin. Dolapta dağınık halde duran eşyalarım var. Birkaç basketbol topum olabilir. Maç topu olmayacak ama umarım yine de hoşuna gider."

"Teşekkür ederim," dedi Garvin. "Çok sevinecek."

Tom çok mutlu olan babanın elini sıktı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. İyi günler dilerim."

Araca geri döndüğünde Croft gözlerini deviriyordu. "Bu sık sık olur mu?"

"Pek sayılmaz. Zaman geçtikçe daha da seyrekleşecek." Koltuğuna yerleşti ve motoru çalıştırdı ama arabayı sürmedi.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"DJ Belmont'un evleri," dedi Tom. "Cennet'ten indiğinde burada uyuduysa, şimdi nerede uyuyacak? Buraya geri dönemeyeceğini biliyor olmalı."

Croft, "Evini temizlemiş," diye kabul etti. "Fotoğrafını Sacramento çevresindeki otellere ve pansiyonlara gönderebiliriz. Pastor'la birlikte rehabilitasyon merkezinde de kalıyor olabilir."

"İşte bu yüzden içeride göz ve kulak istiyorum. Eğer Pastor'la birlikte oradaysa ve konuşuyorlarsa, ne söylediklerini bilmemiz gerekir."

"Aynı fikirdeyim ve Raeburn de öyle. O da bunun üzerinde çalışıyor. Peki neden hala kaşlarını çatıyorsun?"

"Onu aradığımızı bilmek *zorunda*. Dünkü ofis binasının güvenlik kameralarından fotoğrafını aldığımızı bilmiyor olabilir ama Mercy, Gideon ve Amos'tan eşkalini aldığımızı biliyor olmalı. Onun yerinde olsaydım otelde kalmazdım."

Gülümsemesi cesaret vericiydi. "Nerede kalacaksın Tom?"

"Güvendiğim bir yerde. Güvende olacağım bir yerde."

"Arkadaşlar, belki? Ailesi diyeceğim ama ailesi yok. Babası öldü."

Onu rahatsız eden de buydu. "Ama babasının ailesi değil." Tom telefonundaki dosyalarda Eden ile ilgili klasörü aradı. "Waylon Belmont'un ailesini haftalar önce kontrol ettik. Benicia'lıymış ve annesi ile kardeşi hâlâ orada yaşıyormuş. Kardeşi Merle, DJ Belmont küçük bir çocukken kaybolduğunda onun hakkında kayıp ihbarında bulunan kişiydi."

"Cennet'e götürüldüğünde."

Tom başını salladı. "Sanırım öyle. En azından zaman çizelgesi uyuyor. Eden birkaç ay sonra, dört annesiyle birlikte ortadan kayboldu. Waylon'ın kardeşini aradım ama DJ'den haber alamamış.

ve nerede olacağına dair hiçbir fikri yoktu. O ve karısı DJ'in bu kadar zaman sonra ölmüş olması gerektiğini düşünüyorlardı. O zamanlar ölmüş *olmasını* umuyordum."

"Belki de artık ölmediğini bildiğimize göre, onları uyarmak için bir ziyarette bulunmalıyız."

"Ben de öyle düşünüyorum ama önce ..." Eden dosyasında bir paragraf buldu ve telefonunu Croft'a uzattı. "Belmont'ların Benicia'da kiraya verdikleri bir evleri var. Uzak bir ihtimal ama ..." Omuz silktilti. "Sadece bir saat uzaklıkta, yani fiyasko olursa çok fazla zaman kaybetmeyiz."

Croft bunu düşünürken parmağını çenesine vurdu. "Bu uzak bir ihtimal. Bence buralarda bir çete üyesinin yanında kalması daha muhtemel. Yerel polise soralım ve bakalım Chicos üyelerinin nerede takıldığını söyleyebilecekler mi? Eğer bir şey , Benicia'ya gideriz. Eğer orada da bir şey bulamazsak, onun olmadığı bir yere gideriz. Kulağa hoş geliyor mu?"

Tom cipi vitesine taktı. "Bana uyar."

||| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, 14:00

DJ aniden uyandı ve nerede olduğunu hatırlaması için geçen bir saniye boyunca panikledi.

Nelson Smythe. Adam kendi dondurucusunda ölmüştü ve burası da onun boş odasıydı.

DJ, hızla atan nabızı yavaşlarken bir dakika daha öylece yattı. Sonra birkaç dakika daha yatağın yumuşaklığını takdir etti. Yuba City'deki evindeki yatağın rahat olduğunu düşünmüştü, özellikle de sert mağara zeminindeki sert palete kıyasla.

Ama bu yatak. Lanet bir bulut gibiydi. Hiçbir şeyin acımadığını fark etti. Sırtı ağrıyıyordu ve kolu zonklamıyordu. Omuz eklemine nazikçe test etti. Hâlâ sertti. Hâlâ ağrıyordu. Ama o ezici acı gitmişti.

Papazın ne dediği umurunda değildi. Cennet'e döndüğünde kendisine böyle bir yatak alacaktı. Kibir ya da başka bir şey olması umurunda değildi.

Pastor'un saçmalıkları.

DJ telefonunu buldu ve ekrana dokundu, ancak nabzı yeniden hızlanmaya başladı. "İmkânı yok." Saatin öğleden sonra iki olmasına imkân yoktu. Sadece bir saat dinlenmek istemişti. Tanrı aşkına, telefonuna alarm kurmuştu. Kurmamış mıydı?

Saat uygulamasını açtı ve sinirli bir nefes verdi. Alarmı gece on bire kurmuştu, sabah değil. *Lanet olsun.* Sonra penceredeki açık pembe kamerayı gördü ve en başta buraya neden geldiğini hatırladı.

"Kahretsin." Yataktan sıçradı ve kolu yeniden zonklamaya başladı. "Kahretsin." Alarmını bir saate kurmuştu. Bir saat. Kameranin düzgün kayıt yaptığından emin olmak için kontrol etmek istemişti. Eğer değilse, sadece bir saat kaybetmiş olacaktı.

Şimdi dört tane kaybetmişti.

Nefesinin altından hırlayarak kamerayı dizüstü bilgisayarına bağladı. Neyse ki indirilmişti, yani bir şeyler kaydetmişti. Kamerayı pencere kenarına yerleştirdi ve görüntüleri incelemek için yumuşak yatağa döndü.

Uzun süre hiçbir şey olmadı ve sonra bir UPS kamyonu geçti. Birkaç dakika sonra aynı UPS kamyonu ters yönden geldi. DJ videoyu duraklattı ve sürücüye yakınlaştı. Tanıdığı biri değildi. Kesinlikle Mercy değildi.

Tabii kamyonun arkasında saklanmıyorsa. *Ben olsam öyle yapardım.*

Plakayı not etti ve videoyu yeniden başlattı. On dakika sonra sabırsızlandı ve ileri sarmaya başladı. Yaklaşık altmış dakika sonra kameranin objektifinin önünden bir kamyonet geçti.

DJ videoyu durdurdu. Kamyon tanıdık geliyordu. Siyah bir Ford F-150'ydi ve kendisinin de buna benzer bir kamyoneti vardı, sadece çok daha eskiydi. Onunki babasına aitti ve on yedi yıl önce kendisine miras kaldığında birkaç yaşındaydı. Waylon benzer bir aracı 89 yılında, Pastor'la birlikte ilk Eden bölgesine gitmeden günler önce satın almıştı. DJ, babasının üzerinde çalışmasına yardım etmişti.

Kamyonet eskidiğinde Waylon yeni bir tane almak istemişti ama Pastor aynı marka ve modeli almasında ısrar etmişti, yenisini değil. Yerleşkede mümkün olduğunca çok şeyin aynı kalması konusunda ısrarcıydı.

Bu, Papaz'ın zamanı bir balonun içine hapsetme yöntemi idi. Cemaat zamanın geçişine karşı donuklaşırsa, daha uyumlu hale geleceklerdi.

Bu konsept DJ'e mantıklı gelmişti. Kamyonetini değiştirmeyi planlıyordu ve ikinci el siyah bir Ford F-150 alacaktı.

Kamyonetinin Amos Terrill piçi tarafından çalınması dışında. Adam kamyonetin arkasına bir şeyler saklamış ve DJ meşgulken kamyonetle uzaklaşmıştı.

DJ'in öfkesi kabardı. Bir ay önce o gün Amos'u hedef almamıştı. Mercy Callahan'ı vurmak istemişti ama Amos ormandan koşarak gelip kendini onun üzerine atmıştı. Kurşun Amos'un boynuna isabet etmiş ve DJ geçen ayı adamın kan kaybından öldüğüne sevinerek geçirmişti.

DJ videoyu durdurdu. Bu F-150 yepyeni bir araçtı. Kromları hâlâ parlıyordu ve üzerinde en ufak bir pas izi yoktu. Biraz kıskançlıkla plakasını not etti, sonra da yakınlaştırdı. Ve-

"Orospu çocuğu," diye tısladı. "Ne oluyor lan? Onun burada ne işi var?"

Amos'tu. Amos Terrill. Sadece bir anlık bir görüntüydü, yarım saniyeden daha kısa bir süre ama DJ o sakallı suratı nerede görse tanırdı.

Piç kurusu hayattaydı. Ve tıpkı çaldığı gibi bir kamyonet almaya cüret etmişti.

DJ'in yumrukları sıkıldı ve kendini sakinleştirmek için nefes almak zorunda kaldı çünkü öfkeliydi. Öfkeliydi. Ve dizüstü bilgisayarını duvara fırlatmak istiyordu.

Ama izini süremezsen onu öldüremezsin. Ve dizüstü bilgisayarın olmadan onu takip edemezsin.

Yeterince sakinleştğinde kamyonetin içini inceledi. Arka koltukta biri oturuyordu ama camlar perdelerle kapatılmıştı ve küçük olmaları dışında hiçbir ayrıntıyı göremeyeceği kadar karanlıktı.

Bu Abigail olabilir, diye düşündü, cesaretlelenerek. Amos'un nerede yaşadığını öğrendiğinde onu öldürebilir, çocuğu alabilir ve Eden'e teslim edebilirdi. Bu en azından Pastor'u mutlu ederdi.

Oynat düğmesine basarak video ekranını küçülttü, böylece bir sonraki açtığı tarayıcı sekmesiyle yan yana geldi. Amos'un plakasını ararken bir yandan da gözünü videodan ayırmıyordu.

Karşılaştığı bilgilerin çoğunu çaldı, ancak kullandığı arama araçları için para ödedi. Bunlar daha güvenilirirdi ve zor yoldan öğrendiği gibi, yeni bir müşteriye veya tedarikçiye yaklaşırken kritik bir fark yaratabilirdi.

Sonuçlar ekranında belirttiğinde "Lanet olsun," diye mırıldandı. Kamyon bir şirket tarafından satın alınmıştı. Bu biraz daha zaman alacaktı.

Video ekranını büyütmüş, tekrar caddedeki trafiğe odaklanmıştı ki uydu telefonu çaldı. İrkilerek biraz sıçradı, sonra inledi. Arayan Kowalski'ydi.

"Neredesin lan sen?" DJ kabul tuşuna bastığında Kowalski bağırdı.

DJ kendi haykırışını bastırdı. "Neden?" diye sordu sakince. "Neden bağıırıyorsun?"

"Lanet haberlere çıktın! Aptal suratın lanet haberlerde! Sana doğal sebepler gibi görünmesini söylemiştim!"

Kahretsin. Bayan Ellis. DJ polislerin bunu yutacağına inanmamıştı.

"Söylediğin her şeyi yaptım," diye cevap verdi, ses tonundaki savunmacı meydan okumayı saklayarak.

"Hayır," dedi Kowalski soğuk bir sesle ve soğukkanlı sessizliği çığlıklarından çok korkutucuydu. "Sana yapmanı söylediğim şeyin sadece *üçte* birini yaptın ve şimdi evi polis kaynıyor."

"Onu ben öldürdüm. Hiçbir iz bırakmadım. İçeri girdikten sonra lanet kapısını bile tamir ettim. Ne yapmadım ki?" DJ öfkeyle sordu.

"Arkadaş. Hatırladın mı onu? Hani şu yaşlı kadının aradığı?"

DJ'in kanı dondu ve bağırsakları sıkıştı. *Hay sikeyim.* "Numarasını yaşlı bayan Ellis'in telefonundaki arayan kimliğinden aldım."

"Ama onu sen öldürmedin."

Hayır, unutmadım. Nasıl unutmuş olabilir? Papaz. Bu şekilde unutmuştu. Coleen'den telefon almış ve hemen Eden'e doğru yola çıkmıştı. "Kahretsin," diye fısıldadı.

"Evet. Kahretsin. Sen bir aptalsın. Yaşlı kadının cesedini bulmuş. Bir süre polisin evini arayıp bu işin peşini bırakacağını düşündüm ama hayır. Senin antisosyal olduğunu ve yaşlı kadının senden korktuğunu söylemiş.

Adli tıp ekibi getirdiler ve senin örtbas *etmediğin* kameraları buldular. Artık birinin onu izlediğini biliyorlar."

DJ sertçe yutkundu. *Lanet olsun. "I-" Kalbi hızla çarpıyordu. Lanet olsun sana, Papaz. Ve senin emrinde olduğum için bana da lanet olsun. "Ben . . . Özür dilerim. Her şeyi berbat ettim."*

"Öyle mi düşünüyorsun?" Kowalski soğuk bir şekilde sordu. "Polisler yaşlı orospunun arkadaşına inandılar ve şimdi senin lanet suratın tüm televizyon ve bilgisayar ekranlarında. Aferin sana evlat."

DJ sinirlendi. Gözünün korkutulmasından o kadar bıkmıştı ki. Ayrıca sinirlenmişti çünkü dünkü ofis binasında kamera olmadığını ummuştı. Bunu şimdi düzeltemezdi.

Ama Kowalski Ellis konusunda haklıydı. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. "Ne yapabilirim?"

Kowalski içini çekti. "Ben çoktan icabına baktım. Şu anda neredesin?"

"Bir otelde," diye yalan söyledi. "Babam rehabilitasyon merkezinde ve ben de ilk bir iki gün yakın durun."

"Tamam." Kowalski'nin sesi artık yorgun geliyordu. "Yine de bana borçlusun. Adını temize çıkarmak için torpil yapmak zorunda kaldım."

"Temizlendi mi?" DJ şaşkınlıkla sordu.

"Öyle olacak. En iyi adamlarımdan birinin polislerden saklanmasına izin veremem. Eğer örgütümün en üst kademesinde yer alacaksanız, politikacılarla dirsek temasında olmanız gerekir."

DJ kaşlarını çatı. "Bu da ne demek oluyor?"

Kowalski, "Demek ki seni terfi ettirmeyi planlıyordum, göt herif," diye tersledi. "Tanrım, belki de yeniden düşünmeliyim. Bugün aptal gibi konuşuyorsun."

"Sadece yorgunum," dedi DJ. "Özür dilerim."

"Evet, şey. Benim için bir iş yapmanı istiyorum."

"Ne tür bir ayak işi?" DJ ihtiyatla sordu.

"Koşmam gereken türden," diye tekrar tersledi Kowalski. "Benim için bir paket al. Adresi sana mesaj atarım. Paketi aldığımda bana haber ver, ben de sana adresimi göndereyim. Eve gel. Terfin hakkında konuşuruz."

DJ gözlerini kırıştırdı. Daha önce Kowalski'nin evine hiç davet edilmemişti. Adamın nerede yaşadığını bile bilmiyordu. "Tabii ki. Bana paketin alınacağı adresi gönder."

"Beni bir daha hayal kırıklığına uğratma evlat. Sana bir şans daha veriyorum. Sakın berbat etme."

Ben senin lanet olası oğlun değilim. DJ öfkesini yutkunarak, "Yapmayacağım," diye söz verdi.

Bir dakika sonra, mesajda Stockton'da bir adres belirdi. :

Sakın içine etme.

"Pislik herif," diye mırıldandı DJ. Ama kızgın olduğu için Kowalski'yi suçlayamazdı. Bayan Ellis'i yüzüstü bırakmıştı. *İyi ki evi temizlemişim.*

Polisler istedikleri kadar arayabilirlerdi. Ona ait hiçbir şey bulamayacaklardı.

|| MONTEREY, KALİFORNİYA 25
|| MAYIS PERŞEMBE, 14:50

"İşte burası," dedi Daisy arka koltuktan. "Sal Ibarra, nam-ı diğer Sergio Iglesias'ın dövme salonu. On dakika kala gelebildim."

Gideon bütün yolculuk boyunca olduğu gibi elinde silahıyla sokağı arıyordu. "Planın neydi?"

Daisy'nin VW Beetle'ı, arkasında Gideon'un Chevy Suburban'ı olduğu halde Irina'nın garajına girdiğinde Liza pek memnun olmamıştı ama Gideon sadece sivil bir rol üstleneceğine ve dövmeciyi sorgulayarak korkutmayacağına söz vermişti. Koruma olarak oradaydı ve Liza'nın Monterey'e tek başına gitmesini engelleyemese de Daisy'nin onsuz ona katılmayacağını kesin bir dille ifade etmişti.

Liza bunu düşündükçe daha da rahatlıyordu. Kendisi için korkmuyordu ama Daisy bir şekilde zarar görürse bununla asla yaşayamazdı. Böylece Liza, Gideon'un Suburban'ını

Gideon ise kimsenin onları takip etmediğinden emin olmak için tüfeği sürmüştü. Daisy tüfeği hazır bir şekilde arkada oturuyordu.

Liza'nın arkasını kollamışlardı ve Liza buna minnettardı. "Ona Eden deseniyle dövme yaptırdığı kişiyi soracaktım ve umarım benden de kaçmaz."

"Sonra da ondan sana dövme yapmasını isteyeceksin," dedi Gideon kesin bir ifadeyle. "Bunun hâlâ kötü bir plan olduğunu düşünüyorum."

"Hangi kısmı?" Liza sordu. "Ona Eden dövmesini sorduğum bölüm mü, yoksa dövme yaptırdığım bölüm mü?" İrina'nın evinden ayrılmadan önce onlara dövme yaptırmak istediğini söylemişti, çünkü bu yolculuklarına birkaç saat ekleyecekti.

"Her iki bölüm de." Gideon başını salladı. "Neden bugün dövme yaptırıyorsun? Bu adamdan mı?"

"Çünkü Liza iyi bir insan," diye yanıtladı Daisy onun yerine. "Paraya ihtiyacı olduğunu düşünüyor çünkü Federaller onu ölümle korkuttuğunda eski dövme işini geride bıraktı. Ve küçük bir çocuğu var, bu yüzden muhtemelen paraya ihtiyaçları var."

"Sanırım öyle," dedi Gideon isteksizce. "Ama bugün neden dövme yaptırmak istiyorsun?"

Liza el çantasından eskizini çıkardı ve ona uzattı. "Yapılmasını istediğim şey bu."

"Bu bir anma dövmesi," dedi sessizce, sesindeki tüm kızgınlık gitmişti.

Liza Fritz'i, onun için hayatını nasıl feda ettiğini düşündü. "Kaybettiğim arkadaşlarım için. Ve ..." Derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Ve hayatımı kurtarıran ölen kocam için."

Araba tamamen sessizleşti.

Sonra Daisy ıslık çaldı. "Sen bir , Liza Barkley. Böyle bir sır sakladığını asla tahmin edemezdin. Artık Gideon'a söyleyemeyeceğim yakıcı bir sırrım olursa kime söyleyeceğimi biliyorum."

"Hey," diye itiraz etti Gideon.

"Doğum günü hediyesi gibi," dedi Daisy ona, sonra Liza'ya döndü, gözleri yumuşamıştı. "Eğer onun hakkında konuşmak istersen, her zaman dinlemeye hazırım. İstemezsen de sorun değil."

"Teşekkür ederim. Bu teklifini kabul edebilirim." Liza bunu yapabileceğini fark edince şaşırdı. Onlara anlatmak tahmin ettiği kadar zor olmamıştı. "Onlar hakkında kâbuslar görüyorum. Dün geceki gerçekten kötüydü. Onları sırtımda taşımanın dinlenmeme yardımcı olacağını umuyorum."

Gideon krokiyi nazik bir gülümsemeyle Liza'ya geri verdi. "Şimdi anlıyorum. Seninle içeri gelmemi mi istersin yoksa burada beklememi mi?"

Liza krokiyi katladı ve çantasına geri koydu. "Sanırım önce onunla konuşmalı ve onu anlamaya . Senin burada kalman gerekebilir." " değil," dedi. "Buradan belayı daha iyi izleyebilirim."

Peki ya Daisy?"

Liza arka koltuğa döndü. "Ne düşünüyorsun, Daisy?"

Daisy yüzünü buruşturdu. "Belki de sen onu sakinleştirene kadar burada Gideon'la beklemeliyim. Gelmem gerektiğinde bana mesaj at. Yetişmem gereken e-postalarım var, o yüzden sorun değil."

"İyi şanslar," dedi Gideon içtenlikle. "Bize ihtiyacın olursa el sallla."

Liza bunu yapmayacağını umuyordu. *Lütfen Sergio'ya bir şey söyle. Lütfen bana söylesin.*

Sergio tezgâhın arkasında durmuş, onu geniş bir gülümsemeyle karşılıyordu. Otuzlu yaşlarının ortalarında görünüyordu. "Ben Sal Ibarra." Yeni adı. "Sen de Liza olmalısın?"

"Öyleyim," dedi Liza.

"Lütfen içeri gelin." Ona oturma alanını işaret etti.

"Önce biraz konuşabilir miyiz?" Oturduklarında Liza sordu.

"Tabii ki. Öğleden sonramı rezerve ettiniz, o halde ne istediğinizi biliyor olmalısınız."

"Var." El çantasını okşadı. "Bir eskiz yaptım." Nefes aldı. *İleri, asker. Sadece yap şunu.* "Konuştuktan sonra hâlâ bana dövme yapmak isteyeceğini umuyorum."

Gözlerinde korku titreşiyordu. "Bu da ne böyle?"

"Kötü bir şey yok," diye güvence verdi Liza. "Ben kolluk kuvveti değilim. Ben normal bir insanım."

Sergio öne doğru eğildi, kaçmaya hazırlanıyormuş gibi görünüyordu. "Normal bir insan," diye tekrarlardı.

"Orduda görev yaptım," diye düzeltti Liza. "Ama ben polis değilim, FBI ya da ICE'den de değilim. Seninle yaptığın bir dövme hakkında konuşmak istiyordum." Çantasından, adamın eski Instagram hesabında yayınladığı Eden dövmesinin bir kopyasını çıkardı. "Bu."

Sergio ayağa fırladı. "Hayır. Lütfen git. En son biri benimle bu konuda konuştuğunda FBI geldi. Ben suçlu değilim."

Liza yavaşça ayağa kalktı, onu sakinleştirmek için ellerini uzattı. "Bay Iglesias, lütfen beni dinleyin. Sizin bir suçlu olduğunuza inanmıyorum. Bence siz ailesine destek olmaya çalışan bir babasınız. Ama ailem şu anda tehlikede ve umarım bize yardım edebilirsiniz."

Sergio hâlâ kaçmaya hazır görünüyordu. "Neden? Neden bu dövmeyle ilgileniyorsun? Çok eski."

"Çünkü bu köleliğin bir sembolü. Arkadaşım boynundaki zincire bu desene sahip bir madalyon takmaya zorlandı. *Bir köpek zinciri*. Güzel bir şey değil. Erkek kardeşi de dövme yaptırmaya zorlandı. İkisi de saldırıya uğradı. İkisi de neredeyse ölüyordu ama kaçmayı başardılar. Şimdi tehlikedeler çünkü onlara zarar verenler konuşmalarını istemiyor."

"Çok özür dilerim." Sergio tekrar kanepeye çöktü ve sönmüş gibiydi. "Ama sorun çıksın istemiyorum."

Liza, "Bizden sana hiçbir sorun çıkmayacak," diye söz verdi.

Sergio tekrar gerildi. "Biz mi?" Pencereden Gideon'un kaldırıma park etmiş banliyösüne baktı. "Biz' kim?"

"Arkadaşlarımın konuşmasını istemeyen insanlar birkaç gün önce beni vurmaya çalıştı, ben de koruma getirdim. Belgesiz olup olmamanız umurumuzda değil. Yemin ederim."

Sergio'nun çenesi gerildi. "Ama ben belgesiz değilim. Çocukluğumdan beri yeşil kartım var, ailemle birlikte El Salvador'dan yeni geldim. Ama bir müşterim ona yaptığım dövmeyle beğenmedi, ben başlamadan önce tasarımı onaylamış olmasına rağmen. Beni sınır dışı ettirmekle tehdit etti. Ona yeşil kartım olduğunu söyledim ama babasının ICE'de çalıştığını ve bunun bir önemi olmadığını söyledi. ICE ajanı olduğunu iddia eden adamlar eski stüdyoma geldi ve beni tehdit etti. ICE'den olup olmadıklarını bilmiyorum ama beni korkuttular. Ve karımı da korkuttular."

Liza onun adına derisinin altında alevlenen öfkeyi görmezden geldi. "FBI'nın eski stüdyona gelmesi dehşet verici olmalı."

"Öyleydi. Karım, çocuğum... çok korkuyorlardı. Kendileri için değil. Karım bir vatandaş. Florida'da doğdu. Ama benim için korkuyordu, sınır dışı edileceğimden korkuyordu."

"Çok özür dilerim." Liza Gideon'un mesleğini saklamayı düşündü ama bu adamdan kendisine güvenmesini istiyordu. Ona yalan söyleyemezdi. "Tam açıklama: Daisy Dawson benimle geldi. Seninle daha önce temasa geçen oydu. Erkek arkadaşı Gideon'la birlikte kamyonunda bekliyor. Genç bir adamken dövme yaptırmaya zorlanan arkadaşı. O da FBI'da çalışıyor ama burada sivil olarak bulunuyor," diye eklemekte acele etti çünkü Sergio yine kaçacakmış gibi görünüyordu. "Görevde değil ya da burada herhangi bir resmi sıfatla bulunmuyor. Sizi ihbar etmeyecek ama Daisy'nin onsuz gelmesine de izin vermeyecek. Bilirsiniz, çünkü onlara zarar veren insanlar tehlikelidir."

"Daisy FBI'dan mı?" Sergio şüpheyle sordu.

Liza kıkırdamak zorunda kaldı. "Hayır. FBI'ın Daisy'den kurtulabileceğini sanmıyorum. İçeri gelebilir mi?"

"Peki ya FBI ajanı?" Sergio endişeyle sordu.

"Görevli FBI ajanı dışarıda kalacak," diye yanıtladı Liza. "Kısmen sana olan saygısından, kısmen de ailemize zarar vermek isteyen insanların bizi gafil avlamamasını sağlamak için. Bizi buraya kadar takip etmediler, yani güvendesiniz. Ama Gideon bizim güvenliğimiz konusunda çok dikkatli."

Sergio derin bir nefes aldı. "Evet, Bayan Dawson içeri girebilir."

"Ona haber veririm." Liza bir mesaj gönderdi, sonra el çantasından eskizini çıkardı. "Öğleden sonrası bloke ettiğim için endişelenme, gerçekten dövme yaptırmak istiyorum. Aldatmaya çalışmıyordum. Sorduğumuz dövmedeki melek tüylerinde elde ettiğin detaya bayıldım."

Sergio onun taslağını inceledi. "Bir anma dövmesi mi?"

"Evet," diye mırıldandı. "Orada benim ailem olan insanlar için."

"Bunu yapabilirim," dedi. "Konuşmamız bittiğinde, bir tasarım üzerinde çalışacağım. Tatmin olduğunuzda başlayabiliriz. Muhtemelen ikinci bir seansa ihtiyacınız olacak. Belki de üçüncüye."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Belki bugün sadece ana hatlarını belirleyebilirsin diye düşündüm."

Dudakları kıvrıldı. "kadarıyla ilk dövmen değil?"

"Hayır. İlk anma dövmem bile değil."

Ayıldı. "O halde çok kayıp yaşamışsınız."

Daisy'nin girişıyle cevap vermekten kurtuldu. Daisy her zamanki gibiydi, elini uzatmış öne doğru yürüyordu. "Sergio. Seninle şahsen tanıştığıma çok memnun oldum. Ben Daisy."

"Lütfen oturun. Stüdyo boş, bu yüzden burada konuştuğumuzu kimse duymayacak. Başlayalım mı?"

ON DÖRT

|| MONTEREY, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 15:20

Sergio Iglesias uzun bir süre Eden dövmesinin fotoğrafını inceledi. "Instagram hesabımı birkaç yıl önce eşim açtı. O gitti

Dövme yapmaya başladığımdan beri sakladığım tüm fotoğrafları inceledi ve beğendiklerini seçti. Bu onun beğendiği bir tanesiydi."

"Çok güzel bir çalışma," diye mırıldandı

Liza. Başını bir kez eğdi. "Teşekkür ."

"Konuyu hatırlıyor musun?" Daisy sordu.

"Benimle ilk iletişime geçtiğinde bilmiyordum Daisy. Hafızamı canlandırmak için dosyalarımı geri dönmek zorunda kaldım. Ama dosyayı gördüğümde onu çok iyi hatırladım."

Fotoğraf dövmenin kendisine aitti, yani kişinin sadece sol göğüs kafesi görünüyordu. Ucuz bir fotoğraf makinesiyle çekilmiş ve sonra taranmış bir fotoğrafın grenli kalitesine sahipti.

"Bu dövme ne zaman yaptırdın?" Daisy

sordu. "On sekiz yıl önce."

Liza şaşırmişti. "Dosyalarınızı bu kadar uzun süre saklıyor musunuz?"

"Yaptım. Hepsini sakladım, şimdiye kadar yaptığım her dövme için bir dosya, alkollü olmadıklarını ve tasarımı onayladıklarını belirten imzalı belgeler de dahil. Neredeyse yirmi yıl önce akıl hocam bana bu şekilde öğretmişti."

"Neden onu özellikle hatırlıyorsun?" Daisy sordu.

"Kısmen ilk dövmelelerinden biri olduğu ve sonuçtan gerçekten gurur duyduğum için. Ama daha çok bu dövmeyle neredeyse hiç yaptırmadığım için. Gerçekten genç ve olgunlaşmamış görünüyordu, ki bu komikti çünkü hemen hemen aynı yaştaydık. Geldiği gün onun on sekizinci doğum günüydü ve benimki sadece birkaç hafta önce yapılmıştı. Ama kimliği vardı ve tasarımı rahatsız edici bir şey yoktu, ben de yaptırdım." Tereddüt etti. "Onu neden bulmak istiyorsunuz?" Daisy, "Kısa cevap, bilmiyoruz," diye itiraf etti. "Onu arıyoruz."

Arkadaşlarımızın kaçtığı toplulukla olan her bağlantıya baktım. Bu kişi"- Daisy fotoğrafı işaret etti-"onların topluluğundan olamazdı, çünkü on üçüncü yaş gününde zaten bir dövmesi olurdu. Ama dövmesi olan birini tanıyor olmalı. Yaptırdığınız dövme, erkek arkadaşımın on sekiz yaşındayken yaptırdığı dövmenin aynısı."

Liza, "Nihayetinde bu adama dövmeden bahseden kişiyle konuşmak istiyoruz," dedi. "Bu kişi bize toplum ve bize zarar vermeye çalışan insanlar hakkında bilgi verebilir."

Sergio keskin bir nefes aldı. "Tarikat gibi bir şey miydi?"

"Evet," dedi Daisy. "Erkek arkadaşım hâlâ o yerle ilgili kâbuslarla uyanıyor ve gideli on yedi yıl oldu."

"Bu dövmeyle yaptıran genç adam on sekiz yaşında olmaktan, 'nihayet özgür olmaktan' çok mutluydu. "

"Neyden özgür?" Liza sordu.

"Bunu ona ben sordum. Annesinin kontrolünden kaynaklandığını söyledi. Görünüşe göre annesi oldukça baskıcıymış ve çocuk evde çok mutsuzmuş. Dövmenin 'onu göstereceğini' . Onun üzerinde çalışırken içimde kötü bir his vardı. Durabilirdim ama on sekiz yaşındaydı. Ehliyetinin bir kopyasını aldım. Sadece kendimi korumak için, bilirsiniz. Tüm dosyalarımı imzalı ibranamelerle saklamamın nedenlerinden biri de o. Yıllar sonra biri çıkıp şikayet ederse diye."

"Vay canına!" Daisy heyecanla haykırdı. "Lütfen hâlâ sende olduğunu söyle!"

Sergio'nun gülümsemesi zayıf ama gerçikti. "Evet, bende var. Benimle ilk iletişime geçtiğinizde dosyaları telefonuma tarattım." Telefonuna dokundu ve ekranı görebilecekleri şekilde çevirdi.

"Alabilir miyim?" Liza telefona uzanarak sordu. "Evet," dedi Sergio temkinli bir ifadeyle ve telefonu uzattı.

Ehliyet fotoğrafında bebek yüzlü genç bir adam görülüyordu ama dudakları aşağı doğru kıvrılmıştı ve bu da ona asık suratlı bir görünüm veriyordu. Saçları sarıydı ve asker gibi kısa kesilmişti. Neredeyse siyah olan gözleri yuvarlak çerçeveli gözlüklerin ardından meydan okurcasına bakıyordu.

"William Holly," diye mırıldandı Daisy, Liza'nın omzunun üzerinden bakarak. "Bu isim benim için bir şey ifade etmiyor ama Gideon için edebilir. Bu dosyayı bize gönderebilir misiniz?"

Sergio başını salladı. "Tabii ki."

Liza fotoğrafı büyötmeye çalıştı ama fotoğraf sola kayarak, altında karalanmış bir imza bulunan orijinal dövme tasarımını ortaya çıkardı. "Oh, özür dilerim. İsteyerek yapmadım-"

"değil," dedi Sergio. "Bu onun onayladığı tasarım."

"Bu nedir?" Daisy kenar boşluğundaki ikinci bir imzayı işaret etti.

Liza çizimi büyöttü. Diz çökmüş dua eden çocukların altında bir şeyler yazıyordu. "Bunlar isim mi?" Daha dikkatli baktı. "Bo ve Bernie."

"Evet," diye onayladı Sergio. "Kendisi ve kız kardeşi için, ama o kısma geldiğimde isimleri istemediğine karar verdi, ben de açıklamayı güncelledim ve değişiklikleri imzalamasını sağladım."

Liza kendi kendine kaşlarını çatı. Bu isimleri daha önce de duymuştu, hem de Eden'la birlikte.

Sergio da kaşlarını çatmıştı ama Daisy'ye bakıyordu. "Kim olduklarını biliyorsun."

Liza dikkatini diğer kadına çevirdi ve Sergio'nun haklı olduğunu anladı. Daisy sersemlemiş görünüyordu ama gözleri tekrar keskin bir şekilde odaklanmaya başlamıştı.

"Onun dövmesini yaptığında neredeydin?" Daisy sordu. "Hangi şehirde?"

"Benicia, kimliğindeki şehirle aynı. Oakland'ın dışında."

"Biliyorum," dedi Daisy sessizce. "Küçük bir kızken Oakland'da yaşıyordum."

Liza soru sormak istedi ama kendini tuttu. Araca bindiklerinde sorabilirdi.

"Bunu telefonuma gönderebilir misin?" Daisy sordu. "Birkaç hafta önce seni aradığım numara."

Liza telefonunu geri verdi ve Sergio dosyaları mesajla gönderdi, Daisy'nin alnına kazınan endişe karşısında soldu. "Bu adam benim ve ailem için bir tehlike mi?"

Daisy dürüstçe, "Bilmiyorum," dedi. "Pek olası değil ama ..."

Sergio'nun yüz ifadesi . "Ama çok dikkatli olmalıyım." Daisy başını salladı. "Olurdum."

Sergio ellerini saçlarında gezdirdikten sonra gergin bir gülümsemeye Liza'ya döndü. "Anma dövmesini hâlâ istiyor musun? İstemiyorsan endişelenme."

"Gerçekten istiyorum. Ama bize özel olarak konuşmak için bir dakika verebilir misiniz?"

"Elbette. Arka tarafa gidip tasarımınızı hazırlayacağım. On beş dakikamı alır."

"Kim o?" Liza, Gideon'un Suburban'ının tüm kapılarını kapatır kapatmaz sordu

Daisy, Bo ve Bernie'den söz edince gözleri büyüyen Gideon'u hızla bilgilendirdi.

Gideon'un ağzı açık kaldı. "Benimle dalga mı geçiyorsun? Dövmeyi yaptıran adam Bo muydu? Pastor'un ölü oğlu Bo mu?"

Daisy başını salladı. "Başlangıçta kendisinin ve kız kardeşinin isimlerinin dövmede yer almasını istedi."

Gideon şaşkınlık içinde ehliyet fotoğrafına baktı. "Onu tanıyamadım ama o, annesi ve kız kardeşinin öldüğü açıklandığında ben çok küçüktüm ve o bu fotoğraftakinden çok daha gençti. Ayrıca aradan yirmi beş yıl geçti. Bu fotoğrafı Amos'a göstermeliyiz. O daha iyi bir karar verebilir."

"Oh," diye nefes aldı Liza. "Bo ve Bernie. Boaz ve Bernice." Bu isimleri oradan duymuştu. Onlar Pastor'un çocuklarıydı.

Gideon sersemlemiş bir halde başını sallıyordu. "Beklediğim bu değildi. Bize çölde kayboldukları söylenmişti."

Daisy yumuşak bir sesle, "Senin hakkında söyledikleri de bu," dedi.

Gideon'un kahkahası acıydı. "Doğru. Marcia -Pastor'un karısıydı- çocukları ot toplamak için yürüyüşe çıkarmış ve bir daha geri dönmemişler. Pastor aradı, Waylon aradı. Bütün adamlar aradı ama onları bulamadılar. Sonunda Waylon onların kalıntılarını bir vadinin dibinde buldu. Tanınmaz . Ya da çocukken bize anlatılan hikaye böyleydi. Bu, liderlerin yerleşkeden uzaklaşmamızı engellemek için bize anlattığı bir şeydi."

"O kalıntılar başka birine aitti," dedi Liza, apaçık ortada olan bir şeyi söylediği için kendini aptal gibi hissederek. "Umarım alakasız bir kazanın kurbanlarıdır."

"Ama muhtemelen cinayet kurbanları," dedi Daisy ayık bir sesle. "Waylon, Gideon kaçtıktan sonra bir ceset getirdi. Herkese o olduğunu söyledi ama ceset de tanınmaz haldeydi."

"Demek Pastor'un karısı ve çocukları kurtulmuş," diye mırıldandı Liza. "Acaba neden kaçtı? Kaybolduklarında kaç yaşındaydılar?"

Gideon hâlâ fotoğrafa bakarak, "On bir," dedi. Sonra başını kaldırdı, gözlerinde anlayış vardı. "Neredeyse on iki. Bernice çok yakında evlenmiş olacaktı."

"Ve annesi kızının on iki yaşında evlilik adına tecavüze uğramasını istemedi," diye bitirdi Daisy. "Ne ikiyeşli ama."

"Evet, ama aynı zamanda çocuklarını kurtaran bir anne," dedi Liza. "Gerçi Eden dövmesi yaptırmak *istediğine* göre Bo kurtarılmaktan pek de hoşlanmamış gibi görünüyor." İçini çekti. "Peki Tom'a hangimiz söyleyeceğiz?"

Daisy ve Gideon rahatsız bir bakış attılar. "Şu anda burada olmamam gerekiyor," dedi Gideon. "Davadan çekildim."

"Ona söylerim," dedi Liza. Dövme için randevu almış olması konuşmasını kısa kesmek için iyi bir neden olabilirdi. "Burada mı kalacaksın? Yoksa gidip yiyecek bir şeyler mi alacaksın?"

"Kalıyoruz," dedi Gideon kararlılıkla. "Sizi asla yalnız bırakmayacağız. Devam et ve Tom'u ara. Irina'nın bu sabah telefonda söylediği gibi sana kızarsa arkamı kollarız."

"Bırakın denesin bile," diye ekledi Daisy. "Benimle uğraşmaya karar verdiğine pişman olacak."

Bir metre boyundaki Daisy'nin bir metre boyundaki Tom'la karşı karşıya geldiği düşüncesi sırtmasına yetti. "Bugün tam da ihtiyacım olan görüntü buydu, Daisy. Sen, yumrukların kalçanda, Tom'a dik dik bakıyorsun. Dürüst olmak gerekirse, bence tir tir titrerdi."

Daisy sırtarak karşılık verdi. "Olması gerektiği gibi. Ama onunla şahsen yüzleşmeyi planlamamıştım. Sadece onun kitabından bir sayfa aldım ve bunlardan birini aldım." Ceketinin cebinden kapaklı bir telefon çıkardı. "Bu bir kullan-at telefon. Walmart'tan aldım. FBI bizi Sergio'ya kadar takip edemeyecek."

"Ciddi misin Daisy?" Gideon sordu. "Onu ne için kullandın?" "Hiçbir şey için. Bu onun ilk çağrısı. Onu taşımayı seviyorum. Kendimi çok iyi hissettiriyor.

gizli."

Gideon'un gülümsemesi sevecendi. "Sen imkansızsın."

Liza telefonu aldı, tamamen etkilenmişti. "Benim tarafımda olmana sevindim."

"Birçok insan bunu söylüyor," dedi Daisy büyük bir edayla.

Liza usulca güldü. "Teşekkürler çocuklar. Minnettarım."

Daisy ona göz kırptı. "Aile bunun için var. Kararını ver."

||| BENICIA, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 16:00

Croft, Belmont'ların kiralık evinin penceresinden içeri bakarak, "Boş," dedi.

Tom evin çevresinde bir tur attıktan sonra ona katıldı. "Bodrum da öyle."

Chicos çetesinin üyelerini aradıklarında elleri boş dönmüşlerdi. Yerel polisler onları tanıyordu ama kimse isimlerini ya da saklanabilecekleri yerleri bilmiyordu. Yeni üye alımını durdurmuş gibi görünen çete, hem beceri hem de gözdağı yoluyla radarın altında kalmıştı. Sordukları her polis buldukları her bilgiyi paylaşmalarını istiyordu.

Raeburn'ü aradıklarında en azından DJ'in hayatta kalan ailesini şüpheliler listesinden çıkarmaları gerektiği konusunda hemfikir oldu ve Oakland'ın kuzeydoğusunda sakin bir yer olan Benicia'ya doğru bir saatlik bir yolculuk yaptılar. Ama DJ buradaysa, varlığını iyi saklıyordu.

Tom iç çekmek istedi. DJ'in burada saklanmamış olması ve saklanmaya da niyetli olmaması daha olasıydı.

Cipe dönerlerken Croft onun omzunu sıvazladı. "Bu kadar asık suratlı olma."

Cipin kapılarını kapattıklarında Tom, "Zamanımızı boşa harcadım," dedi. "Haklıymışsın."

"Hayır." Croft emniyet kemerini yerine taktı. "Kötü bir tahmin değildi ve kontrol etmemiz gerekiyordu, özellikle de kayıp raporunda listelenen adres burası olduğu için." Tom, Eden dosyasını Croft'un telefonuna göndermişti ve Croft da yola çıktıklarında dosyayı yüksek sesle okuyarak hafızasını tazelemişti. "Burası Eden'dan önce yaşadığı son yerdi. Hatırlamış olabilir. Bak evlat, işin çoğu evrak işi, konuyla ilgisi olmayan şeyleri kontrol etmek, çıkmaz sokakları kovalamak ve yeni ipuçlarını beklemek. Bunu sana Akademi'de öğretmediler mi?"

"Abarttıklarını sanıyordum," diye mırıldandı.

Croft kıkırdadı. "Hayır. DJ'in teyzesi ve amcasıyla konuşarak bir kutuyu daha işaretleyelim."

"Waylon'ın erkek kardeşi ve baldızı," diye kabul etti Tom. "Bir ay önce onlarla tanıştığımda doğruyu söylüyor gibiydiler, ama senin yorumunu merak ediyorum."

Croft, telefonundaki Eden dosyasına atıfta bulunarak, "Merle Belmont Waylon'un küçük kardeşi," dedi. "Federal hapishanede zaman geçiren Waylon'un aksine Merle burnunu temiz tutmuş. Birkaç trafik cezası almış ama bundan fazlası yok. Yeğenine saklanacak bir yer vererek iyi bir şey yaptığını düşünüyor olabilir. Kayıp raporunda DJ'in annesinin de DJ'le aynı zamanda kaybolduğu yazıyor. Waylon Eden'a gittikten sadece birkaç ay sonra. Amos sana DJ'in Eden'a nasıl gittiği hakkında bir şey söyledi mi?"

"Sadece bir gün Waylon'la birlikte ortaya çıktı ama Ephraim bundan bahsetti." Telefonunun ekranını kaydırmak için orta konsola doğru eğildi.

Eden dosyasının yüksek sesle okumadığı bir bölümüne geldi. "Bunları gördünüz mü? Ephraim Burton'ın kasasında bıraktığı defterlerin fotokopilerini?"

"Raeburn'ün altını çizdiği kısımları okudum - en çok da offshore hesaplardaki elli milyonla ilgili olanları. Özellikle hangi kısmı?"

Tom sinirlenmişti. Raeburn, Ephraim'in kayıtlarının çoğunu ilginç bir okuma olarak değerlendirmiş ama Eden'i bulmak için önemli olmadığını söylemişti. "Döndüğüm sayfayı oku. W, Waylon ve P, Pastor."

" 'W hakkında malım var. Şimdilik saklıyorum ama W yoluna çıkarsa P'ye söylerim. W, Eden'in kapısına çok sıcak bir arabada bir çocukla gelen bir hatunu öldürdü - onun çocuğu olduğunu söyledi. W pilice Charlie diyordu. Onun çocuğuna bakıcılık yapmaktan yorulduğunu, eğlenmek istediğini, bu yüzden sıranın onda olduğunu söyledi. Adam kızın boynunu bükmüş. Bir dal gibi kırdı, sonra beni orada dururken gördü. Beni gördüğüne sevinmedi ama ona, bana boyun kırmayı öğretir ve arabayı verirse, P'ye bir kadının onu yerleşkeye kadar takip etmesine izin verdiğini söylemeyeceğimi söyledim. İkisini de kabul etti ve şimdi çok sıcak bir arabam var ve çıplak ellerimle öldürebilirim'. "

Croft başını kaldırdı, yüz ifadesi . "Acaba Waylon'un kardeşi, DJ ve annesinin kaybolmasında Waylon'un parmağı olduğundan şüpheleniyor muydu?" "Waylon o zamanlar bir şüpheliydi, çoğunlukla önceki sabıkası ve hapiste geçirdiği yıllar nedeniyle, ama tabii ki onu asla bulamadılar. Bu hepsi dosyada."

"Lanet olsun. Bunların hepsini okumam gerekiyor, değil mi?"

Tom gözlerini devirmek istedi ama . "Tavsiye ederim."

"Bunu hak ediyorum." Croft kaşlarını çattı. "Ama Pastor'un DJ'i evlat edindiğini okumamış mıydım?"

"Sen . Amos'a göre bu sıradan bir anlaşmaydı. Pastor'un kendi çocukları ölmüştü ve DJ'i yetiştirmek istiyordu. Ama bu Waylon ölmeden yıllar önceydi."

"Waylon buna neden izin versin ki?" Croft merak etti. "DJ o zamanlar bile bir cehennem çocuğu değilse tabii."

"Muhtemelen. Ama Gideon küçükken DJ'in ona iyi davrandığını hatırlıyor. DJ dört yaş büyüktü ve bazen Gideon'la oynardı. Fakat

DJ on üç yaşındayken değışti ve Edward McPhearson'ın çırağı oldu."

"Pedofil demirci," dedi Croft. "Ergenlik çağındaki çocukları hedef alan kişi."

"Aynen öyle. Ergen kızları hedef alan pedofil kardeşı Ephraim'in aksine."

Croft gözlerini devirdi. "Anneleri *çok* gurur duyuyor olmalı."

Tom yüzünü buruşturdu. "Öyle. Mercy geçen ay onu huzurevinde ziyaret ettiğinde dinledim. Kadın oğullarının melek olduğuna inanıyordu. Bunun bunamasından kaynaklandığını sanmıyorum."

Croft başını öne eğdi. "Liza Barkley o gün Mercy ile birlikteydi," diye not etti.

"Evet." Bu onun için hem iyi hem de son derece kötü bir fikirdi. "Liza VA evinde Alzheimer hastalarıyla çalışıyordu ve kriz anlarında soğukkanlı davranıyor, bu yüzden Mercy için iyi bir arkadaş olacağını düşündüm." Bu aynı zamanda iki kadını birbirine bağlamış, anında derin bir dostluk yaratmış ve Liza'yı Mercy'nin sorunlarının içine daha da çekmişti.

Bu yüzden bir gün önce bir katilin hedefindeydi. *Liza'ya bunu ben ayarladım.*

"Huzurevi ziyaretinin tutanağını okudum," dedi Croft, suçluluk duygusuyla sözünü keserek. "Bayan Barkley, Ephraim'in annesinin dikkatini dağıtma ve yönlendirme konusunda gerçekten çok iyiydi."

"Öyleydi." Tabii ki öyleydi. Liza yaptığı her işte iyiydi. Görünüşe göre erkek seçme dışında. *Şimdiki şirket kesinlikle buna dahildi.* "Ama DJ'e dönersek," dedi Croft, bakışları Tom'unakilere göre fazla bilgili rahatlık. "McPhearson'ın yanında çiraklık yaptıysa ve davranışları değıştiyse, onun da tacize uğramış olması çok büyük bir olasılık değil."

"Katılıyorum. Bu onun bir canavar olmasını mazur göstermez."

"Daha fazla katılamazdım. Gidip teyze ve amcayla konuşalım. Ben de Ephraim'in notlarını ince eleyip sık dokuyacağım. Zaten yapmalıydım. Yaptığına sevindim."

Tom bir kez başını salladı, çünkü kadın haklıydı. Haklı olmalıydı. Cipi vitesine takmaya başlamıştı ki iş telefonu elinde çaldı. "Ben

Numarayı tanıdım." Hoparlörü açarak cevap verdi. "Özel Ajan Hunter."

"Tom, ben Liza."

Hemen daha dik oturdu ve kalbi yerinden fırladı. "Liza? Neden bu numaradan arıyorsun? İyi misin?"

"Ben iyiyim. Arkadaşlarımla birlikteyim. Sadece bir ipucu vermek istedim. Daisy'nin izini bulmaya çalıştığı Eden dövmesini hatırlıyor musun? Instagram'da gördüğü dövme?"

"Evet. Sanatçının adını ve adresini aldık ama ajanlar onu sorgulamaya gittiğinde kaçtı. Yeraltına çekildi. Neden?"

"Dövmeyi yaptıran kişinin adı William Holly, on sekiz yıl önce on sekizinci yaş gününde yaptırmış. Başlangıçta diz çöken çocukların 'Bo ve Bernie' olarak etiketlenmesini istemişti. Kendisi ve kız kardeşi için."

"*anasını.*" Bo ve Bernie Pastor'un ikizleriydi ve cesetleri bir vadinin dibinde bulunmuştu; tanınmaz haldeydiler. "Bunu nereden biliyorsunuz? Dövmeciyi buldun mu?"

"William Holly'nin on sekiz yıl önceki adresi Benicia'daki 966 Elvis Lane'di," diye yanıtladı Liza.

Tom, Belmont'ların *Benicia*'daki boş kiralık mülküne, 966 *Elvis Lane*'e baktı. Rafe haklıydı. Pastor'un karısı ve çocukları o vadide ölmemişlerdi. Bir an için vahyi bir kenara bırakıp yeniden Liza'ya odaklandı. "Soruma cevap vermedin. Dövmeciyi buldun mu? Kimin telefonu bu? Hangi cehennemdesin sen?"

"William Holly'nin dövme yaptırırken kullandığı fotoğraflı kimliği sana mesaj atıyorum," dedi Liza gayet sakin bir şekilde. "Bu bilginin hemen yarayabileceğini düşündüm."

"Lanet olsun, Liza," diye hırladı. "Nerede olduğunu ve güvende olup olmadığını bilmem gerek."

"Ben güvendeyim. Söz veriyorum. Seni sonra arayacağım ama şimdi gitmem gerek." Ve arama sona erdi.

"Lanet olsun." Bilmediği numarayı tekrar aramaya çalıştı ama sadece çaldı. Liza'nın cep numarasını denedi ama çalmadan telesekretere düştü.

Bir kere. Ya abuk reddedilmişti, ya başka biriyle konuşuyordu ya da onu engellemişti. İkincisi canımı yaktı.

"Sence hangi arkadaşlarıyla birlikte?" Croft sordu.

Tom, çılgınca öfkesinin mantığını tüketmesine izin vermeyerek nefes almaya . "Daisy de onlardan biri olmalı. İnternette keşfettiği Eden dövmlerinin sahiplerini bulmak için bastırıyordu." Daisy'nin cep telefonunu aradı ama telesekretere düştü. "Lanet olsun," diye mırıldandı, sonra Irina'nın numarasını çevirdi.

"Evet, Tom?" diye cevap verdi.

"Liza ile konuşabilir miyim lütfen? Sanırım bugün Abigail ile bir dersi vardı."

"Oh, o iş çoktan bitti. Liza artık burada değil."

"Mercy orada mı?"

"Hayır. Mercy bugün Raphael'le birlikte. Onun evlerinin güvenliğinden ayrılmasını istemedi."

Arkadaşlarıyla birlikte olduğunu söyledi. Başka kimi arkadaşı olarak görüyordu? Aklına hemen Tacizci Mike'ın görüntüsü geldi ama onu bir kenara itti. Aktif bir soruşturmaya bir yabancıyı dahil etmezdi. "Bu öğleden sonra nereye gideceğinden bahsetti mi?"

"Neden *ona* sormuyorsun, Tom?" Irina sordu, ses tonu annelik hayal kırıklığıyla ağırlaşmıştı.

"Telefonlarıma cevap vermiyor."

"Bunu duymak hiç hoş değil. Daha fazla çaba göstermenizi tavsiye ederim." Telefon görüşmesi sona erdi. Tom bön bön baktı. "Yüzüme kapattı."

"Kesinlikle öyle," dedi Croft. "Peki o zaman, kişisel dramınız bir yana, Daisy neden Eden dövmlerinin sahiplerini arıyor? Neden Eden dövmlerini arıyor ki?"

Tom burun kemiğini sıktı. Başının ağrımaya başladığını hissetti. "Diğer kaçakları arıyor çünkü onları eski Eden yerlerine götürebileceklerini düşünüyor."

"Ama eski Eden'in tüm yerlerini biliyoruz." Sonra başını salladı, gözleri anlayışla doldu. "Ama Daisy bunu bilmiyor çünkü ona söylemenize izin verilmiyor."

Tom başını salladı. "Aynen öyle. Bugüne kadar Eden ya da Eden benzeri dövmeleri olan sadece iki kişinin yerini tespit edebilmiş. İkisi de öldü, biri intihar etti, diğeri de araba kazasında öldü. Vazgeçmeyeceğini ve Liza'nın da bu işin içine çekileceğini bilmeliydim."

"Pekâlâ." Croft sakindi. "O zaman bu bilgiyle ne yapacağımızı bulmamız gerekiyor - eğer bir şey varsa."

Tom gözlerini kapatarak kendini odaklanmaya zorladı. "Muhtemelen hiçbir şey? Pastor'un nerede olduğunu zaten bilmiyor olsaydık bu daha önemli olurdu. Sadece Eden'in nerede olduğunu bilmiyoruz, bu yüzden onu tutuklamak için acele etmedik. Büyük ödül bu. Eden'ı bulmak."

"Ama Daisy ve diğerleri de bunu bilmiyor - Pastor'un nerede olduğunu bildiğimizi yani."

"Doğru." İçini çekti. "Demek istediğim, Pastor'un karısını bulmayı çok isterdim, çünkü o bizim bilgi boşluklarımızı doldurabilir -Cennet'in nasıl ortaya çıktığını falan. Ama acımasızca mantıklı olmak gerekirse, neredeyse yirmi beş yıldır kayıp. Artık Eden'i bulmamıza yardım edebileceğini sanmıyorum."

"Ama," diye düşündü Croft, "bu bize Pastor'un karısı ve çocuklarının muhtemelen ölmediğini ve muhtemelen Waylon Belmont'un kardeşinin kiralık evinde yaşadıklarını gösteriyor. Cesetlerini bulan kişi Waylon olduğuna göre, kaçmalarına yardım edenin de o olduğunu varsayabiliriz."

"Gideon'a yardım ettiği gibi. Aslında mantıklı. Waylon bir süre Pastor'un karısıyla evliydi. Tam da Pastor'un yeni bir kimliğe bürünüp papaz olduğunu iddia ettiği sırada Waylon'ı terk edip Pastor'la evlendi."

"Bu da zimmete para geçirme olayının başladığı zamandı."

"Kesinlikle," dedi Tom. "Ve eğer Waylon onun kaçmasına yardım ettiyse ve bir noktada kardeşinin evinde yaşadıysa, bu aynı zamanda Waylon'un Eden'e gittikten sonra da ailesiyle görüşmeye devam ettiği anlamına gelebilir. Tabii kardeşinin kime kiraladığından haberi yoksa."

Croft tek parmağını kaldırdı. "Ama kardeşi o zamanlar biliyorsa, Waylon'la ve muhtemelen DJ'le iletişim halindeydi demektir."

Tom şüpheyle, "Bu çok fazla 'belki' ve 'belki de demek," dedi.

Croft omuz silkti. "Biliyorum. Bahçe yolundan sapıyor olabiliriz ama Waylon'ın kardeşi DJ'in nerede olduğunu biliyorsa bunu öğrenmeliyiz çünkü

Pastor'un nerede olduğunu biliyoruz ama DJ hâlâ elinde tûfekte dışarıda. Sür, lûtfen."

Tom cipi çalıştırdı. "Peki plan nedir?"

"şimdilik mi? Bırakalım konuşsunlar ve nereye gideceğini görelim. İhtiyacımız olan cevapları alamazsak daha hedefe yönelik sorular soracağım."

ON BEŞ

|| BENICIA, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 16:30

"Can I help-" Merle Belmont kapısının eşiğinde duranın kim olduğunu fark ettiğinde yüz ifadesi düştü. "Özel Ajan Hunter." İç çekti. "I Sanırım içeri gelmek istersiniz."

Tamam. "Evet, lütfen. Bu benim ortağım, Özel Ajan Croft."

Merle tekrar iç çekti. "Sanırım bunun olacağını biliyordum. Bu işleri kolaylaştırmıyor. Beni takip edin."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Tom, Croft'la birlikte Merle'nin peşinden fuayeye girdiklerinde, Merle'nin eşi Joni onları karşıladı ve kocasının kolunu şefkatle okşadı.

"Onu aradığına sevindim tatlım," dedi. "Yapılacak en doğru şey buydu. Ve eninde sonunda geri alacaksın."

Merle'in gözleri ayaklarına kaydılar. "Ben ... şey, ben tam olarak ..."

"Merle Belmont," diye azarladı Joni. "Onu aramadın mı? Bana söz vermiştin. Şimdi ortalık karışacak." Özür dileyerek Tom ve Croft'a baktı. "Lütfen içeri gelin. Size içecek bir şey getireyim mi? Çay? Limonata?"

Croft, "Biz iyiyiz ama teklifiniz için teşekkürler," dedi. "Ben Özel Ajan Croft, hanımefendi."

"Karım, Joni," diye mırıldandı Merle, sonra omuzları çökmüş bir halde karısını takip etti.

Çiftin arkası dönükken Croft, Tom'a ne halt ettiğini soran bir bakış attı. Tom omuz silkti.

Hep birlikte oturma odasında oturduklarında Joni neşeyle, "Pekâlâ," dedi. "Sanırım anahtarları isteyeceksiniz."

Merle çenesini kaldırarak, "Makbuz istiyorum," dedi. "Ve arabayı geri aldığımda üzerinde tek bir çizik bile varsa..."

"Merle," diye tısladı Joni, sonra içini çekti. "Lütfen kocamın kusuruna bakmayın. Sadece hayal kırıklığına uğradı."

"Anlamıyorum," dedi Croft. "Ajan Hunter mı?"

"Ben de anlamıyorum," diye itiraf etti Tom. "Nedir bu araba meselesi?"

Merle gözle görülür biçimde aydınlandı. "Buraya araba için gelmediniz mi?"

"Ne arabası?" Tom yavaşça sordu.

Merle ve Joni birbirlerine uzun uzun baktılar. "Şey," dedi Joni tekrar. "Camaro'nun velayetini almak için burada olduğunuzu sanıyorduk. Waylon'ın Camaro'sunu biliyorsunuz. San Francisco'daki kibar polislerden daha yeni geri aldık. Merle henüz kullanmadı bile."

Tom kaşlarını çatı, sonra Ephraim Burton'ın cebinde buldukları GM anahtarlarını ve Waylon Belmont'tan zorla aldığı *çok sıcak* arabayı hatırladı. İkisi de aynı şey olmalıydı. "Anlıyorum. Araba nerede bulundu?"

"Havaalanında," dedi Merle. "Güvenlik görevlilerinden biri VIN numarasını kontrol edip babamın çalıntı ihbarında bulunduğunu görene kadar birkaç haftadır orada park halindeydi."

Mantıklı. Tom, San Francisco havaalanını bizzat kontrol etmeyi akıl edemediği için kendini tekmeledi. Tabletini kullanarak Croft'a bir mesaj yazarken not alıyormuş gibi yaptı.

Ephraim Burton öldüğünde cebinde bir dizi GM anahtarı vardı. Geçen ay Mercy'yi takip etmek için New Orleans'a uçarken SFO'dan ayrılmış. Waylon'dan aldığı araba bu olmalı.

Tableti Croft'un görebileceği şekilde eğdi ve küçük bir baş hareketiyle okuduğunu ve anladığını gösterdi. "Arabanın ne zaman çalındığı bildirildi, efendim?" sordu.

"Neredeyse otuz yıl önce." Merle nefes verdi, yüz ifadesi acıya dönüştü. "Babam onu DJ'in annesine ödünç vermişti çünkü o bir gece

arkadaşlarıyla şehirdeydi. Yanında DJ vardı. Onu bebek bakıcısına götüreceğini söyledi."

"Onları en son o zaman gördük," diye ekledi Joni ayık bir sesle. "Onları kaçıran her kimse arabayı da çalmıştır diye düşündük. Belki de arabaları çalınmıştı. O zamanlar bile değerli bir arabaydı."

"Bu 69 model bir Camaro," diye açıkladı Merle. "Nane gibi."

"Çok sıcak bir araba," dedi Tom sessizce. "Nerede olduğunu merak ettin mi?"

"Elbette," dedi Merle. "Ama her kim çaldıysa ona gerçekten iyi bakmış. En azından bunun için minnettarım." Kaşlarını çatı, sonra nefesini içine çekti. "Bekle. Geçen sefer buraya geldiğinde DJ'i sormuştun. Onda olduğunu mu söylüyorsun?"

"Hayır," dedi Tom kolayca. "Hiç de öyle demiyorum."

"DJ'i buldun mu?" Joni sordu. "Bu yüzden mi buradasın?"

"Hayır, hanımefendi," diye yanıtladı Croft. "Onu bulamadık. Ama burada olmamızın nedeni o. Gidebileceği bir yer biliyor musunuz diye merak ediyorduk."

Hem Joni hem de Merle başlarını salladı. "Hayır," dedi Merle ihtiyatla. "Size söyledik, onu dört yaşından beri görmedik. Bunu bize neden tekrar soruyorsunuz?"

Çift el ele tutuştu, şimdi endişeli görünüyorlardı.

Croft göz göze geldiler. "Diğer evinizde kalır mıydı?"

Çift şaşkınlıkla birbirlerine baktı. "Elvis Lane'deki evimizi mi kastediyorsunuz?" Joni sordu. "Neden yapsın ki? Beni korkutuyorsunuz, Ajan Croft. Neler oluyor burada?"

Croft, "Bir zamanlar orada yaşıyordu," diye ısrar etti.

"Dört yaşındayken!" Merle haykırdı. "O ve Charlene kaybolduktan sonra ev yıllarca boş kaldı. Babam her gün, bazen günde birkaç kez, sihirli bir şekilde eve döneceklerini umarak oraya gitti, ama asla dönmediler. Evi başka birine kiralamayı reddetti. *Yıllarca*."

Tom'un açılış buydu. "Kaç yıldır efendim?" Joni ve Merle yine endişeli bir bakış attılar. "Belki beş yıl?"

Joni yavaşça söyledi.

"Bu doğru," diye kabul etti Merle. "Babam yaşayacak bir yere ihtiyacı olan bekar bir anne ve iki çocuğu olduğunu duymuş. Margo kendisini taciz eden kocasından kaçmış ve saklanacak bir yere ihtiyacı varmış. Annem ve babam onu kanatlarının altına almışlar. Çocukları -ikizleri- DJ'den sadece birkaç yaş büyüktü. Sanırım annem ve babam çocuklarla bir bağ kurdular ve kalmalarına izin verdiler."

Bingo. Zaman çizelgeleri eşleşti. Amos'a göre Pastor'un karısı ve çocukları DJ Eden'e geldikten beş yıl sonra ortadan kaybolmuştu. Tom çifte gülümseyerek onları rahatlatmayı umdu, çünkü Croft onları alarına geçirmişti. "İsimleri neydi?"

Joni çekingen bir ifadeyle gülümsedi. "Will ve Tracy Holly."

"İyi çocuklar," diye ekledi Merle, "ama çok sessizler. Hep korkarlardı, hep omuzlarının üzerinden bakarlardı. Margo yıllarca evden dışarı çıkmadı. Annemin okulda çocukların öğretmenleriyle toplantılara gittiğini hatırlıyorum. Annem ve babam çocukların büyükanne ve büyükbabaları gibiydiler. Joni ve ben kutsanmamıştık, bu yüzden ..." Bilinçsizce omuz silkti.

"Ailesi çocukları evlat edindi," diye bitirdi Joni. "Resmi olarak değil tabii ki." "Ve zaman geçtikçe, annem ve babam DJ'in geleceğine dair umutlarını kaybettiler.

Merle üzgün bir şekilde, "Eve," dedi.

"İkizlerin onları rahatlattığına eminim," dedi Tom. "Orada ne kadar yaşadılar?"

"Tracy üniversiteden mezun olana kadar," diye yanıtladı Joni. "Will on sekiz yaşındayken evi terk etti. Annem ve babam birkaç yıl boyunca ondan kartpostallar aldılar."

Merle iç çekti. "Kendini öldürene kadar."

Oh. Kahretsin. "Ne kadar korkunç," diye mırıldandı Tom. "Ailen yıkılmış olmalı."

Joni mutsuzca başını salladı. ". Hepimiz öyleydik. Margo ..o ... şey, hala Tracy'ye sahip olduğu için mutluyum. Margo yeni kocasıyla tanışana kadar o kız onu bir arada tuttu."

"Yine mi evlendi?" Tom, sesinin rahat çıkmasını umarak sordu.

Merle başını salladı. "O yaptı. Bu sefer iyi bir adam. Bir mimar. Babam onunla tanıştı ve onayladı."

"Onları hâlâ görüyor ?" Croft da gelişigüzel sordu.

Joni başını salladı. "Hayır. Margo buradaki hayatını geride bıraktı ve onu suçlayamam. Will'in intiharı falan derken o evde çok fazla üzücü anı var. Son duyduğumda Modesto'da yaşıyordu. Tracy ile de bağlantımızı kaybettik ama Merle'nin annesi ara sıra ondan kartpostal alıyor. Ama hiçbir zaman aynı yerden gelmiyor, o yüzden nereye gittiğini bilmiyorum."

"Peki ya baban?" Croft sordu.

"On yıl önce öldü," dedi Merle huysuzca. "Will'in intiharından sonra bir daha asla eskisi gibi olmadı." Boğazını temizledi. "Ama üzücü zamanlardan bu kadar bahsetmek yeter. Size başka ne konuda yardımcı olabiliriz?"

"Margo taşındıktan sonra ailen evi kiralamaya devam etti mi?" Croft sordu.

"Evet," diye doğruladı Merle. "Son birkaç aydır boş durmasına rağmen neredeyse her zaman doluydu. Muhtemelen satacağız. Annemin bakımevi oldukça pahalı." Yüzünü buruşturdu. "Muhtemelen arabayı da satmalıyım."

"Hayır," dedi Joni çabucak. "O arabayı kendin için saklamalısın. Babanın bir anısı olarak."

Merle, "Sanırım görmemiz gerekecek," dedi. "Arabaya ihtiyacınız olacak mı Ajan Hunter?"

Tom Croft'a döndü. "Bilmiyorum. Yapacak mıyız?"

"Bir süreliğine, evet," diye yanıtladı Croft. "Bir suçun işlenmesinde kullanılmış olabilir, bu yüzden adli tıp ekibimizin onu incelemesini isteyeceğiz."

Merle'in ağzı açık kaldı. "Bir suç mu? Ne tür bir suç? Bu DJ'i mi içeriyor? Bu yüzden mi buradasın?"

Croft çifte dönmeden önce Tom'a hızlı bir bakış attı. "DJ'in arabayla bir bağlantısı olup olmadığını bilmiyoruz ama soruşturmamıza dahil olduğuna dair elimizde kanıtlar var."

Joni usulca soluk soluğa kaldı. "Yani yaşıyor mu?"

"Öyle olduğuna inanıyoruz," dedi Croft. "Eğer sizi görmeye gelirse, lütfen bizimle irtibata geçin. Onu evinize davet etmeyin."

Merle ağır ağır, "Babası gibi olmuş o zaman," dedi. "O da mı hapse girmiş?"

Croft nazikçe, "Bilmiyoruz," dedi. "Ama tehlikeli biri. Sizi rahatsız etmeyebilir ama ederse lütfen bize haber verin."

"Yapacağız," dedi Merle, sesi titreyerek. "Bu ... beklediğim gibi değil."

Tom ona inanmıştı ve Croft'un inandığı . "Arabayı görebilir miyiz?" diye sordu.

Merle dengesizce ayağa kalktı, Joni de onun yanındaydı. "Elbette. Bu taraftan."

Tom ve Croft çifti evin arka tarafına kadar takip ederek çerçeveli fotoğraflarla kaplı bir duvarın önünden geçtiler. Tom gözüne çarpan bir fotoğrafta durakladı; yan yana iki fotoğraf, ikisi de dört yaşlarında, ikisi de sarışın, görünüşleri neredeyse aynı olan küçük çocuklara aitti. Ama biri renkliken diğeri siyah-beyazdı ve çok daha yaşlı görünüyordu.

"Bu Waylon'ın bebekliği," dedi Joni onun neye baktığını fark ettiğinde. "Waylon ve DJ aynı yaşta. Güçlü bir benzerlik var, değil mi?"

"Gerçekten var." Tom, Joni'nin bakışlarıyla karşılaştı. "Bu resimlerin bir fotoğrafını çekebilir miyim?"

"Neden olmasın anlamıyorum." Joni geri çekilerek Tom'un fotoğrafı çekmesine izin verdi.

"Teşekkür ederim." Tom duvarı taradı. Yaşlı bir çiftin -Merle'nin anne babasının- yer aldığı birkaç fotoğraf vardı. Fotoğraflardan birinde Merle ve babası klasik Camaro'nun önünde durmuş, aynı şekilde sırtıyordlardı. Yaşlı çiftin ve DJ'in kilise kıyafetleriyle çekilmiş bir başka fotoğrafı daha vardı. Ama Papaz'ın karısı ve çocuklarından hiçbir iz yoktu. "Margo ve ikizlerin fotoğrafı yok mu?"

"Annemin huzurevinde birkaç tane var," dedi Merle. "Diğerleri depoda. Neden?"

Tom ona gülümsedi. "Sadece merak ettim. Haddimi aştıysam özür dilerim."

"Endişelenme." Merle başını yürüdükleri yöne doğru salladı. "Araba bu tarafta."

Merle garajın kapısını açtığında Tom hafifçe ıslık çaldı. "Çok hoş." Gerçekten de öyleydi. Birkaç metre öteden bile arabaya iyi bakıldığı belliydi.

Tom bunca zamandır Ephraim'in arabayı nerede sakladığını merak ediyordu. Artık asla öğrenemeyebilirlerdi.

"Adli tıpçılarınız ona zarar vermeyecek mi?" Merle sordu.

Croft ona, "Ona iyi bakacaklardır," diye güvence verdi. "Açık kasa kamyonun gelmesini aracımızda bekleyeceğiz. Anahtarları alabilir miyim?"

Merle onları isteksizce teslim etti ve Tom ile Croft SUV'a döndüler; Croft bir kamyon çağırırken Tom da Camaro hakkında San Francisco Polisini aradı.

Yarım saat sonra bir kamyon yola çıkmıştı ve Tom Camaro'nun SFPD tarafından üstünkörü arandığını doğrulamıştı. Croft'a "Arabadan yeni bir şey çıkacağından emin değilim ama kontrol etmekten zarar gelmez," dedi.

"Katılıyorum." Belmont'ların evine baktı. "Onlara inandım." "Ben de inandım."

"Fotoğrafi neden istedin?"

Tom rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Emin değilim. Belki de sadece dava duvarımdaki bazı boşlukları doldurmak içindir." Son bir aydır belge ve fotoğraf topluyor, bunları hem iş yerindeki ofisinin duvarında hem de evindeki ofisinde düzenli bir şekilde tutuyordu. "Belki de sadece merak ediyordumdur."

"Merak kötü bir şey değildir," dedi Croft. "Yani Pastor'un karısının hâlâ hayatta olduğunu biliyoruz. Bunun bize ne kazandıracağından emin değiliz. Ayrıca DJ'in teyzesi ve amcasıyla temasa geçmediğinden de oldukça emin olabiliriz. Böylece onları listemizden çıkarabilir ve Chicos'la ve Pastor'un bulunduğu rehabilitasyon merkeziyle olan bağlantısı aracılığıyla onu izlemeye odaklanabiliriz. Kulağa bir plan gibi geliyor mu?"

Tom, Eden'in geçmişinin peşinden koşmayı bırakmasını nazikçe söylediğinin farkında olarak başını salladı. "Elbette."

Ona anlayışlı bir gülümseme verdi. "Sorun değil Tom. Doğru olanı bulana kadar muhtemelen bir sürü ipucunun peşine düşeceğiz. Bu işin doğası böyle."

Tom da gülümsemeyi başardı. "Teşekkürler. Döndüğümüzde karanlık ağı araştıracağım. Eğer DJ Chicos için uyuşturucu satıyorsa, bir yerlerde bir kayıt olmalı."

"İyi düşünmüşsün. Kamyonu beklerken Eden dosyanızı tekrar okuyacağım."

Tom'u Liza'dan mesaj var mı diye telefonunu kontrol etmesi için bıraktı. Hiç mesaj yoktu. Ona iyi olup olmadığını soran bir mesaj gönderdi ama cevap alamadı.

Bunu düzeltmem gerek. Ama eğer onu dışlarsa, nasıl yapacağından emin değildi.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, 17:15

Arka kapıdan rehabilitasyon merkezine bip sesiyle girerken DJ'in gözleri seğirdi. Bir saat sonra hâlâ titriyordu.

Kowalski onu bir tuzağa çekmişti. DJ'in alması gereken paket de bir tuzaktı. Smythe'ın Lexus'unu almak için verdiği son dakika kararı hayatını kurtarmış olabilirdi. İçgüdüleri tuzağı beğenmemişti - Stockton'daki depo çok sessizdi. Haklıydı da.

Bir sonraki deponun yükleme alanına girmiş ve dürbününden bakmıştı. Kowalski, en büyük iki haydutuyla birlikte orada bekliyordu. Parmağı tetiğe gitmişti ama ateş etmemişti. DJ ateş etseydi, vurulacaktı ve muhtemelen kaçamayacaktı.

Şimdi Sunnyside Oaks'a çalışanların girişinden gizlice giriyordu, parti dükkanından almak zorunda kaldığı ucuz bir peruk takıyordu, çünkü uyuşturucu satıcısı patronu onu öldürmek istiyordu, çünkü lanet olası yüzü tüm internete yayılmıştı.

Kapıda onu bir hemşire karşıladı, elinde bir ameliyat maskesi vardı. "Birçok bölgede polisler ve FBI tarafından aranıyorsunuz. Bence yüzünüzü kapatmanız sizin yararınıza olabilir, çünkü peruk kimseyi kandıramaz ve buradaki herkes başka yöne bakmak için para almıyor."

DJ gözlerini devirdi ama peruğu çıkarıp maskeyi taktı. *Lanet olsun.* "Babam nasıl?" diye sordu kadın onu paslanmaz çelik duvar karolarının pırıl pırıl parladığı bir koridora götürürken, DJ güneş gözlüklerini takmak istedi.

"Uyandı ve konuşuyor."

Pastor'un ağrı kesicilerle kafası iyiyken söyleyebileceği her şeyi hayal ettikçe DJ'in omurgasından aşağı bir alarm geçti. Hem DJ'in hem de Pastor'un sessiz kalmasını tercih edeceği tüm gerçekleri söyleyebilirdi.

"Ne diyor?" diye sordu kayıtsızca, ama hemşire kanmamıştı. " bir şey yok efendim. Yine de endişelerinizde yalnız değilsiniz. Sürekli Hala ağrı kesici kullanan tüm iyileşmekte olan hastalar, eğitilmiş ve uzman personel tarafından kendi odalarında tedavi edilir. Duydukları hiçbir şeyi paylaşmayacaklar."

"Yoksa ne olur?"

"Ya da işlerine son verilir," diye yanıtladı hiç tereddüt etmeden.

DJ bunun kovulmak mı yoksa öldürülmek mi anlamına geldiğinden emin değildi ama ikincisinin olması da pek umurunda değildi. "Anlıyorum. Haber verdiğin için teşekkür ederim. Neden bahsediyor?"

"Çoğunlukla çocukları." Ses tonuna hüzünlü bir not girdi. "Ölenler. Gerçi bu alışılmadık bir durum değil. Ağrı kesiciler hastanın beynini sislendirebilir ve eski anıların yeniden ortaya çıkmasına neden olabilir."

DJ Pastor'un ikizlerini hatırladı. Ondan birkaç yaş büyüktüler ve gerçek birer pisliktiler. Topluluğun prensi ve prensesi olmuşlar ve bunu kimseye unutturmamışlardı. Ayrıca yenilmez olduklarına inanmışlar ve ormandan uzak durmaları yönündeki uyarıları dikkate almamışlardı. Anneleri de onlarla birlikte yürüyüşe çıkmış ve bir daha hiçbirini canlı gören olmamıştı.

Bu, Edenlilerin gerçekten kurtlar tarafından öldürüldüğü tek vaka olabilir.

Pastor iki hafta boyunca ortadan kaybolmuş, önce aramış sonra da yas tutmuştu. Pastor döndüğünde DJ'i hemen evlat edinmiş ve onu yeni varisi ilan etmişti.

Bana çok yararı oldu.

"O gerçekten çok tatlı biri," diye devam etti hemşire. "Tüm hemşireleri onu şimdiden seviyor."

Sevgilin mi? Papaz mı? DJ, "Memnun oldum," demeyi başardı ve o da gülümsedi.

"Burada genellikle evdekinden daha nazikler. Bunu kişisel algılamayın."

Yolun geri kalanını sessizlik içinde yürüdüler, DJ bunun için minnettardı. Hâlâ Pastor'un bir "sevgili" olduğunu aklına yerleştirmeye çalışıyordu. Cemaati tarafından seviliyordu ama bu daha çok huşu içinde bir tapınmaydı. Sevgi değil.

DJ yaşlı piç kurusuna hiç sevgi beslemiyordu. Özellikle de o sabah erişim koduyla yaptığı numaradan sonra. Coleen'in Pastor'u sevip sevmediğini merak ediyordu. Sevebilirdi. Derin ve karanlık gerçeği bilmesine rağmen otuz yıl boyunca yeterince beyni yıkanmıştı.

Hemşire ona Pastor'un odasını gösterdiğinde bir an için afalladı, aslında oda bile değildi. Birkaç odadan oluşan bir süitti; ebeveyn banyolu bir ana yatak odası, yine ebeveyn banyolu ikinci bir yatak odası, üçüncü bir banyo, bir oturma odası, bir mutfak ve bir yemek odası.

Vay anasını. "Bu bize günde ne kadara patlar?"

"Hepsi ön ödemeli paketin bir parçası," dedi hemşire, onun sorusunu yanıtlamadan. "Babanız büyük yatak odasında, şurada. Eğer uyuyorsa, bırakın uyusun. Anneniz diğer yatak odasında uyuyor."

O benim annem değil. Ama DJ sıkıca gülümsedi. "Bu iyi bir şey. Yorulmuş olmalı."

"Öyleydi, zavallı şey. Yatak odaları ses geçirmez, yani burada televizyon izlemek isterseniz onları rahatsız etmezsiniz. Özel hemşiresi onunla birlikte kalacak. Adı Hemşire Gaynor ve en iyilerimizden biridir. Neredeyse on yıldır bizimle birlikte. Bu arada ben Hemşire Innes, sorumlu hemşireyim. Endişeleriniz için bana ulaşın. Ev telefonundaki bir numaralı hızlı arama doğrudan cep telefonuma gidiyor." Elinde bir akıllı telefon tutuyordu. "Burada cep telefonu kapsama alanı çok iyi ve Wi-Fi var. Şifre her gün değiştiriliyor. Babanızın hemşiresi size verecektir. Hemşire Gaynor vardiyaya yeni geldi, muhtemelen hayati değerlerini kontrol ediyordur. Sizi ziyaretinizle baş başa bırakayım. Çıkmaya hazır olduğunuzda beni arayın, size eşlik edeyim."

Kadın gider gitmez, dün geceki cerrahın estetik ameliyat yapıp yapmadığını merak ederek peruğu ve maskeyi çıkardı. Bu iş bittiğinde ve elli milyonuyla ülkeyi terk ettiğinde buna ihtiyacı olabilirdi.

Oturma odasındaki tüm ışıkları kapattı ve Coleen'in gerçekten uyuduğundan ve casusluk yapmayacağından emin olmak için yatak odasının kapısını açtı.

Onu. Yorganın altındaydı, banyodan gelen ve yanık bıraktığı ışıkla görülebiliyordu. Göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu. Eğer uyanıksa, numara yapmakta iyiydi.

Tüm Eden kadınlarının uyku üniforması olan sade bir gecelik giymişti. Yakası balıkçı yaka gibi yüksek değildi ama boğazının çukurundan aşağısını bırakmıyordu. Madalyonunun bulunduğu yer loş ışıktaydı. Coleen bile bir madalyon takmak zorundaydı. Tartışma yok. İstisna yok.

Kadının uyuduğundan emin olduktan sonra kapıyı kapattı ve sessiz kalarak ana yatak odasına yaklaştı. Pastor'u uyandırıp uyandırmamak gerçekten umurunda değildi, çünkü yaşlı adam aşağılık herifin tekiydi. Daha çok Pastor'un hemşiresinin yanında neler söylediğini duymak ve farkında olup olmadığıyla ilgileniyordu.

Hemşire Innes çalışanlarının güvenilir olduğuna ikna olmuş olabilirdi ama DJ değildi. Güvenebileceği tek kişi kendisiydi. Diğer herkesin onunla çatışan bir gündemi vardı - parayı almak ve tropik bir adada lüks içinde yaşamak. Coleen'in bile bir gündemi vardı ama DJ bunu henüz anlayamamıştı. Belki de sadece Pastor'un yanında güç sahibi olarak kalmaktı. Eğer Pastor ölürse, Cennet'teki başka bir adamın en alt kademedeki karısı olacaktı ve onun yerinde olmak berbat olurdu.

Yaşlı adamı uyarmak istemediği için Pastorum kapısını hafifçe araladı.

Ne oluyor be? Pastor'un odasındaki hemşire, abajura uzanmak için ayak parmaklarının üzerinde durduğu için topuklarının üzerinde geriye doğru sallanırken donup kaldı.

Sonra cebinden bir şey çıkardı ve komodinin lambasının altına koydu. Işık loştu ve DJ oraya ne koyduğunu tam olarak göremiyordu ama yine de bir fikri vardı.

Odayı dinliyordu. *Ne oluyor lan?*

Zihni olası tüm yanıtları analiz etmekle meşguldü. Görmemiş gibi davranmaya karar verdi. Bunun, tesisin sahiplerinin gelecekte şantaj için kullanabilecekleri suçlayıcı bilgileri toplamak için bir komplo olup olmadığını öğrenmek istiyordu.

Ya da hemşirenin iplerini başka biri çekiyor olabilirdi. Adamın onu öldürmek istediğini düşünürsek, Kowalski en büyük adaydı.

Ve doktoru o tavsiye ettiğinden beri. Nerede olduklarını kesin olarak bilen tek kişi oydu.

Diğer seçenek Federallerdi. Gerçi bu pek olası değildi çünkü ne Kowalski'nin ne de tesisin sahiplerinin Federallere bilgi vermesi mantıklı değildi.

Yani . . . muhtemelen Kowalski. *Lanet Kowalski*.

DJ kapıyı kapattı ve bir adım geri çekilerek hemşireye oturduğu yere yerleşmesi ya da kapıyı çaldığında her ne yapıyorsa onu yapması için bir dakika verdi.

Işıkları açtı, sonra yatak odasının kapısını hafifçe tıklattı ve kapıyı biraz araladı. "Uyuyor mu?" diye fısıldadı.

Hemşire irkilerek dönüp ona baktı ve loş ışıktaki yüzünün renkten renge girdiğini görebiliyordu. "Evet," diye fısıldadı. "Ama onunla birlikte oturabilirsiniz."

DJ içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Ebeveyn yatak odası çok ışıktı. Pastor muhtemelen Eden'den ayrılp bir otelde kaldığı son zamandan beri bu kadar güzel bir yerde uyumamıştı. Bu en az on yıl sürmüştü.

Kadının oturduğu sandalyenin yanındaki sandalyeye oturdu ve onun da kendisini takip etmesini bekledi. "Yemek yiyor mu?"

"Biraz tavuk suyu ve elma püresi içti. Yarın ona daha katı yiyecekler vereceğiz ve en sevdiği yiyeceklerle doğru ilerleyeceğiz. Hangi yiyecekleri sevdiğini biliyor musunuz?"

"Çok fazla kuzu eti yiyor." Papaz kuzu etinden nefret ederdi. "Ayrıca domatese bayılır." Pastor domates yediğinde kurdeşen dökerdi. "Ve çikolata, tabii ki. Herkes çikolatayı sever." Çikolata Pastor'un midesini ekşitirdi. Elbette, yaşlı adam fiziksel bir zayıflığı olduğunu asla kabul etmezdi. Zayıflığını itiraf etmenin sözde tanrı statüsünü azalttığını düşünüyordu.

DJ, topluluğun alıcısı olarak göreve başladığından bu yana geçen on yedi yıl boyunca ayda en az bir kez ona çikolata getirmiş, Pastor'un durumunu bilmiyormuş gibi davranmıştı. Sondan ikinci kez taşındıklarında DJ, Pastor'un masasının çekmecelerinden birinde bir yığın çikolata bulmuştu, çoğu yaşlılıktan bembeyaz olmuştu.

"Çikolata bana gaz yapıyor," diye fısıldadı Pastor. Bu hırıltılı itiraf DJ'in gülümsemek istemesine neden oldu ama kendini tuttu.

"Neden öyle söylemedin?" DJ sandalyesini sürükleyerek Pastor'un yatağının yanına oturdu.

Pastor hırıltılı bir sesle, "Sen kötü kalpli küçük bir kancıksın," dedi. "Biliyordun. Bunu bana bilerek verdin."

Aynen öyle.

Pastor, "Bu yüzden erişim kodlarını alamıyorsunuz," diye ekledi.

Orospu çocuğu.

"Ah, baba," dedi DJ sahte bir şefkatle. Bunu hemşireye mi yoksa böceğe mi yaptığından emin değildi. "Bunun doğru olmadığını biliyorsun. Özür dilerim. Sana asla bilerek acı çektirmeyeceğimi biliyorsun."

Pastor'un gözleri kısıldı. "Pislik."

Adıldı. "Nasıl hissediyorsun, babalık?"

Pastor'un gözleri daha da kısıldı, küçük yarıklara dönüştü. "Dikkat ."

Yaşlı adam haklıydı. DJ onu zorluyordu, bu da iradesini tamamen değiştirmesine neden olabilirdi. Sözlü sataşmalardan aldığı zevk uzun vadede buna değmezdi.

DJ bir kez başını salladı, bu da yaşlı adamı yatıştırmışa benziyordu. Ya öyle ya da gözlerini kısma eylemi onu yormuştu.

"Kardeş Joshua ile konuştun mu?"

"Yaptım," diye yalan söyledi DJ usulca. Joshua'yı işin içine katmaya hiç niyeti yoktu. Parayı bilen bir kişi daha olacaktı ve bu DJ'in planına uymuyordu. "Tamamen kabul etti."

Papaz yorgun bir şekilde gülümsedi. "Öyle olacağını biliyordum. İyi bir sağ kol olacak."

DJ, içi öfke dolu olsa da hoş ifadesini korudu. *Ben senin sağ kolunum.* Pastor'un bunu itiraf ettiğinin farkında olmadığından şüpheleniyordu ama gerçek niyetini bilmek güzeldi. O kadar da büyük bir şok değildi.

Pastor başka bir şey söylemedi ve derin bir uykuya daldı.

"Birkaç gün daha böyle devam edecek," diye mırıldandı hemşire sandalyesinden. "Ağrı kesiciler güçlü çünkü vücudunun iyileşmek için dinlenmeye ihtiyacı var. Hepsi mükemmel

normal."

DJ, hemşire ile tekrar yan yana gelene kadar sandalyesini çekti. "Bu odada bir kağıt var mı?"

"Masa çekmecesini."

"Teşekkürler." Kağıdı ve kalemi aldı ve yazmak için oturdu. *Ne yaptığımı biliyorum. Yönetimin bilmesini istemiyorsan, benimle otoparka kadar yürü, orada açıklayabilirsin.*

Not defterini elektronik tabletinin üzerine koydu. Kadının okuduğunu anlamıştı çünkü vücudu kaskatı kesilmişti. Yukarı baktı, gözleri korku doluydu. *Mükemmeldi.* DJ ceketini, kadının omuz kılıfındaki silahı görebileceği kadar geriye çekti. Sertçe nefes aldı, burun delikleri açıldı.

Başını kapıya doğru eğdi, kadın ayağa kalktığı anda gizliden gizliye rahatladı.

Kowalski, o zaman. Eğer tesis sahipleri olsaydı, onların bilmesinden korkmazdı.

Böcekleri yerinde bıraktı. Bu ihanetin boyutunu öğrendiğinde onlarla ilgilenecekti.

Oturma odasına geçtiklerinde DJ eğilip onun kulağına fısıldadı. "Biri sorarsa beni gezdireceksin. Anladın mı?"

Başını salladı, vücudu titriyordu.

"Ve eğer işi edersen," diye ekledi ipek gibi, "seni ve bizi durdurma talihsizliğine uğrayan herkesi öldürürüm. Anladıysan başını salla."

Sertçe yutkundu ve başını salladı.

Lanet maskeyi tekrar taktı. Pastor'un süitinden çıkıp arka kapıya doğru yürümeye başladıklarında, "Ellerini görebileceğim bir yere koy," diye mırıldandı. Kimse onları durdurmadı. Kimse yanlarından bile geçmedi. Koridorlar o kadar sessizdi ki, tüyler ürperticiydi. DJ dışarı çıkana kadar nefes almadı.

işaret etti. "Hangi araba senin?" "Audi."

"Süslü. Hadi binelim de konuşalım."

Kadın o kadar çok titriyordu ki zorlukla yürüyebiliyordu ama arabaya ulaşmayı başardı. DJ onu durdurdu ve sanki ona yolcu kapısını açıyormuş gibi yaptı. Onun yerine kadının üzerini aradı ve bir kablo bulduğunda tısladı.

Lanet bir tel. Böcekler yetmedi mi? Kowalski onu da mı dinlemek zorundaydı?

Silahı kadından çekip aldı ve asfalta fırlatarak ayakkabısıyla ezdi. Sonra kapıyı açtı ve ona silahını tekrar gösterdi.

Arabaya bindi ve hemen ağlamaya başladı. Kadınların gözyaşlarının onu etkilememesi iyi bir şeydi. Kadının anahtarlarını aldı ve direksiyona geçti.

"Beni öldürmeyin," diye yalvardı. "İlk kez böyle bir şey yapıyorum. Yemin ederim."

Umurumda değil. Maskeyi indirdi ve ona en nazik gülümsemesini verdi. "İşbirliği yaparsan seni öldürmeyeceğim." Ne olursa olsun kesinlikle öldürürdü. "Kowalski sana ne kadar ödüyor?"

Şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Onunla konuşmadım."

O da buna inanıyordu. Ancak Kowalski, emrindekilerden birini göndermiş olabilirdi. Hatta muhtemelen göndermişti. "Seni bu işe kim bulaştırdı?"

"Bay Raeburn."

DJ ismi tanı mıyordu ama Kowalski'nin adamlarının çoğunu da tanı mıyordu. "Sana ne teklif etti?"

Gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. "Oğlum için yardım edin. Hapiste, duruşmasını bekliyor. Bay Raeburn onu çıkaracağına söz verdi."

İşte bu Kowalski'ye benziyordu. Elbette, adamın insanları hapisten çıkarma yeteneği yoktu. DJ gibi o da hemşireye yalan söylemişti.

"İşverenleriniz oğlunuzun hapiste olduğunu biliyor mu?"

Başını iki yana salladı. "Yakın zamanda suçlandı. Ona bir avukat bulmaya çalışıyordum."

"Neyle suçlanıyorsunuz?"

"Cinayetle. Ama o !"

DJ kuru bir sesle, "Tabii ki yapmadı," dedi. Arabayı çalıştırdı ve güvenlik kapısına doğru yöneldi.

Solgunlaştı. "Beni öldürmeyeceğini söylemiştin."

"Ve yapmayacağım," dedi DJ. *En azından bu otoparkta.* Rehabilitasyon merkezinin onu cinayetle suçlamaması için onu araziden çıkarması gerekiyordu. Kart okuyucuyu not etti ve önlüğüne iliş tirilmiş rozeti aldı. Kapıda kamera olması ihtimaline karşı yüzünü kapatmak için maskeyi yukarı çekti. En azından aptalca hatalarından ders almış tı.

Kartını okuyucudan geçirdikten sonra otoparktan çıktı. Sokağın sonuna gelmişti ki arkasındaki ara sokaktan düz beyaz bir panelvan çıktı.

Aman ne güzel. Kowalski bir kuyruk gönderdi.

"Kaç böcek var?" diye sordu.

Hakkını yemeyelim, aptalı oynamadı. "Üç."

"Abajuru ve komodinin altındaki lambayı biliyorum. Üçüncüsü nerede?"

Gözlerini kapattı ve hiçbir şey söylemedi.

"Hemşire Gaynor? Size bir soru sordum."

"Her beni öldüreceksin," dedi boğuk bir sesle.

"Hayır. İşbirliği yaparsan seni öldürmeyeceğim." Kendine bile inanmış olabilirdi, sesi o kadar içtendi ki. "Eğer yapmazsan seni kesinlikle öldürürüm."

"İncil'inde. Papaz olduğu için onu yakınında tutacağını düşündüm." DJ homurdandı. "Teşekkür ederim."

"Beni öldürmeyeceksin o zaman?"

"Tabii ki hayır." Kowalski'nin kuyruğundan kurtulana kadar bekleyecekti.

En azından sadece onun peşindeydiler. Kowalski Pastor'u umursamıyordu, yani yaşlı adam şimdilik güvendeydi. DJ Pastor'u önemseydiğinden değil. Sadece Kowalski'nin o erişim kodlarını kendisinden önce almasını istemiyordu.

Arkasındaki minibüs, üç araba bırakarak sabit bir hızda ilerledi. *Sanki bu beni kandıracaktı gibi.* Sarı ışığın kırmızıya dönmek üzere olduğu bir kavşağa gelene kadar zamanını bekledi. Işık kırmızıya döndükten bir saniye sonra kavşaktan uçarak geçti ve korna seslerinin kakofonisine maruz kaldı.

Onları görmezden gelerek bir sonraki köşeden döndü ve yolu takip ederek bir bakkalın arka tarafındaki arsaya geldi, oraya park etti ve maskesinin hâlâ yerinde olduğundan emin oldu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu hemşire korkuyla.

"Cehenneme gidiyorsun," dedi hoş bir şekilde. İşleri uzatmadan, onu konsolun üzerinden sürükleyerek arabadan çıkardı ve

kaldırım. Kadın hemen kaçmaya çalıştı ama adam silahını çekti, susturucuyu sıktı ve kadını başından vurdu.

Kadın yere düştü ve adam emin olmak için onu ikinci kez başından vurdu. Sonra arabasının direksiyonuna geçti ve uzaklaştı - tam zamanında. Köseyi döndüğünde dikiz aynasından beyaz panelvanın marketin otoparkına girdiğini gördü. Sunnyside Oaks'a giden yolun geri kalanında onu takip eden kimseyi görmedi.

Onu da aynı sorumlu hemşire karşıladı, kaşları çatıktı. Arkasında o sabahki iri yarı güvenlik görevlisi duruyordu. Hiç memnun görünmüyordu.

"Nereye gittiniz? Hemşire Gaynor nerede?" diye sordu.

"Kalıcı olarak istifa etti," diye tersledi DJ. "Babama bakacak kadar yetkin olmadığını kabul etti. Onu yakınlardaki bir markete bıraktım. Benimle gel."

İkili onu Pastor'un yatak odasına kadar takip etti. DJ bir parmağını dudaklarına götürerek komodinin üzerindeki lambayı kaldırdı ve tabanının alt tarafı görünecek şekilde tuttu. Güvenlik görevlisinin böceği ne zaman gördüğünü anlayabildi. Adamın çenesi gerildi ve yanak kaslarından biri seğirdi.

DJ lambayı yan yatırdı, sonra abajuru işaret ederek onlara ikinci böceği gösterdi. Komodinin çekmecesini açıp İncil'i çıkardı ve üçüncü böceği ortaya çıkardı.

Papazın İncil'i değildi. Papaz sadece vaaz verirken bir tane sallardı. Her gün okuduğu söylenemez. Ya da herhangi bir gün, bu konuda.

Hemşire Innes'in dudakları incelmışti. DJ ve güvenlik görevlisine işaret ederek onları koridora yönlendirdi.

"Kim?" diye sertçe sordu.

"Beni öldürmek isteyen bir adam," dedi DJ ona. "Bugün zaten bir kez denedi."

Güvenlik görevlisi "Onu nasıl dönüştürdü?" sordu. "Oğlu hapiste, mahkemeyi bekliyor."

Innes başını salladı. "Biliyor olmalıydık."

"Görünüşe göre yeni. Kontrol edebilirsiniz."

Güvenlik görevlisi bir telefon görüşmesi yaptı, sonra duyduğu şeye kaşlarını çatı. Aramayı sonlandırdı ve DJ'e dönmeden önce Innes'e başıyla selam verdi. "Onu bıraktığınızda ayakta mıydı?"

"Pek sayılmaz," dedi DJ.

Adam iç çekti. "Seni suçladığımı söyleyemem. Hangi dükkan? Polisler onu bulmadan önce onu yakalamam gerekecek. En azından susturucu kullandın mı?" DJ ona bir bakış attı ve adam tekrar iç çekti. "Tabii ki kullandın. Ne karmaşa ama."

Innes aniden bitkin görünüyordu. "Endişeleriniz için bana gelmenizi söylemiştim, Bay Belmont."

DJ ona göz kırptı. "Babamın fazladan yastığa ihtiyacı olup olmadığını sorduğunuzu sanmıştım."

Innes gözlerini devirdi. Güvenlik görevlisine "Cesedini alın," dedi. DJ'e "Babanın odasına dönebilirsin," dedi. "Böcekleri alması için teknik elemanımızı göndereceğim. Onları yok edeceğiz."

DJ umursamaz bir tavırla omuz silkti. "Siz ona başka bir hemşire atayana kadar babamın yanında oturacağım." Arkasını döndü ama Innes'in başını salladığını görmeden önce değil. Artık bu onun pisliğiydi.

ON ALTI

|| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, 19:30

Tom ve Croft bir arkasında bulunan olay yerine vardıklarında Raeburn cesede bakıyordu. Kurban sırt üstü yatıyordu.

Çöp konteynerinden yaklaşık bir metre uzaktaydı, kafasında iki kurşun yarası vardı. Kurşunlardan biri kafatasının bir parçasını da beraberinde götürmüştü.

"Hangisi o?" Tom sessizce sordu. Onlara söylenen tek şey köstebeklerinin öldüğüydü.

Raeburn gözle görülür şekilde rahatsız olmuştu. Muhtemelen dehşet verici sahneden değil ama bu kadının neden hedef alındığından. "Penny Gaynor."

Tom gözlerini kapadı ve çalışan veri tabanının sayfalarını zihninde kaydırarak canlandırdı. Penny Gaynor, elli üç yaşında. Dört çocuk annesi. Yaklaşık on yıldır rehabilitasyon merkezinde hemşirelik yapıyordu ve en güvenilir çalışanlarından biriydi.

"Oğlu hapishanede duruşmayı bekleyen kişi mi?"

"Evet," dedi Raeburn. "Sadece birkaç böcek yerleştirmesi ve bir tel takması gerekiyordu."

Ölmemesi gerekiyordu, kara bir bulut gibi havada asılı duruyordu.

DJ'in cinayete karıştığını varsaymak gerekiyordu. Bu da FBI'ın onun nerede olduğunu bildiği anlamına geliyordu. *Kahretsin*. Tom bunun Raeburn'ün Pastor'u ve eğer Sunnyside'da saklanıyorsa DJ'i tutuklamak için bir ekip göndermesine yol açmayacağını umuyordu. Eden'i nerede bulacakları konusunda hâlâ hiçbir fikirleri yoktu.

Croft mantıklı bir şekilde, "Katillere ve mafya babalarına hizmet etti," dedi. "Katiller yoluna çıktığında başka tarafa baktı. O tamamen

masum, patron."

Raeburn bir nefes aldı ve bıraktı. "Biliyorum Ajan Croft." Sözleri netti, gözdağı vermek istiyordu ama sesindeki hafif titreme bu etkiyi yok etti.

Tom'un adama duyduğu saygı daha da . "Onu kim buldu?"

Raeburn kısa bir mesafe ötede park etmiş beyaz bir panelvanı işaret etti. "Gözetleme minibüsündeki ajanlar kadının başının dertte olduğunu anlar anlamaz telsizle haber verdiler. Otoparktan çıktığında arabasını takip etmişler ama kırmızı ışıktaki geçince onu kaybetmişler. İki dakika bile geçmeden onu bulmuşlar ama çoktan ölmüş."

"Mağazada güvenlik kamerası var mı?" Tom sordu.

Raeburn başını salladı. "Belmont'tu. Ameliyat maskesi takıyordu ama saçına, gözlerine ve yapısına bakılırsa? Bu oydu. Kabloyu bulmuş ve çekip çıkarmış. Parçaladı ve Sunnyside'in otoparkına attı."

Croft kaşlarını çatı. "Yani peşimizde mi?"

"Hayır." Raeburn hemşirenin boğazında asılı duran, kan ve beyin parçacıklarıyla kaplı kolyeyi işaret etti.

Tom'un anlık sevinci, çalkalandıkça soldu. Kolyeyi Büro'nun iletişim cihazlarından biri olarak tanıdı. Mercy'ye Ephraim Burton'ın annesinin yaşadığı huzurevine kadar eşlik ettiği gün takması için Liza'ya verdiği kolyeye benziyordu. Kendini hemşirenin yüz hatlarını görmeye ve Liza'nın kileri onların üzerine aktarmamaya zorlamak zorunda kaldı.

"DJ bunun bir verici olduğunu bilmiyordu," dedi Tom, sesinin düzgün çıkmasına şükrederek.

"Hayır. Arabada konuştuklarını duyduk. Ona 'Kowalski'nin ne kadar ödediğini sordu. Neyse ki onu tanıdığını inkar ettiğinde bana 'Ajan' değil Bay Raeburn' dedi. Böceklerin arkasında bizim olduğumuzu bilmiyor gibi görünüyor. Umarım bu bize başka bir şey ayarlamak için biraz daha zaman kazandırır."

Başka *bir şey*, Tom fark etti. Başka *biri* değil.

"Pastor'un hâlâ orada olduğunu biliyoruz," dedi Croft. "Belki de onun dışarı çıkarılmasını bekler ve onları Cennet'e kadar takip ederiz."

Tom bundan hoşlanmadı. "Pastor iyileşirken Belmont'u Mercy'yi takip etmesi için serbest bırakmak mı? Bu haftalar sürebilir. DJ şimdi nerede?"

"Bilmiyoruz," diye itiraf etti Raeburn. "Hemşireyi rehabilitasyon merkezinden aldıktan birkaç dakika sonra minibüs onu kaybetti. İçeri geri dönmüş ya da kaçmış olabilir."

Croft iç çekti. "Lanet olsun. Kowalski kim?"

Raeburn bir parça aydınlandı. "Bu iyi haber. O yerel bir çete lideri."

Croft'un gözleri parladı. "Chicos'tan mı?"

"Umarız öyledir. Chicolar birkaç yıl önce tepelerindeki adamlar alaşağı edildiğinden beri kendi içlerine kapandılar ve tespit edilmeleri çok daha zorlaştı. Kimse yeni güç yapıları hakkında pek bir şey bilmiyor gibi görünüyor. Yerel polisler onun adını duymuşlar ama daha fazlasını bilmiyorlar. Ne bir fotoğraf ne de bir eşkal. Şu anda onu arayan bir ekibim var."

"Bizden ne istiyorsunuz?" Tom sordu. Dixie Serratt'ı düşündü ve daha fazla zorlamaları gerekip gerekmediğini merak etti. Kowalski'nin neye benzediğini biliyordu. Tom bundan emindi.

"Pastor'un odasından ses ve görüntü almanın bir yolunu bulmanı istiyorum. Sızdıran bir musluk ya da kırık bir pencere var mı öğren. Dışarıdan bir müteahhit hizmeti gerektirecek herhangi bir şey. Bu şekilde bizimkilerden birini getireceğiz. Belmont'un böceklerin arkasında bizim olduğumuzu bilmemesi bize biraz zaman kazandırır ama bence Sunnyside çalışanları Gaynor'a yaklaşıldığı gibi onlara yaklaşanlara karşı aşırı dikkatli olacaklardır. Onlardan birini tekrar dönüştürmeyi deneyemeyiz."

Tom olasılıkları düşünmeye başlamıştı bile. "Bir bilişim krizi yaratabilirim."

Raeburn, "Çabuk ol," diye uyardı. "Ve teşekkür ederim Hunter. Bu çok yardımcı olur."

"Peki ya ben?" Croft sordu.

"Sen benimlesin. Kowalski'nin eşkalini istiyorum. Chicos'la birlikte olduğuna bahse giriyorum, bu yüzden Serratt denen kadını sorgu için buraya getiriyorum. Senin yönetmeni istiyorum. Bize adamın neye benzediğini söyleyene kadar gitmeyecek."

Croft, "Eğer koruma sağlayabilirsek ondan bilgi alma olasılığımız artar," diye mırıldandı. "Hayatı için gerçekten korkmuş görünüyordu."

Raeburn, "Koruma için evrak işlerini çoktan başlattım," dedi. "Eyalet savcısını da bu işe dahil edeceğim. Ona şartlı tahliye süresini kısaltmayı teklif edebiliriz. Görevlerinizi aldınız."

Tom, Raeburn'ün haklı olduğunu biliyordu. Ama Pastor'un karısı hakkında da bir şeyler hissediyordu. Kadın en azından bazı bilinmeyenleri aydınlayabilirdi. Patronuna ve ortağına başıyla selam verdi ve Büro'nun cipini iade edip kendi cipini geri alabilmek için saha ofisine doğru yola koyuldu. Sunnyside'ı BT yardımı çağırmaya zorlayacak bir ağ arızasını nasıl üreteceğine dair fikirleri vardı.

Yola çıktığında Liza'nın numarasını tekrar aradı. Bu kez telesekretere düşmeden önce birkaç kez çaldı. Bu da oraya yönlendirdiği anlamına geliyordu. Bu hâlâ canını yakıyordu ama en azından ondan kaçmakla aktif olarak ilgileniyordu, bu da iyi olduğu anlamına geliyordu.

Umuyordu. Bilmeye ihtiyacı vardı. Cipin eller serbest özelliğini kullanarak Irina'nın numarasını çevirdi, günün erken saatlerinde olduğundan daha fazla yardımcı olacağını umuyordu.

"Evet, Tom?" diye cevap verdi, tıpkı çocukken onu cezalandırmadan önceki annesi gibi konuşuyordu.

"Sadece iyi olup olmadığını söyle." Arka planda sesler vardı. Eğleniyorlarmış gibi görünüyordu. Liza'nın sesini dikkatle dinledi, ama sonra Irina tekrar konuştu.

"Bekle." Bir dakika sonra arka plandaki gürültü kesildi. "O iyi."

Tom rahat bir nefes aldı, sonra gerildi. "Kiminle birlikte?"

"Ben TMZ değilim, Ajan Hunter. İç gıcıklayıcı ses kayıtları yayınlayıp bunlara gerçekler demiyorum."

"İç gıcıklayıcı mı?" Kaşlarını çatı. "İç gıcıklayıcı olan ne? Yanında kim var?" *Terbiyesiz Mike olma. Lütfen gıcık Mike olma.* "O Mike the Groper mı?" *Lanet olsun.*

Irina öksürdü ama güldüğünü belli etmedi. "Mike the Groper?"

Tom'un yanakları alev alev yanıyordu. "Peki, onunla birlikte mi?"

İrina içini çekti. "Bence Liza'yla konuşmalısın."

"Aramalarımı sesli mesaja gönderip duruyor. Nerede o?"

"Bunu size söylemeyeceğim. Eğer seni görmek istemiyorsa, buna saygı duyarım. Ben de senin için aynısını yapardım."

"Biliyorum," diye homurdandı Tom. "En azından ona bağırdığım için üzgün olduğumu söyler misin? Endişeliydim ve ... şey, bunu yapmamalıydım."

"Hayır, gerçekten yapmamalıydın. Ben ona söylerim. Şimdi gitmem gerekiyor. İyi geceler, Tom."

Tom sinirli bir şekilde aramayı sonlandırdı. Liza'nın nerede ve kiminle olduğunu bilmiyordu, ki bu berbat bir şeydi. En azından onun iyi olduğunu biliyordu. Her neredeyse.

Zamanla sakinleşecek, dedi kendi kendine. Geri gelecektir.

Ama ne olarak? *Bir arkadaş olarak*, dedi kendi kendine kararlılıkla, her ne kadar kelimeler artık doğru gelmese de.

Ya hiç yapmazsa? Liza'sız bir yaşam olasılığı düşünebileceği bir şey bile değildi. Sacramento'ya geldiğinden beri kurduğu hayatın her yönü Liza'ya bağlıydı.

İşi dışında her şey. Ki şimdi onu yapmak için eve gidecekti.

||| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 25
MAYIS PERŞEMBE, 22:15

"Teşekkür ederim," dedi Liza, önce Karl Sokolov'a, sonra da onları yeni kapısına kadar geçirirken İrina'ya sarılarak. "Burayı Temmuz ayına kadar bana verdiğiniz için siz delisiniz." Bu lüks daire Karl'ın pazarlama şirketini ziyaret eden müşterilerine tahsis ettiği bir daireydi. "Burası şimdiye kadar yaşadığım en güzel yer."

En azından en lüksü. Şimdiye kadar yaşadığı en güzel yer, o sabah ayrıldığı yeri ve şimdiden evini özliyordu.

Karl, "Burası çoğu zaman boş duruyor," dedi. "Birilerinin burayı kullanmasına sevindim."

Liza çaresizce başını salladı. "Sanırım bu konuda yalan söylüyorsun, ama yine de teşekkür ederim."

"Ona alarm panelini gösterdin mi Karl?" Irina sordu.

"Gösterdim, aşkım."

"Onu lobideki güvenlik görevlisiyle tanıştırdın mı?"

Karl Irina'yı öptü. "Kesinlikle öyle yaptım."

"Güzel. Liza, yatakta temiz çarşaf, kilerde ve buzdolabında yiyecek var. Ayrıca ocağın yanındaki çekmecedeki teslimat yapan restoranların bir listesi var. Karl'ın şirketinin hepsinde hesabı var, bu yüzden ödeme yapmanıza gerek kalmayacak."

Liza'nın kaşları havaya kalktı. "Kesinlikle ödeyeceğim. Param var. Fritz'in varisiydim. Ölüm yardımı aldım." Monterey'den döndüğünde onlara Fritz'den etmişti ve insanlara Fritz'i anlatmak her seferinde daha da kolaylaşıyor gibiydi. Chicago'daki ailesine yakında söylemesi gerekiyordu. Tom'dan duymalarını istemiyordu. *Benden duymaları gerekiyordu.* "Paranın yarısını ailesinin emekliliklerinde kullanmaları için bir emanete koydum, geri kalanını da yaşam masrafları ve GI yardımlarım ve mali yardımım tarafından karşılanmayan okul harçları için kullanacağım. Bana bir şey olmaz."

Karl'ın gülümsemesi hem gururlu hem de hüzünlüydü. "Ailesinin güvenden haberi var mı?"

"Hayır. Onlara daha sonra söylerim diye . Kederleri hala çok taze."

"Sen iyi bir kızsın, Liza." Irina Liza'nın yanaklarını avuçlarının arasına aldı ve alınlarını birbirine yaklaştırdı. "Annen böyle bir kadın olduğun için seninle gurur duyardı."

Liza boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Beni ağlatmayı bırak, Irina."

Karl, Irina'nın kolunu çekiştirdi. "Hadi aşkım. Bırak biraz dinlensin."

Irina, Gideon ve Daisy Monterey'den dönerken onu aramış ve ona bir yer bulduklarını, kutularını ve arabasını taşıdıklarını söylemişti. Gideon önce Sokolov'ların evinde durmuş, böylece Daisy arabasını alabilmiş, sonra ikisi birlikte ona daireye kadar eşlik etmiş ve Liza'nın eşyalarını yerleştirmesine yardım etmişlerdi. O kadar çok el çalışıyordu ki, Liza gözünü kırpmadan kutuları açılmıştı.

"Yarın Abigail'le kitap okumak için uğrayacağım," diye Irina'ya güvence verdi Liza. "Tekrar teşekkür ederim."

Herkes ona son bir kez sarıldı ve gitti. Ve sessizlik korkunçtu.

Liza eski evinde ne kadar gürültü olduğunu fark etmemişti. Tom her zaman ya televizyonu açık tutuyor ya da opera müziğini bangır bangır çalıyordu. Pebbles her zaman bir şeylere havlıyordu.

Ama burası sessizdi. Çok sessizdi.

"Neşelen asker," diye mırıldandı. "Sen kutsanmışsın. Minnettar ol."

Ve öyleydi de. Gerçekten de öyleydi. İsteddiği her şeye sahipti.

Sahip olamayacağı tek şey dışında. Yorgun ama uyuyamayacak kadar dinç bir halde maun masasına oturdu ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Birinci adım: Dupleksin benim tarafını kiralayacak biri için ilan vermek. Fakir değildi ama kullanmadığı bir yerin kirası için Fritz'in parasını boşa harcayacak da değildi. İlanı verdiğini bildirmek için Tom'a e-posta gönderdi, çünkü yeni kiracıyı onaylaması gerekiyordu.

İkinci adım: İş ilanlarını incelemek ve geçici bir iş için başvurmak. Irina onu hemşire asistanları işe alan geçici bir servise yönlendirmişti, o da oraya gitti.

Üçüncü adım: Uyuyamayacak kadar yorulana kadar apartmanın bodrum katındaki spor salonunda koşu bandında koşmak.

Dördüncü adım: Hayal kurmayın.

Sonuncusunu söylemek yapmaktan çok daha kolay olacaktı ama keskin nişancı saldırısını rüyasında görürse, en azından Fritz'i sır olarak saklamanın suçluluğuyla yüzleşmeyecekti. Masa sandalyesinde arkasına yaslandı ve yüzünü buruşturdu. Dövmesi muhteşemdi ve onu seviyordu ama acıyordu. Sergio kendini aşmış, böylesine dokunaklı bir anıt yaratmasına izin verdiği için ona teşekkür etmişti. Liza'nın birkaç hafta sonra gölgelendirmeyi yaptırmak için tekrar gitmesi gerekecekti ama o olmadan bile anıt hayal ettiği gibiydi.

Birinci ve ikinci adımları tamamlamıştı ve telefonu çaldığında koşu ayakkabılarını nereye koyduğunu hatırlamaya çalışıyordu. Neredeyse sesli mesaja geçmesine izin verecekti ama sonra arayanı gördü.

Arayan Bay Tolliver'dı, eski kapı komşusu. Bir olmalıydı. Bay Tolliver hiç bu kadar geç saatte aramazdı.

"Merhaba, Bay T, sorun nedir?"

"Cevap verdiğine sevindim. Köpeğiniz kaçmış."

"Pebbles? Aman Tanrım. Nereden biliyorsun? Onu koşarken gördün mü?"

"Hayır, onu önünde, Sweetie-Pie ile oynarken görüyorum."

Liza rahatlamış bir halde nefes verdi. "Oh iyi. En azından o iyi."

"Gelip onu alabilir misin? Yatma saatim geçti. Ben yaşlı bir adamım, biliyorsun."

"Elbette onu almaya gelirdim, ama . . . Artık orada yaşamıyorum." "Bunu anlamıştım. Bu sabah seni hareket ederken gördüm. O adam mı attı seni Dışarı mı?"

"Hayır. Tabii ki . Ayrıldım çünkü ... Sadece gitmem gerekiyordu."

"O zaman köpeğini ne yapacağız?"

"Tom'u aradın mı?"

Bay Tolliver alaycı bir tavırla, "Numarası bende yok," dedi. "Sadece senin numaran var."

Liza Tom'un numarasını onun izni olmadan vermiyordu. Onu kendisi de aramıyordu. Geri gelmesini isteyecekti ve Liza hayır diyebilecek kadar güçlü olduğundan emin değildi. "Ön kapıyı çalabilir misin?"

"Sanki bunu zaten yapmamışım gibi! Eğer oradaysa, cevap vermiyordur, çünkü o kadar yüksek sesle müzik çalarak işitme duyusunu öldürüyor. Rock da değil. Bunu kaldırabilirim. Bu ... opera."

Liza kıkırdamak zorunda kaldı çünkü *operayı* köpek pisliği gibi söylemişti. "Tamam. Pebbles'ı almaya geleceğim. Hâlâ anahtarım var. Onu Tom'un evine koyabilirim. Nasıl çıktığını biliyor musun?"

"Çitin altından tünel kazdı. Onu dışarı salmış olmalı ve o da sıkılmış. Ya da yalnızlıktan. Doğruca ön kapınıza gitti ve en uzun süre karşılama paspasının üzerinde yattı."

"Ah." Liza'nın kalbi kırıldı. O köpeği o kadar çok seviyordu ki. "On beş yirmi dakika içinde orada olurum. Yakında görüşürüz."

Liza kapalı otopark asansörüne doğru giderken güvenlik masasındaki adama el salladı. Irina ek güvenlik olarak iki ayrı asansörden söz etmişti,

Birinin otoparktan kendi katına kadar gelemeyeceğini bilmek Liza'yı daha güvende hissettirdi.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 11:00

Liza arabadan indiğinde Çakıltaş canlandı ve onu karşılamak için koşmaya başladı. Liza, Pebbles yüzünü yalamak için sıçradığında arabaya yaslandığı için memnundu, yoksa kıcının üstüne düşecekti.

Liza Çakıl'nazıkçe dört ayak üzerine itti ve koluyla yüzünü sildi. "Tom yüzleri yalamanızdan hoşlanmıyor," dedi Pebbles'a sertçe.

"Tom *burada* değil," dedi Bay Tolliver bir tavırla. "O *buralardayken* onu eğitebilir."

Liza dubleksin onun tarafına baktı. Üst katın tüm ışıkları yanıyordu ve Pavarotti'nin "Nessun dorma" sının belli belirsiz tınlarını durduğu yerden duyabiliyordu.

"O çalışıyor. Bu onun çalışma müziği."

"Hımm." Bay Tolliver çenesini kaldırdı. "Çok gürültülü."

"En sevdiğiniz grup hangisi, Bay T? Rock'ı tercih edeceğinizi söylemişsiniz."

Bay Tolliver sırttı. "Black Sabbath'ı bir yaz altı kez konserde izledim. Bayan Tolliver ile orada tanıştım, ruhu şad olsun."

Liza sırtarak karşılık verdi. "Harikasınız Bay T. Sohbet etmek isterdim ama Çakıl'ı içeri götüreceğim. Gerçekten uzun bir gün geçirdim."

Bay Tolliver bir adım öne çıktı, yüz ifadesi artık hüzünlüydü. "Arada bir geri gel, tamam mı? Pebbles seni özleyecek. Ben de öyle."

Liza'nın kalbinden bir parça daha koptu. "Emin olabilirsiniz. Söz veriyorum." "Öyle olsa iyi olur. Sana daha yeni alıştım, kızım."

"Ve benim Rüya ." Bay Tolliver onun Karamel-Pekan Rüya Çikolatalarını çok severdi.

Sırttı. "Onlar da."

Liza onun kalçasını tokatladı. "Pebbles, gel. Eve gidiyorsun." Pebbles onu çimenlikte takip etti ama Liza'nın ön kapısında durdu. "Hayır, kızım. Orası senin evin değil. Artık değil." Çakıl'ın dudak büktüğüne yemin edebilirdi. "Gel bakalım. Seni sürükleyemeyecek kadar yorgunum."

Pebbles homurdandı ve Liza'yı Tom'un ön kapısına kadar takip etmeden önce kendini salladı.

Liza kapının kilidini açarak alarmı devre dışı bıraktı. "Devam et." Ama Pebbles hareket etmedi. Sinirlenen Liza köpeğin tasmaını çekerek onu içeri sürükledi. Tom Çakıl'ın arka bahçeye çıktığını bile bilmiyor olabilirdi, bu yüzden Tom Çakıl'ı eve ilk getirdiğinde koydukları devasa köpek kapısını kontrol etti. Elbette köpek kapısı kilitli değildi.

Liza, Pavarotti'nin avazı çıktığı kadar söylediği şarkılar eşliğinde kilitledi.

Sonra Tom'un bağırışını duyunca dondu kaldı. "Lanet olsun, Liza!"

Nefes almaya bile cesaret edemeyerek olduğu yerde durdu ve adamın merdivenlerden inmemesini umdu.

Ama aynı zamanda öyle olmasını umuyordu. Gelmeyince ön kapiya doğru ilerledi ve müzik aniden durdu. Yine dondu kaldı, gözlerini merdivenlere dikti. Onu görmemeyi umuyordu.

Olması için dua ediyordum. *Sadece bir anlık. Kes şunu. Bu iş bitti. Git buradan.*

Ama Tom hâlâ merdivenlerden inmemişti. Onun yerine ofisinde volta attığını duydu. "İçeri girmenin bir yolunu bulmuş olabilirim," dediğini duydu.

Daha iyi bir karar vermesine rağmen, ilk birkaç merdiveni tırmandı.

"Güzel," dedi başka bir ses, tiz bir sesle. Tom telefundaydı. "Ne yapabilirsin?"

"Güvenlik ağlarını kendi tarafımdan kapatmayı denedim, ancak bunu geliştiren her kimse çok fazla hata emniyeti koymuş, bu yüzden gecikme ücretleri içeren bir fatura gibi görünen bir e-posta oluşturdum. Muhasebecileri ödeme yapmak için linke tıklarsa, gerekli olmayan tüm ağ işlevlerini kapatmama izin verecek. Yine de hasta tedavisi ya da ilaçlarla ilgili hiçbir şeye dokunmayacağım."

"Ama yeterince kapatacak, değil mi?"

"Evet. Sunnyside Oaks hiçbir personel, muhasebe ya da yönetim fonksiyonunu yerine getiremeyecek. Umarım teknik desteği ararlar da oraya fiziksel olarak bir temsilci gönderebiliriz."

"Arama iznini telefon dinlemelerini de kapsayacak şekilde genişleteceğim, böylece dinleyebileceğiz."

"Haberin olsun," dedi Tom temkinli bir şekilde, "bu işe yaramazsa diye söylüyorum, Sunnyside Oaks bir hemşire asistanı için iş ilanı verdi. Burayı daha geniş bir şekilde araştırdığımda buldum."

"Hemşire değil misin?"

"Hayır, bu günün erken saatlerinde, Hemşire Gaynor bulunmadan önce gönderilmişti. Eğer oraya birini sokmaya çalışmak istiyorsanız . . ."

"Bunu yapacağız. Açılışı hangi iş sitelerinde yayınladıklarını biliyor musunuz?"

Tom daha önceki aramalarında bulamadığı iki web sitesini sayarken Liza kaşlarını çatı. Sunnyside Oaks neydi? Ve Tom neden bununla ilgileniyordu? Kiminle konuşuyordu? Patronuyla konuşuyor gibiydi. Neden hemşire asistanlığı pozisyonuyla ilgileniyorlardı?

Tom, "Hemşire asistanı pozisyonunun açık olması, bu kişinin Pastor veya DJ'e erişebileceği anlamına gelmez," diye uyardı.

Liza'nın ağzı açık kaldı. *DJ MI? Ve Pastor? Pastor'un nerede olduğunu biliyorlar mıydı?*

Görünüşe göre öyle. Sunnyside Oaks adında bir yerdeymiş. Hemşire yardımcısına ihtiyaçları varmış.

Kimse Mercy, Rafe ya da Gideon'a haber vermemişti. Bu kadar büyük bir konuda sessiz kalamazlardı. Bu da onu kızdırıyordu çünkü bilmeye hakları vardı.

"Bunu biliyorum," dedi diğer adam. "Ama içeri girmek içeri girmektir."

Evet, öyle. Liza da bu işe girmek için başvuracaktı. Bu sonunda yapabileceği *bir şeydi*. Evet, Eden dövmesinin izini bulmuşlardı ve Pastor'un karısıyla çocuklarını da bulabilirlerdi. Ama bu Pastor'un kendisiydi. Onları Eden'a götürebilirdi.

Ve Liza yardım etmek için eşsiz bir nitelikteydi. *O yüzden yardım edeceğim.*

Tom patronuna iyi geceler diledi ve kısa bir an için orada olduğunu ona belli etmeden gizlice çıkmayı düşündü. Ama bu çocukçaydı. Ve sahtekârca. Ve korkakça.

Kalçasına yaslanmış, dili yana doğru sallanırken hayranlıkla yukarı bakan Çakıl'a baktı. "Bana şans dile," diye fısıldadı ve köpeğin ağzını yumuşak bir şekilde okşadı.

Nefes alarak merdivenlerin dibine gitti ve "Tom?" diye seslendi. Omurgasını dikleştirerek, her zaman yaptığı gibi onu görmek için kendini hazırladı.

Çünkü onun nefesini . Her zaman .

Sonra merdivenlerin başında durmuş, ağzı açık kalmıştı. "Buradasın."

"Öyleyim."

Merdivenlerden ikisini indi, sonra kararsızca durakladı. "Döndün mü?"

"Hayır." Birkaç adım geri çekildi ve yolun geri kalanını inerken ona yer açtı. "Bay Tolliver'dan bir telefon aldım. Pebbles kaçmış, ben de onu getirmek için geri geldim."

Yüz hatlarında şaşkın bir endişe belirdi. Köpeğin önünde dizlerinin çöktü ve yaraları olup olmadığını kontrol etti. "O iyi mi?"

"Evet. Çitin altına bir çukur kazmış. Doldursanız iyi olur. Görünüşe göre sadece Sweetie-Pie ile oynamak için yan tarafa kadar gitmiş."

Başını kaldırdı, mavi gözleri kararsızdı ve onu içine çekmiş gibiydi. "Yorkie iyi mi?"

Liza dudaklarını kıvrılmaya zorladı. "Elbette. Onlar kankalar. Her neyse, onu içeri getirdim, karnını doyurdum ve bir daha dışarı çıkamasın diye köpek kapısını kilitledim."

Sertçe yutkundu ve sonra göz temasını kesmeden tam boyuna yükseldi.

Liza yukarı baktı. Ona bakmak zorunda kalmayı her zaman sevmişti. Ama bu gece değil. Acı çekmiş görünüyordu. Ve garip.

"Teşekkür ," diye mırıldandı. "Oturmak ister misin? Konuşmak?"

Başını iki yana salladı. "Bugün yoğun bir gündü. Yeni evime dönüp uyumam gerekiyor."

"Yeni evin nerede?" Teslimiyetçi bir tavırla ellerini kaldırdı. "Bekle. Önce senden özür dilemeliyim. Bu sabah sana bağırdığım için."

"Biliyorum. Irina bana mesajı verdi. Her şey yolunda. Ben iyiyim. Söylemem gerek."

"Hayır!" diye bağırdı, sonra inledi. "Yine yaptım. Sadece ... gitme. Lütfen. Özür dilerim."

"Ben de *sorun* değil *dedim*. Dinle, ben-"

Kulak misafiri olduğu konuşmayı ona anlatamadan sözünü kesti. "Ama ben iyi *değilim*," dedi kısık sesle. "Lütfen. Bazı şeyleri söylememe izin verin. Bunu söylemem gerek."

Sesindeki ıstırap onu sersemleterek sessizliğe gömdü.

"Korkmuştum," dedi bir çırpıda. "Gerçekten korkmuştum."

Kalbi yumuşadı ve bundan nefret etti. Onu yatıştırmak istemesinden nefret ediyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemekten. Geri döneceğini. Ona Fritz'in resmini göstermeden önceki hallerine geri dönebileceklerini.

Ama geri dönemezlerdi. Sonunda bu onu içten içe yiyip bitirecekti. Bu yüzden ses tonuna hissetmediği bir hafiflik katmaya çalıştı. "Uzaylılar tarafından kaçırıldığımı falan mı?"

Gözleri kısıldı. "Hayır. Dün sabah seni hedef tahtasına koyan bir katil tarafından."

"Ah." Suçlulukla yüzünü buruşturdu. "Seni böyle korkutmak istememiştim. Buzdolabının üzerine bir not bırakmıştım."

"Evet," dedi acı acı. "Okudum. 'Tom, taşınıyorum. Merak etme, kirayı ödemeye devam edeceğim.' Aklımdan geçen son şey de buydu." Gözle görülür bir şekilde öfkesini yatıştırmaya çalışarak nefes verdi. "En azından bana nerede yaşadığını söyleyecek misin?"

Tereddüt etti, ona söylememek için kendini zor tuttu. Ama bu da çocukça olurdu. "Karl'ın şirketi Granite Bay'de VIP müşterileri için bir daire tutuyor. En üst düzey güvenlik, lobide bir koruma. Kapılı, korumalı bir otopark. Her yerde kameralar var. Çok güvenli." Ve bir daireyi geri alması gerektiği için

Gururundan biraz olsun sıyrılıp çenesini kaldırdı. "Artık benim için endişelenmene gerek yok. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Ama seninle ilgilenmek *hoşuma* gitti. Sen önemlisin. Sen benim-" Sanki çok yanlış bir şey söylemek üzere olduğunu fark etmiş gibi aniden sustu.

Artık çok geçti. "Arkadaşın," dedi, sesinin acı çıkmaması için kendini zorlayarak. Adam bir adım daha yaklaştı. "Çünkü öyleyiz. Değil miyiz?"

Liza bir adım geri çekildi, gözleri yaşlarla dolmuştu. "Bundan daha fazlasına ihtiyacım var."

İrkildi, sonra çaresizce başını salladı.

Bunu tekrar rayına oturtun. İşimize dönelim. "Sana gönderdiğim fotoğraflı kimliğin kopyasını aldın mı? William Holly'nin 18 yıl önce Eden dövmesini yaptırmak için kullandığı?"

"Ben yaptım. Çıktısını aldım ve ilan tahtama yapıştırdım bile. Teşekkür ederim."

"Rica ederim ama bunu sizin için yapmadım. Mercy, Gideon, Amos ve Abigail için yaptım."

"Biliyorum." Bir an için ayaklarına baktı, sonra incinmiş bakışlarını kaldırdı. "Bugün nereye gittiğini bana söyleyecek misin?"

"Sanatçıya bunu yapmayacağıma dair söz verdim. Son ziyaretinizde FBI onu taşınmasını sağladı."

Tom savunmaya geçercesine, "Onu ben ziyaret etmedim," dedi. "Onu korkutan ben değildim."

"Biliyorum. "Siz" derken "siz FBI çalışanları" anlamında söyledim. Onu ifşa etmeyeceğim. Söz verdim."

"Burada benimle yaşayacağına da söz vermiştin," diye ağzından kaçırdı. "Ama bana e-posta atıp yan daireni kiralayacak biri için ilan verdiğini söyledin."

"Demek bu yüzden bana küfrettin," diye mırıldandı. "E- postamı gördün."

"Kimi seçersen seç, onaylamak zorundayım." Şimdi sesi küstahça geliyordu ama yine de altındaki acıyı duyabiliyordu. "Kira kontratında yazıyor."

Bunu biliyordu ve bu adil bir gereklilikti. "Eğer onaylamazsanız, kirayı kendim ödemeye devam edeceğim."

"Ve burada yaşamayacak mısınız?" diye sordu şaşkınlıkla. "İki yerin kirasını nasıl ödeyebiliyorsun?"

"Birikimlerimi kesecek ama bu sadece kısa bir süre için olacak. Temmuz ayından itibaren yurttan kalmak için başvuruda bulundum ve bunun için mali yardım olabilir."

"Liza." Sonra kaşlarını çatı. "Bir dakika. 'Bana bu yüzden küfrettin' de ne demek?" Yüzü soldu. "Orada ne kadar durdun? Ne duydun?"

"Yeterince uzun. Ve patronunuzla konuştuğunuz her şeyi."

Elmacık kemiklerinde ikiz kırmızı çizgiler yükseldi. Nefes alış veriş hızlandı. Öfkeliydi. Ama korkmuyordu. Tom Hunter'dan hiç korkmamıştı. Sadece onun kendisini nasıl hissettirdiğinden korkuyordu. Ve onu mutlu etmek için neler yapabileceğinden.

"Buna hakkın yoktu," diye tısladı.

"Haklısın. Duymadım. Sizi duymayı planlamamıştım ama duydum. Ve şimdi Sunnyside Oaks'ta bir hemşire asistanı işe aldıklarını biliyorum."

Tom bir adım geriye sendeledi, öfke şimdi korkuyla karışmıştı. "

Yapamazsın."

"Yapacağım ve *yapabilirim*. Bu pozisyon için yeterliyim." "Liza, hayır." Çenesi gerildi. "Bunu yasaklıyorum."

Kız ona bakakaldı. "Sen *ne*?"

"Ben. Yasaklıyorum."

Yasaklıyorum."

Göğsünde bir öfke dalgası belirdi ve o da bunu memnuniyetle karşıladı. Öfke umutsuzluktan milyon kat daha iyiydi. "Beni durduramazsın."

O daha hareket etmeye başladığının farkına varmadan adam onun alanına girmiş, iri elleriyle kollarının üst kısmını kavramıştı. Tutuşu sertti ama cezalandırıcı değildi. Hâlâ korkmuyordu.

Kızgındı ama omuz silkmedi çünkü adam ona dokunuyordu ve acınacak derecede muhtaçtı. Bir iniltiyi yuttu. Zar zor.

"İzle beni," dedi alçak bir hırıltıyla.

Yüzü yakındı, burnu onunkinden milimetrelerce uzaktaydı. Ağzı gülümsemişti. Yine de bunu nefes almaktan daha çok istiyordu. O

Sertçe yutkundu, bakışları adamın dudaklarına kaydı. Yumuşak mı olacaktı? Yoksa sert mi? Tadı nasıl olurdu?

Hayır, hayır, hayır, hayır. Kesin şunu. Durdur şunu.

Bakışlarını yukarı çekti. Ve dondu.

Çünkü o da kızın ağzına bakıyordu. Bir an için düşündü.

Umuyordu ki . . .

Ama bakışlarını yukarı çektiğinde gördüğü tek şey şoktu. O

Dehşete kapıldı ve çarpan kalbi göğsünde donmuş gibiydi.

Elleri sanki onu yakmış gibi kollarından düştü ve kocaman bir adım geri attı, o kadar büyüktü ki neredeyse merdivenlere takılıp düşecekti. Başını sertçe salladı, hiçbir şey söylemedi. Ama reddedişi daha net olamazdı.

"Şey," dedi, donmuş kalbinin küçük parçalara ayrıldığını duyup duymadığını merak ederek. "Bu konuşmayı yaptığımıza sevindim. Ben artık gideyim." Adam nihayet konuştuğunda eli kapı kolundaydı.

"Liza, bekle."

Durakladı ama arkasına bakmadı. Adamın hâlâ merdivenlerin yanında durduğunu . O muazzam geri çekilmeden sonra bir milim bile kıpırdamamıştı. "*Ne var Tom?*" diye tersledi.

"O işe başvuramazsın."

Tartışmak istemeyerek başını salladı ve kapıyı açtı ama kapı tokmağı elinden koptu ve kapı çarparak kapandı. Tom'un eli kapıya yaslanmıştı, iri vücudu kadının sıcaklığını hissedebileceği kadar yakındı.

"Papaz orada," diye tısladı, nefesi kızın boynunda sıcaktı. "DJ orada olacak. Seni görürse öldürür."

"Bu bir risk," diye kabul etti, çünkü bunu inkâr etmek aptallık olurdu. Kalbinin bu düşünceyle daha hızlı çarptığını inkâr etmek yalan olurdu. Ama korkmuyordu, denemeden vazgeçecek kadar değil.

Pastor'la tanışabilirse, onunla konuşabilirse... belki onu Eden hakkında konuşturabilirdi. Belki nerede olduğunu bile söyleyebilirdi. Özellikle de yaralıysa ya da detokstaysa, ki rehabilitasyon merkezinde olduğu için öyle olduğunu varsayıyordu. İnsanlar acı çekerken başka türlü söylemeyecekleri şeyler söylerler.

Söyle. Ve eğer ona doğrudan söylemediyse, belki yararlı bir şeye kulak misafiri olabilirdi.

Sadece denemesi gerektiğini biliyordu. "Ama bu riski almaya hazırım," diye ekledi.

"Bu *kesin*." Bağırmadı, gerçekten bağırmadı. Ama sesi o kadar yüksekti ki kadın istemsizce geri çekildi. "Özür dilerim," dedi hızla, çok daha sessiz bir şekilde. "Tekrar bağırma istememiştim ama Liza, bu delilik. İçeriden biri vardı, Sunnyside'ın bizimle çalışmayı kabul eden hemşirelerinden biri. Pastor'un odasına böcek yerleştirmiş. Ama DJ onu yakaladı."

Liza'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. "Ona ne oldu?"

"Onu tesisten dışarı sürükledi, birkaç mil götürdü ve gözetleme aracımızı kaybetti." Boynunun dibinde, yeni dövmesinin birkaç santim üzerinde ani bir baskı vardı. Tom'un alnına. Ona yaslanmıştı. "Sonra onu kendi arabasından çıkarıp," diye fısıldadı, "bir marketin arka götürdü ve kafasından vurdu. İki kez. Patronum oraya baskın yapıp o piçi tutuklamak istedi ama ben onu beklemeye ikna ettim. Bu zamanı istihbarat toplamak için kullanacaktı. Eden'ı bulmak için. Hemşireyi işe aldık ve o öldü. Bununla yaşamak zorundayım ama sana zarar gelirse yaşayamam. Bu yüzden bunu *yasakladım*."

Liza yutkundu, Sunnyside'ı unutacağına, onun için güvende kalacağına dair onu temin etmek istiyordu. Ama bu ikisinden de daha büyük bir şeydi. Pek çok masum hayat tehlikedeydi. Daha önce de savaş bölgesine her girdiğinde hayatını riske atmıştı. Mercy ve Abigail için bunu tekrar yapabilirdi ve yapacaktı da. Korkusuzca yaşamayı hak ediyorlardı.

"Öldürülen hemşire için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm. Ama ben kalifiyeyim ve dikkatliyim. Aptalca riskler almayacağım. *Eğer* işi alırsam."

Elleri tekrar kollarının üst kısmını kavrayıp yüzünü ona çevirdiğinde sırtındaki baskı kayboldu. "Lanet olsun, Liza," diye küfretti sıkılmış dişlerinin arasından. Gözleri vahşiydi. Korkmuştu. Ve hâlâ öfkeliydi.

En azından artık onuöpme düşüncesi karşısında dehşete düşmüş gibi görünmüyordu. Küçük bir merhem.

Yüzüne baktı, yatıştırma ihtiyacı kaçma dürtüsüne ağır bastı. Onu seviyordu. Her zaman . Ve o bunu hissetmese bile

Aynı şekilde, onu böyle çaresiz ve korkmuş görmek de yıkıcıydı. Onu düzeltmesi gerekiyordu. Onu iyileştirmeliydi.

Bu yüzden onun yüzünü ellerinin arasına aldı, dokunuşuyla ürperdiğinde göğsü acıdı. "Üç görevden sağ çıktım. Savaş sıhhiyecisiydim. Bana ateş edildi. Ben de karşılık verdim ve hâlâ buradayım. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

Yorgun bir şekilde gözlerini kapattı. "Neden? Bunu neden yaptın?"

Hiç tereddüt etmedi. "Mercy ve Gideon için. Amos ve Abigail için. Ve hamile olan ve çok korkmuş olması gereken o genç kız için. Buna bir son vermelisin Tom. Yardım edebilirim. Yardım etmeliyim."

Gözlerini açtı ve şimdi sadece umutsuzluk görüyordu. "Ama neden sen?"

"Neden ben değil? Ben bu iş için yeterliyim. Eden'ı biliyorum. Ben aptalca. İsterseniz bana telgraf bile çekebilirsiniz."

Yüz ifadesi titredi, umutsuzluk korkuya dönüştü. Onun için korkuya.

Geri adım attı ve elleri yüzünden düşerek yanlarında işe yaramaz bir şekilde sallanmaya başladı. "Bizimle çalışmayı kabul eden hemşireye telgraf çektik. O hâlâ ölü."

Liza onunla daha fazla tartışamayacak kadar yorgundu. Onun fikrini değiştirmeyeceği gibi, Liza da kendi fikrini değiştirmeyecekti. "Sonra görüşürüz."

Ve bu sefer kadın ön kapıyı açtığında, adam gitmesine izin verdi.

YEDİ

ROCKLIN, KALİFORNİYA 25 MAYIS
PERŞEMBE, 11:50

Liza gittikten sonra Tom kapıya bakakaldı. Bu onun TSSB'sinden kaynaklanıyor olmalıydı. Hayatta kalma suçluluğu. Yeterince kayıp yaşamıştı. Annesini,

Kız kardeşi. *Kocası.*

Tom bunun olacağını tahmin etmemişti. *Çünkü doğru soruları sormadınız.* Bir şeylerin yanlış gittiğini, kızın TSSB yaşadığını biliyordu ama bunun çok uzun sürmesine izin vermişti.

Bu tarih oldu. Şu andan itibaren, *tüm soruları o soracaktı. Çünkü onun lanet bir intihar görevi üstlenmesine izin vermeyeceğim.*

Beni durduramazsın.

İzle beni. Onu durdurabilirdi. Doğru, onu koruyucu gözetim altına almak dışında başvurmasını engelleyemezdi. Kısa bir süre bunu düşündü. Çünkü bunun alternatifi özgeçmişini mahvetmek, referanslarını değiştirerek ona kötü eleştiri yapmalarını sağlamaktı. Bunu yapabilirdi.

Ama istemedi. Onu incitmek istemedi. Onu kendinden kurtarmak istedi.

Ön kapıyı kilitledi, alarmı sıfırladı, ardından düşünceleri bir kasırga gibi eserken ofisine giden merdivenleri tırmandı. Pebbles onun peşinden gitti ve duvarın karşısındaki tercih ettiği yere yerleşti.

Liza'nın yatak odasının duvarına kıvrılmış köpeğin görüntüsü Tom'un gözlerini yaktı. "Orada değil," dedi, sesi kırılarak. Çünkü geri gelmeyecekti.

Ağır ağır sandalyesine oturdu, acı içinde fısıldadığı sözler zihninde yankılanırken özgeçmişiyile ilgili tüm düşünceler kayboldu. *Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.*

Pebbles'in hırıltısı zihnindeki sisi yarıp geçti, sesi alçak ve uğursuzdu. Baş eğikti, kırılmamış kulakları diken dikendi. Sonra Tom da duydu, gelen bir çağrının sessiz vızıltısını.

Arayan Molina'ydı. İşine ara verdiği için minnettar, cevap verdi. "Hunter."
"Ajan Hunter, Ajan Raeburnü bağladım. Ajan Raeburn ile konuşmak istiyoruz.
sen."

Tom kaşlarını çattı, bu hiç hoşuna gitmemişti. "Elbette. Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi Raeburn. "Aslında, bir şeylerin çok doğru olabileceğini düşünüyorum." "Sadede geleceğim," dedi Molina. "Liza Barkley az önce beni aradı." Tom'un nefesi göğsünde sıkıştı. "Ne-ne?"

"Liza aradı. Bana, senin hiçbir hatan olmaksızın, duymaması gereken bir konuşmaya kulak misafiri olduğunu söyledi."

"Onun hatası da değil. Köpeği içeri getiriyordu. Evimde yalnız olduğumu sanıyordum."

"Tom," dedi Molina aşırı sabırla. "Ceza vermek için aramıyoruz."

Tom'un kanı, çıkarımlar kafasına dank edince buza dönüştü. *Yapamazdı. Yapamazdı.*

Molina, "Sunnyside Oaks'taki hemşire yardımcılığı işine başvurmak niyetinde," diye devam etti.

Aman Tanrım. O yaptı. Ona duyduğu öfke yeniden alevlendi ve konuşmadan önce sakinleştirici bir nefes almak zorunda kaldı. "Sanırım onu yola getirdin," dedi, sesi titremediği için minnettardı.

Raeburn, "Onu yola getirmekle," dedi, ses tonunda zerre kadar ciddiyet yoktu, "yani, 'Evet, lütfen, o işi almana yardım edelim,' dedik. Doğru mu?"

Tom'un nutku tutulmuştu. "Ama ..."

"Onu geri çevirdiğini söyledi," dedi Molina. "Senin yasakladığını söyledi. Kendini eğitmen için söylüyorum, bu gerçekten aptalca bir şeydi Tom."

Raeburn, "Son derece aptalca," diye ekledi.

Tom'un öfkesi patlamak üzereydi ve telefondaki iki kişinin patronları olduğunu kendine hatırlatmak zorunda kaldı. Saygılı olmak zorundaydı. "O bir sivil. Bu çok tehlikeli."

"Bana gönderdiği özgeçmişine göre, eğitilmiş, madalyalı bir asker ve aynı zamanda eğitilmiş, çok yetenekli bir savaş doktoru," diye sertçe düzeltti Molina, sonra yumuşar gibi oldu. "Ve eğer bu sizi daha iyi hissettirecekse, ilk tercihimiz o değil. Başvuracak iki gizli ajan da belirledik. İstersen onlar için dua edebilirsin. Bu arada, özgeçmişlerine yerleştirilebilecek bir virüs istiyoruz. Özgeçmişler Sunnyside'in insan kaynakları sorumlusu tarafından incelendiğinde, virüsün o kişinin bilgisayarını ele geçirmesini istiyorum. Tüm ağı göremesek bile çalışan kayıtlarını görebilir ve işe alım sürecini takip edebiliriz."

Lanet olsun, Liza. Onun böyle aklını başından aldığına inanamıyordu. Konuşurken uygun bir şekilde saygılı olacağından emin olmak için bir saniye durdu. "Virüse ne zaman ihtiyacınız var?"

"Bir saat."

"*Bu da ne?*" Bir nefes daha çekti. Bunun imkânsız olduğunu söylemeye başladı. Sonra bunun tamamen mümkün olduğunu fark etti. Ve iyi bir fikirdi. *Diğer* iki aday için. Liza için değil.

Ama görünüşe göre hem üstün gelmiş hem de reddedilmişti. "Özgeçmiş belgelerine nasıl ekleneceğine dair talimatlarla birlikte gömülü kodu bir saat içinde size vereceğim."

"Teşekkür ederim Ajan Hunter," dedi Raeburn resmîyetle. "E-postanızı aldıktan sonra üç özgeçmişinizi de Sunnyside'in başvuru formuna yüklemeye hazır hale getireceğiz."

"Evet, efendim. Sunnyside'in ağını kapatarak BT desteğini çağrımlarını sağlamanın da hâlâ bir hedef olduğunu varsayıyorum."

Raeburn, "Doğru tahmin ediyorsunuz," diye cevap verdi. "Önce özgeçmiş virüslerini istiyorum. İki gizli hemşire asistanı adayının kimliklerini ve özgeçmişlerini çoktan hazırladık. Aynı şeyi yarın bir ara 'IT destek ekibi' için de yapacağız. Sunnyside'in başvuranlardan hiçbirini işe almaması mümkün. Hatta hiçbirinin çağrılmaması bile mümkün."

mülakat için. Ancak aramızdan biri işe alınırsa, yine de tesis içinde ona destek olmak istiyoruz."

Tom, "İyi bir BT ekibi sorunu bir öğleden sonra çözebilir," dedi. "Bizden biri hemşire asistanlığı işini alırsa, çok uzun süre destek alamayacak."

Raeburn soğukkanlılıkla, "O zaman Sunnyside'ın ağını daha fazla sabote etmenin bir yolunu bulacaklar, bu da daha uzun süre kalmalarını gerektirecek," diye cevap verdi.

Tom teslimiyet dolu bir iç geçirdi. "O zaman hemen işe koyulayım."

Molina sessizce, "Teşekkür ederim Ajan Hunter," dedi. "Ajan Raeburn, telefonu kapatmakta özgürsünüz. Sakıncası yoksa Ajan Hunter ile yalnız konuşmak istiyorum."

"Tabii ki hayır," dedi Raeburn. "Yeni bir şey öğrenirsen beni ara Hunter."

Molina, Raeburn bağlantısını sonlandırana kadar bekledi. "Biliyor musun," dedi, "Liza'nın eski komutanıyla konuştum."

"Orduda mı demek istiyorsun?" Tom konunun değişmesinden ürkerek sordu. "Ne zaman?"

"İlk kez Mercy ile birlikte Ephraim Burton'ın annesini huzurevinde ziyaret etmeden önceydi. Onun bir güvenlik riski oluşturmadığından ve ihtiyacımız olan becerilere sahip olduğundan emin olmak istedim."

Tom şaşırması gerektiğini biliyordu. Molina Liza'nın bu işe kabul etmiş, Eden hakkında bilgi sahibi olmasına izin vermiş, Mercy'ye yakınlaşmasına izin vermişti. O zamanlar Molina'nın sadece onun fikirlerine değer verdiğini ve Liza'nın bu işe karışmasını onun sözüyle onayladığını düşünmüştü. *Ne kadar safmışım? Ne kadar kibirliydim?*

"Ne dedi?" diye sordu, biraz durgun bir sesle. "Eski komutanı yani?"

"Bu sorumluluğu üstlenmek için daha uygun birini seçemeyeceğimizi söyledi. Bir kriz anında soğukkanlı olduğunu, hassas durumlarla uğraşırken diplomasiyi kullandığını ve diplomasinin artık bir seçenek olmadığı durumlarda kendi yolunu çizebildiğini söyledi. Onun şimdiye kadar komuta etme ayrıcalığına sahip olduğu en iyi askerlerden biri olduğunu söyledi. Ve hemşirelik becerilerinin örnek teşkil ettiğini. Savaş cerrahları onu

hayat kurtardı çünkü sahra yaralarını çok iyi stabilize etti. Aksi takdirde ölebilecek hastalar ölmedi."

Göğsünde gurur kabardı. Bunların hiçbirini bilmiyordu. Ona söylememiştir.
Sen sormadın.

Tanrım, ben bir pisliğim.

"İlk kez demiştiniz. Onu tekrar aradınız mı?"

"Evet, ben iyileşirken beni evde ziyaret etmeye başladıktan sonra."

"Çamaşırlarınızı yıkadığı ve size yemek yaptığı zaman mı?"

"Evet. Ve benimle oturup sohbet etti."

"Neden onu ikinci kez aradın? Ve o ne dedi?"

"Onu aradım çünkü niyetiyle ilgili endişelerim vardı. Ne de olsa benim evimdeydi. Bana Liza'nın neredeyse sınırsız bir yardım ihtiyacı olduğunu ve bunun gerçek olduğunu söyledi. Görevine yapılan saldırıyı biliyorsun, değil mi? Birliğin üyelerinin öldürüldüğü saldırıyı?"

"Bana bundan bahsetti."

"O gün vurulduktan sonra dört askerin ve beş köylünün hayatını kurtardığını size söyledi mi? Buna, tüfeğini kapıp insani yardım görevindeki ABD askerlerine ve hizmet etmek için gittikleri köylülere saldıran çatıdaki keskin nişancıları vurmaya başlamasaydı kaybedilecek hayatlar dahil değil."

"Hayır. O kısmı bilmiyordum. Bana onun ..." Yutkundu. "Kocasının onu korumak için kendini onun üzerine attığını ve öldüğünü."

"Bu doğru, onun hayatını kurtardı. Ama onun öldüğünü anlayınca kriz yönetimi moduna geçti. Keskin nişancılardan birini indirirken birkaç asker de diğerlerini indirdi. Sonra da ... nasıl demişti? Oh, evet. Florence Nightingale gibi hızlıydı, insandan insana koşuyor, ilk yardım yapıyordu. Kalçasından bir kurşun yemiştir ve yoluna devam etmiştir." Tom, "biliyordum ama devam ettiğini bilmiyordum," dedi.

Sessizce. *da.*

"Mor Kalp ile ödüllendirilecek kadar büyük bir yaralanmaydı." Molina sevecen bir huff ile kuru bir kıkırdama arasında bir ses çıkardı. "I

onu işe almaya çalıştı. Hayır demiş, ailede zaten bir FBI ajanı varmış. O sadece hemşire olmak istiyordu. Onu ajanlarımdan biri olarak alabilseydim, bu şansı kaçırmazdım. Bana zaten hayır dediğine göre, Sunnyside Oaks'a katılmasını kabul ediyorum. Tüm bunları size anlatıyorum çünkü endişelenmeye devam edeceğinizi biliyorum."

"Tabii ki endişeleneceğim," diye tersledi Tom. "Zaten bir kez onun hedefindeydi."

"Biliyorum. Ama bu resim zihninizi doldurduğunda, onun yerine tüfeğini kaptığı ve asker arkadaşlarını ve masum köylüleri kurtarmak için çatıdaki keskin nişancıları vurduğu bir resim koyun."

Tereddüt etti. "Bu kişisel deneyim konuşması gibi geliyor."

"Öyle. Kızım bir polis. Benim izimden gittiğini söylüyor. Bazen keşke babasının izinden gidip aşçılık okuluna gitseydi diyorum. Her gün kendime onun zeki, çok yetenekli ve fark yaratan biri olduğunu hatırlatıyorum."

Tom teslim olma zamanının geldiğini biliyordu. "Liza'yı hâlâ orada istemiyorum, bilginiz olsun. Ama anlıyorum ve onun ve diğerlerinin olabildiğince güvende olması için elimden gelen her şeyi yapacağım."

"Yapacağımı biliyordum. Şimdi işe koyul."

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 25

MAYIS PERŞEMBE, 11:50

DJ gözlerini kırptırdı ve kameranın görüntüsünü uyuyakaldığı noktaya geri sardı. Tekrar. Yorulmuştu. Ve yine acıyordu. Hemşire Gaynor'ı arabadan sürüklerken bir şey çekmişti ve bir marketten aldığı ibuprofen ağrıya dokunmamıştı.

Bir zamanlar Yuba City'deki evinin bodrumunu dolduran esrardan biraz daha olmasını diledi. Ya da yan tarafta kiraladığı evin. Polislerin el koyduğu ev. *Lanet olası orospu çocukları.*

Kowalski muhtemelen Ellis'in cinayet olarak etiketlenmesinden çok buna kızmıştı. Yetiştirme evindeki marihuana

hasat için hazırđı. Gelirinin ne kadarının polislerin elinde olduğunu düşünmek bile istemiyordu.

Yine de seni bir hapishane hüccresinde tutmaktan iyidir. Ki bu yeterince doğruydu.

Pastor'un yeni hemşiresinin Kowalski'ye satılmayı aklından bile geçirmeyeceğinden emin olduktan sonra, Kowalski'nin adamlarının kapıyı gözetlemeye dönme ihtimaline karşı Hemşire Innes'ten bir peruk ödünç almıştı. Sonra Smythe'ın Lexus'unu eve geri götürmüş ve penceredeki pembe kameradan videoyu indirmişti. *Çok sıkıcıydı.* Ve bu yatak *çok* rahattı.

İçini çekti ve yastıklara yaslanmak için kendini yukarı çekti. Oynat tuşuna bastı ve Sokolov'ların sokağından geçen bir sonraki araca gelene kadar ileri sardı.

Eski model bir Mazda'ydı ve sürücünün görüşünü engelleyecek kadar çok kutuyla doluydu. Her ihtimale karşı plakayı not etti ama eski püskü bir Mazda Sokolov'ların mahallesine pek uyacak gibi görünmüyordu. Buranın sakinleri BMW ve Tesla'ları tercih ediyordu. Az önce geçen araç gibi.

Hem Mazda'nın hem de Tesla'nın plakalarını not etti, sonra ileri sarmaya devam etti. Ve kaşlarını çatı. Gri bir Suburban Sokolov'ların evine yaklaştı ama camlar içeriği göremeyeceğı kadar koyu renkliydi. Birkaç dakika sonra Suburban yeniden ortaya çıktı, *onu* turuncu bir VW Beetle izledi ve sürücünün yüzünü görebildi. Bu tanıdığı bir yüzdü.

Bir küfür tısladı. *"O kadın."* Amos'un Mercy'ye nişan alarak ateş etmesinden sonra onu vuran kadın. *Daisy Dawson.* Gideon Reynolds'ın kız arkadaşı.

Kadın zaten listesindeydi ama yüzünü görmek onu ölü görme kararlılığını bir kat daha artırdı. Plakayı not etti, videoyu duraklattı, sonra üç plakayı da kontrol etmek için bir tarayıcı açtı.

Tesla, o sabah gördüğü siyah F-150 ile aynı şirkete kayıtlıydı. Bu ilginçti.

DJ şirketin adını Google'da aratmış ve hiçbir şey bulamamıştı. Ama şimdi bir önsezisi vardı ve Google'da *Karl Sokolov* ve *Tesla*'yı arattı. Ve tabii Karl ve karısının Tesla'nın yanında dururken çekilmiş bir fotoğrafı ortaya çıktı.

süslü bir araba, görünüşe göre bir hayır galasına gidiyorlardı. Fotoğraf Karl Sokolov'un pazarlama şirketine ait Facebook hesabında yayınlanmıştı. Şirket, adamın işinin adını taşımıyordu ama taşımasına da gerek yoktu. Bağlantı çok açıktı.

Sokolov kamyonetini Amos'a ödünç vermişti. Ona yardım ettiklerine pişman olacaktı, tıpkı Mercy ve Gideon'a yardım ettiklerine pişman olacakları gibi.

Listesine iki Sokolov'u da ekledi. Mercy ve Gideon'u yakalayabilirse, diğerleri de cenazeye gelecekti. Fıçıdaki balığı vurmak gibi bir şey olacaktı.

Beetle'ın ve gri Suburban'ın plakalarını araştırdı, gerçek sahiplerinin isimlerini görmeyi bekliyordu ama onun yerine başka bir şirketle karşılaştı, bu şirketin merkezi Maryland'deydi.

Son plaka, kutularla dolu olan kırmızı Mazda'ya aitti. Arama sonuçları sonra "Aman Tanrım," diye hırladı.

"Şaka yapıyor olmalısın." *Başka bir şirket.* Tabii ki herhangi bir kişiye bağlı değildi.

Bu insanların hiçbiri *normal* değil miydi, Tanrı aşkına? *Normal* insanlar arabalarını kendi adlarına ve kendi adreslerine kaydettirirler.

Avukatlar bu pisliklerden para kazanıyor olmalı. Videoyu hızlıca ilettiler, zamanı ve geçen diğer araçları not etti, hepsi komşulara aitti. *Hepsinin* ruhsatları normaldi. Normal insanlardı.

Öldürmek istediği insanların onlar olmaması çok kötü.

Kameranın sıfırlandığından emin oldu ve Sunnyside'dan dönerken bakkaldan aldığı eşyaların olduğu çantayı açtı. Şişeden birkaç ibuprofen daha çıkardı ve Smythe'in buzdolabında bulduğu suyla birlikte yuttu.

Sigaralar, Smythe'ın çakmağıyla birlikte komodinin üzerine bırakıldı. Smythe'ın ceplerinde bulduklarının hepsini içmiş ve kendine daha fazlasını ısmarlamıştı. Pastor'un Eden'a döndüğünde üzerinde kokusunu almaması için her zaman az miktarda içerdi. Ama bu gece bir buçuk paket içmişti.

Saç boyası kutusunu, burnunun ucuna takmak için aldığı okuma gözlüğüyle birlikte banyoya koydu. Yarın sabah sarı saçları ... olacaktı. Gözlerini kısarak kutuya baktı.

"Derin Koyu Kahverengi," diye mırıldandı.

Avucunu çenesinde gezdirdi. Ne kadar uğraşırsa uğraşsın düzgün bir sakal bırakamazdı ama sakalını düzeltebilir ve boyayabilirdi. Güzel olması gerekmiyordu. Sadece kendini başka biri gibi göstermesi gerekiyordu.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 26
MAYIS CUMA, SAAT 12:45

Tom, Raeburn'e gönderdiği e-postaya son bir kez baktı ve Büro'nun Sunnyside Oaks'a göndereceği özgeçmişler için hazırladığı virüs gömülü metni üç kez kontrol etti. Liza'nınki de dahil olmak üzere, ki bu onda çılgılık atma isteği uyandırdı. Ama dosya tamamlanmıştı, o da GÖNDER tuşuna bastı.

Sonra yaptığı şeyin önemi bir kez daha kafasına dank edince sandalyesine çöktü. Onunla tartışmamıştı. Çılgılık atmamış ya da ona bağırmamıştı. Sakin kalmıştı.

Ve hemen kafasının üzerinden geçerek onu çok korkutmuştu. *O işinin ehli, deyip duruyordu kendine. Yetkin olmaktan da öte. İnanılmaz biri.*

Gerçekten öyleydi. Onu incitmiş olsa da, bağırmış olsa da, nazik davranmıştı. Onunla dürüstçe yüzleşti.

Yüzünü bile şefkatle tutmuştu. Elleri her zaman biraz pürüzlüydü çünkü onları çok sık yıkıyordu. Onu bundan, çalışmak zorunda kalmaktan kurtarabilmeyi diledi. Molina'nın haklı olması dışında. Liza'nın başkalarına yardım etmek için neredeyse sınırsız bir ihtiyacı vardı. Yapacak yararlı bir işi olmadıkça asla mutlu olamazdı.

Ama bu . . . Penny Gaynor'ın cesedini, kurşunun kafatasını nasıl parçaladığını düşündü. Boynundaki, kan ve beyin parçacıklarıyla kaplı kolyeyi düşündü.

Mercy'ye huzurevinde eşlik ederken Liza'ya verdiği kolyeye çok yakındı. Sertçe yutkundu, midesi bulanıyordu.

DJ Belmont'un ona elini sürdüğünü düşündü. Ona zarar verdiğini. Sonra Molina'nın tavsiye ettiği gibi yaptı, onu savaş kıyafetleri içinde, tüfeğini eline almış ve birliğini korurken hayal etti.

Ve sonra Florence Nightingale'in hızına dönüşmek. *Bunu* kolayca hayal edebiliyordu.

Bir savaş bölgesinden sağ çıkmıştı. Bunu da atlatabileceğine inanmak zorundaydı çünkü bir hayat düşünemiyordu. Ama şimdi o yoktu. Artık yoktu.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Gözlerini kapadı, daha önceki o bir anı, kendini unuttuğu o bir anı düşündü. Ağzına baktığı, arzusun yüzüne yansıdığı o an çok heyecanlıydı.

Onun kendisini öpmesini istemişti.

Ve o elektrikli an için, o da bunu istemişti. Her şeyden çok.

Bu ikisi için de çok kötü olurdu.

Neden? Küçük bir ses zihnine fısıldadı. Bu neden bu kadar kötü olsun ki?

Sesi tanıdı. Daha önce duymuştu, onu öpmeyi her düşündüğünde. Eskiden çok daha sık olurdu. O zamanki cevabı basitti.

O daha çok genç. Bu yüzden duygularını kalbinin içindeki kutuya, hissetmesine izin veremediği diğer tüm duyguları -babasına duyduğu öfke, bir gün kendi öfkesinin kontrolüne karşı çıkacağı korkusu ve Liza Barkley'e karşı hissettiği sınırsız arzu- sakladığı kutuya tıkmıştı. Bunlar tabuydu. Savunulamazlardı. Lanet kutuda kilitli kalmaları gerekiyordu. Ama Liza'yı kol mesafesinde tutmak her zaman başarısız olduğu bir meydan okuma olmuştu.

En büyük cazibesi oydu. Hâlâ da öyle.

Ama artık on yedi yaşında değildi. Kız kardeşini bir katile kaptırmış, travma geçiren bir genç kız değildi. Artık büyümüştü ve zaman geçtikçe o küçük ses çok daha az duyulur olmuştu. Bunu daha çok izinli olduğu zamanlarda duymuştu. Aynı odada oturduğunda

Onunla birlikte, saçlarını koklayabiliyor ya da televizyon izlerken uyuyakaldığında başının ağırlığını omzunda hissedebiliyordu.

Bunlar ona dokunmak istediği zamanlardı, ama ona eziyet eden küçük *nedene* rağmen bu isteklerini her seferinde bastırmıştı.

Onlar arkadaştı. Daha fazlasını deneselerdi ve yürümeseydi, artık arkadaş olmazlardı.

Şimdi arkadaş mısınız?

Kişisel cep telefonunun hafif uğultusuyla kendi kendine cevap vermekten kurtuldu. Birinin onu bu kadar geç saatte aramasına şaşırarak arayanın kimliğini kontrol etti.

Rafe Sokolov. *Oh ne güzel.* Ona Liza'yı mahvettiğini söyleyecek bir kişi daha.

"Öyle mi?" Tom yorgun bir şekilde sordu.

"Seni uyandırdım mı?" Rafe endişeli bir sesle sordu. "Gideon az önce eve dönerken evinizin önünden geçti ve ofisinizin ışığının açık olduğunu söyledi."

"Sorun değil. Çalışıyorum." Aslında, hayır. Çalışmıyordu. Çalışmıyordu. Düşüncelere dalmıştı ve bunun kimseye bir faydası olmayacaktı. "Gideon neden evimin önünden geçiyordu?"

"Dokuz voltluk pil almak için Walmart'a gitti çünkü duman dedektörü birkaç dakikada bir ötüyor ve onu deli ediyordu. Çok yakın oturduğu için ışıklarınızın açık olup olmadığına bakmasını istedim. Sizi tutmayacağım ama Liza'nın güvende olduğunu bilmenizi istedim."

Tom kaşlarını çatı. "Bu ne anlama geliyor?"

"Çok güvenli bir yere taşındı. İyi bir güvenlik. Annem size nerede olduğunu söylemediği için içinizi rahatlatılabilir diye düşündüm ama o güvende. Gideon taşınmasına yardım ederken her giriş noktasını kontrol ettiğinden emin oldu."

Tom alaycı bir tavırla, "Anlaşılan onu içeri kilitlememiş," dedi. "Çünkü o buradaydı."

Bir süre sessizlik oldu. "Neredeydi?" "Burada, evimde."

"Oh. Şey, şimdi yerine döndü. O ve Mercy telefonda konuşuyorlar. Mercy dondurma yiyor çünkü Liza yiyor ve görünüşe göre

bir kız-kardeşlik anlaşması gibi bir şey."

"Rocky road," diye mırıldandı Tom. Bu, Liza'nın üzgün olduğunda tercih ettiği tattı. Yaptıklarının onu kaç kez üzüntülerini Rocky Road'da boğmaya ittiğini merak ediyordu. "Haber verdiğin için teşekkürler. Çok iyisin."

"Her zaman," dedi Rafe nazikçe. "Sesin sert geliyor Tom. Bir şeye ihtiyacın olursa bizden birini ara, tamam mı? Annemi bile. Sana kızgın ama yine de dinler ve sana iyi tavsiyeler verir. Belki duymak istediğin tavsiyeler değil ama... Neyse, iyi geceler."

"Bekle," dedi Tom. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Çünkü Rafe hiç gerekmediği halde ona bir iyilik yapmıştı. "Belmont hâlâ Sacramento'da dolaşıyor."

Uzun bir sessizlik anı. "Bana bir dakika daha verin." Bu kez kapının kapanma sesi ve Rafe'in sessiz iniltisi duyuldu. "Fuayeye bir sandalye getirmem gerekiyor. Bu basamaklar kıcıımı çok zorluyor. Ama şimdi tamamen rahatım ve bana bununla ne demek istediğini söyleyeceksin."

"Sadece bu. Burada, şehirde ama bir ipucumuz var." Aslında eninde sonunda nerede olacağını tam olarak biliyorlardı. Sunnyside'ın girişine yerleştirdikleri gözetleme aracı Penny Gaynor'ı öldürdükten sonra geri döndüğünü görmemişti ama dönecekti. Pastor içerde ölmediği sürece.

Bu o kadar da kötü bir şey olmazdı. Rob Winters'ın hapishanede şişlenmesi gibi. Tom, Pastor'un ölümü için babasının yasını daha fazla yas tutmayacaktı.

Rafe'e, "Mercy'yi bu hafta sonu evde tutmalısın," dedi. "Onu güvende tut."

Rafe nefesini dışarı üfledi. "Yapamam. Onu evde tutamam zaten. Pazar günü onun için sürpriz bir parti veriyoruz."

Tom partiden haberdardı, hatta temizlik işlerine yardım edebilmek için ertesi gün işten izin istemişti. Cevabını vermekte tereddüt etmedi. "İptal et." Bu yeterince basitti. Mercy ölüyse doğum gününü kutlayamazdı.

"Yapamam. New Orleans'tan gelen insanlar var. Bir sürü insan." Tom'un Rafe'in mırıldanarak saydığını duyabildiği bir duraklama oldu. "En az on kişi."

"Onlara gelmemelerini söyle," dedi Tom, yavaşça ve telaffuz ederek.

"Hayır," diye ısrar etti Rafe. "Onu bundan mahrum bırakmayacağım. Hayatında yeterince şey kaybetti."

"Hayatını kaybedebilir," diye tersledi Tom.

"Bunu düşünmediğimi mi sanıyorsun?" Rafe tısladı. "Bir aydır DJ Belmont'un tehdidiyle yaşıyoruz Tom. Lanet olası bir ay. Hafta sonu için zaten güvenlik tutmuştum. Sadece artırdım."

Tom, Rafe'in sesindeki çaresizliği duydu. Aynı zamanda kararlılık da duymuştu. "Ne kadar güvenlikleri var ve hangi örgütün dışındalar?"

"Altı adamım vardı. Gözlük dükkânındaki girişimden sonra sayıyı ona çıkardım. Hepsi aktif ya da yeni emekli olmuş polisler, SacPD'den arkadaşlarım."

"Misafirleriniz nerede kalıyor?"

"Annem ve babamla birlikte. Mercy'nin kardeşlerinden birkaçı sadece Pazar günü uçakla gelecek ve o gece kırmızı gözle geri dönecekler."

Tom, Mercy'nin New Orleans'ta yaşarken üvey erkek ve kız kardeşlerine çok güvendiğini biliyordu. En iyi arkadaşı Farrah'ın ailesiyle birlikte onlar, Ephraim Burton, DJ Belmont ve Eden'ın ellerinde uğradığı istismardan duygusal olarak kurtulurken destek sistemi olmuşlardı.

Rafe haklıydı. Mercy hayatında yeterince şey kaybetmişti.

"Konukları havaalanına nasıl götürüp getirmeyi planlıyordunuz?"

Rafe tereddüt etti. "Araçlarımızda mı?"

"Peki ya DJ Belmont izliyorsa? Göz doktoruna gittikleri gün Ajan Rodriguez'in kullandığı cipi takip etmiş olmalı. DJ'in şu anda tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum ama hâlâ izlediğini varsaymalıyız."

"Doğru." Rafe'in yutkunması duyulabiliyordu. "Araba kiralayacağım o zaman."

"Bu da bir seçenek. Yardım etmeme de izin verebilirsiniz. Araçları benim temin etmeme izin verir misiniz? SUV alırım. Kurşuna dayanıklı camlı zırhlı."

"Sen mi Federaller mi?"

"Bu bir fark yaratır mı?"

"Tabii ki öyle. Faturayı kim ödeyecek?"

"Ben."

"Neden?"

Tom kaşlarını çatı. "Çünkü annen bana pasta verdi ve bir ay boyunca neredeyse her Pazar beni besledi. Çünkü ailen Liza ve beni yanına aldı. Çünkü Irina Liza'yı kızı gibi, Liza da Mercy'yi kardeşi gibi seviyor. Çünkü *yapabilirim*. Tanrım, Rafe. Sence neden?"

Rafe ürpererek bir nefes verdi. "Özür dilerim. Önemseydiğini biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Sadece gururum beni engelliyor. Tamam, lütfen araçları temin edin. Teşekkürler."

"Tamam o zaman. Profesyonel sporcuların basından kaçmak istediklerinde kullandıkları bir firma var. Politikacılara ve ünlülere de hizmet veriyorlar. Telefonu kapatır kapatmaz ayarlamaları yapacağım."

"Henüz kapatma. Belmont'taki ipucu hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Bunu söylediğini unuttuğumu sanma."

"Sana daha fazlasını söyleyemem. Sana bu kadarını anlatmamam gerekiyor."

"Bir kadını öldürdü," dedi Rafe aniden. "Dün gece. Yuba City'de yaşlı bir kadın. Yüzü tüm haberlerde."

Tom raporları görmüştü. "O bir şüpheli, evet."

"Ah, Tanrı aşkına," diye tısladı Rafe. "Benimle dalga geçme Hunter. Hiç havamda değilim. Yaşlı kadını öldürdü. Neden?"

"Ondan şüphelenmiş olması mümkün." Yuba City polisinden haber almıştı. Çöpteki başka bir bira kutusunda başka bir parmak izi bulmuşlardı ve o kişi de onu öldürmüş olabilirdi.

Kowalski bile olabilirdi. Adam DJ'e güvenmiyordu, yerleştirdiği kameralar bunu kanıtlıyordu. "Ellis cinayetinde Belmont'la bağlantılı başka bir olasılık daha var. Kowalski diye birini hiç duydun mu? Chicco's'un bazı üyelerini tanıdığını söylemiştin ve onların üst düzey yöneticilerinden biri olması gerekiyor."

"Kowalski," diye homurdandı Rafe. "Evet. Onu tanıyorum. Düşük-orta seviye bir haydut. Gizli görevdeyken onunla birkaç anlaşma yapmıştım. Eğer Ellis denen kadının cinayetinde onun da parmağı varsa, demek ki o da oradaydı. Belmont'la birlikte."

Tom, Rafe'in bu bağlantıyı kuracağını ummuştu. "Onu tarif edebilir misin?"

"Bundan daha iyisini yapabilirim. Size bir fotoğraf verebilirim. Beş yıllık ama yüzü net. Bu benim gözetim fotoğraflarımdan biriydi ve ... şey, hala bende olmaması gerekiyordu."

Bu, yerel polislerden aldıklarından çok daha fazlaydı ve Tom nedenini merak etti. Kowalski'nin cebinde polis olması da bir olasılıktı. "Senden geldiğini söylemeyeceğim."

"Bu noktada, umurumda değil. SacPD'ye dönmem pek olası değil, en azından eski rolümde."

Bir ay önce, Rafe sakatlığı yüzünden tekrar dedektif olamayacağı için çok üzgündü. Şimdi istifa etmiş gibiydi. Hayır, istifa etmiş değil. Kabullenmiş. Arada bir fark vardı.

"Yine de söylemeyeceğim," dedi Tom, "kaçınılmaz olmadıkça ve önce sana haber vereceğim."

"Teşekkürler. Sanırım bu fotoğrafın yakıcınıza gönderilmesini istersiniz? Numara hâlâ ."

"Hayır, yok. O ocağı iki hafta önce attım. Onları asla uzun süre saklamam." Rafe'e yeni numarayı verdi, sonra aklına bir fikir geldi. "Gideon'un var mı?" Çünkü Liza onu William Holly'nin, nam-ı diğer Papaz'ın oğlu Bo'nun dövmesi için kullan-at telefonda aramıştı.

"Pes , değil mi?" Rafe eğlenerek sordu. "Gideon'la konuş. Ben bu işe dahil değilim."

"Gönderirim." Kullan at telefonunun sesi duyuldu ve Tom hemen Rafe'den gelen mesajı açtı. "Gördüğüm kadarıyla senin de bir kullan-at telefonun var. Bu senin normal numaran değil."

"Görüyoruz, öğreniyoruz," dedi Rafe hafifçe. "Gizli görevdeyken hep bir tane taşırdım ama şimdi bile işe yaradığını görüyorum."

Tom, Kowalski'nin fotoğrafına baktı. "Sıradan görünüyor."

"Uyum sağlamanın en iyi yolu," dedi Rafe.

Tom masasının kenarındaki imzalı basketbol topuna -Yuba City'deki memura söz verdiği çocuğun doğum günü hediyesine- iç çekerek baktı. Her zaman tanınabilirdi. Muhtemelen hiçbir zaman uyum sağlayamayacaktı. "Yeterince doğru. Onun hakkında ne hatırlıyorsun?"

"Eğitilmiş ve fazla kibar görünüyordu. Cüzdanınızı kontrol etmenizi ve sırtınızda bıçak olmadığından emin sağlayan türden bir kibarlık. Bir keresinde

bir anlaşma yaparken kişisel bir telefon aldı. Bir anda gitti. Ortağı karısının yeni doğum yaptığını söyledi. Bu altı yıl önceydi."

"Yani altı yaşında bir çocuğu olan bir aile babası arıyoruz."

"Altı yaşında bir çocuk. Ortağı, bebeğe onun adını vereceğine söz verdiğini hatırlaması için arkasından bağırdı. Belki de kardeştiler."

"Ortağın adı neydi?"

"Jed, ama hiçbir gerçek isimlerini kullanmadı. Yardımcı olacak başka bir şeyim var."

"Ne oldu?"

"Kowalski her zaman çok iyi giyinirdi. Gömlekleri her zaman kolalı ve ütülüydü. Kot pantolonları bile ütülüydü. Bir keresinde Gucci makosen ayakkabı bile giymişti. Gösteriş meraklısıydı."

Tom yüzünü buruşturdu, çünkü onun da bir çift Gucci makosen ayakkabısı vardı. "Yani iyi görünmeyi severdi?"

"Hayır, iyi görünmeyi severdi ve cebinde bir mendil taşırdı. Bir keresinde yüz altı derecelik bir günde alnındaki teri silmek için çıkarmıştı. Mendil monogramlıydı. 'A.W.' "

"A.W.," diye tekrarladı Tom, nabızı atmaya başlamıştı. "Baş harfler ve yüz tanıma yazılımı bu adamı bulmak için yeterli olabilir. SacPD onu bulmaya çalıştı mı?"

"Yaptılsa da çok uğraşmadılar, çünkü hiçbir zaman gerçek bir kimlik tespiti yapamadılar. Ama Kowalski o zamanlar küçük bir oyuncuydu. Kesinlikle hala basamakları tırmanıyordu. Üst düzey yetkililer organize suç örgütünün tüm üst düzey adamlarını tutuklamıştı. Ondan sonra ivme kayboldu."

"Ve sen hiç denemedin mi?"

"Hayır," dedi Rafe. "O davayı kapattıktan sonra Bella'nın yasını tutmak için biraz izin aldım."

Suç patronunun ellerinde kaybettiği kadın. "Anladım."

"Tory'nin yasını tuttun mu Tom?" Rafe nazikçe sordu.

"Onun katilinin adalete teslim edildiğini gördüm," dedi Tom acımasızca.

"Aynı değil. Yakın bile değil. Eğer yas tutmadıysanız, hayatınıza devam edemezsiniz."

Tom bu konuşmayı yapmak istemediği için gözlerini kapadı. "Yas tuttum, tamam mı?" diye tersledi, çoğunlukla Rafe'i susturmak için. Sonra gerçekten yas tuttuğunu fark etti. "Liza onun hakkında konuşmama izin verdi," diye ekledi sessizce.

"Oh," diye nefes aldı Rafe.

Tom boğazını temizledi, tatilden sonra Chicago'dan Sacramento'ya gelirken saatlerce Tory hakkında konuşurken Liza'nın yüzündeki nazik ama acılı ifadeyi hatırladı. "Evet. Onun da benimle birlikte yas tuttuğunu sanıyordum."

"Belki de öyleydi ve belki de Tory'den daha fazla yas tutuyordu. Gideon, taşınmasına yardım ederken Fritz'den bahsettiğini söyledi. Senin onu tanıdığını söyledi."

"Evet, biliyorum."

"Bize söylemenin daha kolay olduğunu söyledi çünkü size zaten söylemişti ve-" Rafe sözünü kesti. "Diğerleri," diye yarım yamalak bitirdi.

"'Diğerleri'. Daisy ve bu öğleden sonra başka kimlerle gittiyse onlar gibi."

"Gitmeliyim Hunter. Kowalski hakkında başka bir şeye ihtiyacın olursa ara. İstersen bir sıralama yaparım. İyi geceler." Hat kesildi.

Tom sinirli bir kahkaha attı. En azından Liza'nın onu önemseyen insanları vardı. Rafe onun güvenine Irina'nın yaptığından daha fazla ihanet etmeyecekti.

Telefonuna tekrar baktı, arama kaydında Liza'ya gün boyunca aramaların görmezden gelindiğini gördü. Bütün gün boyunca ondan kaçmıştı. *Buna alışmalıydı.* Çünkü onun geri döneceğini sanmıyordu.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var, demişti, sesi kırılarak.

Tom dalgınca elinin topuğunu kalbine bastırdı. Daha fazlasına ihtiyacı var mıydı?

Hiçbir fikri yoktu. Tek bildiği onun gitmesine izin veremeyeceğiydi.

Telefonu eline aldı ve ona mesaj atmaya başladı. Ama ne diyecekti? Çoktan üzgün olduğunu söylemişti. Ona iyi olmadığını söylemişti.

Eğer daha iyi bir adam olsaydı, veda ederdi. Gitmesine izin verirdi.

Buna bir son vermesi gerekiyordu. Onu daha fazla incitmeden gitmesine izin vermeliydi. Yazmaya başladı. İyi-

Bunu yapamadı. Kendini "hoşça kal" yazmaya zorlayamadı. "Sanırım çok iyi bir adam değilim," diye fısıldadı, duyguları analiz edilemeyecek kadar çığ ve yırtıktı.

Parmağı cümlelerin geri kalanını gagaladı. -*Gece*.

Yapabileceği en iyi şey iyi geceler demekti. GÖNDER tuşuna bastı, telefonu bir kenara bıraktı, sonra iş telefonunu aldı ve Raeburn'ü aradı. Telefon o kadar çok çaldı ki Tom patronunun cevap vermeyeceğini düşündü ama sonra cevap verdi.

"Ne buldun?" Raeburn her türlü nezaket gösterisini bir kenara bırakarak sordu.

"Elimde Kowalski'nin bir fotoğrafı var. Şimdi sana gönderiyorum." Fotoğrafı kullan-at telefonundan iş telefonuna aktardı ve Raeburn'e ilette. "Adının baş harfleri A.W. ve altı yaşında bir oğlu var."

Raeburn ıslık çaldı. "Bunu nereden buldun?"

"Kaynaklarımdan birinden. Yüz tanıma sistemini çalıştırmamı ister misin?"

"Tabii ki evet." Raeburn'ün sesi bitkin geliyordu. "Bu bütün gün aldığım en iyi haber. Molina Bayan Barkley hakkında aradığında Croft'u eve göndermişim. Croft, Dixie Serratt'tan hiçbir şey öğrenememiş. Sonunda SacPD'ye onu şartlı tahliye ihlali nedeniyle tutuklattım."

Tom kadının konuşacağını hiç düşünmemişti. "Umarım Kowalski'yi bulmak bizi Belmont'a götürecektir." Ve Eden'a.

"İşe koyul. Gelişmeler için beni ara. Saatin kaç olduğu umurumda değil."

"Tamam, efendim." Telefon görüşmesi sona erdi ve Tom yüz tanıma yazılımını yüklemeye başladı. Uzun bir gece olacaktı.

SEKİZ

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 26

MAYIS CUMA, SABAH 8:00

(İyi iş çıkarmış," dedi Irina, Liza'nın kürek kemikleri arasında yer alan ve atletinin açığa bıraktığı dövmeyle nemlendirici sürerken.

arkaya yeterince daldırılmış. "Monterey'deki sanatçı."

"Gerçekten yaptı. Bunu benim için yaptığınız için teşekkür ederim. Kendim ulaşamazdım."

Bir ay önce olsa Tom'dan yardım isterdi. Ama bir ay önce bunu yapamayacağını biliyordu, çünkü o zaman bu dövmeyle hazır değildi.

"Hoşuma gitti," dedi Karl, kahve fincanına doğru yürürken Zoya'nın arkasından bakarak. "Ooh," dedi Zoya, bakmak için yanına gelerek. "Ben de. Bir tane alabilir miyim?"

Anne?"

"On sekiz yaşına geldiğinde. O zaman seni durduramam."

"Ne alacaksın?" Karl, Zoya'nın atkuyruğunu çekiştirerek sordu.

"Bunu düşüneneğim," diye yanıtladı genç kız. "Laf olsun diye serseri damgası vurdurmayacağım."

Irina, "Diline dikkat et," diye azarladı.

Zoya, "Saçmalık," diye öksürdü.

Karl, "Zoya, annene küstahlık etme," diye tersledi.

Liza gülümsemeye karşı koydu. "Annem bir dikiş iğnesi çıkarır ve dövmeyle benim için yapmayı teklif ederdi. Tıpkı dudağımı deldirmek istediğimde yaptığı gibi."

Zoya, "Ama senin dudağın delik değil," dedi.

"Aynen öyle," dedi Liza ve İrina kıkırdadı.

İrina sevgiyle, "Annen ve ben çok uzun konuşmalar yapardık," dedi.

"Seni çok severdi. Çok fazla ortak yönünüz var ama en çok da bana karşı çok iyi olduğun için."

"İnsanların sana iyi davranmasını hak ediyorsun." İrina tereddüt etti. "Tom beni birkaç kez aradı ve ona ne diyeceğimi bilemiyorum. Ona taşınacağınızı söylediniz mi?"

Liza içini çekti. "Evet. Dupleksin benim tarafını kiraya verecek kişiyi onaylamayacağını ima ettiğinde ona kirayı ödemeye devam edeceğimi söyledim."

İrina ellerini yıkamak için lavaboya gitti, yüzü kaşlarını çatmıştı. "O Seni *tehdit* mi etti?"

"Ne sikim ama!" Zoya öyle dedi. İrina, "Ağzını topla," diye azarladı.

Karl kaşlarını çatarak, "Ama Zoya haksız değil," dedi.

"Evet, öyle." Liza onların Tom hakkında böyle düşünmelerine izin veremezdi. "Taşındığım için bana kırılmıştı. Ve bu kontratımızda var. Herkesin ondan kiralamasını istemiyordu, çünkü sporseverler gergin olabiliyor. Sahip olduğu her şeyi bir şirket adına satın aldı ki insanlar onu takip edemesin. Ve bu FBI'a katılıp suçluların ondan nefret etmesini sağlamadan *önceydi*."

"Bunu anlayabiliyorum," diye izin verdi İrina, her zaman hazır bulunan çaydanlıktan doldururken.

Liza, "Yani ona pislik demek yok, Zoya," dedi. "Arabamı bile kendi şirketinin üzerine kaydettirdi, böylece onu arayanlar bana ulaşamayacaklardı." Süresi dolduğunda arabayı kendi adına kaydettirmesi gerekecekti. Ama bu bir sonraki yılın Ocak ayının ortasına kadar olmayacaktı, yani bunu çözmek için zamanı vardı.

Zoya, "Oh, ," diye mırıldandı. "Sadece insanların sana zarar vermesinden hoşlanmıyorum."

Liza genç kıza gülümsedi. "Bunu takdir ediyorum. Teşekkür ederim," diye ekledi İrina fincanını doldurduğunda. Çaydan ilk yudumunu almıştı ki - "özel çay" olmadığına dair İrina onu temin etti- cep telefonu çalmaya başladı. Tom olmama ihtimaline karşı arayanın kimliğini kontrol etti.

Tanımadığı bir numaraydı. *Yemin ederim Tom, eğer bu senin yakıcılarından biriye ...* KABUL tuşuna bastı ve bir kadın Bayan Barkley ile konuşmak istediğini söyleyince rahatlamaktan neredeyse dili tutuldu. *Tanrım. Telepazarlamacı olması umurumda bile değil.* "Bu o."

"Merhaba. Benim adım Portia Sinclair. Sunnyside Oaks Bakım ve Rehabilitasyon Merkezi'nin İnsan Kaynakları müdürüyüm."

"Ah." Liza gözlerini kırıştırdı. "Bu çok hızlı oldu. Başvurumu daha dün gece gönderdim."

"Özgeçmişiniz çok etkileyici Bayan Barkley. Bugün bir görüşme için gelebilir misiniz? Mesela öğlen? Bu pozisyonu doldurmak için acil bir ihtiyacımız var."

Liza'nın kalbi hızla çarpıyordu. *Evet.* Yapması gereken şey buydu, onu yanına alan bu aileyi koruması gerekiyordu. "Evet, kulağa harika geliyor."

"O zaman sana adresi mesaj atarım. Geldiğinizde resepsiyona beni aramasını söyleyin."

"Yapacağım. Teşekkür ederim." Liza aramayı sonlandırdı ve üç meraklı bakışla karşılaştı. "İş görüşmesi."

İrina gülümseyerek, "Bunu biz " dedi. "Ne tesisi?"

"Burası bir nekahat ve rehabilitasyon merkezi," dedi Liza, adını söylemekten kaçınarak.

"Hangisi?" Karl tostunu yağlarken sordu.

Bu noktada daha da ileri gitmek şüphe uyandıracaktır. "Sunnyside Oaks."

İrina kaşlarını çatı. Karl da öyle yaptı. "Burayı duymuştum," dedi İrina yavaşça.

"Ben de öyle," dedi Karl, "ama nerede olduğunu hatırlayamıyorum."

"Ben de." Zoya telefonuna bir şeyler yazmakla meşguldü. Yüzünü buruşturdu. "Hemşirelerinden dün gece öldürüldü. Penny Gaynor."

Karl parmaklarını şıklattı. "Ben de oradan duydum. Kulağa tehlikeli geliyor."

İrina hâlâ kaşlarını çatıyordu. "Tehlikeli olup olmadığını bilmiyorum ama orada işe giren birkaç hemşire tanıyorum. Hiçbiri kadın değildi."

arkadaşlar."

Pastor'a bakıyorlar, diye düşündü Liza. "Hemşireler kötü insanlar mıydı?"

"Hayır, ama onlar da iyi değillerdi. Şüpheli olduğunu hatırladığım tek kişi Innes adında bir kadındı." Düşünerek fincanının kenarına vurdu. "Bir hastanın ailesi tarafından uyuşturucu çalmakla suçlanmıştı. Hiçbir zaman kanıt bulunamadı ama kimse bunun doğru olduğuna inanmakta güçlük çekmedi. Kadının ısınmayı zorlaştıran sert bir yapısı vardı."

Bilmekte fayda var. Hemşire Innes'ten uzak dur. "Anlıyorum."

İrina'nın gözleri kısıldı. "Zoya, okula geç kalacaksın."

Zoya kaşlarını çatarak kollarını kavuşturdu. "Ben evde kalıyorum. Babam öyle söyledi, hatırladın mı? Abigail bu yüzden burada değil. Amos da onu evde tutuyordu. DJ Belmont bir şey çağırıştırıyor mu?"

"Zoya," diye uyardı İrina. "Ses tonuna dikkat et."

Zoya sandalyesine yığıldı. "Anne, gitmemi istiyorsan sadece gitmemi söyle."

"Gidin," diye emretti İrina.

Karl güldüğünü gizlemek için öksürdü. "Haydi Zoya. Yapacak bir şeyler buluruz."

İrina bakışlarını Liza'nın yüzünde tutarak Karl'ın ceketini avuçladı. "Kal lütfen."

Zoya, "Oh, Tanrı aşkına-" diye homurdandı. "İyi şeyleri hiç duyamıyorum." Nefesinin altında mırıldanarak odadan çıktı.

Karl, "Koridorda beklediğini ve kulak misafiri olduğunu biliyorsun," dedi.

"Biliyorum. Zoya!" İrina, Zoya'nın ayak seslerini duyana kadar başka bir şey söylemedi. "O aşağı inmeden önce bir dakikamız var. Bizden bir şey saklıyorsun, Liza. Dökül bakalım."

Liza gözlerini kırptırdı. Masumca, diye düşündü.

Karl sadece kıkırdadı. "Sekiz çocuk büyüttük, Liza. Söyle ona. Vazgeçmeyecektir."

Liza içini çekti ve Zoya'yla birlikte geri çekilmeyi diledi. İkiye bölünmüştü. Bir yandan Molina ve Raeburn'e göre bundan bahsetmemesi gerekiyordu ama diğer yandan İrina ve Karl'a güveniyordu. Ve İrina'nın olayla ilgili

Artık Sunnyside için çalışan tanıdığı hemşireler değerli olabilirdi. "Buranın önemli olduğu dışında size pek bir şey söyleyemem."

İrina'nın gözleri kısıldı. "Kime?"

Liza tereddüt etti, sonra olabildiğince açık konuştu. "Mercy'ye."

Karl şok olmuş bir şekilde nefesini içine çekti. "O zaman burası tehlikeli bir yer." "Bunu sana Tom mu yaptırdı?" Irina talep etti.

"Hayır. Bu benim kararımdı. Üstleri gibi o da biliyor. Memnun olmadı."

İrina başını sallayarak, "Bu yanlış," dedi. "Bunu yapamazsınız, *lubimaya*. Bunu yasaklıyorum."

Liza'nın tüyleri tıpkı bir gece önce Tom ona yasak koyduğunda olduğu gibi diken diken oldu. Ama sakinliğini korudu, çünkü Tom gibi İrina'nın yüz ifadesi de korku doluydu. "İrina," dedi nazikçe. "Merhamet korkusuzca yaşamalı. Gideon, Amos ve Abigail de öyle. Bu risk almaya değer."

"Hayır," diye ısrar etti İrina. "Kızlarımdan biri diğeri için fedakârlık yaparken boş boş oturamam. Bu benden bir çocuğumu diğerine tercih etmemi istemek gibi bir şey."

"Teşekkür ederim." Sevgi sesini sertleştirdi. "Gerçekten. Ama ben savaş bölgelerine gittim. Kendimi savunmak için eğitim aldım. Ve bu rol için nitelikliyim. Ben iyi bir seçimim."

"Yapamam.." Irina yalvarırcasına Karl'a baktı. "Onun fikrini nasıl değiştirebiliriz?"

"Yapabileceğimizi sanmıyorum. Ya da yapmamız gerektiğini. Liza akıllıca kararlar verme yeteneğine sahip olduğunu kanıtladı." Parmağını Liza'ya doğru salladı. "Ama gereksiz riskler almayacaksın."

"Hiçbiri." Kalbini çarpıttı. "Tabii ki, benim bile işi *al*."

İrina üzüntüyle, "Yapacaksın," dedi. "Çünkü Portia Sinclair özgeçmişinizi çok etkileyici buluyor."

Liza gözlerini kırıştırdı. "Bunu söylediğini duydun mu? Telefondaki İK görevlisi kadın mı?"

"İyi kulaklarım var. Çok şey duyarım." Sesini yükseltti. "Koridordaki ayak sesleri gibi!"

"Kahretsin!" Zoya tersledi. Ayak sesleri merdivenlerden yukarı çıkarken duyulabiliyordu.

Karl başını salladı. "O senin."

Irina, "Mezuniyet sınıfının birincisi olduğunda bunu hatırlayın," dedi.

Irina'nın şakağını öpmek için eğildi. "O zaman o benim." Liza'ya döndü. "Pekâlâ, bu iş şöyle olacak. Çünkü sen bizim için önemlisin. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Gülümsedi. "Evet. Teşekkür ederim. Şimdi eve gitmeli ve mülakat için hazırlanmalıyım."

"O kadar hızlı değil," dedi Karl. "Asker olduğunu ve kendi başının çaresine bakabileceğini biliyorum ama bir de DJ Belmont var. Çarşamba günkü atışını bozanın sen olduğunu biliyorsa, seni arıyor olabilir. Takip edebileceği bir arabada dolaşmanı istemiyorum. Dairenizin lobisindeki korumalara Belmont'u izlemeleri ve binanın içinde ya da çevresinde görürlerse 911'i aramaları talimatını verdim bile. Şimdi de Sunnyside Oaks'tan insanların dışarıda gizlenip sizi takip etmesinden endişeleneceğim. Özellikle de eskiden nerede yaşadığınızı öğrenirlerse."

"Nasıl ?" Liza sordu. "DJ nasıl yapabilir? Sahip olduğum hiçbir şey benim adıma değil."

Karl karanlık bir sesle, "Biri yeterince çok isterse yapabilir," dedi. "Bunu benim için yap, tamam mı? Arabanı daireye geri götür ve görüşmeye giderken benimkini al."

Liza boğuldu. "Senin Tesla'n mı? Tabii ki hayır. Onu mahvederim."

"Tesla değil." Karl cebinden bir kalem çıkardı ve peçetenin arkasına bir şeyler yazdı. "VIP müşteriler için orada bir SUV tutuyorum. Bir Ford Expedition ve renkli camları var. Gizlilik için yapılmış. Anahtarları çamaşır odasında bir kancada asılı." Ona peçeteyi verdi. "Burası arabanın park edildiği yer. Lütfen görüşmeye giderken bunu kullanın."

Irina, "Ve diğer zamanlarda da kendinizi bir yere götürürsünüz," diye ekledi.

Liza peçeteyi katlayıp çantasına koydu, kelimelerle ifade edilemeyecek kadar duygulanmıştı. "Teşekkür ederim."

Karl bir kez başını salladı. "Bundan hoşlanmıyorum, ne yaptığınızı da anlamıyorum ama neden yaptığınızı anlıyorum. Eğer bu her neyse onu yapabilseydim

Mercy ve diğerklerinin normal bir hayat sürmesini sağlamak için senin yerinde olmak isterdim. Ancak herhangi bir tehlike kokusu alırsanız, sizi oradan çıkarmak isteriz."

Liza başını salladı, Pastor'un varlığını gizli tutarak onları kandırdığını biliyordu ve bundan nefret ediyordu. Aynı zamanda, bir FBI ajanının izini sürebilecek bir arabaya sahip olmak da muhtemelen iyi bir fikir değildi. Karl'ın izini sürebilecek bir arabaya sahip olmak da öyle.

"Keşif Gezisi'nin izi size kadar sürülemez mi?"

"Hayır. En yetenekli bilgisayar korsanlarının bile bir süre başını kaşıyacağı bir şirketler karmaşam var. Bunu bilmem gerekirdi," diye ekledi Karl kuru bir sesle. "Hackerların içeri girmeye çalışması için yeterince para ödedim."

"Takipçilerden bu kadar mı korkuyorsun?" Liza şimdi Karl ve Irina için endişelenerek sordu.

"Hayır, *dorogaya maya*," dedi Irina. "Karl, onu bizim için korkuttun. Liza, Karl'ın pazarlama şirketi ünlülerle çalışıyor ve reklam filmleri çekiyor. Şirketin bilgisayarında çok etkili bazı kişilere zarar verebilecek pek çok bilgi var. Örneğin adresleri, telefon numaraları, çocuklarının isimleri, henüz piyasaya sürmedikleri ürünler ya da markalar. İyi bir güvenlik gerekli."

"Bu beni daha iyi hissettirdi." Liza ayağa kalktı ve ikisini de yanaklarından öptü. "Teşekkür ederim. Cipinize dikkat edeceğim."

Karl sert bir sesle, "*Kendine dikkat et*," dedi.

"Dikkat edeceğim."

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA
26 MAYIS CUMA, SABAH
8:30

"Bütün bunları sekiz saatte mi yaptın?" Croft, Tom'un Raeburn'ün ofisindeki konferans masasının üzerine yaydığı, gece boyunca yaptığı yüz tanıma aramalarının ürünü olan fotoğraflara bakarak sordu. "Vay canına. Hiç uyudun mu?"

"Biraz," diye yalan söyledi Tom. Bütün gece gözlerini kapatmamıştı, Liza'nın sözleri kafasına balyoz gibi iniyordu. *Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.*

Saatlerce klavyesinin başında çalışmış, ardından koşu bandında koşmuştu. Pebbles'ı yıkamış ve pasta bile yapmıştı ama hiçbir şey işe yaramamıştı.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Bir noktada onun sesini duymayı bırakmış, onun yerine kendi sesini duymaya başlamıştı. *Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.*

Ama o biliyor muydu? Hiçbir fikri yoktu.

"Çoğunlukla yüz tanıma yazılımının çalışmasına izin verdim," diye devam etti. "Adının baş harflerini ve altı yaşında bir oğlu olduğunu bilmek işleri daraltmaya yardımcı oldu."

Raeburn her fotoğrafı inceleyerek, "Demek Kowalski bu," diye düşündü.

"Roland Kowalski," dedi Tom, "uyuşturucu işiyle uğraşırken."

Croft, adamın üç parçalı şık takım elbiseli bir fotoğrafına bakıyordu. "Ve Anthony Ward gayrimenkul geliştirirken."

Tom, "Ofisi Granite Bay'de," dedi. *Sokolov'ların evine çok yakın.*

Raeburn ikinci fotoğraf yığınınına dönerek, "Orada çok pahalı gayrimenkuller var," dedi. "Karısı ve çocukları da mı? Bunları nasıl buldun?"

"Karisının Facebook sayfası," dedi Tom. "Adı Angelina. Altı yaşındaki oğullarının adı Anthony Junior. Ona Tony diyorlar. İki yaşlarında bir oğulları daha var."

Raeburn'ün kaşları kalktı. "Karisının Facebook hesabı kilitli değil miydi?"

Tom omuz silkti.

Raeburn kıkırdadı. "Doğru. Hiçbir kilit seni dışarıda tutamaz."

"Ben öyle bir şey demedim." Ama şifresini kırmak son derece kolaydı. Oğlunun doğum gününü, babasının adını öğrendikten sonra doğum belgesinden bulmak kolaydı. *Amatörler.*

Raeburn, inkârının hiçbir önemi yokmuş gibi elini salladı. "Boş ver. Getirin şu piçi içeri."

"Onun işyerinden başlayacağız," dedi Croft. "İçeri girmemize izin verilmesi daha olası."

Raeburn başıyla onayladı. "Hall ve Summerfield'ı da yanına al. Kolayca içeri gireceğinden şüpheliyim."

Tom bunun üzerine bir adrenalin patlaması hissetti. Ephraim'in Dunsmuir'deki son direnişinden beri böyle bir durumla karşılaşmamıştı. Gerçekten de almak istiyordu.

Bugün biri öldü.

"," dedi Croft. "Başka bir şey var mı?"

Raeburn başını salladı. "Dövme sanatçınız Dixie Serratt'ı koruyucu gözetim altına aldıldım. Genel nüfus içinde zarar görürse Kowalski'yi teşhis edemez. Kowalski'yi getirdiğinizde, onu bir sıraya koyacağız. Kaynağınızın görüntü vermeyi kabul etme ihtimali var mı?"

"Evet. Bunu zaten kabul etti."

"Güzel." Raeburn konferans masasından uzaklaştı ve masasının arkasındaki sandalyeye döndü. "Emirlerinizi aldınız. Beni bilgilendirmeye devam edin."

Koridora çıktıklarında Croft kaşlarını kaldırdı. "Kaynağın kim Hunter? Bize Cameron Cook'u getiren on altı yaşındaki çocuk mu?"

"Hayır." Tom iş telefonunun çalmasıyla daha fazla cevap vermekten kurtuldu. San Francisco alan koduydu. "Ben Ajan Hunter."

"Bu Cameron Cook."

Lafı açılmışken. Tom adımlarının ortasında durdu ve sırtını koridorun duvarına yaslayarak diğerlerinin geçmesine izin verdi. Croft onun yanında durmuş, endişeli görünüyordu. "Cameron," dedi Tom ve Croft başını eğdi, gözlerinde umut dolu bir heyecan vardı. "Nasılsın?"

"İyi değil," diye itiraf etti Cameron. "Bir şey duydun mu? Çok endişeliyim. Hayley her an doğabilir. Çok korkmuş olmalı. Ve Jelibonumu o yerde düşünemiyorum bile."

Tom'un omuzları çöktü. Cameron'ın korkusunu tamamen anlamıştı. "Elimde bazı ipuçları var ama nerede olduğunu gösteren bir şey yok. Başka bir e-posta almışsındır diye umuyordum."

"Hayır. Bazen saatlerce ekrana bakıp tekrar tekrar yenile tuşuna basıyorum."

"Anlıyorum," dedi Tom. Anlamıştı da. Tory öldürüldüğünde de böyle olmuştu. Hiçbir düzgün insanın görmemesi gereken internet forumlarında onun katilini takip etmiş, aşağılık canavarın sanal yüzünü göstermesi umuduyla yenile tuşuna basmıştı. "Yine de sana söyleyebileceğim bir şey yok. Üzgünüm Cameron."

Boğuk bir hıçkırık kulaklarına ulaştı. "Yine de teşekkür ederim. Ben Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim."

", " dedi Tom kararlılıkla. "Söz veriyorum yapmadın. Ama e-postalarını takip etmeye devam et. Belki Hayley ve kardeşi sana başka bir mesaj gönderebilirler." Özellikle de Pastor ve DJ Sacramento'daysa. Tom onların yokluğunda Eden'a kimin baktığını merak ediyordu.

"Umarım öyledir." Cameron ürpererek iç geçirdi. "Bir şey görür görmez seni arayacağım."

"Teşekkür ederim. Dinle Cameron, yanında biri var mı?"

"Annem ve babam. Birkaç ruh sağlığı günü almama izin verdiler ama Salı günü okula dönmem gerektiğini söylediler. Yani ondan sonra e-postalarımı bakamayacağım."

"Eğer izniniz olursa, e-postanıza bir mesaj aldığınızda bana haber verecek bir uyarı koyabilirim. Ancak başka kişisel mesajlar da görebilirim."

"Yap şunu," dedi Cameron çabucak. "Saklayacak bir şeyim yok Ajan Hunter. Hayley'i geri almam gerek. Ona ihtiyacım var. Ve kızıma da."

"Tamam o zaman. Size imzalayabileceğiniz bir form göndereceğim ve sonra bunu yasal olarak yapabileceğim. Şimdi gitmem gerekiyor ama numaram sizde var." Telefonu kapattı ve çaresizce Croft'a baktı. "Ona hiçbir şeyim olmadığını söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum."

"Ama sen değilsin," diye cesaretlendirdi Croft. "Sende bir sürü şey var. Sadece henüz birbirlerine nasıl uyduklarını bilmiyoruz. Ama öğreneceğiz. Haydi. Hall ve Hall ve Summerfield'ı toplamalıyız. Raeburn destek teklif ederse, kesinlikle kabul ederim."

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 26

MAYIS CUMA, SABAH 8:45

"Aman Tanrım." DJ, Smythe'ın banyo aynasındaki yansımasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Bu korkunç bir şey."

Boyanın hatası değildi. Tam olarak söyleneni yapmıştı. Saçı ve sakalı artık koyu kahverengiydi. Tıpkı kutudaki adam gibi. *Peki ben neden bu kadar kötü görünüyorum?*

Kendini beğenmiş bir adam olduğunu düşünmezdi ama bu gerçekten korkunçtu. "Ölü gibi görünüyorum."

Ki bu doğruydı. Teni solgun, yüzü zayıftı. Saçları sarıyken bu kadar belli olmamıştı ama şimdi kesinlikle belli oluyordu. Elmacık kemikleri keskin bir şekilde çıkıktı, koyu renk gözleri *Karanlık. Kara delik karanlığı gibi.*

Bazı insanlar karanlığa gömülmek için yaratılmamıştı. Homurdandı. En azından saçları için.

Ama objektif olarak düşündüğünde, artık kendisi gibi görünmüyordu ve istediği etki de buydu. Saçlarını düzeltti ve bir hevesle aldığı gözlüklerini taktı.

"Fena değil." Karanlıkta daha iyi görünen tek şey olan keçi sakalının kenarlarını okşadı. Boya sarı saçlarını biraz daha sıklaştırmıştı ve Smythes'lerin ecza dolabında bulduğu bir miktar ispiroto ile cildinde kalan lekeleri çıkarabilmişti. Gözlükler mükemmel bir dokunuştı, dikkatleri burnunun ucuna, onları yerleştirdiği yere çekiyordu.

Bakımını tamamladıktan sonra pisliğini temizledi ve poşetledi. Bir gece önce komşularının çöp kutularını dışarı koyduklarını fark etmişti ve çöp kamyonunun gürültüsünü duymamıştı. Çıkarken poşeti onların kutularından birine atacaktı. Artık hiçbir şekilde kişisel çöplerini etrafta bırakmayacaktı.

Başka yabancı ceset de bırakmayacaktı. Ephraim'in yakalanmasına neden olan da buydu. *İnsanları öldürmeyi ve bulunmaları için bırakmayı bırakmalıyım.*

Yine de kendisinin neyi farklı yapabileceğinden emin değildi. Hemşire Gaynor ölmeyi hak etmişti. Hastalarının ve işverenlerinin güvenini sarsmıştı. Zorbalık yapmıştı.

Bayan Ellis de bunu hak etmişti. Muhtemelen hayatında hiç hayır denmemiş meraklı bir işgüzardı. Kadınlara tasma takılmadığında ve ev işleriyle meşgul olmadıklarında böyle oluyordu. Dedikoducu olurlar, pencerelerinizi dikizlerler ve koltuk dedektifliği yaparlardı.

Bay Smythe, şimdi . . . DJ onu öldürmek zorunda kaldığı için pişmanlık duyuyordu. Ama adam sadece kendi işine baksaydı, hâlâ hayatta olacaktı. Cesedini saklamak

Çünkü cesetlerin imhası için artık Kowalski'ye güvenemezdi.

Kowalski'nin bir tür parçalama makinesi olmalıydı, çünkü cesetler ortadan kayboluyordu. Yerde yarım düzine rakip çete üyesi ölü bulunsa bile. Kowalski'nin onları nereye koyduğunu hep merak etmişti.

Bayan Smythe'ın eve döndüğünde kocasını bulmak için dondurucuya bakmayı düşünmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu. Belki de o donmuş etlerin bir kısmını sandıktan çıkarıp mutfaktaki dondurucuya koymalıydı. Böylece bir süre sandığı açmasına gerek kalmazdı.

Bu ona zaman kazandıracaktı, özellikle de Bayan Smythe'ın eve geleceği Salı gününe kadar bu işi bitiremezse. Neyse ki henüz aramamış, bunun yerine her gün birkaç mesaj göndermeyi tercih etmişti. O sabah Nelson'ın kilitli telefonunun ekranında birkaç yeni mesajın belirdiğini fark etmişti ve onlara cevap vermeye çalışması gerekiyordu, yoksa evin hanımı seyahatini yarıda kesip eve erken gelebilirdi.

DJ, Smythe'ın yüzünde dondurucu yanığı olmamasını umuyordu. Buz kristalleri oluşmuşsa telefonunun kilidinin hâlâ açık olup olmayacağından emin değildi. Umarım bunun bir önemi olmazdı, çünkü umarım buradan bir an önce çıkacaktı.

Olaydan sonra çekilmiş videoları izleyerek çok fazla zaman kaybetmişti. Kamerayı Smythe'ın Wi-Fi'na eklemişti, bu da fiziksel olarak yatak odasında olmadığı zamanlarda görüntüyü gerçek zamanlı olarak izlemesini sağlıyordu ama bu yine de savunma yapmak demektir. Güç eğrisinin önüne geçmenin zamanı gelmişti.

İyi bir gece uykusundan sonra, elinde değerli bir bilgi olduğunu fark etmişti: Daisy Dawson'ın iş yeri. Diğer herkes ya adreslerini lanet olası şirketlerin arkasına saklamıştı ya da Sokolov'lar gibi 24 saat güvenlik görevlileri vardı.

Daisy, Sacramento'nun merkezindeki bir radyo istasyonunda çalışıyordu. Şu anda yayındaydı, yani oradaydı. Programı saat 10'da bitiyordu, o yüzden kıçını kaldırması gerekiyordu.

İşten çıkarken onu vuracaktı. Şansı yaver giderse, onu öldürecek ve sonra tek yapması gereken Gideon, Mercy ve Amos'u

Cenaze. Ve eğer hayatta kalırsa, Gideon hastaneye koşacaktı. *Oradan eve kadar onu takip edebilirim.*

Sonra, sonunda, o pislik kız kardeşini ziyaret edecek. *Ve sonra ikisine de sahip olacağım.*

GRANITE BAY, CALIFORNIA
26 MAYIS CUMA, SAAT 12:00

"Vay canına." Croft, Büro'nun tahsis ettiği SUV'un direksiyonundan Anthony Ward -nam-ı diğer Roland Kowalski- ve karısı Angelina'nın ev olarak kullandıkları malikâneye baktı.

Ward'ın iş yeri fiyaskoyla sonuçlanmıştı. Resepsiyon görevlisinin söylediğine göre Bay Ward içeri girmemişti. Onlara Bay Ward'ın isterse kendilerini arayacağını ve arama izinleri olmadığı sürece binadan çıkmalarını, aksi takdirde güvenliği arayacağını söylemişti.

Tom'un bu ev ziyareti için beklentileri düşüktü. Anthony Ward çoktan saklanıyor olmalıydı. Ya da bir mazeret uyduruyordur. Ama belki Bayan Ward'a ulaşabilirlerdi.

Croft büyük araba yoluna dönerken göz ucuyla Tom'a baktı. "Sanırım bu tür yerler senin için eski moda."

Wards'ın evi eski bir malikâneyi andırıyordu. "Bunun gibi birkaç tane görmüştüm. Eski takım arkadaşlarımdan çoğunun böyle elektrikli çitleri ve güvenlik görevlileri olan malikaneleri vardı."

"Neden yapmıyorsun?" Croft sordu. "Böyle bir şeye sahip olabilecekken neden Rocklin'de bir dubleks satın aldığınızı merak ettim."

"bir şey istememiştim."

Bakışları inanmaz bir hal almıştı. "Ne istiyordun o zaman?"

"Üvey babamın büyüdüğü evde yaşıyordum. Yandığında aynı temel üzerine yeniden inşa ettik. Burası bir ev. Bir malikane değil. Ben de öyle bir şey istedim."

"Ama dubleks?"

"Mahalleyi sevdim," dedi savunmacı bir tavırla. "Orada gülümseyebileceğiniz ve çocuklarına limonata alabileceğiniz gerçek aileler var."

Gülümsedi. "Berbat olmasına rağmen."

O da gülümsedi, Çarşamba günkü konuşmalarından bu detayı hatırlamasına şaşırmamıştı. "Yine de."

"Ama daha fazlasını karşılayabilirdiniz."

"Liza yapamazdı." Kelimeleri geri çağıramadan ağzından çıkmıştı.

Croft'un kaşları kalktı. "Liza yapamaz mıydı? Evi seninle birlikte mi satın aldı?"

"Hayır. Ama benden kiralayacağı konusunda anlaşmıştık ve karşılayabileceği bir yer olmasını şart koşmuştu. Biz Chicago'dan buraya gelirken saatlerce mahalleleri ve kira değerlerini araştırdı. Dupleksi internetten buldu."

Ve hiç itiraz etmemişti. Onun duvarın diğer tarafında olduğunu bildiği için o kadar minnettardı ki Sacramento'ya vardıklarının ertesi günü dupleks için bir teklif yapmıştı.

"Ama güvenlik istemiyor musunuz?"

Omuz silkti. Adresini şirket katmanlarının arkasına saklamak onun kitabına göre iyi bir güvenlikti. "O kadar da tanınabilir biri değilim. Dün Yuba City'deki adam nadir değildi ama çok sık da olmuyor. Hayranlarım da özel hayatım dışında bir tehdit oluşturmuyor."

Croft sevgiyle başını salladı. "O polisin çocuğu için zaten bir şey imzalamıştın, değil mi?"

"Evet. Liza'nın-" Sözleri tökezleyerek durdu ve Croft'un fazla anlayışlı bakışları karşısında yanaklarının ısındığını hissetti.

"Liza'nın mı?" Croft sordu.

"Buraya ilk taşındığımızda birkaç basketbol topu almıştı. Bir hayır etkinliğinde tanıştığım bazı çocuklar için. Kötü muamele görmüş evlerden gelen çocuklara yardım etmek için para topluyorlardı. Liza imzalı bir şeyler verip veremeyeceğimi sordu ve bana yerel bir spor malzemeleri mağazasında basketbol toplarında indirim olduğunu söyledi. Dört düzine satın aldı."

"Dört düzine basketbol topu mu?" Croft güldü. "Nereye koydu onları?"

"Boş yatak odamdaki dolapta," dedi alaycı bir ifadeyle. "Yarısı hâlâ orada ve kapısını açmaya korkuyorum. Teneke kutudaki yılanlar gibi." Ellerini bir patlamamış gibi açtı. "*Boing*. Başımdan aşağı yağıyorlar ve o gülüyor."

Güldü. *Güldü*. Çünkü o gitmişti ve artık gülmüyordu.

Ön kapının yanındaki dairesel araba yolunda durmuş olan Croft, tüm dikkatini ona vermek için koltuğunda döndü, o da yoluna devam etti.

"Her neyse, basketbol toplarını bağışladı ve organizasyon bunların bir kısmını açık artırmayla sattı. Diğerlerini de en çok çekiliş bileti satan çocuklara ödül olarak vermişler."

Croft başını eğerek onu inceledi. "Basketbol toplarını kendisi mi aldı?"

Başını salladı, o tartışmayı çok iyi hatırlıyordu. "Kredi kartımı söyledim ama inat etti. Birikmiş parası olduğunu ve iyilik yapmak istediğini söyledi." Boğazı düğümlendi. "Keşke ben çocukken bana yardım edecek böyle bir kuruluş olsaydı dedi."

"Biyolojik babanı biliyor o zaman?" "Evet.

Tüm ailemi tanıyor."

O benim ailem.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Tekrar boğazını temizledi. "Angelina Ward hakkında konuşalım. Liderlik etmek ister misin?"

"Hayır. Senin görünüşünü daha çok sevebilir. Bu sabah kötü polis ben olacağım."

"Sadece bu sabah mı?" Tom alay etti.

"Kapa çeneni," dedi, ama bariz bir şefkatle. "Bana karşı büyüyorsun, evlat."

"Şöyle yapalım. Sanırım bizi içeri almak istemeyecektir ama ben kirpiklerimi falan kırıştırırım."

"Bize hiçbir şey söylemeyecek ve eğer içeri izin verirse şok olacağım. Ama içeri girmemize izin verirse, izini sürebileceğimiz herhangi bir şey için tetikte olun.

kocası. Bu bazen bir kenara koydukları bir otel broşürü ya da buzdolabına yapıştırdıkları bir not kadar basit olabiliyor."

Kapılarını bir hizmetçi açtı. "Avukatları kabul etmiyoruz." Kapıyı kapatmaya başladı.

Croft rozetini çıkararak elini kapıya dayadı ve ilerlemesini durdurdu. "Özel Ajanlar Croft ve Hunter, Bay Ward'ı görmeye geldik."

Hizmetçinin gözleri büyüdü. "O-"

"Hepsi bu kadar Carmela." Sözler, beline kadar uzanan siyah saçlı, lekesiz beyaz bir pantolon giyen bir kadın tarafından kesik kesik söylendi. "Lütfen görevinizin başına dönün." Hizmetçi gittiğinde, Angelina Ward onlara açık bir kinle baktı. "Mülkümden defolun."

Tom gülümsedi. "Hanımefendi, biz sadece kocanızla konuşmak istiyoruz.

Hepsi bu." Angelina'nın çenesi kalktı. "Şu anda işte."

"Hayır, aslında değil," dedi Tom. "Biz oradan yeni geldik."

"O burada değil. Gidin yoksa sizi haneye tecavüz ve tacizden şikâyet edeceğim."

Tom gözlerini devirmek istedi ama gülümsemesini korudu. "Biz sadece onun iş ortaklarından biri hakkında bilgi almaya çalışıyoruz. Belki onu tanıyorsunuzdur? Roland Kowalski?"

kadının burun delikleri genişledi ve çenesi gerildi. "Git. Derhal."

"Anne?" diye sordu küçük bir çocuk sesi kararsızca.

Angelina kapının arkasına saklanmış olan çocuğa dönerken bir anda hırçnılıktan sıcak bir anneliğe dönüştü. "Her şey yolunda. Bu insanlar satıcı ve gidiyorlar."

Çocuk, "Gitmelerini sağlayacağım," dedi ve Tom çocuğun çenesinin tıpkı annesininki gibi kalktığını hayal edebildi.

"Hayır, tatlım. Bırak bunu annen halletsin."

"Polisi ara anne. Öğretmenim öyle söyledi. Onları arayacağım. Numarayı biliyorum-911."

"Akıllı çocuk," dedi Croft ve Angelina ona ters ters

baktı. "Git Carmela'yı bul, bebeğim."

Küçük bir ayak tepindi. "Ben bebek değilim."

Angelina küçük öfke nöbetini görmezden gelerek, "Kurabiyeleri var," dedi. "Çikolata parçacıklı."

"Tamam!" Çocuk koştu, kurabiye iyiliğine doğru koşarken adımları giderek yumuşadı.

Angelina dişlerini göstererek onlarla yüzleşmek için geri döndü. "Gidin."

Tom ölçülü bir adım geri çekildi. "Oğlunu koruman gerekirdi.

Tüm saygımla."

"Öyleyim," diye hırladı. "Senin gibilerden."

"Kocanın ne biliyorsun," dedi Tom yumuşak bir sesle. "Ne tür düşmanlar edindiğini biliyorsun. Seni onun düşmanlarından biri hakkında uyarmaya çalışıyoruz." Bunun doğru olup olmadığını henüz bilmiyordu ama köşeye sıkışırsa DJ'in Kowalski'nin ailesine düşman olacağından hiç şüphesi yoktu. "Adı DJ Belmont. Onu John Derby olarak tanıyor olabilirsiniz. Daha önce de öldürdü ve yine öldürecek. Sakın çocuğunuzu bağışlayacağına inanma hatasına düşmeyin."

Kadın sığ nefes alıyordu, gözleri bir an için korkuyla titredi ve sonra yüz ifadesini değiştirdi. "Sana kibarca sordum. Şimdi polisi arıyorum."

Tom onun gökyüzüne doğru hızlı bakışını takip etti ve kapının üzerine monte edilmiş güvenlik kamerasını fark etti. *Kocasının onu dinlediğini biliyordu.* "Aklınıza bir şey gelirse ya da bu adamın size ya da küçük çocuklarınıza zarar vereceğinden endişe ederseniz lütfen bizi arayın." Ona kartını verdi ve onun kartı parçalara ayırmasını izledi.

Ama parçaları kapalı bir yumrukta sıkılı tutuyordu. Numarasını daha sonra yeniden oluşturabileceğini umuyordu. Şimdilik bu kadarı yeterli olmalıydı.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler," dedi. "Sizi rahatsız ettiğimiz için özür dileriz ama bu adam çok tehlikeli." Bir kez daha gülümsedi. "Ve oğullarınız çok küçük."

Kapı çarpıldı ve Croft omuz silkti. "Hadi gidelim." Cipun içinde kemerini taktı ve ona döndü. "Eee?"

"İzleniyordu. Başının üzerinde bir kamera vardı."

Croft başını salladı. "Bunu ben de fark ettim. Sence kartının o parçalarını birbirine mi bantlıyor?"

"Umarım öyledir. Yine de onları kızartıyor olabilir." Saatini kontrol etti ve bir karar verdi. "Dönüş yolunda Sokolov'ların evine uğrayabilir miyiz?"

Croft motoru çalıştırdı. "Elbette, ama neden?"

İç çekti. "Liza'nın bugün Abigail'le dersi var." "Hâlâ telefonlarına cevap vermiyor mu?"

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var. Boğazını temizledi. " gibi bir şey."

Sokolov'ların evi alışılmadık derecede sessizdi. Hayata dair tek kanıt, Mercy ve FBI koruması başka bir yerdeyken Karl'ın onları koruması için tuttuğu güvenlik görevlisiydi.

İrina kapıyı açtı. "Kendisi burada değil. İstersen içeri girip kontrol edebilirsin."

"Hayır." Tom içini çekti. "Sana inanıyorum."

İrina'nın ifadesi yumuşadı. "Güzel. Yorgun görünüyorsun, Tom. İçeri gel ve biraz çay iç."

"Şimdi olmaz. Croft beni SUV'de bekliyor. Ama teşekkür ."

"Size teşekkür etmesi gereken benim. Raphael bana Mercy'nin doğum günü konukları için güvenli araçlar sağladığınızı söyledi. Buna tahmin ettiğinizden daha çok minnettarız. Raphael bunu kendisi düşünemediği için kendini tekmeliyor."

Tom gülümsemeyi başardı. "Aklında biraz şey var." Bir kez daha denemesi gerekiyordu. "Liza bugün dönüyor mu? Abigail'in derslerine yardım etmiyor mu?"

"Amos bugün Abigail'i evde tuttu. Rafe öyle yapmasını söyledi."

Tom kaşlarını çattı. İrina'nın ona söylemediği bir şey vardı. "Liza nerede?" İrina başını sallayınca Tom pencerenin açıldığını duyarak yukarı baktı. Zoya ona doğru baktı. "Paylaşmak ister misin?" diye seslendi.

"Hayır," diye karşılık verdi. "Takip çizgisinde yürüyorsunuz, Ajan Hunter."

Tom bir karşılık verdi. Çünkü kız haksız değildi. "Ama o iyi mi?" diye sordu İrina'ya.

İrina'nın gülümsemesi hüzünlüydü. "Zamanla iyi olacak. Ama neden onu rahatsız edip durduğunu sorma ihtiyacı hissediyorum. Seni uzun zamandır tanımıyorum ama

Senden geri çekilmeni isteyen bir kadının üzerine atlayacak türden bir adam gibi görünmüyorsun."

Tom irkildi. Ağzını açtı, sonra nasıl cevap vereceğini bilemediği için tekrar kapattı.

Onun kolunu okşadı. "Bunu bir düşün. Sonra daha ayrıntılı konuşuruz.

Kendine iyi bak." Sonra da kapıyı yüzüne kapattı. Adam güçsüz bir şekilde SUV, her adımında Croft'un bakışlarını hissediyordu. Arabaya bindi ve kapıyı kapattı. "Sorma. Lütfen," dedi ve emniyet kemerini taktı. "Hadi geri dönelim.

Ofise, tamam mı? Kowalski ile ilgili sonraki adımlarımızı belirleyebiliriz."

"Tamamdır." Araba yolundan geri geri çıkmaya başlamıştı ki Tom'un iş telefonu çalmaya başladı. "Şimdiye kadar sahip olduğum en popüler ortağımın," dedi.

Tom kaşlarını çatı. "Ben Gideon."

Croft cipi durdurdu ve park konumuna aldı. "Cevap verin. Hoparlörü açın lütfen."

Tom onun Gideon'a daha fazla Eden bilgisi verdiğini düşünüp düşünmediğinden emin değildi ama itiraz etmedi. "Croft'la birlikteyim," dedi selamlayarak. "Hoparlördesiniz."

"Biri Daisy'yi radyo istasyonundan çıkarmaya çalışmış," dedi Gideon, sesi titreyerek.

Croft'un ağzı gerildi. "Ne oldu, Gideon?"

"Bu sabah onu işe ben götürdüm. Tüm bu DJ Belmont meselesi beni çılgına çevirdi. Yaklaşık bir saat önce bir adam aradı ve Poppy'nin hâlâ karakolda olup olmadığını sordu."

Tom Croft'a, "Poppy Daisy'nin radyo adı," diye açıkladı.

Croft gözlerini devirdi. "Biliyorum. Ben bir dinleyiciyim. Devam et, Gideon."

"Resepsiyon görevlisine Daisy'ye telefon gelirse bana haber vermesini söylemiştim. Daisy bir ay önce Belmont'u vurdu. Eğer bunu biliyorsa, onun da peşine düşecektir."

"Ya da sana ulaşmak için onu kullanabilir," diye mırıldandı Croft. "Ve senin aracılığınla Merhamet etmek için."

"Evet," diye ısırdı Gideon. "Bunu ben de anladım. Öngörülebilir gelecekte Daisy'nin Velcro'su olmamanın bir başka nedeni. Adam hiçbir yere varamadı.

resepsiyonistle konuştum, o da aramayı kayda aldı. Kontrol ettim ve bir brülörden geldiğini gördüm. Bir saat sonra bir buket çiçek geldi. Kartta, geçen hafta programda yer verdiği hayır kurumlarından birinden geldiği yazıyordu."

"Ama değiller miydi?" Tom sordu.

"Hayır, aradım çünkü içim içime sığmıyordu ve çiçekler de tam zamanında gelmişti. Yardım kuruluşu, Daisy'nin seslenişini takdir ettiklerini ancak çiçeklerin kendilerinden gelmediğini söyledi."

"Ve sonra?" Tom cevabın hoşuna gideceğini sanmıyordu.

"Ve sonra çıldırdım. Çiçekleri çöp kutusuna götürdüm ve içine attım."

Croft yüzünü buruşturdu. "Peki ya sonra?"

Gideon'un kahkahası acıydı. "Ve sonra o piç beni lanet olası bir Lexus'tan vurdu."

Tom, Croft'la gergin bir bakış paylaştı. "Belmont mu? Sana vurdu mu?" diye sordu, çünkü Gideon hâlâ konuşuyordu. Demek ki o kadar da kötü yaralanmamıştı.

"Yelek."

Croft'un yanakları öfkeyle kızardı. "Orospu çocuğu. Seni göğsünden mi vurdu?"

"Evet. Moraracak ama yaşayacağım. Silahımı çektim ama o uzaklaştı ve ateş etme riskini göze alamayacak kadar çok yaya trafiği vardı. İhbar ettim ama plakalar yine sahteydi. Marin County orijinal plakayı altı ay önce aynı renkte bir Lexus'a vermiş."

Croft, "O halde özel vatandaş bilgilerine erişimi var," dedi. "Sürpriz değil."

"Hayır, ama aynı zamanda görünüşünü de değiştirdi. Her şey o kadar hızlı oldu ki istasyonun güvenlik kayıtlarını izleyene kadar fark etmedim. Saçını siyaha boyamış. Keçi sakalı da var. Sol kolu askıdaydı, yani hala yaralı. Molina BOLO'yu güncelleyeceğini söyledi."

"Yola çıkmamız gerek, Gideon," dedi Croft. "Oradan çıkmak için bir araca ihtiyacın var mı?"

"Hayır. Bir süre burada bekleyeceğiz. Molina bizi alması için bir Büro nakil aracı ayarladı. Teslimat minibüsü olarak gizlenecek ve

Böylece sürünerek içeri girip saklanabiliriz. Bu adamdan nefret ediyorum," diye bitirdi.

" tek sen değilsin." Croft aramayı sonlandırdı. "Geri dönelim. Yapacak işlerimiz var."

NINETEEN

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 26
MAYIS CUMA, SAAT 12:15

DJ otoyoldan çıktı ve hayvanat bahçesine doğru ilerledi. Orada trafikte kendini kaybedebilirdi. Kimsenin onu takip etmediğinden emin olduktan sonra,

Bir ara sokağa girdi, direksiyonu demir gibi kavrayan elini bıraktı ve koltuğa yaslandı.

Aman Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Çılgılık atmak istedi. Ama bağırmadı, onun yerine derin, eşit nefesler alarak kendini sakinleştirmeye çalıştı.

Daisy'nin turuncu Beetle'ının otoparkta olmadığını fark ettiğinde hayal kırıklığına uğramıştı ama Daisy canlı yayında olduğu için içeride olduğunu biliyordu. Binadan çıkmadığında da sinirlenmişti ama yine de iyiydi. Mantıklı davranmıştı. Düşünce odaklı. Duyguları kontrol altındaydı.

Lanet resepsiyonist ona "Poppy" için bir mesaj bırakmasını ve en kısa zamanda onu arayacağını söylediğinde, sadece hafifçe sinirlenmişti.

Ona çiçek gönderme fikri aklına geldiğinde hâlâ akli başındaydı ve çiçekleri almak için kapıya geleceğini umuyordu ama başka bir kadın gelmişti. Muhtemelen ona mesaj bırakmasını söyleyen sürtük resepsiyonistti.

Yine de çiçekler işe yarayabilirdi. Onu istasyondan çıkarken caddenin karşısından fark edebilirdi. Ayrıca, çiçek aranjmanı o kadar büyüktü ki görüşü bozulurdu. Onu vurduğunda göremezdi.

Gideon Reynolds'ı istasyondan çiçekleri taşıırken, çocukluğunda bile hep olduğu gibi ukala ve kibirli bir şekilde görmeyi beklemiyordu. Ve sonra Gideon Reynolds çiçekleri vazosuyla birlikte çöp kutusuna atmıştı.

Aklına, Edward McPhearson'ı kafasını kendi örsüne çarpacak kadar sert bir şekilde ittikten sonra kanlar içinde kalan on üç yaşındaki Gideon'un görüntüsünün gelmesini beklemiyordu. O kadar sertti ki McPhearson ölmüştü.

Ve DJ'in onu yastıkla boğarak öldürdüğü anda Gideon'un yüzünün Waylon'inkine dönüşmesini beklemiyordu.

İçinde patlayan öfke kabarmasını ya da ardından gelen silah sesinin bastırılmış *patlamasını* kesinlikle beklemiyordu. Sanki ele geçirilmiş gibiydi, hareketleri kendisine ait değildi.

Gideon göğsünü tutarak çöp konteynerine doğru sendeledi ve DJ bu öfkenin içgüdüsel bir sevince dönüştüğünü hissetti.

Yapmıştı. Gideon Reynolds'u öldürmüştü. Şerefsiz sonunda bedelini ödemişti.

Ama sonra adam göğsü kabararak ayağa kalktı. Çünkü hâlâ nefes alıyordu.

Nefes alıyorum. Gideon nefes almayı hak etmiyordu. Ölmesi gerekiyordu.

On yedi yıl önce Edward McPhearson'ı öldürdüğünde de ölmesi gerekiyordu.

Tıpkı DJ'in babasının Gideon'un kaçmasına yardım ettiği için ölmesi gibi.

DJ, Waylon'ın son nefesini verirken gözlerindeki bakışı hatırladı.

Korkuyu.

Suçluluk duygusu.

Kabul.

Çünkü Waylon ölmeyi hak ettiğini biliyordu.

Bir ses zihnindeki fırtınayı yarıp geçti, bir feryat, bir hayvan uluması. DJ bir an için bu sesi çıkaran şeyin ne olduğunu merak etti. Ta ki fark edene kadar.

Benim. Şoka giren DJ ağzını kapattı, tüm vücudu titriyordu. Yüzü ıslaktı.

Kahretsin. Ağlıyordu. Hıçkırıyordu.

On üç yaşına bastığı günden beri ağlamamıştı. Edward McPhearson onu demirci dükkanına yeni sahibi olarak kabul ettiğinden beri.

Çırak. Kendisiyle çok gurur duyuyordu. Edward yapana kadar.

DJ gözlerini kapattı, eli hâlâ ağzına sıkıca bastırılmıştı ve boğazından dökülmeye devam eden çığlıkları boğuyordu.

Canım yanmıştı. Tanrım, nasıl da acıtmıştı.

Pastor'a söylediğinde, o piç gülümsemişti.

Gülümsemişti. Ve DJ'e bir Kurucu Yaşlı'nın sevgisinden onur duyduğunu söyledi.

Aşk. Aşk diye bir şey yoktu.

DJ bunu biliyordu çünkü hâlâ kanlar içinde babasına gitmişti. Hâlâ şoktaydı ama babasının bunu düzeltebileceğine inanıyordu. Yardım edeceğine. Bunu düzeltebileceğine.

DJ babasına Edward'ın ne yaptığını anlatırken Waylon'ın yumrukları sıkılmıştı, babasının hatırı sayılır kaslarının her biri sertleşirken vücudu birini parçalamaya hazırlanıyor gibiydi. Ama sonra Waylon nefes verdi.

Ve DJ'e bunun kabullenilmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. Yapabileceği hiçbir şey olmadığını. Edward ondan bı kacaktı ve yakında bir başkası olacaktı.

DJ o gece babasının evinden ayrılmış ve dört yıl sonra onu öldürene kadar bir daha geri dönmemişti. Pastor'un evine geri dönmüştü çünkü gidecek başka bir yeri yoktu.

Ve ertesi gün Edward'a geri döndü. Çalışmak için. Çünkü o Edward'ın çırağıydı ve çıraklar böyle yapardı. Çalışırlardı.

Ama yaptıkları tek şey çalışmak değildi.

Waylon yanılmıştı. Edward ondan bıkmamıştı. Ta ki Gideon dört uzun yıl sonra on üç yaşına gelene kadar.

Sonunda bitecekti. Yeni bir çırak olacaktı. DJ bir demirci olacaktı.

Edward Gideon'u yatağına götürecekti. Öyle demişti. DJ'in artık "çok yaşlı" olduğunu söylemişti. Hatta eğer isterse DJ'in de katılabileceğini söylemişti.

DJ bunu istememişti. Ama bir başkasının onu Edward'dan almak zorunda kalacağı için mutluydu.

Ama öyle bir şey olmadı. *Gideon* oldu. *Gideon* tecavüze uğramamıştı, çünkü karşı koymuştu.

Gideon Edward'ı öldürmüştü. Ve bundan kurtulmuştu.

DJ'in kendi çöp parçası babası yüzünden. Boğazını tırmalayan uluma azalmış, yerini iniltilere bırakmıştı.

Waylon'ın kamyonetinin kasasında, yumruğuna geçirdiği çelik bir pençeyle siyah saçlı bir çocuğun yüzünü aceleyle parçaladığına tanık olduğunda bunu anlamamıştı. Göğsündeki dövmele deriden geriye sadece bir parça kalmış, tendonlar ve kemik çoğunlukla görünür haldeydi. Çocuğun gözleri yoktu.

Şimdi, on yedi yıl sonra, DJ babasının bunu neden yaptığını anlıyordu - çünkü Gideon'un gözleri yeşildi ve Waylon ona uygun gözleri olan bir çocuk bulamamıştı. Şimdi, on yedi yıl sonra, DJ babasının isimsiz çocuğun göğsüne Gideon'a benzemesi için dövme yapmış olması gerektiğini fark etti. Babası Eden'deki ilk dövme sanatçısıydı. Ne de olsa DJ'in dövmesini de o yapmıştı.

Şimdi, on yedi yıl sonra, her şeyin bir saçmalık olduğunu biliyordu çünkü Gideon ölmemişti. Kaçmıştı.

Ama sonra DJ o kadar şok olmuştu ki, tüm mantığı aklından uçup gitmişti. Daha sonra "yerleşkeden çok uzaklaştıkları" için "kurtlar tarafından yutulan" Edenlilerin tüm sakatlanmalarından sorumlu olduğunu öğrendiği pençeyi ilk kez görmüştü. Gerçekte sorgulamışlar, karşı çıkmışlar ya da kaçmaya çalışmışlardı.

Edward McPhearson'ı öldürdüğü için aldığı cezadan kaçtıktan sonra kaybolan Gideon'u aramaya çıkmıştı. Herkes arıyordu - gecenin bir vakti kamyonuyla birlikte ortadan kaybolan babası hariç herkes. Pastor onlara Waylon'un orman yolunu aradığını söylemişti.

DJ ona inanmıştı - ta ki nehrin yakınındaki ormanda babasının kamyonetine rastlayana kadar. Gideon'un annesi kamyonetin kasasının bir köşesine kıvrılmış, hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Babası başını kaldırmış, vahşi gözlerle bakmış ve DJ'i gördüğünde en az DJ'in onu gördüğü kadar şaşırmıştı.

Ve o savunmasız şok anında, Waylon'ın yüzünde suçluluk duygusu parlamıştı, şafağın loş ışığında kristal berraklığında.

Ne yapıyorsun? ?

Ormanda dolaşıyorum. Eve git, DJ. Pastor'a geri dön.

Ama DJ şüphelenmiş ve kilometre sayacını kontrol etmişti. Waylon Eden'den son yolculuğuna çıktığından beri iki yüz milden fazla yol kat etmişti. DJ bunu biliyordu çünkü Waylon'ın kamyonetini çalışır durumda tutmakla görevlendirilmişti. Eski aracın her somununu ve civatasını biliyordu.

Ormanın etrafında 200 mil araba sürmüş olamazsın. Şehre gittin. Neden?

Waylon o sırada yutkundu, her tarafı kan ve irinle kaplı grotesk bir görüntüydü. *Evine git.*

Hayır. Söyle bana. Ve sonra korkunç bir düşünce geldi. Sen

Ona yardım etmek mi?

Babasının suçlu ifadesi DJ'in ihtiyaç duyduğu tek cevaptı. *Neden?* talep etmişti. *Neden ona yardım ettin?*

Waylon ona acınası bir şekilde bakmıştı. *Çünkü sana yardım edemem,* demişti.

McPhearson'la. DJ, Gideon'un demirciyle neden kavga ettiğini çok iyi biliyordu.

Neden bana yardım etmiyorsun? Acı dolu bir çığlıktı. Tıpkı şu anda yaptığı gibi.

Onlar bir şeyler biliyor. Ben bir şeyler yaptım. Waylon gevezelik ediyordu. İtiraf etmek dışında.

Ve sonra her şey yerine oturdu. Büyük, kötü infazcı babası Edward McPhearson'ın onun hakkında söyleyeceklerinden korkuyordu. O piçin ortaya çıkaracaklarından korkuyordu. Waylon'ın Edward'dan duyduğu korku, oğluna duyduğu sevgiden daha güçlüydü.

Beni ona sen verdin, diye hatırlıyordu DJ, kuru gözlerle ve çelik gibi bir sesle.

Başka seçeneğim yoktu.

Seçme şansın vardı. Her zaman bir seçeneğin vardı. Sadece beni seçmedin.

Beni . Sana yardım etmek istedim ama yapamadım.

Yani ona yardım mı ettin? DJ, artık Gideon'a ait olmadığını bildiği cesedi göstererek kelimeleri tükürmüştü. Onu neden şehre götürdünüz?

Waylon'ın bakışları cesede . Biz oraya vardığımızda ölmüştü.

Onu fena dövdüler.

Sanki bu ihaneti bir şekilde daha iyi yapıyordu. Kabullenmesi daha kolay.

DJ yumruklarını sıkarak öne çıkmıştı. Peki ya ölmeseydi? Sen ne yapardın?

Babasının sessizliği bir kez daha ona cevap oldu.

Gitmesine izin vermeliydin. Onu serbest bırakırdın.

Acı gerçek buydu. Babası Gideon Reynolds için Papaz'ın gazabını göze almıştı. Kendi etine ve kanına karşı hissetmediği bir suçluluk ve sorumluluk duygusu yüzünden.

"Ama benim için değil," diye fısıldadı DJ arabanın sessizliğine. Waylon onun suçlamasını kabul etmemişti. Sadece kamyonun kasasından atlamış, cesedi parçalanmış ve tanınmaz halde bırakarak nehre girip kan ve vahşeti temizlemişti.

DJ, Waylon'ın ölmesi gerektiğini o an anlamıştı. Şimdi, bunca yıl sonra, Waylon'ın son anlarını zihninde yeniden canlandırıyor ve o piçi öldürdüğü için çok mutlu oluyordu.

Gideon'un kaçışının üzerinden on yedi yıl geçmişti ve DJ şimdi de en az o zamanki kadar öfkeliydi. Gideon'un yüzünü görünce . . . Kendini kaybetmişti. Farkında bile olmadan silahını Gideon'un göğsüne doğrultmuştu. Ve ateş etti.

Ama o piç ölmemişti.

Bugün değil, dedi kendi kendine. Bugün ölmemişti. Ama ölecekti.

DJ'in nabızı yavaşlıyor, zihni yavaş yavaş yeniden berraklaşıyordu.

O ölecek ama önce Mercy'nin ölmesi gerekiyor. Mercy daha büyük bir tehditti. Gideon Waylon'ın utancıydı ve Waylon bedelini ödemişti. Mercy ise

DJ'in . Onu öldürdüğünü ve cesedini gömdüğünü iddia etmişti. Onu öldürdüğünü düşünmüştü. Tıpkı Waylon'ın yalan söylediği gibi Pastor'a söylemişti. Ama DJ'in daha iyi bir nedeni vardı. Bir görgü tanığı tarafından kovalanmıştı.

İşi bitirebilir.

Waylon onu terk ettiğinde Gideon'un hâlâ nefes aldığını biliyordu. Waylon, Gideon'un kaçmasını *istemişti*.

Ben babam gibi değilim. Hiçbir yönden. Yalan söylediği ve şimdi Pastor'un Mercy'nin hayatta olduğunu öğrenmesine izin veremeyeceği gerçeği dışında. Papaz onu yalancı olarak damgalayacak ve yaşlı herifin ezberlediği erişim kodlarını ona asla söylemeyecekti.

Böylece daha önce yaptığı plana geri dönmüş oldu. Mercy'nin ölmesi gerekiyordu.

Ama şimdi Gideon ve Daisy Dawson alarında olacaktı, çünkü beyni aptaldı ve Gideon'un yüzünü görünce tepki vermişti. Onu bir ay önce, Dunsmuir'deki o gün net olarak görmemişti. Ephraim ve Mercy'yi öldürmeye odaklanmıştı. Ve sonra Daisy onu vurmuştu.

"Ama sen işini bin kat daha zorlaştırdın," mırıldandı kendi kendine. "Siktir."

Şimdi polisler bir Lexus arıyor olacaktı. Başka bir arabaya ihtiyacı vardı ama şimdilik plakayı değiştirecek ve silahını yakınında tutacaktı. Şu anda başka bir araba çalma riskini göze alamazdı. Bayan Smythe eve dönene kadar kimse Lexus'un kaybolduğunu bildirmeyecekti. Bugün çalabileceği herhangi bir araç hakkında aynı şeyi bilmiyordu.

Jöle gibi hissettiği bacaklarının üzerinde Lexus'tan indi. Destek için arabaya tutunarak bagajı açtı, eşleşen iki plaka buldu ve onları o sabah yaptığı sahte plakalarla değiştirdi.

Sonra bitkin ve acı içinde Smythe'ların evine doğru yola koyuldu. Baş ağrıyordu, kolu ağrıyordu. Vücudu ağrıyordu.

Saklanmak için güvenli bir yere, ne polislerin ne de Kowalski'nin onu bulabileceği bir yere ihtiyacı vardı.

Kowalski. İnlemek istedi. Şimdi iki cephede birden savaşıyordu. Polisleri kendi düşünce tarzına döndürmeyi beklemiyordu. Ama Kowalski'yle başa çıkabilirdi.

Yine babasını düşündü. Waylon, Pastor ve McPhearson bildikleri her şeyi anlatırlarsa neler olacağından korkuyordu.

Kowalski'nin bir ailesi vardı. DJ tüm bildiklerini anlatırsa savunmasız kalabilirdi. DJ'e yardım etmeye ikna edilemezse, haydutlarını geri çekmeye ikna edilebilirdi.

Omzunun üzerinden bakmak zorunda kalmamak iyi olurdu. Yani plan buydu. Yaşayacak başka bir yer ararken Kowalski'nin geri çekilmesini sağlamak.

Pastor ve Coleen ile birlikte rehabilitasyon merkezinde kalmayı düşündü. Ancak Pastor, Sacramento'dan ayrılıp Eden'e dönmesi için sızlanmaya devam ediyordu, bu yüzden rehabilitasyon merkezi iyi bir fikir değildi.

Bir yer aramaya devam etmek zorundaydı, çünkü Bayan Smythe yakında evde olacaktı. Gerekirse onu öldürebilirdi -dondurucu bir tane daha alabilirdi- ama kızının eve sağ salim vardığını teyit etmek için araması riskini de göze almıştı.

Bu yüzden öncelikleri Kowalski hakkında bir dosya oluşturmak, yeni bir ev bulmak ve Mercy'yi bulmaktı. Kendini hâlâ boktan ve aptal hissediyordu ama artık bir planı olduğu için kontrolü biraz daha elindeydi. Bu yeterli olmalıydı.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 26
MAYIS CUMA, 12:30

Portia Sinclair ellerini Liza'nın özgeçmişinin üzerinde kavuşturdu. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Sunnyside Oaks'taki görüşme iyi geçmişti ve Liza ihtiyatlı bir iyimserlik içindeydi.

"Evet, hanımefendi." Sadece kısa süreli bir iş için başvurduğundan bahsetmemişti. Tom'un ihtiyacı olan şeyi okula başlamadan çok önce alabileceğini umuyordu. "Sorumluluklarım neler olacak ve kaç hastaya bakacağım? Ortalama olarak tabii ki. İhtiyaçlarınızın günden güne değişeceğini farkındayım."

"Gündüzleri bir ya da iki, geceleri ise beş hastaya bakacaksınız. Bazen gündüzleri üç, geceleri yedi hastaya kadar çıkabilirsiniz ama bu bizim oran sınırimız. Bu bir sorun olur mu?"

Liza gözlerini kırptırdı. "Hayır, hanımefendi. Benim oranlarım gündüzleri bire beş, geceleri ise bire ondu. Yani, hayır, bu hiç sorun olmayacak."

"Gaziler evinde çalışıyordunuz," dedi Sinclair, küçümsemesini gizleme zahmetine girmeden. "Burası özel bir tesis ve bizim daha yüksek

standartları."

Aferin sana, diye düşündü Liza ama gülümsemesini hiç bozmadı. "Bu harika. Hasta durumları ne kadar çeşitlilik gösteriyor?"

"Kısa süreli cerrahi iyileşmeden inme sonrası uzun süreli rehabilitasyona kadar her şey. Hastalar pediatrik yaştan geriatrik yaşa kadar çeşitlilik gösteriyor. Spektrumu gerçekten kapsıyoruz."

Katiller de dahil. Çünkü Pastor buralarda bir yerdeydi. "Bununla başa çıkabilirim."

"Yapabileceğinize eminim. Gizlilik sözleşmesi imzalamanız gerekecek. Hastalarımızın çoğu kamuya mal olmuş kişilerdir ve dışarıdaki hayatlarında olduğu kadar şık görünmeyeceklerdir. Fotoğraf çekmeyeceksiniz. Vardiyadayken telefonunuzu yanınızda taşımayacaksınız. Eşyalarınız için bir dolap sağlıyoruz."

Muhtemelen aranacaktır. "Bunlar standart politikalar. Sorun değil."

"Güzel." Başını öne eğdi. "Bizi nasıl öğrendin?"

"Sizi internette buldum. Hemşire asistanı olarak bir pozisyon arıyordum ve yaklaşık bir düzine pozisyona başvurdum. Beni mülakata çağıran ilk kişi siz oldunuz. Bu sabah telefonda da söylediğim gibi, beni bu kadar çabuk aramanıza şaşırdım."

"Tesisimizin eski hastalarını veya diğer çalışanlarını tanımıyor musunuz?"

"Hayır, hanımefendi. Sacramento'da nispeten yeniyim. Henüz çok fazla insan tanımıyorum. Terhisimden sonra sivillerle yeniden kaynaşmak biraz zor oldu."

"Tahmin edebiliyorum. Sacramento'da aileniz yok mu?"

"Hayır, hanımefendi. Ailem öldü."

Sinclair'in ifadesi sempati ile yumuşadı. "Ne oldu?"

Sanki beni salıya kadar altı kez aramamışsın gibi. "Annem kanserden öldü. Kız kardeşim öldürüldü."

"Ne kadar korkunç."

". Lise mezuniyetime sadece birkaç ay kalmıştı. Bir şekilde başardım ve ondan sonra da orduya katıldım."

"Mükemmel bir askeri siciliniz var. Gaziler evindeki işi nasıl aldınız? Terhisinizden sadece birkaç hafta sonra işe başlamışsınız gibi görünüyor?"

Liza ona Irina'ya söylediği şeyi, yani gerçeği söyledi. "Hemşirelik okulu danışmanım bana yardım etti. Ordudaydı ve beni kanatları altına aldı."

"Yakında okula başlayacak mısınız?"

"Temmuzda, hanımefendi."

"Siz de burada mı kalacaksınız?"

"Evet, hanımefendi," diye yalan söyledi. "Zengin değilim. Yemek yemem lazım."

"Ama elbette paranız var. Kocanızın ölüm yardımı. Onları almadınız mı?"

Liza irkildi, bu soruyu beklemiyordu. Ayrıca bu soru bu kadını hiç ilgilendirmiyordu. Ama cevap verdi, çünkü bu noktada dürüst olabilirdi. "Öyle yaptım. Okul harcı, laboratuar ücretleri, ders kitapları gibi şeyler için yeterince para biriktirdim. Fritz'in parasının çoğunu ailesi için bir emanete koydum. Ailesinin bir emeklilik yastığına sahip olmasını isterdi."

"Ne kadar nazıksınız," dedi Sinclair ve sesi o kadar içtendi ki, Liza kadının Pastor gibi bir suçluyu barındırdıklarını bilip bilmediğini merak etti. Ama elbette biliyordu. Molina ve Raeburn Liza'yı tesisin müşterilerinin niteliği konusunda hazırlamışlardı. Çoğunlukla ünlüler, ama uyuşturucu kralları ve mafya babaları da vardı.

Liza rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu." "Kocanız hakkında soru sormak zorunda kaldığım için üzgünüm. Umarım bir şey yapmamışımdır.

kırmak."

"Tabii ki hayır."

"Ölümünün üzerinden uzun zaman geçtiğini sanıyordum. Bunun sizi üzdüğünü görmek beni şaşırttı."

Sen kaltak değil misin? "Yeterince uzun süre ne kadardır?" Liza, Tom ve Tory'yi ve doğmamış çocuklarını düşünerek sordu. "Fritz'in ölümünü gördüm, o yüzden belki duygularım biraz daha hamdır."

Sinclair başını salladı. "Sanırım öyle olur. Çocuklar hakkında ne düşünüyorsun?"

Liza kaşlarını çattı. "Çocuğum olup olmadığını ya da çocuk sahibi olmayı planlayıp planlamadığımı sorma izniniz olduğunu sanmıyorum."

Sinclair kıkırdadı. "Hayır, genel anlamda söyledim. Pediatrik bir hastayla başa çıkabilir misin?"

"O zaman, evet, oldukça kolay bir şekilde başa çıkabilirim." "Çocuk ölümcül olsa bile mi?"

Liza birkaç saniye dondu kaldı, sonra hastasının bir FBI ajanı değil de gerçek bir insan, gerçek bir *hasta* olduğunu anlayınca nefes verdi. "Kolay olmayacaktı ama yine de başa çıkabilirdim."

"Güzel. Eğer seni işe almaya karar verirsek, ne zaman başlayabilirsin?" "Ne zaman isterseniz."

Sinclair ayağa kalktı ve elini uzattı. "Geldiğiniz için teşekkür ederim. Hızlı bir şekilde birini işe almayı planlıyoruz, bu yüzden size öyle ya da böyle çok yakında haber verebileceğim."

Liza onun elini sıktı. "Aramanı dört gözle bekliyorum olacağım."

Sinclair onu lobiye götürdü, çıkarken girişte kullandıklarından farklı bir dizi koridordan geçtiler.

Liza hasta odalarına baktığını belli etmemeye çalıştı ama Sinclair bunu fark etti. "Özür dilerim," dedi Liza. "Meraklı olmaya çalışmıyorum. Buranın düzeni ve kullandığınız ekipman hakkında bir fikir edinmek istiyorum."

Sinclair gururla, "Başka herhangi bir tesiste bulabileceğiniz tüm ekipmanlara sahibiz," dedi. "Ve eğer bir hasta bizde olmayan bir şeye ihtiyaç duyarsa, onu alıyoruz."

"Vay canına," diye mırıldandı Liza.

"Kesinlikle. İşte lobi, Bayan Barkley. Umarım keyifli bir öğleden sonra geçirirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Liza, Karl'ın cipini park ettiği ziyaretçi otoparkına doğru yürürken kendisine doğru çevrilmiş kameralara dikkat etti. Birkaç tane vardı. Ayrıca, Sinclair'e göre çalışanlar ve hastalarının aileleri için park yeri olan, arkasında bir kapı bulunan uzun bir demir çit vardı.

Atmosfer, Kabil'in dışındaki ordu üssü kadar baskıcı ve şiddetliydi.

Otoparktan çıkarken arkasından koyu renkli bir sedanın trafiğe girdiğini fark etti. Araç onu dairesine kadar takip etti ve fark edilmesini umursamıyor görünüyordu.

DJ olabilir, diye düşündü. Bu kötü olurdu.

Ya da Sunnyside Oaks'un güvenlik personeli, söylediği yerde yaşayıp yaşamadığını kontrol ediyor olabilir.

Ya da FBI bile olabilirdi. Tom'u arabada görmemişti ama onu takip etmiş olabileceği aklının ucundan bile geçmiyordu.

Ne olursa olsun, dairenin ve Karl'ın SUV'unun görece anonimliğinden memnundu. Dairesine döner dönmez kanepeye uzandı ve rahat bir nefes aldı.

"Şimdiye kadar çok iyi," diye mırıldandı.

Mesajlarını kontrol etti, Tom'dan bir mesaj bekliyordu ama Mercy'den bir mesaj gördü. Daha doğrusu, Mercy'nin telefonunu kullanan Abigail'den. Bu gece Mercy'lerde yatıya kalmak için bir davetti. Tırnak boyama, saç örme ve makyaj olacaktı. Ve dondurma.

Pijama partisi Mercy'nin fikriydi. Bir gece önce ağlayıp Rocky Road yerken arkadaşı onu aramıştı. Mercy o zaman bu fikri ortaya atmıştı.

Dün gece olası bir gizli operasyonun parçası olmaması dışında. Ama partiden çekilirse Mercy ve Abigail'i hayal kırıklığına uğratmakla kalmayacak, cevaplamak istemediği pek çok soruyu da beraberinde getirecekti. Bu iş iyice karmaşık bir hal almıştı.

Ama bu daire Karl'ın müşterileri içindi. Çoğu anonimlik istiyordu. Bu yüzden dairenin mülkiyeti ve cipin ruhsatı -umarım- takip edilemezdi.

Karl'a bir mesaj penceresi açtı. ***Her şey yolunda. Apt'teyim. Burada kılık değiştiren var mı?***

Okaaaay. Neden? Karl'ın hemen cevabı bu oldu.

Bu gece Mercy's'e gidiyorum. Biri izliyorsa kimseyi oraya götürmek istemiyorum. Paranoyakça belki ama güvende olmak istiyorum.

Klostrofobik misin?

Liza soruyu duyunca kaşlarını çatı. ***Hayır. Neden?***

Bir süre sonra telefonu Karl'dan gelen bir aramayla çaldı. "Mesajlaşmaktan nefret ediyorum," dedi. "Bazen reklamlarımızda oynayan ünlüleri taşımak zorunda kalıyoruz. Yatak odalarından birinde büyük bir kutu var. İçinde oturulabilecek kadar büyük. Güzel bir kutu ve kendi sandalyesi var. İçine giriyorsunuz, şoför sizi bir çekiciyle dışarı çıkarıyor ve teslimat kamyonuna yüklendikten ve yola çıktıktan sonra inebiliyorsunuz. Yapabileceğin bir şey gibi geliyor mu?"

"Evet, bir kutuyu halledebilirim. İşe yararsa akşam beş gibi yola çıkarım. Teşekkür ederim."

"Akşam beş işe yarar, rica ederim. Dikkatli olun," dedi ve aramayı sonlandırdı.

Liza memnun bir gülümsemeyle Abigail'le konuşmasına geri döndü. ***Oje ve saç tokası getireceğim. Yakında görüşürüz, Shrimpinkin.***

Bir hayatı vardı. Arkadaşları vardı. Chicago'da onu önemseyen bir ailesi vardı. Sacramento'da da onu önemseyen yeni bir ailesi vardı.

Peki ya Tom Hunter olmasaydı? Başa çıkabilirdi. Her zaman yapardı.

|| EDEN, KALİFORNİYA 26
|| MAYIS CUMA, SAAT 14:00

Graham, elinde bir tabakla Hayley'nin paletinin yanına çömeldi. "Nasılsın?"

"Patlamaya hazırım," diye homurdandı Hayley, yan yatmış, günün bu saatinde diğer eşlerin başka yerlerde ev işleriyle uğraşıyor olmalarına şükreliyordu. Graham'la anneleri hakkında konuşması . Annelerinin ayakkabılarına sidik sıçrattığından beri onun için çok endişeleniyordu. "İrin dolu kocaman bir sivilce gibi."

Graham homurdandı. "Jelibon'un adını değiştireceğim. Bundan sonra o Zit."

Hayley kendini oturur pozisyona itti ve karnını okşadı. "Sana Zit demesine izin vermeyeceğim." Tabağa baktı, sonra içini çekti. "Yine sarsıntılı, ha?"

"Özür dilerim." Başını daha yakına eğdi. "Altında biraz tavuk var."

Kaşlarını çattı. "Gizli mi?"

"Şu anda neler olduğunu kimse bilmiyor," diye fısıldadı. "Papaz hastaneye gitti ve DJ ile şifacı da onunla birlikte gitti. Ne zaman döneceklerini kimse bilmiyor. *Ya* da dönüp dönmeyeceklerini bile. DJ almaya gittiği malzemeleri geri getirmedi ve tek tekerlek takımını da aldı. Kimse daha fazla yiyeceği nasıl bulacağından emin değil. Kurutulmuş et bile sonsuza kadar dayanmaz. O tavuk eski bölgeden getirebildikleri son hayvandı."

Hayvanların çoğu -inekler, keçiler, koyunlar ve domuzların yanı sıra tavuklar -Mağaralara taşınmadan önce kesilmişlerdi. Etler iyileştirilmiş ve depolanmıştı ama DJ en yakın kasabadan erzak alamadığı için yiyecekler çabucak tüketilmişti.

Hayley paniğe kapılmamaya çalışarak, "Yani açlıktan ölebiliriz," dedi.

"İnsanlar korkuyor. Bu tamamen kötü bir şey değil. Korkmuş insanlar ayaklanır. Bilirsiniz, tiranlık, erkeklik ve diğer şeyler. Yeterince korkarlarsa, hepsi buradan çıkmaya çalışabilir. Önce tavuğu ye. Onu almamam gerekiyordu ve yakalanmak istemiyorum."

İtaatkâr bir şekilde ağzına attı. Yuttuğunda sordu, "Onu çaldın mı?"

"Duh. Joshua'dan. Tavuk yiyor. Çünkü yetki *onda*." "Bu beni şaşırtmadı," diye mırıldandı Hayley. "Diğer eşlerden biri Ephraim öldüğüne göre bir sonraki lider o olacaktı. Ayakkabılarını mahvettikten sonra annem seni incitti mi?"

Annelerinin ayakkabılarına insan atığı bulaştığı söylentisi tüm yerleşkede fısıldanıyordu. Eden'in kadınlarını eğlendiriyor gibiydi. *Televizyon olmayınca böyle oluyor işte*.

"Hayır. Joshua bana sidik kabını atmamı söyledi, bu yüzden ondan sonra ne olduğunu duymadım. Ama annem o zamandan beri çok sessiz. Isaac onunla konuşmuyor, bu yüzden sanırım başı dertte."

Isaac, annelerinin bu cehennemin ilk gününde evlendiği . Şiddet yanlısı bir adam gibi görünmüyordu ama Eden fanatığıydı. Doksanlı yılların başında aramıza katılan ilk üyelerden biri olarak, topluluğun dövmeçisiydi ve esir bir izleyici kitlesine sahipti. Yaşı büyük her erkek

Yerleşkedeki on üç kişinin derisinde onun mürekkebi vardı. En azından genç olanların hepsinde. Görünüşe göre uykusunda ölen başka bir dövmeçi daha varmış. Bütün yaşlı adamlara dövme yapmış.

Eğer bizi buradan çıkaramazsam Graham dövmeli olacak -ya da daha kötüsü-. "Sana zarar vermediğine sevindim."

Graham Hayley'nin yanağına hafifçe dokundu. "Seni incitti. Burada bir çürük var." Genç yüzü sertleşti, birden fazla yetişkin gibi görünmeye başladı. "Sanırım bu yüzden başı belada. Ama sana vurduğu için değil." Bakışları karnına kaydı ve Hayley anladı.

"Jelibon yüzünden."

Başını salladı. "Rahibe Rebecca bebeğin canlı ve zarar görmemiş olmasını istiyor." Hayley gözlerini kapadı ve bir kez daha paniğin boğazında düğümlendiğini hissetti.

"Onu nasıl durdurabilirim?"

"Benimle birlikte buradan çıkarak."

Gözleri fal taşı gibi açıldı, adamın ses tonundaki bir şey dikkatini çekmişti. "Ne buldun?"

"Bilgisayar ve uydu anteni." Sırıttı. "Klinikte, üzerinde *Doğum Malzemeleri* yazan bir kutunun içindeydiler. Tamar, Joshua'dan bebeğinizi doğurtmaya hazırlanabilmesi için kutuyu alıp alamayacağımı sordu."

Hayley'nin gözleri büyüdü. "Tamar orada olduğunu biliyor muydu?" "Hayır. O da benim kadar şaşırdı."

"Onları kurabilir misin? Özellikle de uydu antenini? Kulağa pek basit gelmiyor."

"Deneyeceğim. Bir güç kaynağına ihtiyacım var. Bir tane olduğunu biliyorum ve sessiz olmalı. Bazı jeneratörler sessizdir. Ya da güneş panelleri vardı. Hâlâ onu arıyorum. Tamar çok yardımcı oldu. Bulduğum şeyleri saklayabilmem için bütün gün dikkatimi dağıttı."

"Nereye koydun onu?"

"Çişimi bıraktığım yerin yakınında." Sırıttı. "Ayakkabı olayından iyi bir şey çıktı. 'Sakar' olduğum için herkes benden uzak duruyor. Kimse ne taşıdığımı görecektik kadar yaklaşmıyor. Ama Tamar'a dönelim. Sence ona güvenebilir miyiz?"

"Umarım öyledir. Rahibe Coleen çok yakında dönmezse bu bebeği o doğuracak."

Graham'ın başını sallayışı acımasızdı. "Coleen döndüğünde görevi o devralacak. Korktuğunu biliyorum ama bence Tamar iş başındayken bebeği Coleen'den daha fazla tutma şansın var."

"Hiç sanmıyorum, Cookie," dedi üzüntüyle. "Tamar, Rebecca'nın *kendi* bebeğini almasını engelleyemedi. Benimkini almasını da engelleyemeyecek."

Graham'ın ağzı şok içinde açık kaldı. "Ne?" diye ciyakladı, oldukça yüksek sesle. "Şışt." Endişelenen Hayley bakınıp birileri var mı diye baktı. geliyordu. "Bildiğini sanıyordum," diye usulca nefes aldı. "Sanırım sana söylemeyi unuttum."

Graham tekrar Hayley'e bakmadan önce uyuşmuş bir şekilde yere baktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Hayır. Ben buldum. Gözleri Rebecca'nın üçüncü çocuğuyla aynı renkte. Diğer eşler bana Rebecca'nın diğer çocuklarının doğumdan sonra hayatta kalamayan annelerden doğduğunu söylediler. Üçüncü çocuğun annesine ne olduğunu kimse söylemedi. Nedenini merak ediyordum. Artık biliyorum."

"Yani Tamar'ın bize yardım etmek için gerçekten iyi bir nedeni var." "Evet."

Graham'ın kaşları çatıldı. Dişlilerin döndüğünü neredeyse görebiliyordu. "Bu da demek oluyor ki," dedi, "gittiğimizde iki çocuk taşıyacağız. Sadece bir değil. Ve bu, Tamar'ın bebeğinin onu Rebecca'dan ayırdığımız için öfke nöbeti geçirmeyeceğini varsayıyor. Onu bir şekilde sessiz tutmamız gerekecek. Buradan çıkmanın lojistiğini düşünüyorum. Görebildiğim kadarıyla kayalar, dağlar ve ağaçlardan başka bir şey yok ve dağın tepesine *kadar* araştırdım. Eğer iki çocuk ve senle -ki daha yeni doğum yapmış olacaksın- medeniyete ulaşacaksak doğru ekipmana sahip olmamız gerek. Hiç kaya tırmanışı yaptın mı?"

"Hayır, özür dilerim," diye ekledi zayıf bir sesle.

"Üzülme. Sadece düşünüyorum. Bunu nasıl yaptığımı biliyorsun." Graham onun karnını okşadı. "Endişelenme, küçük Zit. Graham amcan

iş." Akıcı bir şekilde ayağa kalktı. "Gitmem gerek. Boşaltılacak daha çok tencere var." Son bir göz kırpmıyla gitmişti.

Hayley yüzündeki gülümsemenin kaybolmasına izin verdi ve korkuyla gözlerini kapadı. "Her şey yoluna girecek Jelibon, Graham Amca'nın dediği gibi." Ama kimi ikna etmeye çalıştığını merak ediyordu.

YİRMİ

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA
26 MAYIS CUMA, SAAT 16:00

DJ bardağını Nelson Smythe'in çok iyi stoklanmış barında bulduğu viskiyle doldurdu. Normalde çok içen biri değildi ama bu öğleden sonra onu sarsmıştı.

İşi batırmıştı. Neredeyse yakalanıyordu.

Gideon Reynolds'u vurmuştu ve eğer o piç gerçekten ölmüş olsaydı bunu *kutlaması* gerekirdi. Ama piç ölmemişti ve şimdi DJ'in yüzü internetin her yerindeydi, polislerin radyo istasyonundaki güvenlik kameralarından çektiği, koyu renk saçlarını ve keçi sakalını yansıtan fotoğrafla güncellenmişti.

Bir elini yeni kelleşmiş kafa derisinde ve yeni tıraş olmuş yüzünde gezdirdi. Sunnyside'da Hemşire Innes'ten ödünç aldığı peruk hâlâ yanındaydı ama bu yeterli olmayacaktı. Bir daha halka açık bir caddede yürümek niyetinde değilse tabii.

Siktiğimin Gideon'u. DJ elindeki bardağı boşalttı ve fırlattı, bardak şifonyerin aynasına çarptı. Ayna da bardakla birlikte paramparça oldu.

Çok da iyi oldu. Aynalardan hiç ama bugün, anılar zihninde onların etrafına ördüğü duvarı yıktıktan sonra ... kendi yüzünü görmeye dayanamadı.

On yedi yaşına girdikten sonra herhangi bir zamanda Pastor ve Eden'dan kaçabilirdi. Ama kaçmamıştı çünkü kanıtlaması gereken bir şey vardı.

Kime? Hiçbir fikri yoktu. Saatler geçti ve hala bir ipucu yoktu.

Her an Pastor'un boğazına bir bıçak dayayabilir ve yaşlı adamdan o lanet banka hesabının erişim kodlarını vermesini isteyebilirdi ama yapmadı. Yapmalıydı ama yapmadı.

Ve objektif olarak, nedenini biliyordu. Beyni yıkanmıştı. Tımar edilmişti. Çocukluk istismarı kurbanlarını biliyordu. Nesnel olarak, kendisinin de onlardan biri olduğunu biliyordu.

Ama hiç öyle hissetmemişti. Kendini hep güçlü hissetmişti, Pastor ve Eden'a bir şeyler yapıyormuş gibi. Ama öyle değildi. Gerçekten öyle değildi.

Sonunda, yaşlı adamın vücudundaki her hücreden nefret etmesine rağmen Pastor'a bağlı kaldı.

Sonunda hala bir hapishaneden başka bir şey olmayan Eden'e bağlıydı. Pastor'a tapan aptalların hiçbiri bunu bilmiyordu, bilseler bile itiraf etmiyorlardı ve itiraf edip kurtulmak için mücadele etseler bile çoğunlukla hayatta kalamıyorlardı. Ama DJ gerçeği biliyordu ve kalmayı *seçtiğine* inanıyordu. Para için.

Ki hiç talep etmemişti. Şimdi yarısı dolu olan viski şişesine göz ucuyla baktı. Başladığında açılmamıştı.

Şişeyi kaptı ve sağlıklı bir yudum aldı. Çünkü gerçekten aptal olan kimdi?

Eden'in ürettiği ilaçları teslim etmek üzere babasının işini devraldığında DJ, Kowalski ile tanışmıştı. Kowalski ile çalışırken kendini güçlü hissetmişti. Hatta değer verildiğini. Adam onun potansiyelini görmüş ve ona tüm numaralarını öğretmişti.

Saçmalık. Diğer herkesi kullandığı gibi DJ'i de kullanmıştı. DJ'e kendine ait bir evi olacağını söylemişti. Şimdi Kowalski'nin sadece tapularda başkasının adını istediğini fark etti. Kira kontratlarında. Piç kurusu hiçbir şeyin izinin kendisine kadar sürülmesini istemiyordu.

Biz sadece onun yordakçlarıyız. Tıpkı Pastor'un eline düştüğü gibi Kowalski'nin eline düşmüştü.

Çünkü ben aptalım.

"Artık değil," diye mırıldandı ve sesi biraz bulanık çıktıysa da sorun değildi. Hayat ona biraz uyuşukluk borçluydu, çünkü her şey sarmıştı.

Mercy'yi öldürmeyi özlemişti. Gideon'u öldürmeyi kaçırmıştı. Pastor'un parası hâlâ onda değildi. Kowalski onu ortadan kaldırmaya çalışmıştı. Ve FBI'ın radarındaydı.

Çalıntı bir evde oturup çalıntı viski içiyordu. Çalınmayı umursamıyordu. Ama kendi evi vardı. Kendi viskisi vardı.

"Artık değil," diye mırıldandı yine. Federaller her şeyi almıştı.

En kötüsü de DJ'in tek başına kalmasıydı. Kowalski'nin organizasyonuna ne kadar bağımlı olduğunu, bağlantısı kesilene kadar fark etmemişti.

Silahlar, müşteriler, güvenli evler. Kiralık kas gücü. Diğer ajanlar. *Gitmişti. Yalnızdı.*

"Öyleyse onları geri al." Şişeyi bir kenara bıraktı ve dizüstü bilgisayarına odaklandı. Üzerinde çalıştığı belge neredeyse dolmuştu. Kowalski için aldığı işleri, başkalarının aldığı işleri ve hatırlayabildiği müşterileri ve tedarikçileri not etmişti.

İşler, müşterilerin ve tedarikçilerin isimleri, bunlar sayfayı dolduruyordu. Ancak DJ, Chicos'un herhangi bir güce sahip tek bir üyesini bile tanımadığını fark etti.

Sadece Kowalski.

Listelerine acı acı güldü. Bir insanı diğerlerinden izole etmek mi? Onları tek bir finansal ve kişisel destek kaynağına bağımlı kılmak mı?

İstismarcıların klasik taktikleri.

Pastor'un kızartma tavaından Kowalski'nin ateşine atlamıştı.

"Artık değil," dedi tekrar, o kadar güçlü bir şekilde ki sonunda buna kendisi de inandı.

Değişiklik olsun diye Kowalski'ye istediğini yaptırmanın bir yolunu bulacaktı. Silahları alacaktı. O lanet banka kodlarını alacaktı.

Sonra her şeyi havaya uçuracak ve herkesi vuracaktı. Kendi lanet hayatının sorumluluğunu alma zamanı gelmişti.

"Hepinizin burada olmasına sevindim." Raeburn, arşamba sabahı olduğundan daha kalabalık olan konferans salonundaki masaya oturdu.

DJ Belmont'un o öğleden sonra Gideon'un hayatına kastetmesinden bu yana, "Eden Ekibi" önemli ölçüde büyümüştü. Molina masada oturuyordu, ancak onlara liderlik rolü üstlenmek yerine Belmont'un keskin nişancı becerileri hakkında fikir vermek için orada olduğunu söylemişti. Masada hayal kırıklığına uğrayan tek kişi Tom değildi. Görünüşe göre Molina evrensel olarak sevilme de evrensel olarak saygı görüyordu.

Raeburn gelişıyordu.

Lojistik uzmanları ve yerel çeteler konusunda uzman birkaç kişi vardı, bunların arasında Mercy'ye şimdiye kadar koruma sağlayan Ajan Rodriguez de vardı. Dolayısıyla Mercy'nin de Gideon gibi yeni bir koruması vardı.

Liza'nın da sonunda bir koruması vardı, Sunnyside Oaks'a katılmasının tek iyi yanı da buydu. Ama onun koruması Sunnyside'ın kapılarının dışında kalacaktı. Tom içeriye onunla birlikte birini sokmanın bir yolunu bulmak için kafa patlatıyordu. Kendi başına bir koruma tutmayı düşünmüştü.

Liza bu fikirden hoşlanmayabilirdi ama onun güvenliği hakkında endişelenirken konsantre olamazdı. Kafasının içinde onun sesi varken konsantre olmak yeterince zordu.

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ajan Croft?" Raeburn, Tom'un dikkatini tekrar brifinge çekerek sordu. "Güncelleme?"

FBI ve SacPD arasındaki iletişimden sorumlu olan Croft, "SacPD balistik ekibi Ajan Reynolds'ın yeleğine saplanan kurşunu analiz etti" dedi.

Tom öğleden sonranın büyük bir kısmını havaalanlarında ve gişelerde yüz tanıma kontrolleri yaparak Kowalski ya da Belmont'tan bir iz aramakla geçirmişti. Şimdiye kadar onlardan hiçbir iz yoktu.

"Kurşun Penny Gaynor'ın cesedinden alınan iki kurşunla eşleşiyor," diye devam etti Croft. "Ayrıca bir yıl önce arabadan ateş edilerek öldürülen bir kişiden alınan kurşunla da eşleşiyor. O zamanki tanıklara göre kurban, Chicos'un bölgesini ihlal eden bir uyuşturucu satıcısıydı."

Raeburn, "Bu bir bağlantı," dedi. "Belmont Sunnyside Oaks'a geri döndü mü?"

"Bugün değil," diye cevap verdi ajanlardan biri. "Dün gecedен beri kapıların dışından burayı izliyoruz. Belmont'un Ajan Reynolds'ı vurduğu sırada kullandığı Lexus'a benzer bir araç dün gece geç saatlerde tesisten çıkarken görülmüş. Sürücünün uzun siyah saçları vardı ve Belmont olduğu tespit edilemedi. Ne yazık ki o zaman Lexus'tan haberimiz yoktu."

Raeburn, "Dün gece peruk takmış," dedi. "Ve bu sabaha kadar saçını boyamış. Ajan Hunter, herhangi bir ipucu bulabildiniz mi?"

"Hayır efendim, ama Belmont bölgeyi terk etmiş gibi görünmüyor. Kowalski de öyle."

"Güzel." Raeburn'ün yüzünde o sabah olmayan çizgiler vardı. "Bu öğleden sonra Ajan Reynolds'la bizzat konuştum. Kendisi iyiydi ama hâlâ biraz şoktaydı."

"Vurulmak insana bunu yaptırıyor," diye mırıldandı diğer ajanlardan biri. Belmont'un bir ay önce Dunsmuir'de ekibe yaptığı saldırıdan sağ kurtulan SWAT üyelerinden biriydi.

Raeburn adama alaycı bir bakış attı. "Doğru. Ajan Reynolds vurulduğuna şaşırmış gibiydi. Belmont'un Mercy'ye ulaşmaya çalıştığını düşünmüştü."

"Ben de şaşırdım," diye önerdi Tom. "Mercy'ye için Gideon'u kullanacağını ve ikisini de aynı anda öldüreceğini düşünmüştüm."

"Reynolds da aynı şeyi söyledi," diye doğruladı Raeburn. "Ayrıca Belmont'un yüzünü gördüğü anda Belmont'un da şok geçirdiğini düşündüğünü söyledi."

"Sanki Belmont onu vurmayı planlamamış gibi mi?" Molina sordu.

Raeburn başını salladı. "Ve bundan ne anlam çıkaracağımı bilmiyorum. Önerilerinizi memnuniyetle kabul ederim."

Tom bir fikri olabileceğini düşündü. Molina'yla uzun uzun bakıştı, Molina da ona hafifçe başını salladı ve görünüşe göre aynı şeyleri düşünüyordu.

Raeburn ikisinin bakışlarını yakaladı. "Konuş," diye önerdi ses tonunda hafif bir gerginlikle.

Tom iç çekti. "Kesin bir şey değil. Ama Ajan Reynolds Belmont'u kendi çocukluğundan hatırlarken arkadaş olduklarını söyledi - Belmont on üç yaşına gelip Edward McPhearson'ın yanına çırak olarak verilene kadar." Croft, "Gideon'a tecavüz etmeye çalışan ama pedofil," diye açıkladı.

"Gideon kaçtı."

"Doğru," dedi Tom, birkaç şaşkın bakışı fark ederek. Anlaşılan ekipten bazıları haftalar önce hazırladığı özetin tamamını okumamıştı. "Ajan Reynolds karşılık verince McPhearson düşüp başını bir örse çarptı ve öldü. Reynolds'ın yediği dayak, annesinin onu on yedi yıl önce Cennet'ten kaçırmasına neden oldu."

Raeburn sessizce, "Gideon kaçtı," dedi. "O kaçtı ama Belmont kaçamadı. Bu Belmont'u gerçekten çok kızdırmış olabilir."

"Peki Belmont bir ay önce Dunsmuir'de Reynolds'u gördüğünde neden onu vurmadı?" diye sordu diğer ajanlardan biri.

Tom istedi, *Lanet olası özeti oku!* "Belmont Mercy Callahan'ı vurmak üzereyken Amos Terrill onu korumak için kendini Mercy'nin üzerine attı. Belmont'un kurşunu onun yerine Amos'a isabet etti. Sonra Ajan Reynolds'ın kız arkadaşı Belmont'u vurdu. Ondan sonra kaçmaya başladı. Eğer durdurulmasaydı o gün kim bilir başka kimleri vuracaktı?"

Molina kuru bir sesle, "Sanırım herkes," dedi.

SWAT'tan kurtulan Ajan Collins yüzünü buruşturdu. "Daisy Dawson onu saf dışı bıraktı," dedi kendinden tiksinererek. "Neredeyse bütün bir ekibi saf dışı bırakıyordu ve bir sivil onu vurdu."

Molina, "Tanıdığım en iyi keskin nişancılardan biri olan bir sivil," dedi. "Ama Belmont da en az onun kadar iyi. Bu sayede bizi alt etti."

"Çok hızlı oldu," diye hatırlıyor Collins. "Ephraim Burton'ı arıyorduk ve sonra birden sinek gibi düşmeye başladık. Bir sonraki atışını hazırlamak için zamana ihtiyacı yoktu."

Raeburn, "Ajan Reynolds Belmont'un sol kolunun askıda olduğunu söyledi," dedi. "Artık o kadar hızlı olmayabilir."

Molina endişeli görünüyordu. "Ama yine de doğru söylüyor, çünkü ateş ettiğinde Ajan Reynolds caddenin karşısında duruyordu."

"Yüz metre ," diye onayladı Raeburn. "En azından."

Molina, "Hâlâ eskisi kadar iyi bir nişancı olduğunu varsaymak zorundayız," dedi. "Ajan Reynolds'ı kalbinden vurdu. Eğer Gideon çelik yelek giymemiş olsaydı, şu anda burada olmazdı."

Tom derisinin ürperdiğini hissetti. "Ama Belmont eskisi kadar hızlı değil. Özellikle de tüfekle. Çarşamba sabahı o ofis binasının çatısında bir üçayak kullandı. Tüfeği kullanırsa, o sehpaye koltuk değneği olarak ihtiyacı olacak. Bu da menzilin, hızını ve ateş edebileceği yer seçimini kısıtlar. Çok büyük bir miktar değil ama biraz."

Raeburn, "İş başa düştüğünde bazıları yeterli olabilir," dedi. "Belmont er ya da geç Sunnyside Oaks'a dönecek, çünkü Pastor hâlâ orada. Doğru mu?"

"Sanırım Sunnyside Oaks'a dönecek, efendim," diye yanıtladı Tom. "Ama Belmont'u tahmin etmek zor. Pastor hâlâ orada. Hasta listesinde herhangi bir değişiklik olmadı."

"Yani en kötü ihtimalle," diye devam etti Raeburn, "Ajan Reynolds ve Mercy Callahan'a koruma sağlarken onu dışarıda bekleriz. Sunnyside'in ağına virüs bulaştırmaya ne kadar yaklaştınız?"

"İK müdürünün bilgisayarına erişimim var." Tom, Portia Sinclair yükledikleri özgeçmişlere tıklar tıklamaz buna sahip olmuştu. "Elimizde dinleme emri olduğu için telefon konuşmalarını dinleyebiliyoruz. İK'nın bilgisayarından ağ yöneticisi ve muhasebecinin e-posta adreslerini aldım ve onlara virüs gömülü mesajlar gönderdim. Başka e-posta göndermekte tereddüt ediyorum. Notları karşılaştırıp birinin içeri girmeye çalıştığını fark edebilirler. Şimdi içlerinden biri linke tıklayana kadar beklemek zorundayım. Buna ortadaki adam saldırısı deniyor. Sunucularına erişim sağlayacağım ama onlar ağlarının kendi kendine kapandığını düşünecekler, bu yüzden onları tekrar çalışır hale getirmek için bir ağ uzmanı arayacaklar."

"Bize kadar izlenebilir mi?" diye sordu diğer ajanlardan biri. Tom alay etmek istedi. Tek söylediği "Hayır," oldu.

"Güzel," dedi Raeburn. "Sunnyside Oaks'un bir hemşire asistanı işe alacağını biliyoruz. Birkaç adayımız başvuruda bulundu. Eğer biri işe alınırsa,

BT ağ uzmanı rolünü içeride destek sağlamak için kullanacağız. Eğer başvuran adaylarımızdan hiçbiri işe alınmazsa, BT çalışanı bizim içerideki elemanımız olacak."

Ajanlardan biri "Bilgi işlem personeli tam olarak ne yapacak?" diye sordu.

Raeburn, "Öncelikle ağa fiziksel olarak zarar verebilirler," dedi. "Ve hemşire asistanımıza koruma sağlayarak, fark edilmeleri halinde onu dışarı çıkarmaya yardımcı olabilirler."

Tom, "BT görevlisi içeriye de kameralar kurabilir," diye ekledi. "Tesisin Wi-Fi'si üzerinden bağlanan bazı kameraların kontrolünü sağlayabilirim, ancak kontrol ettiğimiz kablolu kameralar bize daha da geniş görsel erişim sağlayacaktır."

Croft, "Her iki da güvendeyiz," dedi.

"Planımız bu. Emirlerinizi aldınız," dedi Raeburn ayağa kalkarak. "Hepiniz nöbetçisiniz."

Croft'un Tom'a eve gidip söylemesiyle dağıldılar.

Tom bunu yapmaya hiç niyeti olmamasına rağmen kabul etti.

Ancak Molina'nın başka fikirleri vardı. "Benimle yürü Tom," dedi. Onun kendisini takip ettiğinden emin olmak için kontrol bile etmeden odadan çıktı.

"Sizin için bir şey yapabilir miyim hanımefendi?"

Durdu ve gözlerini ona dikti, kısa boyunun göz korkutma kabiliyeti üzerinde hiçbir etkisi yoktu. "Sana bunu sadece bir kez söyleyeceğimi söyledim ama bu doğru değil. Emrim altında olduğun sürece bunu tekrar tekrar söyleyeceğim."

Tom kaşlarını çattı, şimdi ne yaptığını anlamaya çalışıyordu.

"Hanımefendi?" "Beni dinleyin ve iyi dinleyin. Eğer hukuk kariyeri konusunda ciddiysen

bunun bir maraton olduğunu anlamalısınız, bir sprint değil. Kendinizi yakarsınız ve ... sonra işiniz biter. Yıkanırsınız. O yüzden eve gidin. Yemek yiyin. Televizyonda bir spor programı izleyin."

Dudakları seğirdi. "Sporla ilgili bir şey mi?"

Kara kaşlarından biri kalktı. " 'Şey.' Bu bir kelime Hunter. Yararlı bir kelime. Araştır." Sonra ona gülümsedi. "Büro için harika bir varlık olma potansiyeline sahipsin. Benim işim sana bunu nasıl yapacağını öğretmek. Ve sana eve gitmeni emrediyorum."

"Peki ya evden çalışırsam?"

"O zaman yaparsın. Öyle olacağını tahmin ediyorum. Ama orada mola verebilirsin. Anladığım kadarıyla bir köpeğiniz var. Bayan Barkley bana fotoğraflarını gösterdi. Pebbles, değil mi? Gezdirilmesi gerekmiyor mu?"

"Liza her zaman-" Bir iniltiyle sözünü kesti. *Pebbles*. Geç saatlere kadar çalışması gerektiğinde Liza onu hep gezdirirdi. Muhtemelen eve döndüğünde bir dağ dolusu Danua dışkısıyla karşılaşırđı.

Molina kaşlarını çatdı. "Bayan Barkley iyi mi?"

"Evet." *Umarım*. "Artık benden kira almıyor."

Molina bunu sindirmiş gibiydi, sonra başını salladı. "Benim sirkim değil," diye mırıldandı.

Maymunlarımı söylemedim.

"Aklından geçenleri söyleyen iyi olur," dedi Tom acı acı. "Herkes söyledi zaten."

"O zaman ihtiyacım yok. Evime Hunter. Dinlen. Sonra sana ihtiyacımız olduğunda hazır ol."

Tom eşyalarını topladı ve eve doğru yola çıktı. Neyse ki saha ofisi dubleks eve uzak değildi. Liza'nın orayı seçmesinin nedenlerinden biri de buydu. Yine de gazilerin evinden ve hatta hemşirelik okulundan bile uzaktı. Aldırmadığını söylemişti.

Kendi hayatı pahasına onun rahatlığı ve konforu için onun hayatını kurmuştu. Bunu şimdi görebiliyordu. Onunla konuşması gerekiyordu. *Konuşmalıydı*. Bunu düzeltmesi gerekiyordu. Ama . . .

Bundan daha fazlasına ihtiyacım var.

Onun geri ihtiyacı vardı. Ama . . .

Onu hızlı aramak üzereydi ki kişisel cep telefonu cipinin hoparlörlerinden çalmaya başladı. Arayan Rafe Sokolov'du. "Rafe, bir sorun mu var?"

"Hayır, bir sorun yok. En azından yeni bir şey yok. Evime gelebileceğini umuyordum. Mercy'nin partisi için birkaç masa ödünç aldım ve onları garajda saklıyordum. Amos ve ben onları kamyonu yüklerken yardıma ihtiyacımız olabilir. İkimiz de tam kapasiteyle çalışmıyoruz."

"Elbette. Ama önce evime uğrayıp Pebbles'ı gezdirmem gerekiyor."

"Onu da yanında getir," dedi Rafe sıcak bir sesle. "Abigail onu gördüğüne çok sevinecek. Masaları kaldırdıktan sonra bizimle yemek yiyebilirsin. Pizza sipariş edeceğiz."

Bu kulağa hoştan da öte geliyordu. Akşamı yalnız geçirmemek kulağa cennet gibi geliyordu.

"Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA
26 MAYIS CUMA, 19:05

Rafe, Mercy ile paylaştıkları stüdyo dairenin kapısından içeri girerken, "Pizzaları sipariş ettim," diye açıkladı. "Herkesi duble ançuez, değil mi?"

Liza yerde oturduğu yerden başını kaldırıp Abigail'in tırnaklarını boyarken onun göz kırpmasını yakaladı.

"Hamsi nedir?" Abigail sordu. "Tuzlu küçük balık," dedi Liza.

"Ew!" Abigail yüzünü buruşturarak bağırdı. "Bu iğrenç, Rafe."

"Şaka yapıyor," dedi Mercy ona usulca. Sonra kararsız göründü. "Değil mi, Rafe?"

"Kesinlikle öyle," dedi Sasha Sokolov, elleri bir kase ılık, köpüklü suda ıslanırken. Rafe'nin kız kardeşi üst katta oturuyordu ama kızlar gecesi için alt katta onlarla takılıyordu.

Rafe, Abigail'in saç örgüsünü çekiştirerek, "Kesinlikle öyleyim," dedi. "Onun yerine ciğer aroması aldım."

Abigail gözlerini devirdi. "Yine dalga geçiyorsun."

"Öyle," dedi Daisy kararlılıkla. Mercy'nin tırnaklarını boyuyordu, özel bir özen gösteriyordu çünkü Mercy onun doğum günü partisinde onur konuğu olacaktı. Herkes bunun hâlâ bir sürpriz olduğunu düşünüyordu, Mercy'nin bunu anladığını bilmiyorlardı. "Sucuk, sosis ve *tüm* güzel şeyleri yiyeceğiz. Dondurma yemek için yemeğinizi bitirmenize bile gerek yok."

Liza canlandı. "Ne tür bir dondurma?"

"*Tüm* tatlar," dedi Erin Rhee, onları sessiz, yarı-şehvetli bir hayranlıkla izleyen Gideon'un yanında oturduğu koltuktan, sanki onlara ne yaptıklarını sorsa onu bir şekilde küçük salonlarına sürükleyeceklermiş gibi.

Gideon aslında davet edilmemişti ama o öğleden sonra DJ'in kurşunlarından biriyle karşılaşması onu sarsmış ve arkadaş istemesine neden olmuştu. Daisy de aynı şekilde sarsılmıştı ama cesur bir yüz ifadesi takınıyordu. Gideon'un varlığı küçük stüdyoda onları biraz kalabalıklaştırmıştı ama kimse diğerini gözünün önünden ayırmak istemediği için ikisini suçlayamazdı ve Rafe merdivenleri çıkmayı başaramamıştı. Bu yüzden zemin katta birbirlerine iyice sokuldular ve Liza onların arkadaşlığından huzur buldu.

" azından tüm önemli tatlar," diye düzeltti Erin. Sasha'nın kız arkadaşı bir ay önce diğer pek çok kişiyle birlikte Ephraim tarafından vurulmuştu ve SacPD'nin cinayet masasındaki görevine dönmüş olmasına rağmen yaraları yüzünden hâlâ acı çekiyordu. Diğerleriyle birlikte yerde oturamıyordu ama partiyi de kaçırmak istemiyordu. "İstersen dondurucuya bak."

Abigail bir sevinç çığlığı atarak dondurucuya koştu. "Dondurma dükkânı gibi!"

"Kayalık bir yol bile var," dedi Erin. "Liza için."

"Çünkü biz senin için *buradayız*, kızım," dedi Sasha, çünkü anlaşılan *herkes* Liza ile Tom'un tartıştığını biliyordu. "Kulüp evimize erkeklerin girmesine izin yok. Rafe hariç. O kalabilir."

Rafe kız kardeşine alaycı bir şekilde baktı. "Benim dairem olduğunu düşünürsek, teşekkürler."

"Peki ya ben?" Gideon sordu.

"Sen de kalabilirsin," dedi Daisy. "Daisy'nin manikür salonunun sonraki müşterisi bile olabilirsin."

"Buna gerek yok," diye temin etti Gideon onu. "Ben sadece pizza için buradayım."

Ve bu sıkı sıkıya bağlı arkadaş grubunun desteği. Kimse silahlı saldırıdan bahsetmemişti ama herkesin aklında bu vardı.

Liza, Karl'ın kendisini kamyonuna kaçırmak için kullandığı kutudan çıktıktan sonra Karl' şoföründen olayı öğrenmişti. Aile sarsılmıştı.

paylaştı. Liza da öyleydi ama her şey yolundaymış gibi davranmakta ustalaşmış görünüyorlardı.

Liza başını kaldırıp Abigail'in tırnakları için son kat şişesini sallarken odanın sessizleştiğini fark etti. Rafe de rahatsız görünüyordu. "İyi misin, Rafe?"

Rafe ensesini kaşırken garip bir yüz ifadesi takındı. "Liza, seninle biraz konuşabilir miyim?" Ön kapıyı işaret etti. "Koridorda mı?"

Liza ona temkinli bir bakış attı.

"Şimdi mi?" "Evet."

Mercy'nin kaşları birbirine çarptı. "Rafe? Ne yaptın sen?"

"Hiçbir şey." Yüzünü buruşturdu. "Yani, kötü bir şey yok. Yine de çok kötü. Düzeltmeyeceğim bir şey değil."

Liza ayağa kalktı, omuzlarına korku çökmüştü. O halde bu Tom'la ilgili olacaktı. "Hadi şu işi bitirelim." Rafe'in peşinden dışarı çıktı ve onun antrenin duvarına yaslanıp bastonuna dayanarak oturmasını bekledi. "Devam et."

"Pazar günü Mercy'nin partisi için ağır işlerde yardıma ihtiyacım var. Partiden haberin var, değil mi?"

"Evet," dedi Liza, rahatlamıştı. O zaman bu Tom'la ilgili değildi. "Neyin kaldırılmasını istiyorsun?"

Rafe ağzını açtı, sonra kapattı. Sonra içini çekti. "Bir şey kaldırımana yok. Tom'u aradım. Amos'un kamyonuna birkaç masa yüklememe yardım edecek."

Liza gözlerini kapadı. "Tabii ki öyle."

"Araban dışarıda değil, bu yüzden Tom burada olduğunu bilmeyecek. Gafil avlanmanı istemedim."

"Teşekkür ederim. O buradayken üst kata çıkabilirim." Ama sonra Rafe yine yüzünü buruşturdu. "Ne?"

"Onu bizimle pizza yemeye davet edebilirdim."

Liza'nın öfkesi patladı. "Kahretsin, Rafe."

"Özür dilerim! O an iyi bir fikir gibi gelmişti. Burada olduğunu bilmiyor. Söz veriyorum."

"Ne zaman gelecek?" Ön kapının çalınması onun cevabı oldu. "Lanet olsun, Rafe."

Rafe içini çekti. "Özür dilerim. Bunu yapmamalıydım. Ama masalar konusunda yardıma ihtiyacım var. Bunu ben uydurmadım. İhtiyacın varsa yukarı çıkabilirsin, ben de onu pizza yemeye götüreceğim."

Bir köpek havladı ve Liza'nın kararlılığı dağıldı. "Pebbles'ı getirdi. Sadece kapıyı aç."

Rafe yaptı ve Tom içeri girdi, yüz ifadesi şaşkınlıkla gevşedi. En azından Rafe ona burada olduğunu söylemediği konusunda yalan söylememiştir. Pebbles Tom'un dikkatinin dağılmasından yararlanarak tasmaını Tom'un elinden çekip aldı ve Liza'ya doğru hamle yaptı.

"Hop," diye yatıştırdı Liza, Pebbles'ın iri patilerini göğsünden nazikçe iterek. Köpek dört ayak üzerine düştüğünde çömeldi, kollarını Pebbles'ın boynuna doladı ve yüzünü köpeğin tüyelerine gömdü. "Seni özledim," diye fısıldadı ve Pebbles yüzünü yaladığında güldü.

"Ben ..." Rafe tereddüt etti. "O masalar garajda, Tom."

Ama Tom dinlemiyordu, bakışları Liza'nın yüzünde donup kalmıştı. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Ben mi?" Rafe sordu.

Liza içini çekti. "Hayır, seninle konuşmuyor. Benimle konuşuyor. Sanki bilmiyormuşsun gibi."

Rafe rahatsız görünüyordu. "Kızların yanına dönmelisin, Liza. Tom, işe koyulalım."

Tom bir adım öne çıktı, bakışları hâlâ Liza'nın kilitlenmişti.

"Lütfen." Liza garaj kapısını açtı. "Gel hadi. Şu işi bitirelim."

Tom alanı iki uzun adımda geçti. Kapıyı Rafe'in yüzüne kapattı ve tek basamakla inerek Liza'nın uzak duvara çekilip Sasha'nın sıcak pembe arabasının kaputuna yaslandığı garaja girdi.

"Arabayı dışarıda görmedim," dedi Tom.

"Beni bırakacak biri var."

"Oh." Tom yutkunurken boğazı düğümlendi. Temkinli bir şekilde yaklaştı, gözleri onunkilerin üzerindeydi.

Birkaç adım geri attı ve duvara çarpınca durdu. "Sunny ile ilgili bir sorun mu var-" Kimin duyabileceğini bilmeden sözünü kesti. "İş başvurumla ilgili mi? Raeburn'e görüşmemden bahsettim bile. Sen bir şey duydun mu?"

"Hayır, bu o yerle ilgili değil. Liza, benden korkuyor musun?" Liza kaşlarını çatı. "Hayır. Bunu bana neden soruyorsun?"

"Çünkü benden olabildiğince uzakta duruyorsun. Yapamam. Benden korkarsan bununla başa çıkamam."

Liza onun yakışıklı yüzündeki endişeyi görmekten nefret ediyordu. "Senden korkmuyorum, Tom. Sadece mesafemi korumam en iyisi."

"Neden?" diye sordu, tek heceli ses işkence gibi geliyordu.

"Çünkü ben ..." Ayaklarına baktı, sonra adamın yaklaştığını görmek için başını kaldırdı. Artık ona dokunabilecek kadar yakındı. Tıraş losyonunun kokusunu alabileceği kadar yakın. "Çünkü acıtıyor, tamam mı? Sana yakın olmak, seni koklamak, ne kadar sıcak olduğunu hissetmek? Acıtıyor, çünkü daha fazlasını istiyorum. Bunun beni aptal yaptığını biliyorum ama-"

Parmaklarını kızın dudaklarına bastırdı. "Kes şunu. Sen asla aptal değilsin." Adam kolunu yanına indirdi ve kız onun dokunuşunu hemen özledi. "Ben aptalım ama sen değilsin."

"Neden senden korkabileceğimi düşündün?"

"Çünkü ben bağırdım." Mavi gözleri kargaşayla doluydu. "Kendimi kaybettim ve bağırdım."

"Bunu daha önce de yaptın. Yapacaksın-" Bunu tekrar yapacağını söylemeden önce kendini durdurdu. Çünkü ona bu fırsatı vermeyecekti. Çünkü çekip gitmişti.

"Özür dilerim," diye fısıldadı. "Sana asla bağırmamalıydım. Babam bağırdı. İsteyerek "

"Ah." Liza'nın gözleri doldu. Tom'un babası hakkında her şeyi biliyordu. Adamın Tom'un annesini neredeyse ölene kadar nasıl dövdüğünü biliyordu. Tom'a çocukken işkence ettiğini, babası annesini tekmelerken onu korumaya çalıştığı için Tom'un derisini sigarayla yaktığını biliyordu.

Tom'un ne kadar çelişkili olduğunu biliyordu çünkü babası hapisanede öldürüldüğünde çok mutlu olmuştu. Bunun onu endişelendirdiğini biliyordu.

Onun içindeki canavar da.

Tüm bunları biliyordu çünkü ona anlatmıştı. Ona en derin sırlarını emanet etmişti.

Bunu düşünmeliydim. "Oh, Tom. Sen baban değilsin. Asla onun gibi olamazsın. Bunu aklından sil, çünkü benim aklıma hiç . Korkuyorum ama senden asla."

"O zaman kimden?" diye sordu, fısıltısı sert ve boğuktu.

"Kendimden korkuyorum. Senin yanıdayken kim olduğumdan." Omuzlarını dikleştirdi. "Korkuyorum çünkü beni geri dönmeye, dubleksinin diğer tarafında yaşamaya, sonsuza dek arkadaş kalmaya ikna edebilirsin. Ve bu çok acı verir. Bana bağırmanı tercih ederim."

İrkildi. "Bir daha arkadaş olabilecek miyiz?"

Tanrım. Onun kalbini kırıyordu. Çünkü bu bir rol değildi. Bu bir manipölasyon değildi. Bu Liza'ydı, değer verdiği bir şeyi ondan alıyordu.

Arkadaşlıklarına değer veriyordu. Bu konuda en ufak bir şüphesi bile yoktu.

"Evet, ama şu anda değil. Şu anda seninle nasıl arkadaş olacağımı bilmiyorum," diye itiraf etti. "Ama eminim bir yolunu bulacağım."

Bir adım daha attı, sonra bir adım daha, ayakkabılarının uçları milimetrelerce birbirinden uzaklaşana kadar. Kızın yanağını avucunun içine almadan önce yüzünü inceledi.

Sıcak ve güçlü. Tıpkı her zaman olduğu gibi.

"Ne kadar sürecek?" diye sordu.

Çatlamak üzere olduğunu bildiğinden yanağını onun eline bastırdı. "Bunu anlamam ne kadar sürecek?"

"Hayır. Ne zamandır böyle hissediyorsun?"

Hayır diye bağırarak istedi! Ona, kendisinden bir parça alamayacağını söylemek istedi. Ama sonra başparmağı yanağında gezindi. Şefkatli bir dokunuştu. Bir aşığın dokunuşu.

Ama değildi ve asla da olmayacaktı.

Yine de kelimeler ağzından . "On yedi yaşımdan beri." Nefesi kesildi.

"Sen çok gençtin. Ben çok yaşlıyım."

"Yirmi yaşındaydın Tom. Çok yaşlı değildin. Bunun bir önemi yok. Ben artık on yedi yaşında değilim, sen de yirmi yaşında değilsin ama yine de benim hissettiklerimi hissetmiyorsun. Bu yüzden taşındım. Asla benim gibi hissetmeyeceksin ve ben de senin gibi hissetmeyi dileyerek hayatımı yaşayamam. Eninde sonunda yeni biriyle tanışacaksın ve onu eve getireceksin ve ..." Bir hıçkırık onu boğdu ama Liza hıçkırığını zorla geri bastırdı. "İyi bir hayatın olacak," diye fısıltıyla bitirdi. "Bunu senin için gerçekten istiyorum."

Kadın yüzünü, adam da elini oynatmamıştı.

Adam ona bakıyordu, duyguları onun okuyamayacağı kadar çalkantılıydı. Ama sonra, bir duygu diğerlerinin üzerine çıktı ve bu görüntü kalbini durdurdu. Özlem.

Daha yakına eğildi ve kısa, parlak bir an için umut yükseldi. Tekrar.

Ve sonra bir adım geri attı. Tekrar. "Pekâlâ," dedi sessizce. "Artık seni rahatsız etmeyeceğim. Sadece nasıl arkadaş olabileceğimizi bulduğunda bana haber ver, tamam mı?"

Garajdan çıktı ve birkaç saniye sonra Pebbles'ın havlamasını ve sızlanmasını, Tom'un derin bir azarlama gümbürtüsünü ve *nihayet* Rafe'in ön kapısının açılıp kapandığını duydu.

Tuttuğu nefesi dışarı verdi ve Sasha'nın arabasına yaslandı. Birkaç dakika boyunca orada durup nefes aldı. Kalbinin paramparça olan parçalarını topladı. Teker teker, kendi ayakları üzerinde sağlam bir şekilde durana kadar kendini yeniden inşa etti.

Bunu yapmak için pratiği vardı. Daha önce de yapmıştı. Annesi öldüğünde. Kız kardeşi öldürüldüğünde. Fritz'in bedenini tuttuğunda, hayatı çoktan akıp gitmişti.

Hayatını daha önce yeniden inşa etmişti. Bunu tekrar yapacaktı. Mercy'nin dairesinde onu bekleyen küçük bir kız olduğu için ayaklarını hareket etmeye zorladı.

Kapıyı açtığında Rafe'i antrede yıkılmış bir halde beklerken buldu.

Konuşmaya başladı. "Ben-"

Elini kaldırıp gülümseyerek onu durdurdu. "Sorun yok, Rafe. Tom ve ben arkadaşız." Bu bir yalandı ama Rafe buna inanmış görünüyordu. "Düşündüğün gibi dram değil. Geçen gece bana bağırdı çünkü

Ona Şimdiye kadar Fritz'den bahsetmediğim için üzgündü. Duygularımı incitmediğinden emin olması gerekiyordu."

"Ve yaptı mı?"

"Hayır," dedi zoraki bir neşeyle. "Ben iyiyim."

"Yarın masaları taşımana yardım etmek için geri gelecek. İstediğin yerde saklanabilirsin."

"EĞer hâlâ buradaysam," dedi hafifçe. "Bir ara eve gitmem gerekiyor. Gerçi buraya ilk geldiğimde kahvaltı için krep sözü verdiğini hatırlıyorum, o yüzden onlar için kalacağım."

Rafe'in gülümsemesi rahatlamıştı. "Tamam. Ama belki bunu Mercy'ye söylersin? Aksi takdirde bu gece köpek kulübesinde Abigail'in yavru köpeğiyle yatacağım." "Orası daha sessiz olacak," dedi ona. "Abigail bütün gece ayakta kalmak istiyor.

hıkayeler anlatıyor. Bayılmadan önce ona gece yarısına kadar zaman veriyorum."

Partiye yeniden katılmak için kapıyı açtı, ancak Mercy'nin elinde bir kutu Rocky Road ve bir kaŐık tuttuğunu görünce durdu.

Liza bu jesti syleyebileceğinden çok daha fazla takdir etti ve o dondurmayı gerçekten ama gerçekten istiyordu, ama gülümseyerek başını salladı. "Ben böyle iyiyim. Tatlıyı pizzadan sonraya saklayalım. Abigail, tırnaklarını parlatmayı bitirmeliyiz."

"Mercy bunu benim için yaptı."

Vay anasını. Liza gülümsemesini artırdı. "Peki ya ayak tırnakların? Onları ıplak bırakamazsın. Bu çok skandal olur."

"zerlerine çıkartma yapıŐtırabilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin." Liza yere oturdu ve kucağını sıvazladı. "Gel benimle otur ve tasarımını seçelim." Abigail'i gereğinden biraz daha fazla sıkıtsa da küçük kız Őikyet etmedi.

YİRMİ BİR

|| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 27
|| MAYIS CUMARTESİ, SAAT 10:30

Liza ertesi sabah herkesi Rafe'in küçük stüdyo dairesinde krep yerken buldu. Hava karardığında üç kata dağılmışlardı.

Bir gece önce yatma vakti gelmişti. Liza, Abigail'in uyku tulumlarıyla yerde kamp yapmak isteyeceğinden endişelenmişti ama kız onlara "orada" yerde uyduğunu ve yumuşak bir yatağı daha çok sevdiğini söylemişti.

Liza, Amos hariç diğer tüm yetişkinler tarafından dışlanmıştı. -Ortakları vardı. Bu yüzden Abigail'in yatağını küçük kızla paylaşmış ve kendine üzülmeyi bırakmasını söylemişti.

Amos onu Abigail'in kâbusları için hazırlamıştı. Liza Abigail'i kucaklamaya ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye hazırды. Beklemediği şey, kendisinin de nefes nefese uyanacağıydı. Rüyasında yine Fritz'i görmüştü ama son anda Fritz'in yüzü Tom'un ki olmuştu.

Abigail'in onu teselli etmesi de aynı derecede beklenmedik bir şeydi. Çocuk kollarını Liza'nın boynuna dolamış, ona uykulu bir sesle bunun sadece bir rüya olduğunu ve her şeyin yoluna gireceğini söylemişti.

Rafe'in dairesine girer girmez pastırma kokusu burnuna çarptı. Gideon sandalyesini uzattı ama Liza onu elinin tersiyle itip yere oturdu.

"Çok daha kötü koşullarda yemek yemişliğim var," diyerek onu temin etti. Telefonunun çaldığını hissetti ve hemen Tom olduğunu düşünerek gerildi.

Ama öyle değildi ve hayal kırıklığına uğradığı için kendini azarlamak zorunda kaldı. "Kim o?" Abigail ekranına bakarak sordu.

"Göz doktorundan bir mesaj," dedi Liza gülümseyerek. "Gözlüklerimiz hazır."

Gideon ve Rafe birlikte, "Hayır," dediler.

Rafe, "Mercy bir daha o yerin yakınından bile geçmeyecek," diye ekledi. Amos'un beti benzi atmıştı. "Abigail de öyle. Sen de gitmeyeceksin."

Liza içini çekti. "Onları almaya gideceğimi söylemedim. Ajanlardan biri gidebilir mi?"

"Ben giderim," dedi Sasha. "Erin ve benim biraz yiyecek almamız gerekiyor ve kimsenin ölüm listesinde değiliz. Ama gözlüklerin takılması gerekmeyecek mi?"

"Çerçeveleri seçerken ölçülerimizi aldılar," dedi Mercy. "Ve öğleden sonra, ortalık sakinleştğinde kredi kartı bilgilerimizle birlikte onları aradık. Abigail'e gerçekten gözlük almak istiyorum. Baş ağrısı çekmeye başladı. Ayrıca," diye ekledi sevgiyle, "daha sonra bir film maratonu yapacağız ve televizyon ekranını görebilirse Abigail için daha eğlenceli olacak."

Rafe krepleri servis ederken Sasha, "Kahvaltıdan sonra gideceğiz," diye söz verdi. "Ve daha iyi görebildiğin zaman, gerçek bir sinema salonunda olduğu gibi büyük ekranda bir film izleyeceğiz."

"Güvenli olduğunda," dedi Abigail kesin bir ifadeyle ve Amos şaşırması görünüyordu.

Odadaki diğer yetişkinler de öyle. *Hiçbir çocuk tehlikeye normalmiş gibi davranmamalı,* diye düşündü Liza, DJ Belmont'u sonsuza dek ortadan kaldırmaya yardım etmeye her zamankinden daha kararlıydı.

"Evet," diye başardı Amos. "Güvenli olduğu anda."

"Sinemada izlediğin son film neydi?" Daisy konuyu değiştirmek için Amos'a sordu.

Bir an düşündükten sonra "*Batman*," diye cevap verdi. "Hangisi?" Daisy karşı çıktı.

Amos kaşlarını çatı. "Ne demek istiyorsun, hangisi?"

Daisy onun ciddi olduğunu anladığında "Vay canına," diye nefes aldı. "Seni netleştirmemiz gerekiyor."

Kahvaltının geri kalanını Amos'a tüm *Batman*'i anlatarak geçirdiler. Abigail dinlerken Cennet'te geçirdiği otuz yıl boyunca kaçırdığı filmler,

Gözlerini kocaman aç.

"Sanırım *Batman* filmleri benim için çok korkutucu," dedi Liza, çocuğun endişesini anlayarak. "Belki yeni bir Disney filmi ararız."

"Disney'i severim," diye fısıldadı Abigail, rahatlamıştı. "Ben de öyle," diye fısıldadı Liza.

Amos bir *teşekkür* mırıldandı ve Liza ona göz kırptı.

Kahvaltı bitmişti ve Liza'nın telefonu çaldığında bulaşıkları kimin dair kura çekiyorlardı. Nabızı hızlandı çünkü bu numarayı biliyordu. Hem geri aramasını umuyor hem de bundan dehşete düşüyordu.

"Üzgünüm, buna bakmam gerekiyor," dedi ve Rafe'in küçük stüdyo dairesinden çıkıp antredeki basamaklara oturdu. Yalnız kaldığında, "Bu Liza," diye cevap verdi.

"Bayan Barkley, ben Sunnyside Oaks'tan Portia Sinclair. Umarım Cumartesi günü çok erken aramamışımdır."

"Hayır, hanımefendi. Sizin için ne yapabilirim?" diye sordu, sakın ve toparlanmış görünmeye çalışarak.

"Görüşmelerimizi tamamladık ve size hemşire asistanlığı pozisyonunu teklif etmek istiyoruz."

Liza'nın heyecanını gizlemesine gerek yoktu. "Teşekkür ! Bu harika bir şey! Ne zaman başlayacağım?"

Bayan Sinclair yine kıkırdadı. "Maaşı duymak istemiyor musunuz?"

"Oh." Liza fırsatı kaçırmadığını umuyordu. "Evet, lütfen." Sinclair bir sayı söyledi ve Liza'nın gözleri büyüdü. "Bu beklediğimden daha fazla." Gaziler evinde kazandığının iki katıydı.

"Bunu çok duyuyoruz," dedi Sinclair kendini beğenmiş bir ifadeyle. "Salı günü başlayabilir misiniz? Vardiyanız sabah yedi buçukta başlıyor, ancak amirinizle oryantasyon için bir saat erken gelmenizi istiyoruz."

"Orada olacağım. Kimi çağırayım?"

"Hemşire Innes. Kendisi sorumlu hemşirelerimizden biri. Sizi o eğitecek."

Innes. Liza'nın kaçınmayı planladığı tek kişi. "Kendi önlüğümü getireyim mi?"

"Hayır, canım. Burada sizin için üniformalarımız var. Elbette rahat ayakkabılar giyin."

"Tabii ki. Salı günü görüşürüz."

Liza aramayı sonlandırdı, artık elleri titriyordu. Başardı. İçeri girmişti. Şansı yaver giderse Pastor'la tanışacak ve onunla konuşabilecekti. Şansı yaver giderse, acı içinde, ilaçlarını almış ve gardını indirmiş olacak ve ona Eden'in nerede söyleyecekti. Ya da en azından FBI'ın Pastor ve DJ'in genç adam ziyarete geldiğinde konuştukları her şeyi dinleyebilmesi için birkaç böcek yerleştirebilirdi. Şansları yaver giderse, hem Pastor hem de DJ Belmont çok uzun bir süre hapiste kalacak ve Mercy'ye ya da Eden'a asla zarar veremeyeceklerdi.

Diğerleri yine.

Dişlerini sıkarak ellerini Özel Ajan Raeburn'e bir mesaj yazacak kadar sabitledi. ***İş teklifi aldım. Kabul ettim. Salı günü başlıyorum. Lütfen haber verin.***

Rafe'in dairesinin kapısı açıldığında telefonundan başını kaldırdı. Mercy kapı aralığında durmuş, endişeli görünüyordu. "Her şey yolunda mı?"

Liza gülümsedi. "Her şey yolunda. Yeni bir iş buldum." Mercy kaşlarını çattı. "O zaman neden en iyi arkadaşını kaybetmiş gibi görünüyorsun?"
Çünkü kaybettim.

Liza'nın yüz ifadesini gören Mercy irkildi. "Söylemek istediğim bu değildi."

"değil. Kahvaltı tabaklarında kısa çöpü ben mi çektim?"

"Hayır. Sasha yaptı. Pipetlerin hileli olduğunu söyleyerek karara itiraz ediyor ama Erin bulaşıkların çoğunu bulaşık makinesine yerleştirdi bile. Abigail geri gelip gelmeyeceğini soruyor. *Küçük Denizkızı*'nı izlemeye hazırlanıyoruz."

"Yedi yaşındaki bir çocuk için *Batman'den* daha iyi," diye onayladı Liza. kalktı. "Bir film izleyebilirim, sonra eve gitmem gerek. Yıkamam gereken çamaşırlar var."

"Bir gece daha burada kalmayı düşünür müsünüz? DJ için endişeleniyoruz. Özellikle de dün yaptıklarından sonra." Mercy'nin haberi duyduğundan beri sergilediği soğukkanlılık Liza izlerken kırılmaya başladı. "Eğer Gideon o yeleği giymemiş olsaydı ..."

Liza ürperdi. "Evet. Anlıyorum. Yine de iyi olacağım. O beni istemiyor."

"Bunu bilemezsiniz. arşamba günü de oradaydın. Benimle dalga geçermisin?"

"Elbette." Kolunu Mercy'nin omuzlarına doladı ve ona sarıldı. "Her şey yoluna girecek."

Mercy'nin gülümsemesi hüzünlüydü. "Bunu bilmiyorsun," diye tekrarladı.

Mercy'ye gerçeği söylemek istiyordu - Pastor'un bir rehabilitasyon merkezinde olduğunu ve Tom'un onu sonsuza dek hapse atmasına yardım edebilmek için orada işe girdiğini. Ama bunları söylemesinin hiçbir yolu yoktu, bu yüzden kalbinden geçenleri söyledi.

"Ama her şeyin yoluna gireceğini biliyorum, çünkü dün gece kabus gördüğümde yedi yaşındaki bir çocuk bana öyle söyledi. İnancılı ol, Mercy. İçimde her şeyin çok yakında daha iyi olacağına dair bir his var."

GRANITE BAY, CALIFORNIA 27
MAYIS CUMARTESİ, SAAT 11:00

Adam lanet olası bir hayaletti. DJ sabahın büyük bir kısmını Roland Kowalski'nin yerini bulmaya çalışarak geçirmişti, tabii ki bu onun gerçek adı değildi.

Düşünebilseydi araması daha kolay olurdu. Eğer akşamdan kalma olmasaydı daha kolay olurdu.

Bu yüzden sık sık içki içmezdi. Uyandığında Smythe'ın döşemesine kustuğunu, boş viski şişesinin de yatağının yanında olduğunu gördü. Bir damla bile kalmamıştı.

Şişeyi bitirdiğini hatırlamıyordu, ki bu endişe vericiydi. E-posta ya da mesaj göndermediğinden ya da herhangi bir şey paylaşmadığından emin olmak için tüm cihazlarını hızlıca kontrol etti ve göndermediğini görünce neredeyse rahatlayacaktı.

Bir daha asla içmeyecekti. Eğer bu karmaşadan kurtulmanın bir yolunu bulamazsa bu bir sorun olmayacaktı. Şu anda, sakat bir kolu, bir tüfeği ve bir tabancası olan bir adamdı. Bir de dizüstü bilgisayar vardı ama bunun hiçbir değeri yoktu çünkü Kowalski hiçbir polis raporunda görünmüyordu ve internete göre ne arazisi ne de aracı vardı. Tabii ki vardı.

Birkaç aracı vardı ama DJ hiçbirinde yasal bir plaka görmemişti.

Sürpriz olmadı. Kowalski ona sahte plaka yapmak için 3D yazıcı kullanmayı öğreten kişiydi. DJ'in Kowalski ile ziyaret ettiği adreslerin hiçbiri gerçek kişilere kayıtlı değildi. DJ'in Yuba City'deki evinin "John Derby "ye ait olması gibi.

Çıkmaz sokak üstüne çıkmaz sokağa girdi. Kowalski'nin ortaklarından hiçbirinin izi sürüleliyordu, çünkü hiçbiri gerçek isim kullanmıyordu.

Komodinin üzerinde şarjda duran cep telefonu gelen bir mesajla pırıldadı. DJ onu susturmak için eline aldı ama ekranı görünce durdu.

Bu Nelson Smythe'ın cep telefonuydu ve adam DJ uyurken karısından gelen en az beş aramayı ve yirmi kısa mesajı cevapsız bırakmıştı. Bu sonuncusunda şöyle yazıyordu: ***Cevap ver yoksa 911'i arayacağım. Felç mi geçirdin? Orada mısın? CEVAP VER!!!!***

"Kahretsin," diye mırıldandı DJ. Kadının mesajlarını takip etme konusunda iyiydi, ***Evet, Hayır, Belki, Kontrol edeceğim*** ve ***Seni seviyorum*** gibi bir veya iki kelimelik cevaplar veriyordu. Bunlar Smythe'ın son altı aydaki cevaplarının tipik bir örneğiydi, bu yüzden DJ kadının şüphelenmediğinden oldukça emindi.

Ama o zaman bir şişe viskinin tamamını içmiş ve bir sürü mesajı kaçırmıştı.

İnleyerek merdivenlerden garaja indi, orada bir saç kurutma makinesi aldı ve derin dondurucunun kapağını kaldırdı. Smythe'ın yüzünde buz kristalleri oluşmuştu, tıpkı bir gün önce onları erittikten sonra her gün olduğu gibi.

Saç kurutma makinesini çalıştırarak Smythe'ın donmuş yüzüne buzlar çözülene kadar ılık hava üfledi, ardından ekran kilidi açılana kadar telefonu yüzüne tuttu. Şimdiye kadar mesajlar konusunda o kadar endişelenmemişti ama 911'i ararsa çok kötü olurdu. Yazıcılarını ve Yuba City'deki evinden aldığı birkaç eşyayı toplamak için biraz zamana ihtiyacı vardı.

İyiyim, mesaj attı. ***Ölmemişsin. 24 saatlik böcek. Daha iyi hissediyorum. Seni seviyorum.***

Ölmediğine sevindim! Mesaj kalp emojileriyle noktalanmıştı. ***Bu gece arayacağım. Seni özledim.***

"Siktir," diye mırıldandı. Eğer kadın arar ve o da cevap vermezse, 911'i arayabilirdi. Kaçınması gereken şey buydu. **Bayan u**, diye cevap verdi.

Her ihtimale karşı kamyonu eşyalarını yükletecekti. Ama zamanının bir kısmını daha fazla plaka basmak için kullanacaktı. Umduğu şey Kowalski'nin geri çekilmesi ve onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçmesi idi ama bunun pek mümkün sanmıyordu. Bu yüzden şimdi Kowalski'nin takıldığı yerleri bulmaya odaklanmıştı. Asıl istediği Kowalski'nin silah zulasıydı ama yolda bir araca rastlarsa onu alacaktı çünkü Lexus artık kullanmak için çok tehlikeliydi. Hakkındaki BOLO'da arabanın markası, modeli ve renginin yanı sıra sahte plakalı olduğu notu da yer alıyordu.

Pislikler. Fön makinesini kaldırıyordu ki Smythe'ın telefonuna bir mesaj daha geldi. Sıraya dizilmiş, ağızları kuş gibi açık, çok sevimli çocukların fotoğrafıydı. Şarkı söylüyorlardı.

Bir sonraki mesajda şöyle yazıyordu: **Liam en iyisiydi!**

DJ, Liam'ın çiftin torunu olduğunu, etkinliğin çocuğun okulundaki bir konser olduğunu anlamıştı.

Video gönder, diye cevap yazdı DJ, çünkü Smythe genellikle bunu söylerdi. DJ adamın neden karısıyla birlikte gitmediğini merak etmişti ama mesajlaşmalarını okuyunca Smythe ile damadının anlaşılamadığını fark etmişti.

Dondurucunun kapağını indiriyordu ki bir anı beynini gıdıkladı.

Konserler. Çocuklar.

"Oh," diye nefes aldı.

Kowalski'nin bir çocuğu vardı. Altı yaşlarında küçük bir çocuk. Çarşamba günü çocuk okulunda bir resital vermişti. Özel bir okuldu, çünkü DJ, sattıkları bir kilo kokainin fiyatında indirim isteyen bir müşteriyle pazarlık yaparken Kowalski'nin okul ücretinden şikayet ettiğini hatırlıyordu.

Bu işe yarayabilirdi. Çocuğun neye benzediğini biliyordu, bir keresinde Kowalski'nin telefonuna bakarken çocuğun bir fotoğrafını görmüştü. Kowalski'yi gözetlemek için her fırsatı değerlendirmişti çünkü ona bir noktaya kadar güvenmiş olsa Kowalski'nin tek derdi kendisiydi. *Hepimiz gibi.*

Öğrenmek, önemli ayrıntıları bilmek istiyordu, bu yüzden Kowalski'nin omzunun üzerinden bakma riskini göze almıştı. Bu nedenle, DJ'in iyi bir

Çocuğun yüzünü hatırlıyorum.

Okulların Facebook sayfaları ve web siteleri vardı. Denemekten zarar gelmez.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 27
MAYIS CUMARTESİ, 13:15

Kral Triton yeni evlenen Ariel'i kucakladı ve Rafe'in dairesinin zemininde Mercy ile Liza'nın arasına sokulan Abigail'in mutlu bir iç çekmesine neden oldu. Ev küçüktü ve televizyonu da ufacıktı ama hepsi orada toplanmıştı çünkü dün gece "kızlar gecesi" olmasına rağmen kimse merdivenleri çıkamayan Gideon ve Rafe'i dışarıda bırakmak istememişti.

"Ariel artık iyi olacak, değil mi?" Abigail sordu.

Mercy çocuğun başının tepesini öptü. "Öyle. Ve o ve Prens Eric sonsuza dek mutlu yaşayacaklar."

Gideon kanepeden kuru bir sesle, "Daha on altı yaşında olmasına ve biraz şımarık olmasına rağmen," diye yorum yaptı.

Liza Abigail'in buna itiraz edeceğini düşündü ama kız onu bir kez daha şaşırttı.

"Gerçekten de öyle," dedi Abigail. "Babasının sözünü dinlemeliydi."

Liza Amos'a baktı ve yüzündeki memnun ifadeye gülümsedi. Ama biri sabırsızca dış kapıyı çalmaya başlayınca söyleyeceği her şey aklından uçup gitti.

Bir an sonra herkes rahatladı. Sasha ve Erin ayak işlerini yapmaktan dönüyorlardı.

Rafe sinirli bir şekilde daire kapısına doğru yürürken bastonu gümbürdedi. "Neden anahtarını kullanmadın?" diye sordu. "Komşuların duyacağı kadar yüksek sesle çalmak yerine?"

"Hey, beni suçlama," dedi Sasha. "Bütün o gürültüyü çıkaran ben değildim. Bende bir anahtar var." Rafe'e doğru eğildi, parmaklarının arasından üzerinde gözlükçünün logosu olan plastik bir torba sarkıyordu. "Gözlük isteyen?"

Liza ayağa kalktı ve gözlükleri almak için odayı geçti. "Teşekkürler, ama kim-"

İç çekti. *Lanet olsun.* Tom ön sahanlıkta durmuş, mavi gözleri parlıyordu. Liza'nın onun şu anda neye kızdığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kapıyı mı çaldınız?" Liza ona sordu. "Yüksek sesle mi?"

"Gürültü yaptığının farkında değildim," dedi Tom pişmanlıkla. Aslında onu iyi tanımayan biri kızgın olduğunu bile anlayamazdı. "Seninle konuşabilir miyim, Liza?"

Kalbi çarpmasına rağmen herkesi rahatlatmak için gülümsedi. "Tabii ki."

Fuayeden garaja geçti, bir kez daha Tom'un onu takip edip etmediğini görmek için beklemedi.

Elbette yaptı, kapıyı arkasından kapattı ve ona doğru yürüdü, onun alanına girdi. Vücudu giydiği dar tişörtün içini dolduruyordu ve kot pantolonu dışarıda çalışmış gibi kirliydi. Adamın kirli ve terli olması umurunda değildi. Onu görmek için yanıp tutuşuyordu, onu içine çekti.

Ta ki o konuşana kadar. "Beni aramayı düşünmedin mi?" "Ne hakkında?"

Yüzünde yasaklayıcı bir ifade vardı. "Sunnyside Oaks? İş aldığını bana söyleyecek miydin? Raeburn'e söyleyecek miydin?"

"Çoktan . Sunnyside Oaks ile telefon görüşmem biter bitmez ona mesaj attım."

Dişlerini sıkarken yanağındaki bir kas seğirdi. "Ama bana mesaj atmadın?"

Tamam. "gerektiğini bilmiyordum."

Gözlerinde acı parladı. "Öyle mi?"

Tereddüt etti. "Raeburn ve Molina'nın benim bağlantılarım olduğu izlenimine kapılmıştım."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi. "Öyle. Çünkü başımın üstünden gittin."

Omuzlarını dikleştirdi. "Evet, yaptım."

"Neden?"

Adamın ondan ne söylemesini beklediğinden emin değildi. "Çünkü beni desteklemeye istekli değildin."

Parmakları saçlarını sıkıca kavradı ve sertçe çekti. Kendine zarar veriyordu ve durması gerekiyordu. Ama hiçbir şey söylemedi, geleceğini hissettiği kelime selini bekledi.

Ama sonunda konuştuğunda, bağırarak değil, boğuk bir fısıltıyla konuştu. "Bunu neden yapıyorsun? Bu neden bu kadar önemli?"

Ona Perşembe gecesi söylediklerinin aynısını söyledi. Molina ve Raeburn'e söylediklerinin aynısını. "Pastor'la bağlantı kurabilirsem, Eden'ın nerede olduğunu bana söylemesini sağlayabilirim. Sonra, yerleşkedeki herkes güvende olduğunda, DJ'i rehabilitasyon merkezine çekmek ve ikisini de tutuklamak için Pastor'u kullanabilirsin. O zaman bu iş biter. Mercy'e bu şekilde yardım edebilirim. Abigail'i güvende tutabilirim."

Ellerini iki yanına indirdi, yenilmiş görünüyordu. "Kız kardeşini kurtaramadığın için mi?" diye sordu sessizce.

Şaşkınlıktan ağzı bir karış açık kaldı. "Ne? Hayır."

"Evet," dedi, kollarının üst kısmını kavradığında daha da şok etti, tutuşu sert ama nazikti. "Lindsay'i kurtaramadın. Anneni kurtaramadın. Fritz'i kurtaramadın. Bu yüzden Mercy ve Abigail'i kurtarıyorsun. Sakın bana yanıldığımı söyleme."

Ona tam olarak bunu söylemeye başladı ama kelimeler bir türlü gelmiyordu. *Yanılıyor muydu? Başkalarını hayal kırıklığına uğrattığı için mi kurtarıcıyı oynamaya çalışıyordu?*

"Mercy'yi ilk kez ne zaman gördüğümü biliyor musun?" diye sordu onun yerine. Adam kaşlarını çatı. "Burton'ın annesini huzurevinde gördüğümüz gün." "Onunla ilk kez o zaman tanıştım. Onu ilk kez birkaç gün önce gördüm.

ondan önce, haberlerde. Sacramento'ya döndüğünde havaalanında Burton tarafından neredeyse kaçırılıyordu."

Başını salladı, nereye gittiğinden emin değildi. "Şoktaydı."

"Çok korkmuştu." Liza sertçe yutkundu. "Gözlerindeki bakışı gördüm, korktuğu birinin onu tekrar incitmeye çalıştığını anladım ve Lindsay'i düşündüm. Ne kadar dehşete düşmüş olabileceğini." Sesi kırıldı. "Nasıl yalnız öldüğünü, çünkü ona yardım edecek kimsenin olmadığını. Yani, evet. Bunu yapıyorum çünkü kız kardeşimi kurtaramadım. Ama bu doğru olduğuna inandığım şeyi yaptığım gerçeğini değiştirmiyor."

Başını eğip tavana baktı, parmakları onun kollarını yoğuruyordu, dokunuşu hâlâ nazikti. Sonunda bakışları tekrar onunkilerle buluştu. "İncinmeni istemiyorum."

"Ben de senin incinmeni istemiyorum." Kaşlarını çatı.

"Olmayacağım."

"Bunu bilmiyorsun. DJ dün Gideon'u öldürmeye çalıştı. Senin bu davada olduğunu öğrenince peşine düşebilir. Sakın bana yanıldığımı *söyleme*." Onun sözlerini kasıtlı olarak yineledi ve küçük irkilmesi ona hedefini vurduğunu söyledi. "Bana şunu söyle ve dürüst ol. Eğer yeteneklerin olsaydı, bu pozisyon için gönüllü olur muydun?"

"Evet," dedi tereddüt etmeden. "Ama yapamam. Yüzümü çok fazla insan tanıyor."

Çok güzel bir yüz. "Ama yapabilseydin yapardın."

"Evet."

"O zaman bana şunu söyle. Gizli görevdeyken zarar görmeyeceğinizden bu kadar emin olmanızı sağlayan ne tür bir eğitim aldınız?"

"Ben Akademi'ye gittim. Eğitim aldık-" Aniden durdu, kızın kendisine tuzak kurduğunu anlayınca gözleri kısıldı.

Ona hüznle gülümsedi. "Eğitim kampına gittim. Ben de eğitim aldım. Buna ek olarak, aktif savaş bölgelerinde bulundum. Bu senin sahip olduğundan daha fazla deneyim demek."

Çaresizce ona baktı. "O kalın kafanı biraz sarsmak istiyorum."

"Ama yapmayacaksın," diye mırıldandı. Adam kaşlarını çatı.

"Ne?"

"Beni sarsmayacaksın. Bana zarar vermeyeceksin. Asla."

Elleri hemen yanlarına düştü. "Ama seni incittim."

Aynı anda onun dokunuşunu da özledi. "Fiziksel olarak değil. Ve bilerek değil. Çünkü sen baban değilsin Tom Hunter ve asla da olmayacaksın."

Ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Görünüşe göre hiçbir argümanı kalmamıştı. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, ama ben sadece gerçeği söylüyorum." Bir süre durakladıktan sonra sordu: "İş i aldığ ımı nereden biliyordun? Eğer Raeburn'e söylemediğ imi düşünüyorsanız, o size söylememiştir."

"Sunnyside'ın çalışan veri tabanına eriş imim var. Bir açık olduğunu bu şekilde öğ rendim."

"Ve Penny Gaynor'ı nasıl cana yakın biri olarak tanımladığ ınızı."

Bir kez baş ını salladı. "Çakıl'ın ç itin altına kazdığ ı ç ukuru dolduruyordum ki telefonuma veri tabanının güncellendiğ ine dair bir uyarı geldi."

Bu kirli kıyafetlerini açıklıyordu. "Ve ben de eklendim."

"Evet. Sizin hakkınızda kapsamlı bir geçmiş araştırması yaptılar. Hâlâ arıyorlar."

Kaş larını kaldırdı. "Seninle bağlantılı bir şey buldular mı?"

"Hayır. Sadece sizi tehlikeye atabilecek her şeyden haberdar olduğ umdan emin olmak için kendim derinlemesine bir kontrol yaptım. Sosyal medyada varlığ ınız yok ve kayıtlı bir mülk yok, bu yüzden bu çok yardımcı oluyor. Beyaz sayfalarda yer alıyorsunuz, ancak telefon numaranız ya da diğ er mayınlanabilir bilgileriniz yok. Ellerin de askeri sicilinizin bir kopyası var. Çok iyi bir sicil, Liza."

"Teş ekkür ederim," diye fısıldadı. "Bunun anlamı çok büyük."

"Seninle gurur duyuyorum. Sadece bilmeni istedim." Boğ azını temizledi. "Ne zaman baş lıyorsun?"

"Salı sabahı." Tereddüt etti, sonra "Dün beni takip ediyor muydun?" diye sordu.

Adamın rengi soldu. "Hayır. Biri seni takip mi etti?"

"Evet. Karl'ın SUV'sini kullanıyordum. Kaldığ ım dairede bir tane bulunduruyor. Mazda'mı kullanmıyordum, bu yüzden izimi size kadar süremezler."

"şeyin bu olduğunu mu sanıyorsun? Seni bana kadar takip etmeleri mi? Gerçekten mi?" Rahatsızca kıpırdandı. "Hayır. Ama bilmen gerektiğ ini düş ündüm."

Kıkırdaması acıydı. "Ş imdi de bana bilmem gereken şeyleri mi söylüyorsun? Çok teş ekkür ederim." Baş ını salladı ve omuzlarını dikleşt irdi. "Bana yeni adresini mesaj at. Uğ ramayı düşünmüyorum. Söz veriyorum. Sunnyside kapısının dışında sağ ladığ ımız korumaya ek olarak orada da korunman için patronumu arayacağ ım."

Ona bunun gerekli olmadığını söylemek istedi ama bu yanlış olurdu. Sadece verdiği kişileri korumak için bile olsa bu gerekliydi. ". "

Bir an daha tereddüt etti. "Seni bunu yapmaya ben mi zorladım?" "Hayır, Tom. gelen ilk saçma sapan, kendime zarar verici şeyi yapmama neden olacak kadar kalbimi kırmadın. Bu işi kabul ettim çünkü yardım edebileceğimi düşündüm. Çünkü arkadaşlarıma yardım etmem gerekiyordu. Hayır. çünkü beni sevmiyorsun."

Onun açık sözlülüğü karşısında irkildi ama sonra başını salladı. Ve sonra gitmişti.

Liza garajdan çıktığında Mercy, Rafe'nin kapalı kapısına yaslanmış onu bekliyordu. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Liza başını sallamayı başardı. "Pebbles çitin altına bir delik açtığı ve ben de ona söylemeyi unuttuğum için sinirlenmişti. Dışarı çıkmış olmasından endişelendi."

Mercy bunu yutmamıştı ama yutmuş gibi davranma nezaketini gösterdi. Hiçbir şey söylemeden kollarını açtı ve Liza kucakladı. Rahatladı.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandı Mercy onun saçlarına. "Bu sabah biri bana öyle söyledi, bu yüzden bunun doğru olduğuna inanıyorum. Sen de inanmalısın."

GRANITE BAY, CALIFORNIA 27
MAYIS CUMARTESİ, SAAT 20:00

Sokolov'ların evinde bir şeyler oluyordu. DJ bundan emindi. İleri geri giden cipleri fark ettiğinde Kowalski'yi aramaya ara vermişti. Üç farklı araç vardı ve hiçbirinin sahibini bulamamıştı. Her bir cip birkaç saat arayla en az iki gidiş dönüş yapmıştı. Camlar o kadar koyu renkliydi ki DJ ne sürücüyü ne de yolcuları görebilmişti.

Mercy'nin takımı oyununu geliştirmiş gibi görünüyordu. Çok daha dikkatli davranıyorlardı. Onun izlediğini biliyor olmalılar. İzlediği yerden değil, yoksa çoktan federaller tarafından kuşatılmış olurdu. Ama izlediğini biliyorlardı.

Mercy ciplerden birinde olabilirdi. Şu anda bile yakınlarda, Sokolov'ların evinde olabilir. Gideon da öyle. Ve Amos.

İyi yerleştirilmiş bir patlayıcı tüm evin bakabilirdi ama eline bir patlayıcı bile onu yerleştirecek kadar yaklaşılabileceğinden emin değildi. Kowalski onu öldürmeye çalışmasaydı, bunu yapabilirdi.

Ama DJ, Kowalski'nin ailesini bulmaya yaklaşıyordu. Bulduğunda, bunu da şartlar listesine koyacaktı. Her şeyden önce Kowalski'nin onu öldürmeye çalışmaktan vazgeçmesini istiyordu. Ama biraz silah da iyi olurdu.

Sokolov'ların evine doğru giden siyah ciplerden biri tekrar yanından geçerken kaşlarını çattı. Aniden huzursuzlanarak anahtarlarını, tüfeğini ve tabancasını, yeni bir mıknatıslı tabelayı ve yeni bir plaka setini aldı. Bu gece foseptik servis teknisyeni olacaktı.

Kamyonetini Smythe'ın özel çitinin önüne park etmiş ve üzerinde bir peyzaj şirketinin tabelaları göze çarpıyordu ama kamyonetinin ihbar edilmesinden pek endişe etmiyordu. Orada bulunduğu üç gün boyunca Smythe'ın komşularından hiçbiri dışarı çıkmamıştı. En yakın evin ışıkları her gece aynı saatte yanıyordu, belli ki bir zamanlayıcıya bağlıydı.

Cehennemden daha sıcaktı ve Anma Günü hafta sonuydu. Belki de zenginler daha serin olan dağlara gitmiştir. DJ zengin olduğunda böyle yapacaktı.

Gözler ödülde, diye düşündü kamyonun her bir kapısına yeni manyetik işaretlerin kenarlarını dizerken. Sırada plakalar vardı ve birkaç dakika içinde ıssız sokağa girmişti. Mahalle girişine kadar gidecek ve orada bekleyecekti.

Eğer cipler kendi düzenlerine sadık kalırlarsa, Sokolov'ların evine doğru yola çıkan cip yakında tekrar yola çıkacaktı. , beş dakika içinde cip mahalleden çıkarken yanlarından geçti.

DJ, güvenli bir mesafeyi koruyarak takip etmeden önce SUV'un eyaletler arası yola dönmesini bekledi. Kamyonun kabininin yüksekliğinden yoldaki araçların yüzde doksan beşinden fazlasını görebiliyordu. SUV ile arasına beş araba koyduktan sonra sabit bir hızda ilerlemeye başladı.

Sağ şerit. DJ yaklaşmak için hiçbir hamle yapmadı. Bu sadece dikkatleri üzerine çekti.

Cipin şehir çıkışlarına girmeyeceğini umarak kilometrelerce takip etti. Onları orada takip etmek daha zor olurdu. Siyah araç I-5'ten havaalanına doğru çıkınca dileği gerçekleşti. DJ takip etmeye devam etti, şimdi doğrudan SUV'un arkasındaydı ve araç Havaalanı Bulvarı'na çıktığında son varış noktalarının havaalanı olacağını varsayıyordu.

Ve sonra her şey cehenneme döndü.

"Kahretsin," diye homurdandı, solunda bir polis aracı ışıkları yanıp sönerik belirdeğinde nabzı aya fırladı. Yakalanmıştı.

Kruvazörün hoparlöründen "Kenara çek," komutu geldi.

"Hiç sanmıyorum," diye mırıldandı, kamyonet elinde olduğu için mutluydu. Direksiyonu kırdı ve kruvazörü yoldan çıkarıp refüje girmeye zorladı. Ardından önündeki SUV'nin arkasına çarparak banketten çıkmasına neden oldu. Gaz pedalına bastı, kamyon o kadar hızlandı ki savruldu, ama kontrol altına aldı ve otoyolda gürleyerek ilerledi.

Polislerin pes etmeyeceğini bildiği için elindeki avantajı en iyi şekilde kullandı. Şimdiye kadar yaptığı en hızlı sürüşten bir dakika sonra frene bastı ve nehre giden yollardan birine saptı. Kamyonu saklayacak bir yer yoktu, bu yüzden daha fazla zaman kazanmak için onu kullanacaktı. Kamyonu yolu kapatacak şekilde yana doğru park etti, sonra kasasından tüfeğini kaptı ve nehri çevreleyen ağaçların arasına koştu.

Tüfeğin kayışını omzuna geçirip sırtına yasladı ve adımlarını yavaşlataarak kolayca tırmanabileceği bir ağaç bulmaya çalıştı. Smythe'in yumuşak yatağında dinlendiğinden beri kolu çok daha iyiydi ama hâlâ çok fazla gücü yoktu.

Alçak dalları olan ve ağırlığını taşıyabilecek kadar güçlü görünen bir ağaç buldu ve tek koluyla ilk dala tırmandı. Çok yükseğe tırmanmasına gerek yoktu, sadece onu aramaya geldiklerinde polislerin görüş alanından çıkmasına yetecek kadar.

Çok uzun sürmedi. Birkaç dakika içinde, ağaçların arasında el fenerlerini yere tutarak arama yapan bir çift SacPD üniformalı ortaya çıktı.

Sürpriz, diye düşündü. Tüfeğini bir ağaç dalına dayayarak önce ilk polisin, sonra da ikincisinin kafasına nişan aldı. İkisi de üniformalarının üzerine yelek giymişti ama ikisi de kask takmamıştı. Önce birincinin, sonra ikincinin tetiğini çekti.

İkisi de tuğla gibi yere düştü. DJ bir dakika bile kaybetmeden ağaçtan indi ve ilk polise doğru koşmaya başladı. DJ'den daha iriydi ama iş görürdü.

Polisin yeleğini çıkaran DJ, gömleğini çekiştirerek çıkardı, düğmeler her yere gidiyordu. DJ kendi gömleğinin üzerine geçirdi, tüfeğini sadece gömleği yerine oturtup yeleği üzerine geçirecek kadar yere koydu. Pantolonu cesedin üzerinde bıraktı. Aklındaki şey için onlara ihtiyacı yoktu.

Sırada polisin silah kemeri vardı. DJ'in zayıf kalçalarında alçak duruyordu ama yine de aklındaki şey için işe yarayacaktı. Polis vurulduğunda tabancasını düşürmüştü. DJ onu aldı, kendi tüfeğini kaptı ve kamyonu doğru koştu.

Elbette, polis arabası arkasına park , ışıkları hâlâ yanıp sönüyordu. Motor hala çalışıyor.

DJ durup düşünmeden ya da kendini sorgulamadan polis aracına bindi ve otoyola doğru yola çıktı. Hedefini gördü - son model bir Honda Civic - ve arabanın arkasındaki yerine geçti.

Araba iyi bir vatandaş gibi kenara çekildi. DJ kendi susturuculu silahını çekerek şoförün penceresine yaklaştı. Daha fazla silah sesiyle dikkat çekmek istemiyordu.

"Eller !" diye bağırdı. Ama direksiyondaki genç kadın ona itaat etmiyordu. Lanet telefonunu tutuyordu. Onu *kaydediyordu*.

Tanrı aşkına.

"Ben yanlış bir şey yapmadım," diye başladı. "Sizi kendi güvenliğim için kaydediyorum ve amirinizle konuşacağım."

DJ arabanın içine uzanarak telefonunu aldı, asfalta düşürdü ve ateş etti. Ekran parçalandı. Lastiğin altına tekmeledi.

"Aman *Tanrım!*" diye bağırdı kadın. "Yapamazsın-"

DJ kapıyı açmış, onu dışarı çekmiş ve arabaya sürüklemiş. Onu arka koltuğa fırlattı ve başından vurdu, sonra ikinci kez vurdu.

zaman. *Sadece emin olmak için.* Polisin gömleğini çıkarıp yüzüne fırlattı. Polisin yeleğini ve silah kemerini sakladı.

Sonra arabasına bindi ve uzaklaştı. Nefes alıp verdi, nabızı yavaş yavaş normale dönüyordu. "Tam olarak planladığım şey değildi," dedi yüksek sesle, "ama iyi sonuçlandı."

Yeni bir araç almıştı ve SUV'lerin havaalanına gittiğini biliyordu. Sokolov'lar misafir ağırlıyordu; ciplerin kamerasının kontrol noktasından kaç kez geçtiğine bakılırsa oldukça fazla misafir ağırlıyorlardı.

Şimdi bir SUV daha eksildi, diye düşündü, takip ettiği SUV'un yanından geçerken boğazından *bir* kahkaha fokurdadı, hâlâ yolun diğer tarafındaki bankette duruyordu. Arka tamponda bir adam durmuş, bir cep telefonu ile konuşuyor bir yandan da DJ'in kamyonunun verdiği büyük hasarı inceliyordu.

DJ yeterince hızlı davranmıştı. Yolun karşı tarafından en az on polis aracı sirenlerini çalarak olay yerine doğru geliyordu.

Kargaşadan uzaklaşır uzaklaşmaz kenara çekip Honda'nın GPS'ini devre dışı bırakacak ve plakayı değiştirecek bir yer bulacaktı. Sonra rahat yatağına dönecek ve Kowalski'nin çocuğunu aramaya devam edecekti.

Kowalski'nin silah rezervlerine erişmeye şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Sokolov'ların evinde bir şeyler oluyordu ve bu her neyse ondan faydalanması gerekiyordu.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 27 MAYIS
CUMARTESİ, 21:30

Tom evindeki ofisinin duvarındaki ilan panosuna kaşlarını çatarak baktı. Panonun yarısı Eden'i aradığı bir ay boyunca topladığı fotoğraflar, haritalar ve belgelerle doluydu. Ephraim Burton'ın kasasında buldukları defterde listelenen yerlerin hava haritaları vardı. Kowalski ve ailesinin fotoğrafları, DJ ve Waylon'ın Joni Belmont'un evinde çekilmiş fotoğrafları ve DJ Belmont'un iki kurbanının fotoğrafları vardı.

En azından bildikleri ikisi -Minnie Ellis ve Penny Gaynor. Belmont soğukkanlılıkla cinayet işlemekten çekinmezdi. Büyük olasılıkla başkalarını da öldürmüştü ve cesetleri henüz bulunmamıştı. Ya da asla bulunamayacaktı.

Ancak fotoğraflar, haritalar ve belgeler ilerlemeyi göstermiyordu ve Tom hüsrana uğramıştı. DJ Belmont'u aramak için harcadığı saatlerden sonra elinde yeni bir şey yoktu. Kowalski'yi arıyordu.

Sinirli ve yorgun bir halde iki adamı aramaya ara vererek, Modesto'da mimar kocasıyla birlikte yaşadığı söylenen Pastor'un karısını aramaya koyuldu.

Kadının onlara Eden'i nerede bulacaklarını söyleyemeyeceğini biliyordu. Yirmi beş yıl önce tarikattan kaçmıştı. Ama Tom merak ediyordu. Eden'in nasıl başladığını ve gücü nasıl bu kadar uzun süre ellerinde tutmayı başardıklarını bilmek istiyordu. Ne tür bir kadının Waylon Belmont'la evlendikten sonra onu Pastor için boşadığını merak ediyordu.

O da bir suçlu muydu? Yoksa o da herkes gibi manipüle mi edilmişti?

Ne yazık ki Modesto'da Margo adında bir karısı olan herhangi bir mimar bulamamıştı.

Aramak için harcadığı onca saat içinde tek bir gerçek başarı elde etmişti. On sekiz yaşındaki William Holly'nin, nam-ı diğer Boaz Travis'in fotoğrafını bir Los Angeles gazetesinin arşivinde bulduğu bir fotoğrafın yanına yapıştırdı. Fotoğrafta Pastor, karısı ve o sırada beş yaşında olan ikizleri yer alıyordu ve kiliseden on binlerce doları zimmetine geçirmekle suçlanmasından bir yıl önce bir Noel bülteni için çekilmişti.

Fotoğrafın kalitesi iyi değildi. Orijinali gazete makalesine eklenmeden önce bülten için fotokopiyle çoğaltılmıştı ve sonuç karanlık ve grenliydi. Tom'un Pastor'un zimmetine para geçirmesi ve kimlik sahtekârlığıyla ilgili soruşturma hakkında bulabildiği birkaç makaleden biriydi.

Pastor'un Los Angeles'taki kilisesinin üniversite çağındaki bir üyesi olan Craig Hickman'ın hikayesini anlatıyordu. Hickman psikoloji eğitimine başladıktan sonra Pastor'dan şüphelenmeye başlamıştı çünkü Pastor psikoloji eğitimi aldığını iddia etmişti.

var olmayan bir şey. Daha derine inen Craig, kilise parasının kayıp olduğunu keşfetti. Bu da sonunda Pastor'a karşı suçlamalara yol açtı.

Pastor ortadan kaybolduktan kısa bir süre sonra Craig, beyzbol sopaları sallayan bir grup maskeli vahşi tarafından feci şekilde dövüldü. Birkaç hafta sonra, Craig'in ailesinin evi yakılarak yerle bir edildi. Genç adam kısa bir süre sonra ortadan kayboldu.

Bu bilgilerin bir kısmını Tom internette bulmuştu. Bazıları da Cameron Cook'u Çarşamba sabahı saha ofisine getiren genç gazetecilik öğrencisi Jeff Bunker tarafından hazırlanan bir aylık raporda yer alıyordu. Jeff, Craig Hickman'ı aramaya bir ay önce başlamıştı.

"Ne bulduğunu merak ediyorum," diye mırıldandı Tom ve Jeff'e bir mesaj gönderdi.

Craig Hickman'ı bulma konusunda bir gelişme var mı?

Cevap anında geldi. ***Finallerle oyalandım ama şimdi bitti. Geri döneceğim. Hickman'a akıl hocalığı yapan kadın L.A. Times'da çok iyi bir muhabir. Şimdi de bana araştırma konusunda akıl hocalığı yapıyor.*** Metnin ardından Kurbağa Kermit'in heyecanla çırpındığı bir gif geldi.

Tom gülümsemek zorunda kaldı. Jeff'in sadece on altı yaşında olduğunu sık sık unutuyordu. ***Bir şey bulursan haber ver.***

Tom'un telefon ekranı gelen bir aramayla dolmadan saniyeler önce Jeff'ten bir başparmak yukarı emojisi geldi.

Raeburn. "Bu Hunter."

"Bir sorunumuz var. Sana bir adres gönderiyorum. En kısa zamanda benimle orada buluş."

Havaalanına yakın bir adres içeren bir mesaj çıktı. "Yola çıkıyorum. Ne hakkında olduğunu söyleyebilir misin?" Çünkü zihninde Mercy'nin, Gideon'un ölümüne dair görüntüler dönüyordu. Liza'nın ölümü.

"SacPD, özel güvenlik işinde çalışan bir polis memurundan bir telefon aldı."

Tom'un midesi bulandı. "Bowie Güvenlik mi?" "Evet. Anladığım kadarıyla onları siz tutmuşsunuz?"

"Yaptım, evet. Mercy Callahan'ın doğum günü partisi için ve kendi cebimden. Büro ile bir bağlantım yok. Ne oldu peki?"

Raeburn içini çekti. "Her şeyin parasını kendi cebinden ödemeyi bırakmalısın, Tom."

Raeburn'ün kendisine ilk adıyla hitap etmesine alışık olmayan Tom gözlerini kırıştırdı. "Sorun değil, efendim. Önce bana ne olduğunu anlatabilir misiniz?"

"Ofis binasının güvenlik kamerası görüntülerindeki tanıma uyan bir kamyon Bowie'nin cipini takip ediyordu. Sürücü Bowie'nin bir çalışanıydı. Shotgun ise görevde olmayan bir polisti. Cip havaalanına doğru döndüğünde, kamyonet de onu takip etti. SacPD arandı. Bir ekip aracı kamyonu durdurmaya çalıştı ama kamyon onu yoldan itti ve hızla uzaklaştı. İki polis takip etmiş. Destek için beklemeleri söylendi ama beklemediler. Başlarından vurulmuşlar. Cesetlerden birinin gömleği, yeleği ve silah kemeri yoktu. Kamyonet iki cesetle birlikte hala olay yerinde."

"Belmont," dedi Tom acımasızca. "Ya kruvazör? Onu çaldı mı?"

"Yaptı ama fazla uzağa götürmedi. Havaalanı Bulvarı'nın kenarında, arka koltukta genç bir kadının cesediyle birlikte bulundu."

"Lanet ," diye fısıldadı Tom.

"Tüm bilgilere sahipsiniz. Mümkün olan en kısa sürede olay yerinde olmanızı bekliyorum."

Tom merdivenlerden hızla inmiş ve çoktan kendi aracına binmişti. "Efendim? Mercy'nin yarınki doğum günü partisi Sokolov'ların evinde. Eğer Belmont Bowie Güvenlik'in aracını takip ettiyse Sokolov'ların mahallesindeydi."

"Onlara partiyi iptal etmelerini söyleyeceğim."

"Sanırım bunun için çok geç. Tüm misafirlerin şimdiye kadar gelmiş olması gerekiyordu. Hepsi Sokolov'ların evinde. Rafe Sokolov güvenlik olarak polisleri tutmuş. On kişi. Bowie'nin çalışanlarından altı kişiyi daha işe aldım. Bence Sokolov'ların çevresinde bir büro bulundurmamız. Belmont tekrar denerse onu bulabiliriz."

"Bunu ayarlayacağım," diye söz verdi Raeburn.

Tom motoru çalıştırdı. "Kruvazörde kalan kurbanın kimliğini tespit edebildik mi?"

"Henüz değil. Belmont telefonunu yok etmiş ve başka kimliği yok. Yirmili yaşların ortasında, beyaz ve ölü. Tüm bildiğimiz bu."

"Teşekkür ederim, efendim. Otuz dakika ya da daha sürede orada olurum."

YİRMİ İKİ

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28
|| MAYIS PAZAR, 15:15

(Bugün geldiğine sevindim," dedi İrina, Liza'nın yanındaki kanepeye

otururken.

Sokolov'ların evi insanlarla dolup taşıyordu, Mercy'nin partisi tam gaz devam ediyordu.

sallan. "Yapmayacağından korkuyordum."

Liza, Abigail'in İrina'nın torunlarıyla oynamasını izlerken, "Neredeyse yapmayacaktım," diye itiraf etti. Liza daha sessiz bir köşeye çekilmişti. "Ama Mercy'nin duygularını incitmek istemedim."

"İyi bir kalbin var, *lubimaya*." İrina yerde daire şeklinde oturmuş kart oyunu oynayan çocukları işaret etti. Abigail nükleer şifreleri öğrenen birinin dikkatiyle kuralları dinliyordu. "Eğlenmesine çok sevindim."

"Gergindi," diye mırıldandı Liza. "'Normal' olmak istiyordu. Bu sabah sinir krizi geçirdi. Gece boyunca saçlarını bigudiyle toplamam için ısrar etti ama birkaç tanesi çıktı ve yavru köpeği onları çaldı. Saçının bir tarafı lüle lüle, diğer tarafı ise pişmiş spagetti gibiydi."

"Demek tamir ettin?" İrina sevgiyle sordu.

"Yaptım. Çok uzun sürmedi. Sadece bir saç maşası ve bir kutu saç spreyinin büyük bir kısmını aldım."

"Onu şımartıyorsun."

Liza omuz silkti. "Son bir ay içinde çok fazla karışıklık yaşadı. Bence biraz şımarması sorun değil. Bu sabahki sinir krizi bile normal çocuk standartlarına göre kibardı. Onu kendi yaşındaki çocuklarla görmek çok güzel. Yetişkinlerle çok fazla vakit geçiriyor."

"Bu iş bittiğinde-" diye başladı İrina, sonra içini çekti. "Bunu çok sık söylüyormuşum gibi hissediyorum."

"Ben de." Liza çocuklardan oturma odasının kapısına baktı, Tom'un saçlarından yansıyan altın rengi bir ışık dikkatini çekti. Kot pantolon ve tişörtle de takım elbise ve kravatla olduğu kadar harika görünüyordu. Bakışları gömleğin altındaki kasların ne kadar sert olduğunu hatırlayarak oyalandı. Sonra kararlılıkla gözlerini kaçırdı ve İrina'nın onu izlediğini gördü.

"Ben de öyle düşünmüştüm," diye mırıldandı İrina.

"Onun suçu değil," diye mırıldandı Liza, artık bunu saklamaya çalışmıyordu. "Burayı seviyor. Onu suçlamayın. Kabuğuna çekilecek ve bu aileye ihtiyacı var."

"Sen de öyle."

"Ve gelmeye devam . Merak etme."

"Ama merak ediyorum. O işi aldın mı?"

"Yaptım. Pediatrik bir hastayla çalışacağım." Liza yaşlı kadının dizini okşadı. "Merak etme. Ben iyi olacağım."

"Bana endişelenmememi söyleme. En iyi yaptığım şey bu."

Liza buna gülümsedi. "Parti ev sahipliğinin en iyi yaptığın şey olduğunu sanıyordum. Eminim Mercy'nin ailesinden seninle konuşmak isteyecek bir sürü insan vardır."

"Sen bir tehditsin, Liza. Ama haklısın. Bütün öğleden sonra burada saklanma," diye azarladı İrina, ayağa kalkarak. "Mercy'nin ailesiyle kaynaş. Onlar iyi insanlar."

"Biliyorum. Yapacağım." Ama o kadar çoktular ki ve Liza dün Tom'la yaptığı tartışmanın acısını hâlâ üzerinden atamamıştı, bu yüzden mazeretini bildirip kaçana kadar bir köşede saklanacaktı.

"Şey, merhaba." Güneyli aksanıyla konuşan Farrah Romero, parlak bir biyofizikçi ve Mercy'nin en iyi arkadaşı olan güzel bir Siyah kadındı. "Oturabilir miyim?"

Liza gülümseyerek yanındaki koltuk minderini okşadı. "Lütfen yap." Farrah'dan çok hoşlanıyordu. Kadın Mercy'ye yüzde yüz sadıktı. "Yolculuğun nasıl geçti?"

Farrah ve nişanlısı André, Romero ailesinin bir kısmıyla birlikte bir gece önce New Orleans'tan gelmişlerdi. Üvey kardeşlerinden birkaçı

Ayrıca uçakla geldiler.

"Her üzücü ana değdi," dedi Farrah. "Çok gergindik, Belmont'un bir bagaj arabasının arkasından fırlayıp bizi vuracağından endişe ediyorduk, özellikle de geçen ay André de onu vurduğu için. Ama Rafe bunu başardı."

"Gerçekten de öyle. Neden bu kadar çok güvenlik görevlisi tuttuğunu anlamıyordum ama şimdi anlıyorum." Mercy altı kişi tuttuğunu söylemişti ama Liza en az bir düzine saymıştı. Bazıları evin etrafına yerleştirilmişti, diğerleri onları Sokolov'ların evine götürüp getiren ciplerin sürücülerine eşlik ediyordu.

"Güvenlik olacağını biliyor ?" Farrah sordu. "Rafe bunu bir sır olarak saklamamızı istedi."

Liza sadece "söylentiler duymuştum" diye itiraf etti. Mercy şaşkınlık ve hayreti çok iyi oynamıştı. "Burada sır saklamak zordur. Mercy'yi bu hafta sonu sosyal medyadan uzak tutmak için yaratıcı olmak zorunda kaldık, içinizden birinin uçuşlarınızla ilgili bir paylaşımını görür diye."

"Bunu yaptığına sevindim," dedi Farrah hararetle. "O polisler hakkında bir şey bilmesine gerek yok."

Liza'nın gülümsemesi soldu. "Hangi polisler?"

Farrah gözlerini kırıştırdı. "Öldürülen polisler. Tanrım, sen de mi bilmiyordun?"

Liza kusacakmış gibi hissetti. "Hayır. Hepimiz telefonlardan ve bilgisayarlardan uzak durduk. Rafe bu konuda çok kararlıydı. Mercy omzunun üzerinden bakar diye telefonunu bile açmadı. Sonra Gideon ve Daisy dün gece bize geldiler ve telefonlarımızı bir kutuya koymamızı istediler çünkü bir bilgi yarışması oynuyorduk." Kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etrafına bakındı, sonra Farrah'ya doğru eğildi. "Ne oldu?"

Farrah iç çekti. "Bizi alması planlanan adam bu mahalleden havaalanına kadar takip edilmiş. Mercy'nin kardeşlerini bırakmış ve bizi almak için geri dönüyordu çünkü annem, André ve ben daha geç bir uçağa yetiştik. Büyük bir kamyon onu takip etti ve sürücüyle yanındaki görevli olmayan polisi tedirgin etti. Destek istediler ve bir ekip aracı kamyonu çekmeye çalıştı.

Kamyon devrildi. Kaçmış. Polisler kamyonu bir yan yolda terk edilmiş halde buldular. Aramaya başladıklarında . . ."

"DJ onları öldürdü," diye fısıldadı Liza. "Olamaz. Rafe biliyor mu?"

"Sanmıyorum?" Farrah kararsız bir ifadeyle başını salladı. "André sonunda bizi insanlardan ayrıntıları öğrendi. Bir kadını da öldürmüştü. Arabasını almak için."

"Rafe biliyor olamaz. Bilseydi bu partiye devam edemezdi."

"Katılıyorum. Mercy'ye bundan bahsetmemek için hepimiz bir anlaşma yaptık ama güvenlik konusunu ve Ajan Hunter'la arkadaş olduğun için ... Bildiğini sanıyordum."

"Zavallı Mercy," diye mırıldandı Liza. "Bunun bir sonu olmalı."

"Biliyorum. Mercy öğrendiğinde çılgına dönecek. Bana ihtiyacı olursa yarına kadar burada olacağım."

Liza yüzünü buruşturdu. "Bunu ondan sakladığımız için bize çok kızacak."

"Ama doğum gününü burada hepimizle birlikte kutlayacak. Bunu ondan alamazdım."

"Ben de yapmayacağım. Sadece ..." Düşüncesini tamamlayacak kelime bulamayınca sözünü yarıda kesti.

"Biliyorum." Farrah omurgasını dikleştirdi ve gülümsedi ama zoraki görünüyordu. "Mücadeleye geri dönüp ortama karışmalıyım. Annem ve Irina notlarını karşılaştırıyorlar."

"Yemek tarifleri, umarım?"

"Umarım öyledir." Farrah alaycı bir şekilde ürperdi. "Eğer hakkımızdaki notları karşılaştırmaya başlarsa mahvoluruz." Uzaklaşmaya başladı, sonra geri döndü. "Teşekkür ederim."

"Ne için?"

"Mercy'nin yanında olduğun için. Onu kardeşim gibi seviyorum ve onun yanında olamamak beni çok üzüyor. Bana destekleyici olduğunuzu ve bunu takdir ettiğimi söyledi."

Liza teşekkürü hak etmiyordu. Bunu istemiyordu. "O da bana destek oldu."

Farrah sadece gülümsedi, omuzlarını dikleştirdi ve parti karmaşasına yeniden girdi. Liza telefonunu çıkardı ve önceki geceki atışmayı Google'da aradı.

Detaylar beklediğinden de . Ölen memurların ikisi de geride eşlerini ve küçük çocuklarını bırakmış aile babasıydı. Olay yerinin fotoğrafları vardı ve ...

Fotoğraflarda Tom vardı. O ve ortağı Ricki Croft, üniformalı bir memurla konuşuyorlardı. Fotoğraftaki herkes bitkin görünüyordu.

Hatırlamadan önce kendini ona destek mesajı atarken buldu. şu anda arkadaş değıllerdi ve bu onun suuydu. Kendini küçük ve önemsiz hissediyordu. Bu bk bir davaydı ve muhtemelen konuşacak birine ihtiyaı vardı.

Bunu yapabilirdi. Sadece onunla konuşabilir. Yapamaz mıydı?

Evet. Artık on yedi yaşında değıldi. O bir yetişkindi. O zaman bir yetişkin gibi davran.

O da ona mesaj atmış.

Dn geceki hikayeyi internette gördüm. Yorgun görünüyorsun. Konuşmak ara. İstersen yine yanında olmak isterim. Arkadaşlar bunun içindir, değıl mi?

Fikrini değıştirmeden önce gönder tuşuna bastı ve Abigail'in oyununu izledi.

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28

MAYIS PAZAR, 15:15

Tom bir saattir Rafe'in Mercy'nin yanından ayrılmasını bekliyordu. Adamla konuşması gerekiyordu ama bu hiçbir şekilde belgelenmesini istediğı bir konuşma değıldi.

Ayrıca üzücü olabilecek herhangi bir ayrıntıyı da açıklamak istemiyordu, henüz değıl. Özellikle de dn geceki cinayetlerden bahsetmek istemiyordu. Tom Rafe'e Mercy'nin doğıum günü partisinden sonrasına kadar sosyal medyadan uzak durmasını önermişti. İki l polis ve bir l sivil kadından haberdar olmasını istememişti.

Stressiz bir günü hak ediyordu.

Beklemediği şey Rafe'in de çevrimdışı kalacağıydı. Cinayet masası dedektifi görevde olmayan polis arkadaşları ve Bowie'nin güvenlik görevlileriyle iletişim halindeydi ama Tom onlara önceki geceki olaydan da bahsetmemelerini tembihlemişti. Görünüşe göre kimse tek kelime etmemişti ve Rafe ile Mercy harika bir gün geçiriyorlardı.

Yine de Gideon biliyordu. Bir gece önceki polis raporunu görmüştü. Tom diğer ajanın Rafe ya da Mercy'yi aramadan önce kendisini aramış olmasına minnettardı.

Tom ve Gideon birlikte Sokolov'ları en iyi nasıl koruyacaklarına karar vermişlerdi. Gençliğinden beri bu evi ikinci evi olarak gören Gideon, Raeburn'ün ajanlarını yönlendirmiş ve onları stratejik bir şekilde çevreye yerleştirmişti. Mahalle sakinlerinin kapılarını bizzat çalmışlar, kimsenin yanlışlıkla çevreyi geçip alarmları çalıştırmaması için güvenliğin artırıldığını bildirmişlerdi.

Hafta sonu tatili nedeniyle komşuların çoğu gitmişti. Tom bunun için minnettardı. Çapraz ateşe yakalanmadıkları sürece hiçbirinin tehlikede olduğunu düşünmüyordu. Sokaklarda bizzat devriye gezerek herkesin güvende olduğundan emin oluyordu.

Dışarı çıkması gerekiyordu ve Rafele konuşmaktan vazgeçmek üzereydi ki, adam Mercy'yi pastasını kesmesi için bıraktı ve mutfağın köşesine çekilip hüzünlü bir gülümsemeyle onu izledi.

Rafe yaklaşırken Tom'a başıyla selam verdi. "Ne ? Liza iyi mi?"

Tom'un çenesi gerildi. Hayır, iyi değildi. Gözleri olan herkes onun iyi olmadığını görebilirdi. Ama o sadece omuz silkti. "Ona sormanız gerekir."

Rafe yüzünü buruşturdu. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Rafe'in konuyu değiştirmesinden rahatlayan Tom biraz daha mırıldandı: "Özel sektöre girmeyi düşünüp düşünmediğini merak ediyordum."

Rafe kaşlarını çattı, şaşkınlığı açıktı. "Ne gibi?"

"Özel dedektiflik gibi."

"Elbette. Tabii ki var. Ancak bir süre daha kariyerimde büyük değişiklikler yapmamam tavsiye edildi. Neden?"

"Çünkü bir özel dedektife ihtiyacım var."

Rafe tüm dikkatini Tom'a vermek için Mercy'den uzaklaştı. "Eden mı?"

Tom acı acı güldü. "Başka ne ki?" "Onları buldun mu?"

"Henüz değil, ama yaklaştık. Eğer daha fazlasını duymak istersen yarın buluşabiliriz. Sessiz bir yerde."

"Ya Mercy?"

"Şimdilik ona bundan bahsetme. Sonsuza kadar sessiz kalacağını sanmıyorum ama şimdilik bunu kendine sakla. Bırak doğum gününün tadını çıkarsın."

Ses tonundaki bir şey endişesini ele vermiş olmalıydı, çünkü Rafe kaşlarını çattı. "Kız tehlikede mi?"

Tom bunu Rafe'in *yeni* bir tehlike altında olup olmadığını sorduğu şeklinde anladı. Bu evin etrafındaki çok sayıdaki güvenlik görevlisine bakılırsa, tehlikede değildi. "Bildiğim kadarıyla yok. Yarın mı?"

Rafe'in gözleri kısıldı. "Bana bir zaman ve yer gönder. Orada olacağım."

"Teşekkürler." Rafe daha fazla bilgi almak için bastırmaya hazır görüldüğü için Tom bir adım geri çekildi. "Ben gidip biraz kek alacağım." Mutfak masasına doğru yürüdü ve Mercy'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Mutlu yıllar."

Mercy çok fazla şey gören gözlerle onu inceledi. "Teşekkür ederim. Henüz gitmedi."

Yanlış anlamış gibi yapmayan Tom bir kez başını salladı, sonra ön kapıya yöneldi ve oturma odasında durakladı. Liza Irina'yla oturmuş, ikisi birlikte Abigail'in oyununu izliyorlardı. Neredeyse yanına gidecekti ama ne diyeceğini bilemiyordu. Ayrıca yapması gereken bir işi vardı.

Evden çıktıktan sonra, bütün gün onu sinirli tutan enerjisini boşaltmak için çevreyi dolaştı. Yukarı doğru bir bakış Raeburn'ün gönderdiği keskin nişancının hâlâ yerinde olduğunu doğruladı. Bir ay önce Ephraim Sokolov'ların evini gözetlerken komşulardan biri neredeyse ölüyordu. Yaşlı adam onlara evini gözetleme noktası olarak kullanmaları için izin vermiş ve "o orospu çocuklarını sonsuza dek yakalamalarını" söylemişti.

Tom bu konuda iyiydi.

"Bir şey gördünüz mü?" diye sordu çabayı yöneten ajana.

"Hayır. Çok sessizdi. Ailelerden sadece birkaçı burada. Birkaçı bu sabah gitti." Adam kaşlarını kaldırdı. "Tahoe'daki kulübeleri için. Mutlaka

iyi ol."

"Öyle olmalı," diye kabul etti Tom. "Partinin birkaç saat daha devam etmesini bekliyorum. Bowie Güvenlik bu gece bazı konukları doğuya dönmeleri için havaalanına götürecektir. Diğer herkes bu gece burada kalacak ve yarın gün boyunca ayrılacak."

"Burada olacağız. Vardiya değişimi bu akşam altıda, sonra da sabah altıda olacak."

"Teşekkürler. Parti dağılana kadar kalacağım." Tom, DJ Belmont'un nerede saklandığını merak ederek Sokolov'ların arazisinin etrafında bir tur daha attı, sınırdaki her eve dikkat etti. Yakınlarda olmalıydı. Aksi takdirde Bowie SUV'u takip edemezdi.

Her evi arayabilmeyi diliyordu ama ne yazık ki bunun için bir sebepleri yoktu. Belmont'un yakınlarda olduğunu bilmek çok sinir bozucuydu. Hatta belki şimdi onu izliyordu. Ama hafta sonu tatili nedeniyle evlerin çoğu boştu. Eğer yakınlardaki evlerden birinde saklanıyorsa, tek yapması gereken kapıyı çalmalarına aldırmamaktı. Arama emri olmadan orada olduğunu asla öğrenemezlerdi.

Yine de doğrudan bir görüş hattı olması gerekmiyordu. Ephraim'in sokağın karşısındaki evde başardığı gibi değil. Bir blok ötede olabilirdi. Hatta iki blok. Muhtemelen bundan daha uzak değildir.

Büro minibüsünün arkasından bir taktik kask alan Tom, kaskı taktı ve kurşun geçirmez bir yelek giydi.

Ajan ona "Bir mi gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Yürüyüşe. Belmont burada. Bunu biliyorum."

"Hazırlanmam için bana bir saniye ver. Ben de seninle geleceğim."

İkisi Sokolov'ların mahallesinde yürürken, gözleri sıra dışı bir şey olup olmadığına bakıyordu. Belmont'un bir gece önce öldürdüğü kadının kimliğini hâlâ tespit edememişlerdi ve çalınan arabanın ne tür bir araba olduğunu bilmiyorlardı. Ama sıra dışı bir şey arıyorlardı. Dikkatlerini çeken herhangi bir şey.

Yine de fark etmedi. Araba yollarında hiç araba görünmüyordu. Hepsi garajlara park edilmiş ya da ev sakinleri tarafından şehir dışına sürülmüştü.

Her iki yönde de iki blok yürüdükten sonra ajan, "Ben bir şey görmüyorum," dedi.

Tom bir nefes verdi. "Ben de öyle. Kahretsin, bu çok sinir bozucu. I burada olduğunu *biliyorum*."

"Belki de dün geceden sonra başka bir yerde saklanıyordur."

"Belki de. Ama bu Belmont'un kolayca göz ardı edemeyeceği bir ödül. Mercy burada ve Gideon da öyle. Bunu biliyor olmalı. Dün gece bizi izliyordu. Havaalanına gidip gelen ciplerimiz olduğunu biliyor. Bu fırsatı kaçıracığını sanmıyorum."

"Eğer bir hamle yaparsa, hazır olacağız. Keşke mahallede arama iznimiz olsaydı."

Sokolov'lara doğru yürümeye başladıklarında Tom, "Keşke," diye mırıldandı.

Minibüse ulaştıklarında havalandı ve taktik teçhizatını yerleştirdi.

Mercy'yle birlikte eve gitmeden önce Rafe'ye ölü polislerden bahsetmesi gerekiyordu. Nedenini Mercy'yle paylaşmasa bile Rafe'nin tetikte olması gerekiyordu.

Tom eve girdiğinde, üzerine hücum eden gürültü karşısında irkildi. Ev normalde gürültülüydü ama bugün Garden'daki bir ev sahibi takım seyircisi kadar gürültülüydü.

Tom bazı günler basketbol oynamayı özlüyordu ama bu gürültüyü özlemiyordu. Kendini toparlayarak mutfığa doğru yürüdü ve oturma odasının kapısında bir kez daha . Liza köşedeki kanepede oturuyordu, tıpkı Tom çevre kontrolü için ayrıldığında olduğu gibi.

Abigail'in oyun oynayışını izliyordu, yüz ifadesi bastırılmış bir memnuniyet ve acımasız bir kararlılık karışımıydı. Onun ne biliyordu. Salı günü, azılı suçluların yuvasına doğru yürüyordu. Mercy için. Ve yerde oturup Irina'nın torunlarıyla oynayan küçük kız için.

Liza buradan canlı çıkamayabilirdi. Ama bu riski almaya hazırdı. Bunu daha önce de yapmıştı.

Lütfen zarar görmeden çıkmasına izin verin.

Rafe'in öfkeli sesi onu kendine getirdi. "Kahretsin Hunter, konuşmamız gerek."

Lanet olsun.

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28
|| MAYIS PAZAR, 15:35

DJ tüfeğini indirdi ve Smythe'ın boş yatak odasının penceresinden uzaklaştı. Tetiği çekmeyi o kadar çok istemişti ki. Ama çekmemişti. Çünkü bu intihar olurdu.

Uzun boylu adam federaldi. Özel Ajan Tom Hunter. DJ onu iki ölü polis ve kimliği hâlâ belirlenemeyen kadın kurbanla ilgili haberlerde görmüştü. Hunter bir gece önce Ajan Croft'la birlikte olay yerindeydi ve ikisi de ciddi görünüyordu.

Hunter ve başka bir adam taktik teçhizat giymiş halde nöbet tutuyor gibi görünüyordu. DJ onları penceresinden görmüş ve durduklarında hafif bir panik hissetmişti, sanki belirli bir şey arıyormuş gibi etraflarına bakıyorlardı.

Ben.

Tüfeğini alışkanlıkla eline almıştı ve aptalca bir şey yapmasını engellediği için sakat omzuna teşekkür edebileceğini tahmin ediyordu. Tüfeği kaldırdığında acının yakıcılığını hissetmişti, bu da saatlerce pratik yaparak oluşturduğu refleksif tepkiyi bozmuştu. Pozisyon al, odaklan, ateş et. Kowalski ona tüfek kullanmayı öğretmişti. DJ becerisini mükemmelleştirmişti ama bu sefer tetiği otomatik olarak çekmediği için memnundu.

Federaller kurşunun yörüngesini oldukça hızlı bir şekilde takip edebilirdi ve bugün Sokolov'ların evini koruyan küçük bir ordu vardı. Göz açıp kapayınca kadar etrafı sarılırdı.

"O zaman yarın," diye mırıldandı. "Ya da küçük partiniz ne zaman biterse."

Zamanı vardı. Ne de olsa Pastor haftalarca rehabilitasyonda kalacaktı. Sokolov'ların evini içerideki partiyle birlikte havaya uçurmayı hayal etmişti ama bomba için gerekli malzemelere sahip değildi. Henüz yoktu.

Ama Kowalski'nin patlayıcıları vardı. DJ onu kullanırken görmüştü ve yakında o da kullanacaktı.

Tüfeği bir kenara bıraktı ve dizüstü bilgisayarına döndü. Bu, ekranındaki fotoğraf, bugün odaklanması gereken yerdı.

Çünkü sonunda Kowalski'yi bulmuştu. Ya da en azından çocuğunu.

Altı yaşında sırttan bir çocuk ekrandan dışarı bakıyordu. Küçük Tony Ward birinci sınıfa gidiyordu ve piyano çalıyordu. Aslında çocuk bir virtüöz sayılırdı.

Annesi Angelina'ydı. Babası Anthony'ydi. Biraz araştırmak gerekmişti ama DJ eski akıl hocasının yer aldığı bir fotoğraf bulmuştu. Roland Kowalski, Anthony Ward'dı. Büyük arazileri olan zengin bir emlak geliştiricisi.

Demek bize öldürttüğü insanları oraya gömdü. Bildiğim iyi oldu.

Önce Ward'un evini kontrol edecek ve eline ne geçerse yağmalayacaktı. Peki ya Kowalski'nin korumaları varsa? DJ onları da o iki polisi öldürdüğü gibi öldürecekti. Karanlıkta içeri girecek, tüfeğini yerleştirebileceği bir görüş noktası bulacak ve korumaları teker teker indirecekti.

Sokolov'ların evinde devriye gezen küçük orduyu öldürmek istediği gibi. Fark şuydu ki, Sokolovlar onu bekliyordu, tıpkı Kowalski'nin depo tuzağını kurduğunda olduğu gibi.

Kowalski evine bir saldırı beklemiyordu ve haydutlarının polisi arama ihtimali de çok daha düşüktü. Tabii adamın maaşlı birkaç adamı olmadığını varsayarsak. DJ bunu göz ardı etmezdi ve bunun onu durdurmasına da izin vermezdi. Kowalski'nin silahlarını ele geçirdiğinde -ve Sokolov'ların partisi sona erdiğinde ve yoğun güvenlik dağıldığında- Rus ailenin kalan korumalarıyla tek başına başa çıkabilirdi.

Anthony Ward'ın adresini beyaz sayfalarda bulmayı beklemiyordu ama yine de hiçbir isim ya da yasal işletme altında görünmeyince hayal kırıklığına uğradı. Lanet olsun bu insanlara ve şirketlerine.

"Bu bir fiyasko," diye mırıldandı ve Tony Ward'ın resital gecesı sınıfıyla birlikte çekilmiş fotoğrafına bakmaya devam etti.

Ve sonra yazıyı fark ettim: *Bayan Stack'in Birinci Sınıf Bahar Konseri*.
Okulun web sitesinde personelin bir listesi vardı. Fotoğraflarıyla birlikte.
Otuz saniye sonra tam bir isim bulmuştu: *Bayan Stephanie Stack*.
Bir dakika sonra Bayan Stephanie Stack'in adresini aldı, çünkü o
normal bir insandı.

Öğretmenler, öğrencilerinin doğum günleri ve gıda alerjileri gibi kişisel bilgilerine erişebiliyordu. Ve acil durumlarda ebeveynlerinin isim ve adreslerine.

Ayağa kalktı ve gerindi. "Bayan Stephanie, işte geliyorum."

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28
|| MAYIS PAZAR, 15:40

Tom bakışlarını Liza'dan çevirdiğinde Rafe'in hücrelerini tuttuğunu ve ona ölümcül bir bakış attığını gördü. "Demek haberleri okuyorsun, ha?" Tom, Rafe'in onu çoktan köşeye sıkıştırmamış olmasına şaşırarak sordu.

Rafe başını koridorun sonundaki boş yatak odasına doğru salladı ve bastonuna dayanarak sinirli bir yürüyüşle yola koyuldu. Tom iç çekerek onu takip etti.

Rafe kapıyı kapatır kapatmaz dönüp ona baktı. "Ne oluyor Tom?" diye tısladı. "Belmont masum bir kadını ve iki polisi öldürdü ve sen bana söylemedin mi?"

"Bilseydiniz neyi farklı yapardınız?" Tom yorgun bir şekilde sordu.

Rafe ağzını açtı. Kapadı. Sonra da oflayıp pufladı. "Muhtemelen Mercy kendini çok suçlu hissedeceği için partiyi iptal etmiştir."

"İşte bu yüzden sana söylemedik. Mercy kendini suçlu hissedecek şey yapmadı ve biz -Gideon ve ben- onun endişesiz bir gün geçirmesini istedik. Hepinizin endişesiz bir gün geçirmesini istedik."

"Sanırım artık Gideon ve Daisy'nin dün gece telefonlarımızı neden aldıklarını biliyorum. Trivia'da hile yapmamızı istemediklerini söylediler. Gerçekten istediler

olanları duymadığımızdan emin olmak için." Rafe kapıya yaslandı. "Mercy hâlâ bilmiyor. Ona söylemek istemiyorum."

"Ona söyleyeceğim. Ben de ona bunu bir sır olarak saklamamızı önerdiğimi söyleyeceğim."

Bana kızabilir. En azından bu günü geçirmiş olacak."

Rafe yutkundu. "Kahretsin. Şimdi sana kızdığım için özür dilemem gerekiyor, değil mi?"

"Hayır. değil."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı Rafe. "Mercy'nin buna ihtiyacı vardı. Hepimizin ihtiyacı vardı. O ve ben bu sabah yarına kadar DJ Belmont hakkında düşünmeyeceğimize dair bir anlaşma yaptık. Ama sen garip davranıyordun, ben de kontrol ettim. Haberde olay yerinde olduğun yazıyordu."

"İyi değildi." Tom'un söyleyebildiği tek şey buydu. "Peki ya öldürdüğü kadın?"

"Masum seyirci. Belmont onun arabasını çaldı. Hâlâ kimliğini ya da arabasını tespit edemedik."

Rafe kaşlarını çatı. "Kruvazörü onun çaldığını sanıyordum."

"Polislerden birinin gömleğini, yeleğini ve silah kemerini aldı. Kadını kenara çekmek için aracı kullandığını düşünüyoruz. Kadının cesedi arka koltukta bulundu. Onu orada öldürdü."

Rafe gözlerini kapattı. "O kadın bir polis tarafından öldürüldüğünü düşünerek öldü."

"Evet." Tom bunun Rafe'in ilk çıkardığı sonuçlardan biri olmasına şaşırmamıştı. Cesedi görür görmez onun da aklına gelmişti. "Telefonu omzunda bulundu. Görünüşe göre Belmont telefonu vurmuş ve arabasıyla üzerinden geçmiş. Kurbanın kimliğini tespit ettikten sonra, arabasının izini sürmeye çalışacağız - eğer hala ondaysa. Umarım bu bizi onun saklandığı yere götürür."

"O burada, değil mi?" Rafe acımasızca sordu. "Buralarda bir yerde mi? Bu civarda mı?"

"Sanırım öyle. En azından öyleydi. Ama biz hala öyleymiş gibi hareket ediyoruz, elimizden gelen tüm önlemleri alıyoruz. Kapıları çaldık, yasal olarak yapabileceğimiz yerlerde aramalar yaptık. Burada bulunan komşularımız alarmda, şüpheli bir şey var mı diye bakmamıza yardımcı oluyorlar. Bu arada Mercy'nin ailesi güvende olacak. Ve yarın tekrar aramaya başlayacağız."

Rafe başını öne eğdi. "Özür dilerim Tom. Bir pislik gibi davrandım." "Ben de aynısını yapardım. Biz iyiyiz."

"Teşekkür ederim. Şimdi sen benim için bir şey yaptın, ben de karşılığını vereceğim." Telefonunda bir şey buldu, sonra Tom'un görebilmesi için ekranı tuttu. "Bak."

Tom bakışlarını isteksizce telefonun ekranına kaydırды, sonra kaşlarını çatı. Kendi fotoğrafıydı, ifadesi o kadar savunmasız, o kadar üzgündü ki gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Bak," diye tekrarladı Rafe. "Ciddiyim Tom. Arkadaşın olarak sana bakmanı söylüyorum."

İstemiyorum. Ama yaptı, yavru köpeğini kaybetmiş bir çocuk gibi görüldüğünü görünce yüzünü buruşturdu.

"Onu izliyordun," diye mırıldandı Rafe. "Sana çok kızgındım ama bu fotoğrafı çekmek için kızgınlığıma bir saniye ara vermek zorunda kaldım. Görmeni istiyorum."

Tom bitkin bir halde içini çekti. "Neyi gördün, Rafe?"

"Onu istiyorsun ama istemiyorsun. Bu seni de onu da incitıyor. İkiniz de sadece arkadaş olduğunuzu söylüyorsunuz ama bu saçmalık. Bunu hepimiz görebiliyoruz. Neden bu kadar mücadele ediyorsunuz?"

Bu çok güzel bir soru değil miydi?

Tom gözlerini kapadı, çocukça bir umutla açtığında Rafe'in gitmiş olacağını umuyordu.

Rafe alaycı bir ifadeyle, "Hâlâ buradayım," dedi.

"Elbette öylesin." Tom başını kaldırdı ve Rafe'in delici bakışlarıyla karşılaştı. "Bilmiyorum."

"Neden savaştığını bilmiyor musun? Yoksa bildiğini kabul etmek mi istemiyorsun?"

Tom burun kemiğini sıktı. "Bu işin peşini bırakamaz mısın?"

"Eğer gerçekten istediğin buysa, yaparım. Ama ikimiz de biliyoruz ki böyle söylersen yalan söylemiş olursun. Resimler yalan söylemez." Telefonunu tekrar uzattı, fotoğraf Tom'un yüzüne bir tokat gibi çarptı.

Yüzündeki ifade özlem doluydu. Bu itiraf zihninde kök salarken sertçe yutkundu. Kalbinde. "Sadece on dört yıl oldu

aylar," diye fısıldadı.

On dört ay, yirmi üç gün ve yedi saat.

"Anlıyorum," diye mırıldandı Rafe. "Mercynin gelmesi için beş yıl bekledim. Çarşamba günü konuştuğumuzdan beri -ya da bana evini terk etmemi söylediğinden beri konuşmadık- Bella'nın üzerinden sadece on dört ay geçmiş olsaydı Mercy için hazır olup olmayacağımı merak ediyorum."

"Ve?" Kelime, aniden kuruyan boğazını gıcırdattı.

Aniden yanmaya başladı. Gözleri ve burnu da öyle. *Lanet olsun.*

"Bilmiyorum. Ama o zamanlar böyle değer verdiğim kimse de yoktu. Senin var."

Evet. Artık aklında bir soru yoktu. Çok üzgünüm, Tory, ama biliyorum.

"Tory yalnız olmanı ister miydi? Böyle hissetmeni?" Rafe telefonunu salladı, Tom'un fotoğrafı hâlâ ekranı dolduruyordu.

"Hayır." Bundan emindi. "Yapmazdı, ama ..." Gözlerini kapattı, kendi yüzüne daha fazla bakamadı. "Hamileydi. Sadece iki aylık, ama ..."

"Aman Tanrım," diye nefes aldı Rafe. "Çok özür dilerim."

Tom, yakıcı acının biraz olsun uyuşmaya başladığını fark edince irkildi. "Ben de öyle."

Rafe bir an sessiz kaldı. "Bunun ne kadar acı verdiğini hayal bile edemiyorum."

Tom rahatsız bir şekilde omuz silkti. "Bunun söylediğin şeyi emin değilim. Tory hâlâ hayatıma devam etmemi isterdi. Ama şimdi bunun mümkün olduğundan emin değilim. İstemedenden de olsa Liza'yı incittim. O da gitti. Tekrar arkadaş olabileceğimizden bile emin değilim."

Rafe içini çekti. "Benim fikrimi mi istiyorsun?"

Tom kendini şaşırtarak güldü. "Bana şimdi mi soruyorsun?"

Rafe sırtıttı. "Ben annemin oğluyum. Meraklıyım ama bu konuda kibarımdır." Sırtışı soldu. "Liza'yı uzun zamandır tanımıyorum ama karakteri konusunda oldukça iyi bir yargıcımdır. Liza'nın verici bir kalbi vardır ve *sadıktır*. Hatta belki de hataya kadar. Kesinlikle kendi güvenliğini riske atacak kadar."

Tom'un gözleri Rafe'inkilere kaydı. Sunnyside'ı biliyor muydu?

Rafe'in gözleri kısıldı. "Yüzündeki o ifadeye geri döneceğim Hunter. Ama önce, paramı Liza'nın senin zavallı kışını affedeceğine yatırdığımı söyleyeceğim. Şimdi, benim bilmediğim başka ne biliyorsun? Yarın bana söylemek istediğin şey buydu, değil mi?"

Tom başıyla onayladı. "isteyebilirsin." Rafe bir sandalye çekti. "Konuşalım."

Tom ona Pastor'dan, Sunnyside Oaks'tan ve Liza'nın orada işe girmesinden bahsetti. Bitirdiğinde Rafe hem şaşkın hem de öfkeliydi. Tom da bunu tahmin etmişti.

"Nerede olduğunu biliyordunuz ve bize söylemediniz mi?"

Tom iç çekti. "Sen ne yapardın? mı basardınız? Pastor'un nerede olduğunu biliyoruz. Dosyasına göre altı hafta orada kalması gerekiyor. Belmont'un nerede olduğunu bilmiyoruz ve en büyük risk o. Ama onu arıyoruz. Size söz veriyorum. Ama Pastor'u Eden'in yerini söylemesi için ikna etmeyi umuyoruz, ya da en azından DJ ile konuşmalarına kulak misafiri olmayı. Hedefimiz Eden'i bulmak, DJ'i rehabilitasyon merkezine çekmek için Pastor'u kullanmak ya da onun ziyaret etmesini beklemek, sonra da her ikisini de tutuklamak."

Rafe hâlâ kızgındı. "Beni özel dedektif olarak işe almak istediğin iş neydi?"

"Onu koru." "Liza mı?"

"Evet."

"Bu FBI'ın işi değil mi?" Rafe alaycı bir tavırla sordu.

"Ve orada olacaklar. Onun öncelikli olduğunu söylüyorlar, ama ... Bundan fazlasına ihtiyacım var." Kelimeler keskindi, nefesini çalıyordu. Kendini nefes almaya zorladı. "Büro'nun önceliği görevdir. Pastor ya da DJ'in gitmesine izin vermek anlamına gelse bile Liza'yı koruyacaklarına inanmak istiyorum ama bu yüzden onun hayatını riske atamam. Ayrıca, herkes 'Liza bir asker. Kendi başının çaresine bakabilir. "

"Yapabilir."

"Ama *yapmayacak*," dedi Tom, panik göğsüne baskı yapmaya başlamıştı. "Bunu kendin söyledin. Kendi güvenliğini riske atacak kadar sadık."

"Bunu Mercy için yapıyor, değil mi?"

"Ve Abigail için. Gideon ve Amos için de."

"Gideon biliyor mu?"

Tom başını salladı. "Hayır. Hem öyle olsa bile Liza'yı korumak için berbat bir seçim olurdu. Pastor onu tanıyabilir. Belmont kesinlikle tanır."

Rafe, "Beni de tanıyabilirler," diye belirtti.

"Bunu düzeltebiliriz. Sen daha önce gizli görevde bulundun. Gideon hiç yapmadı ve bu konuda iyi olacağını sanmıyorum ama sen yaptın. Bella öldürüldükten sonra duygularını saklayamadan UC rolünde kalamazdın."

"Doğru. Peki beni oraya nasıl sokacaksın? Eğer evet dersem öyle."

"Henüz emin değilim. Belki de seni kaçak olarak Babanın ona ödünç verdiği SUV'un arkasındaki çalışan otoparkı, böylece her şey cehenneme dönerse yakınlarda olacaksın. Seni bir IT elemanı olarak içeri sokmak kadar karmaşık olabilir. Onlara bazı ağ sorunları yaşatmaya çalışıyoruz."

"Ne zaman başlıyor?"

"Salı sabahı. Yani bir şeyler için o zamana kadar vaktim var."

Rafe bastonuna yaslanarak ayağa kalktı. "Bana haber ver. Her iki durumda ben varım. Mercy için tehlikeye atılıyor. En azından bunu yapabilirim."

Rafe gitti ve Tom kaldı, keşke biraz kestirebilseydim diye düşündü. Uzun zamandır hiç bu kadar yorulmamıştı. Tory'nin katilinin peşine beri. Bu onun ruhundaki tüm yaşamı tüketmişti.

Ruhundaki o yaşamın, o umut duygusunun kaybının kalıcı olup olmadığını merak etti.

Liza konusunda ne yapacağını merak ediyordu. Bunu anladığında çok geç olup olmayacağını merak ediyordu.

Sonra kişisel cep telefonuna gelen bir mesajı fark etti. ***Dün geceki hikayeyi internette gördüm. Yorgun görünüyorsun. Konuşmak istersen ara. Eğer istersen hala yanında olmak istiyorum. Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?***

Tüm vücudu gevşedi ve gözleri gerçekten yandı, o kadar rahatlamıştı ki.

Tom cevabını yazarken elleri titriyordu. ***Yapmanı istiyorum. Teşekkürler. Sonra ararım.***

YİRMİ ÜÇ

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28

MAYIS PAZAR, SAAT 19:00

(Bunu uzun zaman önce anlamıştım," dedi Dana. "Tom'a karşı hislerin hiçbir zaman bir sır olmadı.

Liza da bunu fark etmeliydi. Lindsay'in cinayetinden sonra onu yanına alan Chicago'lu "ablası" anlayışlıydı. Mercy'nin doğum günü partisinden yeni dairesine döndüğünde sonunda dayanamayıp onu aramasının nedenlerinden biri de buydu.

Dana Dupinsky Buchanan Liza'yı yedi yıldır, Tom'u ise yirmi yıldır tanıyordu - annesiyle birlikte tacizci biyolojik babasından kaçtıklarından beri. Dana'nın en iyi arkadaşı Tom'un annesiydi ve Dana'nın kocası da Tom'un akıl hocasıydı.

Dana'nın hem geçmişi hem de bakış açısı vardı ve Liza onun Tom'la ilişkisini arkadaş bölgesinde tutma konusunda kendisine iyi tavsiyeler verebileceğini düşündü.

Şu anda Tom'un bir arkadaşına ihtiyacı vardı ve Liza onun için bunu yapmaya kararlıydı, daha fazlasını istememesi onu incitse bile. "Bunu sizden saklayabileceğimi neden düşündüm bilmiyorum," dedi yorgun bir sesle.

"Benim de kafam tamamen karıştı. Ama bu Tom'un son zamanlardaki davranışlarını açıklıyor. Çarşamba gecesi annesini aradı ve annesinin onun keyifsiz görüldüğünü söyledi. Caroline bunun seninle bir ilgisi olduğunu düşündü."

Liza'nın sinirlenecek enerjisi yoktu. "Bizim hakkımızda mı konuşuyordunuz?"

"Duh." Dana durakladı, sonra sıcak bir sesle, "Benden ne istiyorsun, Liza?" diye sordu.

"Sanırım sana karşı dürüst olmak istedim." Tom hakkında. Fritz hakkında. Ama Fritz haberini kendine sakladı. Bu sırrı sakladığını öğrenmek en çok Dana'yı incitecekti. *Onu düğünüme bile davet etmedim.* "Ve tavsiye istemek için. Tom gerçekten zor bir davanın ortasında."

"Biliyoruz. Ethan'ın ismiyle haberler için uyarılar var. Onu olay yerinde iki ölü polis memuruyla birlikte gördük. Dahası da var, biliyorum ama sormayacağız."

"Konuşmak isterse burada olmayı teklif ettim. Bunu arkadaş bölgesinde tutmak için bir önerin var mı? Burada çok fazla arkadaşımız var. Ondan uzak durmak benim için zor olacak."

"Bu berbat bir şey evlat. Senin yerinde hiç olmadım ama Tom'un yerinde oldum."

Liza buna şaşırdı. "Kim?"

"İsim vermek istemiyorum, çünkü bunların hepsi geçmişte kaldı. Şunu söylemek yeterli, her gün etkileşimde bulunduğum biri yıllarca bana aşık oldu ve ben bunu hiç fark etmedim. Diğer herkes biliyordu."

"Ne oldu?"

"Ethan'la tanıştım ve sırılsıklam aşık oldum. Diğer adama Ethan hakkında her şeyi anlattım, aslında onu kalbinden bıçakladığımdan şüphelenmiyordum bile."

"*Bunun* nasıl bir his olduğunu biliyorum. Tom onunla tanıştığı gün bana Tory'den bahsetmişti."

"Ah." Dana'nın irkilmesi duyulabiliyordu. "Bu süper berbat. Ne yaptın sen?"

"Acımı gömdüm ve ondan bana onu anlatmasını istedim. Diğer adamla ne oldu?"

"Ethan'la tanıştıktan sonra başka bir eyalete taşındı. Bir düğünde arkadaşlarımızdan birinin kız kardeşiyle tanıştı ve birbirlerine aşık oldular. Yıllardır evliler ve küçük bir oğulları var."

"Böylece kendini tamamen ayırdı."

"Bir süre için. Karısıyla tanıştıktan sonra beni aslında hiç sevmediğini fark etti. Kim bilir? Belki hemşirelik okulunda ya da bir süpermarket kuyruğunda beklerken biriyle tanışırsın. Ama biriyle tanışacaksın." O

tereddüt etti. "Başka ne sorun var tatlım? Sesinden anlayabiliyorum. Seni yüz yüze görmek için beni uçağa bindirme," diye ekledi alaycı bir tavırla.

Liza Dana'nın alay ettiğinden pek emin değildi ve birden öyle olmasını istemedi. Belki Sunnyside Oaks'ta artık kendisine ihtiyaç duyulmadığında Chicago'ya ucuz bir uçak bileti bulabilirdi. Sarılmak için.

Derin bir nefes alarak Dana'ya Fritz'den bahsetti. Dana o bitirene kadar tek kelime etmedi ve sonra yaşlı kadın iç çekti.

"İncinmediğimi söylemeyeceğim, çünkü incindim. Ama sadece birazcık. Bana söylemekten neden kaçındığını anlıyorum. Ben daha çok Fritz'i kaybettiğin için üzgünüm. Kulağa harika biri gibi geliyor."

"Öyleydi. Benden daha iyisini hak ediyordu."

"Böyle söyleme," dedi Dana sert bir sesle. "O seni sevdi ve sen de ona değer verdin. Onu aldatır mıydın?"

"*Asla.*" Liza bu soru karşısında şok olmuştu. "Yapmayacağımı biliyorsun."

"Evet, biliyorum. Başka bir soru daha: *Eğer yaşasaydı* ve Fritz'le eve döndüğünüzde Tom mucizevi bir şekilde size aşık olsaydı, Fritz'i terk eder miydiniz?"

Liza dikkatle düşündü. "Hayır," dedi, buna tüm kalbiyle inandığı için rahatlamıştı. "Yuva kurar ve bir aile sahibi olurduk. Onu sevdim, onun beni sevdiği gibi olmasa bile. Bilirsin, etkilenmiştim." Yüzü kızardı. "Mutlu olurduk."

"O halde utanacak bir şeyin yok," dedi Dana yumuşak bir sesle. "Kendini cezalandırmayı bırak. Fritz ile geçirdiğin aylar mutlu aylar mıydı?"

"Evet. Öyleydi. Yani, savaş bölgesindeydik, bu yüzden farklı bir mutluluktuk. Ama bana kendimi özel hissettirdi. Ve güvende."

"Tamam, son soru. Tom ışığı görürse ona inanacak mısınız?" Liza kaşlarını çatı. "Ne yani, onun ciddi olduğuna inanıp inanmayacağımı mı soruyorsun?" "Ben de tam olarak bunu soruyorum."

"I . . . Bilmiyorum."

"O zaman bir yolunu bul. Her ihtimale karşı."

Liza bu sözleri nasıl algılayacağından emin değildi. "Başka bir deyişle, umudunuzu kaybetmeyin mi?"

"Olabilir. En azından bir şeyleri anlaması için ona zaman ver. Seni önemsiyor, bundan eminim."

"Seni sevdiğini sanan adamla hâlâ arkadaş mısın?"

"Evet. O tanıdığım en iyi adamlardan biri. Başka bir şey olmasa bile, umarım Tom'la bunu yaşarsınız."

Liza bu umuda ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti. "Seni seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Biliyorum. Ayrıca Fritz'in ailesini *birlikte* ziyaret edeceğimizi de biliyorum, böylece onlarla tanışabileceğim."

Bu kez Liza'nın yanaklarını ısıtan şey utançtı. Dana'yı Fritz'le tanışma fırsatından mahrum etmekle kalmamış, Fritz'in ailesini de kendi ailesiyle tanışma fırsatından mahrum etmişti. "Buna bayılırlardı." Kulağında çağrı bekletme bip sesi duyuldu. "Gitmem gerekiyor. Alt kattaki güvenlik görevlisi."

"Beni beklemeye alın. Her şeyin yolunda olduğunu bilmem gerek. Özellikle de Tom'u çok endişelendiren bu olaya karıştığını bildiğim için."

"Evet, hanımefendi." Liza bekleme düğmesine bastı ve görevliye cevap verdi. "Evet, efendim?"

"Yardımcı olabilir miyim?"

"Bayan Barkley, lobide sizi bekleyen bir ziyaretçi var. Adının Tom Hunter olduğunu söylüyor. FBI'dan olduğunu söyleyen bir kimliği var." Gardiyan sesini fısıltıya indirdi. "Ama eskiden basketbol oynamış birine benziyor."

Liza ayağa fırladı, başından akan kan başını döndürüyordu. "Lütfen onu yukarı gönderin. Teşekkür ederim." Telefonu güvenlik görevlisine kapattı ve Dana'ya, "Sorun yok. Tom arıyor. Arayacağını sanıyordum ama şu anda yolda."

"Beni sonra ara. Detayları öğrenmek istiyorum. Seni seviyorum, Liza."

"Ben de seni seviyorum." Telefon görüşmesini bitiren Liza giysilerini düzeltti ve yüzünü kontrol etmek için aynaya koştu. Dana'yla ilk konuşmaya başladığında ağlamıştı ama gözleri o kadar da kötü görünmüyordu. Kapısının çalınması kulaklarına gelen ses kadar yüksek değildi.

Lanet olsun. Kapısındaki gözetleme deliğinin garip çarpıklığından bile iyi görünüyordu.

Kendini destekleyerek kapıyı açtı. Orada durmuş, her zaman yaptığı gibi koca gövdesiyle boşluğu dolduruyordu ama başı eğik, omuzları kamburdu. Başını kaldırdığında görebildiği tek şey bitkinliğiydi.

"İçeri gelsene. Bok gibi görünüyorsun," dedi ve yoldan çekildi.

Güldü, yorgunluğunun bir kısmı kaybolmuş gibiydi. "Teşekkür ." "Yemek mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Tabii ki hayır. Irina bana bir soğutucu dolusu yiyecek aldırıldı."

"Ben de." Aralarında bir gariplik olduğunu hissediyordu ve bundan nefret ediyordu. "Benimle oturur musun?"

Minnetle başını salladı, her biri oturma odasındaki kanepenin diğer ucuna . "Burası gerçekten güzel bir yer."

"Gerçekten öyle." Nefes aldı. "Uyudun mu?"

Onun bakışlarıyla karşılaştı. Bakışlarını korudu. "Dürüstçe mi? Sen gittiğinden beri hayır."

Bir an için ağzı açık kaldı. "Tom, hayır. Bunu yapamazsın. Kendini öldürteceksin."

"Croft da aynı şeyi söyledi."

"O zaman onu dinle." Ayağa kalkmaya başladı. "Boş odayı senin için hazırlayacağım."

Uzandı ve yavaşça kolunu kavradı. "Hayır. Lütfen. Seninle konuşmam gerek."

Yavaşça tekrar kanepeye uzandı. Kulağa hiç de olumlu gelmiyor, diye düşündü, Dana'nın veda sözlerinin kendisine umut vermesine izin verdiğini geç de olsa fark etmişti. *Hak ettiğimi buldum.* "Tamam."

Onun kolunu serbest bıraktı. "DJ Belmont bildiğimiz kadarıyla beş kişiyi öldürdü; bir hemşire, yaşlı bir kadın, arabasını çaldığı genç bir kadın ve iki polis."

Geriye kalan küçük umut kırıntısı da boşa gitti. Bu sadece Rafe'in garajında yaşadıkları tartışmanın bir devamıydı. "Biliyorum."

"Bu, bir ay önce öldürdüğü beş federal ajanı saymıyor. Dün gece kullandığı kamyonun sahibini de ajanlarla aynı gün öldürdü. Yani toplamda on bir kişiyi soğukkanlılıkla öldürdü."

Liza dişlerini birbirine geçirirken çenesi gerildi. "Biliyorum. Sayabilirim, Tom."

"Kastettiğim bu değildi. Tehlikeli olduğunu kastettim. Sunnyside'da onunla temasa geçebilirsiniz. Pastor ve DJ ile konuşabilirsiniz

öğrenirse ya da böcek yerleştirdiğinizi fark ederse, hiç düşünmeden sizi öldürür."

Önemsiyor. Ona kapıyı göstermesini engelleyen tek şey buydu. "Başvurduğumda bunu biliyordum."

"Bunu yapmana engel olamam," dedi, sesi tam da bunu yapmayı umutsuzca istiyormuş gibi çıkıyordu.

"Hayır, yapamazsın." Bu kez ayağa kalktı ve Tom onu tekrar yakalamaya çalıştığında geri adım attı. "Bak Tom, bu şarkıda zaten dans ettik. Eğer başka bir şey hakkında konuşmak istiyorsan, benim için sorun yok. Ama bunu seninle tekrar konuşmayacağım."

"Senin için bir koruma tutuyorum," diye kaçırdı.

Liza ona bakakaldı. "Ne?"

"Bir koruma. Senin için. Eğer seni oradan uzak tutamazsam, içerideyken güvende olduğundan emin olacağım."

Yastığın kenarına tutunarak tekrar yerine oturdu. "Patronun beni koruyacaktır."

"Kapıların dışından. Alarmı çalarsanız, zorla içeri girmek zorunda kalacaklar ve hem sizin hem de görevin güvenliğini tehlikeye atacaklar. DJ'in nerede olduğunu bilmiyoruz. Eğer içeride saklanmayı başardıysa ve sizden şüpheleniyorsa, o zaman tehlikedesiniz demektir ve Eden'ı bulmaya yaklaşamayız."

"Patronun içeride birileri olabileceğini söyledi."

"Olabilir. Bu, gerçekleşmeyebilecek başka şeylere bağlı." Yalan söylemiyordu. "Korkuyorsun," diye mırıldandı.

"Dehşete düştüm," diye itiraf etti kısık sesle. "Sen korkmadın mı?"

"Evet ama sahaya her çıktığımda olduğumdan daha fazla değil ve bunu hatırlamak istemediğim kadar çok kez yaptım."

Gurur gözlerini doldurdu. "Öyle olduğunu biliyorum. Skype konuşmalarımızın hepsini hatırlıyorum. Korkuyordun ama yine de hizmet ettin. Ama bu, bir korumaya sahip olmak, benim için. Lütfen."

Lanet olsun. Onun kalp telleriyle nasıl oynayacağını biliyordu. "Korumam kim olacak?"

Gözlerini kapattı, yüz ifadesi o kadar rahatlamıştı ki kalbi çatlayacak gibi oldu. "Rafe."

"Bekle. Rafe Sokolov?"

Gözlerini açarak onları kısıtı. "Kaç tane Rafe tanıyorsun?"

"Sadece bir tane. Tamam, ısırırım. Onu içeri nasıl sokacaksın?" "Tam olarak emin değilim. En azından, onu içeri sokacağım

Karl'ın sana ödünç verdiği cipin arkasındaki otoparka git. Binaya giriş için alacağın anahtar kartının bir kopyasını çıkarıp Rafe'ye vereceğiz."

"Yani Rafe siyah bir cipin içinde dışarıda oturup güneşin altında kavrulurken ben de ona ihtiyacım olma ihtimaline karşı vardiyamda çalışacağım."

"Evet. Tabii içeride saklanabileceği bir yer bulamazsanız."

"Korkunç bir plan değil," diye itiraf etmek zorunda kaldı. "Ama her yerde kameralar var."

Acımasız bir gülümsemeyle cebinden bir kolye çıkardı. "Bunu takacaksın. Wi-Fi kameralarını kontrol edebilirim. Sunucuya bağlı olanların yeniden yönlendirilmesi gerekecek."

"Bunu yapmamı mı istiyorsun?" diye sordu endişeyle.

"Hayır. Umarım oraya bir ağ uzmanı getiririz ve o kişi bununla ilgilenebilir."

Kolyeyi almak için elini uzattı. "Görebilir miyim?"

Ortadaki mindere geçip avucuna yerleştirdi ve yumruğunu minderin etrafına kapattı. Sonra yumruğunu kendi eliyle kapattı, sıcak ve sertti ve kadın bunun gerçek olmasını diledi.

Elini çekerek kurtardı ve kolyenin güzel gümüş zincirinde sallanmasına izin verdi. Tasarım özenle yapılmıştı ama bir kamera ve mikrofona ev sahipliği yapabilecek kadar büyüktü.

Bir güldü. "Benim dövmeme benziyor."

"Biliyorum. Onu aldığında oradaydım, hatırladın mı?"

"Tabii ki biliyorum. Sen kendin bir tane alamayacak kadar korkaktın." Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Hâlâ öyleyim."

Kolyeyi ona geri verdi ve kanepenin kendi tarafına geçmesini diledi. Bu kadar yakından tıraş losyonunun kokusunu alabiliyordu ve yüzünü boynuna dayayıp onu içine çekmek istiyordu, bu yüzden ayağa kalktı ve berjer koltuğu kanepeye yaklaştırdı.

Oturduğunda, yüz ifadesi dikkatle boşluğa dönüşmüştü. Bu onun *incinmiş* yüz ifadesiydi, ama onun kendisini manipüle etmesine izin vermeyecekti. Onun arkadaşı olacaktı ama kendi şartlarıyla. Buna onun muhteşem kokusuna katlanmak zorunda kalmak dahil değildi. Ve sıcaklığına. Çünkü şimdi üşüyordu.

"Dün gece ne oldu?" diye sordu konuyu değiştirerek.

"Haberleri okudunuz. Kadın kurbanla ilgili bir ipucumuz yok. Yanlış zamanda yanlış yerdeydi." Adam avuçlarını kalçalarına sürttü ve kadın da adamın bacakları muhteşem olduğu için bu hareketi takip etmekten kendini alamadı. Neyse ki, adam başını kaldırdığında bakışlarını kaçırmıştı, bakışları kararsızdı. "Mike'a ne oldu?"

"Mike?"

"Arkadaşın. Çarşamba günü seni görmeye gelen kişi." Yanağında bir kas seğirdi. "Ve Salı gecesi randevuya çıktığın kişi."

Omuz silkti. "Biz sadece arkadaşız."

"Öyle düşünmüyor gibiydi."

Zaten umutları kırılmamış olsaydı, onun kıskanç olduğunu düşünürdü. Ama umutları kırılmıştı ve umutlarının tekrar elinden kaçmasına izin vermeyecekti.

Ki bu tamamen yalandı. "O da senin için aynısını söyledi." "Salı günü neden onunla çıktın?"

Kızgın bir şekilde iç çekti. "Çünkü o istedi. Bu konuşmayı yapmasak olmaz mı?"

"Sorun değil," dedi dürüstçe. "Ama lütfen önce soruya cevap verin." " zaman sorun var!" Ayağa kalktı ve uzak duvara doğru döndü. "Ben yapamam
Bunu yap."

"Neyi?" diye sordu ve kız sıçradı çünkü adam şimdi tam arkasındaydı ve onun ayağa kalktığını bile duymamıştı. "Neyi yapamam?"

Sesinin tınısı teninde bir ürperti yarattı. Bir oktav düştüğüne yemin edebilirdi. Adamın nefesi ensesinde sıcaktı ve kalbi şimdi daha hızlı atıyordu.

Umut göğsünde parladı ve onu geri itti. "Yapma," diye fısıldadı. "Bu adil değil."

Boynunun dibindeki baskı şok etkisi yarattı. Perşembe günü evinde olduğu gibi bu onun alını değildi. Bu baskı yumuşak, sıcak ve hareketliydi.

Dudaklarını. Boynunun dibini öpüyordu. "Ne yapamazsın, Liza? Bilmem gerek."

Başını iki yana salladı, kızgınlık ve heyecan lanet umudun etrafında fokurduyordu. "*Hayır*. Bunu yapamazsın. Bana aynı şeyleri hissetmediğini söyleyip sonra da gelip bunu yapamazsın. Benden ne istiyorsun?"

Ağzının baskısı ilk *hayır demesiyle* ortadan kalkmıştı. "Salı gecesi Mike'la neden dışarı çıktığını bana anlatmanı istiyorum."

"Lanet olsun," diye hırladı. "Sana her şeyi anlatmamı istiyorsun ama bana hiçbir şey anlatmıyorsun. Fritz'le neden evlendim? Seni ne zamandır seviyorum? Şimdi neden hiç önemi olmayan başka bir adamla çıktığımı mı bilmek istiyorsun?" Suçluluk duyuyordu, çünkü Mike önemliydi. "O iyi bir insan. Benden hoşlanıyordu. Bana kendimi özel hissettirdi. Ve bana onunla çıkmamı teklif ettiğinde evet dedim, çünkü ben iyi bir insan *değilim*. Senin dikkatini çekmek için onu kullandım çünkü ben *iyi biri* değilim! Bilmek istediğin bu muydu?"

Şimdi bağıırıyordu, umutsuzca onun ağzının tenindeki tatlı baskısını arzuluyordu. "Senden şunu söylemeni istedim, 'Hey, belki ona çıkma teklif edebilirim. Belki ona kendini özel hissettirebilirim. Uyanmanı, hatta belki kıskanmanı istedim ama tek yaptığın basketbol konuşmak oldu.'" Sesi kırıldı. "Ve adama lanet olası imzanı verdin. Sanırım şaka benim üzerimde."

"Onu tekrar göreceğ misin?" diye sordu sessizce. Çok sakince.

Çılgılık atmak istedi. "Hayır. Ona hazır olmadığımı söyledim. Ona Fritz'den bahsettim."

Derin bir nefes aldı, ama bir adım geri çekilmiş olmalıydı, çünkü nefesini verdiğiğinde kadın bunu hissedemedi. *En iyisi* bu, diye düşündü. Her şeye rağmen onunla oynuyor olmalıydı.

Ama . . . *Tom öyle biri değil. Beni aşağılamaz.*

Kısa bir an için Tom'un bunu onu Sunnyside'ı terk edecek kadar kızdırmak için yapıp yapmadığını merak etti. Ama Tom öyle biri de değildi.

"Bak," dedi bitkin bir halde. "Bunu yapabileceğimi düşünmüştüm. Seninle konuşabileceğimi, arkadaşın olabileceğimi ve bu davanın yükünü omuzlamana yardımcı olabileceğimi düşünmüştüm. Ama yapamam. Üzgünüm ama yapamam."

"Yani Mike geri gelmeyecek mi?"

Şimdi onun bir adım kadar gerisindeydi. Bir adım öne çıkmak istedi ama bu geri çekilmek gibi geliyordu ve artık bunu da yapmayacaktı.

"Hayır. Geri gelmeyecek. *Neden?*"

"Çünkü sana çiçek göndertti." Sustu.

"Ne?"

"Partiden sonra Pebbles'ı gezdirmek için eve gittim ve kapının önünde çiçekler vardı. Kartta Mike'tan geldiği yazıyordu."

Liza şakaklarını ovuşturdu. "Ben ... Ben ... yapmadım." İçini çekti. "Onlarla ne yaptın?"

"Onları bir çöp kutusuna attım," dedi sakince.

Kafası karışan kadın yavaşça ona doğru döndü. Adam elleri iki yanında duruyordu. Yumruklar sıkılmıştı. Çenesi sıkılmıştı. Vücudu dimdik duruyordu.

Sakin değildi. Hem de hiç. Ve o lanet olası umut yeniden parlamaya başladı. "Neden buradasın Tom? Koruma konusunda beni arayabilirdin."

Yutkunmaya çalışırken boğazı zorlandı. Sonunda boğazını temizledi. "Çok mu geç kaldım?"

Küçük bir adım daha yaklaştı. Küçük, belirsiz bir adım. "Ne için çok geç?" diye fısıldadı, cevaptan korkuyordu ama umut ediyordu, umut ediyordu, *umut* ediyordu.

Bu küçük adım gerginliğini yatıştırmış gibiydi. Yumruklarını bıraktı, gözleri onunkilere sabitlendi.

"Seni kaybetmek istemiyorum," dedi, sesi alçak ve hırıltılıydı. "I . . . Yapamam."

Tamam. Duymak istediği şey tam olarak bu değildi. Göz temasını keserek çenesini indirdi. "Beni bir arkadaş olarak kaybetmeyeceksin. Kendini zorlamana gerek yok-"

Güçlü parmaklar çenesini kavradı ve yukarı bakması için onu zorladı.

Nefesi göğsünde sıkıştı ve sanki odadaki tüm oksijen çekilmiş gibiydi.

Gözleri en güneşli gündeki en mavi gökyüzünden daha yoğundu. Ve çok yakındı. Onu netleştirmek için gözlerini kırpmak zorunda kaldı ve sonra yaklaştıkça tekrar kırptı.

"İstediğin bu değilse durmamı söyle," diye fısıldadı, başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirerek teninin her yerine yeni ürpertiler gönderdi ve nabzını stratosfere fırlattı.

Güldü, nefes nefese, hafif manik bir sesle. "Bunu uzun zamandır istiyordum.

."

Adamın ağzının onunkini almasıyla sustu ve bu çok nazikti. Çok nazikti.

Çok nazikti. Çok uzun süre beklemişti. Daha fazlasına ihtiyacı vardı.

Çok hızlı bir şekilde geri çekildi, nefesi kısa, sert pantolonlarla geliyordu. Şimdi yüzünü kavrayan eli titriyordu. Bu koca adam titriyordu. *Benim için titriyordu.*

Bakışlarındaki yoğunluk daha da koyulaştı. Daha sıcak. "Ellerini koparmak istedim," diye fısıldadı.

Gözlerini kırptırdı. "Ne? Kim?"

"Mike." İsmi bir lanetmiş gibi söyledi. "Sana dokunduğu için. Sana dokundu."

Dizleri titredi, rahatlama başını döndürdü. Avuçlarını onun göğsüne yaslaması denge için olabilirdi ama değildi. Çok iyi hissettiriyordu. Çok sert. Ve hassastı, kasları onun dokunuşuyla kıpırdıyor ve zıplıyordu. Gözlerindeki ateş parlıyordu.

Bu hoşuna gitmişti. Gözlerini kapattı, üstesinden gelmişti. Bu *hoşuna* gitti. *O istedi*

Bu.

Beni istiyor. Ellerini onun boynunun arkasında birleştirene kadar yukarı kaydırды, onu sarsan titremeden cesaret aldı. "Bir sorum var," diye fısıldadı.

Gözlerini açtığında, adamın kendi gözlerini kapattığını gördü. Tom Hunter o güne kadar tanıdığı en güzel adamdı. Ve onu tutuyordu, elleri yanlarındaydı, vücutları ayırdı. Tatlı tatlı

garip, ortaokul dansı gibi. Adamın daha yükseğe ya da daha alçağa çıkmasını diledi ama şimdilik bu kadarı yeterliydi. Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Yine de gerilmişti. Ayak parmaklarının üzerine eğilerek adamın boğazının çukuruna bir öpücük kondurdu ve yutkunmasını sağlayarak ellerini sıkıca kavramasını sağladı.

"Ne değişti?" diye sordu. "Seni bu konuda suçlamadığımı bilmem gerekiyor. Gerçekten istediğinin bu olduğunu bilmem gerekiyor."

Sonra onu kendine doğru çekerek hizaya getirdi. Nefesi bir iniltiyle dışarı fırladı, çünkü her yeri sertleşmişti. *Tanrım, oh Tanrım.*

Her yere. Boynundaki tutuşunu sıkılaştırdı, uyumu mükemmelleştirmek için tekrar ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Evet," diye nefes aldı, "sanırım gerçekten istediğin şey bu."

"Öyle."

Lütfen bir rüya olma. Ama onun kendini çimdikleyecek kadar uzun süre gitmesine izin vermek istemiyordu, bu yüzden daha da yakınlaştı ve göğsünün derinliklerinden boğuk bir inilti çıkardı. Sonra adamın dudakları yine onun dudaklarındaydı ve bu sefer yumuşaklık yoktu. Sadece çiğ bir istek vardı.

Bu duruma kolayca düşebilirdi. Çok kolay. Ama bilmeye ihtiyacı olduğu için geri çekildi.

"Ne değişti?" diye fısıldadı onun ağzına doğru. "Her şey ve hiçbir şey. Seni istedim. Bunu istedim." "O zaman ne-"

Sert ve hızlı bir öpücükle onun sözünü kesti. Sonra dudakları kıvrıldı. Gülümsemesini hissedebiliyordu ve bu onun ruhunu hafifletti. "Değişen bendim. Biri kendime iyi bakmama yardım etti," diye mırıldandı. "Sana nasıl baktığımı gösterdi." Elleri kadının sırtındaydı ve huzursuzca aşağı yukarı dolaşıyordu. "Biri bana aptallık ettiğimi ve takvime kendi kalbimden daha fazla önem verdiğimi fark ettirdi."

Liza, Rüya Barları'nı sonsuza dek pişirecekti. "Bana nasıl bakıyorsun?"

"Bu iki soru demek."

"Beni şımartın. Ben . . ." *Muhtaç. Kırılğan. Cehennem gibi savunmasız.*
"Bilmem gerek."

Adam bakışlarını onunkilerle buluşturacak kadar geri çekildi ve kadın onun bakışlarında gerçeği tüm çıplaklığıyla gördü. "Sana mutlu olmak için ihtiyacım olan tek şeymişsin gibi bakıyorum. Bu yeterli mi-"

Başını aşağı çekti ve onu her zaman hayal ettiği şekilde öptü, sert, gür ve biraz da uygunsuz. Ağızları birbirine mükemmel bir şekilde uyuyor, vücutları tam olarak doğru şekilde hizalanıyordu.

Sonra elleri aşağıya indi, kalçasını kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu ayak parmaklarından kaldırdı. Üç adımda onu duvara yasladı, bacaklarını kalçalarına doladı.

Başını onun omzunun kıvrımına yasladı ve nefesini içine çekti. "Bu iyi mi?"

Adamın nabzının içine doğru attığını hissedebiliyordu ve adam tam da hayal ettiği gibiydi. "Bana bunun gerçek olduğunu söyle."

Doğruldu ve alnını onunkinin üzerine koydu. "Bu gerçek. Söz veriyorum."

Duyguların hücumunu, şehvetin gümbürtüsünü özümsemek için bir an durdu. "O zaman iyiden de iyi. Çok daha iyi." Ve sonra onu tekrar öptü.

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 28

MAYIS PAZAR, 19:05

DJ, Bayan Stephanie Stack'in mutfağına girerken *bu kadar kolay olmamalı* diye düşündü. Kapısını kilitlememişti.

İnsanlar gerçekten daha dikkatli olmalı. Özellikle de artık yalnız yaşadığından beri. Facebook durumu "Bekâr" idi ve bu yeni bir şeydi. Bir saat önce, akşamı "mutlu bir şekilde yalnız" geçirmeyi, eski sevgilisinin alay ettiği TV programlarını izlemeyi ve ardından bir kadeh şarap eşliğinde banyo yapmayı planladığını yazmıştı.

Oturma odasının kapısına sürünerek yaklaştığında bir kahkaha sesinin yumuşak tınısı havada süzülüyordu. Kadın kanepede oturmuş, sırtı ona dönük bir şekilde televizyon izliyordu. Yanındaki masada yarısı boş bir paket Oreo kurabiyesi, çoğunlukla boş bir bardak beyaz şarap ve yarısı boş bir şarap şişesi vardı.

Görünüşe göre Bayan Stephanie gecenin içki kısmına erken başlamıştı.

Dizüstü bilgisayarında oyun oynuyordu. Bilgisayarının açık olması bu işi daha da kolaylaştırırdı.

Sınıf listesinin bilgisayarında bir yerde olduğunu tahmin ediyordu. Nerede saklandığına bağlı olarak, onun müdahalesine hiç ihtiyaç duymayabilirdi. Eğer okula ait şifre korumalı bir yazılım paketinin parçasıysa, onu yanında tutması gerekecekti. Eğer listesi sabit diskinde basit bir Word belgesiyse, yardımına gerek kalmayacaktı.

Bunu planlamıştı, şifresine ihtiyaç duyma ihtimaline karşı onu hayatta tutmayı planlamıştı. Kot pantolonuna önceden kesilmiş koli bantları yapıştırmıştı ve eldivenli elinde susturuculu tabancası vardı.

Bir bandana gözleri dışında yüzünü gizliyordu. Smythe'ın şapkalarından biri yeni kelleşmiş başını örtüyordu. Polislere daha fazla fotoğrafını vermeyecekti. Yaklaşırken halı kaplı zemin ayak seslerini susturdu.

Adam silahının namlusunu şakağına dayadığında Bayan Stephanie bir kez haykırdı, ama adam ağzını bantla kapatarak çığlık atmasını engelledi.

"Ayağa kalk," dedi sessizce.

Omzunun üzerinden baktı, gözleri kocaman ve taş kesilmişti. Kıpırdamadı, olduğu yerde donup kalmıştı. Gençti, belki yirmili yaşlarının ortasındaydı, çilek sarısı saçları tepesinde yığılıydı.

Sol eliyle dizüstü bilgisayarını ondan aldı ve kanepenin ucundaki minderin üzerine koydu. "*Ayağa kalk. Seni incitmek istemiyorum,*" diye yalan söyledi. "Dediğimi yaparsan incitmem."

Sonunda itaat etti, vücudu bir yaprak gibi titriyordu, yalvarışları bant tarafından boğuldu. Silahını bir kolunun altına yerleştiren adam, hızlıca bileklerini arkadan bantladı, ardından onu oturmaya itti ve ayaklarını bağladı.

Kanepenin ucuna oturdu, silahı bir kez daha elindeydi. Dizlerinin üzerine koyup sabit diskini açtığı anda dizüstü bilgisayarını yeni ve parlaktı, ağırlığı da yok denecek kadar azdı.

Göz ucuyla kızın bir kaçış planlıyormuş gibi kıpırdanmaya başladığını gördü.

Üzgünüm, tatlım. Onun hatası değildi tabii ki. O sadece yanlış çocuğun öğretmeniydi. Yine de bu, ihtiyacı olanı elde etmek için onu kullanmasını engellemeyecekti.

İhtiyacı olan şey Kowalski'nin silah zulasına erişimdi, bu yüzden ihtiyacı olan şey Kowalski'nin -pardon, *Anthony Ward'ın*- ev adresiydi.

Silahını kızın yüzüne . "Bunu aklından bile geçirme."

Sarktı, gözyaşları yanaklarından aşağı ve koli bandının üzerinden aktı.

Dizüstü bilgisayarın arama kutusuna **kadro** yazdı ama hiçbir şey bulamadı.

Öğrenci

çok fazla **bilgi** verdi, ancak **bilgi** ona ihtiyacı olan dosyayı verdi.

"Ward, Ward, Ward," diye mırıldandı kendi kendine. Anthony Ward Jr. en alttaydı.

Ebeveynleri: Anthony () ve Angelina (ev kadını). Alerjisi var: Bilinen bir şey yok.

Sağlık sorunları: Bilinen yok. En

sevdiği renk: Yeşil.

Evcil hayvan: Lucky adında bir Rottweiler.

Bu özellikle faydalı bir bilgiydi. Oraya vardığında köpeği uyuşturmak için hazırlıklı olması gerekiyordu. Her ihtimale karşı.

Ve son olarak, en önemli şey: Anthony Jr.'ın ev telefon numarası ve adresi.

DJ güldü, gerçekten eğlenmişti. "Bu saçmalığı uyduramazsın." Bayan Stephanie'ye baktı. "Granite Bay'de yaşıyorlar, kaldığım yerden beş milden daha az bir mesafede."

Telefonuyla ekranının fotoğrafını çekti, ardından belgeyi kapatıp bilgisayarı bir kenara koydu. Onun ayakta durmasını izlerken burun delikleri alevlendi, gözlerinde umut titreşiyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. Çünkü gerçekten üzgündü. Bayan Ellis gibi gözetlememiş ya da Bay Smythe gibi dövüşmemişti. Ya da ona ihanet etmemişti.

Hemşire Gaynor gibi.

Ya da Gideon ve Mercy gibi kaçıp kurtuldular.

Stephanie Stack sadece bir birinci sınıf öğretmeni idi, başını sallamaya başlamıştı, "Hayır, hayır, hayır" sesi bant tarafından boğuklaştırılmıştı.

En azından çabuk halledebilirdi. Ona acı çektirmeye gerek yoktu. İki el ateş etti, nabzını kontrol etti, sonra Kowalski'nin bekçi köpeğini uyuşturmak için bir şeyler aramaya başladı. Beş dakika sonra elinde altı aylık bir şişe oksikodon ve bir kilo hamburger vardı.

Sonunda bir şeyler plana uygun gitmişti.

YİRMİ DÖRT

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 28

MAYIS PAZAR, 19:30

Tom öpüşmeyi bitirdi ve yanağını Liza'nın başının üstüne yasladı. Kalbi göğsünden çıkacakmış gibi çarpıyordu. Başının döndüğünü hissetti. rahatladı ve kollarını onun etrafında sıktı. Sanki yıllardır yeraltındaydı ve sonunda temiz hava solumak için ortaya çıkmıştı.

Kadın kalçalarını oynattı ve adam inledi, çünkü her şeyden önce çok azmıştı. Vücudu çok uzun zamandır durağanlık içindeydi. Sacramento'ya taşındıklarından beri onu birçok kez arzulamıştı ama bu şekilde değil. Bir barajın yıkılmasından sonra azgın bir nehir gibi pençeleyen, çaresiz bir ihtiyaçla değil.

"Seni istiyorum," diye fısıldadı ve kız iniltiye yakın bir ses çıkarınca parmakları kıcının sert kaslarına gömülerek esnedi. "Harika bir kıcın var."

Güldü. "Teşekkür ederim. Seninkine bir iki kez göz attığımı itiraf etmeliyim."

"Sadece bir ya da iki kez mi?"

"Bir ya da iki milyon kez," diye mırıldandı.

Dudakları kıvrıldı ve onun saçlarını öptü. "Seninle yapmak istediğim şeyler var-" Kız sertçe titreyip kalçalarını kaldırarak adamın ereksiyonuna bastırıldığında tekrar inledi. "Bekle. Sadece ... bekle. Düşünmem gerek."

"Düşünmek yok. Yapma zamanı." Boynundaki tutuşunu bıraktı, parmaklarını aralarından geçirdi ve beyni ağzıyla yeniden bağlantı kurmadan önce üç düğmeyi açtı.

Eğildikleri duvardan dönmeden önce ona kısa ve sert bir öpücük verdi.

"Soldaki ilk kapı," dedi boğuk bir sesle, sonra ayakları yürümeyi bıraktığında mırıldandı, kalçaları kendi iradeleriyle ona sürtünüyordu. "Mmm. Bunu sevdin."

Tom başarabileceğini sanmıyordu. "Sonra," diye boğuk bir sesle konuştu. Kadın kaşlarını çatarak ona baktı. Ve biraz da incinmişti.

"Neyden sonra?" "Bence konuşmalıyız. Sence de öyle değil mi?"

Alt dudağı dışarı fırladı ve adam onu ısırarak istedi. Tıpkı on yedi yaşından beri suratını her astığında yaptığı gibi.

Şimdi yapabiliyordu, o da yaptı, dişleriyle kızın dolgun dudağını hafifçe çekiştirdi ve ardından kızın hülyalı bir şekilde iç çekmesine neden olan bir öpücük kondurdu. "Beni hissediyorsun," diye fısıldadı şimdi kalkmış dudaklarına karşı. "Seni istediğimi biliyorsun. Bunu istediğimi. Ama bunu doğru yapmak istiyorum."

Tekrar iç çekti, canı sıkılmıştı. "Dudley Do-Right," diye mırıldandı. "Peki." Kalçalarını tekrar oynattı, adamın elinden kurtulmaya çalıştı ama adam buna izin vermedi.

"Gitme." Yalvarışını bir öpücükle daha noktaladı. "Lütfen."

Adam başını mindere yaslayarak oturana kadar ikisini de kanepeye indirdi ve kadın dizlerinin üzerine çöktü, adamın elleri huzursuzca kalçalarını aşağı yukarı ovuşturdu.

Ona gülümsedi, yüzünde hınzır bir ifade vardı. "Bir süre böyle konuşabilirim."

Yüzündeki gülümsemeyi engelleyemeyerek başını salladı. "Birkaç şey söylemem gerekiyor. Beni duymana ihtiyacım var."

Bir nefes aldı ve bıraktı, sonra tekrar onun kucağına oturdu. "Pekâlâ, dinliyorum. Dinliyorum."

"Sen ... olduğunu söylemiştin." Yanaklarının ısındığını hissetti ve gözleri kısıldı çünkü kız ona olduğu gibi sırtıyordu. "Ne?" diye sordu.

Başparmaklarını onun yanaklarında gezdirdi. "Yüzün kızarıyor. Bu çok tatlı." Adam gözlerini devirdi. "Ben tatlı değilim."

"Oh, tamam. Çok kabasın." Ellerini kucağında kavuşturmuş, ağırbaşlı bir şekilde bekliyordu. Çok uzun zamandır görmediği bir eğlenceyle dans eden gözleri hariç.

Seni seviyorum. İrkildi, "onu istemenin" ve "onu özlemenin" ne zaman "onu sevmeye" dönüştüğünden emin değildi. Ama kelimeler doğruduydu. Bunu kendi adını bildiği kadar iyi biliyordu. Ama üç kelimeyi kendine sakladı. Henüz değil. Önce başka şeyler söylemesi gerekiyordu. Önemli şeyler.

"On yedi yaşından beri beni sevdiğini söylemiştin."

Birden ayıldı, adamın niyeti nihayet gibiydi. "Ben yaptım." "I . . ."

Acı acı gülümsedi. "Bunu söylemek zorunda değilsin Tom. Bana cevap vermektense doğru olduğunu anlayana kadar beklemeni tercih ederim."

"Ama sadece kadar. Seni o kadar uzun zamandır seviyorum."

Gülümsemesi , ifadesi anında temkinli bir hal aldı. "Ama?"

"Seninki gibi değildi. O zamanlar değildi. O zaman, ben yirmi yaşındayken ve sen on yedi yaşındayken, senden hoşlandığımı biliyordum. Sana karşı bir şeyler hissettiğimi biliyordum." Garip bir kahkaha attı. "Seni istiyor muydum?"

Yeni bir gülümseme çiçek açtı. Katıksız bir zevk. "Öyle mi? O zamanlar mı?"

". Ama on yedi yaşındaydın ve yas tutuyordun ve senden asla bu şekilde faydalanmak istemezdim."

Parmağının ucuyla adamın alt dudağında gezindi. "Biliyorum. Ama bunu istediğini bilmenin egomu yükselttiğini söylemeliyim."

Yüzünü buruşturdu. "Sana kendini daha az hissettirmek istememiştim."

"Bunu ben de biliyorum." Derin bir nefes aldı ve omuzlarını destekledi. "Peki ya sonra?"

"Sonra sen orduya katıldın ve ben çok ." "Bunu hatırlıyorum."

"Sen on sekiz yaşındaydın ve ben bir şeyler planlamıştım..." Tekrar kızardığını hissetti, kızın onu iri gözlerle izlemesi utancını daha da arttırdı.

"Bir şey mi?" diye sordu. "Cinsel bir şey mi?"

"Tanrım," diye inledi. "Evet. Senin on sekiz, benimse yirmi yaşında olduğumu ve bir hamle yaparsam sapık olmayacağımı düşündüm. Ama sonra

gideceğini söylemiştin. Çoktan kaydolduğunu. Bana bunu yapmayı planladığını söylememiştin."

Bu son cümle onun daha suçlayıcı bir şekilde çıkmıştı. Şimdi yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Bilseydim ..."

"Evet, şey," diye homurdandı. "Bir şey hissetseydin bunu yapmazdın diye düşündüm, yüzden sakladım. Kendime arkadaş olduğumuzu söyledim. Kız kardeşim gibi olduğunu."

Dehşete düşmüş görünüyordu. "Kahretsin."

Güldü. "Kız kardeş kısmına kendimi ikna etmeyi hiç başaramadım."

"En azından bu iyi. Ama arkadaş kısmı takıldı, ha?"

"Öyleydi. İzinli olarak eve döndüğünde çok zorlanırdın. *Ben* zorlandım," dedi pişmanlıkla. "Odadan çıkıp tek başıma gitmem ve geri dönmeye hazır olana kadar tekrar tekrar 'Sadece bir arkadaş' demem gerekirdi."

Tekrar sırtıttı, bakışları adamın kasıklarına kaydı, adam hâlâ kaya gibi sertti ve gitmeye hazırdı. "Oh? Peki o yalnız anlarda başka bir şey var mıydı? Rahatlama gibi mi? Ve konuşman neredeyse bitti mi?"

"Uslu dur, velet." Başını salladı ama sevgiyle. "Yirmi yaşına yaklaştığımda, evet, o küçük kaçamaklar bazen rahatlamamı gerektiriyordu. Yaşlandıkça, seni beynimdeki 'arkadaş' kutusunda bölümlere ayırma konusunda daha iyi oldum."

Yine ciddileşmişti. "Duygularını bölümlere ayırma konusunda iyisin," diye mırıldandı. "Tacizci bir babadan bu şekilde kurtuldun. Bunu anlıyorum."

Bir an için sadece bakabildi. Sonra bu kadar şaşırdığı için kendini azarladı. Onu her zaman herkesten daha iyi tanımıştı. "Sanırım haklısın."

"Mesafe yardımcı olmadı. Sen mezun oldun ve Boston'a askere alındın, ben de görevdeydim."

"Sürekli senin için endişeleniyordum," diye itiraf etti. "O Skype görüşmeleri nefes alabildiğimi düşündüğüm tek zamanlardı."

"Peki ya diğer zamanlar?"

"Basketbol sahasındayken. Bir kalabalığın önünde. Sonra diğer her şey kayboldu. Ama sonra, sen eve geldiğinde, '*dostum, dostum, dostum*' deyip duruyordum. İçten içe bunun doğru olmadığını biliyordum ama zamanla bir tür gerçeğe dönüştü. Anlıyor musun?"

"Biliyorum." Tereddüt etti. "Ve sonra Tory ile tanıştın."

Başını salladı. "Parlak ve mutluydu, yani oradaydı. Benimleydi." "Seni mutlu etti," dedi Liza, zerre kadar kıskançlık ya da öfke duymadan.

"Gerçekten mutlu etti."

Parmak uçları adamın çene çizgisinde gezindi. "Ona sahip olduğun için mutluyum. Seni mutlu etmesine sevindim. Umarım öldüğüne *hiç sevinmediğime* inanıyorsundur."

"Biliyorum," dedi tereddüt etmeden. ". Bu sen olmazdın."

Gülümsemesi titrekti. "Yine de söylemeliyim ki, onunla tanıştığınız gün benim en sevdiğim gün değildi."

Onun gözlerindeki acı parıltısını hatırladı. Bunu nasıl gözden kaçırabilmişti? Duygularını nasıl bu kadar bölümlere ayırabilmiş, nasıl bu kadar habersiz kalabilmişti? "Sanırım hayır."

"Seninle yaptığım telefon görüşmesinden çıktım ve kantine gidip bir litre dondurma aldım ve hepsini kendim yedim."

"Rocky road?"

Yüzünü buruşturdu. "Hayır. Naneli çikolataydı. Arkadaşlarımdan biri beni onu yerken buldu ve hikayenin bir kısmını benden gizledi. Fritz'le ciddi olmam için beni cesaretlendirdi."

Böylece programın ikinci perdesine gelmişlerdi. "Fritz."

Gülümsemesi hüzünlüydü. "Friedrich ona verilen . Annesi *Küçük Kadınlar*'ı çok severdi. En sevdiği karakter Jo'ydu, sonunda Friedrich'le evlendi, ona Fritz diyordu. Çok iyi bir ailesi vardı. Benim Fritz'im, kitaptaki Fritz değil."

Tom yutkundu, çenesindeki sıkışıklığı gevşetmeye çalıştı.

"O benim Fritz'imdi," dedi sessizce. "Nazık biriydi ve onu sevmiştim."

Tom tekrar yutkundu. "Biliyorum."

"Onunla birlikteyken mutluyduk." Omuz silkti. "O iyi bir insandı."

"Ona sahip olduğun için mutluyum. Seni mutlu etmesine sevindim."

Ona söylediği sözleri onaylayarak başını salladı. Onun bakışlarıyla doğrudan karşılaştı. "O ölmemiş olsaydı, seninle birlikte olmazdım. Yalnız olsan bile."

"Biliyorum," dedi tekrar ve kadın gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Peki şimdi ne olacak?" Kadın kaşlarını kaldırdı. "Bu belirsiz bir soru. Daha açık ol."

Şık dairenin etrafına bakındı. "Burada mı kalacaksın? Yoksa eve mi geleceksin?"

"Ev," dedi ve vücudundaki tüm gergin kaslar gevşedi. "Dubleksin benim tarafımda. Henüz senin yanına taşınmıyorum."

Dudakları kıvrıldı. "Henüz değil mi?" "Hayır. Bana kur yapacaksın."
"Öyle mi?"

Dizlerinin üzerinde yükselerek onun üzerine çıktı ve onu sertçe öptü. "Öpeceksin. Sen yemeğe geleceksin, ben de sinemaya senin evine geleceğim. Randevulara çıkacağız. Pebbles'ı paylaşmaya devam edeceğiz. Ve ben de sana dubleksin bana ait olan kısmının kirasını ödemeye devam edeceğim."

"Kasabadaki çocuk hayır kurumuna bağışlıyorum, haberiniz olsun."

"Bunu hep biliyordum," dedi. "Nakit paran var. Bunu anlıyorum. Zengin değilim ama fakir de değilim. Bu yüzden ben kira ödemeye devam edeceğim, sen de bağış yapmaya devam edeceksin."

Ona sırtıttı. "Ben de sana kur yapacağım."

Kadın sertçe başını salladı. "Yapacaksın."

"Tamam."

Kaşlarını çattı, çatık kaşlarının arasında küçük bir çizgi belirdi. "Bir sorum daha var. Perşembe gecesi Sunnyside Oaks'ta işe gitmem konusunda tartışırken beni öpeceğini sandım." ". " O anı dayanılmaz bir netlikle hatırlıyordu. O gece daha da fazla.

"Ama sonra vebalıymışım gibi geri çekildin ve dehşete düşmüş göründün. Bunu beklemiyordum. Bunu neden yaptın?"

"Çünkü hâlâ kendime senin arkadaşım olduğunu söylüyordum. Ben çoktan sıçıp batırmıştım ve sen . Korkuyordum. Kendimi mahvederken görebiliyordum.

Dostluğumuzdan geriye ne kaldıysa." Tereddüt etti. "Ve herkes bana karşı daha derin hislerin olduğunu söyleyip duruyordu ama ben Tory'yi bırakmaya hazır değildim. Onu seviyordum. Gerçekten seviyordum. Bilmiyorum. Belki de hayatıma devam etmekten korkuyordum."

"Anlıyorum," diye ona güvence verdi. "Hayatına devam etmeye açık olduğunu kabul edersen, incinmeye de açık olursun ve bu da korkutucudur."

"Seni incittiğim için özür dilerim," diye fısıldadı. "O gece gitmene izin vermem gerektiğini biliyordum. Sana veda etmek için mesaj atmak üzereydim. Ama kendimi yazmaya zorlayamadım. Gitmene izin veremezdim."

"Demek iyi geceler dedin," diye fısıldadı. "Veda etmeden ayrıldığım için özür dilerim."

"Kalbin konusunda dikkatli olacağım. İşleri berbat edebilirim ama seni bilerek incitmeyeceğim."

"Ve bunu yaptığında konuşmadan çekip gitmeyeceğim." Alnını onunkine yasladı. "Şimdilik konuşmamız bitti mi?"

Elleri yeniden kadının kalçalarında huzursuzca bir aşağı bir yukarı gidip gelmeye başladı. "Neden?"

"Çünkü on yedi yaşından beri seni öpmenin hayalini kuruyorum ve bir türlü doyamadım."

"Hayal ettiğim şeyi ben de yapabilecek miyim?" Çünkü artık kompartımanın duvarlarını yıktığı için, zihninin derinliklerine gömmek zorunda kaldığı tüm fantezileri hatırlıyordu.

Derine gömmek. Sözcüklerin çağrıştırdığı görüntüler karşısında ürperdi, fanteziler zihnini doldurmaya başladı.

Sanki yeniden yirmi yaşındaydı ve bu duygu sarhoş ediciydi. *Artık her şeyi yapabilirim. Rol yapmama gerek yok.*

Onun dudaklarına karşı gülümsedi. "Bu adil görünüyor." Sonra adam şaha kalkıp onu sırtüstü üzerine çıktığında yarı güldü, yarı çığlık attı. Bacakları onun için ayrıldı ve vücudu kasıldı, itme ihtiyacı duydu.

Bunu yapacaklardı ama şu an için onun ağzıyla ziyafet çekecekti. Kur yapmak istiyordu. "Acele etmeyeceğim. Ağırdan alacağız."

"Çok yavaş değil." Parmakları gömleğini kavradı ve kalan düğmeleri çözmeden önce pantolonundan çekip çıkardı. Avuçlarını onunkilere doğru kaydırды.

takdirle mırıldanıyordu. "Çıkar şunu. Yeterince bekledim."

Dokunduğu her yerde teni karıncalanan adam dizlerinin üzerine çöktü ve gömleğini silkti. Kendini tekrar kadının üzerine bırakmaya başladı ama kadın doğrulup ellerini ona uzattı.

"Bırak bakayım," diye fısıldadı. "Sadece bakmama izin ver."

Yine de sadece bakmakla kalmadı. Elleri meşguldü, göğüs kaslarını ve yanlarını okşuyordu. Gözlerini kapadı, başını arkaya eğdi, kadın gövdesinin her santimine dokunurken kendini süzölmeye bıraktı.

Dudaklarını karnına, bel kemerine milimetreler kala bastırduğında gözleri fal taşı gibi açıldı ve nefesini içine çekti. Vücudundaki her sinir şarkı söyledi ve aleti mümkün olduğunu düşünmediği kadar sertleşti.

Yukarı baktı. "Gıdıklanıyor musun?"

"Hayır." Zor nefes alıyordu. "Kontrolde kalmayı zorlaştırıyorsun."

"Güzel." Onu tekrar öptü, ama bu sefer dili öptüğü teni yalamak için dışarı çıktı.

Tısladı. "Liza."

Bir kez daha yukarı baktı, kahverengi gözleri kararmış ve muhtaç bir hal almıştı. Sonra öne doğru eğilerek onu şok etti, ağzı kasıklarına o kadar yakındı ki nefes verirken sıcak nefesini hissedebiliyordu. "Ya kontrolün sende kalmasını istemiyorsam?"

"Liza," diye uyardı. Sonra Liza soluk aldı ve adamın hâlâ sahip olduğu disiplini bozan muhtaç bir ses çıkardı. "Siktir," diye homurdandı, onu kanepeye doğru itti ve aşağıya doğru takip etti. Ağzına sahip oldu, ihtiyacı olanı aldı ve nazik değildi.

Parmaklarını saçlarının arasına sokup onu kendine çekti ve Liza'sının güçlü olduğunu hatırlattı. Daha fazlasına ihtiyacı vardı, ona dokunmaya, onu görmeye ihtiyacı vardı. Onun içinde olmaya ihtiyacı vardı.

Gömleğini yukarı çekerek karnının ipeksi tenini hissetti. Kadın titreyerek onun altında kıpırdandı.

"Gıdıklanıyor musun?" diye sordu, kızın yanaklarının kızarmasına, gözlerinin şehvetle kararmasına bayılmıştı.

"Evet." Gözleri kısıldı. "Ve eğer hayalini kurduğun o şeylerden herhangi birini yapmak istersen, bu itiraftan yararlanmayacaksın."

Tom kadının gövdesinden aşağıya doğru kayd, böylece çıplak bıraktığı teni öpebilecekti. "Özür dilerim," diye mırıldandı, dudaklarını kaburgalarının üzerinde gezdirdi, sonra yukarı doğru çıktı, acele etmedi, teni çakılanırken gülümsedi. Ta ki kadın bir başka muhtaç inleme sesi çıkarana kadar.

Öpücükleri açık ağızlı ve acil bir hal aldı, kalçaları yuvarlandı ve gerçekten yuvarlanması ve içine girmesi gerektiğinde kanepelerine doğru itti. Gömleğinin eteklerini daha yukarı itti, sütyenini ortaya çıkardığında olduğu yerde kaldı.

Onun gözleriyle buluşmak için yukarı baktı. Kadın onu izliyordu, gövdesi hareketsizdi. Nefesini tutuyordu. "Seni görmek istiyorum," dedi kısık sesle. "Seni görebilir miyim?"

"Evet. Lütfen."

Adam onun kibarlığına kıkırdayabilirdi ama kadın sütyenini çıkarmak için arkasına uzandı ve o zaman adam da nefes alamadı. Kollarını kavuşturarak gömleğinin eteklerini ve sütyenini birlikte kavradı ve çıkardı.

Kelimeleri bulması birkaç kalp atışını aldı. "Çok güzelsin."

Dudakları bilinçli bir şekilde kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Orada asılı kaldı, acele etme, alma, tatma ve emme dürtüsü ile acele etmeme ihtiyacı arasında kaldı. Dikkatle, saygıyla, göğüslerinin arasındaki vadiyi öptü ve kokusunu içine çekti.

Tanrım. Vücut losyonunun narin narenciyesi, uyarılmışlığının tatlı, baş döndürücü kokusu tarafından bastırılmıştı. O kadar sertleşmişti ki canı yanıyordu.

Her iki göğsünün altını öptü. "Seni istiyorum." Sert ve dik meme uçlarından kaçınarak kabarıklıkları öptü. Hayal kırıklığı içinde mırıldanarak adamın yanaklarını avuçladı ve ağzını daha yakına çekmeye çalıştı.

Fısıltısı zar zor duyuluyordu. "Em beni."

Yavaşça bileklerini kavradı, başının üzerine doğru yönlendirdi ve bir eliyle onları sabitledi. "Bu ilk sefer sadece bir kez olacak," dedi ona. "Acele etmek istemiyorum."

Başını geriye doğru eğdi. "Tom," diye sızlandı. "Romantik davranarak dikkatimi dağıtma."

"Özür dilerim."

"Hayır, değilsin."

"Hayır," diye kabul etti. "Ben değilim." Bir meme ucunu yaladı ve kızın ağzı açık kaldı.

"Sen tam bir baş belasısın," diye homurdandı. "Beklemiyordum-" Adam dudaklarını diğer meme ucunun üzerine kapatıp emdiğinde nefesi kesildi, kalçaları ona doğru sallandı.

Beyni ve siki çoktan on adım ileride, ne yapacağını ve nasıl yapacağını planlıyordu ki, keskin bir farkındalık onu çılgılık atarak durdurdu. Başını kaldırarak kaşlarını çattı. "Hiçbir şeyim yok. Prezervatif. Yanımda hiç getirmedim. Temizim ama ..."

İnledi. "Ben de öyleyim ve sana hayatım pahasına güvendiğimi biliyorsun ama hap kullanmıyorum."

Başını eğdi ve alnını onun göğüslerinin arasına dayadı. "Neredeyse biraz alacaktım ama buraya geldiğimde ne olacağını tahmin etmek istemedim."

Ellerinden birini adamın elinden kurtardı ve saçlarını okşadı. "Evinde biraz var mı?"

Başını kaldırdı, lanet olası nabızı hızla atıyordu. "Hayır, ama burayla orası arasında yaklaşık altmış iki eczane var."

Parmak uçlarını onun yanağında gezdirdi. "Hadi eve gidelim o zaman."

Tanrım. Onun "ev" dediğini duymak ve oraya vardıklarında ne yapacaklarını bilmek. . . Nefesini içine çekti ve ürpererek dışarı verdi. "Birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Saçlarını okşamaya geri dönmüştü ve bu çok iyi hissettiriyordu.

"Zamanımız var." Zihnindeki bulanıklığı berraklık dağıttı. *Zaman.* Kız onu Sunnyside Oaks'a yaklaşık otuz altı saat sonra. Eğer DJ Belmont onun kim olduğunu öğrenirse . . .

Zaman, yeterince sahip oldukları bir şey olamazdı.

"Selam." Graham kafasını Hayley'nin odasını Joshua'nın diğer bölümlerinden ayıran perdenin arkasından uzattı. Büyümüştü, çünkü artık "yetkili" oydu ve "iyileştirilmiş tesisleri hak ediyordu."

Çılgıncaydı. Burada yükseltilecek bir şey yoktu. Her şey korkunçtu. *Ve bebeğim bunun içinde doğacak. Bebeğim burada ölebilir. Ben burada ölebilirim.*

Graham'a kim bakacaktı? Onu "çırak" olmaktan kim koruyacaktı? Kesinlikle anneleri değil. Burada olmalarının sebebi oydu. *Eğer yaşarsa bebeğimin çalınmasının sebebi o. O-*

Parmakları çenesini sıktı. "Hey," diye tekrarladı Graham daha sert bir sesle. Başını kaldırdığında Graham'ın önünde diz çöktüğünü görünce şaşırdı.

"Paniklemeye başlamıştın," dedi. "Bunu yüzünde görebiliyordum."

Başını salladı, sonra yavaşça ondan uzaklaştı, kasıtlı olarak burnundan nefes almadı. Adam tuvalet gibi kokuyordu ama bunu onun için, onlar için, hepsini buradan çıkarmak için yapıyordu, bu yüzden bu konuda tek bir kelime bile etmedi.

Hiç alınmadan sırtıttı. "Sanırım kelime 'keskin'. Sanırım Joshua bana banyo yaptırırken tencereleri başkasına döktürmekle, başka kimse yapmak istemediği için benim devam etmeme izin vermek arasında kaldı. Zaten banyo yapacak suyumuz da yok. Sana atıştırmalık bir şeyler getirdim," diye ekledi ve yere koyduğu et suyu dolu kaseye uzandı.

Hayley minnetle aldı. O gün içtiği beşinci çorba kâsesiydi bu. Joshua "bebek için" yiyecek almasını sağlıyordu ama bu hiçbir zaman yeterli gelmiyordu. Tamar da ona fazladan yemek veriyordu ama Hayley diğer kadının kendi payını aldığını biliyordu.

Et suyunu yudumlarken kardeşini inceledi. "Ne yaptın sen?" diye fısıldadı, onun iyi ruh halinin biraz olsun kendi ruh halini hafiflettiğini hissederek.

Güneş panelleri, diye mırıldandı.

Hayley sevinçten nefesini yuttu. Yalnızdılar çünkü Joshua, kendisini papaz vekili ilan ettikten sonra diğer eşlerini kendi talep ettiği odalara taşımıştı. Bunun geçici bir durum olduğunu, *Magdalena'nın yakında doğum yapacağını ve bunun için mahremiyete ihtiyacı* olduğunu söyleyerek herkesi temin etmişti. *Papaz ve Rahibe Coleen döndüğünde burayı boşaltacağım.*

Hayley o zaman Joshua'nın Papaz'ın odasına doğru genişlediğini fark etmişti. Bu durum cemaatin pek hoşuna gitmemişti ama Joshua onlara Papaz'ın yetkiyi kendisine bıraktığını hatırlattı.

Graham sinirlerin çabuk gerildiğini ve Hayley'nin küçük odasından bağırış çağırış ve kavga sesleri duyduğunu söyledi. Tuvalete gitmek dışında yerinden ayrılmıyordu. Anlaşmazlıkları dinleyecek enerjisi bile yoktu.

Graham ve Tamar onun cennet dünyasına açılan pencereleri olmuştu. Olduğu gibi.

Güneş panellerini mi? sordu.

Graham yavaşça başını salladı ama gözleri parlıyordu. *Bundan zevk alıyor. Küçük kardeşinin bozgunculuğa karşı bir zevki vardı. Geri döndüğümüzde Tanrı dünyanın yardımcısı olsun.*

"Bilgisayarı yarın bağlayacağım," diye fısıldadı. "Bok gibi kokan kutularda taşıyordum. Çünkü bir zamanlar içlerinde bok vardı."

"Mantıklı o zaman," diye mırıldandı Hayley, umudu yeşermişti. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sadece burada kal ve güvende ol." Karnını okşadı. "Küçük Zit'i de güvende tut."

Hayley ona alaycı bir ifadeyle baktı. "Onun adı Jellybean."

"Sonsuza kadar Prenses Zit olarak bilinecek." Topuklarına doğru yuvarlandı. "Gitmem gerek. Sokağa çıkma yasağı yakında."

"Sokağa çıkma yasağına uyuyor musun?" Hayley sordu. "Gerçekten mi?"

Göz kırptı. "Üvey kardeşlerim buketimden rahatsız oldular." Bıçak çevirme taklidi yaptı. "Bu yüzden fazladan erken geldim."

"Seni seviyorum," diye mırıldandı Hayley. Artık bunu söylemeden gitmesine asla izin vermiyordu. Sürekli tehlike altındaydı. Biri güneş panellerini ya da bilgisayar bulursa onu dövebilirdi. Ya da daha kötüsü.

Ama on iki yaşındaydı ve cehennemden daha ukalaydı. "Aynen öyle," dedi. Sonra da gitmiş, ona düşünmekten başka yapacak bir şey bırakmamıştı. Ve belki de umut etmek. Sadece birazcık.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 28 MAYIS
PAZAR, 20:30

Liza, Tom'un mutfağına girer girmez dizlerinin üzerine çöktü, çünkü Pebbles onu karşılamak için koşmuş, kuyruğunu o kadar sert sallıyordu ki köpeğin düşmesi gerekirdi. Kollarını Pebbles'ın boynuna dolayarak yanağını köpeğin tüylerine yasladı. "Seni özledim, tatlı kız."

Arkasından garajın kapısı kapandı ve Tom ona katıldı, Pebbles'ın kulaklarının arkasını kaşımak için bir dizinin üzerine çöktü. "Buradayım," dedi yumuşak bir sesle. "Sen de mi beni özledin?"

Yerde dönerek kollarını onun boynuna doladı. "

Seni son gördüğümünden beri geçen yirmi dakikanın her biri."

Ellerini kızın sırtında gezdirdi ve onu sertçe öptü. "İki adım "

"Sen ön koltuktaydın, ben de arka koltukta, yerde ve bir battaniyenin altındaydım."

Birinin apartmanın dışını izliyor olabileceğinden endişelenerek ısrar etmişti.

"Seni güvende tutmak için." Kaşlarını çatarak onun yüzünü inceledi. "Gerginsin."

"Birazcık. Yani, seks yapmaya karar verdikten sonra bunu bu şekilde ertelemek? Yine de benim için sorun olmamalı," diye ekledi hafifçe. "Yedi yıl bekledikten sonra yirmi dakikanın ne önemi var?"

Gevezelik ediyordu. Çünkü gergindi ve bunun sadece bir kısmı zorunlu gecikmeydi.

Çoğu, onu buna zorladığı için duyduğu endişeydi.

Yüzünü görebilmek için çenesini yukarı kaldırdı. "Fikrini mi değiştirdin?" diye sordu sessizce. "Çünkü eğer yaptıysan, sorun değil. Bekleyebiliriz-"

Onu bir öpücükle susturdu ve öpücüğe her şeyini koydu. Öpücük gür ve ateşliydi ve onun şimdiye kadar sahip olduğu her erotik fanteziyi yönlendiriyordu. Adam boğazının derinliklerinde inledi ve kadının poposunu avuçlayarak onu kendine doğru çekti.

Onun kendisine karşı zonkladığını hissedebiliyordu ve tek istediği onun ellerinin teninin her santiminde olmasıydı.

Nefes nefese, gözleri aç bir şekilde geri . "O zaman neden gerginsin?"

"Bunu yapmanı istemiyorum çünkü seni buna ben zorladım."

Yer değiştirdi, kışındaki tutuşunu sıkılaştırırken ona daha sert bastırdı. "Buradayım çünkü başka bir yerde olmak istemiyorum. Bana inanıyor musun?"

İstedi. Yüzünü kavradı ve kendini dürüstçe cevap vermeye zorladı. "Çoğunlukla."

"Beklemek ister misin?" diye sordu, sinirlerinin gerildiği belliydi. Bu cevaptan emindi. "Bir dakika daha değil."

Rahatlamış bir telaşla nefesini verdi. "Tanrıya şükür. Ama fikrini değiştirirsen-"

Parmağını onun dudaklarına bastırdı. "Biliyorum. Ama yapmayacağım. Bana yatak odanı göster Tom."

Nefes alarak gözlerini kapattı. "O kadar uzağa gidemem." "O zaman iki kez geleceksin," dedi, sonra onu yukarı çekince güldü merdivenlerden çıkıp odasına girdi.

Kısa bir süre durdu, onu içine çekti. "Burada olmanı diledim."

Onun gözlerindeki bakışı seviyordu. Kendisini arzulu ve güçlü hissetmesini sağlıyordu. "Öyle mi?"

Başını salladı, elleri gömleğinin düğmelerini açmak için kalktı. "Evet." Ayakkabılarını çıkardı. "Genellikle uyumaya çalışırken. Seni battaniyelerinin içinde sıcaklık düşünüp onları üzerinden çekip almak ve ... sana adımı haykırtmak isterdim."

Adam gömleği çıkardığında ağzı kurudu. Vay canına. "Sen mi yaptın?"

"Ben yaptım." Kot pantolonunun kemerini çekti ve düğmesini çözdü. "Kendime bunun imkânsız olduğunu söyledim. Arkadaşlığımızı mahvedeceğimi."

"Bu" Adam fermuarını indirdiğinde ne söyleyeceğini unuttu.

"O muydu?" Kot pantolonunu dizlerine kadar itti ve ikinci bir deri gibi yapışan siyah boxer külotunu ortaya çıkardı. Adam sert ve büyüktü ve kadın

Nefes almak istediğinden daha fazla.

"Um." Ses kuru bir vıraklamadan çıktı. Adamın yırtıcı sırıtışı kalbini hızlandırdı ve dizlerinin bağınyı çözdü. Bir adım geri çekildi ve kendini yatağa oturacak kadar alçalttı. "Soru neydi?"

Kot pantolonunu tekmeledi ve çoraplarını çıkardı, bu hareket bile zarif ve akıcı görünüyordu. "Arkadaşlığımızı mahvetmekten korktuğumu söyledim. 'Bu ...' dedin. Neymiş o?"

"Kesinlikle hiçbir fikrim yok."

Adamın kıkırdamasını duydu ama başını kaldırıp bakmadı, gözlerini o şişkinlikten alamıyordu. Nabzının attığını *görebiliyordu* ve dokunmak için kaşınıyordu. Adam bir adım daha yaklaşarak o lezzetli şişkinliği yüzünün tam önüne getirdi. Külotun eteğinden tuttu ve aşağı çekti. Adamın siki karnına çarptı ve kadın parmaklarını adamın etrafında birleştirmeden önce bir iç çekerek ürperdi.

Tısladı, elleri kızın saçlarının arasından geçerek yüzünü bakışlarına doğru kaldırdı. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu.

Adamın sikini sıktı, gözlerinde parıldayan karanlık zevki sevdi. "Sanırım öyle. Hâlâ emin değilim." O *kadar* emindi ki. Alt dudağını yaladı. "Belki de biraz araştırma yapmalıyım."

Cevap vermesini beklemeden onu ağzına aldı. Onun boğuk çığlığı ihtiyacı olduğunu bilmediği bir sestı ve bunu tekrar tekrar duymak istiyordu.

"Bekle," diye bağırdı, parmakları saçlarında sıkışmıştı. Kadın donakaldı, adamın vücudundan yüzüne baktı. Çenesi o kadar gergindi ki yanağı seğirdi. "Sadece bekle."

Dikkatlice geri çekildi, çok istemesine rağmen onu yalamadı. "Sorun nedir?"

"Hâlâ giyiniksin. Seni çıplak istiyorum ve içine girene kadar boşalmak istemiyorum."

Liza titredi. "Beni çıplak mı istiyorsun?" Kollarını kaldırdı. "O zaman ."

Parmakları sütyeninin kopçasını karıştırırken, gözünü kırpmasına fırsat kalmadan gömleği gitmişti. Bir saniye sonra sütyen omzunun üzerinden uçup gitti ve adam onu yatağa doğru itti, ayakları hala

yere yatırdı. Kadının bileklerini kavradı ve başının üzerinde sabitledi, muhteşem vücudu ulaşamayacağı bir yerde duruyordu.

"Tom," diye uyardı onun altında kıvrılırken. "Benimle alay etme."

Bileklerini nazıkçe sıktı. "Eller burada kalsın." Onu bıraktı ve dizlerinin üzerine çökerek bacaklarını ayırdı. Önce botlarından birini, sonra diğerini çıkarıp omuzlarının üzerinden fırlattı. Donuk gümbürtülerle bir yere düştüler. Neresi olduğu umurunda değildi.

Vücudu yanıyordu, parmakları başının üzerinde esneyerek yatak örtüsünü avuçladı.

"İhtiyacım var-" Adam pantolonunu bacaklarından aşağı çekip külotunu da beraberinde götürdüğünde nefesi kesildi. Kıyafetleri de botlarının yanına gitti. Hava sıcak teninde serindi, ürperti elektrik dalgaları gibi üzerinde hızla yayıldı. "Lütfen, Tom. Lütfen."

Sonra boğuk çığlık onunkiydi. İri elleri kadının kalçalarını ayırdı ve sonra ağzı kadının üzerindeydi ve ... "Aman Tanrım," diye inledi. "Tom. Sakın durma. Asla durma."

Konuşmadı, bunun yerine ona karşı mırıldandı. Ağzı, dili... Tanrım, adamın dili bir suçtu. Anında bağımlısı olmuştu.

Cennetteydi. Uçuyordu. Neredeyse oradaydı.

Sertleşti, vücudu gerildi, orgazm patladığında başını geriye doğru bastırdı ve çığlık attığını duydu. Onu yaladı ve emdi, sırt üstü yere yığılıp nefes nefese kalana kadar durmadı. "Ohmygod, ohmygod," diye haykırdı.

Vücudunu öptü, kalçasındaki kelebek dövmesinin üzerinde durdu. Ve sonra onu öpüyordu ve kendi tadını alabiliyordu, ki bu düşündüğünden çok daha ateşliydi.

Onun gözleriyle buluşacak kadar geri çekildi. Gözlerini kırıştırdı, sersemlemiş hissediyordu. "Şimdi bana inanıyor musun?" diye sordu kısık sesle.

"Evet."

"Güzel." Dönerek ona kusursuz kıcını gösterdi, sonra elinde prezervatifle geri döndü. "Eğer durursan-"

"Biliyorum, lanet olsun," diye araya girerek onu gülümsetti. "Acele et."

Ama acele etmedi, prezervatifi daha önce olduğundan daha büyük olan sikinin üzerine kaydırırken acele etmedi. Daha uzun ve daha genişti. Dudaklarını yaladı, bir kez daha kendini tattı.

"Hiç adil değil. Ben de seninle gelmek istedim."

Gülümsemesi hınzır bir sırıtışa dönüştü. "O zaman iki kez geleceksin."

"Ne yaptığını anladım," diye mırıldandı, sonra adamın elleri kaburgalarının üzerine kapanıp onu yataktan yukarı kaldırdığında nefesi kesildi. Dikkatlice, sanki camdan yapılmış gibi.

Sırıtışı gitmişti, yüz ifadesi ciddi ve yoğun. *İşte bu*, diye düşündü. Uzun zamandır istediği şey. Ona doğru uzandı, bedeni onunkinin üzerine yerleştğinde rahatladı.

Sonunda. "Lütfen," diye fısıldadı, adamın ağzına, çenesine ve çenesine yumuşak öpücükler kondurdu.

Onu bekletmedi, tek bir mükemmel vuruşla içine kayd.

Acıyıp acımayacağını merak etmişti, çünkü o küçük bir adam değildi. Acımadı.

Sonunda gerçekleştiğinde garip hissedip hissetmeyeceğini merak etmişti. Ama olmadı.

O anda Tory'ye kızıp kızmayacağını merak etmişti. Ama kızmadı, çünkü Tory ona hayal bile etmeye cesaret edemeyeceği bir şaşkınlık ve minnettarlık karışımıyla bakıyordu.

Seni seviyorum. Kelimeler dilini yaktı ama kendini tuttu. *Henüz değil. Bu gece olmaz. Yakında.* "Mükemmel," diye fısıldadı onun yerine. "Göster bana. Lütfen."

Ve yaptı da. Ve mükemmeldi. Her itiş, her ağlayış, her dokunuş. Çenesini her sıkıldığında bunu sürdürmeye çalışıyordu.

Ve sonra içinde, orada olduğunu hiç bilmediği bir noktaya vurdu ve şok olmuş bir zevkle haykırmasına neden oldu.

"Orada mı?" diye sordu, sesi kadar derindi ki kız tek heceyi zar zor anlayabildi.

Bir şey söyleyemedi, bu yüzden başını salladı ve daha sert, daha hızlı itti, onu daha yakından kavrarken kalçaları avuçlarının altında kıvrıldı.

"Aç gözlerini," diye hırladı. "Seni boşaltırken bana bak."

Gözlerini zorla açtı, bakışlarını onunkilere sabitledi ve hissettiği her şeyi görmesine izin verdi. Adam inledi ve itti, kendini derinlere tuttu ve kadın donakaldı, uçurumun kenarında sallanıyordu.

"Bu gerçek," diye soludu ve her sözcüğü kalçalarını yumruklayarak noktaladı.

Gözleri yaşlarla doldu, çünkü ona inanmıştı. "Biliyorum."

"Şimdi," diye talep etti. Bir dirseğinin üzerinde durarak avucunu karnının üzerinde gezdirdi, başparmağı klitorisini bulana kadar aşağı indi ve sertçe bastırdı.

Kadın boğulmuş bir hıçkırıkla boşaldı. Adam sessiz bir kükremeye boşaldı, başını geriye attı, boynundaki kaslar titreyene kadar gerildi. Titreyerek kendini ön kollarının üzerine bıraktı, hâlâ onu incitmemeye dikkat ediyordu.

Gözlerinin kenarlarını öptü. "Seni incittim mi? Üzgünüm-"

"Hayır, yapmadın." Nefes aldı ve duygularını kontrol etmeye çalıştı. "Bu Bunu çok uzun zamandır istiyordum. Ve işte buradasın."

Dudakları kıvrıldı. "İşte . Benimlesin. Tam olarak olman gereken yerdesin."

Elleri titreyerek onun yanağını kavradı. "Bunu gerçekten yapacağız."

"Öyleyiz." Onun şakağını öptü. "Bana bir dakika ver. Hemen döneceğim. Kımıldama."

Ve sonra sıcaklığını da beraberinde götürerek gitti. Liza yorganın altına girmesi gerektiğini düşündü ama . Kendini kemiksiz ve tamamen rahatlamış hissediyordu.

Sonunda. Gerçektir. Mutluluk gerçektir.

ROCKLIN, KALİFORNİYA 28 MAYIS
PAZAR, 21:30

Tom prezervatiften kurtuldu ve ellerini makyaj dayayarak yansımasına baktı. Kendisine bakan adam tanıdıktı ama değildi. Tom bunun gözler olduğuna karar verdi. Onunkiler sakindi.

Mutluydu. İten , numara yapmıyordu.

Ve bunu, yatağında ruhunu açarak ona sırlarını anlatan kadına borçluydu - onu ne kadar zamandır istediğini. Onu nasıl unutmaya çalıştığını. Nasıl sevdiğini ve kaybettiğini.

Ona da aynı dürüstlüğü borçluydu.

Banyonun ışığını kapattı ve aceleyle ona geri döndü, onu bıraktığı yerde buldu. Onu kucağına alıp yatağına yatırdı ve hülyalı bir iç çekti. "Beni kucağına alma şekline bayılıyorum," diye mırıldandı.

Ve eğer bu onun egosuna bir darbe olmasaydı.

Yanına tırmandı, kadın iyice sokulunca rahatladı. Kadın memnun bir iç çekişle başını onun omzuna yasladı. "Teşekkür ederim."

"Sanki bunu sana söylemem gerekiyormuş gibi hissediyorum." Adam kadının saçlarını okşadı, kadın da adamın göğsündeki tüyleri okşadı. Bu mükemmel bir andı. Bozulamayacak kadar güzeldi.

Hayır. Aklından bile geçirme. Ona birkaç şey söylemesi gerekiyordu. Ona daha önce söylemeliydi. Söyleyeceklerinin Liza için bir fark yaratacağını sanmıyordu ama ona bir seçenek sunmalıydı.

"Sana bir şey söylemem gerek."

Sertleşti, nefesi kesildi. "Ne?" diye sordu, bu tek kelime kalbini acıtan bir korkuyla doluydu. Adamın bir hata yaptığını söyleyeceğini sanmıştı.

"Öyle bir şey yok," diye söz verdi hemen. "Bu düşündüğüm her şeydi. Daha iyiydi. Kilometrelerce daha iyi. Yaptığım tek hata kendimi daha erken aşmamak oldu."

"Tamam." Biraz rahatladı. "Nedir o zaman?"

"Bir şey yaptım. Tam olarak ... olmayan bir şey." Yüzünü buruşturdu. "Tam olarak doğru değil."

Başını kaldırıp onun bakışlarıyla buluştu, bakışlarında hiçbir yargılama yoktu. "Tory." Başını salladı. "Katilini buldum. İnternette."

Başını öne eğdi. "Onu öldürdün mü? Çünkü benim için sorun olmazdı." Gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Hayır, öldürmedim. En azından tam olarak değil."

"O halde, her ne yaptıysan sorun yok."

Gülümsedi. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim."

"Gerçekten yapmalıydın," dedi hafifçe azarlayarak. "Konuş benimle, Tom."

"Onu bir sohbet odasında buldum. Kadınları öldürmekle övünüyordu. Sonra da ailelerini rahatlatmak için papaz kılığına girmekle övünüyordu."

Çenesi sıkıştı. "Orospu çocuğu. Ne yaptın sen? Eminim yeterince kötü değildir."

"Onu Tory'nin ailesinin yaşadığı kasabaya kadar takip ettim. Onları 'rahatlatmayı' planlıyordu. Bunu yapmasına izin veremezdim." Onun yüzünü inceledi, gözlerinin öfke ve üzüntüyle parlamasını izledi. Ve şiddetle kabullenişini. Evet, onun anlayacağını bilmeliydi. "Diğer kurbanlardan birinin ailesiyle temas halindeydim. Onun tutuklandığını görmek isteyeceklerini düşündüm. Kapanış için. Onlara nerede olacağını söyledim. Polisi bekleyeceklerini düşündüm."

"Ama polisler oraya varmadan onu öldürdüler."

"Evet. Onu kendim öldürmek istedim. Çok kızgındım." Onun çenesini öptü. "Ama yapmadın. Neden yapmadın?"

"Çünkü daha fazla kurban vardı. Aileleri onun hüküm giydiğini görmeyi hak ediyordu. Başka kurbanlar da olabilirdi ve o aileler asla cevap bulamayacaklardı."

Gülümsemesi nazikti. "Sana söyledim, sen baban gibi değilsin. Asla da olamayacaksın."

"Ama ..." Bu, Tory'nin katilinin öldüğü günden beri endişelendiği kısımdı. "Önce diğer kurbanın ailesini aradım. Polisleri aramadan önce."

"İçten içe o piçi öldürmelerini istediğini mi düşünüyorsun?"

"Belki mi? Onları kullandım mı? Gerçekten doğru şeyi yapmak istemedim mi?"

Bir omzunu kaldırdı. "Nihayetinde, diğer ailenin yaptığı seçimler onlarındı, tıpkı senin yaptığın seçimler gibi. Onu siz öldürmediniz. Polisi aradınız. Beklediniz. Diğer aile de bekleyebilirdi." İçini çekti ve burun buruna gelene kadar yaklaştı. "Sen baban değilsin. Eğer duymak istediğin buysa, hayatımızın geri kalanında her gün sana bunu söyleyeceğim."

Kalbi rahatladı. "Teşekkür ederim."

Sonra onu öptü, yumuşak ve tatlı. "Bu kadar mı? Bana söylemen gereken tek şey bu muydu?"

"Hemen hemen."

"Aileniz biliyor mu? Sadece biri soru sorarsa nasıl cevap vereceğimi bileyim diye soruyorum."

"Önce diğer aileyi aramam dışında her şeyi biliyorlar."

Bir kez başını salladı. "Bunu benden asla duymayacaklar." Başını Tom'un omzuna yaslayarak ona yaslandı. "Onun başka birini öldürmesini engelledin Tom. Seninle gurur duyuyorum."

Bu sözlerle ne kadar ihtiyaç duyduğunu anlayarak ürpererek nefes verdi. "Aynen. Beni çok korkutuyorsun ama seninle gurur duyuyorum."

Onun göğsüne bir öpücük kondurdu. "Her şey girecek."

"Mükemmel olacağız."

YİRMİ BEŞ

ROCKLIN, KALİFORNİYA 28 MAYIS
PAZAR, 10:45

Tom pizza kutusunu yatağın üzerine koydu, içinde ne olduğunu pek umursamıyordu, çünkü Liza yatağın içindeydi ve ona gülümsüyordu. "Pepperoni, ekstra peynirli, yeşil biber ve mantar."

Çarşafı kollarının altına sıkıştırarak bağdaş kurup oturdu. Tüm ilginç kısımları örtülüydü ama daha sonra tekrar açması için onu ikna edebileceğini düşündü. Şimdilik çok mutlu ve son derece rahatlamış görünüyordu ve buna yardımcı olduğunu bilmek onu biraz heyecanlandırdı.

Pebbles kuyruğunu sallayarak açık yatak odasının kapısından içeri girdi.

"Kötü pizzacıya havladın mı Çakıl?" Liza mırıldandı.

"Hep öyle yapar. Ama bu adam akıllıydı." Tom altılı kola paketini komodinin üzerine koydu. "Köpek bisküvisi getirmiş, muhtemelen iyi niyet satın almayı umuyor."

"Ama?"

"Ama Pebbles onu çoktan unuttu." Çünkü köpeği ne kadar sevse de, o kadar zeki değildi.

Şaşırtıcı bir şekilde pizzayı es geçip köpeğin ağzını öpmek için eğilen Liza'ya doğru ilerleyen Pebbles'a, "Sen vefasız bir kızsın," dedi.

Tamam, demek ki Pebbles düşündüğünden çok daha akıllıydı. Tom teslimatçıyı karşılamak için giydiği kot pantolonu çıkardı ve Liza'yla birlikte çarşafın altına girdi, Liza'nın bakışlarının vücudunu taramasından fazlasıyla memnundu.

"Yemek zorunda mıyız?" Ama sonra midesi guruldayarak onu güldürdü. "Sanırım var."

"Yakıta ihtiyacımız var." Bir kâğıt tabağa bir dilim pizza koydu ve ona uzattı. "Sonra tekrar gidebiliriz."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Planı olan bir adam," diye alay etti, sonra pizzayı ısırdığında inledi. "Bu Rafe'in hafta sonu aldığından çok daha iyi. O karton gibiydi."

Adam ona baktı, yemeğini unutmuştu, inleme libidosunu harekete geçirmişti. Kadın onun baktığını gördü ve tekrar güldü. "Ye."

Kafasını salladı, temizlemeye çalışıyordu. "Rafe hangi pizzacıyı aradı?" diye sordu ilk parçasını yedikten sonra, çünkü düşündüğünden çok daha fazla acıkmıştı. "Onlardan uzak duracağım."

Kaşlarını hafifçe çatarak kutuyu inceledi. "Bu olabilir," dedi. "Belki de o gece hiç iştahım yoktu."

Adam içini çekti ve özür dilemeye başladı ama kadın adamın ağzına bir dilim pizza daha tıktı.

"Sakın özür dilemeye kalkma," diye azarladı. "Belki de buraya gelmek için oraya gitmek zorundaydık."

Kendisine zorla yedirilen lokmayı yuttu. "Olabilir. Seni üzdüğüm için hâlâ nefret ediyorum."

"Öyleyse beni daha sonra tekrar mutlu et," dedi arsızca.

Bir parça daha yedi, sonra sırtındaki dövmeyle tekrar inceleyebilmek için saçlarını kenara çekti. Dövme sanatçısı hakkında hâlâ kafasında pek çok soru vardı. "Şu Sergio Iglesias denen adam mı? Bununla harika bir iş çıkarmış."

"Başardı. Bundan gerçekten çok memnunum."

"Boyatmak için geri dönmek zorunda mısın?"

"Var. Muhtemelen önümüzdeki ay. Hemşirelik okuluna başlamadan önce giderim diye düşündüm." Gözleri şüpheyle kısıldı. "Neden?"

"Belki ben de seninle gelmek isterim."

Belli ki bu cevaptan tatmin olmamıştı. "Neden?"

"Belki bir gün seninle uzaklaşmak, gezmek isterim. Seansın bittikten sonra öğle yemeğine gitmek. İlk dövmede yaptığımız gibi. Sanırım

Gittiğiniz her yerde yakınlarda restoranlar vardı." Kendine tam olarak inanmadığı için neredeyse yüzünü buruşturacaktı.

O da anlamadı, çünkü dudakları seğirdi. "Perşembe günü nereye gittiğimizi söylememi mi istiyorsun?"

"Belki."

"Neden, Tom? Bana sadece gerçeği söyle."

İç çekti. "Belki de merak ediyorum. Belki de sadece gününü bilmek hoşuma gidiyor. Ve belki de adam için üzülüyorum. Büro ziyaretinin onu saklanmaya ittiğini söylemiştin."

"Onların ICE olduğunu sanıyordu," dedi kaşlarını çatarak. "Yeşil kartı var ama hak sahibi bir kaltak, tasarımı onaylamasına rağmen yaptırdığı dövmeden memnun kalmamış. Onu tehdit etmiş. Hatta onu taciz etmek için ICE olduğunu iddia eden bazı adamlar bile tutmuş."

Şimdi kaşlarını çatma sırası ondaydı. "Bu yanlış."

Kıkırdadı ve yana doğru eğilerek adamın pazularını öptü. "Gerçekten çok tatlısın, biliyor musun? Tam bir Dudley Do-Right."

"Bana öyle demeyi kesecek misin?"

Başını öne eğdi. "Bu seni gerçekten rahatsız ediyor mu?" Tekrar iç çekti. "Hayır, pek değil. Yeterince adil."

"Yine de duracağım. Yine de çok ciddisin." Ayıldı. "Bu yanlış ve o korkuyor. Birinin uydurma suçlamalarla sınır dışı edilmesi ilk kez olmuyor."

"Birkaç telefon görüşmesi yapacağım," diye söz verdi. "Ne yapabileceğime bir bakayım." "Teşekkür ederim."

"Peki nereye gittin?"

O kadar yüksek sesle güldü ki Pebbles havlayarak daireler çizdi. "Aman Tanrım. Tamam." Gözündeki bir damla yaş sildi. "Monterey. Sergio sorun olmaz derse, bir dahaki sefere benimle gelebilirsin."

"Yine de aramaları ben yapacağım."

"Çünkü sen içtenlikle samimisin. Seninle ilgili hiçbir şey rol değil." Kadın ona gülümsedi ve adam bu görüntüden asla bıkmayacağını düşündü. "Sen iyi bir adamsın."

"Teşekkür ederim. Peki onu nasıl buldun?"

"Instagram ve Facebook. Zor olmadı. Siz Federallerden herhangi biri bunu başınızın üzerinde durarak yapabilirdi. Neden yapmadınız?"

Bu çok iyi bir soruydu. "Raeburn bunun peşinden gitmeye değer bir ipucu olduğunu düşünmedi. O kişi Eden'de bulunmuş ve bize onu nerede bulacağımızı söyleyebilecek biri değildi."

"Şey, bir kısmı hakkında yanılmıyor. William Holly -namı diğer Boaz Travis- sizi Cennet'e götüremez. Annesi onu dışarı çıkardığında sadece on bir yaşındaydı."

Tom tereddüt etti. "O da öldü."

Şok olmuş bir halde ağzı açık kaldı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"DJ'in akrabaları olan teyzesi ve amcasıyla konuştuk. Boaz Travis Eden dövmesini yaptırmaya gittiğinde Pastor'un karısı ve çocuklarının yaşadığı ev onlarınmış. Teyze ve enişte Pastor'un karısı ve çocuklarının kim olduğunu bilmiyorlardı ama yaşlı Belmont'ların kirada oturdukları sırada onlara düşkün olduklarını söylediler. "William'ın intihar ettiğini söylediler."

Liza hüznle içini çekti. "Sergio onun mutsuz bir genç adam olduğunu bildiğini söyledi." Tekrar iç çekti. "Daisy ve ben bulduğumuz kişinin bize daha yeni Eden bölgelerinden birini verebileceğini umuyorduk. Amos bölgeleri yeniden kullandıklarını söyledi, yani başka yerler bulursak Eden'i şimdi bulabiliriz."

Tom yüzünün buruştuğunu gizledi. Liza ve Daisy, Büro'nun bütün eski yerleri zaten bildiğini bilmedikleri için başlarını bu kadar derde sokmuşlardı. Bu onun suçuymdu. Ya da Raeburn'ün suçuymdu, çünkü her türlü bilgi paylaşımını yasaklamıştı.

Yine de irkildiğini yeterince iyi saklayamamış olmalıydı, çünkü gözleri kısıldı. "Biliyorsun," diye fısıldadı. "Tüm eski Cennet bölgelerinin yerlerini zaten biliyorsun."

İç çekti. "Bu konuda konuşamam."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu onun isteksizliğine aldırmadan. "Ephraim kasasında bazı defterler bırakmıştı."

Bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. "Eski yerlerin haritasını çıkarmış ama bize söylemediniz."

"Davayı Gideon ve Mercy ile tartışmama izin yok," dedi üzülerek.

"Bilmesi gerekeni anlıyorum. Bilmem gerekenleri bildiğimden emin olacaksın, değil mi?"

Çenesini yukarı kaldırdı ve onu öptü. "Eğer seni güvende tutacaksa, sana her şeyi anlatacağım."

"Sana güveniyorum," diye fısıldadı onun ağzına, sonra bir solukla geri çekildi. "Pebbles, hayır!"

Tüm çıplaklığıyla yataktan fırladı ve ağzında Liza'nın botuyla yatak odasından çıkmakta olan Pebbles'a uzandı. Kuyruğunu sallayan köpek bunun bir oyun olduğunu sandı ve koşmaya başladı. Liza onu yatağın etrafında , sonra kapının girişinde durdu.

Yumrukları kalçalarında, etrafında dönerek Tom'a ters ters baktı. "Küçük bir yardım mı? Seni dinliyor."

"Çünkü yüzümü yalamasına izin vermiyorum," dedi Tom kuru bir sesle, sonra da açıkça ona baktı. "Ayrıca sana bakmakla çok meşgulüm."

Gözlerini devirdi ama memnundu. "Bu seni bu kadar kolay affetmeme neden olmamalı." Ayaklarını sürüyerek dışarı çıktı ve koridorun sonundan Çakıl'a seslendiğini duyabildi.

Ve sonra hiçbir şey duymadı.

Bir süre daha bekledikten sonra yataktan fırladı ve ofisine koşmadan önce yatak odasının kapısını kapattı. Pebbles yarı içeride yarı dışarıdaydı, kuyruğu hâlâ öfkeyle sallanıyordu. Onu ittiğinde çizmenin hâlâ ağzında olduğunu görebiliyordu. "Bırak onu," diye emretti.

Hemen yere düşürdü ve Tom eğilip yerden aldı. " burada," dedi ama Liza cevap vermedi. İlan panosunun önünde durmuş, Tom'un topladığı fotoğraflara bakıyordu.

İlk aklına gelen gizli bilgi olduğunu söylemek oldu ama kadın zaten davayla ilgili neredeyse her şeyi ya biliyor ya da çözmüştü. Yine de ileriye doğru yürüdü ve onun omzunu çekti.

"Liza, tatlım, onlara bakma. Bunlardan bazıları çok yoğun. Bu görüntülerin zihninde yer etmesini istemezsin."

İnanamayarak omzunun üzerinden baktı. "Tom, 'Ben lanet olası bir savaş doktoruydum' cümlesinin hangi kısmı kalın kafana hala girmedi?"

Yüzünü buruşturdu. "Doğru ya. Özür dilerim. Yine de. Benimle yatağa gel."

Onu görmezden gelerek DJ Belmont'un çocukluk fotoğrafını işaret etti. "Bunu nereden buldun?"

Bir kez daha ona gizli olduklarını söylemeyi düşündü ama Salı sabahı Sunnyside Oaks'a gidecekti. Ona verebileceği tüm bilgileri hak ediyordu.

İşler ters giderse hangi küçük ayrıntının hayatını kurtarabileceğini kim bilebilirdi?

Çizmesini masasının üzerine koydu. "Waylon Belmont'un baldızı, Croft ve ben onunla görüşürken duvarda asılı olan resimlerden birinin fotoğrafını çekmeme izin verdi. İlginçtir ki, siz aradığınızda kiralık evlerindeydik - William Holly'nin kimliğinde yazan adresle aynı. DJ'in evi hatırlaması ve oraya geri dönmesi ihtimaline karşı önce kontrol etmeye gitmiştik. Kayboldukları sırada orada annesiyle birlikte yaşıyordu. Papazın karısı dört yıl sonra çocuklarla birlikte ortaya çıktı. Bu fotoğraflar DJ ve babasının aynı yaştaki hallerine ait."

"Vay canına," diye mırıldandı. "Yani onu ve dövmesini Sergio'ya kadar takip etmen için seni aradığımda fiziksel olarak William Holly'nin eski evinin önünde mi oturuyordun?"

"Evet." Çenesini kızın başının üstüne yaslayarak kollarını kızın beline doladı ve DJ Belmont'un fotoğrafını incelerken kızın ne gördüğünü merak etti. "Neden?"

Pastor'un eski L.A. cemaatine karşı işlediği suçlar, zimmetine para geçirme ve dolandırıcılıkla ilgili eski gazete makalesinden aldığı grenli fotoğrafı işaret etti. "Bo ve Bernice. Onlara bir bakın. Şimdi de DJ'e bak. Bu fotoğraflarda hemen hemen aynı yaşta." "

Tom kadının dediğini yaptı, sonra da olması gerekenden çok daha fazla sersemlemiş bir halde nefesini verdi. Çünkü Tom'un görmesi gereken ama görmediği şeyi hemen görmüştü. "DJ ve Waylon birbirlerine benziyorlardı ama Bo ve DJ ikiz olabilirlerdi," dedi sessizce.

"Uh-huh. Peki ortak payda kim?"

"Waylon. Bu, Pastor'un karısının sihirli bir şekilde Belmont'ların kiralık evine nasıl geldiğini kesinlikle açıklıyor. Croft ve ben Waylon'un

Onları oraya götürdük ama nedenini bilmiyorduk." İlan panosunun tepesine raptiyeyle tutturulmuş bir belgeye dokundu.

İncelemek için ayak parmaklarının üzerinde yükseldi. "Evlilik cüzdanı mı? Waylon ve Pastor'un karısının evli olduğunu bilmiyordum. O hapisteyken mi oldu bu?"

"Serbest bırakıldığı gün. Kahretsin, bunu daha önce görmeliydim."

Ama bu fotoğrafları panosuna sabitlediği gün dikkati dağılmıştı. Şu anda topladığı her bir belge ve fotoğrafı dikkatle inceleyen kadın tarafından.

"Waylon'ın kardeşi sana başka ne söyledi?"

"Papazın karısı Margo Holly, nam-ı diğer Marcia Travis, içine kapanık biriydi ama yaşlı Belmontlar -JJ'in büyükanne ve büyükbabası- onun çocuklarını bir nevi evlat edinmişti. Tatiller, okul etkinlikleri." Kendi kalınlığına bakarak başını salladı. "Çünkü onlar Bo ve Bernie'nin de büyükanne ve büyükbabalarıydı. Kan bağıyla."

"Yani ..." Liza yavaşça, "Waylon ve Marcia evlendiler ve sanırım boşandılar çünkü Marcia altı ay sonra Pastor'la evlendi, öyle mi?" dedi. Marcia ve Benton Travis'in evlilik cüzdanının bir kopyasını onun ilan panosunda bulmuştu. "Sonra ne oldu? İsimlerini değiştirdiler, sahte özgeçmişler hazırladılar ve Los Angeles'ta bir kilisede çalışmak için başvurudular mı? Ve *kimse* özgeçmişlerini kontrol etmedi mi?"

Tom, "O zamanlar sahte bir kimlik ve özgeçmiş oluşturmak daha kolaydı," dedi. "Ve bence pek çok cemaat, ibadetlerine katılanların kendilerinden biri olduğuna dair temel bir güvene sahip. Kiliselerde zimmete para geçirme olayları *hala* her zaman yaşanıyor ve kiliselerin bu suçu affetme olasılığı bir şirketin affetme olasılığından daha yüksek. Eğer ilgilenirseniz size istatistikleri verebilirim."

"Hayır, sana inanıyorum. Bu iki kat üzücü, biliyor musun? Kiliselerden hırsızlık yapan pislikler sadece para çalmazlar. Güven de çalarlar."

"Evet," dedi Tom basitçe. "Bu vakaların kaçının rapor edildiğini bile bilmiyorum - o zaman da şimdi de. Dini kuruluşlar -hangi mezhepten olursa olsun- ya inançlarına yerleşmiş olduğu için affetmeye daha istekliler ya da aldatıldıkları için utanıyorlar."

"Sanırım her ikisinden de biraz var," dedi düşünceli bir şekilde. "Pastor biliyor muydu acaba? Yani çocukların ondan olmadığını."

"Güzel soru. Bunların hiçbiri Eden'i bulmamıza yardımcı olmuyor ama artık hikayeye yatırım yapmış durumdayım. Eden'i bulduğumuzda ve Pastor ile DJ gözaltına alındığında Marcia'yı bulup ona sormak istiyorum."

Liza ona doğru eğildi ve o da tutuşunu sıkılaştırdı. "Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Benicia'dan ayrıldıktan sonra nereye gittiğini biliyorum, kızı üniversiteden mezun olduktan ve oğlu kendini öldürdükten sonra. Kızının adının Tracy olduğunu ve evlenip taşındığını biliyorum. Merle'nin annesi hala kartpostallar alıyor ama dönüş adresi yok."

"Bernice hâlâ saklanıyor," dedi Liza üzüntüyle. "Peki ya Margo, Marcia ya da Papaz'ın karısı, her ne diyorsanız?"

"Benicia'daki evden taşındıktan sonra Modesto'da bir mimarla evlendi. Modesto'da Margo adında bir eşi olan mimar bulamıyorum. Güvenli olduğunda, belki de Facebook sihrini kullanıp onu bulmalısın."

"Dalga geçme," diye uyardı.

"Yapmayacağım," diye söz verdi. "Kesinlikle değilim. Ciddiyim."

"O zaman belki yaparım." Dönüp ona baktı. "Pastor'un Sunnyside Oaks'ta olduğunu nereden biliyordun?"

"Ephraim'in hesabına yapılan transferleri takip ederek Eden'in banka hesabına girebildim. Hareketlilik için bir uyarı ayarladım ve Sunnyside Oaks'a para aktarıldığını bana bildirdi."

"Transferi kim yaptı?"

"Sanırım Pastor yaptı."

"DJ değil mi?"

Tom kaşlarını çatı. "Elimde öyle ya da böyle bir kanıt yok ama DJ'in paraya erişimi olsaydı, payına düşeni uzun zaman önce alırdı gibi görünüyor."

"Papaz cüzdan iplerini elinde tutuyor," diye mırıldandı. "Şaşırmadım. Bilgisayarları olduğuna göre internet transferlerini o yapıyor olmalı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Yine de parayı kimin taşıdığının izini süremedim. Banka kayıtlarına mahkeme celbi gönderebiliriz ama banka offshore ve bu uzun zaman alır."

"Pastor ve DJ bunu öğrenip Eden'ı tekrar taşıyabilirler. Ayrıca, o genç kadının şimdi yardıma ihtiyacı var. Hamile olanın."

"Hayley Gibbs. Aklımdan çıkmıyor," diye itiraf etti Tom.

"Hiç şaşırmadım. Kız kardeşimi kurtaramadığım için Mercy ve Abigail'i kurtarmak istediğim gibi, sen de Hayley'nin bebeğinin güvende olduğundan emin olmak istiyorsun çünkü

-" diye sözünü kesti. "Özür dilerim."

Kalbi acıyordu ama bunun nedeni o değildi. "Üzgün olmana gerek yok. Hayley'nin güvende olmasını istiyorum çünkü Tory'yi ve bebeğimizi kurtaramadım. Onun adını söyleyebilirsin. Bebekten bahsedebilirsin. Sorun değil. Önemsediğini biliyorum."

Gülümsemesi titrekti, tıpkı tahtadaki belgeleri incelemek için geri dönmeden önce çenesine bastırıldığı öpücük gibi. Parmağıyla Eden'in banka hesap özetine, minimum para çekme ve yüksek üç aylık mevduatlara dokundu. "Üç aylık mevduatlar gerçekten büyük," dedi. "Mantar satarak bu kadar para mı kazanıyorlar?"

"Adli Muhasebedeki arkadaşlar, büyüme oranına göre bunların yatırım temettüsü olduğunu düşünüyorlar. Pastor ve DJ ilaç satışlarından elde ettikleri nakit parayı işletme giderleri için kullanabilirler."

"Vay canına. Paralarını kim yönetiyorsa harika bir iş çıkarıyor."

"Papaz, diğer şeylerin yanı sıra banka dolandırıcılığı ve sahtecilikten hapis yattı. Müşterilerinden para aşırı bir borsacıydı. Müşterilerine para kazandırma konusunda oldukça iyiydi, bu yüzden bir süre ondan şüphelenmediler. Parayı yönetme becerisine sahipti."

"O zamanlar bankacılık işlerini nasıl yaptığını merak ediyorum. Yani, internetten önce."

Tom bu soruyu beklemiyordu. "Ne?"

"Otuz yıldır göçebeler. İnternet ise sadece yirmi beş yıldır falan var. Ve online bankacılık bundan daha yeni. Sanırım Pastor ilk günlerde gerçek bir bankayı bizzat ziyaret etmek zorundaydı. Özellikle de offshore hesap açtıracaksa. İnternetten önce de yatırımlarını birilerinin yönetmesi gerekiyordu, tabii eğer yerleşkeden ayrılıp kendisi yapmadıysa."

Aman Tanrım, o haklı. Tom'un düşünceleri süzölmeye başladı. "Amos, Pastor'un on yıldan fazla bir süredir yerleşkeden ayrılmadığını söyledi. Şimdiye kadar. Amos'un bundan haberi yok, o yüzden ona söyleme." Zihinsel olarak olasılıklar üzerinde çalışırken kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Pastor'un Los Angeles'taki kilisesinden zimmetine geçirdiği para asla bulunamadı. Muhtemelen onu da denizaşırı bir yere park etmiştir. Başlangıçta dışarıda bir bankacısı *olmalı*. Ya hâlâ varsa? Paraları inanılmaz bir şekilde büyüdü ve belki de Pastor doğru yerlere yatırım yapacak kadar bilgili, ama ... ya yardım aldıysa?"

"Ama bunun kim olduğunu bulmak için offshore bankaya mahkeme celbi göndermeniz gerekir, değil mi?"

"Evet, tabii ..." Yapbozun bir parçası yerine oturdu. "Tabii onu parasını kime emanet edeceğini bilecek kadar iyi tanıyan birini bulamazsam."

Liza onun kollarında döndü, gözleri irileşmişti. "Karısı gibi biri mi?"

Ona gülümsedi. "Aynen öyle. Yani, *eğer* onu bulursak ve o hesapları açmasına kimin yardım ettiğini biliyorsa, bunca zaman sonra hâlâ o kişiyle çalışıyor olması pek olası değil. Ama bu da bir başlangıç. Bir bankadan diğerine transfer edilen evraklar gibi bazı kanıtlar olmalı." Yüzünü ellerinin arasına aldı ve onu sertçe öptü. "Sen bir dahisin, Liza Barkley."

Yanakları pembeleşti ama memnun görünüyordu. "Ama bankacısını bulsanız bile, bu size ne anlatacak?"

"Yakın zamanda Pastor'la iletişim kurduysa, örneğin Sunnyside Oaks'a para transfer ettiyse, bilgisayarı ya da telefon kayıtları için arama emri çıkartabiliriz. Eden'ın yerini bulmanın başka bir yolu olabilir. Özellikle de Pastor ya da DJ'den yerini öğrenemezsek. Sunnyside'ın duvarları içinde bunu asla konuşmayabilirler ve onları tutuklarsak konuşmayabilirler. İhtiyacımız olan bilgiyi almak için alternatif yollarımız olmalı."

"Yani Pastor'un karısını aramaya devam mı edeceksin?"

"Evet, ama korumanın ayarlanması ikinci planda. Salı günü ve ondan sonra oraya gittiğin her gün güvende olmanı istiyorum."

Başını salladı. "Tehlikenin farkında değilim Tom," dedi ciddiyetle. "Ve korkuyorum. Ama geri çekilecek kadar da korkmuyorum."

"Biliyorum. Arkadaşlarının öldürüldüğü gün inanılmaz derecede cesur olduğunu da biliyorum. Birçok hayat kurtardığını ve kendinin de yaralandığını biliyorum. Molina bana tüm hikayeyi anlattı. Eski komutanını aradı, o da sana övgüler yağdırdı. Mor Kalp aldığından hiç bahsetmemişsin."

Umursamazca omuz silkti. "Kalçamdan vuruldum ama hayati tehlikem yoktu."

Parmak uçlarını kelebek dövmesinin üzerinde gezdirdi.

"Burada mı?" "Evet. Noel'den birkaç gün sonra Chicago'da yaptırđım." "Neden bana söylemedin?"

Başını iki yana salladı. "Bilmeni istemedim. O günü hatırlamak istemedim."

"Ama şimdi hatırlamakta bir sakınca görmüyorsun." Bir ifade, soru değil.

"Evet. Bu kadarını hak ediyorlar. Onları hatırlamamı." "Bir gün bana anlatacak mısın? Mor Kalp hakkında?"

"Evet." Sesi titriyordu. "Ama bugün değil, tamam mı?"

"Tamam. Geri dönüp akşam yemeğimizi bitirmek ister misin?" "Kulağa harika geliyor."

Onu yatak odasına geri götürdü ve çıkarken masasından botunu aldı. Beklediğı gibi, Çakıl yatak odasının kapısının önünde hazır olda oturmuş, havayı kokluyordu.

Kapıyı açtı ve Pebbles'a "Yat" dedi. Çakıl hemen karnının üstüne düştü. "Aferin kızıma."

Liza yatağına geri dönerken, Tom pantolonunun cebinden telefonunu çıkardı ve hiçbir mesajı kaçırmadığını umdu. Ne de olsa Raeburn hepsini aramıştı.

Neyse ki Raeburn'den bir şey gelmemişti ama bir mesajı vardı. "Huh."

Liza durakladı, bir dilim pizza ağzına bir santim kalmıştı. "Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Hayır, Jeff Bunker'dan bir mesaj." On altı yaşındaki gazetecilik bölümü öğrencisinden gelen mesajı görebilmesi için çevirdi.

Craig Hickman'ı arama çalışmalarında umut verici bir ipucu var. Doğu Yakası saatiyle sabah erken saatlerde haber bekliyoruz. Daha fazlasını öğrendiğimde mesaj atacağım.

"Craig Hickman kim?" Liza sordu.

"Pastor'un Los Angeles'taki kiliseden zimmetine para geçirdiğini ilk ortaya çıkaran üniversite öğrencisiydi. Feci şekilde dövüldü ve ardından ailesinin evi yakıldı. Pastor'un takipçileri şüpheliydi. Craig bundan kısa bir süre sonra ortadan kayboldu."

Gözleri irileşti. "Öldürüldü mü?"

"Hayır. Jeff'in gazeteci akıl hocalarından biri onun adını değiştirdiğini ve taşındığını söyledi."

"Bu muhtemelen akıllıcaydı," diye mırıldandı. "Jeff neden onu arıyor?"

"Sanırım Eden bulunduğu kariyerinin hikayesini yazmak istiyor. Tüm arka planı araştırıyor ve Craig Hickman önemli çünkü Pastor'un suçlarını ortaya çıkardığında her şeyi o başlattı. Beni haberdar ediyor çünkü ben de merak ediyorum. Ona kısa bir teşekkür mesajı atayım, sonra yemek yiyebiliriz."

Gülümsedi. "Ve sonra oynayabiliriz."

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 29

MAYIS PAZARTESİ, 03:30

Polis mi federal mi?

DJ, Kowalski'nin evinin önüne park etmiş siyah sedanın direksiyonundaki figürü inceledi. Sedan saatler önce geldiğinde oradaydı ve yerinden kıpırdamamıştı. Sürücü koyu renk bir takım elbise giymiş ve kravat takmıştı. Yani muhtemelen bir federal. Muhtemelen gizli bir polis.

Eşyalarını toplayıp Yuba City'deki evinden ayrıldığı gün teneke kutuya bıraktığı çöpleri düşündü. Kowalski o kutulardan birkaçına dokunmuştu. Belki onun parmak izlerini de almışlardı.

Bu tatmin edici bir düşünceydi. Ama Kowalski'nin sonunu getirmek isteyen rakip bir çeteden biri de ki bu hiç fena bir düşünce değildi. Kim olursa olsun

DJ'in kendi hamlesini yapmadan önce onlardan kurtulması gerekiyordu.

Kowalski'nin -ya da Anthony Ward'ın- geniş arazisini çevreleyen çit yüksekti ve muhtemelen elektrikliydi. Ancak Google Haritalar'daki uydu görüntüsü, mülkün arka tarafındaki çit boyunca birkaç büyük ağaç gösteriyordu. Uydu fotoğraflarının ne kadar eski olduğuna bağlı olarak, bu ağaçlar daha da uzun olabilir ya da muhtemelen dalları artık çitin üzerinden sarkmayacak şekilde kesilmiş olabilirdi. İlkine güveniyordu çünkü Kowalski'nin kalesine bu şekilde girmeyi planlıyordu.

Bu hareketi de ona Kowalski öğretmişti. *Çok gurur duyardı.*

Kowalski hakkında çok düşünmüş ve adamın geri çekilmeye ikna edilemeyeceği sonucuna varmıştı. DJ'in ya onu öldürmesi ya da aradığı silahları alıp Mercy ve Gideon'la başladığı işi bitirip ortadan kaybolması gerekiyordu.

Kowalski'nin silahlarının hiçbirinin burada saklanmamış olması mümkündü ama DJ ya Sokolov'ların evini Mercy Callahan'la birlikte yok edecek kadar ateş gücü ya da ihtiyacı olan şeyle takas edecek bir şey bulmadan buradan ayrılmayacaktı. Mecbur kalırsa, Kowalski'nin çocuğunu alacaktı.

DJ bunu gerçekten yapmak istemiyordu. Rehineler berbattı ama alabildiği kadar silaha ihtiyacı vardı ve Kowalski'nin ona birkaç tane vereceğine inanacak kadar saf değildi. Eğer Kowalski oyun oynarsa, DJ çocuğu geri verecekti. En kötü ihtimalle çocuğu Smythes'lerin evinde bırakabilirdi ve Bayan Smythe döndüğünde onu bulurdu.

Ya adam evi havaya uçurduğunda Mercy Sokolov'ların evinde değilse? Kim olursa olsun cenazelerine katılacaktı. DJ seçici değildi ve tüm Sokolov ailesini öldürse de umurunda değildi. Mercy ve Gideon'un gitmesini istiyordu. Sonra kamyonetini çaldığı için Amos'u ve omzunu vurduğu için Daisy Dawson'ı öldürecekti.

Yüzde yüz olmasa da bir hafta öncesine göre çok daha iyiydi. Yumuşak bir yatakta geçirdiği birkaç gecenin, Smythe'in jakuzili küvetinde geceleme ve Smythe'in ecza dolabında bulduğu ağrı kesicilerden aldığı dozların ardından kolu giderek iyileşiyordu.

Tüfeğini hâlâ kaldıramıyordu, bu yüzden şimdi havaalanının yakınındaki kadından çaldığı Honda Civic'in bagajına dayamıştı.

Bu gösteriyi yola çıkarmanın zamanı gelmişti. Kowalski'nin karısı nihayet bir saat önce yatak odasının ışığını söndürmüştü. Çocuğun yatak odasının nerede olduğundan emin değildi ama iyi bir fikri vardı. Pencerelerden birinde çok zayıf bir parıltı vardı, sanki bir gece lambası olabilirdi. Yakında öğrenecekti.

Sedan sürücüsünü görüş alanına alan DJ tetiği çekti. Artık fazla zamanı yoktu, özellikle de sürücü telsizle konuşuyorsa. Tüfeğinde çok iyi bir susturucu vardı ama cam yine de kırılma sesi çıkarıyordu. Ve şoför kontrol edemeyecekti.

Yakında biri gelebilirdi, bu yüzden tüfeği sırtına kaydırды, kayışını ayarladı, sonra neredeyse boş olan spor çantasını aldı. Karşılaştığı herhangi bir ikramı içindi. Umarım bir sürü tüfek, bir yığın cephane ve bir ya da iki kilo patlayıcı vardır.

Tabancası belinde kılıfındaydı. Spor çantasında bir gece önce öldürdüğü polisten aldığı beylik silahı, öğretmenden aldığı uyuşturulmuş hamburger ve ölen polisin silah kemerinden aldığı fermuarlı bağlar vardı. Ayrıca herhangi bir güvenlik kamerasıyla karşılaşma ihtimaline karşı ip, koli bandı ve bir kutu siyah sprey boya getirmişti.

Kowalski'nin numaralarından biri daha.

Arabasından eve doğru koşuyordu ki, iri yarı bir adam elektrikli çitin kapısından çıktı. Adam siyah sedana yolcu tarafından yaklaştı ve içeri baktı.

DJ bir ağacın arkasına çömeldi ve tüfeğini omzundan indirip yere dayadı. Sürünerek karnına doğru ilerledi ve dürbününü kontrol etti.

Vay canına. İri yarı adamı tanıyordu. Onunla birkaç kez karşılaşmıştı. Kowalski'nin sağ koluydu, Chicos'un güvenliğinden sorumluydu. DJ nişangâhı adamın kafasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Adam kaya gibi düştü.

DJ, Kowalski'nin güvenlik görevlisinin yanına koştu ve nabzını kontrol etti. Nabız yoktu, bu yüzden adamın silahını, telefonunu ve anahtarlarını aldı, anahtarlar hariç her şeyi spor çantasına koydu. Anahtarlar kendi cebine girdi.

Arka çitin yanındaki ağacı dimdik ayakta bulunca rahatladı. En alttaki dal kolayca ulaşamayacağı kadar yüksekti, bu yüzden bir

makarayı halattan ayırdı ve birkaç dakika sonra kolun üzerinde durmuş, Kowalski'nin pencerelerine bakıyordu. Ev büyüktü, buna hiç şüphe yoktu. On bin metre kare olmalıydı, arka bahçesi muazzamdı.

Buraya kadar her şey yolunda. Evdeki hiçbir ışık , yani eşim ve çocuğum hâlâ uyuyordu. Öğretmenin notlarında bahsettiği köpekten hiçbir iz yoktu, bu da rahatlatıcıydı. İlaçların bir Rottweiler'ı etkisiz hale getirmesi çok değerli dakikalar alırdı. Ayrıca, köpekleri severdi.

Bir sonraki güvenlik görevlisini görmeden önce, telsizle usulca konuştuğunu duydu.

"Keating cevap vermiyor. Tetikte olun ve görev yerinizden ayrılmayın," diye emretti adam. Adam ortaya çıktığında DJ bu adamı da tanıdığını fark etti. Birkaç yıl önce bir teslimat yapmışlardı.

Tabancasını çeken DJ, adam ağaç dalının altında yürüyene kadar bekledi ve ardından adamın kafasına iki el ateş etti. Ardından ağaç dalından yere atladı ve kalıntılardan birkaç metre uzağa çömelerek indi. Garaj kapısına yöneldi, evin bodrumu olmadığı için altı arabalık garajın silahları saklamak için iyi bir yer olduğunu düşündü.

Üçüncü adamı, adam onu görmeden çok önce gördü. Arka duvar boyunca sürünen üçüncü güvenlik görevlisi kesinlikle alt kademeden. Gençti, belki yirmi yaşındaydı ve korkmuştu.

DJ tabancasını genç adamın kafasının arkasına dayadı. "Eğer ses çıkarırsan, seni öldürürüm. Anladıysan başını salla. Konuşma."

Adam telaşla başını salladı ve konuşmadı.

DJ üstünü aradı ve bir bıçak ile iki silah buldu. Onları spor çantasına ekledi. "Güzel. Silah arıyorum. Beni onlara götürürsen gitmene izin veririm."

Adam garaja doğru yürümeye başladı ve dış kapının kilidini açarak mağaramsı alana girdi. Tüm duvarlar dolaplar ve kasalarla kaplıydı ve garaj rahatlıkla altı araç alabilecekken, içeride sadece bir minibüs, bir pikap ve kırmızı bir Jaguar vardı.

Genç adam homurdanır gibi bir ses çıkardı ve DJ onun konuşmak için izin istediğini anladı. "Devam et. Ama çılgılık atarsan ölürsün.

Kaybedecek bir şeyim yok."

"Kasaların şifrelerini bilmiyorum. Dolapların anahtarları da bende yok."

DJ cebinden ilk gardiyanın anahtarlarını çıkardı. "Bütün dolapları açın." Kasalar başka bir gün beklemek zorunda kalacaktı.

Üçüncü muhafız da buna uydu ve birkaç dakika sonra tüm dolap kapakları açıldı. DJ şaşkına dönmüştü. Burada bir devrime yetecek kadar silah vardı.

DJ spor çantasının içindekileri panelvanın yolcu koltuğuna bıraktı, ardından çantayı korumaya uzattı. "Üç tüfek. On kutu cephane. Altı tabanca. Doldurun."

Adam hemen harekete geçti ve bir dakika sonra çantanın büyük bir kısmı dolu olarak geri döndü. "İşte," dedi, elleri titriyordu.

"Patlayıcılar mı?"

Adam yutkundu. "Biraz C-4 var ama kasada. Dinamit ise dolaplarda."

Yapmak zorundaydı. "Bir kutu getir ve minibüsün arkasına koy."

Adam bir fare gibi koşuşturarak ona uydu. İşi bittiğinde DJ çantanın içindekileri kontrol ettikten sonra minibüsün tabanına yerleştirdi. "Anahtarlar."

Adam ona anahtarları uzattı. "Dediğinizi yaptım. Şimdi gidiyorum." DJ kuru bir sesle, "Yeni olmalısın," dedi.

"Gerçekten yeni. İlk gecem geçen haftaydı."

"Başka bir patron seçmeliydim." DJ adamı başından vurdu, öldüğünden emin olmak için nabzını kontrol etmeden önce ikinci kez ateş etti. Minibüste garaj kapısı açacağını buldu ve düğmeye bastı. Kapı açıldığında ne bulacağından emin değildi ama içeride kimsenin olmadığını görünce çok şaşırdı.

Arabayı garaj yolundan aşağı sürdü ve siyah sedanı geçerek Honda Civic'i bıraktığı yere geldi. Güvenlik şefinin telefonunu minibüste bırakarak dinamit kutusunu ve silah dolu spor çantasını minibüsten Civic'e aktardı, sonra direksiyona geçti. Ve uzaklaştı.

İki galibiyet. Eğer Kowalski evde olsaydı, adamlarını kurtarmak için hiçbir şey yapmazdı. Adamın muhtemelen bir panik odası ya da saklanabileceği bir sığınağı vardı.

Eğer evde olmasaydı, bütün bunları karısından duyacaktı. Her iki durumda da DJ istediğini elde etmişti.

||| ROCKLIN, KALİFORNİYA 29
MAYIS PAZARTESİ, SABAH 4:00

Tom yatakta doğruldu ve Liza'yı uyandırdı. Telefonun çaldığını duyan Liza dirseğinin üzerinde doğruldu ve Tom'un üç hücrelerini de tuttuğunu, sevimli bir şekilde şaşkın göründüğünü gördü.

"Bu," dedi, diğer ikisini elinden alarak. "Ekranı 'Jeff Bunker' yazan. 'Kabul et' yazan düğmeye dokunmak istiyorsunuz. "

Telefona cevap verirken ona ters ters baktı. "Jeff? . . . Evet, uyuyakalmışım ama sorun değil. Elinde ne var?"

Liza doğrulup ona kendi gözleriyle bir bakış attı. *Hoparlör*, diye mırıldandı.

"Sorun olmazsa hoparlörü açacağım." Öyle yaptı, sonra da "Liza burada, haberin olsun" dedi.

Jeff bir an sessiz kaldı, sonra kıkırdadı. "O orada mı? Senin yatağında mı? Lanet olsun, Liza."

"Ne?" Liza sordu.

"İddiayı kaybettim. Lanet olsun. Zoya bana da ödecek. Çok teşekkürler, Liza."

Gözlerini telefona dikti. "Tom ve benim üzerime bahse mi girdin?" "Ne?" Tom patladı. "Sen neden bahsediyorsun?"

Liza kuru bir sesle, "Anlaşılan Jeff birlikte olup olmayacağımıza dair bahse girmiş," dedi ve Tom'un kolunu okşadı. "Şimdi uyanık mısın?"

"Eğer değildi," dedi Jeff, hâlâ kıkırdıyordu. "*Zamanıydı*. Tom davayı çözdükten sonra olacağını söylemişim. Zoya daha önce düşünmüştü. Yine de parayı ödemekte bir sakınca görmüyorum sanırım." Kıs kıs güldü. "Git, Liza."

Tom hiç şaşırmamış bir halde başını sallıyordu. "Ben ve Liza üzerine mi bahse girdin?"

Liza hafifçe, "Devam , tatlım," dedi.

Jeff daha yüksek sesle güldü. "Aman Tanrım. İlk öğrenen ben miyim? Oh, lütfen söyleyebileceğimi söyle."

Liza Tom'un gözleriyle karşılaştı. *Bunu bir sır olarak mı saklıyoruz?* diye sormak istedi.

Gözlerini önce ona sonra da telefona dikti. "Tabii ki söyleyebilirsin. Bu bir sır değil."

"Güzel." Jeff'in sesi artık ciddiye. "Hayır deseydin söylemezdim. Pislik olmama konusunda giderek daha iyi oluyorum."

"Biliyorum," dedi Tom nazikçe, sonra esnedi. " ne var?" "Craig Hickman'ı buldum."

Tom gözlerini kırptırdı. "Bana mesaj atacağını sanıyordum."

"Öyleydim ama bu önemli olabilir. Yeni adı Zachary Goodman. Richmond, Virginia'da yerel bir gazetede muhabirlik yapıyor ve lisede İngilizce öğretiyor. Size önce onu nasıl bulduğumu anlatacağım, çünkü bu onun ne bildiğini açıklıyor."

Tom tabletini kucığına çekti, not almaya hazır. "Ne zaman hazır olursan, evlat."

"Hickman'ın Pastor'un eski Los Angeles kilisesindeki suçlarının ortaya çıkmasına yardım ettikten sonra feci şekilde dövüldüğünü hatırlıyorsunuz, değil mi? Pastor ve ailesi ortadan kaybolduktan sonraydı. L.A. kilisesi darmadağın olmuş, cemaat çılgılık çılgılığa kavga etmiş ve birbirlerine tehditler savurmuştu."

"Pastor'un kalmasını isteyenlere karşı gitmesini isteyenler," dedi Tom. "Biliyorum."

"Bazıları ölüm tehditleriydi ama Hickman araştırmaya devam etti. Size anlattıklarımın hepsi Erica Mann'dan geldi. Otuz yıl önce skandal ilk patlak verdiğinde gazete makalelerinin çoğunu yazan L.A. muhabiri. İkisi bunca zaman görüşmeye devam etmişler. Dün mesajlaştıktan sonra onunla temasa geçtim ve Hickman'a bir mesaj iletip iletemeyeceğini sordum. Uzun bir süre sessiz kaldı, sonra iletişim bilgilerimi içeren bir mesajı ona ileteceğini ama cevap vereceğini garanti edemeyeceğini söyledi. Ama cevapladı. Ben seni aramadan hemen önce beni aradı."

"Bay Hickman size ne söyledi?" Liza sordu.

"On iki yıl önce Erica Mann'ın kendisiyle temasa geçtiğini söyledi. Kendisine tazminat ödemek isteyen bir kadından bir e-posta almıştı. Hickman sadece onu kimin aradığını bilmek istediği için ilgilenmiş. Şu anda bile gerçekten paranoyak. Bu yüzden izi sürülemeyen bir telefon kullanarak kadınla bağlantı kurdu. Aslında arama yapmak için New York'a trenle gitti çünkü onu bulamayacaklarına güvenmiyordu ve ailesinin bu işe karışmasını istemiyordu. Sesini hemen tanıdı, onca yıldan sonra bile. Pastor'un karısıydı."

Tom kaşlarını çatarak Liza'ya baktı. "Neden onu bulmak istedi?"

"Ailesine yapılan yanlışlar için kendini çok kötü hissettiğini söyledi. Aradan yirmi yıl geçmişti, bu yüzden Hickman onun özür dilemesiyle ilgilenmedi ve bunu ona söyledi. Anladığını ve ona bir milyon dolar tutarında tazminat teklif etmek istediğini söyledi."

Liza'nın nefesi kesildi. "Aman Tanrım."

Tom hafifçe ıslık çaldı. "Vay canına. mı?"

"Hayır, ama onu hemen geri çevirmedi. Önce ailesiyle konuştu. Hickman bunu kendisi için istemedi. Bunun kan parası olduğunu düşündü ama ailesi her şeyini kaybetmişti, bu yüzden onlara teklif etti. Onlar da istememiş. Bunun üzerine Hickman onunla tekrar temasa geçti ve hayır dedi, ancak tazminat konusunda gerçekten ciddiye, parayı evsizler, uyuşturucu bağımlıları veya LGBTQ gençleri için bir Los Angeles hayır kurumuna bağışlayacağını söyledi. Bunların hepsi Pastor'un aleyhinde vaaz verdiği gruplardı."

"Öyle mi yaptı?" Liza sordu.

"O yaptı. Yaklaşık üç gün sonra, Los Angeles'taki LGBTQ gençlik sığınma evlerinden birinin isimsiz bir milyon dolarlık bağış aldığı duyuruldu. Hickman, Pastor'un kendisiyle iletişime geçmesine neyin sebep olduğunu ya da gerçekten değişip değişmediğini bilmiyordu ama yine de şüpheleniyordu. Pastor'un cemaatin en zenginlerinden bazılarıyla birlikte gittiğini biliyordu ve bu kişilerin hepsi de tıpkı Amos gibi sahip oldukları her şeyi satmıştı. Hickman bir milyon doların onlar için devede kulak olduğunu ve onu gerçekten bulmak istiyorlarsa parayı bir tuzak olarak bağışlayabileceklerini düşündü."

Tom, "Normalde paranoyak olduğunu söyledim ama bu olayda öyle değil," dedi.

"Biliyorum, değil mi? Telefon konuşmasının izini sürmek için özel bir dedektif tutmuş," diye devam etti Jeff. "Arama Walnut Creek, California'dan Margo Kitson adında birinden gelmiş. Onu internette bulabilirsin."

Tom çoktan yazmaya başlamıştı. "Aman Tanrım, işte burada. Margo Kitson. Hugh Kitson ile evli. İşte fotoğrafı." Liza'nın görebilmesi için tableti çevirdi.

Yere kadar uzanan gece elbisesi giymiş bir kadın smokinli bir adamla birlikte duruyordu. Tom kadının yüzünü yakınlaştırdığında, Liza onun Tom'un ilan panosunda Pastor ve o zamanlar beş yaşında olan ikizleriyle çekilmiş grenli fotoğraftaki kadının daha yaşlı bir versiyonu olduğunu görebildi.

"Bu geçen yılki siyasi bağış toplama etkinliği mi?" Jeff sordu. "Onu da buldum. Sana bağlantıları gönderecektim. Eğer ilgilenirsen adresleri de bende var."

"Az önce buldum," dedi Tom. "Bu harika bir şey. Teşekkür ederim."

Jeff, "Eğer beni öldürmek zorunda kalmadan bir milyon doların nereden geldiğini söyleyebilirsen, gerçekten bilmek isterim," dedi. "Sanırım Hickman onun kendisine ilk etapta ulaşmasına neyin sebep olduğunu bilmek istiyor. Yıllar önce konuştuklarında ona söylemedi. Elimdeki tek şey bu."

"Bu çok fazla," dedi Liza sıcak bir sesle. "İyi iş çıkardın Jeff."

"şey," dedi Jeff, sesi utanmış gibi çıkıyordu. "Mercy Callahan için en azından bunu yapabilirim. Ona ve diğerlerine yönelik bu tehdidi ortadan kaldıracabilirsen memnun olurum. Walnut Creek'e mi gidiyorsun Tom?"

"Öyleyim. Zaten özel bir gün ayarlamıştım. Rafe'in konukları havaalanına götürüp getirmek için yardıma ihtiyacı olacağını düşündüm. Ama güvenlik şirketi iyi iş çıkarıyor ve Sokolov'larda en az bir iki gün daha FBI'ın varlığı olacak."

"Biliyorum. Ben buradayım," dedi Jeff asık suratla. "Sanki hapishanede gibiyiz. Umarım yakında biter."

"Senin ağzın, Tanrı'nın kulağı." Tom parmağını bitiş düğmesinin üzerinde tuttu. "İşimiz bitti mi?"

"Evet. Uyumak isterdim ama Irina uyandığında mutfağa ilk giren ben olmak istiyorum ki ona yirmi dolarının gittiğini söyleyebileyim."

"O da mı bahse girdi?" Tom, açıkça hakarete uğramış bir şekilde sordu.

"Ah, evet. Havuzda on kişi vardı."

Liza sessizce kıkırdarak Tom'un elini okşadı. "Kim kazandı?"

"Karl," diye homurdandı Jeff. "O her zaman kazanır. Zoya'yla bir iddiaya girdik ve o kazandı. Ama bunu ben açıklayacağım, yani ben iyiyim. Güle güle."

Arama sona erdi ve Tom telefonu ve tabletini bir kenara koydu. "Walnut Creek'e gidiyoruz."

"Biz derken sen ve ben mi?" Liza umutla sordu. "Yoksa sen ve Croft mu?" "Bizimle gelmek isteyip istemediğine bakacağım."

Liza ona gülümsedi. "Teşekkür ederim. şu anda yardım etmek benim için çok anlamlı."

"Biliyorum." Onu hafifçe öptü. "Yine de bu yeterli olacak mı? Belmont'u gözaltına aldıktan ve Eden'daki insanları güvenli bir yere götürdükten sonra, yardım etme ihtiyacın tatmin olacak mı, yoksa her zaman kendini tehlikeye attığın için endişelenmem mi gerekecek?"

Bu soruyu sorduğu için ona kaşlarını çatmak istedi ama bunun adil olduğunu düşündü. Kurtaramadığı insanlar için telafi etmeye çalışıyordu. "Bu yeterli olacaktır. Temmuz'da hemşirelik okuluna başlayacağım ve tüm suçluluk duygusunu iyi notlar almaya ve çok iyi bir hemşire olmaya odaklayabilirim."

"En iyisi." Yatağın başucundaki ışığı kapattı ve onunla birlikte çarşafın altına girene kadar geri kaydđ. "Haksız yere neşeli uyanıyorsun."

"Ben bir askerdim," dedi Liza, adam kolunu ona doladığında ona sokularak. Göğsü yastıkların en güzeliydi. "Tek gözümüz açık uyumayı öğrendik."

"Bahse girerim hemen , değil mi?" "Neden?"

"Çünkü artık uyandım." Elini ereksiyonuna doğru götürdü. "Ne diyorsun?"

Parmaklarını onun etrafına doladı ve sıktı, onun cevabı müzik gibi tısladı. "Evet."

YİRMİ ALTI

ROCKLIN, KALİFORNİYA 29
MAYIS PAZARTESİ, SABAH 8:30

Tom kahve fincanına uzandı ve boş olduğunu görünce kaşlarını çattı. Son birkaç gündür Sunnyside'ın güvenlik ağına girmenin bir yolunu arıyordu. ve hiçbir şey bulamamıştı.

Liza onunla ikinci kez seviştikten sonra uyumaya devam etmişti ama o zihnini sakinleştirememişti. Tek düşünebildiği, onun geri dönemeyeceği düşmanca bir duruma girdiğiydi. Ve onu bulduktan sonra kaybedeceğini.

Bu yüzden yataktan sürünerek çıkmış, yanağını yastığına gömüp geri dönmesi için mırıldanırken onu alnından öpmüştü. Sadece bir bardak su içeceğine söz vermişti ama ofisine geri dönmüştü.

Uykusuz bir gece geçirmekten başka bir derdi yoktu.

Döşeme tahtalarındaki bir gıcırta, elinde iki fincan kahveyle kapıda belirmeden bir saniye önce başını kaldırıp bakmasına neden oldu.

"Hiç uyudun mu?" Liza sordu.

"Hayır. Bunlardan biri benim için mi?"

Bardağı onun klavyesinin yanına koydu. "Su içmek için kalkacağınızı söylemiştin."

"Uyuyamadım. Özür dilerim."

Elindeki bardağı bıraktı ve onun arkasında durmak için hareket etti. "Öne doğru eğil."

İtaat etti, sonra elleri sırtındaki kaslara o büyümlü şeyi yaptığında inledi.

"Hepiniz çok sıkı fıkısınız."

Çok daha farklı bir nedenle tekrar inledi. "Bunu sana dün gece söyledim."

"Dangalak," dedi sevgiyle. "Ne yapıyorsun?"

"Sunnyside'ın güvenlik ağına girmeye çalışıyorum. Hâlâ kameralarına ve alarmlarına erişimim yok."

"Gördüğünüzü sanıyordum," dedi kafası karışmış bir halde. "Personel kayıtlarını ve hasta kayıtlarını gördünüz."

Kollarını masasının üzerinde kavuşturarak başını öne eğdi. "Farklı bir ağdalar, diğerlerine bağlı değiller. Personel ve hasta veri tabanlarına girdim çünkü gece hemşirelerinden biri kimlik avı e-postasındaki bir bağlantıya tıkladı. Açıkçası işe yaradığına çok şaşırdım."

Başparmaklarını onun sevdiğini bildiği şekilde boynunun dibinde gezdirdi. "Gece hemşiresinin e-posta adresini nereden buldun?"

"Tahmin ettim, çoğunlukla. Bir sürü farklı uzantı ile bir bilgi-at yaptım."

"Ama güvenlik ağını aşmak daha zor oldu."

"Evet. Tesis muhasebecisi ve ağ yöneticisi gibi listedeki birkaç kişiye daha e-posta gönderdim. Tüm e-postalarda beni içeri alacak bağlantılar var ama henüz kimse açmadı. Bugün lanet olası bir tatil."

Dokunuşunu yumuşattı ve boynuna bir öpücük kondurdu. "Sana masaj yaparken hep bunu yapmak istemişimdir."

"Ne zaman istersen."

"Masaj mı, öpücük mü?" diye sordu eğlenerek.

"İkisi de. İkisi de. Sadece durma."

Sırtına dönmeden önce yanağından öpmek için öne doğru eğildi. "Güvenlik ağını göremiyorsan benimle ilgili geçmiş kontrolü yaptıklarını nereden biliyordun?"

"Senden hiçbir şey alamayacağım, değil mi?" "Hayır, soruya cevap ver."

"Sizin ve iki FBI ajanının başvurularınızla birlikte yüklediğiniz özgeçmişlere Truva atları yerleştirdim. İK müdürü özgeçmişlerinize tıkladığında onun bilgisayarına erişim sağladım. Muhasebeci ve ağ yöneticisinin e-posta adreslerini de oradan aldım."

"İnsan kaynakları müdürünü sevmedim," diye mırıldandı Liza. "Kendini beğenmiş biriydi ama sanırım bu günahlarının en k. Diğerkleri için de onları bulabilirsin, değıil mi?"

"Umarım yledir. Sorun şu ki, arama emirleri sadece Pastor ve/veya DJ hakkındaki bilgileri kapsıyor. İnternette gördüğüm ya da iletişim cihazınızdan duyduğm başka hiçbir şey kullanılabılır değıil."

"Ya bir şeyler görürsem? Bilirsiniz, yasal olarak işe alınmış bir çalışan olarak? Gördüğüm herhangi bir yasadışı faaliyeti rapor edebilir miyim?"

Omzunun üzerinden baktı, sırtışı keskindi. "Bol bol not al."

"Güzel. Bu sabah Walnut Creek'e gidiyor muyuz?"

Giyinik olduğnu fark etti. Makyaj bile yapmıştı ama buna ihtiyaı yoktu. "Evet. Son bir saattir Croft'a ulaşmaya çalışıyorum ama-" Telefonu Croft'tan gelen bir aramayla çalmaya başladı. "şeytandan bahset."

Liza masajı bırakıp köşedeki bir sandalyeye çekildi. "Kulak misafiri olmayacağm."

Orduda geçirdiğı yıllar ona gizli bilgileri öğretmişti ve Raeburn'le konuşmasını dinlediğı gece dışında, her zaman ařırđı saygılı olmuştu.

Telefonu açtığında Croft'a "Günaydın," dedi ve onu hoparlörden uzak tuttu.

"ağrılarınızı gördüm ama bir suç mahallinin ortasındaydım."

Liza'nın yarattığı tüm stres bir anda geri döndü. "şimdi ne olacak?" diye sordu bitkin bir halde.

Liza kaşlarını çattı ama bir şey söylemedi.

"Anthony Ward'ın Granite Bay'deki yerleşkesindeyim. Elimizde l bir federal ve  ceset daha var. Hepsi erkek, yaşları on dokuz ile kırk beş arasında değıişiyor. Angelina Ward ve çocukları gitmiş. Bavulları yok ve ana evin içinde cinayet izi yok. Hizmetçi bu sabah işe geldiğinde cesetleri bulmuş."

"Bizimkilerden kim?" Tom ağır ağır

sordu. "Wainright."

"Lanet olsun. İyi bir adamdı." Tom Ocak ayında Sacramento'ya ilk geldiğinde adam nazik davranmak için elinden geleni yapmıştı. "Ne zaman öldürüldü?"

"Sabah üç ile altı arasında bir zaman. Son girişini üçte yapmıştı. Hizmetçi altıda geldi. Yerine geçecek kişi saat yedide gelecekti."

"Otuz dakika içinde orada olabilirim." Sadece duş alması ve üstünü değiştirmesi gerekiyordu.

Walnut Creek'in şimdilik beklemesi gerekecek.

"Hayır, buna gerek yok. Raeburn yarın Liza'nın ilk günü için güvenliği hazırlamaya devam etmeni istiyor. Ayrıca, şu anda teknik olarak mesai saatinin dışındasın."

"İkimiz de ikincisinin bir şey ifade etmediğini biliyoruz."

"Raeburn öyle dedi ama Molina size zaman verilmesi konusunda ısrar etti. Tükenmişlikten endişeleniyor."

"Evet, bir ders aldım."

"Yani 'koşu değil maraton' dersini mi kastediyorsun? Çünkü bana da o dersi verdi."

"İşte bu. Olay yerinden başka neyiniz var?"

"Karısı, tüm elektronik eşyalarıyla birlikte cep telefonunu da geride bırakmış."

Hepsi tertemiz mutfak tezgahının üzerinde düzgün bir yığın halinde."

"Kocasının onu izlediğinden korkuyordu," diye mırıldandı Tom. Liza'nın kaşları çatıldı ama sessiz kaldı.

"Sanırım öyle," dedi Croft. "Özellikle de Cuma günü onunla konuştuğumuzda kameraya bakma şekline bakılırsa. Hizmetçi dün gece ayrıldığında garajda üç araç olduğunu söyledi: Jaguar, bir pikap ve beyaz bir panelvan. Minibüs ve Jaguar gitmiş. Jaguar'ı arıyoruz. Panelvanı kısa bir mesafe ötede boş olarak bulduk. Yanında, Belmont'un Cumartesi gecesi çaldığı arabanın lastik izleriyle eşleşen lastik izleri vardı."

"Kadın kurbanın kimliğini hala tespit edemedik mi?"

"Henüz değil. Yüzü medya ile paylaşmak için uygun değildi."

"Hatırlıyorum," dedi Tom acımasızca. O kadının yüzünü uzun süre aklında tutacaktı.

"Evet." Croft iç çekti. "Garaj dolaplarla kaplıydı ve tahmin edin içlerinde ne vardı?"

"Sormaya korkuyorum."

"Balistiği geçmiş suç mahalleriyle eşleştirmekle meşgul edecek kadar silah. Görünüşe göre dinamit dolabında da bir kutu eksikmiş. Dolapların hepsi kilitli değildi. Birkaç kasa da var ama aılmamışlar ve onları henüz patlatmadık. Bomba imha ekibi bulacaklarından korkuyor."

"*Siktir.*" Dinamite sahip olmak DJ'e daha da geniş bir menzil sağlıyordu. "Peki ya Kowalski?"

"Rüzgarda. Karısını ve çocuklarını götürmüş olabilir ama sanmıyorum. Cihazları bu kadar düzgün bir şekilde istiflenmişken olmazdı. Sanki seni sikmiş gibi hissettim."

Tom da aynı fikirdeydi. "Bugün küçük bir günlük gezi yapmayı planlamıştım. Gerekirse iptal edebilirim."

"Nerede?" Croft kelimeyi birkaç heceye çıkararak sordu.

"Pastor'un karısı hakkında bir ipucu buldum. Sanırım Walnut Creek'te yaşıyor, Hugh Kitson adında bir mimarla evli. Bu yüzden bu sabah size ulaşmaya çalıştım. Bana katılabileceğini düşündüm. Otuz yıl önce Pastor'un banka hesaplarını kimin açtığını bilmek istiyorum. Yıllar içindeki el değiştirmeleri takip ederek şu anda parasını yönetmesine kimin yardım ettiğini bulabiliriz."

"Huh." Croft bir süre sessiz kaldı. "Bu mantıklı. İpucunu nereden aldın?"

"Jeff Bunker'dan, bize Cameron Cook'u getiren gazetecilik ğrencisi."

"İlginç bir ortak olduğunu söylemeliyim Hunter. Raeburn'e nerede olduğunu bildir. Buraya dnmeni isterse seni arayabilir. Sunnyside'ın ağına girdin mi?"

"Hayır," diye homurdandı. "Denemediğim için değil. Sadece şu e-postalardan birinin sonuçlanmasını beklemek zorundayım. Peki ya olay yerinde bulunan üç ceset? Kimliklerini tespit ettiniz mi?"

"Hayır, ama onların Kowalski'nin koruması olduğunu düşünüyoruz. Beni haberdar edin, ben de aynısını yapacağım."

Croft aramayı sonlandırdı ve Liza'nın bakışlarıyla karşılaştı. "Tanıdığınız ya da bilmeniz gereken kimse yok," dedi.

"Tamam."

Şaşırmıştı. "Tamam mı?"

"Beni güvende tutmak için bilmem gerektiğini düşünseydin, bana söyledin."

Ona gülümsedi ve kelimeler aniden orada, özgür kalmaya ihtiyaç duyuyordu. "Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi?"

Nefesini içine çekti, gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. Ama yine de gülümsedi. "Sanırım bunu anladım. Ama bunu duymak çok güzel."

Masasından kalktı ve onun önünde diz çöktü. "Seni seviyorum, Liza Barkley."

Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Yedi yıldır bunu duymayı bekliyordum."

Avucunu öpmek için döndü. "Ve?"

Gamzesi patlayarak ona gülümsedi. "Teşekkürler mi?" Adam onun kaburgalarını hafifçe dürttü. "Söyle."

Alnını onunkine yasladı. "Seni seviyorum Tom Hunter. Her zaman sevdim." Bir nefes aldı. "Haklısın. Bunu duymak çok güzel."

Baloncuklarının içinde mutlu bir şekilde uzun bir süre orada kaldılar. Sonra Tom içini çekti. "Giyinmem gerek, ki bu yapmak istediğimin tam tersi. Ama Raeburn beni çağırabilir, o yüzden Walnut Creek'e gideceksek şimdi gitsek iyi olur."

İçini çekti. "Pebbles'ı yürüteceğim ve kahveni seyahat kupasına koyacağım. Benimle aşağıda buluş."

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 29

MAYIS PAZARTESİ, SABAH 9:28

DJ Civic'in sürücü koltuğunda kıpırdandı. Saat sekizden beri Daisy Dawson'ın radyo istasyonunun önünde aynı pozisyonda oturuyordu. Arabası park yerinde değildi ama yayındaydı.

DJ'in ona gönderdiği paket, kimsenin şüphelenmeyeceği kadar temiz görünen üniversiteli bir çocuk sayesinde teslim edilmişti.

onu yanlış yapmakla suçladı. Çocuğu bisikletiyle geçerken görmüş ve özel bir teslimat yapıp yapamayacağını sormuş.

Bu kız arkadaşım için bir barış teklifi, diye açıkladı DJ ciddiyetle. Her şeyi berbat ettim, duygularını incittim ve telefonlarıma çıkmıyor. Ona peluş bir hayvan ve çikolata aldım. Sence işe yarar mı?

Gerçekte, pelüş hayvan ve çikolata Smythe'ın evinden gelmişti. Patlayıcılar doldurulmuş hayvanın içindeydi, sıradan bir çalar saatle patlatılan çok ilkel bir bombaydı.

Aslında iki bomba yapmıştı. Birincisinin radyo istasyonunda patlamasına bir dakika kalmıştı ve yirmi dolar ödediği rastgele bir çocuk tarafından teslim edilmişti. Her kuruşuna değecekti.

Büyük bir patlama olmayacaktı. Kowalski'nin garajından aldığı kutu çeşitli boyutlarda çubuklarla doluydu. DJ, Daisy Dawson'ın paketi için kiraz bombalarında ve havai fişeklerde kullanılan boyutta bir çeyrek çubuk seçmişti.

Cuma sabahı başladığı işi bitirebilmek için istasyonun boşaltılmasını istiyordu. Umarım Gideon da oradadır. İkisini de öldürecek ve sonra Mercy'nin ortaya çıkmasını bekleyecekti, ya cenazelerinde ya da Sokolov'ların evinde.

Bu sabah evden çıkarken bir blok sokaktan geçmişti. Devriye gezen en az altı adam görmüştü ve bu sadece sokağın diğer tarafındaki evlerin arasından iki saniyelik bir bakıştı. Sokolov'ların evine yakın bir zamanda yaklaşamayacaktı.

Bu yüzden paketlerinin ertesi gün özel bir kurye servisi tarafından teslim edilmesini ayarlamıştı. Burada işi biter bitmez paketi bırakacaktı. Paketlerinde çok daha büyük bir yük vardı. Dört tam çubuk. Sokolov'ların evindeki herkesi öldürmese bile onlara ciddi zarar verecekti. En azından hastanelik ederdi.

Her iki durumda da -ister hastanede ister cenazede- Mercy'ye onu ortadan kaldıracak kadar yaklaşacaktı. Bunu bir an önce yapmalıydı. Pastor haberleri izleyebilecek kadar iyileşiyordu. Mercy'nin cinayetinin o zamana kadar haberlerde yer almasını istiyordu.

Geçen hafta göz doktoruna gitmesini engelleyen o kaltak olmasaydı, onun işini çoktan bitirmişti. Onu da listeye koymuştu, sırf bu yüzden.

DJ saati kontrol etti. "Üç, iki-" Patlama oturduğu yerden duyulabiliyordu, arabasının camları sakinleşmeden önce bir saniyeliğine takırdadı. *Mükemmel*.

Ama . . . Kaşlarını çatı. İnsanlar binanın ön kapısından çıkıyordu ama iki radyocu hiçbir şey olmamış gibi konuşmaya devam ediyordu.

Kabin bu kadar ses geçirmez olabilir miydi? Bunu beklemiyordu.

"-Bu hafta sonu dışarı çıkın," diyordu erkek program sunucusu. "Ne düşünüyorsun, Poppy? Festival için hava güzel olacak mı? Poppy?"

"Özür dilerim Jake," diye cevap verdi Daisy Dawson, sesi endişeli bir tona dönmüştü. "Dinlemiyordum. KZAU'da küçük bir patlama oldu."

"Ne?" Jake haykırdı. "Nasıl? Neden?"

"Henüz kimse bilmiyor. Binayı boşaltmışlar," dedi Daisy. "Bu tatil sabahı uyumayacaksınız ve dışarıdaysanız, istasyonun etrafındaki bölgeden uzak durmalısınız."

"Dışarı çık," diye homurdandı DJ. "Şimdi."

Sirenler çoktan çalmaya başlamıştı ve istasyon çalışanları kaldırımda durmuş ellerini ovuşturuyorlardı. Duman çoktan yükselmeye başlamıştı.

"Uzaktan yayın yapıyoruz," dedi Daisy, "bu yüzden güvendeyiz. Lütfen sizden KZAU'dan uzak durmanızı rica ediyoruz ki ilk müdahale ekipleri insanlarımızla ilgilenebilsin ve yangını söndürebilsin."

DJ şok içinde arabasının radyosuna baktı. "Uzaktan mı?" diye fısıldadı. Sonra öfkesi patladı. "*Orospu* çocukları." Bütün bunlar bir hiç uğruna olmuştu.

Geçen hafta Gideon'a yaptığı saldırı bunu yapmıştı. *Sen lanet olası bir aptalsın, Belmont*. Gideon'a ateş etmişti ve şimdi Daisy korunuyor, yeri gizli tutuluyordu.

Öfkeden elleri titreyerek park yerinden çıktı ve istasyona doğru hızla ilerleyen itfaiye aracının yanından geçti. İkinci paketi almak

Sokolov'lar için şimdi daha da önemliydi ama daha akıllı olmalıydı. Tetikte olacaktı.

İkinci paketi Sokolov'ların evine sokmak için başka bir yol bulması gerekiyordu. "Lanet olsun."

WALNUT CREEK, KALİFORNİYA 29
MAYIS PAZARTESİ, SABAH 9:30

Kitson'ların evi güzeldi. Sokolov'ların evi kadar büyük değildi ama daha süslüydü. "Ya kapıyı yüzümüze kapatırsa?" Liza sordu, artık burada oldukları için gergindi. O arabayı sürerken, Liza da görebildiği Sunnyside haberleşmelerini izlemeye devam ediyordu.

"Pastor'un bankacısı hakkında bize bilgi vermesi için mahkeme celbi çıkartacağız." Tom onun elini tuttu ve kapıya doğru yürürlerken sıktı. Kapıyı çalmadan önce, "Şimdilik konuşmama izin ver," diye mırıldandı.

Kapıyı fotoğraftaki gece elbisesini giyen kadın açtı. Marcia Travis, nam-ı diğer Marcia Hampton, nam-ı diğer Margo Kitson, asıl adı Holly, onlara kibarca gülümsedi. "Bu mahallede ricaya karşı bir yönetmelik var." Kapıyı kapatmaya başladı.

"Ben FBI'dan Özel Ajan Tom Hunter." Ona rozetini gösterdi ve kadının yüzü dondu. "Bu benim ortağım, Bayan Barkley. Sizinle konuşmak istiyoruz."

Marcia'nın gözleri ilk şoktan sonra önce korkuyla, sonra da utançla parladı. "I . . ." Çok pahalı ayakkabılarına baktı. Başını kaldırdığında boyun eğmişti. "Ben de seni bekliyordum."

Liza bunu beklemiyordu ama Tom rahatlamıştı. "İçeri girebilir miyiz, hanımefendi?"

Marcia bir nefes aldı ve içeri girebilmeleri için geri çekildi. "Lütfen. Size içecek bir şeyler ikram edebilir miyim? Kahve ya da çay?" "Hayır, hanımefendi," dedi Tom.

"Oturup konuşabilir miyiz?"

"Elbette." Marcia onları oturma odasına götürürken ellerini birbirine kenetledi.

Liza Tom'un yanındaki küçük kanepeye otururken Marcia da en yakındaki berjer koltuğa oturdu.

"Beni nasıl buldun?" diye sordu.

"Tazminat teklifinizi reddeden bir muhabir aracılığıyla." "Bay Hickman," diye mırıldandı Marcia. "Umarım iyidir."

Tom buna yanıt vermeyerek onu o kadar uzun süre inceledi ki kadın rahatsız bir şekilde kaymaya başladı. "Size nasıl hitap edilmesini istersiniz hanımefendi? Birkaç ismimiz var."

"Margo Kitson benim on dört yıldır olduğum kişi. Ya da olmak istediğim kişi. Bana Margo deyin."

"Pekâlâ, Margo." Tom odaya baktı, bakışları şöminenin üzerindeki çerçeveli fotoğrafların üzerinde durdu. "Kızınız mı?"

"Evet. Tracy." Margo ayağa kalkarak bir aile fotoğrafı aldı ve Tom'a uzattı.

Margo ve kocası Hugh daha genç sarışın bir kadınla birlikte duruyordu. *Bernice*, diye düşündü Liza. Bo aile portresinde yoktu, kendini öldürmüştü.

İkisi de sekiz yaşlarında olan bir erkek ve bir kız çocuğu Margo ve Hugh'un önünde duruyordu. Bernice ve başka bir adamın önünde daha büyük iki çocuk duruyordu. Ortaokul çağında görünüyorlardı.

Tom çocukları işaret etti. "Torunlarınız mı?"

"En büyük ikisi. Onlar Tracy'nin çocukları. Chris on iki yaşında ve Robin on bir yaşında."

"Tracy derken Bernice'i kastediyorsun," dedi Tom ve kadın yüzünü buruşturdu.

"Evet, ama artık o isme cevap vermiyor. Hugh ile birlikte küçük çocuklar benim."

Vay canına, diye düşündü Liza, hesap yapmakla meşguldü. Margo Los Angeles'tan kaçıp Eden'a gittiğinde otuz üç, Eden'dan kaçıp Benicia'ya gittiğinde otuz sekiz yaşındaydı. Bu çocuklar sekiz yaşındaysa, Margo elli dört yaşında gebe kalmıştı.

Margo kuru bir şekilde kıkırdadı. "Kafanızda sayıları hesapladığınızı görebiliyorum Bayan Barkley."

"Özür dilerim," dedi Liza dürüstçe. "Ben hemşire olacağım. Hamileliğinizin ne kadar sıra dışı olduğunu düşünmeden edemiyorum."

Margo ince bir omzunu kaldırdı. "Hugh kızımı seviyor ve Tracy'nin bebekleri ilk günden beri onun torunlarıydı. Yine de kendi bebeklerini istiyordu. Biz de denedik." Ürperdi. "Bir sürü doğurganlık ilacı. Ama buna değdi. Bu onu çok mutlu etti."

Tom fotoğrafı sehpanın üzerine koydu. "Bizi beklediğini söylemiştin. Neden?"

"Sen değilsin. Ama bir ay önce Sacramento'daki seri katille ilgili bir haber izlemiştim."

"gördün," diye mırıldandı Tom. "Eden ."

Liza, Margo'nun bahsettiği özel haberi biliyordu. O da izlemişti. Pek çok kadını öldüren seri katil hakkında bir haberdi. Muhabir, katille dövüşüp kaçarken madalyonu bulan Daisy ile kısa bir röportaj yapmıştı.

Margo başını salladı. "Madalyon sadece birkaç saniyeliğine göründü ama kalbim neredeyse duracaktı. Ben ..." Bir nefes verdi. "Kocama nasıl söyleyeceğimi bulmaya çalışıyordum. Kolluk kuvvetlerine gidip bildiklerimi anlatmak istedim ama Hugh'yu bu şekilde gafil avlayamazdım. Özellikle de Ben'in planındaki rolümden sorumlu tutulursam."

Ben. "Benton Travis," dedi Liza. Pastor'a doğduğunda verilen isimdi bu.

"Evet. Los Angeles'taki kilisemizden çok para çaldı. Başta bilmiyordum ama öğrendiğimde de kimseye söylemedim. Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Şimdi Hugh'a söylemek zorundayım. Beni hayal kırıklığına uğratacak ama beni destekleyecektir. Umarım." Ellerini kucağında birleştirdi. "Ne bilmek istiyorsun?"

Liza, Tom'un bankacıdan başlayacağını düşünmüştü ama Tom, "Papaz, Waylon'un çocuklarınızın babası olduğunu biliyor muydu?" diye sorunca şaşkına döndü.

Margo'nun ağzı açık kaldı, gülüşü kırılmanlaştı. "Kesinlikle doğrudan zor sorulara gidiyorsunuz, Ajan Hunter. Hayır. Hiç bilmiyordu. Sanırım . . . Ne yapardı bilmiyorum."

"Yani boşandıktan sonra Waylon ile ilişkinize devam ettiniz."

Margo başını salladı. "Waylon benim ilk aşkımdı." "Neden boşandınız?" Tom sordu.

İç çekti. "Bu Ben ve Waylon'un aralarında hazırladıkları bir şeydi. Ben bir kilise kurup bağış toplayabileceklerini düşündü. Sonra fark etti ki, eğer varlıklı bir kilisenin papazı olursa, çok fazla çalışmadan düzenli bir gelir elde edebilirdi."

"On yıl boyunca Los Angeles kilisesindeydiniz," dedi Tom. "Bu çok uzun bir süre."

"Ben bundan hoşlandığını fark etti. Kendini her zaman diğer herkesten üstün görürdü. Papaz olmak bu rolü oynamasına izin veriyordu. Waylon'un dövmeleleri vardı, iri ve kötü görünüyordu ama çok tatlıydı. Ben zekiydi ama ... çocukların kullandığı kelime neydi? Dangalak."

Liza bu şık kadının dudaklarından dökülen kelimeyi duyunca irkilerek gülmek zorunda kaldı.

"Doğuştan dolandırıcıydı," diye devam etti Margo. "O ve Waylon hapishanede tanıştılar ve Sanırım Waylon da herkes gibi Ben'den etkilenmişti. Bir süre ben de dahil. Ben'in nasıl bir canavar olduğunu anladığımızda artık çok geçti."

"Waylon Eden'dan kaçmana yardım ederken seni ailesinin yanına getirdi," dedi Tom. "Elvis Lane'deki evlerinde yaşadın."

Margo başını salladı. "Ben'in gelip bizi aramasından çok korkuyordum. Yıllarca o evden dışarı adımımı atmadım."

"Waylon'ın ailesi çocukların büyükanne ve büyükbabası olduklarını biliyor muydu?" Liza sordu.

"Benziyorlardı. William'ım ve Waylon'ın diğer oğlu DJ birbirlerine benziyorlardı."

"Waylon'un bir vadide bulduğu ve size ait olduğunu iddia ettiği cesetleri ürettiğini biliyor muydunuz?" Tom aniden sordu.

Margo'nun nefesi kesildi, yüzündeki tüm renk soldu. "Ne? Hayır. Bu imkansız."

"Pastor bu yüzden senin için gelmedi. Senin öldüğüne inanıyordu," dedi Tom. "Kimse o insanların kim olduğundan emin değil ama Waylon bir kadın ve iki çocuğun kalıntılarını ."

"Hayır." Margo başını şiddetle salladı. "*Hayır*. Waylon bunu yapmaz." "O yaptı." Tom ısrarcıydı, ama nazıkçe. "Gideon, Waylon'ı öldürdüğünde Reynolds senden sekiz yıl sonra kaçtı."

"Gideon? Ben ..." Uzaklara baktı, düşünüyordu, sonra bakışları geri döndü. "Biz ayrılmadan kısa bir süre önce annesi Eden'e gelen küçük bir çocuk vardı. Adı Gideon'du."

Tom başını salladı. "Küçük kız kardeşi Mercy'ydi. Siz kaçtığınızda o sadece bir yaşındaydı. Ama seri katille ilgili o haber programını izlediyseniz, onu da görmüşsünüzdür. Annesi onu dışarı çıkardığında Mercy Callahan on üç yaşındaydı. Mercy, Ephraim Burton ile bir yıl evli kaldı."

Margo hasta olacakmış görünüyordu. "O değil."

Mercy'nin çektiklerini düşününce, verdiği tepki Liza'nın midesini bulandırdı.

Margo parmaklarını birbirine geçirdi, sinirleri ortaya çıkmıştı. "Bu yüzden kaçtım. Kızım on iki yaşına basacaktı. Bu kuraldan *nefret ediyordum*. Ben'in bunu değiştirmesini sağlamaya çalıştım ama yapmadı. Kızımın o zalimlerden birine verileceğini biliyordum ve ... Bunun olmasına izin veremezdim. Waylon da veremezdi. O da bizi dışarı çıkardı."

"On iki yaşındaki çocukların evlenmesi kuralını kim koydu?" Tom sordu.

"Ben yaptı ama Ephraim yüzünden oldu. Gençlerden birkaçını kızları hamile bıraktı. Ben, Ephraim'in bir pedofil olduğunu söyleyemezdi çünkü Kurucu İhtiyarlar önemliydi. Onlar kilise liderleriydi. Ben de kuralları değiştirerek Ephraim'in genç kadınlara tecavüz etmesini suç olmaktan çıkardı. Bu bir ... *kutsal ayindi*." Kelimeyi tükürdü. "Buna dayanamıyordum ama değiştiremiyordum da. Cennet'te geçirdiğim birkaç yıl içinde erkekler kadınların insan altı olduğuna inanmaya başladı. Orada kalmak istememiştim, en başından beri oraya gitmek istememiştim ama Ben bunun geçici olacağına söz vermişti. Skandal sona erdiğinde oradan ayrılabilceğimizi söylemişti. Belki altı ay. En fazla bir yıl. Ama güce alıştı. Sanırım hepsi alıştı. Kurucu Büyükler yani. Waylon hariç. Diğerleri kadınların kendilerine itaat etmesinden *hoşlanıyordu*. Ben'e evlilik yasasını iptal etmesi, Tracy'yi daha çocukken evlendirmemesi için yalvardım. Kendi çocuğu için bile istisna yapamayacağını söyledi." Yüzü sertleşti ve

Kızgın. "Belki de çocukların ondan olmadığını biliyordu. Bilmiyorum. Sadece buradan çıkmamız gerektiğini biliyordum. Waylon bunun olmasını sağladı."

"Kaçtığında Eden'ı ihbar etmemişsin," dedi Liza.

"Evet, buldum!" diye bağırdı. "Ama polise onları nerede bulacağımı söylediğimde, orada kimseden iz olmadığını söylediler. Waylon'a söylediğimde çok kızdı. Hepsinin hapse girmesini isteyip istemediğimi sordu. İstedim, Waylon hariç. Kurucu İhtiyarlar arasında hakkında tutuklama emri olmayan tek kişi oydu. Cezasını çekmişti. Hapse geri dönmeyecekti."

"Tabii senin yerini almak için başka bir aileyi öldürmediyse," dedi Tom sessizce. Margo inledi. "Öldürmüş olamaz."

Tom'un ses tonu yumuşaktı. "En azından Waylon Eden'de yetiştirilen uyuşturucuları satıyordu."

Margo, "Biraz ot yetiştirmek cinayetle aynı şey değildir, Özel Ajan Hunter," dedi.

Liza kaşlarını çatı, Margo'nun ayakta durma emriyle ilgili sözleri bir düşünceyi tetikledi. "Kurucuların hepsinin yeni isimleri var. Ben Los Angeles kilisesinin papazıyken Herbert'ti ama Eden'da Papaz oldu. Edward McPhearson Aubrey Franklin, Ephraim Burton ise Harry Franklin olmuştu. Ama Waylon kendi adını korudu. Neden?"

Tom dönüp ona baktı, gözlerinde gurur vardı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

Yüzündeki ifadeye bakılırsa Margo da bilmiyordu. "Bilmiyorum," diye mırıldandı.

Liza, "Pastor onu tedarik işlerini yapması için görevlendirdi," diye devam etti. "Waylon uyuşturucu satıyordu. Ve en tanınabilir yüz ondaydı. Her tarafı dövmeyle kaplıydı, değil mi? Yüzünde bile mi?"

"Doğru." Gözlerini kapattı. "Ben'in onun yakalanmasını *istediğini* mi düşünüyorsun?"

Liza bunun tamamen mümkün olduğunu düşündü. "Öyle mi?"

"Mantıklı, değil mi? Ben önce Waylon'ı sevdiğimi biliyordu. Bundan nefret ederdi." Margo bir peçeteye uzanıp gözlerini kuruladı. "Waylon her hafta sonu Benicia'daki o eve bizi görmeye gelirdi. Ta ki bir hafta sonu gelmeyene kadar.

ve hepsi bu kadar. Bekledim, bekledim ama bir daha geri dönmedi. Bu durum çocuklarımı, özellikle de Will'i yıktı. Waylon'ı çok severdi."

"Waylon'ın babası olduğunu biliyor muydu?" Liza sordu.

Başını iki yana salladı. "Ona hep 'amca' derdi. Ama Waylon geri dönmeyince Will kendini terk edilmiş hissetti. Her zaman öfkeli bir çocuktuk, ama o ... Kendi canına kıydı."

"Kaybınız için çok üzgünüm," diye mırıldandı Liza.

Margo'nun gülümsemesi küçük ve hüzünlüydü. "Teşekkür ederim. Sonunda Hugh ile tanıştım ve bana daha iyi bir hayat teklif etti. Bu onu öldürecek. Waylon'ın öldüğünü varsayıyorum?"

Tom ona "On yedi yıl önce öldü," dedi ve sonra aniden vites değiştirdi. "Craig Hickman'a bir milyon dolar teklif etmenize ne sebep oldu?"

Margo sarsıldı. "Ne?"

"Bir milyon dolar çok para," dedi Tom. "Neden ona teklif ettiniz?"

Bir an sessiz kaldı, soğukkanlılığını yeniden kazanmaya çalışıyordu. "Waylon kaçmama yardım ettiğinde benim için bir hesaba yatırdı. Hiç harcamadım. Ben'in öğrenmesinden korktum. Tracy'nin ilk çocuğu doğduğunda, bebek için parayı ona teklif ettim. Dehşete kapıldı."

Margo dalgınlaştı. "Eden'de on iki yaşına girseydi başına neler geleceğini anladığını bilmiyordum, ama elbette anladı. Korktuğumu ve acı çektiğimi biliyordu, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Yine de ona para teklif ettiğimde. Bunun kanlı para olduğunu söyledi. Başka birine vermem gerektiğini söyledi ve Hickman'ı önerdi. Üniversiteye başladığında, Ben'in zimmetine para geçirme hikayesini araştırmıştı. Bana parayı Hickman'a teklif etmemi söyledi. Onu bulamadım, bu yüzden Tracy o muhabirle temasa geçti. Erica Mann. Beni Bay Hickman'la görüştürdü. Paramı istemediğini, bağışlamam gerektiğini söyledi. Ben de öyle yaptım."

"Waylon bir milyon doları nereden buldu?" Tom sordu. "Ben'den mi çaldı?"

"Hayır, paranın kendi payı olduğunu söyledi. Ama Ben parayı ona vermezdi. Ben'in finans müdürü aracılığıyla aldığını söyledi. Ben ona 'bankerim' derdi. "

"Bu adamın adını hatırlıyor musun?" Tom sordu ve Liza nefesini tuttu. Bunun için gelmişlerdi.

"Tabii ki. Terminal Island'da hapislane arkadaşlarıydılar. Onu ben de tanıyordum. Adı Daniel Park'tı. Menkul kıymet dolandırıcılığından içerideydi. İçeriden öğrenenlerin ticareti ya da onun gibi bir şey."

"Waylon'ın Bay Park'a erişimi var mıydı?" Tom sordu.

"Evet. Eden'e ilk başladığımızda, malzeme almak için ayrılan tek kişi Waylon'du. Ben ona Daniel ile birlikte kullanması için bir kod ve hisse senedi alım satımlarıyla ilgili talimatlar verirdi. Ben ve Daniel bu şekilde iletişim kurarlardı. Kod her seferinde değişirdi. Ben bulmacaları severdi ve bir ... ne diyordunuz? Kodun her seferinde nasıl değişeceğini söyleyen kural."

"Şifre mi?" Tom sordu.

"Evet, bir şifre. Waylon düzeni çözdü. Ben ona asla yeterince kredi vermedi. Waylon'a aptalmış gibi davrandı. Sanırım Waylon, Ben'in hesaplarından para aşırır ve Daniel'e Ben'in talimatıyla hareket ediyormuş gibi davranarak onun için yatırım yapmasını söylerdi. Ben'in parayla arası çok iyiydi. Waylon onun hisse senedi tüyolarını aldı ve aşırıldığı parayı büyütmeyi başardı. Bana bir milyonun oradan geldiğini söyledi."

Göz gezdirdim. Margo hâlâ hayatındaki suçlular için bahaneler üretiyordu. Margo gözlerini kaçırdı, sonra kararlılıkla Tom'a baktı.

"Tutuklu muyum?" "Şu anda değil," diye yanıtladı Tom.

Nefes nefese kaldı. "Hugh'a hâlâ söylemem gerekiyor. Bundan nefret ediyorum."

Liza bu kadının bir kez bile dışarı çıkamayanlar için üzülüğünü söylemediğini fark etti. Sadece kendisi için endişeleniyordu.

Tom Margo'ya kartlarından birini verdi, sonra ayağa kalkarak Liza'ya elini uzattı. "Sizi gününüzün geri kalanıyla baş başa bırakalım, hanımefendi," dedi ve birlikte Tom'un cipine doğru yürüdüler.

Kilitlenip kemerlerini bağladıktan sonra Liza, "Pekâlâ," dedi. "Bu ilginçti."

"Öyleydi. Croft ve Raeburn'e Daniel Park'ı haber vermeliyim, sonra da öğle yemeği yiyebiliriz. Oh. İyi zamanlama," dedi telefonu gelen bir aramayla çaldığında. "Hey, Croft. Ne var-" Sertleşti. "Yaralar mı?"

Kaldırıma çekip dinledi. Sonunda başını salladı. "Yola çıkıyorum. Flaşörleri kullanacağım ve oraya daha hızlı varacağım." Tekrar durdu, omzunun üzerinden Kitson'ların evine baktı. "Evet, onu bulduk. Koşmam gereken bir isim var. Daniel Park. Pastor ve Waylon'la birlikte Terminal Island'daydı. Finans müdürüymüş. Pastor'un tüm hesaplarıyla ilgilenmiş, yani en azından yardım ve yataklık etmiş. Pastor'un onu hâlâ kullandığını umuyorum, ama kullanmıyorsa, Pastor'un mali danışmanının kim olduğunu bulmak için onu kullanabiliriz ve bu kişinin iletişimleri bizi Eden'a götürebilir." Bir süre daha dinledi. "Yakında görüşürüz." Bu sözlerle aramayı sonlandırdı ve arabayı tekrar yola, otoyola doğru çekti.

"Ne oldu?" Liza sordu.

"KZAU'da patlama. Beyin sarsıntısı geçirmiş olabilecek resepsiyonist dışında ciddi bir yaralanma yok. Belmont dün gece biraz dinamit çaldı. KZAU'daki bomba küçük bir yükü, kiraz bombası gibi."

"Yani sakatlamak için değil, herkesi istasyondan çıkarmak için," dedi Liza. Kaşları havaya kalktı. "Bunu Afganistan'da mı gördün?"

"Birkaç kez, evet. Daisy orada mıydı?"

"Hayır. O ve yardımcı sunucusu Gideon vurulduğu evlerinden yayın yapıyorlardı. Patlama sonrasına kadar fiziksel olarak istasyonda olmadıklarından bahsetmediler."

Liza'nın midesi altüst oldu. "Hâlâ Mercy'ye ulaşabilmek için Gideon'a ulaşmaya çalışıyor."

"Evet. Öğle yemeğini ertelememiz gerekecek." "Zaten şimdi bir lokma bile yiyemem. Bizi eve götür."

YİRMİ YEDİ

GRANITE BAY, KALİFORNİYA 29
MAYIS PAZARTESİ, 10:55

Tom Liza'yı Sokolov'ların evine götürdü çünkü tüm güvenlik oradaydı. Garaja yönlendirildi, oradaki bölmelerden biri güvenli teslim alma ve bırakma işlemleri için boş duruyordu. Garaj kapıları kapanır kapanmaz İrina evden fırladı, Karl da peşinden. Yolcu kapısını açtılar ve Liza'yı kollarına alıp sürüklediler.

Tom cipten indiğinde Karl, Liza'nın başının üzerinden, "İrina endişelendi," dedi. "Radyo istasyonundaki bombalama olayı hepimizi altüst etti."

Tom, istasyonun Karl'a ait olduğunu hatırladı. "Personeliniz? Hepsi iyi mi?"

"Resepsiyonistimiz hariç hepsi, ama o da yakında iyileşecek." Karl cipin etrafında yürüdü ve Tom'un omzuna vurdu, sırtışı biraz sinsiydi. "Teşekkür ederim. İki yüz dolar kazandım."

Tom gözlerini devirdi, yanakları kızarmıştı. "Evet. Pekala. Gitmem gerek." "Yemek yedin mi?" İrina sordu.

"Hayır," dedi Liza. "Doğruca buraya geldik. Artık herkesin iyi olduğunu bildiğime göre yemek yiyebilirim."

İrina Tom'u işaret etti. "Bana yirmi dolara mal oldun."

Liza güldü, sesi müzikaldi. "Beni yemeğe götür İrina, zavallı Tom'u rahat bırak."

Karl onları çamaşır odasından geçirdi ve tıklım tıklım dolu olan mutfığa soktu. Karl ve İrina'nın ailesinin yarısı ve Mercy'nin New Orleans'tan gelen arkadaşları buradaydı.

İrina onu masaya doğru kışkırttı. "Sana bir tabak getireyim. Geç kahvaltı ettik."

Tom Liza'nın sandalyesini onun için çekti ve etrafına bakındı. "Jeff nerede?" Zoya, "Uyuyor," dedi. "Bütün gece senin için bir şeyler yaptı."

"Sana söylemedi mi?" Tom şaşırarak sordu.

Zoya, "Hayır," diye dudak bükte. "Sinirlenmişim ama bunu paylaşmak için izni olmadığınızı söyledi. Sadece ikinizin-" Kaşlarını salladı. "Bilirsin işte."

Bunu kedi sesleri izledi. Tom inzivanın onları etkilediğini düşündü. Sert bir kalabalıktılar. Tom, "Papaz'ın karısının yerini bulmamıza yardım etti," dedi.

Her göz onunkiyile buluştuğunda sessizlik çöktü. En azından artık onunla alay etmiyorlardı.

Mercy kararsızca nefes verdi. "Ne?"

Tom Liza'nın yanına oturdu ve İrina ikisine de birer tabak yumurta, domuz pastırması ve krep verdiğinde başını sallayarak teşekkür etti. "Jeff Papaz'ın karısını bulmamıza yardım etti," diye tekrarladı.

"Ama ..." Gideon sertçe yutkundu ve kız kardeşinin bakışlarıyla karşılaştı. "Sanırım o da ölmemişti."

"Sanırım değil," diye mırıldandı Mercy.

Rafe kaşlarını çatı. "Jeff bize söylemeliydi."

"Hayır," dedi İrina, elinde her zamanki çayıyla otururken. "O doğru olanı yaptı."

"Bize Marcia'dan bahset," dedi Gideon sessizce. "Size ne anlattı?" Tom Liza'ya baktı. "Onlara anlatabilirsin. Yemek yemem ve koşmam gerek."

Annesinin onaylayacağından daha hızlı yemek yerken, Liza'nın öğrendiklerini paylaşmasını dinledi. Bankacıyla ilgili bölüme geldiğinde boğazını temizledi ve Liza o kadar yumuşak bir şekilde geçiştirdi ki aklını okuyabildiğinden emin oldu.

Daisy Liza'ya, "Papazın karısını pek önemsiyormuşsun gibi gelmiyor," dedi.

Liza yüzünü buruşturdu. "Bencil görünüyor. Çocuklarını dışarı çıkardıktan sonra Eden'ı ihbar etti ama topluluk çoktan başka bir yere taşınmıştı. En azından bu da bir şeydir."

"Bir sonraki adım ne Tom?" Karl sordu. "Belmont'la ilgili herhangi bir ipucun var mı?"

"Zor yoldan öğrenmediğin bir şey değil," dedi Tom. "Bir iş ortağından bir kutu patlayıcı çaldı."

İrina fincanını aniden masanın üzerine koydu. "*Daha* var mı?"

"Evet." Tom bunun gizli bir bilgi olup olmadığından emin değildi ama bu ailenin haberdar olması gerekiyordu. "Sipariş ettiğiniz bir şey olsa bile teslim edilen her şey konusunda çok dikkatli olun. Raeburn evinizde FBI'nın varlığını sürdürceğini söyledi. Çünkü kadar çok değil ama yine de korunacaksınız." Ayağa kalktı. "Artık gitmem gerekiyor. Liza, konuşabilir miyiz lütfen?"

Onu çamaşır odasına kadar takip ederken endişeli görünüyordu. "Ne yaptım ben-"

Bitirmesine izin vermedi, kapıyı kapattı ve sonra onun ağzını kendi ağzıyla ezdi. Kadın boğazının derinliklerinde mırıldandı, kolları adamın boynuna dolandı. Öpücükler arasında bu oldukça iyiydi.

Adam geri çekildiğinde nefes nefese kalmıştı ve adam sertleşmişti. "Kendini güvende tut," dedi kabaca, telefonu çalmaya başladığında. "Selam Croft. Daniel Park'ı buldun mu?"

"Henüz değil," dedi Croft ona. "Sana bir adres mesaj atıyorum. Onun yerine oraya gel."

"Nedir bu? Orada kim yaşıyor?"

Liza'nın gözleri büyüdü ve daha da telaşlandı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Stephanie Stack," diye yanıtladı Croft. "Tony Ward'ın birinci sınıf öğretmeni idi. Şimdi öldü. Kafasına iki kurşun yemiş, tıpkı Cumartesi gecesi öldürdüğü hemşire ve kadın gibi."

"Lanet olsun. Ne arıyordu?" O zaman anladı. "Adresler. En kısa zamanda orada ." Tom aramayı bitirdi, sonra Liza'yı bir kez daha öptü. "Burada kal. Güvende olmana ihtiyacım var."

Kızın daha fazla soru sormak istediğini görebiliyordu ama başını salladı. "Soracağım. Söz veriyorum."

"Teşekkür ederim." Tom cipini almak üzere garaja gitmeden önce kadının mutfaka dönmesini bekledi. Cep telefonu tekrar çaldığında Sokolov'ların evinden ayrılmıştı. Ahizesiz telefonuyla cevap verdi. "Özel Ajan Hunter."

"Ben Raeburn. Neredesin?"

"Sokolov'ların mahallesinden ayrılıyorum."

"Güzel. Geri dön." Tom'a Karl ve Irina'nın hemen köşesindeki yeni adresi verdi. "Bay ve Bayan Nelson Smythe'a ait."

Tom hemen anladı. "Belmont orada mı saklanıyordu?"

"Öyle görünüyor. Arabası çalınan kadının kimliğini tespit ettik. Kathy McGrail. Bu sabah bir iş gezisinden eve dönmesi gerekiyordu ama kocası uyandığında orada değildi. Kocasını patronunu aramış ve kadının ona sürpriz yapmak için eve erken geldiğini öğrenmiş."

"Cumartesi gecesi," diye mırıldandı Tom.

"Aynen öyle. Tabii bu onu daha da endişelendirdi ve Telefonumu Bul'a başvurdu."

"Ama Belmont onun telefonunu yok etti."

"Evet, ama arabada bir iPad vardı ve uygulama bu sabah altı itibariyle bilinen son konumunu tespit etti. Ondan sonra şarjı bitmiş. En kısa zamanda oraya git. Rodriguez hemen arkanızda."

Tom dikiz aynasını kontrol etti ve Ajan Rodriguez'in onu takip ettiğinden emindi. "Teşekkür ederim. Arama iznimiz var mı?"

"Ev sahibinden izin aldık. Eşi torunlarıyla şehir dışındaymış ama eve dönmek üzereymiş. Kocasını telefonlarına cevap vermiyordu ve kadın endişelendi çünkü kocası hasta olduğuna dair mesaj atmıştı."

"Bayan McGrail'in arabasının markası ve modeli?"

"Mavi Honda Civic, üç yaşında. Radyo istasyonundaki güvenlik kameralarından alınan görüntülere göre istasyon patladığında sokağın aşağısında park halindeymiş. Arama bülteni çıkardık ve şansımız yaver gitti. Araba SacPD tarafından tespit edildi ve şu anda takip ediliyor. Sürücü gözlük ve peruk takıyor ama Belmont'la aynı boy ve kiloda. Aracı durdurmaları ve Belmont'u en kısa sürede gözaltına almaları talimatıyla SacPD'ye destek olmaları için ajanlar gönderdim."

Evet. Evet. Sonunda, diye düşündü Tom, nabızı gümbür gümbür atıyordu.

"Nerede o?"

"Sizden yaklaşık yirmi dakika uzaklıkta. O gelmeden önce onu gözaltına almayı umuyorum. Eğer başaramazsak, destek olmadan Belmont'la çatışmaya girmeyin. Bulduğunuz yere daha fazla destek gönderdim."

"Evet, efendim. Şimdi Smythes'lerin evine gidiyorum. Yakında sizi ararım."

Rodriguez'le ön kapıda karşılaşmış. Diğer ajanın elinde bir koçbaşı vardı ve birlikte kapıyı kırarak içeri girdiler. Ev çok sessizdi ama yemek odasındaki manzara Belmont'un orada olduğunu kanıtlıyordu. Yemek masasının üzerinde birkaç dinamit lokumu, etrafa saçılmış kablolar ve patlatma başlıkları duruyordu.

"Lanet olsun," dedi Tom. İki paketin üzerini işaret etti. "İki tane çalar saat almış."

"İki bomba," dedi Rodriguez. "İkinci bomba için paramı Sokolov'ların evine yatırıyorum."

"Benimkiler de. Hiçbir teslimatı kabul etmeyeceklerini biliyorlar ama onları uyarmamız gerekiyor."

Rodriguez mesaj atmaya başlamıştı bile. "Raeburn'e ve evlerini korumakla görevlendirdiği ajana bir mesaj gönderdim. Eve bir paket sokmayı başaramadığından emin olmak için bomba imha ekibini gönderip evi taratacaklar. Devam edelim. Ev sahibi için gözlerinizi açık tutun. Hâlâ hayattaysa bile iyi durumda olduğunu sanmıyorum."

"Raeburn'e burada sadece birkaç çubuk bulduğumuzu da söyleyebilir misin? Ve kutuyu yanında götürebileceğini?" Tom üstünkörü bir arama yapmış ve DJ'in Kowalski'nin garajından çaldığı kutudan hiçbir iz görememişti. "Eğer kutu çaldığında doluysa, tonlarca patlayıcı taşıyor olabilir." Evi aramaya devam ettiler; Rodriguez ana yatak odasını kontrol ederken Tom evin sokağa bakan tarafına yöneldi. O da Her odayı, dolapları ve yatakların altını kontrol ettim. Her ihtimale karşı.

Boş yatak odasının pencere kenarındaki pembe fotoğraf makinesini görünce durdu. "Bu pencere Sokolov'ların sokağına bakıyor," diye seslendi Tom. "Bir kamera kurmuş. Burada uyuyormuş. 3D yazıcı da dahil olmak üzere yazıcılar da burada."

Rodriguez de ona katıldı. "Çöp kutusunda bir sürü saç buldum. Sanırım saçını kazıtmış."

"BOLO'yu güncellememiz gerekecek."

"Çoktan bitti." Rodriguez caddenin manzarasına bakarak yüzünü buruşturdu. "Buradan Sokolov'ların ön kapısını göremez ama tüm araç trafiğini görebilir."

"Ve yaya trafiği." Tom'un omurgasından aşağı hoş olmayan bir ürperti geçti. "Şu nokta, tam şurası?" Sokağı işaret etti. "Dün başka bir ajanla birlikte orada duruyordum. Taktik giysilerimiz vardı ama... kahretsin. Sadece orada duruyorduk."

Rodriguez homurdandı. "Büyülenmişsin evlat. Ya seni görmedi ya da hepimizin orada olduğunu bildiği için ateş etme riskini almak istemedi. Haydi. Devam edelim."

Aramaya devam ettiler ve sonunda garaja geldiler. Tom bir derin dondurucunun üzerinde duran saç kurutma makinesini işaret etti. "Ne düşünüyorsun?"

Rodriguez yüzünü buruşturdu. "Dondurucuyu açmamız gerektiğini." Saç kurutma makinesini aldı ve dondurucunun kapağını kaldırdı. "Lanet olsun."

Tom gözlerini ev sahibinin yüzüne dikti. "Nelson Smythe." Ceset buzdan bir örtüyle kaplıydı - yüzü hariç.

"Ne oluyor be?" Rodriguez sordu. "Yüzünün *buzları çözülmüş* gibi."

Tom, "Karısı bu hafta sonu kocasının telefonundan birkaç mesaj almış," dedi. "Sanırım telefonunun kilidini açmak için adamın yüzünü kullanıyordu."

"Açık gözlere ihtiyacın olduğunu sanıyordum. Açık ve *canlı* gözlere." "Tüm telefonlarla değil." Tom iç çekti. "Cesedi çağıracağım."

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 29
|| MAYIS PAZARTESİ, 12:05

"Lanet olsun." DJ Civic'in direksiyonunu kavradı, neredeyse karşıdan gelen trafiğe girdikten sonra şeridine geri döndü. Cep telefonundan gelen yüksek ses onu ölümüne korkutmuştu. Bu, herkesin telefonlarını susturmak için yarışmasına neden olan Amber Alert tonlarından biriydi.

Ama ekrana bir göz attığında bunun bir Amber Alarmı olmadığını gördü. Smythe'ın boş yatak odasına kurduğu pembe kameradan gelen bir uyarıydı.

Lanet olsun. Kamera yakınlardaki sesi yakalamıştı.

Kilitli ekranındaki uyarı işaretine bastı ve kilidi açmak için telefonu yüzüne tuttu. Uygulama simgesine dokunduğunda duyduğu şey kanını dondurdu.

"Bu pencere Sokolov'ların sokağını görüyor," diye seslendi bir adam. "Bir kamera . Burada uyuyormuş. 3D yazıcı da dahil olmak üzere yazıcılar da burada."

Sikeyim. Siktir, siktir, siktir.

"Çöp kutusunda bir sürü saç buldum. Sanırım saçlarını kazıtmış," diye cevap verdi ikinci bir adam.

"BOLO'yu güncellememiz gerekecek," dedi ilk adam.

"Çoktan yapıldı." İkinci adam "Buradan Sokolov'ların ön kapısını göremez ama tüm araç trafiğini görebilir" demeden önce hafif bir duraklama oldu.

"Ve yaya trafiği. Şuradaki yer mi? Dün orada başka bir ajanla duruyordum. Taktik giysilerimiz vardı ama... kahretsin. Orada öylece duruyorduk."

İkinci adam homurdandı. "Büyülenmişsin evlat. Ya seni görmedi ya da hepimizin orada olduğunu bildiği için ateş etme riskini almak istemedi. Haydi. Devam edelim."

"Sakin ol," diye mırıldandı DJ. "Sakin ol. Düşün."

Dikiz aynasından arkasına baktı, arkasında iki polis aracı görünce kalbi hızla çarpmaya başladı. Daha önce oraya gelmemişlerdi. İki sıradan siyah sedan da öyle.

Özensiz davrandın, diye hırladı kendi kendine. İzlemeyi bıraktın.

Çünkü kendini güvende sanıyordu. Çünkü Civic'in GPS'ini devre dışı bırakmıştı.

Onu nasıl bulmuşlardı? Bütün evleri arayarak mı?

"Lanet olsun." *Panik yapma. Düşün.*

Bu noktada onu nasıl bulduklarının bir önemi yoktu. Bulmuşlardı. Bu arabadan kurtulması gerekiyordu. Etrafına bakındı, bir çıkış yolu aradı.

Bakışları yolcu tarafındaki döşemenin üzerinde duran kutuya takıldı. İçinde hâlâ birkaç çubuk vardı. Yana doğru eğildi ve dört sopa aldı. Radyo istasyonu paketinde kullandığı çubuktan daha büyüktüler ama

Sabah ilk iş olarak Sokolov'un evine gitmek üzere kuryeye bıraktığı pakette kullandıkları.

Panik yaratmaya yetecek, Civic'i bırakıp başka bir araç bulması için ona zaman kazandıracaktı.

Yoksa ... çıkış yolunu ateş ederek bulmak zorunda kalacaktı. Cebini yokladı, Nelson Smythe'in oymalı çakmağını hâlâ taşıdığını görünce rahatladı. Çubukları bardak tutucusuna dik olarak yerleştirdi ve tam olarak doğru anı yakalayana kadar bekledi.

Bir dakika sonra bir belediye otobüsü önünde hantal bir şekilde durduğunda onu gördü. Az ileride bir alışveriş merkezi vardı.

Hadi, hadi, hadi. Gaz pedalına bastı, bir arabayı yolundan çekmeye zorladı, böylece otobüsün etrafından dolaştı. İlk çubuğu yaktı ve saymaya başladı.

Fünye iki inç uzunluğundaydı, yani beş saniyesi vardı.

Camı indirdi. *Dört, üç.*

İlk çubuğu pencereden dışarı fırlattı, tam zamanında patladığında sırtmasını engelleyemedi.

İnsanlar çığlık atmaya başladı ve arabalar cayır cayır durdu. Kornalar çalmaya ve trafik sıkışıklığını aşmaya çalışan ekiplerin ışıkları yanıp sönmeye başladı.

Kaos vardı.

Mükemmeldi.

Fren yapmadan önce alışveriş merkezinin arkasından hızla geçti. Arabadan atladı, dizüstü bilgisayarını, manyetik işaretleri ve yarattığı plakaları doldurduğu sırt çantasını, ardından da Kowalski'den çaldığı silahların bulunduğu spor çantasını aldı. Diğer her şey değiştirilebilirdi.

Sakin, sakin, sakin. Elinde silah, alışveriş merkezini boydan boya koştu, arka tarafta kaldı.

Şans hâlâ yanındaydı. Dükkânlardan birinden, taşıdığı büyük kutuyla boğuşan bir kadın çıktı. Kadın kutuyu itip kakarken elindeki anahtarlığı görebiliyordu, anahtarlığı bekleyen bir minibüse doğrultmuştu. Bir saniye sonra yan kapı kayarak açıldı.

Hiç duraksamadan arkasından koştu ve onu sertçe iterek yere düşürdü. Kadın çığlık attı ama adam onu duymazdan gelerek anahtarlarını aldı ve

açık yan kapıdan içeri girdi. Kadına baktığında, onun çantasından bir cep telefonu çıkarırken telaşla uzaklaştığını gördü.

Kahretsin. Telefona ateş etti, sonra bir kez daha ateş etti ve kadının bedeni hareketsiz kaldığında bir acı hissetti.

Üzgünüm, diye düşündü minibüse tırmanırken, sonra uzaklaşırken onu aklından sildi.

Minibüsü en kısa zamanda terk edecekti ama şimdilik güvendeydi.

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 29
|| MAYIS PAZARTESİ, 12:30

"Neler oluyor?" Abigail küçük bir sesle yavru köpeğini tutarak sordu.

Irina'nın mutfak masasında oturan Liza kolunu küçük kıza doladı ve onu kendine çekti. Antrede bir kargaşa vardı. "Bilmiyorum," dedi Abigail'e. "Ama seni bırakmayacağız."

"Asla," dedi Mercy.

"Asla," diye yineledi Daisy, sesi sakindi ama zavallı Brutus'u çılgın bir enerjiyle okşadı. Brutus sadece elini yalayarak işini yaptı ve Daisy'nin endişesini kontrol altında tutmasına yardımcı oldu.

Bu kelime masanın etrafında toplanan herkes tarafından tekrarlandı. Mercy'nin New Orleans'taki arkadaşlarının çoğu havaalanına götürülmüş olmasına rağmen hâlâ yeterli büyüklükte bir grup vardı. Farrah, annesi ve nişanlısı, Irina, Karl, Zoya, Jeff Bunker ve annesiyle birlikte kalmıştı. Rafe ve Gideon ön kapıdaydı ve onları koruyan ajanlarla konuşuyorlardı.

Rafe ve Gideon'la birlikte ön kapıya giden Amos, gözleri çalkantılı bir halde mutfağa döndü. Gülümsemesi zorlamaydı. "Federal ajanlar birkaç köpek getirecek."

Abigail parladı. "Köpekler mi?"

"Oynamak için değil," dedi Amos, Abigail'in yanındaki boş sandalyeye oturarak. "Onlar koklayan köpekler. Onlar ..." Çaresizce Liza'ya baktı.

"Onlar bomba köpekleri," dedi Liza sessizce. "DJ hâlâ dışarıda ve hâlâ insanlara zarar vermek istiyor."

"Daisy'nin iş yerine bir bomba gönderdi," dedi Abigail, daha da sessiz bir şekilde.

Amos önce irkilmiş, sonra da boyun eğmiş görünüyordu. "Bunu anlayacağını bilmeliydim," diye mırıldandı. Kollarını açtı ve Liza, babasının kucağına oturabilmesi için Abigail'i bıraktı. "Sorularını sor, Abi-kızım."

"Buraya bir bomba gönderecek mi?"

Amos, "Köpeklerin bulacağı şey de bu," dedi. "Bombaların yapıldığı maddelerin kokusunu almak üzere eğitildiler."

"Onların bir işi var," dedi Abigail. "Brutus gibi."

Amos onun başının tepesini öptü. "Aynen öyle. Buraya geldiklerinde çalışmalarına izin vermeliyiz."

"Tamam, baba." Yetişkin bir sesle iç çekti. "Neden bize zarar vermek istiyor?"

Amos gözlerini kapattı. "O kötü biri, bebeğim. Sadece ... kötü. Ama Bay Tom ve diğer tüm memurlar onu arıyor. Sadece biraz daha cesur olmamız gerekiyor."

Abigail başını salladı. "Yemek yapabiliriz. Bayan Irina korktuğu zaman hep yemek yapar. Liza ve Mercy de öyle."

Üçü birden gülüştüler. "Sen çok akıllısın, *lubimaya*," dedi Irina. "Gelin. Pişireceğiz. Mercy? Liza?"

"Ben de varım," dedi Liza ama cep telefonu çalmaya başladı. Arayan Özel Ajan Raeburn'dü. "Ama önce buna cevap vermem gerekiyor. Sen başla, ben birazdan yardım ederim."

Telefona cevap vermek için çamaşır odasına gitti ve mahremiyet için kapıyı kapattı. Şimdiye kadar Mercy'nin Sunnyside Oaks'taki işinden haberi olmamıştı ve Liza da böyle kalmasını istiyordu. Mercy'nin endişelenmesi gereken yeterince şey vardı. "Alo?"

"Bayan Barkley, ben Özel Ajan Raeburn. İyi misiniz?"

"Gerginiz," dedi Liza, onun sağlığıyla ilgili bir şey sormadığını bilerek. "Ama tamam."

"İyi. Çok iyi. Yarın sabah Sunnyside'da işe başlamadan önce sizi bir brifing için buraya getirmek istiyordum ama olduğunuz yerde kalmanız daha iyi olacak."

"Yeni bir şey mi oldu?"

"Her şey yolunda. Şimdilik sizin rolünüzü tartışalım. Öncelikle ve en önemlisi, sizi daha fazla tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaksınız. Dinleme cihazını takacaksın."

"Evet, efendim."

"Güzel. Kişisel telefonunuzu gözetleme aracını yöneten ajanlara bırakacaksınız. Ajan Hunter acil durumlarda kullanabileceğiniz bir kullan-at telefon almanızı sağlayacak."

"Çünkü Sunnyside dolabımı kıracak ve telefonumu arayacak. Sırada ne var?"

"Sizin için özel ayakkabılarımız var. İçine bizim de sağlayacağımız küçük bir bıçağı gizleyebileceğiniz içi boş bir tabanı var."

"Tam James Bond'luk."

Kıkırdadı. "Öyle değil mi? Sanırım üzerinizi arayacaklar ya da belki de geçmeniz için bir tür metal dedektörü kullanacaklar. Bıçak seramiktir ve dedektörü çalıştırmaz."

"Evet, efendim." Liza Tom'un ona Rafe'i işe almaktan bahsedip bahsetmediğini merak etti ve sormamaya karar verdi.

"Gözlük takıyor musun?"

"Lens ama gözlüğüm var."

"Gözlüklerinizi görevli memura verin. Birazdan gelip gözlüklerinizi alacak. Camlarınızı çıkaracağız ve reçetesiz camlarla değiştireceğiz. Çerçevelere küçük bir kamera takılacak. Böylece Ajan Hunter'ın sizin için hazırladığı kolyeye bir şey olursa, yine de görebileceğiz."

"Gözlüklerim yanımda, o yüzden sorun değil."

"Güzel. Hâlâ güvenlik ağına erişimimiz yok. Bu sizi daha yüksek bir risk altına sokuyor."

"Anlıyorum. Hâlâ tamamen aynı fikirdeyim."

"Öyle olacağını tahmin etmiştim. Bana sormak istediğiniz bir şey var mı?"

Bir nefes aldı, sonra bıraktı, bir yandan da bu adamın ne kadar güvenilir olduğunu merak ediyordu.

Raeburn alaycı bir ifadeyle, "Belki de başka bir şekilde ifade etmeliyim," dedi. "Sizi Sorumlu Özel Ajan Molina'ya aktarmamı ister misiniz?"

sorular?"

Bunun üzerine gülümsedi. "Hayır. Bence Molina beni bunun için fazla seviyor. Sana soracağım."

"Bunun gurur verici olup olmadığını bilmiyorum."

"İltifat etmek için söylemedim efendim. Sadece dürüstüm. Eğer bana bir şey olursa, terhis olduğumdan beri vasiyetimi güncellemedim. Mirasçım kocamdı ama o öldü. Bunu değiştiren bir mektup imzaladım ve kendime postaladım. Lütfen birinin bunu kontrol ettiğinden emin olun."

Tom'un paraya ihtiyacı yoktu, bu yüzden her şeyini Dana'nın cinsel saldırı mağdurları için açtığı rehabilitasyon merkezine bırakmıştı. Dana, Liza'nın geride bıraktıklarını en iyi şekilde nasıl kullanacağını bilirdi.

Raeburn boğazını temizledi. "Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar, efendim."

"Yarına kadar o zaman."

Telefonu kapattı ve Liza yeni gözlüklerini bulmaya gitti.

||| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 29
||| MAYIS PAZARTESİ, :45

Sokolov'ların garaj kapısı iner inmez Tom cipinin motorunu kapattı ve başını direksiyona yasladı. Uzun zamandır hiç bu kadar yorulmamıştı.

Sessizliğin içinde oturuyordu, arka koltuktan gelen tek ses Pebbles'ın mutlu nefes alışığıydı. Uykuya dalmış olmalıydı, çünkü bir sonraki hatırladığı şey, aracının iç ışıklarının yandığı ve Liza'nın yolcu koltuğunda oturup kolunun üst kısmını hafifçe sıktığı oldu.

"Tom?"

Yavaşça başını kaldırıp gözlerini ona baktı. "Özür dilerim."

"Gel hadi. Akşam yemeği yiyebilir ve sonra biraz kestirebilirsin."

"Seninle mi?"

"Kesinlikle." Tatlı bir gülümsemeyle arka koltuğa döndü. "Merhaba, Pebbles. Seni özledim."

Pebbles koşumunun içinde kıvranıyor, en sevdiği kişiye ulaşmaya çalışıyor.

"Bana geri dönmek zorundaydın," dedi Tom. "Pebbles teselli bulamazdı."

Liza yanağından öpmek için eğildi. "Gel . Mutfak sessiz.

Herkes oturma odasında film izliyor. Huzur içinde yemek yiyebilirsiniz."

Kulağına cennet gibi geliyordu.

Pebblesı kayışından kurtardı ve köpek yüzünü yaladığında güldü. O kadar neşeli bir sesteki ki, bu gece onu azarlayacak gücü kendinde bulamadı. Evrak çantasını ve bir torba mama alıp Liza'yı mutfağına takip etti. Liza her şeyi onun elinden aldı ve bir kenara koyduktan sonra onu ihtiyacı olduğunu bilmediğı bir kucaklamanın içine çekti.

Ama buna ihtiyacı *vardı*. Hem de çok.

"Bebeğim, ayaklarının üzerinde sallanıyorsun." Onu masaya götürdü ve bir sandalyeye itti. "Önce ne yapmak istersin? Yemek mi, uyumak mı?"

Adam dizini okşadı ve kız kucağına oturup onu öptü. "Yol boyunca tek düşünebildiğim buydu," diye mırıldandı.

Onu tekrar öptü, sonra başını onun omzuna yasladı. "Ne kadar kötüydü? Haberlere bakılırsa korkunç görünüyordu."

"Kimse ölmedi," dedi. "Bu bir mucizeydi. O şerefsiz herif trafiğın içine dinamit attı." Adamın kravatını yakasından çekip çıkardı, bu hareket cinsel olmaktan çok şefkatliydi. "On kişi hastaneye kaldırıldı. Üçü ciddi, biri kritik. Durumu kritik olan patlamada değildi. Vurulmuş."

"Minivan sahibi."

"Evet." Tom haberlerin neyi kapsayıp neyi kapsamadığından emin . Olay yerinde ve ardından Raeburn'ün konferans salonundaki ekip toplantısı maratonunda çok meşguldü. "Diğer kurbanlarına yaptığı gibi onu iki kez vurmak için çok acelesi vardı."

Gömleğinin üst düğmelerini açarak onun nefes almasını sağladı. "En azından onu zamanında bulmuşsun."

"Doğru." DJ Belmont'u takip eden araçlardan ikisi nihayet trafik felaketinden kurtulmayı başarmış, ancak DJ'i bir kez daha rüzgârın içinde bulmuşlardı. O da

Cumartesi gecesi Kathy McGrail'den çaldığı Honda Civic'i terk etti ve kadının minivanını aldı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu temkinli bir şekilde.

"Hayır. Minivanını bir çamaşır kamyonu için sattı, sonra onu da GPS'i olmayan çok eski bir pikapla takas etti. Rüzgâra kapıldı. Yine."

"Çok yakındaydı," diye mırıldandı. "Hemen köşeyi dönünce. Karl ve Irina Bay Smythe'ı tanıyorlardı ama sadece yürüyüşe çıktıklarında el sallıyorlardı."

"Karısı kızgın."

"Nedenini anlayabiliyorum," dedi.

"DJ ile değil. Sadece DJ ile değil," diye düzeltti. "Karl ve Irina'ya 'sorun çıkaranları' evlerinde ağırladıkları için çok kızgın."

Liza hemen kaşlarını çatı. "Ne oluyor be?"

Yorgun bir şekilde omuz silkti. "Biliyorum. Çok tatsız bir konuşmaydı. Ben hala onun evindeyken, patlama yerine çağrılmadan önce eve geldi. Çok öfkeliydi."

"Eminim şoktadır."

"Evet, ama şimdiden haberlere vermekle tehdit ettiği röportajları dört gözle beklemiyorum. Karl ve Irina bunların hiçbirini hak etmiyor."

"Onları uyarmalı mıyız?"

"Raeburn arayacak, böylece resmi ve kayıtlara geçmiş olacak. Bu gece onları araması gerekiyor."

"Sanırım çoktan yaptı. Karl bir telefon görüşmesi yapmak için film den çıktı, tam da senin garaj kapısını açtığını duyduğum sırada." Alnındaki saçları okşadı, küçük nazik okşamalar. "Ayrıca yakınlardaki başka bir evde bir karışıklık olduğuna dair bir ihbar vardı. Birkaç cinayetin işlendiği bir soygun. Raporlarda DJ olduğu yazmıyordu ama öyleydi, değil mi? Bu sabah Croft'tan aldığınız telefon bu muydu?"

Başını salladı. "Ev sahibi Chicos'un liderlerinden biri."

Gözleri büyüdü. "DJ'in Abigail'in gördüğü dövmesi. DJ dinamiti oradan mı aldı?"

"Ve birkaç tüfek, tabanca ve cephane." İç çekti. "Haberlerin bunu bildirdiğini bilmiyordum. Normalde haberleri takip ederim ama bugün her şey birbiri ardına geldi. Başka ne söylüyorlar?"

"Çete bağlantısı olduğunu söylemediler ama ev sahibinin ve ailesinin kayıp olduğunu söylediler. Bunun bir fide olayı olabileceğini tahmin ediyorlar."

Tom, Angelina Ward'ın cihazlarını mutfak tezgâhının üzerine düzgün bir şekilde bırakışını düşündü. "Pek olası değil. Ama karısı ve çocukları için endişeleniyorum."

"Bir cinayet daha rapor edildi. Granite Bay'deki özel bir okulda bir öğretmen."

Tekrar iç çekti. "Medya onun hakkında ne dedi?"

"İlk başta sadece cesedi bulundu. Arkadaşları arasında kötü bir ayrılık yaşadığına dair bazı söylentiler vardı ve bazıları bunu eski sevgilisinin yapmış olabileceğini düşünüyordu. Ancak daha sonra, okuldaki ebeveynler Ward'ların evindeki 'rahatsızlığı' ve ailenin kayıp olduğunu duyduklarında, Ward'ların çocuklarından birinin ölen öğretmenin sınıfında olduğunu düşündüler."

"Medya için yoğun bir gün," diye mırıldandı Tom. "DJ onu da mı öldürdü?"

"Croft o dava üzerinde çalışıyor. O öyle düşünüyor." Bir sonraki sözlerini söylemeden önce kendini durdurdu, ki bu sözler *"Ben de öyle düşünüyorum, çünkü adam bir katil ve sen yarın Sunnyside'a kurbanlık koyun gibi gideceksin"* olacaktı. *Lütfen bunu yapmayın.*

Ama yapmadı, çünkü işi kabul ettiğinde DJ'in bir katil olduğunu biliyordu. Daha fazla insan öldürmüş olması fikrini değiştirmeyecekti.

Eğer bir şey olursa, bu onun kararlılığını güçlendirirdi. Bu yüzden içinden çığlık atıyor olsa da kelimeleri ısırarak geri aldı. "Şu anda bu konu hakkında konuşmasak olur mu? Sadece sana sarılmak istiyorum, tamam mı?"

"İyiden de öte."

Kucağına oturdu, ona ihtiyaç duyduğu yakınlığı verdi - ta ki midesi gürültüyle guruldayana kadar. Ayağa kalktı. "Seni beslememe izin ver."

Tom yediği yemeğin lezzetli olduğunu tahmin ediyordu ama tadını bile . Sanki uykusuz geçen geceler sonunda onu bir yük treni gibi çarpmıştı.

Ve hâlâ Sunnyside'ın güvenlik ağına erişim sağlayamamıştı. Sahip olduğu ağı kapatabilirdi, ama bu çoğunlukla e-posta ve

Çalışanlar ve hastalar için veri tabanları. Hasta kayıtlarına zarar vermek istemedi. Hastalar arasında uyulşturucu baronları ve aileleri olduğu gibi, ünlüler ve aileleri de vardı - bakım alan masum insanlar.

Gerçekten zekiceydi. Sunnyside Oaks yasal, ruhsatlı bir tesisti ve suçlular, gizlilik gerektiren yasal hastaların arasına başarıyla saklanmıştı. Belki de Sunnyside, suçlular ortaya çıkarsa yasal hastaları bir kalkan olarak bile kullanabilirdi. Bu yasal hastaların hayatları korunmalıydı.

Son derece dikkatli hareket etmeleri gerekiyordu.

Bu yüzden Raeburn' gözetleme aracının arkasında ajanlara katılmasına izin vermesi için ikna etmişti. Raeburn bunu istememişti, çünkü Tom'un Liza'nın da dahil olduğu davaya fazla yakın olmasından korkuyordu. Tom Büro'daki kimsenin Liza'yla aralarında romantik bir ilişki olduğunu bilmesine izin vermemişti. Bu onu kesinlikle davadan attırırdı.

Yemeğini yedikten sonra ona, "Yarın sabah gözetleme aracında olacağım," dedi. "En azından Wi-Fi kameralarını hackleyebilirim ama hepsi olmasa da çoğu muhtemelen kablolu. Bir ağ krizi yaratana kadar kablolu kameralara ya da alarm sistemlerine dokunamayız."

"Her şey yoluna girecek," dedi ona. "Yine de yakın olacağın için rahatladım."

"Rafe de yle. Karl'dan ödünç aldığın cipte olacak. İkinizin araçları değiştirip ayrılmanız için sizi gizlice otoparkına götüreceğim."

"Raeburn biliyor mu?"

"Hayır. Ona söylemem gerektiğini biliyorum." Bütün gün bunun için kendini suçlu hissetmişti. Ama ona söyleyecek kadar suçlu değildi. "Rafe bunu biliyor ve hâlâ yardım etmekte bir sakınca görmüyor. Bunu Mercy için yaptığın için sana çok minnettar."

"Mercy bilmiyor," diye mırıldandı. "Bu şekilde kalsın."

"Anlaştık." Bulaşıkları bulaşık makinesine koydu, sonra da onu ayağa kaldırdı. "Gel hadi. Uyuman gerek."

"Sana ihtiyaım var."

"Hemen geliyorum." Pebbles arkalarında, merdivenlerden yukarı yürüdüler.
"Bu oda bu gece bizim."

Boxer külotuna kadar soyundu ve çarşafının arasına kayd, o da soyunduğunda mutlu oldu.

Onu izlediğini fark etti ve göz kırptı. "Seninle ilgileneceğim. Karnının üstünde."

Libidosu alevlendi, sonra azaldı. Yüzünü buruşturdu, utandı. "Bu kadar yorgun olacağımı hiç düşünmemiştim."

"Sus," dedi yine, kalçasının üst kısmına oturduğunda onu şaşırtarak. " 'Seninle ilgilenmek' seks için bir örtmece değildi."

Sonra kadın sırtına masaj yapmaya başladığında inledi, uzun vuruşlar çok iyi hissettiriyordu.

Kıkırdadı. "Böyle inlemeye devam edersen herkes yaptığımız şeyin bu olduğuna inanacak."

"Sanki zaten yokmuş gibi," diye mırıldandı, çoktan rahatlamıştı.
"Muhtemelen bunun için de bir bahis havuzları vardır."

"Muhtemelen," dedi ve gülümsediğini duyabiliyordu.

Bu . . . Bu iyiydi. Çok iyiydi. Korku zihnini kemirerek gerilmesine neden oldu. *Lütfen onun incinmesine izin verme. Lütfen buna sahip olmama izin ver. Ona sahip olmama.*

"Düşünüyorsun," diye sessizce azarladı. "Az önce çok gergindin. Sanırım daha çok çalışmam gerekecek."

Sırtındaki tüm kaslara dikkat ederek aşağıya indi ve kalçaları üzerinde çalışmak için boxer'ını çıkardı.

"Hmmmm." Vücudu uyanmaya başlamıştı ama beyni şu anda işbirliği yapmıyordu. Süzülüyor gibi hissediyordu.

"Bırak Tom," dediğini duydu. "Uyumaya git. Uyandığında burada olacağım."

Bu sözlere ihtiyacı olmalıydı, çünkü uyku onu ele geçirmeden önce duyduğunu hatırladığı son sözler bunlardı.

YİRMİ SEKİZ

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 29

MAYIS PAZARTESİ, 20:30

Nurse Innes, DJ'i Sunnyside'in çalışan girişinden içeri girdiğinde karşıladı. Bir kez daha elinde bir maske tutuyordu. Bu sefer onu aldı ve taktı. şikayet etmeden.

Pastor'un süitine doğru yürürlerken, "Sadece bir ambulans yolculuğu hakkın var," dedi. "Babana veda edebilirsin ama burada uzun süre kalamazsın. Sırtındaki hedef çok büyük."

Berbat geçen günü, o gün çaldığı araçlardan dördüncüsüyle Sunnyside'a yaklaştığında nihayet Hemşire Innes'i aramasıyla sona ermişti. Çaldığı silahlara ve öldürdüğü adamlara misilleme olarak Kowalski'nin kendisini bekliyor olmasından korktuğu için hemşireden tesise görünmeden girebilmek için yardım istemişti.

Innes onun için bir ambulans göndermiş ve o da arkaya binmek zorunda kalmıştı. Ama işe yaramıştı. Eğer Kowalski onu dışarıda bekliyorsa, kaçırmıştı. En azından Federaller bilmiyordu. Eğer , asla riske girmezdi.

Ama Sunnyside'ı bilmiyorlardı, bu yüzden onun için en güvenli yer burasıydı. Alışveriş merkezinden kaçtıktan sonra dört kez araç . Minivan için Civic'i bırakmış, sonra bir çamaşır kamyonu çalmış, onu da eski bir pikapla takas etmişti.

Pikap GPS'e sahip olamayacak kadar eskiydi ama kötü durumdaydı ve Eden'a dönmeye hazırlandığında dağa çıkamayabilirdi. Ama onu sürerken, sağlam görünen eski bir Ford Explorer fark etmişti.

dik, virajlı yokuşları çıkabilecek kadar. Explorer kendi şeridine girip çıkmıştı, sürücüsünün sarhoş olduğu belliydi.

Sonunda Sunnyside Oaks'tan çok uzakta olmayan küçük bir kilisenin arkasına çekildi. Kilisenin pencereleri karanlıktı, otoparkı terk edilmişti.

Merak eden DJ takip etti. Ve baltayı taşa vurdu. Sürücü tökezleyerek araçtan inmiş, pantolonunun fermuarını açmış ve otoparkın kenarındaki çimlere işemişti. Tekrar tökezledi, kendi idrarının oluşturduğu su birikintisinde kaydı ve kaldırıma çarparak bayıldı.

En hafif tabiriyle eğlenceliydi. Ayrıca DJ'in beklediği fırsattı. Explorer'ın GPS'ini devre dışı bırakmış, kendinden geçmiş sarhoşu kilisenin arkasındaki ormana sürüklemiş ve yüzüstü düştüğü dereye yuvarlamıştı.

Sonra Explorer'ın plakasını değiştirmiş ve aracı üç buçuk mil ötedeki bir alışveriş merkezine götürmüştü. Kiralık boş bir dükkânın arkasına park etmiş, dağa gitmeye hazır olduğunda aracı almak için geri geleceğini düşünmüştü.

Sonra Innes'i aramış, o da ona ambulansın gelmesini beklemesi gerektiğini söylemişti.

Beklediği bir saatin tamamını lanet okuyarak geçirmişti; önce onu buldukları için Federallere, sonra da bu kadar kayıtsız kaldığı için kendisine. Pastor'a erişim kodları konusunda bu kadar cimri davrandığı için, Kowalski'ye de onu öldürmeye çalıştığı için lanet okudu. Mercy'ye bu kadar iyi korunduğu için, Daisy Dawson'a uzaktan yayın yaptığı için lanet okudu.

Ve göz doktorunun muayenehanesindeki kadına, onu çatıda gözetleyen ve diğer Fed'e söyleyen kadına lanet okudu. Eğer o kadın olmasaydı, mükemmel bir atış yapabilirdi. *Onu vurmalydım.*

"Buradan ayrıldığınızda nereye gideceksiniz?" Hemşire Innes sordu. "Evinize mi döneceksiniz?"

"Büyük ihtimalle, evet." *Hayır.* Çünkü Mercy ve Gideon henüz ölmemişti. "Babam taburcu olmaya hazır olduğunda, onu alabileceğim güvenli bir yere götürür müsünüz?"

"Elbette. Bunu geçmişte de yapmıştık. Bu gece burada kalabilirsin ama yarın başka düzenlemeler yapman gerekecek." Yürüyüp ,

cep telefonuna notlar alıyordu.

DJ çantalarını Pastor'un süitinin zeminine, oturma odasındaki kanepenin yanına bıraktı. Kanepe, Smythe'ın boş yatak odasındaki yatak kadar yumuşak değildi ama berbat da sayılmazdı. Coleen'in ya Pastor'la birlikte olduğunu ya da uyuduğunu düşündü. Her iki durumda da, onunla daha sonra ilgilenecekti.

Bir nefes sesi duyduğunda neredeyse uyumak üzereydi. Hızla doğruldu ve Coleen'in odasının kapısında durduğunu görünce gözleri kısıldı.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu ona.

"Pastor'u ziyarete geldim," diye yalan söyledi.

"O nasıl?"

"Daha iyi. Ama tansiyonu çok yüksek, bu yüzden onu kızdırmayın." DJ gözlerini devirdi. "Onu neden kızdırayım ki?"

"Çünkü senin Eden'de olman gerekiyordu."

"Öyleydim," diye rahatça yalan söyledi. "Yetkiyi Kardeş Joshua'ya bıraktım çünkü topluluk Pastor'un durumu hakkında bilgi almak istiyordu. Ben de yeni geldim."

Rahatsız edici bir hal alan uzun bir an boyunca onu inceledi. "Seni haberlerde gördüm. Bütün gün buradaydın. Bütün hafta sonu buradaydın. İnsanları öldürdüğünüzü söylüyorlar."

Siktiğimin kaltağı. DJ'in elleri yumruk oldu. "Yatırımlarımızı koruyordum." Kızın rengi soldu ama ikna olmamıştı. "İnsanları öldürdün mü?"

"Edward yaptı mı? Ephraim yaptı mı?"

Dudakları inceldi. "Ben onlardan bahsetmiyorum. Senden bahsediyorum."

Birden onun Eden'a nasıl geldiğini bilmediğini fark etti. *Ne zaman katıldığını biliyordu* - ilk üyelere biriydi. Ama nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordu. Tüm kurucular bir şeylerden kaçıyorlardı. Pastor ve Marcia dolandırıcılık ve zimmete para geçirme suçlamalarından kaçıyorlardı. Edward ve Ephraim, banka soygunu ve üçlü bir cinayetten.

O sırada hakkında arama emri olmayan tek kişi Waylon'dı ve DJ hâlâ babasının Pastor ve diğerlerine neden katıldığını bilmiyordu. Aynı şey Coleen için de geçerliydi.

"Öldürdün mü? Yani birini öldürdün mü?" diye sordu. "Cevap ver, Rahibe Coleen."

Kadın kaskatı kesildi. "Seni ilgilendirmez."

Öyle. Ne kadar etkileyici. "O zaman konuşacak yeriniz yok. Pastor haberleri gördü mü?"

"Hayır. Onun üzülmelerini engellemeye çalışıyorum. Bu yüzden burada kalamazsın. Bugün ilk kez odasından çıktı. Diğer hastaların toplandığı solaryuma gitmesi gerekiyor. Biri sizi görürse haberlerden bahsedebilir ve o da bunu öğrenir. Sağlığı çok tehlikeli."

Bütün gün aldığı ilk iyi haber buydu. Pastor'un odasından ayrılması değil ama hayatta kalmasının şüpheli olması. DJ şüpheli ile çok şey yapabilirdi.

Onu susturmak için "Yarın gideceğim," diye söz verdi. Hazır olduğunda gidecekti, daha önce değil.

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30
MAYIS SALI, SABAH 6:30

"Bay Saltrick," dedi Hemşire Innes, "bu yeni çalışmamız Bayan Barkley. Kendisi bir hemşire asistanı ve pediatri bölümünde çalışacak."

Liza iri yarı adama gülümsedi ama içten içe gergindi. Bu adam Tom'un bilgisayarına girmeye çalıştığı adamdı. "Sizinle tanışmak güzel, efendim."

"Sen savaş doktorusun."

"Eskiden efendim. Onurlu bir şekilde terhis edildim."

"Hizmetiniz için teşekkür ederim. Burada durursanız, rozetiniz için fotoğrafınızı çekeceğim."

Liza onun işaret ettiği yerde durdu ve söylediğinde gülümsedi. Üç dakika sonra kendi giriş rozetini almıştı.

"Mülkte bulunduğunuz her an bunu takın," diye emretti. "Rozet takmayan herkes, özellikle de yeni çalışanlar, düşman olarak kabul edilecek ve buna göre muamele görecektir."

"Anlıyorum," dedi Liza, Rafe'in bu sabah bindiği cipte saklanışını düşünerek. Tom onu erkenden uyandırmış, şefkatle sevmiş, sonra da Sokolov'ların evinden ayrılırken Liza ve Rafe arkadaki döşeme tahtalarının üzerine çökmüşlerdi.

Tıpkı bir önceki arşamba günü Ajan Rodriguez onları göz doktorunun muayenehanesinden çıkardığında yaptığı gibi.

Karl'ın dairesinin altındaki otoparkta vedalaşırken Tom'un elleri titremiştii. Ayrılık öpücüğü sert, umutsuz ve korkaktı, "Seni seviyorum" boğuk ve kırıktı. Ama hiç şikâyet etmeden gitmesine izin vermişti ve bu yüzden onu daha da çok seviyordu.

Rafe cipin en arkasına saklanmıştı ve ona ihtiyacı olana kadar orada kalacaktı.

Onun için endişeleniyordu. Bugün hava doksanların üzerine çıkacaktı ama Rafe bundan daha sıcak günlerde siyah araçlarla gözetleme yaptığına dair ona güvence vermişti. Camları açık bırakmıştı ve yanında bol miktarda su ve pille çalışan bir vantilatör vardı. Koyu renkli camlar güneş ışınlarının bir kısmını engelleyecekti. Onun kendini güvende tutabileceğine güvenmek zorundaydı.

Kısa bir güvenlik ve gizlilik brifingine katıldı ve bu sırada bir Gizlilik Sözleşmesi de dahil olmak üzere bir dizi form imzaladı. Daha sonra Hemşire Innes'i takip etmesi istendi. "Gelin Bayan Barkley," dedi hemşire hızlıca. "Size etrafı gezdireceğim ve sonra sizi hastanızla tanıştıracayım."

Liza özel James Bond kamera gözlüklerini taktı ve Hemşire Innes'in yanında yola koyuldu.

Yaşlı kadın sıcak pembe elmas taklidi gözlüğe eğlenerek baktı. "Böyle gözlüklerle kimse seni özlemez," dedi.

"Gözlükçüdeki küçük bir kız bunları seçmeme yardım etti. Umarım hastam beğenir."

"Eminim öyle yapacaktır. Brooklyn parlak renkleri sever."

Tur kısa sürdü. Liza'ya soyunma odası gösterildi ve Rafe ile Tom tarafından dikkatle incelenmiş olan eşyalarını koyması için bir dolap verildi. Rafe birkaç yıldır gizli görevdeydi ve Liza'yı ele verebilecek her şeyi çok iyi görebiliyordu.

Soyunma odasından dinlenme odasına ve spor salonuna gittiler. "Görevde olmadığınız ve hiçbir hasta ya da ailesi kullanmak istemediği sürece tüm ekipmanları kullanabilirsiniz."

Malzeme dolabı çok iyi stoklanmıştı. Innes, "Bir hastanenin sahip olduğu her şeye ve bazı durumlarda daha fazlasına sahibiz," dedi. "Hastanız önümüzdeki hafta kemoterapi görecektir. Onu tedaviye getireceksiniz. Gözetmen hemşireniz size nerelere gideceğinizi gösterecek."

"Bayan Sinclair görüşmem sırasında çocuğun ölümcül olduğundan bahsetmişti. Bu doğru mu?"

Innes kaşlarını çatı. "Bunu açıkça söyledi mi?"

Liza düşünmek zorunda kaldı. "Hayır. Çocuğun ölümcül olup olmadığıyla ilgilenip ilgilenemeyeceğimi sordu. Ben de öyle düşündüm."

Innes rahatlamış bir ifadeyle, "Bu iyi," dedi. "Brooklyn'in durumu ölümcül değil ama lösemisi ilerlemiş durumda. Tedavilere iyi yanıt veriyor, bu yüzden umut etmeye devam ediyoruz."

"Bu iyi," dedi Liza, çocuğun için rahatlamıştı.

Innes, "Onunla annesi ya da evleri hakkında konuşmayacaksın," dedi. Bir köşeyi dönmüşlerdi ve üzerinde *PEDIATRİ* yazan bir tabela bulunan çift kapıya yaklaşıyorlardı. "Ona kişisel hiçbir şey hakkında soru sormayın. Annesinin mahremiyetle ilgili endişeleri var. Anlaşıldı mı?"

"Evet, hanımefendi," dedi Liza. "Anlıyorum."

"Gördüğünüz gibi. Annesinin seyahat programı çok yoğun. Buraya sık gelmiyor ve Brooklyn yalnız kalıyor. Lütfen her oyun isteğini yerine getirin. Amiriniz Hemşire Williams. Gelin, sizi tanıştırayım. Sizi tanıştırayım."

Liza pediatri koğuşuna girdi ve renklerden hemen etkilendi. Odaların çoğu boştu ama hepsi de çok güzeldi. Burası normal bir hastane değildi. Her oda bir süitti. Hemşire Innes sondan üçüncü odada durdu.

Yaşlı bir kadın elinde bir kitapla uzanmış bir sandalyede oturuyordu. Liza ve Hemşire Innes içeri girer girmez ayağa kalktı.

"Günaydın! Siz yeni hemşire yardımcısı olmalısınız. Ben Hemşire Williams."

"Benim adım Liza." Bakışlarını, önünde bir tepsi yulaf ezmesi olan küçük bir kızın oturduğu yatağa çevirdi. Çocuk keldi ve gülümsemedi. Ta ki Liza'nın gözlüklerini görene kadar.

"Vay canına!" diye haykırdı. "Gözlüklerini beğendim. Ben Brooklyn. Merhaba, Liza."

Liza Hemşire Williams'a baktı. Yatağın yanındaki sandalyeyi işaret ederek, "Oturabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki."

Liza küçük kızın yanına oturdu ve elini uzattı. "Seninle tanıştığıma çok memnun oldum, Brooklyn."

Brooklyn eksik ön dişini göstererek gülümsedi. Liza'nın kalbi kırıldı. Kendine bağlanmamasını söyleme zahmetine girmede, çünkü elbette bağlanacaktı. Çoktan yola çıkmıştı.

"Yakında tedaviye başlayacağımı duydum, o yüzden öncesinde biraz oyun oynayalım. Ne yapmak istersin? Kitap okuyabiliriz, oyun oynayabiliriz, film izleyebiliriz, ne istersen."

Brooklyn'in gözleri Liza'nın tedavileri hakkında bu kadar açık konuşmasına şaşırarak büyüdü. Sonra küçük kızın gülümsemesi büyüdü. "Benimle oynayacak mısın? Ve bana kitap okuyacak mısın?"

"Kesinlikle."

"Sesleri çıkarabilir misin?"

"Sana kitap okuduğum zamanları mı kastediyorsun?" Liza sordu. "Elimden geleni yapacağım."

"O zaman önce bana kitap okumanı istiyorum. Harry Potter kitabım var. Sonra bebeklerimle oynayacağız. Sonra da oyun hamuru. Ve ..." Nefesi kesildi. "Gözlüğünü BeDazzle mı yaptın?"

Liza kıkırdadı. "Hayır. Ama bu hastanenin herhangi bir yerinde BeDazzle kiti varsa, bazı eşyalarını BeDazzle'layabilir ve seni buradaki en ışıltılı kız yapabiliriz." Omzunun üzerinden Hemşire Innes'e baktı. "Var mı? Yani bir BeDazzle kiti var mı?"

Hemşire Innes gülümsedi. "Birini göndereceğim."

"Yaşasın!" Brooklyn ellerini çırparak ağladı.

Yaşasın, diye düşündü Liza. *Eğer burada sadece kısa bir süre kalacaksam, bunu bu küçük kızın biraz eğlenmesine yardımcı olmak için kullanacağımdan emin olmalıyım.* "Oyun arasında ev işleri yapmam gerekecek, yatak takımını değiştirmek gibi şeyler. Ama bu sabah doğru başlayalım. Kitabın nerede?"

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30

MAYIS SALI, SABAH 9:30

"Çocukla arası iyi," dedi gözetleme teknisyeni hüzünlü bir gülümsemeyle. "Öyle," diye onayladı Tom.

Minibüsün içi cehennemden daha sıcaktı ama başka bir yerde olmak istemiyordu. Liza'nın ağır hasta bir çocuğu gülümsetmesini izlemek çok güzel bir şeydi. İlk Harry Potter kitabından birkaç bölüm okumuş, "tüm sesleri" çıkarmış ve küçük Brooklyn çok mutlu olmuştu.

Sonra çocuğun hayati değerlerini ölçmek ve yatağını değiştirmek için ara verdiler. Şimdi de çocuğun tabletinden yıldızların ve gezegenlerin fotoğraflarına bakıyorlardı.

Tom ve gözetleme teknisyenleri Sunnyside Oaks'ın içini henüz pek görmemişlerdi. Liza ve Irina'nın Liza'ya söylediğine göre izlenmesi gereken biri olan Hemşire Innes ile birlikte tura katılmışlardı.

Turdan sonra Liza, kirli yatak takımlarını tesisin çamaşırvhanesine götürmek için harcadığı birkaç dakika dışında çocuğun odasında kalmıştı. Dönüş yolunda yavaşça yürümüş, gözlüğündeki ve kolyesindeki kameraların her köşeyi yakaladığından emin olmuştu.

Tesisin Wi-Fi'ye bağlı kameralarını hacklemişti ve bu onun içeride yalnız olması konusunda biraz daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Her yerde silahlı korumalar görebileceklerini düşünmüştü ama görememişlerdi. Tek silahlı kişi güvenlik şefi Saltrick gibi görünüyordu.

Yine de bir tane yeterliydi. Ne yazık ki, hasta odalarında kamera varsa bile, bunlar kablolu, çünkü onları hackleyememişti, bu yüzden Pastor'u görmemişlerdi.

Teknisyen, "Kimlik avı e-postalarından bir şey çıktı mı?" diye sordu.

"Hayır. Şimdi notları karşılaştıracaklarından ve birinin içeri girmeye çalıştığını fark edeceklerinden endişeleniyorum." Çünkü Wi-Fi yayını çalışanların bilgisayarlarında çalıştıklarını gösteriyordu, dolayısıyla e-postalarını görmüş olmaları muhtemeldi.

"Nöbet tutacağız, ancak alıcılardan herhangi biri güvenlik ofisine giderse, onları göremeyeceğiz."

Ya güvenlik şefinin ofisinde kamera yoktu ya da kablolu yayın vardı. Tom ilkinin doğru olduğunu düşündü.

Teknisyen kıkırdadı. "Başhemşire az önce Brooklyn'BeDazzling malzemelerini bir saat içinde alacağını söyledi."

Tom dikkatini Liza'nın kolyesinden gelen görüntüye bağlı monitöre verdi.

"İşimizi yapmak için güneşli odaya gidebilir miyiz?" Brooklyn sordu.

"Güneşli oda da ne?" Liza sordu.

"Solaryum," diye açıkladı hemşire. "Orası ortak bir alan ve orada hastaların puzzle yaptığı ve resim çizdiği masalar var. BeDazzling solaryum için harika bir kullanım olacaktır, Brooklyn. Senin için bir tekerlekli sandalye getireceğiz."

Çünkü çocuk kendi başına yürüyemeyecek kadar zayıftı.

Liza Brooklyn'e, "Ama önce kısa bir şekerleme yapmalısın," dedi. "O BeDazzler makinelerinin biraz kasa ihtiyacı var, o yüzden dinlenmelisin."

Tom, Brooklyn'in annesinin kim olduğunu merak etti. Innes sadece iş için seyahat ettiğini söylemişti. Yasal müşterilerden biri olabilirdi. Tom öyle umuyordu.

Hasta veri tabanını kontrol edecekti ama bunu kendi sisteminden yapmak zorundaydı. Arama emirleri sadece Pastor'a özel bilgileri kapsıyordu, bu yüzden Brooklyn'in kayıtlarına FBI zamanında bakmak Büro'nun ihlalde bulunmasına neden olacaktı ve o bunu yapmayacaktı.

İş telefonunun çalması dikkatini Brooklyn'den uzaklaştırdı. Arayan Raeburn'dü. Rafe'den haberi olamazdı ama Tom yine de patronuna cevap verdiğinde suçlu gibi görünmekten korkuyordu.

"Özel Ajan Hunter."

"Ben Raeburn. En kısa sürede saha ofisine dönmen gerekiyor."

Tom kaşlarını çatı. "Neden? Bugün gözetleme için görevlendirildiğimi sanıyordum."

"Daniel Park'ı yakaladık, Pastor'un bankacısı. Senin ve Croft'un onunla görüşmenizi istiyorum. Şimdi, Ajan Hunter."

Tom tartışmak istedi, çünkü panik içinde dönüp duruyordu. Ama Rafe çalışan otoparkındaydı ve Liza'nın ihtiyacı olursa yardım etmeye hazırdı. Bu yüzden bir nefes aldı ve "Evet efendim. Yola çıkıyorum."

"Bak Liza, ben yaptım! Çok güzel değil mi?" Brooklyn gülümsedi.

Enerjisinin çoğunu BeDazzler aletini aşağı doğru itmek için kullanmış, parlak yapay elmas mücevheri fazladan bir hastane önlüğünün içine sokmaya zorlamıştı. Efor sarf etmekten yüzü kızarmış, kelliğini örtmek için taktığı eşarbın kenarları terden ıslanmıştı.

"Çok güzel!" Liza pamuklu elbiseyi havaya kaldırdı. "Bu çok güzel olacak. *en harika şey.*"

Basit bir kalp tasarımı seçmişlerdi. Brooklyn ayrıntılı bir şey yapmak istemişti ama Liza onu küçükten başlarsa daha hızlı bitirebileceklerine ve bir sonraki proje üzerinde çalışırken elbiseyi giyebileceğine ikna etmişti. Aslında Liza burada ne kadar kalacağından emin değildi ve Brooklyn'i eli boş bırakmak istemiyordu.

Hâlâ gülümseyen Brooklyn tekerlekli sandalyeye yığıldı. "Bir sonraki bölümü sen yapabilir misin? Yoruldum."

"Gerçekten de yapabilirim. Sen sadece dinlen ve bana ne yapacağımı söyle." Brooklyn bunun üzerine sırttı. "Patron benim."

"Peki şimdi hangi rengi kullanacağız patron?" "Kırmızı."

Liza selam verdi. "Emredersiniz efendim." Kırmızı mücevhere uzandı ama solaryuma bir adamın girdiğini görünce dondu kaldı. Yetmiş yaşlarında, zayıf görünümlü bu adam yuvarlak çerçeveli gözlükler takıyordu ve yüzü tanıdık geliyordu. Ve sonra anladı.

Aman Tanrım. Bu oydu. Pastor'du.

Tom'un ev ofisindeki ilan panosuna yapıştırılmış fotoğrafı görmüştü; Pastor, karısı ve ikizlerinin otuz yıl önce Eden'a kaçmadan kısa bir süre önce çekilmiş fotoğrafı. Elbette artık daha yaşlıydı ve korkunç görünüyordu, cildi grileşmiş, saçları seyrelemişti ama bu oydu.

Hemşirelerden biri tarafından itiliyordu ve arkasında ellili yaşlarının ortalarında bir kadın vardı. Saçlarına bolca ak düşmüştü ve sade bir topuzla başının üzerinde toplanmıştı.

Ama Liza'nın dikkatini çeken, boğazına taktığı şeydi. Kalın, ağır bir zincire bağlı bir madalyon. Bir Eden madalyonu. Hemşire Pastor'u pencerenin yanındaki masalardan birine itti ve kucağını bir battaniyeyle örttü. Yüzüne vuran güneşin tadını çıkarıyormuş gibi başını arkaya yasladı.

Dik dik baktığının farkına varan Liza dikkatini tekrar kırmızı mücevher yığınınca verdi. Ama elleri o kadar titriyordu ki mücevheri küçük pistonca sokamadı.

Öfke olduğunu fark etti. Saf, katıksız öfke. Daha önce hiç böyle hissetmemiştir.

çok uzun zamandır *kızgın*.

Fritz'in bedenini kendi bedeninin üzerinden ittiğinden, tüfeğini kaptığından ve birliğine saldıran isyancılara ateş etmeye başladığından beri değil. Arkadaşlarını öldürenlere.

Çünkü Pastor'un yaptığı buydu. İnsanların saldırıya uğramasına ve öldürölmesine izin vermişti. Oraya koşmak istedi. Onu kırmak istedi. Onu incitmek. Öldürmek istedi.

Ama yapamadı tabii ki. *Kendine gel, Liza*.

Mücevheri dikkatlice masanın üzerine koyduktan sonra avuçlarını uyluklarının üzerinde düzleştirdi, önlüğünün yumuşak pamuklu kısmı parıltının bir kısmını emdi. Bir kabustan uyanmanın verdiği endişeyle savaşmak için öğrendiği rahatlama tekniklerini hatırlayarak nefes aldı.

"Liza?" Brooklyn'in sesi küçölmüş ve biraz da korkmuştu. "Sen iyi misin?"

Beyni söyleyecek rahatlatıcı bir şeyler bulmak için koşuşturuyordu, çünkü gerçek bir seçenek değildi.

Küçük kıza gülümsemek için başını kaldırdı. "Ben iyiyim. Hiç kabus gördün mü, ertesi gün kısmını hatırlayıp yine biraz korktun mu?"

Brooklyn bilgece başını salladı. "Bazen rüyamda öldüğümü görüyorum."

Liza sert bir nefes çekti. "Ah, tatlım. Ne korkunç bir rüya."

Brooklyn bir omzunu kaldırdı. "Biliyorum. Uyanıyorum ve korkuyorum. Son hemşire asistanı pek iyi biri değildi. Ağladığım zaman bile bana uyumaya devam etmemi söylüyordu."

Liza elini uzattı, avuç içi yukarıdaydı. Brooklyn onun elini tuttu ve sıktı. "Ziyarete geldiğinde anneme söyledim ve annem Hemşire Williams'a başka bir asistan bulmasını söyledi. Bu sensin."

"Benim de kabuslarım var. Korkunçlar, yüzden anlıyorum."

"Sen ölüyor musun?"

"Hayır, ama sevdiğim insanlar zarar görüyor ve bu korkutucu, değil mi?"

"Gerçekten korkutucu. Sana her şeyin yolunda olduğunu söyleyecek bir annen yok, çünkü sen yaşlısın."

Liza son kâbusunu ve Tom'un ona nasıl koştüğünü, ağlarken onu nasıl kucakladığını düşündü. Sonra Brooklyn'in sözleri aklına geldi ve dudakları kıkırdadı. "Sanırım bu konuda oldukça yaşıyım. Ama korkarak uyandığımda bana yardımcı olan bazı şeyler öğrendim. Bilmek ister misin?"

Brooklyn daha dik oturdu. "Evet. Lütfen."

"Önce nefes al." Gösterdi ve bir dakika içinde Brooklyn nefes alma-tutma-verme düzenini taklit ediyordu. "Ayrıca köpeğimi kucaklarım."

"Köpeğin mi var?"

"Biliyorum. O büyük. Danua büyüklüğünde." Brooklyn'in gözleri büyüdü.

"Beni yerdı."

"Hayır, o yumuşaktır. Yüzünü yalayabilir." Çocuk kıkırdadı. "Bu çok ayıp."

"Doğru, ama ona sarılmak iyi geliyor. Burada köpek besleyemezsin ama belki doldurulmuş bir hayvan alabilirsin. Senin var mı?"

"Burada yok. Evde bir tane vardı ama unutmuşum. Annem bana getireceğini söyledi ama şu anda çalışıyor."

"Annen seninkini getirene kadar Hemşire Williams'a sana bir tane getirip getiremeyeceğimi sormamı ister misin?"

"Sen yapar mıydın?"

"Yapardım ve yapacağım. Kötü rüyalarla ilgili yapabileceğiniz bir diğer şey sonunu yeniden yazmaktır. Eğer rüyamda arkadaşlarımla yaralandığımı görürsem, uyandıktan sonra gözlerimi kapatır ve onları bir partide sağlıklı ve mutlu bir şekilde hayal ederim. Sanki o acı hiç yaşanmamış gibi."

"Yani kendimi ölmezken hayal edebilir miyim? Ve dans ederken?"

"Kesinlikle." Bu Brooklyn'in gerçek prognozunu değiştirmeyecekti ama yol boyunca korkularını hafifletebilirdi. "Ve sonra, ertesı gün, bu moda ifadesini giyebilirsin." Hastane önlüğünü tekrar kaldırdı. "zerinde kötü olduğun yazıyor-" Dudaklarını sıkıca kapattı ve Brooklyn güldü. Ne kadar hoş bir sestı.

Küçük kız öne doğru eğildi ve fısıldadı, "Belalı mı?"

Liza kıkırdadı. "Sözlerime dikkat etmem gerek. Hadi BeDazzling'e geri dönelim."

"Bu çok güzel bir tavsiyeydi," dedi bir erkek sesi ve Liza yine donakaldı. Pastor iki adım ötedeydi, hemşiresi tarafından masalarına doğru itilmişti. "Size katılabilir miyiz?"

"Elbette," diye cıvıldadı Brooklyn, Liza daha konuşamadan. "Ben Brooklyn.

Yeni olmalısınız."

Liza bunu daha önce de yaptığını fark etti. O kadar uzun süredir buradaydı ki yeni hastaları karşılamaya alışkındı.

Madalyonlu kadın yanındaki sandalyeye otururken Pastor, "yleyim," dedi. Hemşire bir adım geri çekildi, kartal gözüyle izliyordu. "Daha yeni geldim." Yüzünü buruşturdu. "Düştüm. Bazı şeyler kırıldı. Benim gibi yaşlı olunca zor oluyor. Benim adım Ben."

Liza arkadaşının vücudundaki ani gerginliği fark etti.

Kadının tepkisi karşısında biraz şaşkın görünüyordu, sonra gülümsedi. "İnsanlar bana Pastor der."

Arkadaşı yutkundu. "Bu bir lakap," dedi sessizce.

Brooklyn sadece . "Tamam. Biz BeDazzling'iz. Bizimle oynamak ister misin?"

"Sadece izleyebilir miyim?" diye sordu. "Eşarbını beğendim."

Brooklyn onun başını okşadı. "Annem benim için getirdi. İsviçre'den." Liza'ya döndü. "Sen hiç İsviçre'ye gittin mi?"

"Hayır," dedi Liza. "Yine de Afganistan'a gittim. Orada çok güzel eşarplar gördüm. Onlara başörtüsü deniyor."

"Adınızı duyamadım," dedi Pastor, gözleri bir an dalmıştı.

Başörtüsü.

Liza onun tepki verip vermeyeceğini merak etmişti. Amos onlara Pastor'un aşırı derecede İslamofobik olduğunu söylemişti. "Ben Liza, Brooklyn'in hemşire asistanıyım." Gergin ve bunu belli etmekten korkan Liza ellerini bir sonraki kırmızı mücevheri sürmekle meşguldü.

"Bu Rahibe Coleen," dedi Pastor. "O da bir tür hemşire yardımcısı gibi."

Bir yapboz parçası yerine oturdu. *Bu şifacı. Bilgisayarı olan.*

Brooklyn'in küçük alnı çatılmıştı. "Sen rahibe misin? Bir zamanlar bir rahibe tanıyordum. İnsanlar ona Rahibe de derdi."

"gibi bir şey," dedi Coleen. "Orduda mıydın Liza? Afganistan'da olduğunu söylemiştin."

"Öyleydim," dedi Liza. "Ama muhtemelen bundan bahsetmemeliyim. Küçük sürahiler, bilirsin."

Coleen başını salladı. "Biliyorum. Sadece son birkaç yıldır biraz uzak kaldım. Haberleri takip ediyordum."

Liza öyle sanıyordu, eğer *birkaç yıldan kasıt otuz yılsa.*

"Haberleri izliyorum," dedi Brooklyn. "Tabletimden. Hemşire Williams bilmiyor." Kaşlarını kaldırdı, bu biraz tuhaf görünüyordu çünkü kaşları yoktu. "Beni ispiyonlayacak mısın, Liza?"

Liza kahkahaya boğuldu. "*Narkotik* mi? Dünyanın neresinde-" Sözünü kesti çünkü Brooklyn'in özel hayatı hakkında soru sormaması gerekiyordu. "Sanırım ne okuduğunu görmek için tabletini kesinlikle kontrol edeceğim. Çocuklar için haber kaynakları var. Aksi takdirde sana farklı kâbuslar yaşatacak şeyler görebilirsin."

Brooklyn meydan okur gibi görünmeye başlamıştı ama başını salladı, öfkesi yatışmıştı. "Bu mantıklı. Ama ben bebek değilim, biliyorsun."

"Hayır, değilsin," dedi Liza.

"Kaç yaşındasın sen?" Papaz Brooklyn'e sordu. "Yedi. Neredeyse."

Ve sonra, Liza BeDazzler aletini pamuklu elbisenin üzerinde çalıştırırken, Brooklyn ve Pastor sohbet etmeye başladılar. Bu Liza'nın o güne kadar duyduğu en gerçeküstü konuşmaydı.

Adam çok tatlıydı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Brooklyn'e hobilerini ve okumayı sevdiği kitapları sordu. Eğitimini sordu, evde eğitim gördüğünü söylediğinde başını sallayarak onayladı.

Sonra da kendi çocuklarından bahsetti. Bo ve Bernie. Onları nasıl özlediğini. Şimdi cennette nasıl melek olduklarını.

Brooklyn de küçük, kemikli eliyle onun boğumlu elini okşayarak onu teselli etti.

Coleen sessizce bir atkı örerken ve Liza BeDazzled hastane önlüğünü bitirirken ikisi bir saat boyunca konuştular. Onlara Eden'in nerede olduğunu sormak için bir yol bulmaya çalıştı ama o ya da Brooklyn ne zaman Pastor ve Coleen'in evinden bahsetse Coleen konuyu ustalıkla değiştirdi. Bu yüzden Liza göz kamaştırmaya devam etti, kırmızı taşları kalp şeklinde işledi ve daha küçük taşlar kullanarak altına Brooklyn'in adını ekledi.

Masada kalabildiği kadar kaldı, bunun Tom ve FBI için Pastor'u - konuşmasını, tavırlarını ve adamdan yayılan karizmayı- incelemek için bir fırsat olduğunun farkındaydı. Liza şimdi onun müritlerini nasıl cezbedtiğini anlayabiliyordu.

Gerçekten umursuyormuş gibi görünüyordu.

On iki yaşındaki kız çocuklarına evlilik adına tecavüz edilmesine ya da on üç yaşındaki erkek çocuklarına çıraklık adına tecavüz edilmesine izin vermediği sürece. Ya da kendisiyle aynı fikirde olmayan herkesin öldürülmesini onaylamıyorsa. Ya da kadınları köle haline getirmek. Ya da gülümsemelerine ve yalanlarına inananların miraslarını ve hayat birikimlerini çalmak.

Sonunda ayağa kalktı ve Brooklyn'in eşyalarını topladı. "Sanırım Bayan Brooklyn'in öğle yemeği yeme ve uyuma vakti geldi. Pastor'a hoşça kal deyin."

Brooklyn tartışmaya hazır görünüyordu ama başını salladı. "Yorgunum. Yarın görüşebilir miyiz?"

Pastor, "En az altı hafta buradayım," dedi.

"Ben de," dedi Brooklyn asık suratla. "Tabii önce ben ölmezsem," diye ekledi kesin bir ifadeyle.

Coleen usulca soludu ve onay için Liza'ya baktı.

"Tedavilerin işe yarıyor," dedi Liza. "Bu yüzden bu konuda at hokeyi diyeceğim, tamam mı?"

Brooklyn muzipçe sırttı. "At hokeyi saçmalık gibi bir şey mi?"

Liza başını salladı. "*Bu arada*, odana geri dönüyoruz."

"Bir fotoğraf çekilebilir miyiz?" Brooklyn açıkça gidişlerini geciktirmeye çalışarak sordu. "Annem ziyarete geldiğinde onlara göstermek istiyorum." YouTube'da BeDazzler videoları izlediği tabletini okşadı. "Lütfen?"

Coleen Pastor'a gergin bir bakış attı. Papaz gülümsedi. "Tabii ki. Sadece bizim için, değil mi?"

"Evet," dedi Brooklyn, gerçekten ciddiymiş. "Su aygırı şeyleri var."

Coleen'in kafası karışmış görünüyordu. "Su aygırı eşyaları mı?"

"HIPAA'yı kastediyor," diye açıkladı Liza. "Hastaların mahremiyetini koruyor."

"Oh." Coleen ince ince gülümsedi. "Elbette."

"Sen de resme gir, Liza!" Brooklyn ısrar etti.

Liza tableti selfie moduna alarak grubun arkasında konumlandı. "Peynir deyin!"

"Peynir!" Brooklyn bağırdı.

Liza fotoğrafı çekti, sonra tableti Brooklyn'in çantasına koydu. Bir kopyasını en kısa zamanda Ajan Raeburn'e gönderecekti. "Pekâlâ. Artık gerçekten gitme vakti geldi. Pastor'a hoşça kal de, Brooklyn."

Çocuk neşeyle Pastor ve Coleen'e el salladı. "Güle güle! Yarın görüşürüz!"

Cehennemde görüşürüz, diye düşündü Liza ama kendini gülümsemeye zorladı. "Yarın."

Brooklyn'i odasına geri itti ve Pastor'u bugünlük bu kadar göreceğini düşündü. Brooklyn'in öğle yemeğini aldı ve Brooklyn'in internete erişimi olduğu için tabletinin başına oturdu. Liza kullanımı kimin izlediğini bilmiyordu ve yakalanmak istemiyordu.

"Brooklyn, bu resmi annene göndermek ister misin?" "Evet, lütfen. E-posta adresi annemin altında."

Liza kişiyi buldu ve göndermeden önce kendini kör karbon kopyaladı, sonra da e-postayı gönderilenler klasöründen sildi. Tom'dan basit bir silme işleminin bir dosyayı kalıcı olarak silmediğini biliyordu, ama üstünkörü bir bakışta silinmiş olacaktı.

Hemşire Innes yarım saat sonra geldiğinde Brooklyn'i yemeğini yemesi için cesaretlendiriyordu.

"Bayan Barkley? Biraz konuşabilir miyiz? Özel olarak?"

Kahretsin. Ne yapmıştı ki? Öğrenilmiş miydi? Gönderdiği e-maili görmüşler miydi? "Tabii ki. Brooklyn, o yemekle oynamayı bırakıp gerçekten biraz yemeni istiyorum. Tekrar BeDazzle'a gideceksek enerjiye ihtiyacın var."

Liza koridorda Hemşire Innes'e katılırken Brooklyn gözlerini deviriyordu.

Innes Brooklyn'in kapısını kapattı. "Görevinizde küçük bir değişiklik oldu," dedi kadın. "Hâlâ Brooklyn'le çalışacaksın ama o uyuduğunda Bay Alcalde'nin odasına rapor vereceksin."

Liza'nın içinde kötü bir his vardı. "Elbette, ama Bay Alcalde kim?" Innes ona ihtiyatla baktı. "Az önce bir saatini konuşarak geçirdiğin adam."

"Ah, özür dilerim. Soyadını söylemedi sanırım, o yüzden kafam karıştı. Görevlerim ne olacak?"

"Ona kitap okumanızı ve onunla konuşmanızı istiyor. Sanırım senin sesini seviyor."

Liza kendi kendine gülümsedi. "Memnuniyetle."

"Bir saat içinde onunla solaryumda buluş. Bu size Brooklyn'i öğleden sonra için yerleştirecek zamanı verir. Bundan sonrasını Hemşire Williams halledebilir. Bay Alcalde saat dörde kadar sizinle."

"Peki, hanımefendi." Kadın uzaklaşırken Liza olduğu yerde durdu, sonra Tom'un dinlediğini umarak sessizce mırıldandı: "Eden hakkında konuşması için elimden geleni ."

YİRMİ DOKUZ

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30
MAYIS SALI, SAAT 11:30

(Bu o mu?" Tom, görüşme odasına açılan iki yönlü pencerede Croft'a katılarak sordu.

Croft başıyla onayladı. "Daniel Park. Biri Sacramento'da olmak üzere bir oteller zincirinin sahibi."

Daniel Park formdaydı ve yetmiş yaşından çok daha genç görünüyordu. Birkaç bin dolara mal olmuş olması gereken ısmarlama bir takım elbise giymişti. Sıkılmış görünüyordu ve telefonuna bakıyordu.

"Onu buraya nasıl getirdiniz?"

"Bir misafir, şehirdeki otelde çalışanlardan biri hakkında saldırı şikâyetinde bulundu. Bir süre önce olmuş ama soruşturulmamış. Konuyu görüşmek üzere bizimle buluşmasını istedik. Asıl şikayetin takip edildiğinden emin olacağım. Sen iyi misin? Arkadaşın da mı?"

"Ben iyiyim. Orada olmamasını ister miydim? Tabii ki isterdim. Ama kendi başının çaresine bakabilecek durumda, yoksa Molina ve Raeburn onu bu göreve getirmezdi."

"Sadece kontrol ediyorum. Bay Park'ın daha önceki sicili nedeniyle finansal işlemler yapmak için lisansı yok, ancak internette memnun müşterilerden birkaç tavsiye buldum, yüzden lisanssız çalışıyor gibi görünüyor. Terminal Island'da içeriden bilgi sızdırma ve vergi dolandırıcılığından beş yıl yatmış. Orada Pastor, Waylon ve Edward McPhearson ile birlikteydi."

"Cep telefonu kayıtlarını almak istiyorum."

"Ne bulmayı umuyorsun?" Croft sordu.

"Papazın karısı, eskiden Waylon'a bir kereye mahsus bir erişim kodu ve Bay Park'a hangi hisseleri alması gerektiğini söyleyen talimatlar verdiğini söyledi. Waylon erzak almak için şehre indiğinde bu çağrıyı yapardı. Kod sürekli değişiyordu ve Pastor'un geliştirdiği bir şifreden türetilmişti. O bir sayı adamı."

"Bunu bize dün akşamki bilgilendirme toplantısında söylediniz. Peki neden Park'ın cep telefonu kayıtları?"

"Çünkü Waylon'ın Park'la irtibata geçtiği zamanlarda, Marcia hala Eden'deyken cep telefonu yoktu. Eğer Park hala Pastor için iş yapıyorsa -"

"Bu büyük bir 'eğer,' diye araya girdi Croft.

"Katılıyorum," diye izin verdi Tom. "Ancak Pastor'un artık bir cep telefonu olduğunu biliyoruz, çünkü Amos onu Eden'den kaçmadan önce cep telefonu ile konuşurken görmüş. *Eğer* Park hâlâ Pastor'un emirlerini yerine getiriyorsa, Pastor'un kendi telefon görüşmelerini yapıyor olacağını düşünüyorum. Ne olursa olsun, *birisi* Pastor'un Sunnyside'daki bakım masraflarını karşılamak için Eden'in offshore hesaplarından iki transfer yapmış."

"Haklısınız. Eğer Park bu işin içindeyse, telefon görüşmesini Çarşamba günü geç saatlerde ya da Perşembe günü erken saatlerde almış olmalı. Ama bu arama izni için yeterli olmayacaktır."

"Umarım bize bir tane verecek kadar para vermesi için onu kışkırtabiliriz. Pastor'un şu anda nerede olduğunu biliyoruz. Park da öyle. Park'a Pastor'un gözaltında olduğunu ve Park'ın kendisine lisanssız finansal danışmanlık verdiğini iddia ettiğini söyleyebiliriz. Bu SEC ile ilgili bir konu."

"Özellikle de zaten hapis yattığı için. Ve eğer Pastor'un offshore faaliyetlerine dair kayıtları varsa, onu cemaatini dolandırmak ve uyuşturucu satışından yasadışı kazanç sağlamakla suçlayabiliriz. Mesele her zaman para, değil mi?"

"Bu atasözünün bir nedeni var," dedi Tom, "ama ben daha çok telefon görüşmelerinin izini sürmekle ilgileniyorum. Eğer Pastor onu yakın zamanda aradıysa, Eden'in şu anki yerini saptamanın bir yolu olabilir."

"Daha da iyisi. Tamam, hadi yapalım şu işi." Başladıklarını haber vermek için Raeburn'e mesaj attı. "Raeburn tanıklık edecek," diye açıkladı.

"Oraya girmeden önce, Kowalski ya da karısı ve çocukları hakkında herhangi bir gelişme var mı?"

Croft iç çekti. "Angelina'nın Jaguar'ını bulduk. San Francisco havaalanında valeye bırakılmıştı. Dün gece Paris'e giden bir uçağa binmiş; kendisi, Tony, iki yaşındaki çocuğu ve köpekleri. Lucky adında büyük bir Rottweiler. Paris polisi kiraladığı evin önüne bir araç koymuş."

"Ama Kowalski ona katılmadı mı?"

"Hayır. O hala rüzgarın içinde. Bir yanım onun iyi olduğuna seviniyor. Çoğum ise kocasının işlediği suçlardan maddi çıkar sağladığını ve cezalandırılması gerektiğini düşünüyor."

"Bu konuda biraz önyargılı olabilirim," diye itiraf etti Tom. "Babam bir katildi ama annem bilmiyordu. Sadece dışarı çıkmak istiyordu çünkü babam onu ve beni dövüyordu. İnsanlara tacizden bahsetmeye çalıştı ama kimse ona inanmadı. Belki DJ ve Pastor'a karşı bu davayı kapattıktan sonra Angelina'nın ne bildiğini öğrenebiliriz."

"Raeburn zaten kazıyı yapacak birini buldu ama haklısın. Şu anda Pastor ve DJ'e odaklanmamız gerekiyor."

Raeburn içeri girdi ve ışığı dışarıda tutmak için kapıyı hızla kapattı. "İkinizin bir planı var mı?"

"Var," dedi Croft.

"O zaman gidin."

Daniel Park onlar içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı. "Zamanı gelmişti," dedi sabırsızlıkla. "İstediğiniz zaman geldim. En azından zamanıma saygı duyabilirsiniz."

"Özür dileriz efendim," dedi Croft saygıyla. "Mağdurdan güncel bir ifade almak için çalışıyorum, bu yüzden saldırıyı tartışmaya hazır değiliz."

Park çok öfkeliydi. "Şaka yapıyor olmalısınız. Rozet numaralarınızı alacağım. Şimdi."

Tom, Park'ın öfkesi rahatsızlığa dönüşene kadar uzun saniyeler boyunca hiçbir şey söylemeden ona baktı. Sonra da ihtiyata.

"Bu neyle ilgili?" Park sordu.

"Benton Travis," dedi Tom.

Park kaskatı kesildi, gözlerinde korku titriyordu. "Onun kim olduğunu bilmiyorum."

"Uzun zaman oldu," diye izin verdi Tom. "Senin Terminal Adası günlerine kadar."

Park kaşlarını çatı. "Cezamı çektim."

Tom gülümsedi. "Ve hala Benton Travis'e hizmet ediyorsun."

"Bu çok saçma. Beni burada tutamazsın." Ayağa kalkmaya başladı.

Tom kibarca, "O farklı söylüyor," deyince Park'ın yüzü kızardı. "Bu bir yalan. Yapmaz."

"Nereden biliyorsun?" Croft merakla sordu. "Onu hatırlamıyorsun."

Park kendini sandalyesine bıraktı ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. Hiçbir şey söylemedi.

"Onunla bu sabah konuştuk," diye devam etti Tom. "Biliyorsun, Sunnyside Oaks'ta. Güzel bir yer. Orada çok iyi bakılıyor bu arada. İlgilenirseniz diye söylüyorum."

Park'ın rengi solmuştu. "Yalan söylüyorsun."

Tom, Park'ın böyle bir şey yapmayacağını bildiğinden, "Onu kendin ara ve sor," diye meydan okudu. Bunu yapmak, aranan bir adamla hâlâ iş ilişkisi içinde olduğunu kabul etmek anlamına gelirdi.

"Onu henüz tutuklamadınız mı?" Park talep etti.

Tom onun yüz ifadesine kıkırdadı. Adam Pastor'u tanırsa lanetleneceğini, tanımazsa lanetleneceğini anlamıştı, çünkü Pastor -sözde- ona sarkmıştı.

"Onu tutuklayacağız," diye söz verdi Tom. "Onu gözaltına almadan önce Sunnyside Oaks'taki nekahat dönemini tamamlamasına izin vermeyi kabul ettik, eğer bize isim verirse. Sizin de o isimlerden biriydi."

Park meydan okurcasına, "Avukat istiyorum," dedi.

Tom başını salladı. "Sorun değil." Şu anda ellerinde telefon kayıtları ve hatta belki banka kayıtları için arama emri çıkartmaya yetecek kadar bilgi vardı. "Yine de henüz suçlanmadın. Yani, kanun kaçağına yardım ve yataklık etmek kadar basit bir suçlama olabilir. Çünkü o Los Angeles'ta suçlandı."

"Bu otuz yıl önceydi," dedi Park. "Zaman aşımı süresi onlarca yıl önce doldu."

"Zimmete para geçirmedi zaman aşımı olmaz," dedi Tom. "Ama sen bunu biliyordun. Sen bir para adamısın. Avukatınla konuştuğunda, tüm banka işlemlerini de inceleyeceğimizi bilmesini sağla. Eğer Benton Travis'ten herhangi bir para yönetimi için ödeme kabul ettiysen, SEC'in kurallarını ihlal etmişsin demektir. Bir suçlu olduğunuzu düşünürsek."

Park kendini beğenmiş bir tavırla, "Bu konuda zaman aşımı var," dedi.

"On yıl." "Otuz yıldır devam ediyorsa değil," dedi Tom. Croft'a baktı.

"Croft'a baktı.

gitmekte özgür mü?"

"Tabii ki. Kaçsa bile telefon ve banka kayıtlarına ulaşabiliriz.

Ama kaçarsa başı daha da büyük belaya girer."

Park zorlukla yutkundu. "Ne teklif ediyorsun?"

"Hiçbir şey teklif edemeyiz," dedi Croft. "Bizler sadece mütevazı federal ajanlarız. Ama federal avukatlar sizinle sohbet ediyor olacaklar, eğer zamanınız varsa. Sıkı durun." Ayağa kalktı, çok sert görünüyordu. "Ajan Hunter?"

Park'ı görüşme odasında bıraktılar ve Raeburn'ü izleme odasında kıkırdarken buldular.

" 'Biz sadece mütevazı federal ajanlarız,' diye tekrarladı. "Röportaj yaparken seni izlemeyi gerçekten çok seviyorum Croft. Sanat gibi. Sen de iyi iş çıkardın Hunter. İyi iş çıkardın."

"Teşekkür ederim efendim," dedi Tom memnuniyetle. "Gidip arama emri evraklarını hazırlayayım."

Croft katlanır sandalyelerden birine yerleşti. "Sen bunu yaparken ben de Park'a göz kulak olurum."

Tom kapıya doğru giderken telefonuna bir uyarı geldi. Olduğu yerde durdu. "Cameron Cook az önce Hayley'den bir e-posta aldı."

Croft'un yanındaki sandalyeye oturdu ve Cameron'ın e-posta hesabını açtı. Tom, adım atmaya başlayan Raeburn'e "Hesabını görüntülemem için bana izin verdi," dedi.

"Biliyorum. Sadece şu lanet e-postayı oku."

" 'Cameron, umarım bu e-postayı alırsın. Yardımına ihtiyacımız var, lütfen. Hayley her an doğuma hazır ve çok korkuyor. Orada bir

Buradaki kadının adı Rebecca. Pastor, DJ ve şifacı hastaneye gittiği için sorumlu olan Joshua'nın ilk eşi. Pastor yaralandı ve hastaneye gitti ama Hayley'nin bir doktoru bile yok. Rebecca'ya Hayley'nin bebeği için söz verildi ve bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Evlilik dışı hamile kaldığı için bebeğini çalacaklar. Tabii Hayley hayatta kalırsa. Lassen yakınlarında bir mağaradayız, sanırım, çünkü bazı kayalar siyah ve volkanik görünümlü. Hava soğuk ve ıslak, insanlar hastalanıyor. Yiyeceğimiz bitmek üzere. Su kıt. Yerleşkenin uydu antenini ve güneş panellerini buldum. Bilgisayarı dışarıya kurdum. Yağmur yağarsa bilgisayar bozulur ve iletişim yeteneğimi kaybederim. Koordinatları gönderiyorum. Lütfen bize yardım edin.' İmza, 'Graham.' "

"Koordinatlar nerede?" Raeburn talep etti.

Tom iç çekti. "San Francisco Körfezi'nin ortası. Bu geçen sefer de oldu. Konumlarını gizleyen bir proxy programları var. Her yerde olabilirler." YAZ tuşuna bastı, yazarken konuşuyordu. " 'Graham, ben FBI'dan Özel Ajan Hunter. Cameron yardım için bana geldi. Sana en kısa zamanda bir e-posta daha gönderiyorum. Bağlantıya tıkla. Bilgisayarını kontrol etmeme izin verecek. IP adresiniz bir proxy programı tarafından gizleniyor, bu yüzden sizi bulamıyoruz'. "

Dizüstü bilgisayarını kullanarak aradığı Trojan'ı buldu. Henüz ikinci e-postayı gönder tuşuna basmıştı ki telefonu Cameron Cook'tan gelen bir aramayla çaldı.

"Yine e-posta göndermişler!" Cameron neredeyse bağırıyordu.

"Biliyorum. Hesabınızı izliyordum. Koordinatlar hala gizli."

"Şimdi ne yapacağız?"

"Graham'ın ona gönderdiğim bağlantıya tıklamasını bekleyeceğiz." Bir telefon daha geldi, bu kez Sunnyside'in dışındaki minibüste bulunan gözetleme teknisyeninden. Tom'un içgüdüleri Liza için duyduğu korkuyla şiddetle çarpıldı. "Bir telefon daha geliyor. Gitmem gerek, ama seni haberdar ederim."

"Teşekkür ederim," dedi Cameron hararetle.

Tom gözetleme teknisyeninin telefonunu aldı ve hoparlöre verdi. "Ajan Raeburn ve Croft ile görüşüyorsunuz. Neler oluyor?"

"Buna asla inanamayacaksınız," dedi teknisyen. "Liza küçük kızı el işi yapması için solaryuma götürdü ve kim oturup onlarla konuşmalı? Papaz. Kendisine Papaz bile diyor. Yayını için sizi bağlayabilirim."

Tom'un dizüstü bilgisayarında görüntü belirdiğinde Raeburn, "Yap şunu," diye tersledi. "Sen rahibe misin?" diye sordu küçük bir kız.

"Bu Liza'nın hastası," diye açıkladı Tom. "Brooklyn."

"Bir zamanlar bir rahibe tanıyordum," diye etti Brooklyn. "İnsanlar ona Rahibe de derdi." Pastor tekerlekli sandalyede çocukla orta yaşlı bir kadının arasında oturuyordu. "Onun gibi bir şey," dedi kadın.

"Kim o?" Raeburn talep etti.

"Şifacı," dedi Tom. "Graham şifacının Pastor'la birlikte hastaneye gittiğini söyledi. Adı Coleen. Amos Eden'e vardığında onun da orada olduğunu söyledi."

"Hadi ofisime gidelim," dedi Raeburn. "Bunu daha büyük bir ekranda görmek istiyorum."

|| EDEN, KALİFORNİYA
30 MAYIS SALI, SAAT 11:30

Hayley sıkılmış dişlerinin arasından, "Ben *iyiyim*," dedi.

"Hayır, *değilsin*." Rahibe Rebecca saatlerdir ortalıkta dolanıyordu. Tamar'ı Hayley'nin küçük odasından dışarı atmıştı ama Tamar gitmeyi reddetmiş, perdenin kenarında nöbet tutmaya başlamıştı.

Hayley soğuk taş zemindeki paletinden Rebecca'ya dik dik baktı. "Ben *iyiyim*." Bu doğru değildi. Sabahtan beri hafif kasılmalar yaşıyordu ve kaltağın bunu daha da kötüleştirmesine gerek kalmadan yeterince korkuyordu. "Beni geriyorsun ve bu bebeğim için iyi değil."

Rebecca'nın gözleri bu meydan okuma karşısında kısıldı. Elleri, yumruklarını kullanmak için can atıyormuş gibi seğirdi. Ama tabii ki yapmadı. Sadece zalimce gülümsedi. Hayley, Rebecca'nın bebek rahimden çıkar çıkmaz Jelibon'u yakalayacağından hiç şüphesi olmadığını biliyordu.

Tamar'ın acı dolu ifadesinden o da bunu anladı.

"Mümkün olduğunca hareketsiz kalmanı istiyorum," dedi Rebecca. "Rahibe Coleen dönene kadar doğuma girmeni istemiyorum. Sağlıklı bir bebek istiyorum, bu yüzden doğumu geciktirmek için elinden gelen her şeyi yapacaksın. Buna kıpırdamadan durmak da dahil."

Hayley o kaltağı *öldürmek* istedi. Sağlıklı bir bebek mi istiyordu? "Kıpırdamadan yatacağıma söz veririm gider misin? Çünkü şu anda senden gerçekten nefret ediyorum."

Rebecca'nın ağzının bir tarafı kalktı. "Merak etme. Enerjini uzun süre benden nefret etmek için harcamak zorunda kalmayacaksın."

Tamar'ın gözleri kapandı ve Hayley, Rebecca'nın sözlerini açık bir tehdit olarak algılamakla paranoyakça davranmadığını anladı. Hayley'nin kadına söylemek istediği o kadar çok şey vardı ki. Onu tehdit etmek istiyordu. Ama şu anda güç Rebecca'nın elindeydi.

Ve kadın bir konuda haklıydı. Doğumu mümkün olduğunca geciktirmek istiyordu çünkü Graham yardım çağırmaya çok yakındı. Hafif kasılmalardan ona bahsetmemişti. Onun konsantrasyonunu bozmak istememişti. Şifacının son bilgisayar ekipmanını bu sabah kurmuştu ve bu son geziyi polisler ve Cameron'a e-posta göndermeye çalışmak için saksıları boşaltmak için kullanıyordu.

Lütfen, Graham. Lütfen. Dikkatli ol. Başarılı ol.

Ortak alanda bir kargaşa yaşandığında yüreği ağzına geldi. Joshua'nın sesini duyabiliyordu. Ve Graham'ın. İkisinin de sesi mutlu gelmiyordu.

Perde yırtıldı. Joshua Graham'ın yakasına yapışmış onu sarsıyordu. Graham'ın yüzünde morluklar oluşuyordu ve Hayley Joshua'yı da öldürmek istiyordu.

Ama tek yapabildiği çaresizce izlemekte.

Rebecca ellerini sallayarak, "onu," diye bağırdı. "Kokuyor."

"Bilerek," diye homurdandı Joshua. "Orada, kayalıkların arasındaydı. Hâlâ ne yaptığından emin değilim. Bir bilgisayarı vardı. Bir şekilde yerleşkeye bir bilgisayar sokmuş."

Rebecca'nın şoku gerçektir. "Ne? Nasıl?"

"O benim değil," diye bağırdı Graham. "Sana *söyleyip* duruyorum. *Şifacının*. Bu *Pastor'un*." Graham'ın sesi duyulmaya başlamıştı bile.

perdenin arkasında toplanıyordu. Hayley, Graham'ın niyetinin bu olduğunu anladı çünkü Joshua onu tekrar sarsıyor ve sessiz olması için hırlıyordu.

Graham bunu kabul etmedi. İfadesinde, sesinde, vücudunu kaskatı tutuşunda, yumruklarını iki yanında sıkışında çaresizlik vardı. Fiziksel olarak ona denk olmadığını biliyordu.

Toplumdan birilerinin onun yanında duracak cesareti göstermesini umuyordu.

"Bu teknolojiyi sizden sakladılar!" Graham bağırmaya devam etti.

Joshua iri bir eliyle Graham'ın burnunu ve ağzını kapattı ve Hayley ayağa kalkmak için mücadele etti. Piç Graham'ı susturmaya çalışmıyordu. Onu boğmaya çalışıyordu.

"Çek ellerini onun üzerinden!" Hayley bağırdı. "Doğruyu söylüyor. Bilgisayarı en son şifacının ofisinde gördüm. *Durun!* Onu öldüreceksiniz!"

"*Kardeş Joshua.*" İshak'tı, annelerinin kocası. "Bu çocuğu öldüremezsiniz. Eğer hata yaptıysa, cezasına karar vermek Papaz'ın sorumluluğundadır."

Cümle mi? Hayley'nin kalbine saplanan umut öldü. Isaac onlara yardım etmeyecekti. Neden etsin ki? Annelerinin ona onlar hakkında her türlü yalanı söylediğinden emindi.

Joshua uğursuz bir ses tonuyla, "Papaz sorumluluğu bana bıraktı," dedi.

"Yargılamak için değil." Isaac, Joshua'ya yaklaştı ve elini Graham'ın yüzünden zorla çekti. Sonra da ona baktı.

Meydan okurken, Hayley fark etti. Isaac doğru şeyi yapmıyordu. Kontrol için yarışlıyordu.

Yine de bu bir müdahaleydi ve çok da erken değildi çünkü Graham hırıltılı soluyor ve öksürüyordu. O izlerken Joshua onu öldürebilirdi. Bu cehenneme sürüklendiklerinden beri sürekli kaynamakta olan öfke patladı.

"Papazınızın bir *bilgisayarı* olması hiçbirinizin umurunda değil mi?" Hayley bağırdı. "Sevdiklerinizin ölmesine izin verirken hastaneye gitmesini umursamıyormuş gibi mi davranıyorsunuz?"

Toplanan kalabalık, mırıltılar yeniden başlamadan önce birkaç uzun vuruş için sessizliğe büründü. Ama bu sefer hemfikir görünüyorlardı. En azından bu son ifade ile.

Bir kadın, kocası onu susturmaya çalışsa da yüksek sesle "Bebeğim öldü" dedi.

"Karım öldü," dedi bir adam. "Otuz beş yaşındaydı. Papaz onu hastaneye götürmeme izin verseydi yaşayabilirdi ama ne kadar yalvarsam da reddetti."

Joshua kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak gür sesiyle, "Bunu tartışabiliriz," dedi. "Şimdilik, bu çocuk topluluğumuza kaçak mal getirdi."

Graham kendini iterek tam boyunda durmaya çalıştı. "Dostum," dedi, öksürmekten sesi kısılmıştı, "telefonum bile yok. Bir deste iskambil kâğıdı kadardı ve sen ona el koydun. Tanrı aşkına, bilgisayarını nereye saklayabilirim ki?" Joshua'nın elinin tersi ağzına değince sendeledi. Graham'ın dudağından kan damladı.

Yeşu zor nefes alıyordu. "Rabbimiz Tanrı'nın adını boş yere ağzına almayacaksın."

"Siktir git," diye homurdandı Hayley ve ayağa kalkmak için mücadele etti.

Rebecca onu kolaylıkla geri itti. "Sen bir fahişesin," diye tısladı Hayley'nin kulağına. "Eğer çeneni kapatmazsan, bu bebeği vücudundan keser ve kardeşine izletirim."

"Hanımefendi, ellerinizi üzerimden çekseniz iyi olur." Hayley artık sakindi. "Yoksa ne olur?" Rebecca mırıldandı.

Hayley dişlerini güçsüzce sıktı. Çünkü Rebecca haklıydı. Burada hiçbir gücü yoktu.

Graham ağzındaki kanı sildi. "Tekrar ediyorum. Bir bilgisayarını nereye saklamış olabilirim? *Ve* bir dizi güneş panelini? *Ve* bir uydu anteni? Aklınızı kaçırmışsınız siz!"

Joshua'nın yumruğu Graham'ın çenesine çarptığında çıtırdayan bir ses çıkardı. "Sessiz ol!" diye kükredi. "Şifacımız bu şeylere siz gelmeden önce sahipse, nasıl oldu da kimse onları görmedi?"

Graham yere düştü ve Hayley ona doğru sürünmeye çalıştı, ancak Rebecca onu geri çekti.

Gürültüyü tek bir ses böldü. "Buldum."

Yine sessizlik hüküm sürüyordu; tek ses Graham'ın kısık iniltileri ve Joshua'nın nefes nefese kalışydı. En yaşlı üyelerden biri Joshua'nın yanında durmak için iterek ilerledi. Graham'ın kokusundan tiksinererek burnunu kırıştırdı ama omuzlarını dikleştirerek Joshua'ya dik dik baktı.

Joshua iri bir adamdı ve bu yaşlı kadın ise ufak tefekti. Adı Rahibe Judith'ti ve yorgancıları o yönetiyordu. Hayley burada geçirdiği haftalar boyunca onunla hiç konuşmamıştı. Joshua dikkatini yaşlı kadına çevirdi ve onu korkutmamış gibi görünen ölümcül bir bakış fırlattı.

Hayley göz ucuyla Tamar'ın kalabalığı yararak Graham'a ulaştığını ve ona yardım etmek için dizlerinin üzerine çöktüğünü gördü. Tamar, Hayley'ye güven verici bir baş selamı verdi. Graham iyiydi.

Hayley dikkatini çenesini kaldırmış olan yaşlı kadına verdi. "Bana da vuracak mısın Joshua?" diye sordu. "Öz annene mi?" *Oh. Vay canına.*

"Geri çekil kadın," dedi Joshua sessizce. "Seni aldırmağ istemiyorum."

"Ve sen yapardın, değil mi?" Kadın diğer Edenlilere döndü. "Bilgisayarı iki hamle önce Rahibe Coleen'in ofisinde gördüm. Ne olduğundan emin değildim. Ya da ne olduğunu biliyordum ama kendime itiraf etmek istemedim."

Joshua ona tokat atmış gibi görünüyordu. "Bana söylemedin."

"Sürünün iyi bir üyesi olmaya çalışıyordum. Ama bu-" Graham'ı işaret etti. "Onu öldürebilirdin, Joshua. Onun cezası Papaz'ın işi. Onu dışarı atar ve kurtların onunla ilgilenmesine izin verirdi. O burada olmadığı için kontrolü ele geçirmeye çalışıyorsun ve babanla ben seni bunu yapman için yetiştirmedik."

Hayley buna inanamayarak başını salladı. Kadın Graham haklı olduğu için değil, oğlu Pastor'un otoritesini gasp ettiği için üzgündü.

"Bu çocuk Cennet'e bir bilgisayar getirmedir," diye devam etti yaşlı kadın. "Şimdi, Pastor'u sorgulamayacağım. Bu makineye ihtiyacımız olduğuna inanıyor olmalı."

"Peki o zaman," dedi Graham, hâlâ yerdeydi, kelimeleri bulanıklaşmıştı ama tiksintisi hâlâ açıktı. "Geri döndüğünde gerçekten çok kızacak. Bay Genius güneş panellerini kırdı. Güç kaynağı olmadan hiçbir şey çalışmaz."

Olamaz. Oh Tanrım. İşte bu kadar. Boku yemişlerdi. Bir parmağını kaldıran Graham'a baktı, sonra omuz silkti.

Bir e-posta mı? Diye mırıldandı.

Cameron, diye karşılık verdi.

Mırıltılar yeniden başlamıştı ve tüm grup Joshua'dan uzaklaşarak dev bir adım geri çekilmiş gibiydi.

Joshua huysuz bir çocuk gibi, "Güneş ... *şeylerinin* ona ait olduğunu bilmiyordum," dedi.

"Eminim bunu anlayacaktır," dedi annesi. "Ama onun yetkisini gasp edersen anlamaz. Çocuğu şimdilik kutuya koy Joshua. Onu gözünün önünden uzaklaştır ve zihnini sakinleştir. Sonra, Papaz döndüğünde çocuğun kaderini o seçebilir."

Grup neredeyse hep bir ağızdan, "Dışarı atın," dedi.

Hayley ürperdi, çünkü bu çok ürkütücüydü. Ve sonra ilk gerçek kasılma onu kavradığında nefesi kesildi, gücüyle nefesini çaldı. *Kahretsin.*

"Şimdi ne yaptığina bir bak," diye tükürdü Rebecca. "Doğuma girdi. Gidin. Herkes gitsin!"

SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30
MAYIS SALI, 13:30

Buradan çıkmam gerek. DJ saatlerdir Coleen'in yatak odasında volta atıyor, giderek artan bir korkuyla haberleri izliyordu. Federaller artık her kanalda onun fotoğrafını yayınlıyordu ve kısa bir süreliğine Twitter'da trend olmuştu. Artık kel olduğunu bile biliyorlardı.

En azından onun burada olduğunu bilmiyorlardı. Burası hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Yani güvendeydi. *Şimdilik.*

Ama Gideon ve Mercy kazanmıştı. *Şimdilik.*

Geri çekilirdi. *Şimdilik.* Ama Pastor'u ya da en azından Pastor'un parasını almadan buradan ayrılmayacaktı. Güneşli adasını bulacak ve Gideon ile Mercy'nin icabına bakması için başka birine para ödeyecekti. Kafalarına kendi eliyle bir kurşun sıkamak kadar tatmin edici olmayacaktı ama iş bitecekti.

Yanında getirdiği çantaları birleştirdi, sahte plakaları ve manyetik işaretleri silah çantasına ekledi. Dizüstü bilgisayar sığmadı ama önemli değildi. Bu ilk kez bir dizüstü bilgisayardan kurtulmak zorunda kalışı değildi. Sırf bu yüzden çıkarılabilir sabit diski olan bir model almıştı. Sürücüyü çıkardı ve spor çantasının içine attı.

Kapı açıldığında dönmüştü ve Coleen odaya girdi. Kapıyı arkasından kapattı ve kapıya yaslandı. Ve hiçbir şey söylemedi, sadece onu izledi.

DJ'ine yeni bir korku düştü. "Nerede o?"

"Uyuduktan sonra solaryuma geri döndü."

"Oradayken ne yaptı?"

"Daha önce küçük bir kızla tanıştı ve sohbet ettiler. Güneşi yüzünde hissetmek istedi, ben de onu geri götürdüm ve hemşiresinin yanına bıraktım. Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında konuştular? Ve şimdi yanında kim var?"

"Her türlü şey hakkında sohbet ettiler. Çocukları, bilirsiniz, gerçek çocukları. Bo ve Bernie."

"Bu beni sandığınız kadar incitmiyor," dedi DJ. "Asla onun çocuğu olmak istemedim."

"Çocuğa adının Ben olduğunu söylemiş."

DJ bakakaldı. "O ne? *Bunadı* mı?"

"Hemşire bunun muhtemelen anestezinin bir yan etkisi olduğunu söyledi. Bazen insanların kafası karışıyormuş. bilgisayardan baktım-" Tesisin süt için sağladığı bilgisayarı işaret etti. "Ve bu doğru. Ama başka şeylere de baktım."

"Ne gibi?"

"Haberler gibi. Otuz yılda pek çok şey oldu, biliyor musun? Bana verdiğin bilgisayardan tıp haberlerini takip ettim, ama görünüşe göre internetin çoğu kullanılamıyordu. Bunun nedenini merak ediyorum."

Çünkü DJ onların erişimini engellemiştir. "Söyleyecek bir şeyin yoksa konuşmayı kes."

Coleen başını eğdi. "Mercy Callahan."

Hay sikeyim. "Bu ismi bilmiyorum."

Coleen gülümsedi. "O zamanlar Mercy Burton adını kullanıyordu. Tıpkı annesine benziyor. Bu çok esrarengiz. Oh, ve o yaşıyor. Bunu sen de biliyorsun çünkü onu öldürmeye çalışıyordun."

"Onu on üç yıl önce öldürdüm. Bunu sana söylemiştim."

"Ya yanıldınız ya da yalan söylediniz. Her iki durumda da, şu anda onu öldürmeye çalışıyorsun. Ve bunu pek de iyi yapamıyorsun."

Bir adım daha yaklaştı, kız ürkmeyince sinirlendi. "Peki bunu nereden biliyorsun?"

"Çünkü bu sabah Pastor'u solaryuma götürmeden önce bir haber gördüm. Kocasının cesedi dün FBI tarafından bir dondurucuda bulunan bir bayanla yapılan röportajdı. Sizin baş şüpheli olduğunuzu söylüyorlar. Ama bunu siz de biliyordunuz."

DJ bir adım daha yaklaştı. "Bunun Mercy Callahan'la hiçbir ilgisi yok."

"Adamın dul eşi böyle söylemiyor. Sokağın aşağısındaki ailenin sorumlu olduğunu söyledi. Mercy Callahan ve Gideon Reynolds'ı yanlarına almışlar. Fotoğrafları ekranda belirdi ve şaşkınlığımı hayal edin. Gideon'un da öldüğünü sanıyordum."

Ben de öyle. Sağ ol baba.

"Görünüşe göre baban da yalan söylemiş," dedi Coleen. "Gideon'un annesinin erkeklerden ne üstünlüğü vardı merak ediyorum. Yani, güzeldi ama o kadar da güzel değildi. Ama Amos, Ephraim ve Waylon'u parmağında oynatıyordu. Ve sen de onu gerçekten öldürene kadar."

"Beni parmağında *oynatmıyordu*," diye tükürdü DJ. "Kamyonetime binmesine izin verdiğimde onu öldürmek istedim."

"O zaman hem Mercy'nin hem de annesinin ölmesi mi gerekiyordu?"

En azından Coleen gerçeği görmüştü. "Evet. Kaçtıklarını düşünmelerini istedim."

"Yani onları medeniyete götürdünüz, özgürlüklerine kavuştuklarını düşünmelerine izin verdiniz ve sonra da öldürdünüz. Ya da öldürmeye çalıştınız."

"Mercy'nin öldüğünü sanıyordum. Geçen aya kadar ölmediğini bilmiyordum. Gideon da öyle."

"Anlıyorum."

Sıkıca gülümsedi. "Güzel. Bu sohbeti yaptığımıza sevindim." "Şey, belki."

Coleen bir şekilde onunla oynuyordu. "Pastor'a söyleyecek misin?" diye sordu.

Başını iki yana salladı. "Ona söyleyecek olsaydım, çoktan söylerdim."

Yalan söylüyordu. Bunu gözlerinden anlayabiliyordu. Beklediğinden daha hızlı hareket ederek onu kapıya sıkıştırdı ve ön kolunu boğazına bastırdı.

"Ne yapıyorsun, Rahibe Coleen?" diye sordu alçak bir tıslamayla.

"Hiçbir şey," diye homurdandı Coleen. "Sadece boşlukları dolduruyorum. Beni incitiyorsun DJ."

Boştaki eliyle üstünü aradı ve gömleğinin arkasına gizlenmiş tableti bulunca kıkırdadı. Sunnyside'in tabletiydi ve nasıl ses kaydı yapacağını bulmuştu. Bitirme düğmesine bastı ve tableti düşürerek botuyla ezdi.

Gözleri irileşti, nefes almak için mücadele ederken adamın kolunu pençeledi.

"Papaz için çalabilmek için bana itiraf ettiriyordun." Korkusundan güç alarak ona gülümsedi. "Benden daha zeki olduğunu mu sanıyordun? Sen sadece bir kadınsın."

Boğazındaki zinciri yakaladı ve sertçe büktü, onu yatağa sürüklerken hava akışını kesti. Onu yere itti ve bir yastık kaptı. Yakınına eğilerek fısıldadı, "Waylon böyle öldü. Bil diye söylüyorum."

Yastığı yüzüne bastırdı ve tüm ağırlığını ona verdi. Kız çırpındı. Ve sonra sessizleşti. Birkaç dakika daha kaldı. Sadece

Emin olmak için.

Sonra emin olmak için nabzına baktı. Ölmüştü. Ayakkabılarını çıkarıp bir kenara koydu, sonra da uyuyormuş gibi yatağına yatırdı.

Pastor'u buradan çıkarıp Cennet'e geri götürmesi gerekiyordu. Ya da en azından Eden'a giden yolun bir kısmına. Şifreleri öğrenmesi için ne kadar gerekiyorsa. Otoparktan çıkmak için bir araba çalmak zorunda kalacaktı. Sonra da kenara koyduğu Explorer'a geri dönecekti. Bu onu dağlara geri götürecekti.

Ameliyat maskesini takarak çantasıyla birlikte odadan çıktı. Çalışan girişine giderken Hemşire Innes ile karşılaştı.

"Gittiğine sevindim. Sana dışarı kadar eşlik edilmesini istemedim."

Kaltak. "Annem her şeyi halleder. Bir Uber çağıracağım," diye yalan söyledi, "ama çıkarken durup yaşlı adama veda etmek istiyorum."

"Seninle yürüyeceğim."

Dişlerini sıktı. "Gerçekten buradan gitmemi , değil mi?"

Gülümsemesi incedi. "Kendiniz için büyük bir karmaşa yarattınız Bay Belmont. Siz bir güvenlik riskisiniz. Yetkililer sizi burada bulursa, bu tesisi çok kötü bir duruma sokarsınız." *Üzerinde SOLARIUM* yazan bir kapının önünde durdular. "Babanız içeride. Orada, hemşire asistanıyla sohbet ediyor."

DJ pencereden baktı. "Bu ona atanan asistan değil." Yanında oturan hemşire de aynıydı ama asistan değildi.

"Pediatri bölümünde çalışıyor. Bu sabah hastasını solaryuma getirdiğinde onunla tanıştı ve kendisine atanmasını talep etti. İhtiyaçlarını karşılamak için elimizden geleni yapıyoruz."

Hemşire asistanında onu rahatsız eden bir şey vardı. Tanıdık geliyordu. Sonra kadın başını çevirdi ve adam onun ışıltılı yapay elmaslarla süslü sıcak pembe kedi gözü gözlüklerini gördü.

Bu gözlükleri daha önce de görmüştü; o çatıdaki tüfeğinin dürbününde. Göz doktorunun muayenehanesinde Mercy'nin yanındaydı. Onun atışını engellemişti.

Her şeyi etmişti. Ve sonra asıl gerçek ortaya çıktı. FBI ile birlikteydi.

Lanet olsun. Hemşire Gaynor'ı, yerleştirdiği küçük böcekleri hatırladı. Kowalski tarafından mı işe alınmıştı yoksa o da FBI'dan mıydı?

Her iki da, Federaller onun burada olduğunu biliyordu. Muhtemelen onu dışarıda bekliyorlardı. Neden oraya baskın yapmadılar? Neyi bekliyorlardı?

Beni bekliyorlar. Beni bekliyorlar. Bir gece önce ambulansla gizlice gelmişti, o yüzden bilmiyorlardı. Ama şimdi biliyorlardı, çünkü bu kadın da Hemşire Gaynor gibi bağlanmıştı.

Buradan gitmesi gerekiyordu. Ama şüphelenmeyecekleri bir şekilde.

Dün gece kullandıkları ambulans mükemmel olacaktı. Kimse gitmesini engelleyemezdi ve dışarıda bekleyen herhangi bir federal de onun yasal olduğunu varsayardı.

Tüm bu düşünme süreci yaklaşık on saniye sürdü ve Innes'e dönüp baktığında, Innes alaycı bir şekilde eğlenmiş görünüyordu.

"Bayan Barkley çok güzel," dedi. "Sanırım baban çok etkilendi."

"Ne zamandır burada?" diye sordu, ses tonunu rahat tutarak.

Başaramadı, çünkü hemşirenin gözleri kısıldı. "Bugün onun ilk günü. Neden?"

Çünkü sen lanet olası bir aptalsın ve sana güvenmiyorum. "Tanıştır beni," dedi yumuşak bir sesle. "Belki ben de büyülenmek isterim."

Hâlâ temkinli olan Innes kapıyı açtı ve DJ onu aydınlık odaya kadar takip etti. Hava sıcaktı, tüm camlar doksan sekiz derecelik bir günü daha da yoğunlaştırıyordu.

"Bay Alcalde, sözünüzü kestiğim için özür dilerim," dedi Innes zoraki bir neşeyle. "Bugün uzun bir gezinti yaptınız. Odanıza dönme vaktiniz geldi. Ama siz dönmeden önce oğlunuz geldi. Bir seyahate çıkacağını ve veda etmek istediğini söyledi." DJ'e sert bir bakış attı. "Hoşça kalın, Bay Belmont."

Pastor tekerlekli sandalyesinde kaskatı kesildi. "Neden buradasınız?" diye sordu, öfkesi güçlkle gizleniyordu.

Hemşire asistanına gelince, bir an dondu kaldı ve sonra gözleri öylesine şiddetli bir öfkeyle parladı ki, erkek olsaydı korkabilirdi. Onu yakında kesinlikle öldürecekti. Ama önce Innes. Şimdi hemşireye döndü ve "Ben gidiyorum ama önce sizinle biraz konuşabilir miyim? Özel olarak?"

Bayan Barkley hareketsiz kaldı, ürkütücü bir şekilde. Önceki gibi donup kalmamıştı ama sanki hazırlanıyor gibiydi. Ne için, emin değildi. Belki saldırmak için. Belki de kaçmak için.

Hemşire Innes gerginliği fark etti ve yavaşça başını salladı. "Lütfen burada kalın Bayan Barkley."

Fed gözünü kırpmadı. O da cevap vermedi.

Hemşire Innes onu geldikleri kapıya, koridora ve sonra da malzeme dolabına götürdü. "Bayan Barkley'nin nesi var?"

Ona cevap vermedi, sadece çantasını yere bıraktı, susturuculu silahını çekti ve onu başından vurdu. Kadın yere düştüğünde, ikinci kez ateş etti.

Spor çantasını kaptığı gibi dolaptan çıktı ve Bayan Barkley'i koridorun yarısında gördü. Ona yetişti ve silahının namlusunu sırtına dayadı. "Kaçarsan seni öldürürüm," diye mırıldandı. "Sonra o solaryuma girer ve her bir hastayı öldürürüm. Hepsi suçlu değil. Birkaçı çocuk. Onların da ölmesi senin için sorun olur mu?"

Kaskatı kesilmişti. "Ne istiyorsun?"

Üstünü aradı ama kablo bulamadı. Bu hiç mantıklı değildi. Onu bir şekilde bağlamış olmalılar. Silahı sıkıca sırtında tutarak ön tarafını kontrol etti. Kadın ona nefret dolu bir bakış fırlattı ve vücudunu garip bir şekilde sertçe ona doğru çevirdi.

Kolyesi ışığa takıldı ve adam aniden kamerayı sakladığı yerin orası olduğunu fark ederek kolyeyi kadının boğazından çekip aldı. Kadın kaskatı kesildi ama başka ses çıkarmadı. Kadının gözlükleri ona Mercy'ye attığı berbat şutu hatırlattığı için onları da kaptı ve ikiye böldü.

DJ kolyeyi ve gözlüğü çöp kutusuna attıktan sonra onun sorusunu yanıtladı. "Benimle solaryuma gelmeni ve Pastor'un tekerlekli sandalyesini itmeni istiyorum."

"Peki sonra?"

"Saniyeler geçiyor, Bayan Barkley. Yoksa *Ajan* Barkley mi demeliydim? Dediğimi yapın yoksa o odadaki herkesi öldürür, sonra da küçük çocuklar da dahil olmak üzere tüm binayı havaya uçururum."

Çenesi gerildi ama başını salladı ve solaryuma geri döndü.

Odaya girer girmez Pastor'un ters ters baktığını gördü. "Bunun anlamı ne? Burada ne işiniz var?"

DJ silahını daha sert bir şekilde Bayan Barkley'nin sırtına dayadı ve hareketi spor çantasıyla gizledi. "Kımılma," diye mırıldandı. "Ve rahat ol. Biri fark ederse buradaki herkes ölür."

İtaat etti, tekerlekli sandalyenin kollarını o kadar sıkı kavradı ki, Pastor'u koridora doğru iterken parmak eklemleri beyazladı.

"DJ!" Papaz tersledi. "Bunun anlamı nedir?"

"Bir gezintiye çıkıyoruz, Papaz," dedi DJ. "Federaller burayı kuşatmış."

Papazın nefesi kesildi. "*Acele edin.*"

DJ, Bayan Barkley'nin soğukkanlı bir müşteri olduğunu düşündü. Paniklememişti.

Ağlamıyordu. Aslında gerçek bir hemşire gibi davranıyordu.

"Tesisten ayrılmaması gerekiyor," dedi. "Tıbbi olarak hazır değil."

"Bizimle gelebilir ve bana göz kulak olabilirsiniz," dedi Pastor. "Her şey girecek." DJ kadını daha hızlı yürümesi için itti ve kadın yine itaat etti. Papaz gerçekten bunamaya başlamıştı. Hemşiresinin de bu adamlardan biri olduğunu bir türlü anlayamamıştı.

şu federaller.

DJ Barkley'nin rozetini aldı ve onları dışarı çıkardı. *Mükemmeldi.* Ambulans arka kapının yanında, onu otoparkın geri kalanından koruyan bir tentenin altına park edilmişti. DJ yolcu kapısını açtı ve sürücü koltuğunda birini görünce şaşırdı.

"Bu da ne-" adamın kafasına bir kurşun yiyip yere yığılmadan önce söyleyebildiği tek şey buydu.

DJ, Bayan Barkley'e "Arkayı aç," dedi. "Sonra da sedyeyi getirin."

Tekrar itaat etti, kasları gerginlik altında esnedi. Silahı üzerinde tutan DJ, Pastor'un sedyeye binmesine yardım etti. "İçeri girin."

Hemşire yardımcısı sedyeyi ambulansın arkasına itti.

"Sıkı dur, Papaz. Bizi buradan çıkaracağım." DJ çantasını Pastor'un yanına koydu, çantanın içine uzandı ve bir fermuarlı kravat çıkardı. Bunu kadının bileklerini önünde birleştirmek için kullandı, sonra onu yolcu koltuğuna doğru itti. "Bin arabaya. Sen benim sigortamsın."

Çenesini kaldırdı. "Hayır. Gitmeyeceğim."

Telefonunu kaldırdı. "Dün radyo istasyonundaki patlamayı hatırlıyor musun? O sadece birkaç küçük çubuktu. Büyük çubuklardan dördüyle oraya bir bomba yerleştirdim." Bu bir yalandı ama o bunu bilmiyordu. "Teneke kutuyu çivi ve kırık camla doldurdum. Duvar da bir delik açacak ve kırk metre çapındaki herkesi öldürecek. Ve eğer paramparça olmazlarsa, insan iğnesi olacaklar. Bunu mu istiyorsun? Patlatmak için tek yapmam gereken bir telefon görüşmesi yapmak."

Sertçe yutkundu ve ambulansa tırmandı.

Sürücüyü dışarı çekti, cesedini yere atmadan önce adamın rozetini aldı. Direksiyona geçti ve anahtarların kontakta olduğunu görünce rahatladı. Aracı çalıştırdı ve çalışan ve aile girişinin karşı tarafında bulunan ambulans girişine doğru yöneldi.

Yüzünü güvenlik kamerasından uzak tutarak, bir motor sesi duyduğunda sürücü kartını kart okuyucudan geçirmek için camını indirmişti. Yan aynası, camları aşırı derecede karartılmış bir cipin yaklaştığını gösteriyordu.

Açık olan sürücü camı dışında, bir silah görünüyordu. "Durun! Polis!"

"Lanet ," diye homurdandı DJ. Kapı yavaşça ama başaramayacaktı.

Ve sonra SUV'a koyu renkli bir sedan çarptı. Sedan, SUV'a arka çamurluktan çarparak onu çitlere doğru itti. Güvenlik şefi Saltrick dışarı çıktı, silahını çekti ve SUV sürücüsüne doğrulttu.

Kahretsin. Saltrick, DJ'in ambulansı çaldığını bilmiyordu, onun yerine polisi durdurmaya niyetliydi. *İşler benim istediğim gibi gidiyor.*

DJ'in önündeki kapı açıldı ve dışarı çıktı. *Evet.*

Barkley sinirli bir şekilde yan aynasına bakıyordu.

DJ gülümsedi. "Senin günün değil, ha?" Kız cevap vermedi ve bu da *ona*. "Bundan asla kurtulamayacağımı söylemeyecek misin?" Başını çevirip ona küçümseyerek baktı.

Endişelenme. İlk fırsatta kızın yüzündeki o ifadeyi silip atacaktı.

Kaçmışlardı. Şimdilik.

OTUZ

|| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30
MAYIS SALI, 13:40

(Tom, Liza ve Pastor'un konuşmalarını izlerken, *Alacakaranlık Kuşağı*'nın bir bölümü gibiydi, diye düşündü.

Adam Liza'nın sabırlı Brooklyn'ine nazik bir büyükbaba gibi davranmıştı. Ve daha sonra, Liza onunla sosyalleşmek için geri çağırıldığında da nazik ve düşünceli davranmıştı. Liza'ya Afganistan'da geçirdiği zaman hakkında sorular sormuş, o da dürüstçe yanıtlamıştı.

Onu tanımayan biri, hoş bir sohbet ettiğine inanabilirdi. "Olağanüstü," diye mırıldandı Raeburn. "O tam bir bukalemun. İşkence yapabilir, öldürme emri verebilir, tecavüze izin verebilir, ve sonra Liza ile gibi konuşabilir.

Bay Rogers."

Croft, "İnsanların onu nasıl takip ettiğini anlayabiliyorum," diye onayladı. "Sadece ona güvenirlerdi."

Bu doğrudu. Yine de Tom bir canavarla, herkesin sevdiği ve hayranlık duyduğu katil, kirli bir polisle büyümüşü. "En iyi sosyopatlar empati kuruyormuş gibi yapabilirler. Biyolojik babam partinin gözdesiydi, diğer tüm polislerin örnek aldığı bir polisti. Hatta polislerden biri çocuğuna onun adını vermişti. Bu garipti, özellikle de hapishanede öldürüldükten sonra."

Croft iç çekti. "Ve tüm bu süre boyunca eve gelip seni ve anneni taciz ediyordu."

"Evet. Sanırım Pastor gibi insanlar hakkında biraz alaycıyım."

Raeburn, "Biraz alaycılık kötü bir şey değildir," dedi. "İnsanı zinde tutar."

Tom buna bir noktaya kadar katıldı. "Ama çok fazlası insanı acılaştırabilir." Telefonu çaldı ve Cameron Cook'un hesabında bir hareketlilik olduğuna dair bir bildirim olmasını umarak telefonu eline aldı - belki Graham ona Tom'un bilgisayarını kontrol etmesini sağlayacak bağlantıya tıkladığını söylüyordu - çünkü Eden'dan hiçbir haber almamışlardı. Ama Cameron Cook'un hesabından değildi.

"Faturalama ofisinden biri sonunda benim Trojan'ıma tıkladı," dedi ve rahatladı. Güvenlik ağını . En iyi ihtimalle dışarıdan bir müteahhit çağırırlar ve Büro içeriye başka birini sokabilirdi. En kötü ihtimalle, güvenlik ekibi ağlarını tamir etmekle o kadar meşgul olacaktı ki Liza'nın varlığını fark edemeyeceklerdi.

Dizüstü bilgisayarını açmış ve yazmaya başlamıştı ki Croft'tan gelen boğuk bir ses başını kaldırıp monitöre bakmasına neden oldu.

Tom'un kanı . "Hayır, , hayır," diye fısıldadı.

DJ Belmont Hemşire Innes ile birlikte solaryuma girmişti. İkili bir süre sonra ayrıldı, ama Tom Belmont'un yüzündeki ifadeyi görmüştü. Biliyordu. *Aman Tanrım*. Biliyordu.

Raeburn çoktan gözetleme aracıyla telefonda konuşmaya başlamıştı. "Çekilin," emretti.

Aralarında gözetleme aracının yakınına yerleştirilmiş bir SWAT ekibinin de bulunduğu federal ajanlar, çıkışları kesmek için acele etti.

"Kaç, Liza," diye nefes aldı. "Kaç."

Liza da öyle yaptı ve Pastor'u oturduğu yerde bırakıp çıkışa yöneldi.

Tom, çalışan otoparkında nöbet tutan Rafe'e bir mesaj gönderdi. ***Belmont tesiste. Liza çalışan çıkışına yöneldi.***

Rafe'in cevabı hazırды.

Ve sonra Liza yürümeyi bıraktı.

Tom'un kalbi bir adamın mırıltısıyla durdu. "Kaçarsan seni öldürürüm. Sonra da o solaryuma girip her hastayı öldürürüm. Hepsi suçlu değil. Birkaçı çocuk. Onların da ölmesi senin için sorun olur mu?"

"Ne istiyorsun?" Liza kolyesi ve gözlükleri DJ'in yüzünü görecektir şekilde vücudunu çevirerek sordu. Kel ve sinekkaydı tıraşlıydı ve çenesinin altından cerrahi bir maske sarkıyordu.

Bir an sonra kolye Liza'nın boğazından çekildi, ardından gözlükleri. Ve sonra görebildikleri tek şey bir çöp kutusunun içi oldu.

Tom monitöre bakarak ne yapabileceğini düşünmeye çalıştı. Kablosuz kameraların hiçbirini onu algılamıyordu ve çaresizce izlemekten başka bir şey yapamıyordu.

Raeburn, "Yakında onu aramaya başlarlar," dedi. "O iyi olacak." Croft

Tom'un omzunu sıktı. "Nefes al," diye emretti.

Tom öyle olmadığını fark etti, bu yüzden yakan bir nefes çekti.

Telefonu çalmaya başladı. Arayan Rafe'ydi. Tom telefonu kaptı ve cevap verdi. "Nerede o?"

"Sunnyside'ın ambulansında. Takipteyim-" Bir

çarpma sesi Tom'un irkilmesine neden oldu.

"Rafe? Rafe mi?"

Hem Raeburn hem de Croft ikiz şaşkınlık ifadeleriyle ona döndüler. Önce Raeburn fark etti. "Ne yaptın sen Hunter?"

Tom cevap vermedi. "Rafe?"

"Silahını indir!" diye bağırdı bir ses.

"Polis! Silahını indir," diye bağırdı Rafe, sonra daha normal bir sesle bir plakanın üzerindeki numaraları okudu. "Bu çaldığı ambulansın plakası. Güvenlik az önce cipimi mahvetti. Bir kaya duvarına sıkıştım. Ambulans gitmiş ama Belmont, Liza ve Pastor ile birlikte içinde."

Tom, Raeburn'ün plaka numarasını tekrarlamıştı ki bir silah ateşlendi ve hemen ardından ikinci bir el ateş edildi. "Rafe?"

"Vurulmadım," dedi, telefonda bir arabanın kapısı yüksek sesle inliyordu.

"Adamlarımız ambulansı takip ediyor," dedi Raeburn Tom ve Croft. "Rafe Sokolov'la mı konuşuyorsun?"

Tom bir kez başını salladı. "Evet."

Telefondan Rafe'in bağırdığını duydular, "SacPD. Silahını bırak, pislik! Ellerini görebileceğim bir yere koy! Beni itme, dostum. Karnının üstüne. *Yap şunu. Şimdi.*" Bir duraksamadan sonra Tom kelepçelerin tıkırtısını ve Rafe'nin bir iniltisini daha duydu. "Rozetinde Saltrick yazıyor."

"O güvenlik şefi," dedi Tom donuk bir sesle.

"Kendi adamlarını mı tuttun?" Raeburn talep etti. "Ne oluyor Hunter?"

Tom Raeburn'ü duyamıyordu, patronunun sözleri aklına yatmamıştı. "Rafe, iyi misin?"

"Evet," dedi Rafe, zor nefes alarak. "Adamlarınız az önce çitleri aştı. Saltrick zapt edildi ve ayrıldığını gördüğüm tek kişi o. Lanet olsun. Neredeyse onları yakalıyordum."

"Ambulansın plakasını almışsın. Bana ihtiyacın olursa ara." Tom ayağa kalktı, Raeburn'ün zar zor dizginlenen öfkesini hissediyor ama kendi felç edici korkusundan başka bir şeye odaklanamıyordu.

"Nereye gidiyorsunuz Ajan Hunter?" Tom kapıya doğru dönerken Raeburn sordu.

"Onu geri getirmek için, efendim."

Raeburn sert bir şekilde durup başını salladı. Sonra başını eğerek Croft'a bir işaret yaptı. "Onunla git. Bunu daha da büyük bir karmaşaya dönüştürmesini engelle."

Croft saygıyla, "Evet, efendim," dedi.

||| SACRAMENTO, KALİFORNİYA 30
||| MAYIS SALI GÜNÜ, SAAT 14:00

"Nereye gidiyoruz?" Liza sordu, korkmuş olmasına rağmen sesinin korkmuş gibi çıkmamasından gurur duyuyordu. Ama daha kötülerıyla de karşılaşmıştı ve Tom'un onu aradığını biliyordu. Tek umudu FBI'ın artık ambulansı aramıyor olmasıydı.

DJ onu zorla araçtan indirmiş ve bir süredir kapalı olduğu anlaşılan bir marketin arkasında bırakmıştı. Onu park etmiş ve onları bekleyen beyaz bir Ford Explorer'a itmişti.

Bu cipi bir gece önce çalmıştı ya da Pastor'a öyle övünmüştü. Pastor'u dağ yollarına çıkarmak için daha sağlam bir şeye ihtiyacı olacağını bildiği için onu burada bırakmıştı.

Muhtemelen dağlara çıkma konusunda doğruyu söylüyordu. Otoyolları atlayıp bir arka yola sapmışlar ve kuzeye doğru gidiyorlardı.

Pastor arka koltuktan "Eden," diye homurdandı. DJ Pastor'u ambulandan alıntı Explorer'ın arkasına özenle taşımıştı. Bunun gerçek bir özen olup olmadığından Liza emin olamıyordu.

"Öyleyiz," dedi DJ dostça. "Federaller Pastor'un iyileşmesini kısa kestiği için hemşiresi sen olacaksın. Onun kalitesiz bir bakım almasına göz yumamam. O hepimiz için çok önemli."

Arka koltukta Pastor'un yüzü gülüyordu. Görünüşe göre söylenecek en doğru şey buydu.

Papaz inanmış olsa bile Liza DJ'e inanmadı. DJ'in sözlerinde yağlı bir kalite vardı. Pastor'un karizmasına sahip olmadığı kesindi. Sanki Pastor'u yatıştırıyor gibiydi. *Ama neden?*

Para için, fark etti. Neredeyse her şey paraya bağlıydı. Waylon Pastor'un banka şifreleri için kullandığı şifre sistemini çözmüştü ama DJ bunu bilmiyordu. Eğer bilseydi, burada kalacağını sanmıyordu. Parayı kendisi için çalardı.

Ayrıca DJ'in Pastor'a bakmasını istediğine de inanmıyordu. Artık bir rehineye ihtiyacı kalmadığında muhtemelen onu öldürecekti. Yine de bunu onun için kolaylaştırmayacaktı.

Çeşitli senaryoları ve Tom'un onu bulması için gereken zamanı en iyi nasıl kazanabileceğini düşünüyordu. Mercy ve Gideon, DJ'in Pastor'un gözüne girebilmek ve parayı alabilmek için ona yalan söylediğine inanıyorlardı. Eğer bu doğruysa, iki adamı karşı karşıya getirmek en iyi strateji olabilirdi. Bu onu öldürtebilirdi ama ne yaparsa yapsın DJ'in nihai oyun kitabında bunun olduğunu düşündü.

"O zaman hemşiresi olarak onu geri götürmenizi tavsiye ederim. Eden hakkında duyduklarıma göre, pek fazla kolaylığı yok. Tıbbi kaynaklardan bahsetmiyorum bile."

Kırsal bir yolda kuzeye doğru hızla ilerlerken DJ ona baktı. "Eden hakkında ne biliyorsun?"

Nereden başlamalı? Margo Kitson'ın verdiği tüm bilgileri gözden geçirdi. "Bunun kalıcı olmaması gerektiğini biliyorum."

DJ güldü. "Bunu sana kim söyledi?"

"O haklı," dedi Pastor. "Orada sadece bir süreliğine saklanacaktık."

"Ve baban hariç herkes Federaller tarafından aranıyordu," dedi. "Bu yüzden kurucular kaldı."

"Peki bunu tam olarak nereden biliyorsun?" DJ ipek gibi sordu. Tehlikeli bir şekilde.

Liza onlara Papaz'ın karısını bulduğunu söylemeyi düşündü ama bunu sonraya bırakmaya karar verdi. "Benim kaynaklarım var," demekle yetindi. "Ama çok bilgilendiriciydiler."

"Gideon ve Mercy," diye tükürdü DJ. "Hiçbir şey bilmiyorlar."

"Gideon?" Pastor kafası karışmış bir halde sordu. "Ya Mercy? Bir şey söylemiş olamazlar. Onlar öldü. Bunu biliyorsun DJ. Mercy'nin icabına kendin baktın."

Liza dönüp Pastor'a baktı. "Bunu sana o mu söyledi?"

"Evet. Elbette."

Liza Pastor'a acıyan bir bakış attı. "Şey, o hâlâ hayatta. Onu daha dün gece gördüm."

DJ'in yüzü o kadar kızardı ki Liza kulaklarından buhar çıkmamasına şaşırıldı.

Papaz başını salladı. "." "Yalan söylüyor," dedi DJ kesin bir ifadeyle.

"Bir madalyonu var," dedi Liza. "Onu görmüştüm. İçinde bir fotoğrafı var, aslında bir bebeklik fotoğrafı. On iki yaşında ve Ephraim Burton adında bir adamla birlikte. Belki adını duymuşsundur?"

Pastor'un tavrı bir anda nazik bir dededen öfkeli bir sosyopata dönüştü. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Yalan söylüyor," diye ısrar etti DJ. "Ve eğer çenesini kapatmazsa, onu kafasından vuracağım."

Liza nefes aldı. *Özür dilerim Tom.* "Afganistan'da görev yaptım. Senden çok daha korkunç adamların gözlerinin içine baktım. Nasıl olsa beni öldüreceksin. Seni de yanımda götürebilirim. Size yalan söyledi Bay Travis. Size Mercy'yi öldürdüğünü ama onun hayatta kaldığını söyledi. Waylon Belmont da Gideon'u öldürdüğünü söyledi ama o da yalan söyledi. Gideon hayatta ve iyi durumda.

Ve DJ o zamandan beri onları öldürmeye çalışıyor, böylece siz bunu öğrenemeyeceksiniz."

DJ'in yumruğu şakağına değdiğinde geri çekildi. Acı kafasında patladı ve bir inilti çıkardı. *Tanrım, çok acıyor.* Yine de devam etmek için kendini zorladı.

"Offshore hesaplarda elli milyon dolarınız olduğunu ve bankacınızın ..." DJ'e baktı çünkü adam aniden kaskatı kesilmişti. Bu, acısına rağmen gülümsemesine neden oldu. "Sanırım bu Bay Belmont'un bilmediği bir şey. O yüzden bu bilgiyi kendime saklayacağım."

Süvariler gelene kadar kendini hayatta tutmanın tek yolu onları birbirine düşürmek olabilirdi.

Papaz ona kurnazca baktı. "Sen de bilmiyorsun."

"Baş harfleri D.P."

Pastor'un gözleri öfkeyle parladı ve Liza Tom'un tüm gücüyle Daniel Park'ın peşinde olduğunu umdu. "Başka ne biliyorsun?" diye sordu.

"Bir sürü. Sana anlatırdım ama beni öldürecek, o yüzden sana daha fazlasını anlatmayacağım."

"Bunu biliyor muydun DJ?" diye sakın bir şekilde sordu, bu bir şekilde öfkeli sesinden daha korkutucuydu. "Federallerin bizden haberdar olduğunu biliyor muydun?"

"Öyle," dedi Liza ve sonra kaşlarını çattı. "Kadın nerede? Rahibe Coleen?"

Papaz gerildi. "Onu geride bıraktın, DJ. Aklından ne geçiyordu? Şarkı söyleyecek."

"Hayır, yapmayacak," dedi DJ acımasızca. Ve eğer bakışlar öldürebilseydi

...

Yine de kötü bakışlara ihtiyacı yoktu. Silahı vardı. Ve muhtemelen telefonuyla patlatabileceği bir bomba.

Papaz arkasına yaslandı, omuzları çöktü. "Onu sen mi öldürdün? Neden öldürdün?"

Liza, kadının yaptığı konuşmadan söz ettiğini hatırladı. "Muhtemelen okuduğu tüm o haberler. Mercy hakkındaki tüm haberleri gördü mü?" Pastor'un öfkeli gözleriyle karşılaşmak için oturduğu yerde kaydı. "Çok ama çok fazla haber var. Tek yapmanız gereken internete bakmak."

"Şimdi şifacımız kim olacak?" Papaz sordu. Sonra acımasızca gülümsedi. "Peki ya sen, Liza? Elbette sana boyun eğdirmek zorundayız. Ağzını topluma açmana izin veremeyiz."

"Bir çocuğu tehdit ediyoruz," dedi DJ. "Bir çocuğu korumak için her şeyi yapar. Değil mi, Liza?"

Hay sikeyim. Böl ve fethet bir adım geri çekildi. "Hayır. Birçok şey, evet. Herhangi bir şey? Hayır."

Pastor kendini beğenmiş bir tavırla, "Sadece halkımıza göz kulak ol," dedi. "Ve itaat et. Ve bir madalyon tak." Gözleri parladı. "Ve benimle evlen. Karım artık olmadığına göre."

Liza kafasındaki çarpıntının ötesini düşünmeye çalıştı. Bu berbat bir şeydi. Pastor'un *herhangi bir şeyi* olma düşüncesi onu hasta ediyordu. Ama bu ona zaman kazandırıyor ve bu da yeterince iyi olmalıydı.

Tom onu bulacaktı. Ve bu arada, bebeği her an doğabilecek olan o kıza yardım edebilirdi. Hayley'e. Adı Hayley'di.

Dudaklarını kıvrılmaya zorladı. "Bir de şövalyeliğin öldüğünü söylerler." "Yalan söylüyor," diye tısladı DJ.

"Ne hakkında?" Pastor hafifçe sordu. "Şifacımız olmak istemesi mi? Benim karım mı? Ya da onu öldürdüğünüzü söylediğiniz halde Mercy'nin hayatta olması mı?"

"Evet." DJ'in çenesi gerildi ve yanağındaki bir kas seğirdi. "Bunların hepsi. Her kelimesi lanet bir yalan."

"Şey. Mercy hakkında yalan söylediğini sanmıyorum ama hepimiz güvenli bir şekilde Eden'e vardığımızda bunu kolayca düzeltebilirsiniz. Sonra daha çok konuşuruz." Pastor gözlerini kapattı, belli ki bitkin düşmüştü. "Yeni şifacımıza gelince, o da eninde sonunda yola gelecektir. Beni eve götür, DJ. Bütün bunlardan yoruldum."

DJ ona zehirli bir bakış fırlattı ve Liza sertçe yutkundu. *Muhteşemdi.*

En azından hayattaydı. *Şimdilik.*

"Nereye gidiyoruz?" Croft sordu.

Tom direksiyonu can simidi gibi tuttu. Çünkü . Onu Liza'ya götürüyordu. "Eden."

Siktiğimin DJ Belmont'u. Eğer kızın saçının bir teline bile dokunduysa . . .

"Tamam," dedi Croft. "Tam olarak nerede olduğunu bilmediğimizi düşünürsek bunu sorgulardım. Ama boktan bir kafa yapısındasın, o yüzden boş vereceğim. Oraya vardığımızda ne yapacaksın?"

DJ Belmont'u öldür. "Bilmiyorum."

"En azından bu dürüstçe. Bazı senaryolar planlayalım, olur mu? Sanki profesyonelmışız ve Eden 'oralarda bir yerde' olduğu için 70. Eyalet Yolu'nda deli gibi araba kullanmıyormuşuz gibi. "

Arka yoldan gitme kararı Tom'a aitti. DJ'in otoyolda kalma riskini göze alacağını düşünmemişti. Bu yol I-5 dışında kuzeye giden en hızlı yoldu ve DJ'in bir evinin olduğu Yuba City'den geçiyordu. Bu yola aşinaydı.

Tom hırlamak istedi ama kadın haklıydı. "Tamam. Bana senaryoları ver." "Vereceğim. Ama önce bana karşı dürüst ol. Liza senin 'arkadaşın' mı yoksa daha fazlası mı?" "Daha fazlası." Sesi kesildi ve boğazını temizlemek zorunda kaldı. "Her şey."

"Yine dürüstçe." Croft şakaklarını ovuşturdu. "Burada olmamalısın Tom. Neden buradayız?"

"Çünkü zaten tek başıma gidecektim ve en azından aptalca ve saçma sapan bir şey yapmamı engellemek için yanımdasın?"

"Yeterince adil. Birinci senaryo: Eden'ı bulamayız."

Hayır. Beyni bunu bir olasılık olarak kabul edemiyordu. Ama yine de geçerliydi. "Aramaya devam ediyoruz. Ben aramaya devam ediyorum."

İç çekti. "Aramaya devam etmek için kariyerinden vazgeçecek misin? Çünkü bundan sonra Eden'a bir ışık yılı bile yaklaşmana izin verilmeyecek."

"Evet. kariyerimi çoktan bırakmış olabilirim."

"Haksız değilsin," diye mırıldandı Croft. "Lanet olsun, evlat. Ben de sana başlamıştım."

Gerçekten umurunda ama ona saygısızlık da etmeyecekti. "İkinci senaryo nedir?"

"Sana yumuşak bir top atacağım. Eden'ı bulacaksın, Liza da orada ama DJ'in elinde dinamit var."

"Rehine pazarlıklarına girişin. Masumları koruyun. Onu indirmek için keskin nişancıları getirin."

"Bu iyi bir başlangıç. Senaryo üç: Oraya gidersiniz ve Liza orada değildir ama DJ oradadır ve size Liza'nın nerede olduğunu söylemez."

"Ama o yaşıyor," diye Tom.

"Evet."

"Ona 50 milyon teklif et. İstedığımız zaman alabilirdik. Eden'dan medyaya hiç bahsetmememizle aynı nedenden dolayı bunu yapmadık - onların peşinde olduğumuzu bilirlerdi."

"Ne? Yani, alabileceğini biliyordum ama ona mı *verdin*?"

"Hayır. Ben olsam ona *teklif* ederdim. Para transferi gibi görünen şeyi yapmanın pek çok yolu var."

"Aslında bu korkunç bir fikir değil."

"Teşekkür ," dedi kuru bir sesle, sonra kendini toparladı. "Peki ya dördüncü senaryo?" Croft sessizce, "O öldü," dedi.

Bir mide bulantısı dalgası ona sertçe çarptı. "*Hayır.*"

"O zaman kenara çek, çünkü bu arabaya ait değilsin."

Tom direksiyonu daha sıkı kavradı. "O zaman cevabımı geri çekiyorum ve beşinci maddeyi kabul ediyorum."

İç çekti. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha hızlı sürmelisin."

Flaşörleri açırken zaten limitin yirmi katı hızla gidiyordu ama yine de hızlandı. "Hangi arka yollar bizi Lassen'e götürecektir?" diye sordu. "Ve ne zaman bir rota seçmem gerekiyor?"

Croft telefonunu kontrol etti. "Oroville'e kadar vaktiniz var. Ya bu yolda kalıp batıdan mağaralara ulaşırsınız ya da Chico'dan karşıya geçip doğudan yaklaşırsınız. Her iki durumda da oraya herhangi bir yerden ulaşmanın kolay bir yolu yok ve yolda DJ'in yanından geçeceğimiz düşüncesi samanlıkta iğne aramak gibi bir şey."

"Farklı bir rota mı izleyeceksin?"

"Hayır." Başını iki yana salladı. "Devam edin."

Yirmi dakika daha sessizlik içinde yol almışlardı ki, telefonuna bir çağrı geldi. Liza'nın onu aradığı numaraydı.

Sergio'nun dövme stüdyosunu ziyaret ettim.

"Evet?" "Ben Gideon. Hoparlörde miyim?"

"Hayır."

"Neredesin?"

Yalan söylemeyi düşünmedi bile. Muhtemelen kariyerini mahvetmişti, ne olacaktı ki? "70. yoldan kuzeye gidiyorum."

"Akıllıca. Yuba City'den geçiyor. O yolu biliyordur." "Aynen öyle."

"I-5'e çıkıyoruz." "Biz kim?"

"Mercy ve ben. Ve Daisy, tabii ki. SWAT ekibini takip ediyoruz. Mercy'yi evde tutmaya çalıştım ama ısrar etti, bu yüzden Daisy kilitli ve dolu. Mercy ve Daisy elime geçen tüm taktik teçhizatı giyiyorlar."

Tom neredeyse gülümsüyordu. "Sana bahşişi kim verdi?" "Molina. Sanırım onu bozduk."

Tom gözlerini kırptırmak kaldı. Gözleri yanıyordu. "Ondan hoşlandığımı biliyordum."

"Bu bizim savaşımız Tom. Benim ve Mercy'nin. Eğer onu bulursan, eğer Eden'ı bulursan, orada olmalıyız. Hükümet olduğunuz için insanların size inanması pek olası değil. Bize inanacaklar çünkü biz ölü değiliz."

"Rafe nasıl?"

"Mutsuz. Federaller onu olmaması gereken bir yerde için içeri aldılar. Yine de iyi olacak."

"Güzel. Tam olarak nereye gittiğimi bilmiyorum. Sadece kuzeye, Lassen'e doğru."

"Tahmin etmiştim," dedi Gideon. "DJ'le aynı yolu seçtiğimizi umuyoruz, değil mi?"

"Aynen öyle. Bir şey görürseniz bana haber verin." Aramayı sonlandırdı ve Croft'a baktı.

Yine başını sallıyordu. "Teftiş kuruluna, benzin almak için durduğunda ve ben tuvaletteyken o aramayı yaptığını söyle."

"Yapacağım."

Tom, Oroville tabelasını görmeden önce yirmi dakika daha sürdü. "Kapı A mı B mi?"

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum, Tom."

"Daniel Park'ın telefon kayıtları için çıkarılan arama emrinin durumunu kontrol edebilir misiniz?"

"Elbette." Tom parmaklarını direksiyona vururken o Raeburn'ün ofisini aradı. Telefonu kapattığında, "Henüz değil," dedi. "Yargıç değerlendiriyor."

Tom yasal süreci takip etmeleri gerektiğini biliyordu ama keşke adamın telefonuna kendisi girseydi diye düşündü. Cep telefonu çaldığında tam da bunu yapabilmek için Croft'un arabayı sürmesini sağlamayı düşünüyordu. Bir süre dinledi, sonra rahat bir nefes alarak arayan kişiye teşekkür etti.

"Sokolov'larda görevli ajan bir paket yakaladı."

"Bomba mı?" Tom, ailenin ve ajanlarının iyi olması için dua ederek sordu.

"Büyük bir bomba," diye doğruladı. "Bomba imha ekibi icabına baktı."

Cep telefonu çaldığında hâlâ rahatlamış bir şekilde titreyerek nefes alıyordu.

Croft telefonunun ekranına bakarken, "Grand Central Station'dayız amına koyayım," diye homurdandı. "Bu 33 uluslararası arama kodu. Orası olmasını umduğum yer mi?"

"Fransa," diye mırıldandı. "Sanırım Angelina Ward kartvizitimi birbirine bantlamış." Hoparlörü açarak cevap verdi. "Ben Özel Ajan Hunter."

"Bu Angelina Ward."

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet, şimdi öyleyiz. Sorduğunuz için teşekkür ederim. Dürüst olmak gerekirse çok korkutucuydu. O gece dışarıda bir polis olduğumu biliyordum ama Anthony'nin eve gelmeyeceğini de biliyordum. Belayı önceden sezme konusunda iyidir."

Ajanın ölmüş olmasından endişe duyuyor gibi görünmüyordu. "Güvenli bir yeriniz var mı?"

"Çok güvenli." Güldü ama bu kırılgan bir sestti. "Evimin önünde iki Fransız polis memuru oturuyor. Umarım Anthony bizi kovalamaya karar verirse onu uzak tutarlar."

"Kartvizitimi bantladın mı?"

"Tabii ki. Sanırım yapacağımı biliyordun. Anthony'nin her yerde kamerası vardı. O adamın, DJ Belmont'un elektrikli çitten atlaması ve Anthony'nin nöbetçi bıraktığı üç adamı öldürmesi ... Adamlardan birini öldürdüğünü gördüm. Ben . . . Daha önce hiç kimsenin öldüğünü görmemiştim."

Tom onun buna inandığını sanmıyordu. "Size nasıl yardımcı olabilirim Bayan Ward?" diye sordu.

"Kocamı yakalayıp parmaklıklar ardına koyabilirsiniz, böylece ben de tekrar uyuyabilirim."

Buna inanıyordu. "Bana nerede olduğunu söyleyebilir misin?" "Evet. Cep telefonumu buldun mu?"

Tom kaşlarını çatı. "Evet, hanımefendi. Tüm cihazlarınızı çok düzgün bir yığın halinde bulduk."

"Anthony'nin elektronik aletleri ilk o bulursa temelli gittiğimi bilmesini istedim. Sana cep telefonumun şifresini verebilirim. Onu takip etmek için kullandığım uygulama hariç her şeyi sildim."

Croft'la şok olmuş bir bakış paylaştı. "Onu takip edebiliyor musun?"

"Her zaman yapabildim. Benim çok zeki olduğumu hiç düşünmezdi. Ama öyleyim. Şifreyi istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum. Lütfen."

"9-3-5-5-6-9. 'Sarı' yazılıyor. Bu aynı zamanda uygulamanın şifresi."

Croft bunu not etti ve Tom'a başparmağıyla onay verdi.

"Anladım," dedi. "Hangi uygulamayı kullanıyorsunuz? Şu anda saha ofisinde değilim, bu yüzden telefonunuza anında erişimim yok."

"FindMyCheatingSpouse nokta com. Kullanıcı adı Angie W." "Teşekkür ederim."

"Bir şey değil. Artık ödeştik. Belmont konusunda beni uyarmıştın. Çocuklarım o gece benim yatağında uyudu. Köpeği de küçük bir cephanelikle birlikte odamda tuttum. Hiç uyumadım. Çok korkmuştum. Eğer evlendiğim o orospu çocuğunu içeri atarsan, sana bir borcum daha olacak."

Tom buna ne diyeceğini bilemedi. "İyi günler hanımefendi." Kadın aramayı sonlandırdı ve Tom telefonunu cebine geri koydu. "Aman Tanrım," diye nefes aldı Croft.

Tom başını çevirdiğinde onun kocaman bir sırtışla telefonuna baktığını gördü. "Ne?"

Sırtışını ona doğru çevirdi. "Bil bakalım Kowalski nerede? Asla tahmin edemezsin, o yüzden sana söyleyeceğim. Burada. Bu yol üzerinde. Yaklaşık yirmi dakika kuzeyde."

Tom gözlerini kırptırdı. "Ne?"

"Bu yol üzerinde. Bunun bir tesadüf olduğuna ne dersin?"

"Öyle bir şey yok," diye mırıldandı Tom. "Yani Kowalski DJ'i mi takip ediyor?" "Halletmesi gereken bir hesabı var."

"Ama Kowalski nereden biliyordu? Boş . Onu bulduğumuzda sorabiliriz."

"Raeburn'ü arayıp haber vereceğim. Sen daha hızlı sür. Onlar birbirlerini öldürmeden oraya varmalıyız."

"Ve Liza." Tom gaza bastı.

TWAIN, KALİFORNİYA 30

MAYIS SALI, 15:45

Eden'e giden yoldaki son büyük kasabayı yaklaşık bir saat geçtikten sonra, *burası yeterince uzak*, diye düşündü DJ. Bu rota çok uzaktı ve en az yarım saattir başka bir araç görmemişti. Solunda dik bir kayalık, sağında ise derin bir uçurum vardı. Ayrıca SUV'u kamufle edecek kadar yeşillik olan bir yol ayrımı da vardı.

Cesaret edebildiği kadar uçurumun kenarına yaklaşarak durdu. Kenarlar bazen parçalanırdı ve yüz metre aşağıya düşerek ölmek istemiyordu.

Liza Barkley etrafına bakındı, onun hoşuna gitmeyecek kadar tetikteydi. Orduda görev yapmıştı, bu da dövüş becerileri olduğu anlamına geliyordu. Pastor ona şifacıları olacağını söylediğinden beri sessizdi, onları birbirlerine düşüremeyeceğini kabullenmiş gibi görünüyordu ama Pastor gözlerini ondan ayırmayacaktı. O bir belaydı.

Elbette, olan olmuştu bile. Papaz, Mercy konusunda ona inanmıştı ve yaşlı adam mutsuzdu.

Ki bunun bir önemi yok. Çünkü ne Pastor ne de Liza Eden'ı görecektik kadar yaşayacaktı. Pastor'la işi bittiğinde yaşlı adam ölmüş olacak ve DJ elli milyon daha zengin olacaktı. Ve bunu toplumla, Coleen'le ya da Pastor'un lanet bankacısıyla paylaşmak zorunda kalmayacaktı.

"Neden duruyoruz?" Pastor yeni uyandığı için uykulu bir şekilde sordu.

Böylece seni öldürebilirim. "İşeyebileyim diye." Onları vurmadan önce arazinin yapısını öğrenmesi gerekiyordu. Bir gece önce o sarhoşu dereye sürüklemek omzunu yeniden incitmişti. Onları vurmak için vadiye itebileceği bir yer bulması gerekiyordu.

Ve gerçekten de işemesi gerekiyordu, yani o da vardı.

Yaklaşan bir motor sesi duyduğunda kot pantolonunun fermuarını çekiyordu. "Kahretsin," diye mırıldandı. Yere çömeldi ve aracın geçmesini bekledi.

Ama öyle olmadı. . Ve sonra durdu.

Siktir, siktir. Kowalski'nin cipiydi.

Lanet olası Kowalski. Beni takip etti. Nasıl takip etti?

Her iki ön kapı da açıldı ve DJ yolcunun Kowalski'nin kölelerinden biri olduğunu fark etti. O ve Kowalski sanki arabanın sahibiymiş gibi Explorer'a doğru yürüdüler. Dalkavuk Barkley'i ön koltuktan çekti, Kowalski de Pastor'u arkadan çekerek yaşlı adamı göğsüne bastırdı ve bir ön kolunu Pastor'un boğazına dayadı.

Ne oluyor lan?

"DJ nerede?" Kowalski talep etti.

Pastor zayıf bir sesle, "Cep telefonu sinyali almak için kayalıklara çıktı," deyince DJ isteksizce etkilendi. Pastor yalan söylerken gözünü bile kırpmadı. Yüzü bembeyazdı ve ağırlığını kırılmamış bacağına veriyordu.

"Peki," dedi Kowalski. "Onunla daha sonra ilgileneceğim, her neredeyse. Kız kim?"

"Hemşirem," diye yanıtladı Pastor. "Oldukça hastayım."

"Duydum. Yaralandın ve DJ kırbaçlanmış bir kedi gibi sana bakmak için kaçtı. O gece her şeyi berbat etti, baba."

Pastor dişlerini sıkarak ama yine de hiçbir korku belirtisi göstermeden, "Aslında Pastor," dedi. "Ben Katolik değilim."

Kowalski homurdandı. "İyi bir tane. Senin onun babası olduğunu söyledi. Anne ve baba gibi."

"Oh. Şey, bu doğru. Yine de ameliyat oldum ve dikişlerimi patlatacaksın."

"Özür dilerim," dedi Kowalski alaycı bir tavırla. "Kısa kesmeme izin verin. Bankacınızla temasa geçmenizi ve tüm varlıklarınızı benim hesabıma aktarmasını istiyorum."

Lanet olası pislik, diye düşündü DJ öfkeyle. *Paramı çalıyor.*

Papaz hırıltılı bir kahkaha attı. "Ciddi olamazsınız."

"Çok ciddiym. O kadar ciddiym ki, işim bittiğinde o güzel hemşireye gerçekten ihtiyacın olacak - eğer işbirliği yapmazsan."

Papaz ayıldı. "Ciddisiniz. Ben sadece yaşlı bir adamım. Hiç param yok."

Kowalski güldü. "Sunnyside Oaks'a ödemen gereken üç yüz elli bin dolar vardı. Miktarlar konusunda gözünüzü bile kırpmadınız. Yani bunun geldiği yerde çok daha fazlası var."

Olamaz. Sunnyside'da bu bilgiyi kim paylaşmıştı? DJ onları bulacak ve hiç doğmamış olmayı diletecekti.

Pastor'un ifadesi soğudu. "Benim hakkımda çok şey biliyorsunuz. Adınızı bile bilmiyorum."

"Bana Kowalski diyebilirsin." Cebinden bir silah çıkardı. "Önce parmaklarını, sonra da ayak parmaklarını vurmaya başlayacağım ve sonra gerçekten ciddileşeceğiz."

"Kızı alabilir miyim?" diye sordu minyon.

"Umurumda değil. Ama önce Belmont'u bul. Onda bana birkaç şey var."

"Senden mi *çaldı*?" Pastor şaşkın bir sesle sordu.

"Evet. Benden çaldı, sonra da en iyi üç güvenlik görevlimi öldürdü. Dominic, kızı yere bırak ve Belmont'u bul. Onu daha sonra yanına alabilirsin."

"Kurşunlar havada uçuşmaya başlarsa diye onu arabaya koyacağım. Kadınlarımı canlı ve nefes alır halde severim." Dominic Barkley'nin önlüğünden bir avuç aldı ve onu zorla cipin arka koltuğuna oturttu. Onu içeri itti ve Explorer'a dönmeden önce kapıyı çarptı. Toprağı inceledi, belli ki DJ'in bot izlerini bulmuştu, çünkü kendi yolunda yürümeye başladı.

DJ, adamı ağaçların arkasına sürüklemeyen ve kafasına iki el ateş etmeden önce yakınına gelene kadar bekledi, susturucusuna her zaman minnettardı. Cesedi yere yatırdıktan sonra adamın şapkasını ve gömleğini aldı. Dominic yaklaşık olarak onun bedenindeydi, bu yüzden ölü adamın flanel düğmeli gömleği tam oturmuştu, ekose deseni kan lekelerini gizliyordu. Kowalski seslendiği sırada şapkayı kafasına geçirmişti.

"Neredesin?"

"Geliyorum," diye homurdandı DJ. Yeşilliklerin arasından koşarak Explorer'ın etrafından dolaştı ve Kowalski'nin arkasında durdu. "Onu bulamadım."

Kowalski hareketsiz kaldı. Sonra Pastor'u bıraktı ve silahını çekmiş halde DJ'e doğru döndü. "Seni piç! Seni nankör küçük piç. Sana her şeyi ben öğrettim ve sen benden çaldın!"

|| TWAIN, KALİFORNİYA 30
|| MAYIS SALI GÜNÜ, SAAT 16:00

Liza ayakkabısına ulaşabilmek için vücudunu büktü. Raeburn sözünde durmuş, o kaygan James Bond bıçağını tabanına saklamıştı. Tom o sabah ona birkaç kez bıçağı alma alıştırmaları yaptırmıştı ve şimdi bunun için minnettardı.

"Seni piç!" diye bağırdı bir adam. "Seni nankör küçük piç. Sana her şeyi ben öğrettim ve sen benden çaldın!"

Bu meşhur Kowalski olmalı, diye düşündü. Tom ve Croft neredeyse bir haftadır onun peşindeydiler ve adam Liza'nın kucağına düşürmüştü. *Ne şanslıyım.*

"Beni öldürmeye çalıştın!" DJ kükreyerek karşılık verdi. "Stockton'a gittim. Seni gördüm."

Evet, diye düşündü Liza zaferle. Şimdi ayakkabısını elinde tutuyordu. Uyuşmuş parmaklarının bıçağı serbest bırakabileceğini umuyordu. DJ fermuarı çok sıkı çekmişti.

İki el silah sesi birbiri ardına havayı çatlattı.

Neyse ki Suave Dominic onu gizlemişti. DJ'i bulmaktan dönmediği için onun öldüğünü sanıyordu. *Umarım birbirlerini öldürürler*. Hepsini görmezden gelerek, sahada yaptığı gibi görevine odaklandı, Etrafında kurşunlar uçuşurken ve bombalar patlarken yaralı askerleri tedavi ediyordu. "Tabii ki seni öldürmek istedim!" Kowalski bağırdı. "Sen polisleri

Bana, seni moron. Sonra da benden çalışıyorsun?"

Bıçak ayakkabının tabanından kayınca Liza nefes verdi. *Teşekkür ederim, Ajan Raeburn*. Bir kurşun cipin ön camını deldiğinde irkildi.

Bu çok yakındı.

Ön cama vurulmadan önce hiç ateş edilmemişti. Birinde susturucu vardı. Muhtemelen DJ. Suave Dominic DJ'i aramaya gittiğinde ve geri dönmediğinde ya da DJ Sunnyside'da ambulans şoförünü vurduğunda duyulabilir bir silah sesi yoktu.

Seramik bıçağı uyuşmuş parmaklarının arasında tutarak fermuarı kesti ve bıçak parmağını kestiğinde bir iniltiyi bastırdı. Acıyı görmezden gelerek çabalarını iki katına çıkardı. Hâlâ birbirlerine ateş ediyorlardı ama konuşmaları farklı bir ton almıştı.

"Babamdan çalmaya çalıştığını duydum. ne cüret? Beni nasıl buldun?"

"Sen bir aptalsın, Belmont. Çaldığın tüfekler çipliydi. Evimden çıkar çıkmaz peşine düştüm."

Bu da Liza'ya yalan gibi geldi. Eğer Kowalski bilseydi, DJ'i çoktan öldürmüş olurdu.

"Yalan söylüyorsun. Beni çoktan öldürmüş olurdun."

Ha! Daha sert kesti.

"Ve yapacağım," dedi Kowalski. "Artık babanı Sunnyside'dan çıkardığına göre."

Bir silah sesi daha havayı yarmış, bunu bir saniye sonra bir çığlık izlemişti.

Siktirin gidin, pislikler, diye düşündü. Öldürün . Sadece beni öldürmeyin.

Kablo bağı sonunda koptu ve parçalar cipin zeminine uçtu. Ellerine kan hücum etti ve ağlamamak için elinden gelen her şeyi yaptı. *Ağlamak zaman kaybıdır. Düşün.*

Ön koltuğa göz attı, anahtarların kontakta olmadığını görünce kalbi sıkıştı. Üç seçeneği vardı: Birbirlerini öldürmelerini ve onun için gelmemelerini ummak, cipi düz kontak yapıp kaçmaya çalışmak ya da kaçmak. Birbirlerini öldüreceklerine inanmıyordu ve arabaya düz kontak yapmayı da bilmiyordu.

O yüzden kaçacağım. Kapının kolunu çekiştirdi, açıldığında rahatladı. Suave Dominic'in onu içeri kilitlediğinden korkmuştu. Tereddüt etti. Onu görürlerse ateş ederlerdi.

Ama yine de ateş edeceklerdi. Acemi birliğinde ezberlediği sözler aklına geldi. Davranış Kuralları. *Eğer yakalanırsam, elimden gelen her şekilde direnmeye devam edeceğim. Kaçmak için her türlü çabayı göstereceğim.*

"Babama zarar veremezsiniz!" DJ çığlık atıyordu.

Susturuculu bir mermi daha ön isabet ederek camı parçaladı. *Git.*

Kapıyı sadece dışarı çıkabilecek kadar açtı, sonra yere düştü ve cipin arkasına doğru süründü. Durmadan önce bir virajı dönmüşlerdi. O yoldan geri dönecek ve gözden kaybolduğunda hangi yolun onu öldürme olasılığının daha düşük olduğunu anlayabilecekti - kayalıklardan mı yoksa vadiden mi?

Parmağı kanıyordu ama çok kötü değildi. Bıçağı diğer eliyle kavradı ve sürünerek otların arasına girdi. DJ tuvaletini yaparken yeşilliklerin arasına saklanmıştı. O da orada saklanabilirdi.

Sonunda ağaçların arkasına gizlendiğinde nefes verdi. *Git. Hızlı.*

Olabildiğince alçaktan çömelerek yarı koşu, yarı yengeç yürüyüşüyle yola koyuldu. *Kahretsin, Tom, neredesin?*

OTUZ BİR

|| TWAIN, KALİFORNİYA 30
|| MAYIS SALI, 16:10

(Sakın ona dokunayım *deme*," diye homurdandı DJ, Pastor'un önünde çömelerek.

Aslında bitmişti. Kowalski'yi çabucak etkisiz hale getirmişti, Çünkü adamın DJ'e her şeyi öğretmekle ilgili tüm palavralarına rağmen DJ daha iyi bir nişancıydı.

Ama Kowalski'nin kolayca ölmesini istememişti. Onunla oynamış, bağırması ve ateş etmişti. DJ, Pastor'un "onun için" dövüştüğünü duymasını istemişti. Kowalski birkaç dakika önce yere düşmüştü ve küçük bir kız gibi çılgın atmıştı. Bu tatmin ediciydi.

Neredeyse öldürücü atıştan sonra kafasının bir kavun gibi patladığını görmek kadar tatmin edici.

"DJ," diye nefes nefese kaldı Pastor. "Dikkatli ol."

Oh, evet. Bu tam da onun istediği şeydi. DJ kendi hayatını riske atarak onu koruduğu için Pastor endişe ve minnettarlıkla dolup taşıyordu. Pastor'un banka kodlarını vermek için görmesi gereken "fedakârlık" bu olabilirdi. *Çünkü onun hayatını ve her şeyini kurtarmıştım.*

DJ iç çekerek ürperdi. "Eğer başaramazsam ..." Cebinden uydu telefonunu çıkardı. "Yardım çağırabilirsin." Kendini destekliyormuş gibi yaparak ayağa fırladı ve Explorer'ın kaputunun üzerinden beş kez daha ateş etti.

Her kurşun Kowalski'nin cesedine isabet etti. *Çok tatmin edici.*

DJ döndü ve yere oturmak için çöktü. Tabancasındaki boş şarjörü çıkardı, cebinden dolu bir şarjör çıkardı ve yeniden doldurdu. Sonra içini çekti. "O öldü."

Pastor berbat görünüyordu. Cildi griydi, yüzü acı içindeydi ve vücudu titriyordu. Başındaki yeni bir sıyrık kanıyordu. "Güzel. Ne iğrenç bir adam."

"Evet, şey. Dinle, ölebilirdin. *Ben de ölebilirdim.* Ve Coleen'in gidişiyle ..."

Pastor üzgün bir ifadeyle, "Ölmüş olsaydım bankacıma haber vermeniz mümkün olmazdı," dedi.

Bankacısı. Barkley'nin adını bildiği kişi. Pastor ona yakında söylemezse, o kaltağı konuşturacaktı. "Aynen öyle. Bankacınızın vasiyetinizi yerine getirmesi gerektiğini bilmemesi mantıklı değil."

Papaz başını salladı. "Sen gerçekten bir moronsun. Eğer ölürsem, bankacıyı aramayacağım. Bir hafta içinde öğrenir. Ya beni öldürdüğüne dair en ufak bir ipucu olursa? Mirasını geri alacağını bilir. Kimseyi kandıramazsın. Eden'a hiç dönmedin. Coleen dün gece bana söyledi."

DJ hareketsiz bir şekilde oturuyordu. "Yapmayacağına söz verdi."

Papaz güldü. "Komik olan ne biliyor musun? Ben ona inanmadım. Ona kanıtı ihtiyacım olduğunu söyledim. Sen de şimdi bana bunu verdin."

Öfke köpürdü ve aktı, DJ'in görüşünün kenarlarını kırmızıya boyadı. "Seni şimdi öldürebilirim."

"Ama yapmayacaksın," dedi Pastor kendinden emin bir şekilde. "Sen hâlâ babasının onu yeterince sevmediği o küçük çocuksun. Bo ve Bernie öldükten sonra Waylon'un seni almama gerçekten izin vereceğini düşünmemiştim ama beni hep şaşırttı. O bir paspas gibiydi. Ne dersem yapardı, ben de itaat etmeye devam etmeyeceğini düşünerek çıtayı yükseltirdim. Ona karısından boşanmasını, böylece onunla evlenebileceğimi söyledim. O da yaptı. Ona söylediğim her şeyi yaptı."

DJ ona baktı. "Neden? Neden ondan nefret ettin?"

"Aman Tanrım. Tabii ki ondan nefret etmiyordum," dedi Pastor ve DJ'e bu sorunun hiçbir mantık temeli olmadığını hissettirdi. "Yavru bir köpek gibiydi. Çaldığım her melodide onu dans ettiriyordum." Omuz silktilti, acı içinde yüzünü buruşturdu. "Başlarda eğlenceliydi."

"Ama siz arkadaşınız."

"Hayır, o benim arkadaşım değildi. İşe yarar biriydi."

DJ karşılık vermek istedi. Bu yaşlı adamın canını yakmak istiyordu. "Karın onu seviyordu."

Bu doğrudan bir vuruştı. "Ama benimle evlendi. Ve benimle kaldı." "Seni terk edene kadar."

Yaşlı adam irkildi. Pastor savunmaya geçerek, "O öldü," dedi. "Waylon kalıntılarını buldu."

"Gideon'un kalıntılarını bulduğu gibi mi?"

"Gideon öldü."

"Hayır, . O yaşıyor. O bir FBI ajanı. Ve seni arıyor."

Pastor'un solgun yanaklarında ikiz kırmızı bayraklar belirirken nefes alış veriş zorlaştı ve DJ'in aklına yaşlı adamı öldürmek zorunda kalmayabileceği geldi. Coleen'in korktuğu gibi kalp krizi ya da felç geçirebilirdi. "Yalan söylüyorsun. Baban bana asla yalan söylemezdi."

DJ güldü. "Sana uydu telefonumu verdim. Sinyali var. Onu ." Elleri titreyen Pastor aradı. Burun delikleri alevlendi. "Bu da ne böyle?"

"Babam size kesinlikle yalan söyledi. Gideon'u o çıkardı. Kendini kötü hissetme. Ben de bir ay öncesine kadar bilmiyordum."

Pastor'un çenesi sıkıştı. "Peki ya Mercy? Neden kaçmasına yardım ettiniz?"

"Onun kaçmasını istememiştim. Onlarla oynuyordum, onunla ve fahişe annesiyle. Dışarı çıkacaklarını düşünmelerini sağladım. Sonra onları vurdum ama biri geldi ve Mercy'yi orada bırakmak zorunda kaldım. Karnındaki yaradan ölmesi gerekirdi. İşte bu yüzden artık yapabildiğim zaman insanları kafalarından vuruyorum." Tıpkı o gün radyo istasyonunun otoparkında Gideon'a yapması gerektiği gibi. Ama refleks ve travma ile hareket ediyordu. Düşünememişti. "Mercy kurtuldu. O ve Gideon yeniden bir araya geldi. Sen ölene kadar rahat etmeyecekler."

Ve ben de, ama önce beni yakalamaları gerekecek.

Pastor'un ağzının bir tarafı kalktı. "Biraz gurur duyduğumu söylemeliyim. Mercy ve annesiyle bu şekilde alay ediyorsun. Bunu benden öğrendin."

Yaşlı adamın bu konuda haklı olduğunu kabul etmek zorunda kalmak içini yaktı. "Demek istediğim Waylon sana yalan söyledi. Hepimize yalan söyledi. Bir ceset getirdi ve bize onun Gideon olduğunu söyledi, çünkü o küçük pisliğin gitmesine izin verdi. Sence karın ve çocukların hakkında gerçeği söyledi mi?"

Pastor'un yarım gülümsemesi kayboldu. "Kaçmalarına yardım mı etti? Yaşıyorlar mı?"

"Bu mümkün, değil mi? Hatta bence mümkün. Kızınız neredeyse on iki yaşındaydı ve hatırladığım kadarıyla karınız onun evlenmesini istemiyordu. O da kaçtı. Babam da ona yardım etti."

Papaz neşesiz bir kahkaha attı. "Baban zayıf biriydi. Ve tüm çabalarına rağmen sen onun oğlusun. Kalkmama yardım et. Eden'a gitmemiz gerek. Sağlam bir el olmadan geçirdikleri birkaç günün ardından ne tür sorunlara yol açtıklarını hayal bile edemiyorum. Yaptıkları tüm pislikleri temizleyeceksin. Sonra da kendi hatalarını düzelterip Gideon ve Mercy'nin icabına bakacaksın. Ve sonra, eğer hâlâ hayattaysan, karımı ve çocuklarımı bulup bana getireceksin."

"Peki ya yaparsam?"

Pastor'un yarım gülümsemesi geri döndü. "Erişim kodları hakkında konuşacağız." "Bana yalan söylüyorsun."

"Olabilir. Ama dediğimi yapacaksın. Her zaman dediğimi yaparsın. Seni ben eğittim. Her zaman dediğimi yaptın. Sonuçta, hayır diyebilecekken McPhearson'la gittin. Gideon yaptı. En azından *o* karşı koydu. Zayıf değildi."

DJ öylece bakakaldı, nabzının kulaklarına vuruşundan kelimeleri zar zor algılayabildi. McPhearson'ın yıllarca süren tacizi, tecavüzü, acısı... hepsi onu uyuşturan bir dalga halinde geri geldi.

Gideon zayıf değil miydi? *Peki ben?*

Şok önce öfkeye, sonra da soğuk ve acımasız bir farkındalığa dönüştü. Pastor ona kodları vermeyecekti. Ona para vermeyi hiç planlamamıştı. Bu bir hile, bir havuçtu. Onu kontrol etmeye ve manipüle etmeye devam etmenin bir yolu. *Tüm hayatım boyunca yaptığı gibi.*

Sikerim böyle işi. Kişisel hesabında hâlâ nakit vardı. Elli milyon değildi ama yeterli olmalıydı. Silahı kaldırdı ve Pastor'un kafasına doğrulttu.

Yaşlı adamın gözleri büyüdü ama sonra gülümsedi. "Yapamayacaksın. Yapamazsın."

"Beni izle. Elveda de, Papaz." Tetiği çekti ve tam gözlerinin ortasına ateş etti. Sonra oturup Pastor'un yüzündeki şoku izledi. "Beni izle."

İhanet. Sonra . . . hiçbir şey.

Papaz ölmüştü.

Ve ben özgürüm.

Öfori onu ayağa kaldırdı ama bacakları lastik gibi titredi ve sertçe dizlerinin üzerine düştü. *Hay sikeyim.* Ellerine baktı. Titriyordu. *Bu saçmalık. Ben zayıf değilim. Kazanmana izin vermeyeceğim, yaşlı adam.*

DJ ayağa kalktı, Explorer'a yaslanarak dizlerini kilitledi ve sarsıntının geçmesini bekledi. Sonra Pastor'un bedenine tükürdü. "Sana zayıflığı göstereceğim, ihtiyar."

Ama kahretsin, yorulmuştu. Ve hâlâ cesetlerden kurtulması gerekiyordu. Onu vadiye kadar sürüklemesi gerekecekti. *Hayır, onu Barkley'e sürükleteceğim.* O zaman onu da vururdu.

Kowalski'nin cipine doğru yürüdü ve arka kapıyı açtı. "Özledin mi -"

Birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Öfkesini kontrol altına almaya yetecek kadar.

Liza Barkley gitmişti.

TWAIN, KALİFORNİYA 30
MAYIS SALI, 16:25

Liza koşmayı bırakmak zorunda kaldı. Arazi çok tehlikeli bir hal almıştı. İleriye doğru atacağı yanlış bir adım, gevşek bir kaya, onu yüz metrelik bir uçuruma sürükleyebilirdi. Geldiği yoldan geri dönebilirdi ama kesinlikle DJ'le karşılaşacaktı, ya sonra?

Yolun diğer tarafındaki kayalık çok dikti. Oraya tırmanabilirdi ama bu onu açıkta bırakırdı. Önlüğü koyu maviydi. Mükemmel bir hedef olabilirdi.

Ama DJ peşinden gelecekti ve Tom'un ne zaman geleceğini bilmiyordu.

Tek başımayım. Kaynaklarının envanterini çıkardı. Bıçak ondaydı. DJ sol omzunu tercih ederken o güçlüydü. Şimdilik siper alma avantajı vardı.

Tamamen fiziksel düzeyde DJ'i yenecek güce sahip değildi. Yaralı bile olsa DJ ondan daha güçlüydü. Kadın göğüs göğüse dövüş eğitimi almıştı ama DJ de almış olabilirdi.

Ve silahı vardı.

Kısacası, kadının bir bıçağı vardı, büyük bir yara almamıştı ve ince ağaçların arasında saklanmanın avantajını yaşıyordu. Adamın silahı vardı ve kadın lanet bir vadinin kenarında kapana kısılmıştı. *İnanılmaz bir ihtimal değil.*

Keşke arabalara düz kontak yapmayı öğrenseydi. Güvende olurdu. En azından *daha güvenli.*

Her an olabilir, Tom.

Ağaçların arasından onu görmeden önce DJ'in asfalt yoldaki ayak seslerini duydu. Kalçasından daha uzun olmayan bir çalıyı siper alarak yere çömeldi. DJ onu görmeden üzerine atılmaya hazırlanıyordu ama DJ hemen yanından geçip gitti. Sessizce nefes verdi. Geldiği yoldan geri koşabilir ve Kowalski'nin cipini çalabilirdi, tabii anahtarların cebinde olduğunu varsayarak.

Bu, burada durup onu bulmasını beklemekten daha iyiydi.

Dikkatli bir şekilde ağaçların arasından geri çekildi ve olabildiğince hızlı koşmaya başladı. Artık hız önemliydi.

Vurulmuş iki araca geri dönmeyi başardı ve neredeyse rahatlayarak ağlayacaktı. Sonra Pastor'un cesedini gördüğünde yüzünü buruşturdu, gözlerinin arasında bir kurşun deliği vardı.

Gideon ve Mercy için bu cephede adalet yok. DJ'in canına tak etmiş olmalı.

Önce DJ'in çalınan cipini kontrol etti ama anahtarlar değildi.

Kowalski'nin cesedini buldu ve anahtarlarını aramak için çömeldi.

Çok kötü durumdaydı, ölü olmanın da ötesinde. Pastor'un gözlerinin arasından tek kurşunla vurulmasından farklı olarak vücudu kurşunlarla delik deşik olmuştu. DJ tüm şarjörü adamın üzerine boşaltmış olmalıydı.

Hâlâ sıcaktı, giysileri kanla ıslanmıştı. Bu daha önce görmediği bir şey değildi. Silahı adamın elinden aldı, fişek yatağını kontrol etti, sonra şarjörü çıkardı. Şarjör boştu. *Lanet olsun.*

Silahı DJ' bulamayacağı şekilde ağaçların arasına fırlattı, ardından Kowalski'nin üzerini hızlıca aradı ve pantolonunun cebinden anahtarlarını çıkardığında zafer kazanmış gibi bir ifade takındı. Ellerindeki kanı önlüğüne sildi. Yine, daha önce yapmadığı bir şey değildi.

Bir elinde anahtarlar, diğerinde seramik bıçak, soğuk metal ensesindeki deriyi yaktığında Jeep'in direksiyonuna geçmişti. *Lanet olsun.*

"İyisin," diye mırıldandı DJ onun kulağına. "Ben daha iyiyim."

Bıçağı döndürerek ön kolunun iç kısmına dayadı. Onu kaybederse savunmasız kalacaktı. "Sen bir hiçsin."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul etmek zorundayız. Çık dışarı." Adam namluyu sertçe kadının boynuna dayadı ve kadın irkildi. "Şimdi."

"Yoksa ne olur? Beni öldürecek misin? Sana yardım etmeyeceğim."

"Telefonum hâlâ bende. O bombayı hâlâ patlatabilirim."

"Senin hiç olduğunu sanmıyorum," dedi Liza kesin bir ifadeyle. Olsaydı bile, FBI tesisi çoktan tarardı, tıpkı dün Sokolov'ların evini taradıkları gibi. Küçük Brooklyn ve diğer masumlar zarar görmezdi. "Bence yalan söylüyorsun."

Kadının önlüğünün yakasından tuttu ve onu cipten çekerek yerde sürükledi. "Bana itaatsizlik edemezsin."

Yüzünün buruştuğunu fark ederek adamın elinden kurtuldu. Onu incitmişti. Güzel.

Ya kendisi onu öldürene ya da o kendisini öldürene kadar ona zarar vermeye devam edecekti.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin," diye karşılık verdi ve dizlerine bir tekme atabilmek için sözleriyle onun dikkatini dağıttı.

Acı içinde homurdandı ama kadının ulaşamayacağı bir yere doğru yan adımlarla ilerledi, silahını kafasına doğrulturken eli silahın kabzasını sıkıyordu. Silah tıpkı düşündüğü gibi bastırılmıştı. Ateş ettiğinde kimse duymayacaktı. Kimse gelmeyecekti. Bu görev için gönüllü olduğu için değil ama cesedini muhtemelen Tom'un bulacağı için bir pişmanlık duydu. Tom yoldaydı. Bundan hiç şüphesi yoktu.

Çok üzgünüm, Tom.

"Eee?" diye meydan okuyarak ona baktı. "Ne için bekliyorsun?"

Onunla alay etmek delilikti. Ama o, kadınların asla karşılık vermediği, kadınları meta olarak gören bir toplumda yetişmişti. Şimdi en iyi silahı kendi öfkesiydi.

Gözlerini yere dikti, parmağı hâlâ tetikteydi. "Seni kendi madalyonunla hayal ediyorum."

"Baskı uygulayacağın bir topluluğun bile olacağını varsayıyorsun." Pastor'un cesedini işaret etti. "O olmadan kimse kalmak istemeyecek. Kimse sizi takip etmeyecek. Hepsini öldürecek misin?"

Adamın çenesi gerildi ve kadın sinirlerine dokunduğunu anladı. "Belki de. Belki de geri dönmeyeceğim."

"Ben olsam yapmazdım. Eden'in olanakları hakkında çok şey duydum ve pek de iyi değiller."

"Kapa çeneni ve ayağa kalk. Şimdi. Vadiye doğru yürüyüşe çıkıyoruz."

Bu o olabilirdi. Tek şansı. Adamın sol omzuna odaklandı ve zihinsel olarak ne yapacağını prova etti. Yavaşça dizlerinin üzerine yuvarlandı, sonra topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı.

Sonra fırladı, bıçağını kavradı ve elinden geldiğince sert bir şekilde adamın sol omzuna sapladı.

Tabancasını düşürerek çığlık attı.

Silahı aldı ve geri çekildi, mucizevi bir şekilde titremeyen elleriyle onu silah zoruyla tuttu. Adam nefret dolu gözlerle onu izliyordu. O gözleri daha önce de görmüştü. O gün. Arkadaşlarının öldüğü o gün. Fritz öldüğünde.

"Kımıldama," dedi sessizce. "Yoksa seni öldürürüm."

"Yapamayacaksın," dedi ve görünüşte kendinden emin görünüyordu. Altında ise şüphe vardı.

"Yapacağım. Silah ilk kişi sen değilsin. Ne de öldürdüğüm ilk kişi."

Ama bunu yaparsan, Eden'ı asla bulamazsın. Pastor gittiğine göre, başka kimse nerede olduğunu bilmiyor.

O zaman sakatlamak için ateş et.

Ama adam hırlayarak ona doğru hamle yaptı, tökezleyerek dizlerinin üzerine çöktü ve tekrar ayağa kalkmaya başladı. Parmağı tetikteydi, çekmeye hazırdı - ta ki ikisi de sesi duyana kadar. Bir motor. Sesine bakılırsa büyük bir motor. Hızla yaklaşıyordu, virajı dönüyordu. DJ dondu kaldı, hâlâ tek dizinin üzerindeydi. Sesi algıladığı anda onun gözlerindeki farkındalığı da gördü.

Geldiler. Sonunda geldiler. İçinden bir rahatlama geçti ve bacakları güçsüzleşti.

Gıcırdayarak durmakta olan siyah cipe baktı. Ve bu DJ Belmont'un beklediği fırsattı. Ayağa fırladı, kadının bileğini kavradı ve silahı elinden kapana kadar döndürdü. Pratik bir hareketle tabancayı şakağına sapladı, bir yumruğu önlüğünün yakasını sıkarak havasını kesti.

Tam o sırada Tom cipin yolcu tarafından fırladı, silahını çekmiş, "FBI! Silahını bırak."

|| TWAIN, KALİFORNİYA 30 MAYIS
SALI, 16:35

Tom'un duyguları tam bir roller coaster gibiydi. Yaklaştıklarında büyük bir korkuya kapılmış, kızın DJ Belmont'a silah doğrulttuğunu gördüğünde ise gururlanmış ve rahatlamıştı.

Ve sonra her şeyin ters gittiği anı görmüştü. Onun rahatlamasını, dikkatinin dağılmasını.

DJ hamlesini yapmıştı ve şimdi onu silah zoruyla tutuyordu.

Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, Tom onun yüzündeki sinirli ifadeye gülebilirdi. En azından korkmuyordu.

Liza'sının çelik gibi bir omurgası vardı.

"Geri çekil," diye uyardı DJ. "Onu öldüreceğim. Kaybedecek hiçbir şeyim yok."

"Ne istiyorsun?" Tom sordu, Croft'a cehennemden çıkmış yarasa gibi sürerlerken senaryoları defalarca uygulattığı için minnettardı. Yolun yarısında sürüşü Croft devralmıştı, böylece

ve Sunnyside'daki durumu kontrol etti. Raeburn'ün ekibi orada her şeyi kontrol altına almıştı ve bu durum -ve Kowalski'nin hâlâ hareket halinde olduğunu, dolayısıyla DJ'in de öyle olması gerektiğini görmek- sakın kalmasına yardımcı olmuştu. Ama sonra Kowalski'nin aracı durdu ve kalbi de durdu. Liza'nın hâlâ hayatta olduğunu görene kadar kalbi normal şekilde atmamıştı.

Croft'un cipten indiğini duyabiliyordu. Bulundukları yeri Sacramento'daki saha ofisinden koordine eden Raeburn'e bildiriyordu. Kowalski'den takip etmeleri için işaret aldıktan sonra Raeburn, SWAT ekibini I-5'ten ayrılıp doğuya yönelmeleri için yönlendirmişti.

Ayrıca gözlerini havaya dikmişti. Çok uzakta olmayan bir helikopter vardı.

Bütün bunlar Tom'a, Liza'nın kafasında bir silah görme korkusunun ötesini düşünmesine yetecek kadar -neredeyse yetecek kadar- bir kontrol hissi verdi.

"Geri çekilmeni *istiyorum*," diye hırladı DJ. "Ortağına durmasını söyle. Bir adım daha atma. Şu anda yerde üç ceset var. Hiçbiri dinlemedi. Onları takip edersen dört olacak."

Liza'nın bakışları Tom'un yüzüne kilitlenmişti ve gözlerindeki güven Tom'un ruhunu bir anda hem güçlendirdi hem de parçaladı.

"Bende istediğin bir şey var," dedi Tom. DJ'in gözleri kısıldı. "Ne?"

"Eden'in banka hesabı."

DJ kaskatı kesildi. "Yalan söylüyorsun."

"Ben değilim. Sunnyside'ı nereden bildiğimizi sanıyorsun? Sizin hesabınızdan onların hesabına yapılan transferleri gördüm. Eden'in banka hesaplarına neredeyse bir aydır erişimim var. Sadece senin ortaya çıkmanı bekliyorduk."

"Yalan söylüyorsun," dedi DJ tekrar, ama bu sefer sesi daha az emin geliyordu. "Perşembe sabahı ilk transfer, yüz bin dolar. İkinci transfer, iki yüz elli bin. Pastor'un mali danışmanı gözaltında, bu yüzden daha fazlasını alamaz."

"Ne demek artık?"

"Yıllardır kaymağını yiyor. Tıpkı babanın senin işine sahipken kaymağını yediği gibi."

"Babamı nereden biliyorsun?" DJ'in gözleri parlıyor, açgözlülüğü belli oluyordu.

"Papazın karısı söyledi. Baban ona bir milyon dolar vermiş. Bunu biliyor muydunuz?"

DJ'in yüzü kaşlarını çattı. "Tabii ki yaptı," diye mırıldandı. "Piç kurusu."

"Bu yüzden onu öldürdün."

"Onu öldürdüm çünkü Gideon'a yardım etti."

"Bunun seni nasıl üzdüğünü anlayabiliyorum," dedi Tom yumuşak bir sesle. "Peki. Ne istiyorsun?"

"Paramı istiyorum."

"Bırak onu da konuşalım."

"Hayır. Cipinize binip uzaklaşacaksınız. Sen ve ortağın. Tüm parayı benim hesabıma aktaracaksınız ve ben de Bayan Barkley'nin gitmesine izin vereceğim."

"bir şey olmayacak," dedi Tom. "Ayrıca, Eden'ın nerede olduğunu biliyoruz artık."

Oraya vardığında dönecek bir evin ." Liza'nın gözleri büyüdü, dudakları memnun bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Henüz doğru değildi. Ama yakında olacaktı. Bu olayla karşılaşmalarından dakikalar önce Raeburn onlara Daniel Park'ın cep telefonu kayıtları için arama emri çıkarttıklarını ve aynı numaradan yıllar öncesine dayanan haftalık aramalar olduğunu söylemişti. Sadece geçen ayki aramalarla ilgileniyorlardı. Şansları yaver giderse, Raeburn birkaç dakika içinde onları arayıp yer tespitinde bulunacaktı.

"Yalan söylüyorsun!" DJ tükürdü.

"Sana söylemiştim. Pastor'un mali danışmanı elimizde. Ve telefon kayıtları." DJ'in rengi soldu.

Tom gülümsedi. "Bununla nereye varmak istediğimi anladığını görebiliyorum. Peki ne olacak? Parayı konuşabiliriz ama kartlar benim elimde. Onu bırakana kadar bir kuruş bile alamazsın."

DJ'in yüzündeki duygu karmaşasını izledi ve artık pes etme zamanının geldiğini anlamasını umdu. Ama tabii ki . Liza'yı da peşinden sürükleyerek bir adım geri gitti. Liza da onu takip etti, gözleri Tom'un kilitlenmiş, elleri yumruk olmuştu. Talimat bekliyordu.

DJ sessizce gitmiyordu. Pazarlık yapmaya da istekli değildi.

Tom ve Croft bu senaryoyu pek tartışmamışlardı ama Tom bunun ancak DJ'in hayatının geri kalanını hapiste geçirmesiyle sona ereceğini biliyordu. Ya da öldüğünde. Tom için ikisi de sorun değildi.

Tom şu anda çok gergin olması gerektiğini biliyordu. Ama bölümlere ayırmaya çok alışkın olan zihni iyi durumda görünüyordu.

Tom göz ucuyla Croft'un vurulmuş bir cipin etrafında süründüğünü gördü. Muhtemelen Kowalski'nindi. Bu senaryoyu konuşmamış olabilirlerdi ama Tom Croft'un içgüdülerine güveniyordu. O doğru olanı yapardı.

"Ona durmasını söyle!" DJ bağırdı. "Ortağının geri çekilmesi gerekiyor." Liza'yı bir adım, sonra bir adım daha geriye çekti, ta ki beyaz bir Ford Explorer'ın kuyruğuna gelene kadar. Pastor aracın yanında yerde cansız yatıyordu.

Kowalski ölmüş olmalıydı. Pastor ölmüştü. DJ burada üç kişiyi öldürdüğünü söyledi. Üçüncüsü Coleen olamazdı, şifacı. Cesedi Sunnyside'daki yatağında bulunmuştu. En iyi tahmin boğulma. Boynunda, madalyonunu tutan zincirin izi olan morluklar vardı. Bir noktada, DJ onu zincirinden tutup sürüklemiş.

Tıpkı şu anda Liza'nın önlüğünün üst kısmına yaptığı gibi. Ağzı açıktı, parmakları boğazını sıkıca saran kumaşı kavramaya çalışıyordu. Ve Tom, babası hayali bir suçtan dolayı onu sürüklerken annesinin de aynı şeyi yaptığını hatırladı. Öfke yükseldi ama zihnini bulandırmak yerine odak noktasını netleştirdi.

Öleceksin, orospu çocuğu.

"Geri çekil!" DJ bağırdı. "Ciddiyim." Onu uçurumun kenarına doğru sürükledi, Tom ve Croft da adım adım ona eşlik ediyordu.

Liza oldukça uysaldı ama bu değişti. DJ'le savaşılmaya başladı, bakışları soluna doğru kayıyordu. Vadinin kenarına, ki çok yakındı.

Nefes alamıyordu. Tom onun nefes alamadığını görebiliyordu.

Kadın vücudunu sağa, kenardan uzağa doğru savurdu ve Tom başka bir şey gördü. Yukarı çıkarken görmediği bir şey. DJ'in omzundan bir bıçak çıkmıştı. Tom bunun Raeburn'ün verdiği seramik bıçak olduğunu anladı ve onlar gelmeden önce DJ'in silahını bu şekilde kontrol altına aldığını fark etti.

Onun Liza'sı inanılmaz bir kadındı.

Tom onun görüş alanına girecek şekilde hareket etti ve sol omzuna dokundu. Ağırlığını bu şekilde vermek mantığa aykırıydı çünkü onu kenara çok yaklaştırıyordu ama DJ'in onu bırakmasını sağlamanın tek yolu buydu, böylece net bir atış yapabileceklerdi.

Liza başını onaylarcasına bir kez salladı, sonra kendini DJ'in sol omzuna doğru geriye atarak çıkıntılı bıçağı daha derine itti.

DJ çığlık attı, sesi vahşi ve tizdi. Bir hayvanınki gibi. Liza'yı tutuşu gevşedi ve Liza düşüp yuvarlandı.

Tom'un kalbi durdu. Sola doğru hareketinin ivmesiyle yuvarlanmıştı ve uçuşunun kenarına doğru kayıyordu. "*Hayır.*"

O andan itibaren her şey o kadar yavaş oldu ki rüya gibi hissetti ve o kadar hızlı oldu ki yetişmekte zorlandı. Tom Liza'ya doğru atılarak ayak bileğini yakaladı ve hızını kesti. Liza yan tarafta asılı kaldı, başı aşağıya dönüktü.

Croft ateş etti ve Tom DJ'in sendeleyip düştüğünü duydu. Croft, "Silahını bırak," diye emretti ama DJ onu duymazdan geldi.

Tom, kaburgalarına isabet ettiği anda bastırılmış bir kurşunun patlamasını duydu. Daha doğrusu, takım elbisesinin altına giydiği Kevlar yeleğe isabet etmişti.

"Lanet olsun," diye bağırdı, ilk refleksi onu bırakmak olan elini Liza'nın bileğini daha sıkı kavramaya zorladı.

Arkasında, Croft yere düşerken acı içinde haykırdı.

Tom başını çevirdiğinde DJ'in yüzünde nefret dolu bir ifadeyle ona doğru süründüğünü gördü. "Kazandığımı mı sandın?" DJ alay etti. "." DJ dizlerinin üzerine çöktü, silahını Tom'un kafasına doğrulttu.

Liza kıvranıyor, kendini tekrar sağlam bir zemine çekmeye çalışıyordu.

"Liza, *dur.*" Hemen mücadele etmeyi bıraktı. Ona güveniyordu ki Çok fazla.

Tom ona doğru uzandığında silahını düşürmüştü ve silah vücudunun altında sıkışmıştı. Silahına uzanabilirdi ama onu bırakmak zorundaydı. Bu da olmayacaktı.

Croft'un sessiz iniltilerini duyabiliyordu ama iyi olup olmadığını bilmiyordu. Yerde yüzükoyun yattığı yerden tek görebildiği, önündeki Liza'ydı.

ve DJ solunda.

Ve sonunda helikopter kanatlarının sesi havayı doldurdu. DJ bir saniyeliğine başını kaldırdı ama bu kadarı yeterliydi.

Tom sağa yuvarlandı, sol eliyle silahını kavradı ve ... tereddüt etti. DJ'in kafasına nişan almıştı ama bu Bu öfkeydi ve DJ'in kurbanlarını adaletten mahrum bırakacaktı.

Ve bu ben değilim. Tutuşunu ayarlayan Tom, onun yerine sağ omzuna ateş etti ve art arda üç kurşun sıktı.

DJ çığlık atarak dizlerinin üzerine çöktü. Tom, kısmen acı içinde olduğunu düşündü. Çoğunlukla da öfkeyle. DJ silahını düşürmüştü ve şimdi ona doğru atılıyordu. Arkasını döndüğünde silahı iki eliyle kavradı ve Tom'un hâlâ Liza'nın bileğini tutan eline doğrulttu. "O ölecek ve sen-"

Tom tekrar ateş etti ve DJ'i göğsünden vururken sağ tarafından bir el daha ateş edildi. *Croft.* DJ geriye doğru düştü, kan gövdesine yayıldı. Ve kafasındaki delikten.

Sonunda hareketsiz kaldı.

Tom kalbinin beş sert atışı boyunca alnını yere dayayarak sarktı. Sonra Liza'nın diğer bileğine uzandı ve çekiştirmeye başladı.

Croft sürünerek onun yanına geldi. "Bırak yardım edeyim."

Birlikte Liza'yı sağlam bir zemine çektiler ve sonra üçü de bir maraton koşmuş gibi nefes alarak yere yığıldılar.

"Sen iyi misin?" Liza sonunda sordu.

Croft'un kahkahası biraz manikti. "*Bize* mi soruyorsun?" "Şey, evet. Ben sıhhiyeciyim."

"Yeleklerimiz var," dedi Tom. "Ama olsun. Size canınızın söylüyorlar ama ..."

Croft, "Acıyı ciddi şekilde yanlış yansıtıyorlar," dedi ve sonra inledi. "Sanırım bir kaburgamı kırdım."

"Ama onun dışında iyisin, değil mi?" Liza bastırdı.

Tom dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Her tarafın kan içinde. İyi misin?" Uyluklarına bulaşmıştı ve parmaklarına ait olabilecek belli belirsiz çizgiler görebiliyordu. Artık güvende olduğuna göre başka her şeyi düşünebilirdi.

"Bu Kowalski'nin. Ben iyiyim."

"Güzel." Tom canını acıtmayan tarafa doğru yuvarlandı ve onu kendine çekti. Kollarını Tom'un boynuna doladı ve kız ona karşı ürperirken Tom uzun bir süre ona sarıldı. "Ödümü kopardın," diye mırıldandı. "Bunu bir daha asla yapma."

Güldü, hafif kırık bir sesle. "Daha önce yükseklikten korkmuyordum ama artık korkuyorum."

"Buna hakkın var." Acı içinde tıslayarak kollarını sıktı.

Kaşlarını çatarak geri çekildi. "İyi olduğunu söylemiştin."

"Daha önce de kaburgalarım kırılmıştı," diye güvence verdi ona, "ama bu kırık değil. Sadece çürümüş."

"Ama berbat bir şey," dedi Croft üzüntüyle.

Onun elini tutan Tom, daha sonra hareket edeceğini düşünerek kendini tekrar karnına doğru indirdi. kırılmamıştı ama henüz nefesini de tutamamıştı. Onun bir uçuşuma kaydığını görüp duruyordu ve nefesi yeniden kesiliyordu.

Liza doğruldu ve parmaklarını onun saçlarında gezdirdi. "Sanırım süvariler geldi."

Helikopter arkalarına indi, kanatlar yavaşlayarak durdu. Sonra botlar yere indi. "Doktor çağırmanızı isteyen var mı?" diye seslendi bir adam.

Liza güldü. "Hayır. Nasılsınız hanımefendi?"

"Sizden daha iyiyim," dedi tanıdık bir ses kuru bir sesle.

Tom döndüğünde Özel Ajan Molina'nın onlara doğru yürüdüğünü gördü. Yüzünü buruşturduğunu saklayarak doğruldu. Bu bir gurur meselesiydi. "Hanımefendi."

Croft zahmet bile etmedi, sadece zayıf bir şekilde el sallayabildi.

"Davadan çekildiğinizi sanıyordum, hanımefendi," dedi Tom, sonra da istemediği halde suçlayıcı bir ifade kullandığı için yüzünü buruşturdu. "Ama burada olmanıza gerçekten sevindim."

"Neden?" Molina kuru bir sesle sordu. "Her şey kontrolünüz altında gibi görünüyor. Bize yapmamız için bir şey bıraktın mı?"

Croft güldü, sonra inledi. "Gülmek acıtıyor."

Molina etrafına bakındı. "Rapor verin lütfen."

Tom nefes verdi. "Sadece Belmont'u biliyoruz. Diğerleri çoktan ölmüştü."

"Bayan Barkley?" Molina sordu.

"DJ kenara çekti, sanırım beni öldürmek ve uçurumdan aşağı atmak için. Ama sonra Kowalski geldi ve DJ'le tartışmaya başladılar. Kowalski Pastor'un parası için gelmişti."

Molina, "Pek çok kişinin yaptığı gibi," dedi. "O zaman?"

"Ben cipin arkasındaydım, bu yüzden sadece tartışıklarını duydum. DJ'in önce Kowalski'yi, sonra da Pastor'u öldürdüğünü sanıyorum ama buna bizzat şahit olmadım."

"Nasıl oldu da DJ'e silah doğrulttun?" Croft sordu ve Molina'nın kaşları kalktı.

"Ayakkabımdaki bıçağı kullanarak fermuarı kestim ve kaçıp saklandım. DJ yanımdan koşarak geçti, ben de araçlardan birini almak için geri döndüm ama beni buldu. DJ beni kenara kadar tek başıma yürütmeye çalıştı ama onu bıçakladım, silahını aldım ve Ajan Hunter ve Croft'un gelişiyile dikkatim dağılınca silahımı tekrar kaybettim."

Molina dinliyordu, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Anlıyorum. Peki sonra?" "Tom, DJ ile pazarlık yapmaya çalıştı ama o tam bir pislikti. DJ. Tom değil." Molina gülümseyerek yutkundu. "Anlıyorum."

Tom, "Onu kenara doğru sürüklüyordu," diye açıkladı ve ardından DJ'i nasıl indirdiklerini anlattı.

Molina başını salladı, sonra güvende olmak için yeterince geride durarak kenara doğru yürüdü. "Kim bu adam?" diye seslendi.

Tom, Croft'la şaşkın bir bakış alışverişinde bulundu. "Hangi adam?" diye karşılık verdi.

"Oh," dedi Liza. "Bu Dominic the Suave olmalı." Tom homurdandı. "Kim?"

Molina geri döndü ve yüzü Liza'nın hizasına gelecek şekilde çömeldi. "Dominic the Suave?"

"Kowalski'nin asistanı," dedi Liza. "Lezzetli bir atıştırma olacak olacağını düşündü ve daha sonra saklamak için beni cipe tıktı. Fermuarı kestiğimde oradaydım."

Molina tekrar başını salladı. "Anlıyorum. Başka bir şey var mı?"

"Coleen öldü," dedi Liza. "Onu DJ öldürdü. Muhtemelen Hemşire Innes de." "Biliyoruz," dedi Tom ona. "İkisinin de cesedini bulduk. Ne oldu? Sunnyside'da size ne oldu? İletişimi kaybettik."

"Evet." Liza iç çekti. "Kaçmaya çalışıyordum ama DJ solaryumdaki herkesi öldüreceğini söyledi. Orada çocuklar vardı. Ayrıca cep telefonuyla patlatabileceği kirli bir bomba yerleştirdiğini de iddia etti. Bu yüzden onunla birlikte ambulansa bindim. Rafe iyi mi?"

Molina bundan memnun görünmüyordu. "Evet. Onu sen mi tuttun?"

Liza Molina'nın bakışlarıyla karşılaştı. Ve dişlerinin arasından yalan söyledi. "Evet. Elbette güveniyordum. Sana güvenmediğimden değil, ama . . . Ben aptal değilim, hanımefendi."

Kahretsin, ama Tom onu
seviyordu. Molina başını
salladı. "Anlıyorum."

Liza ona masumca baktı. "Sevindim. Eden'ı gerçekten buldun mu?"

Molina, "Şu anda koordinatlar elimizde," dedi. "Üyeleri dağdan indirmek için nakliye araçları gönderiyoruz. Ama görünüşe göre doğum yapmak üzere olan bir kadın var?"

Tom kaburgalarındaki rahatsızlığı görmezden gelerek daha dik oturdu. "Evet. Cameron Cook'un kız arkadaşı, Hayley."

Molina başını helikoptere doğru eğdi. "Hiç bebek doğurttun mu, Liza?"

Liza nefesini içine çekti. "Evet, hanımefendi."

Birliğinin biçildiği günü hatırladı Tom. *Lütfen yardım etmesine izin ver,* diye sözsüzce Molina'ya sordu. *Lütfen.*

Molina elini uzattı. "Gelin. Yolda sağlık görevlilerimiz var ama oraya ulaşmaları arabayla üç saat, havayoluyla iki saat sürer. Biz sizi bir saatten kısa sürede oraya ulaştırabiliriz."

Gülümsemesi ışıldayan Liza, Molina'nın elini tuttu ve yaşlı kadının ayağa kalkmasına yardım etmesine izin verdi. "Tom da mı?"

Molina Tom'un bakışlarını küçük bir baş hareketiyle karşıladı ve Tom onun Liza'nın komutanıyla konuştuğunu hatırladı. O gün, her şey cehenneme dönmeden hemen önce bir bebek dünyaya getirdiğini biliyordu. "Elbette o da geliyor. Ama Ajan Croft, sadece iki kişilik yerim var."

Croft onlara el salladı. "Ben kalıp olay yeri teknisyenlerini ve tabibi bekleyeceğim. Siz gidin. Bana sonra mesaj atın."

"I Will," Tom Söz verdim,sonra takip etti Molina ve Liza için Helikopteri.

OTUZ İKİ

|| EDEN, KALİFORNİYA 30 MAYIS
SALI GÜNÜ, 18:00

Liza'nın yeni yükseklik korkusu, bir saat sonra Daniel Park'ın cep telefonundan elde edilen Eden koordinatlarına vardıklarında test edildi. İnecek bir yer olmadığı için bir makarayla iki, belki de üç cipin sığabileceği kadar büyük bir alana indirildiler.

O ve Tom mağaranın girişine baktılar. Dik bir patikadan yukarı doğru kısa bir yürüyüş vardı ve hemen yola koyuldular. Molina hemen yetişti.

Molina Eden'i kurtarmak için orada olduğunu ve soruşturmanın sadece DJ Belmont kısmından çekildiğini açıklamıştı. Tom ona geldiğinde DJ hâlâ onları tehdit ediyor olsaydı ne yapacağını sorduğunda, Molina sadece omuz silkmişti.

Tom sırtmıştı. Patronu çoğu insanın sandığından çok daha esnekti.

Üçü Eden kurtarma operasyonunun ilk dalgasını oluşturuyordu; Tom, Molina'nın getirdiği yiyecek ve su torbalarını taşıyordu ve yiyecek teklifinin yollarını kolaylaştıracağını umuyordu. Mercy ve Gideon yoldaydı. Amos da ondan birkaç saat sonra gelecekti.

Direnişle karşılaşacaklarını tahmin etmişlerdi ama mağaranın girişini elinde bir tüfek ve karanlık, yasaklayıcı bir ifadeyle koruyan bir adamı tahmin etmemişlerdi.

"Merhaba," diye seslendi Liza. "Ben sağlıkçıyım." Hem Kowalski'nin hem de Belmont'un önlükleri çamur ve kanla kirlendiği için artık Sunnyside Oaks'un önlüklerini giymiyordu. Neyse ki helikopter pilotlarından birinde bir çift eşofman vardı.

ve onlar havadayken üstünü değiştirmişti. Uzun boylu olması iyi bir şeydi. Eşofmanları boldu ama sadece kollarını kıvırmak zorunda kalmıştı. Eden yerleşkesine kanlar içinde gitmekten şok daha iyiydi. "Acil servise ihtiyacınız var mı?"

İlk konuşanın Liza olması konusunda anlaşmışlardı, zira topluluğun beyni hükümete güvenmemek üzere yıkanmıştı.

"Hayır," dedi adam. "Helikopterinizi alın ve gidin."

Ama kulaklarına bir çığlık geldi.

"Hayley," diye mırıldandı Tom. "Ona Magdalena de." Adama, "Lütfen silahını indir. Biz bir kurtarma ekibiyiz."

"Kurtarılmaya ihtiyacımız yok," diye ısırdı adam. "Gidin yoksa kafanızı uçururum. İzinsiz giriyorsunuz."

Teknik olarak adam izinsiz girmişti ama Liza bunu işaret ederek işleri kızıştırmayacaktı. Bir adım daha yaklaştı, ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı. "Benim adım Liza. şifacınız Rahibe Coleen tarafından gönderildim. Pastor'un iyileşmekte olduğu hastanede şalışıyorum. Pastor'la ilgilenmekle meşguldü ama gelip yardım etmemi istedi. Doğum yapmak üzere olan genç kadın için endişeleniyor. Magdalena."

Adam tereddüt etti. "Sizi Rahibe Coleen mi gönderdi?"

"O yaptı. Bebeğin ters doğacağından ve doğum için zamanında geri dönemeyeceğinden korkuyordu."

"Kim onlar?"

Liza Molina'yı göstererek, "Tara benim asistanım," dedi. Tom ve Molina kendilerini hemen FBI olarak tanıtarak onları korkutmazlarsa bunun daha az tehlikeli bir görev olacağı konusunda anlaşmışlardı. "Tom da yiyecek ve suyla birlikte burada. Rahibe Coleen de erzakınızın az olduğunu söyledi."

Adam yıkılmış görünüyordu. "Söylediklerinizi kanıtlayabilir misiniz?"

Liza ona gülümsedi. "Rahibe Coleen bunu söyleyebileceğinizi düşündü. Sana birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gösterebilir miyim?" Cebinden Tom'un telefonunu çıkardı ve adam şüpheyile baktı. "İşte buradayız, daha bu sabah."

Ona, Brooklyn'in isteği üzerine çektiği ve Tom'un telefonunu kullanarak e-postasından eriştiği fotoğrafı gösterdi. Molina

Brooklyn'in baskından sonra iyi olduğuna dair güvence vermiş, bu da onu bir sonraki göreve odaklanabilecek kadar rahatlatmıştı.

Adam fotoğrafa kaşlarını çatı. "Papaz berbat görünüyor."

"Çok kötü yaralanmıştı. Ama ben bugün ayrıldığımda iyileşmesi iyi gidiyordu." Ki bu doğruydu. DJ onu öldürene kadar Pastor'un iyileşme süreci durmamıştı.

"Kim bu kel çocuk?" diye sordu hışımla.

"Bu benim hastam. Bir tür kanseri var." Mağaralarda bir çığlık daha yankılandı. "Lütfen içeri gelebilir miyim? Magdalena'nın yardıma ihtiyacı var gibi görünüyor."

Adam isteksizliğini belli etti ama tüfeğı indirdi ve içeri girebilmeleri için geri çekildi. "Sonra gitmeniz gerekiyor."

"Elbette." Liza, yerleşkeye doğru götürülürken gözlerini dikip bakmaktan kendini alamadı. "Bu mağaralar çok güzel."

"Soğuk ve ıslaklar," diye homurdandı adam. "İnsanlarımızdan bazıları hasta."

Liza ona, "Ben de onlara yardım etmekten mutluluk duyarım," dedi. "İsminizi alamadım efendim."

"Kardeş Joshua."

Liza onun adını tanıdı. Joshua, Amos'un Ephraim'in yerini kimin alacağı konusundaki tahminiydi.

Joshua rahatsız görünmeye devam etti. Yanlarından geçtikleri insanlar onları şaşkınlık ve düpedüz düşmanlıkla karşıladı. Ama Tom'u da ilgiyle izlediler ve yiyecek dolu iki büyük çanta taşıdığını fısıldadılar.

Liza sadece gülümsedi ve el salladı, helikopterden aldığı ilk yardım çantasının belirgin bir şekilde sergilendiğinden emin oldu. Kızıl haç çoğı insanın tanıdığı bir semboldü. Otuz yıldır saklananlar bile.

Joshua'yı birçoğı perdelerle bölünmüş odalardan oluşan bir labirentte takip ettiler. Bazıları okunaklı perdelerdi, diğerkleri ise çamaşırların kurutulduğu çamaşır ipleriydi.

Genç kadın tekrar çığlık attı ve bu sefer daha yakındı. Joshua perdeyi kenara itti ve üç çift şok olmuş göz onlarınkiyle buluştu.

Hayley -Liza kendi zihninde ona Magdalena demeyi reddediyordu- yerde bir palete , hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. İki kadın onun yanında diz çöktü. Biri daha yaşlıydı.

ve sert bir yüzü vardı. Diğeri çok daha gençti ve kibar bir hava yayıyordu.

Yaşlı kadın ayağa kalktı, şok hızla öfkeye dönüştü. "Bunun anlamı nedir?"

Liza, Hayley'nin iri gözleriyle karşılaştı ve ona küçük bir göz kırptı.

"Rahibe Coleen tarafından gönderildiler," dedi Joshua. "İki şifacı ve bir adam da yiyecek ve su taşıyor. Kendi odana dönebilirsin Tamar."

"Hayır," diye bağırdı Hayley. "Tamar kalabilir. Rebecca'nın gitmesini sağlayın."

Yaşlı kadının yüzü karardı. "Sessiz olacaksın, Magdalena."

Liza politikayı Molina ve Tom'a bırakarak Hayley'nin yanında dizlerinin üzerine çöktü. "Ben Liza," dedi herkesin duyabileceği şekilde, sonra sesini alçalttı. "Graham ulaştı."

Hayley onun elini tuttu ve öyle sert sıktı ki Liza kemiklerinin çatlayacağını sandı. "O kutunun içinde. Çıkarın onu. Lütfen."

Kutu. Liza bunun ne olduğunu biliyordu çünkü Gideon bir hafta boyunca oraya konmuştu. Kuralları çiğneyenlerin kapatıldığı ve sadece en temel yiyecek ve su istihkaklarının verildiği yerd.

Liza başını kaldırıp Tom'a baktı ve Tom ona başıyla onay verdi.

o.

"Bebeğimin doğumu için kardeşimi burada istiyorum. Lütfen," diye yalvardı Hayley.

Rebecca, "O kutuda kalacak," diye açıkladı. "Papaz onun kaderini belirleyebilir

döndüğünde."

"Bu biraz zaman alabilir," diye yorumladı Liza. "Altı haftaya kadar hastanede kalabilir."

Arkalarından toplu bir soluk yükseldi ve Liza bir kalabalığın toplandığını fark etti. Tamar bir bezi bir tas suya batırıp Hayley'nin alnına sürdü ve eğilip kulağına Liza'nın duyamayacağı bir şeyler fısıldadı.

Hayley acıyarak başını salladı. "Teşekkür ," diye fısıldadı kadına.

Tamar Liza'nın omzunu sıvazladı. "Daha sonra döneceğim."

Arkalarında Molina ve Tom, Joshua'ya getirdikleri malzemeleri anlatıyorlardı, Liza yaklaştı. "Seni dışarı çıkarmak için buradayız," dedi.

fısıldadı, sonra sesini yükseltti. "Magdalena'yı muayene etmek istiyorum. Hastayı biraz yalnız bırakabilir miyiz?"

Tom ve Molina, Rebecca hariç herkes gibi hemen odadan çıktılar. Liza kibar bir gülümsemeyle ona döndü. "Eğitimli bir hemşire misiniz, hanımefendi?"

"Hayır. Ama çocuklarım var."

"O kısır," diye tükürdü Hayley. "Çocuklarını başka kadınlar doğurdu. Doğar doğmaz bebeğimi almak istiyor ve ben buna izin vermeyeceğim."

Liza, Rebecca'yı kanlı bir hamur haline getirene kadar dövmek istemesine rağmen gülümsemeye devam etti. "Çok fazla erzak var. Belki onları dağıtmaya yardım edebilirsiniz."

Kadın başını salladı. "Ben kalıyorum."

Hayley bir kasılmayla daha çığlık attı. Sona erdiğinde Liza perdeyi kenara itti. "Tara, geri gelebilir misin lütfen?"

Molina hemen geri döndü. "Evet?"

"Bu kadın hastam için tehlike arz ediyor. Onu çıkarabilir misiniz?"

Molina kadının koluna girdi ve onu zorla odadan çıkardı. Ama ikisi girişe doğru yönelirken Rebecca'nın öfkeli bağırışları aniden sustu. Liza kısa bir süre Molina'nın onu susturmak için ne söylediğini merak etti.

Liza sırtıttı. "Hadi bir bebek yapalım, Hayley."

Hayley'nin gözleri yeni yaşlarla doldu. "Tekrar söyle lütfen. Benim adım."

"Hayley," dedi Liza nazikçe ve Hayley'nin nemli saçlarını taradı. Yüzünü. "Şimdi bebeğinize bir göz atacağım. Hiç ekipmanımız yok, o yüzden eski yöntemlere başvurmak zorundayım."

"Daha önce hiç doğum yaptırdın mı?" Hayley, Liza'nın bir çift eldiven giyip ellerini sterilize etmesini endişeyle izlerken sordu.

". Hem de bir savaş bölgesinde. Afganistan'da küçük bir köyde."

"Orduda mısın?"

"Yakın zamana kadar

öyleydim." "Peki bebek iyi miydi?"

"Evet. Bebek makat geliyordu ve anne korkmuştu. Kocasını bizi köye yiyecek dağıtırken görmüş ve benden yardım istedi. Elimizde hiç

ilaç ve özel ekipman yok. Anne ve bebek iyiydi." "Şimdi kimsin sen?"

Hayley fısıldadı.

"Sadece bir hemşire asistanı," dedi Liza ona, sonra tekrar eğildi. "Diğer ikisi FBI'dan. Çok uzun zamandır Eden'ı arıyorlardı."

"Tanrı'ya şükür," diye nefes aldı Hayley. "Cameron iyi mi?"

"Cameron iyi. Sadece senin için endişeleniyorum. Aranızdaki mesafe ne kadar-" Hayley tekrar çılgılık attı, kasılmalar yüzünden midesi dalgalanıyordu. "Bu sorunun cevabı bu. Üç dakika. Bakalım ne kadar genişlemişsin.

vardır. Oh!" dedi bir dakika sonra. "Başını görüyorum. Bebeğinizle tanışmak üzeresiniz. Anladığım kadarıyla küçük bir kız?"

"Evet. Jelibon."

Liza sırtıttı. "Pekâlâ o zaman. Bir sonraki kasılmada ıkınmanı istiyorum."

Bir sonraki kasılmada inledi ama bir şampiyon gibi ıkındı. Kasılma geçti ve Hayley bir sonrakine hazırlanmak için sessizce nefes nefese kaldı.

Perde açıldı ve Tamar geri döndü. "Herkes yemek alıyor. Çok mutlular."

"Peki ya Graham?" Hayley sordu.

"Bayan, Tara? Onunla ilgileniyor. Susuz kalmış ve aç, ama Liza'nın burada kalması gerektiğini ve kendisinin halledeceğini söyledi."

"Tamar, Hayley'nin arkasına oturabilir misin? Kasılmalar sırasında nefes almayı hatırlamasına yardımcı ol."

On beş dakika ve beş devasa ıkınmanın ardından Liza, bir çift çok güçlü akciğeri olan güzel bir kız bebeği kucağına aldı. Liza'nın kendi kendine derin nefes alması gerekti ama gözleri hâlâ doluyor ve gözyaşları akmaya devam ediyordu. "O mükemmel," dedi Hayley'e. "Çok güzel. On parmağı ve ayak parmakları var."

"Onu yıkamana yardım edeyim," dedi Tamar. Bir kutudan temiz bir havlu çıkardı, bir kâseye su doldurdu ve bebeği öyle bir şefkatle temizledi ki Liza biraz daha ağladı.

Tamar bebeği annesinin kollarına bırakırken Liza Hayley'ye, "Neredeyse bitti," dedi. "Bir büyük ıkınma daha."

Perde kenara yırtıldığında plasentayla uğraşıyordu. Liza görmeden önce kokusunu almıştı. "Yüce Tanrım," diye öksürdü. "Ne oldu?"

içine düştün mü?"

"Merak etme, ben burada kalacağım," dedi çocuk, sesi aynı anda hem tiz hem de cızırtılıydı. "Tanrım, Hayley. Başardın. Gerçekten başardın. O iyi mi?"

Hayley başını bebeğinden kaldırdı ve gülümsedi. "O mükemmel."

Çocuk sırttı, yüzü kirli ve gözyaşlarıyla doluydu. "Selam, Zit." Hayley ona alaycı bir bakış fırlattı. "Bir kez daha Graham, yemin ederim." "Seçtiğin bir isim var mı?" Liza sordu.

"Aklımda bir tane var," dedi Hayley. "Önce Cameron'a danışmak istiyorum."

Liza topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Bunu bensiz de yapabiliirdin, Hayley. Bu olabildiğince basit bir doğumdu. Ama seni buradan çıkarmalıyım, bu yüzden onlara bir hastaneye ihtiyacın olduğunu söyleyeceğim, tamam mı? Şimdilik burada uzan ve rahatla. Bunu hak ettin. Graham Amca, eğer yıkanabilirsen -yani su ve sabunla tertemiz olabilirsen- yeğenini kucağına alabilirsin."

"Tuvalet kapılarını boşaltmak için gönüllü oldu," dedi Tamar sessizce. "O kadar kötü kokuyordu ki liderler onu rahatsız etmedi. Bilgisayarı bu şekilde kurdu."

Liza omzunun üzerinden boş kapı aralığına baktı. Graham gitmiş, perde çekilmişti. "Ah. Şimdi kendimi kötü hissediyorum. Yani, bebeğin yanına o kadar kirli gelemes ama ..."

"Sorun değil," dedi Tamar. "O iyi bir çocuk ve akıllı. Mikropları biliyor." Tereddüt etti. "Gitmek isteyen herkesi götüreceksin mi?"

"Nakliye yolda," diye yanıtladı Liza ve Tamar başıyla onayladı ama Liza'nın beklediği kadar mutlu görünmüyordu. "Gitmek istiyor musun?"

"Evet, ama ..."

Hayley başını kaldırıp Liza'ya baktı. "Oğlundan ayrılmak istemiyor. Rebecca onu çaldı. Tamar'ın bebeğini çaldı. Joshua'nın sana onun olduğunu söylemesine izin verme."

Liza'nın bakışları Tamar'ın kılere kaydı, dehşete kapılmıştı. "Sana söz veriyorum." "Teşekkür ederim," diye fısıldadı Tamar.

"Gerçek adın ne tatlım?" "Tiffany."

"Sana söz veriyorum, Tiffany. Bebeğinizin size geri verilmesini sağlayacağız. Yetkililer muhtemelen bir DNA testi isteyeceklerdir, yani kan testi," diye ekledi, kadının ne kadar süredir Eden'da olduğunu bilmiyordu. "Bu bebeğin senden olduğunu kanıtlayacak, ama bunu yapabilecek insanlar tanıyorum."

Tiffany gözyaşlarını yüzünden sildi. "Teşekkür ederim. Pastor ve Coleen'in dönmesi gerçekten altı hafta mı sürecektir?"

"En azından," dedi Liza acımasızca. "En ." Tiffany'nin dudakları kıvrıldı. "Onlar hapiste mi?"

Liza tek kelime etmedi ve Tiffany gerçeği anlayınca gözleri büyüdü. "Bunu sen mi yaptın?"

Liza başını salladı. "DJ."

"Ve o hapiste mi?" Tiffany bastırdı.

Liza başını salladı.

İki genç kadın bilmiş bir bakış attılar. "Güzel," dediler.

|| EDEN, KALİFORNİYA 30 MAYIS
|| SALI GÜNÜ, 19:30

Tom bir buçuk saat sonra Liza'yı Hayley'nin odasında bebeği kucağında buldu ve kalbi ... acıdı. Bir kısmı üzücü bir acıydı, çünkü Tory'nin bebeklerini kucağına alsa nasıl görüneceğini düşünmeden edemiyordu. Liza'nın bunun için onu suçlayacağını sanmıyordu.

Ama çoğu iyi bir acıydı çünkü o minik bebeği tutarken çok güzel görünüyordu. Ayaktaydı, bebeği sallıyor ve bir yandan da ninni mırıldanıyordu.

Başını kaldırdı ve yüz ifadesi endişeyle doldu. Ona doğru yürüdü ve bebeğin mışıl mışıl uyuduğunu görebiliyordu. "İyi misin?"

"Evet. Düşünüyordum da, eğer çocuklarımız olursa, asla koroda şarkı söyleyemeyecekler."

Kıkırdadı. "En iyi müzikal genlere sahip , değil mi?"

O zaman rahatladı, kadının bir aileye sahip olacaklarına dair basit kabulü ruhuna merhem oldu.

"Tabii ki," diye ekledi, "eğer çocuk evlat edinirsek, bir sonraki Beyoncé'yi elde edebiliriz. Bize para kazandırır ve biz de genç yaşta emekli oluruz. Ya da sadece normal çocuklar evlat edinir ve onları mutlu ederiz."

Kelimelerini büyük bir özenle seçmişti ve bunun için onu seviyordu. Evet, biyolojik olarak çocuk sahibi olmayı deneyeceklerdi. Ve eğer başarılı olurlarsa, bu harika olurdu. Ama başarılı olsalar bile, dışarıda bir eve ihtiyacı olan çocuklar vardı ve bunu da sağlayacaklardı.

"Hayley nasıl?" diye sordu. Kız paletin üzerine kıvrılmıştı, başı Tamar'ın kucağındaydı ve Tamar bebek battaniyesine benzeyen bir şey örüyordu. "O iyi mi?"

"Uyuyor," diye mırıldandı Liza. "Buraya geldiğimizde gerçekten çok ilerlemişti, o yüzden Jelibon hızlı geldi."

Tom parmağını bebeğin yumuşak yanağında gezdirdi. "Merhaba Jelibon. Her şey yoluna girecek."

Liza kaşlarını çattı. "Ellerin temiz mi?"

"Sanki kirli ellerle bir bebeğe dokunacakmışım gibi," diye alay etti. "Onları sadece sabun ve sıcak suyla yıkadım. Graham'ın temizlenmesine yardım ettikten sonra bunu yapmak zorundaydım. Aman Tanrım." Ürperdi.

"Biliyorum. Ama bunu neden yaptığını biliyorsun, değil mi?"

Tom başını salladı, çocuğun kız kardeşine olan sevgisinden hâlâ etkilenmişti. "Evet. O gerçekten bir dahi çocuk. Çanağı ve güneş panellerini kurdu ve hepsini bilgisayara bağladı. Joshua yüzünden güneş panelleri çöp oldu ama en azından Graham o mesajı alabildi."

"O bir kahraman." Onun gözleriyle karşılaştı. "Onu tutmak ister misin?"

Tom başını salladı, kadın bebeği kucağına verdiğinde gözleri parlıyordu. "Sen şanslı bir küçük kızsın Jelibon. Ailen seni çok seviyor. Baban seninle tanışmak için sabırsızlanıyor."

Bebek esnedi, çok sevimli görünüyordu.

Liza iç çekti. "Hayley ve Graham'ın annesi hakkında suç duyurusunda bulunacak mısınız?"

"Bilmiyorum. Molina tüm ihlalleri not ediyor. Bu da bana neden burada olduğumu hatırlattı. Gideon ve Mercy birkaç ajanla birlikte geldi. İşler gerginleşiyor. Rebecca Molina'nın haklarını inkar ettiğini söylüyordu."

"Molina onu adam kaçırmakla suçlayabilir. Tamar'ın bebeğini çaldı." Tom şaşkına dönmüştü. "Bu insanların nesi var böyle?"

"Keşke bilseydim."

"En azından Joshua artık tüfeğini taşımıyor," dedi Tom. "Onu kaldırmaya ikna ettim. İkinci dalgada gelen ATF ajanı tarafından el konuldu."

"Bu çok iyi. Tamar gerçekten Tiffany ve ona gidebileceğine, bebeğini alacağımıza ve DNA testi yapıldıktan sonra onu geri alacağına dair söz verdim."

"Molina'nın bilmesini sağlayacağım."

"Teşekkür ederim. Sıcak su var mı demiştiniz?"

"Evet. İki kez helikopterle indirildik; ikisinde de su tankları ve gazla çalışan bir su ısıtıcısı vardı. Jelibon'un banyoya ihtiyacı var mı? Nakil araçları için bebek koltuklarına da ihtiyacımız olacak." Bu naklin lojistiği göz korkutucuydu. "Oh, ayrıca benimle gelmene ihtiyacım var. Tıbbi müdahaleye ihtiyacı olan birkaç kişi var."

"Bunu neden söylemedin?"

"Çünkü sen bebeği tutuyordun ve benim beyin devrelerim kızardı."

Onun yanağını nazikçe okşadı, sonra Tiffany'ye döndü. "Bebeği yanıma alacağım," dedi. "Uyanırsa diye Hayley'nin yanında kalabilir misin? Rebecca hapsedilene kadar Jellybean'i burada bırakmak istemiyorum ve Hayley'nin bebeğin çalındığını düşünmesini istemiyorum."

Girişe yaklaştıklarında bağırışları duydular. Tom bebeği Liza'ya verdi ve yardıma koştu. Beklendiği gibi Joshua Gideon'un karşısındaydı, ona yalancı ve sahtekâr diyordu, hükümet tarafından Birinci, İkinci ve Dördüncü Değişiklik haklarını ellerinden almak için gönderilmişti. Molina Gideon'un yanında duruyordu ve arkasında dört federal ajan vardı.

Mercy kenarda durmuş, endişeli görünüyordu. Buraya geri dönmenin pek çok kötü hayaleti dirilteceğini biliyordu ama yine de yapmıştı

Çünkü yardım etmek istemişti.

Graham Liza'ya yaklaştı. "Ben temizim. Ve dezenfekte edildim. Artık yeğenimi kucağıma alabilir miyim?"

Tom onlara katıldı ve Liza bebeği Graham'ın kollarına bırakırken kenardan toplanan kalabalığı izledi. Çocuk ağlamaya başladı, bu tatlı ve öfkeli Joshua'yla taban tabana zıt bir görüntüydü.

Gideon sakinliğini korudu, Joshua'nın söylenmelerini duymazdan geldi ve kendisine sessizce bakan Eden üyeleriyle konuştu. "Eğer ayrılmak istiyorsanız, sizi nakledeceğiz. Kız kardeşim Mercy ve ben Eden'den sonra da bir hayat olduğunu bilmenizi sağlamak için geri geldik. Yaşayacak bir yer bulmanıza ve dilediğiniz düzeyde topluma geri entegre olmanıza yardımcı olacağız. Eğer bizim gibi bir kocanın elinde ya da bir çırak olarak acı çektiyseniz, size yardımcı olacak kaynaklar var."

Bu bir akordu vurmuş gibi görünüyordu. Üyelerin çoğu başını salladı ve birbirlerine fısıldadı.

"Peki ya istemezsek?" Joshua talep etti.

"Gerçekten kalmak istiyor musun?" Gideon karşı çıktı. "Temiz suyunuz ya da yiyeceğiniz yok. Sıhhi tuvalet olanaklarınız ya da gerçek tıbbi yardımınız yok. Rahibe Coleen elinden geleni yaptı ama çoğunuzun eğitilmiş doktorlara ihtiyacı var, sadece yardımcı olmak isteyen ama tüm tıbbi bilgisini kitaplardan ve bilgisayardan alan bir kişiye değil."

"Ne zaman geri dönecek?" Joshua talep etti.

Tom gerçeği söylemeleri gerektiğini düşünüyordu ama Molina bir ayaklanmadan korkuyordu. Görünüşe göre fikrini değiştirmişti. Muhtemelen arkasında duran ajanlar yüzünden.

Molina, "O değil," dedi ve mırıltılar öfkeli çığlıklara dönüştü.

"Onu tutukladınız mı?" Joshua bağırdı ve gerginlik on kat arttı.

Bu insanların çoğunun otuz yıl boyunca hükümetin kötülükleri konusunda beyinleri yıkanmıştı. Tom, Amos'un bu kadar iyi uyum sağlamasına hayret etti. "Hayır," dedi Molina, düzen için bir elini kaldırarak. "O DJ tarafından öldürüldü.

Belmont."

"Bu bir yalan!" Joshua bağırdı. "Bunu neden yapsın ki?"

Mercy bir adım öne çıktı, yüzü çizilmiş ve solgundu. "Muhtemelen Coleen benim hakkımda bir şeyler öğrendiği içindir. Hayatta kaldığımı. DJ kaçmaya çalışırken öldüğümü söylerken yalan söylemiş. Annemi soğukkanlılıkla vurdu. Annem gerçekten öldü. Ama beni öldürmeye çalışırken engellendi."

"Bu. Bu. Yalan," diye tekrarladı Joshua.

"Kendi kulaklarınızla dinleyin," dedi Molina. Bir cep telefonu çıkardı ve ajanlardan biri onu bir hoparlöre bağladı. "Pastor'un kaldığı hastane tüm hastalara ve ailelerine bilgisayar cihazları sağladı. Bunlar kamera ve kayıt cihazı olarak kullanılabilir. Coleen'in öğrendiklerini Pastor'a kanıtlamak amacıyla Bay Belmont'u kaydettiğini düşünüyoruz. Boğulmuştu ve boynunda Bay Belmont'un madalyon zincirini tutup bükteği yerde çürükler vardı."

Tom, toplanan kalabalıktaki birkaç kadının ellerini boğazlarına götürdüğünü fark etti, yüz ifadeleri onların da madalyon zincirleri tarafından kontrol edildiklerini gösteriyordu.

Molina telefonuna dokundu ve DJ'in sesi duyuldu.

"Nerede o?"

Coleen, "Uyuduktan sonra solaryuma geri döndü," diye cevap verdi.

"Oradayken ne yaptı?"

"Daha önce küçük bir kızla tanıştı ve sohbet ettiler. Güneşi yüzünde hissetmek istedi, ben de onu geri götürdüm ve hemşiresinin yanına bıraktım. Seninle konuşmak istiyordum."

"Ne hakkında konuştular? Ve şimdi yanında kim var?"

"Her türlü şey hakkında sohbet ettiler. Çocukları, bilirsiniz, gerçek çocukları. Bo ve Bernie."

"Bu beni sandığınız kadar incitmiyor," dedi DJ. "Asla onun çocuğu olmak istemedim."

Bu kalabalığın nefesini kesti.

"O kaseti nasıl aldılar?" Liza Tom'a fısıltıyla sordu.

"Faturalamadan biri sonunda e-postamdaki bağlantıya tıkladı. Croft ve ben size gelirken güvenlik ağına girdim ve bu dosyayı indirdim. Sunnyside, hastaların ve ailelerin cihazlarda yaptığı her şeyi yükledi."

Coleen, Mercy söz konusu olduğunda DJ'i aldatmakla suçlamaya devam etti. Tom, DJ her şeyi itiraf ederken kalabalığı izledi. Bu bir fark yaratıyordu. Ve sonra . . .

"Pastor'a söyleyecek misin?" DJ sordu.

"Ona söyleyecek olsaydım, çoktan söyledim."

"Ne yapıyorsun, Rahibe Coleen?" diye sordu, sesi aniden yükselmişti.

"Hiçbir şey." Coleen'in sesi boğuktu, sanki nefes alamıyormuş gibiydi. "Sadece boşlukları dolduruyorum. Beni incitiyorsun DJ."

Kayıt aniden sona erdi ve kalabalık tamamen sessizliğe büründü. Joshua bile atıp tutmayı bırakmıştı.

Molina, "Rahibe Coleen birkaç saat sonra yatağında ölü bulundu," dedi.

Joshua sarsılmış bir halde geri çekildi. "Hayır. Bu sahte. Ay'a iniş gibi." Etrafında döndü ve üyelere hitap etti. "Onu dinlemeyin. Yalan söylüyor. Muhtemelen Rahibe Coleen'i hücrede tutuyordur." Sonra bebeği tutan Graham'ı gördü ve yüzünde kötü bir ifadeyle ona doğru yürümeye başladı. "Sakın karımın bebeğine dokunma."

Graham'ın gözleri büyüdü ve dönerek Joshua'ya sırtını gösterdi ve bebeği kendi bedeniyle korudu. Bunu yapmak zorunda değildi.

Tom, Graham'ın önüne geçti, altı yaşında ağır kaslı biri olmaktan hiç bu kadar memnun olmamıştı. Joshua ufak tefek bir adam değildi ama çok yukarıdan bakmak zorundaydı.

"Ona elini sürmeyeceksin," dedi Tom sessizce. "Ya da bebeğe. Ya da annesi."

Adamın gözlerinden korku geçti ve kalabalığa döndü. "İşte böyle başlıyor. Geliyorlar ve bize ne yapacağımızı söylüyorlar. Nasıl yaşayacağımızı. Nasıl ibadet edeceğimizi. Papaz geri döndüğünde bunu düzeltecek."

Molina boğazını temizledi. "Pastor da öldü. DJ onu da öldürdü."

Gruptan toplu bir feryat yükseldi, üyelerin çoğu keder içinde dizlerinin üzerine çöktü.

"Neden?" Joshua talep etti. "DJ Kardeş neden Pastor'u öldürsün ki? Bu hiç mantıklı değil."

"Ajan Hunter?" Molina söyledi. "Lütfen onlara nedenini söyleyin."

Tom sesini yükseltti. "Çünkü Pastor'un parasını istiyordu. Pastor'un banka hesabında elli milyon dolar vardı."

Bir kez daha sessizlik oldu, sessiz ağlamalarla bozuldu. Joshua sert bir şekilde güldü. "Elli milyon dolar mı? Siz delirmişsiniz. Bir de bize bakın. Hiçbir şeyimiz yok."

"Katıldığınızda Eden'a ne kadar bağış yaptınız?" Tom Joshua'ya sordu.

Joshua kaşlarını çatı. "Evimizi sattık ve kârını bağışladık. Yaklaşık üç yüz bin dolardı."

Tom, Joshua'nın yaşlarında başka bir adamı işaret etti. "Ya siz, efendim?" "Dört yüz bin," dedi adam, belli ki sıkıntılıydı.

Tom çeşitli üyeleri işaret etti ve beş kişinin ardından toplam iki milyon doların üzerine çıkmıştı bile. "İyi yatırım yaptı ve yetiştirdiğiniz ve hasat ettiğiniz ilaçların satışıyla destekledi."

Adamlardan biri başını salladı. "Biz hiç uyuşturucu satmadık."

Graham, "Onlara aletlerin ve okul kitaplarının saklandığı mağara odasına bakmalarını söyle," dedi. "Üzerinde *Demirci Aletleri* yazan bir kutu var. İçi kokain ve esrarla dolu. Açık konuşmak gerekirse," diye ekledi, "Kardeşim DJ'e kız kardeşimin hastaneye gitmesine izin vermesi için şantaj yapmak amacıyla kokainden bir tuğla aldım. Pastor'un yapabildiği gibi. Kokain bilgisayarın yanındaki bir taşın altında saklı. Paket açılmamış." Parmağıyla Joshua'yı işaret etti. "Ve sen onu benim kaçırdığımı iddia etmeden önce, evimizin reisi Isaac'ın bizi iyice aradığını unutma. O uyuşturucular DJ'e ait."

Bir adam öne çıktı. "Kontrol edeceğim. Polislerinizden biri benimle gelebilir."

Tom yavaşça nefes verdi. DJ'i kimin öldürdüğünü soracaklarını düşünmüştü ve buna nasıl cevap vereceğinden emin değildi. Mağaralara giderken silahını ve rozetini Molina'ya teslim etmek zorunda kalmıştı. Biri görev silahını ateşlediğinde standart prosedür buydu. Görevine iade edilmeden önce muhtemelen danışmanlık hizmeti alması gerekecekti.

Molina grubun dikkatini yeniden toplamak için ellerini çırpı. "Onlar Graham'ın iddiasını kontrol ederken, gitmek isteyen herkesi taşıyabiliriz."

Şimdi. Eğer önce Gideon ve Mercy ile konuşmak isterseniz, onlar da burada olacaklar. Amos Terrill de birkaç saat içinde burada olacak."

Orta yaşlı bir kadın öne çıktı. "Amos iyi mi? Ya Abigail? Çok endişelendim. O benim kızımın en iyi arkadaşı."

Molina nazikçe, "Onlar çok iyiler," dedi. "Amos birçoğunuzun daha fazla kanıt isteyebileceğinin farkında ve onu Eden'den kaçmaya iten şeyi gördüğünü size anlatacak. Eğer gitmek isterseniz, ilk nakliye aracı iki saat içinde hareket edecek. Ben sorularınızı yanıtlamak için burada kalacağım."

"Peki ya kalmayı seçersek?" Joshua hâlâ kavgacı bir tavırla sordu.

Bir suçtan şüphelenmediğiniz sürece sizi bizimle gelmeye zorlayamam," dedi. Adam kaçırma ya da çocukları tehlikeye atma gibi."

Joshua'nın çenesi gerildi. "Peki ya suçsuz olan bizler için?"

"Sizi bizimle gelmeye zorlayamam ama burada da kalamazsınız. Burası özel mülktür."

İki saat sonra, Tiffany ve küçük oğlu gemideyken ilk araç hareket etti ve boş bir koltuk yoktu.

Amos gelip kalan üyelerle konuştuktan sonra bir sonraki nakil aracı da doldu.

Sonunda iki sağlık görevlisiyle birlikte bir ambulans geldi. Hayley ve bebeği ambulansa bindirildi, Graham da onlarla birlikte arkaya bindi.

Arabayla uzaklaşırlarken Tom el salladı ve Hayley'nin UC Davis'te kontrol edileceği Sacramento'ya doğru yola çıktılar. Kollarını sıkıca Liza'nın beline dolayan Tom, üyelerin yeni dünyayı anlamalarına yardımcı olmak için kalan Gideon, Mercy ve Amos'a döndü.

"Başardık," dedi Tom, hem tatmin olmuş hem de tuhaf bir şekilde huzursuz hissederek. "Onları bulduk."

"Onları *sen* buldun," diye düzeltti Mercy gülümseyerek. "Sen ve Liza. Teşekkür ederim."

Amos başıyla onayladı. "Evet. İkinize de teşekkür ederim. Benim için, Abigail için ve kendini kapana kısılmış hisseden ve kaçamayacak kadar korkan herkes için."

Tom minnettarlık istemiyordu. O işini yapıyordu. Liza'nın da aynı şekilde hissettiğini biliyordu.

"Kimsenin DJ'i sormadığını fark ettin mi?" Liza konuşmayı yeniden yönlendirerek sordu "Sanırım herkes onun kendilerine söylediğimiz her şeyi yapabileceğini biliyordu."

"Katılıyorum," dedi Mercy. "Ve ben kendi adıma hiç üzgün değilim. Pastor, Ephraim ve DJ'in hepsi gitti. Hayatımızı yaşayabilir ve bizi öldürmeye geleceklerinden endişe etmeyebiliriz."

Amos kolunu Mercy'nin omuzlarına doladı. "Abigail'in on iki yaşına geldiğinde ne olacağı konusunda endişelenmesine hiç gerek yok. Hepiniz iyi bir şey yaptınız. Sizinle gurur duyuyorum."

"Bitmemiş gibi geliyor," diye mırıldandı Tom. "Yani, hâlâ çözülmesi gereken elli milyon var ama yüzden fazla insanın yeni bir hayata başlaması gerekiyor."

Amos içini çekti. "Teknolojiyi ve gerçek bir toplumda nasıl işlev göreceklarını öğrenmeleri gerekecek. Kendilerine gerçek olarak öğretilen tüm kurguları unutmak zorunda kalacaklar. Bazıları izole bir şekilde yaşamaya devam etmeyi bile seçebilir ama yine de desteğe ihtiyaçları olacak. Arazi ve erzak. Tıbbi bakım ve yasal olarak nasıl yeniden inşa edecekleri konusunda rehberlik. Bu hiç kolay olmayacak."

Gideon başını salladı. "Zor iş daha yeni başladı."

EPİLOG

|| GRANITE BAY, KALİFORNİYA 4
|| TEMMUZ SALI, 14:30

(Hemsirelik okulundaki ilk günün , *lubimaya?*" İrina, Liza'nın yanındaki çim sandalyeye yerleşerek sordu.

Liza bunun İrina'nın günlerdir ilk kez oturduğu an olabileceğini düşündü. Sokolov'lar bir barbekü partisi veriyorlardı ve İrina'nın işi başından aşkındı. Mutfak yemekle, ev insanlarla doluydu ve kimse onlara ateş etmediği için arka bahçe de kalabalıktı.

Gün kavurucuydu, yüz derecenin üzerindeydi, ancak tenteler gölge yapıyor, vantilatörler esiyor ve çocuklar fiskiyelelerin içinden koşuyordu. Birkaçı Chicago'dan olmak üzere çok sayıda çocuk vardı.

Karl ve İrina, Liza ve Tom'un ailesini kendilerine katılmaları için davet etmişlerdi. Bu hem Liza hem de Tom için büyük bir sürpriz olmuştu. Görünüşe göre İrina, Tom'un annesi Caroline ve Liza'nın evlatlık ablası Dana tüm bunları ayarlamak için telefon hatlarını yakıp yıkmışlardı.

Cennet gibiydi.

"Gerçeküstü," diye yanıtladı Liza. "Yani, oraya gitmeyi o kadar çok istemiştim ki. Bir yandan UC Davis'e kabul edilmeyi umarken bir yandan da askerliğimi yapmış ve lisans diplomamı almıştım. Orada olduğum için gerçekten çok mutluydum. Ama sonra geçen hafta oryantasyona gittim ve herkes adımı biliyordu."

İrina gülümseyerek, "Sen bir kahramansın," dedi. "Yine."

Liza hâlâ utanarak gözlerini devirdi. Haberler Eden'i keşfetmeleri ve DJ Belmont ile Pastor'un yenilgisiyle dolup taşmıştı.

Gideon, Mercy ve Amos tarikattan kurtulanların poster çocukları haline gelmiş, Hayley ve bebeği internette sevgi ve gerçek hayatta hediye yağmuruna tutulmuştu.

Bebek Liza Tiffany şehrin en şımartılmış bebeğiydi. Ve yetişkin Liza, Hayley'nin bebeğe kendi adını verdiğini her düşündüğünde hâlâ boğazında bir yumru hissediyordu.

"Herkesin yapacağını yaptım," diye mırıldandı Liza. Bu onun her zamanki cevabıydı ve bu inanca iki eliyle sarılmıştı.

İrina, "İyi bir kalbi ve sağlıklı miktarda cesareti olan herkes," dedi. "İyi rol modellerim vardı."

Dana Dupinsky Buchanan elinde bir tepsi soğuk içeceklerle yaklaşırken İrina, "İşte onlardan biri geliyor," diye yorum yaptı.

"Kesinlikle." Liza İrina'nın elini sıktı. "Ve bir diğeri de tam burada oturuyor."

"Ah." İrina boştaki eliyle yüzünü yelpazeledi. "Beni ağlatıyorsun."

"Liza." Dana onun yanındaki sandalyeye oturup içkileri uzattı. "Neden bu hoş bayanı ağlatıyorsun?"

Liza kendini savunmaya başlamıştı ki Dana'nın alay ettiğini anladı. "Berbatsın."

"Bana öyle söylendi. Düzenli olarak." Bardağını İrina'nın bardağına değıdirmek için Liza'ya doğru uzandı. "Seni seven tüm o korkunç insanlara."

"Duyduk, duyduk." İrina mutlulukla içini çekti. "Herkes iyi vakit geçiriyor, değil mi?"

Liza tamamen memnun bir şekilde gülümsedi. "Çok iyi bir zaman. Sanırım Tom'un kız kardeşi Abigail'i evlat edinmiş." Dokuz yaşındaki Grace küçük kızı kanatları altına almıştı ve Abigail bütün öğleden sonra onu bir ördek yavrusu gibi takip etmişti. Kendilerini "küçük çocukların" beladan uzak durmasını sağlamakla görevlendirmişlerdi. "Karl da bulutların üzerinde iki eski profesyonelle basketbol konuşuyor." Tom ve üvey babası Max, Karl'ın heyecanını şımartmış, ona tanıdıkları oyuncularla ilgili hikâyeler anlatmışlardı. "Çok tatlı."

"Öyle," dedi İrina sevgiyle, ızgarada hamburger çevirirken kocasının harareti konuşmasını izlerken. "Sanırım onu tutacağım."

"Peki ya Eden-Graham'daki çocuk?" Dana kıkırdadı. "Tom'un bir hacker olduğunu ve Ethan'ın ona bildiği her şeyi öğrettiğini öğrendiğinden beri Ethan'ı takip ediyor."

"Umarım Graham beynini kötülük için değil iyilik için kullanmaya devam eder," dedi Liza alaycı bir ifadeyle. "Anneleri onları Eden'e götürmeden önce kötü bir kalabalığa karışmıştı."

"Ama şimdi daha iyi bir ev ortamında mı?" Dana endişeyle sordu. Kötü muamele gören evlerdeki çocuklar için her zaman endişelenirdi.

Liza başını salladı. "Annesi Graham'ın velayetini kaybetti ve Hayley de neredeyse on sekiz yaşında. İkisi Cameron Cook'un ailesinin yanına taşındı ve bu durum hepsi için iyi görünüyor."

"Ve o kıymetli bebeği kucağıma aldım," dedi İrina ve sonra sırtıttı. "Ve bezinin değiştirilmesi gerektiğinde onu geri verdim."

"Büyükanne ve büyükbabalığın en iyi yanı da bu, değil mi?" Dana Liza'ya baktı. "Ya da teyzelik? Yani, ben harika bir teyzeyim."

"Bir süre için değil," dedi Liza. "Tom ve ben bunun hakkında konuştuk. Hemşirelik okulunu bitirene kadar çocuk yok."

"Zaman uçup gidecek," dedi İrina bilgece. "Bu da bana fırında bir kek olduğunu ve neredeyse pişmek üzere olduğunu hatırlattı." Ayağa kalkmaya başladı, sonra fikrini değiştirdi. "Sormak istiyordum. Brooklyn nasıl? Liza'nın Sunnyside Oaks'ta tanıştığı küçük kız," diye açıkladı İrina Dana'ya.

"Devam ediyor." Liza, annesi haberi duyar duymaz eve koşmuş ve Sunnyside ceza soruşturması nedeniyle kapatıldığı için onu UC Davis'in pediatrik kanser koğuşuna nakletmiş olan bu küçük kıza büyük saygı duyuyordu. Tüm hastalar bölgedeki diğer hastanelere nakledilmişti. "Film çekimlerini bitirdiği için annesi artık onunla daha fazla vakit geçiriyor. O bir oyuncu, Brooklyn'de ona yardım edecek kimsesi olmayan bekar bir anne. Kızının fotoğrafçılar tarafından taciz edilmesini istemediği için bir arkadaşının tavsiyesi üzerine onu Sunnyside'a yerleştirdi. Tom, Abigail ve ben bu sabah onu hastanede ziyaret ettik." Abigail ve Brooklyn çok hızlı arkadaş olmuşlardı. "Bir tur kemoterapi daha görecektir ama doktorlar bunun sonuncusu olacağından umutlu. Kurabiyeler için teşekkür etti, İrina."

Irina gülümsedi. "En azından bunu yapabilirim. Tüm bunlar yüzünden geçen haftaki ziyaretimi kaçırdım." Avluyu dolduran insanları işaret etti. "Ama onu birkaç gün içinde göreceğim." Ayağa kalktı. "O keki fırından çıkarmam lazım. Eğer yanarsa, devrim olur."

Irina aceleyle uzaklaşırken Dana kıkırdadı. "Ondan hoşlandım."

"Yapacağını biliyordum." Liza etrafına bakındı, elinde bir Super Soaker'la annesinin arkasından sinsice yaklaşan Tom'a sırtarak baktı. Caroline bundan hiç hoşlanmayacaktı. "O sadece koca bir çocuk."

"Ve onu uzun zamandır görmediğim kadar mutlu. Bu Caroline ve beni mutlu ediyor. İkinizin arasında bir şey olup olmayacağını hep merak ederdik."

"Burada bir bahis havuzu vardı," diye homurdandı Liza. "Karl iki yüz dolar kazandı."

Dana ellerini çırttı, yüzünde sevinçli bir ifade vardı. "Bizde de bir tane vardı!"

"Kim kazandı?"

Dana kendini beğenmiş. "Aldattım. Herkes hile yaptığımı söyledi çünkü sana fikrini değiştirirse kalbini açık tutmanı söyledim ama yine de parayı aldım. Barınaktaki kızlar dondurma partisi verdi. Sana teşekkür edeceklerini söylediler."

Liza güldü. "Karl onunkini Tom'un kasabadaki hayır kurumuna bağışladı. Kötü muamele gören evlerden gelen çocuklar için bir spor programı."

Dana dostça Liza'nın omzuna yaslandı. "Sanki dönüp dolaşıp aynı yere geldik, anlıyor musun?"

Avlunun öbür ucundan gelen çığlıklar başlarını kaldırmalarına neden oldu. Caroline sırlıslıklamdı ve Süper Su Isıtıcısını Tom'un elinden almıştı çünkü Tom onu durduramayacak kadar çok gülüyordu.

Dana sevgiyle, "Bunun bedelini ödeyecek," dedi.

Ve yaptı da. Kaçmadı bile, cezasını bir erkek gibi çekti.

"Kendimi ... gibi hissediyorum." Liza içini çekti. "Her şeyin çok iyi olmasından endişelenmek aptalca mı?"

"Hayır. Bu normal. Yıllarca bununla mücadele ettim. Hâlâ da mücadele ediyorum." Dana onun gözlerine baktı, artık ciddiye. "Mutluluğun her zerresini hak ettin. Eğer başka bir ayakkabı düşerse, üstesinden geleceksin. Yalnız değilsin."

"Biliyorum." Ve o değildi, sevgisinin nesnesi çimenlerin üzerinde yürüyordu, sıırıslıklardı ve şimdiye kadar sahip olduğu her fanteziye benziyordu. Oyulmuş her kas sergileniyordu. "Vay canına."

Dana . "Kes şunu. Onu yedi yaşındayken tanıyordum."

"Artık yedi yaşında olmadığı kesin."

Dana başını salladı. "Ben sizi salyalarınızla baş başa bırakayım. Sonra görüşürüz."

Tom yanlarından geçerken Dana'ya sarılmaya çalıştı ama Dana hâlâ başını sallayarak onu itti.

Tom onun boşalttığı sandalyeye çöktü. "İyi misin?"

" fazla." Liza onu dudaklarından öptü. "Dudakların nasıl soğuk? Burası cehennemden daha sıcak."

"Super Soaker'ı buzlu suyla doldurdum."

"Annen seni geri getirecek. Yani, bu"-ıslak tişörtünü işaret etti-"sadece ilk saldırı dalgasıydı. Yine de sonuç hoşuma gitti."

Adam sıırttı ve kadının libidosunu bir hız trenine bindirdi. "Gerçekten mi?" "Bunu biliyorsun. Eve gitmemiz ne kadar sürer?"

"Çok uzun. Annem bana 'özel zaman' için gizlice kaçmayı aklımdan bile geçirmememi söyledi. "

"Bizi görmek için çok uzun bir yoldan geldiler."

Sırıışı yumuşayarak tatlı bir gülümsemeye dönüştü. "Onlar yaptı. Oldukça şanslıyız, biliyor musun?"

"Öyleyiz." Parmaklarını birbirine bağladı. Parmak eklemlerini öptü. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Kızın başı adamın omzuna yaslanmış, küçük bir sessizlik baloncuğunun tadını çıkarıyorlardı. Bu da bir boğazın temizlenmesiyle hemen patladı.

Liza hoş geldin gülümsemesiyle başını kaldırdı. "Merhaba, Tara."

Tom boğazında boğuk bir ses çıkardı, kadın patronuna her ilk ismiyle seslendiğinde verdiği tepkiydi bu. Bunu ilk kez Eden'a geldikleri gün yapmıştı ve resmiyete geri dönmenin mantıklı olmadığını söylemişti. Tom aynı fikirde değildi.

"Hanımefendi," dedi hazırola durarak. Liza onu sıkıca kucaklayıp yatağa sürüklemek istedi.

Molina'nın dudakları seğirdi. "Ajan Hunter. Beni davet ettiğiniz için teşekkür etmek ve yola çıktığımı bildirmek istedim. Annenizle konuşurken iyi vakit geçirdim."

Tom yine boğuk bir ses çıkardı. "Sevindim hanımefendi."

Liza kıkırdayarak, "İşte şimdi kabalaşmaya başladın, Tara," dedi. "Gelebildiğine sevindim. Okullar kapandığı için seni bir süre daha göremeyebilirim. Bu arada takdirname için teşekkür ederim." Görevli özel ajan, Hayley'nin bebeğini ideal olmayan koşullarda dünyaya getirdiği için Liza'yı öven bir mektup yazmıştı. "Danışmanım bunu dosyama koydu."

"Bunu hak ettin. Şimdi ofise dönmem gerekiyor. Joshua ve karısının ön duruşmaları için hazırlanıyoruz."

İkili, reşit olmayanlara cinsel saldırıda bulunan birkaç Edenliyle birlikte adam kaçırmakla suçlanıyordu. Liza'ya duruşma için derslere girmemesi için izin verilmişti. Hayley ve Tiffany'ye ifade verirken onlara manevi destek vermek için mahkeme salonunda olacağına dair söz vermişti.

"Birkaç gün önce Tiffany ile konuştum," dedi Liza. "Durumu iyi. Cameron Cook'un ailesi ona garajlarının üstündeki daireyi kiralyor. Birkaç hafta içinde hemşire asistanı olmak için eğitime başlayacak. Şimdilik küçük oğluyla yeniden bağ kurmaya çalışıyor." Hemen yapılan DNA testi çocuğun ondan olduğunu kanıtlamıştı. Joshua ve Rebecca'nın tabutuna bir çivi daha çakılmıştı.

Daha ciddi suçlamalar, doğum sırasında ölen kadınların otopsi sonuçlarını bekliyordu, cesetleri önceki Eden bölgelerinden birindeki mezarlıktan çıkarılmıştı. Aileleri, Rebecca'nın bebekler doğduktan sonra onları öldürdüğüne ve böylece çocuklarına sahip çıkabileceğine inanıyordu, ancak ailelerin onu Eden'da suçlayacak gücü yoktu.

Şimdi de onu suçluyorlardı.

"Tiffany'ye en iyi dileklerimi ilet," dedi Molina. "Adres güncellemelerini bana göndermeyi bildiğinden emin olun. Eden'in hesaplarından kurtarılan para, herhangi bir suçu olmayan üyelere verilecek. Bu

Biraz zaman alabilir ama okula devam ederken geçinebilmesi için hatırı sayılır bir meblağ alması gerekiyor."

"Yapacağım," diye söz verdi Liza. "Çok minnettar olacak."

Molina gittikten sonra Tom tekrar sandalyeye oturdu. "O ve annem konuşuyor muydu? Neden benim hayatım bu?"

Liza güldü. "Az önce ne kadar şanslı olduğumuzu söyledin."

"Ve öyleyim. Sen varsın. Annem ve patronum güçlerini birleştirdiğinde beni koruyacaksın."

Artık soğuk olmayan ağzını öptü. Dudakları sıcak ve esnekti ve onda ziyaretçileri bırakıp eve gitme isteği uyandırdı. "Pebbles'ın gezdirilmesi gerekiyor."

"Öyle. Eve gidebilir, onu gezdirebilir, ayaküstü bir sevişme için zaman bulabilir ve daha sonra buraya geri dönebiliriz."

Onun dudaklarına karşı sırttı. "Gittiğimizi bile anlamazlar." Bu tamamen saçmalıktı ama umurunda değildi. Gitmeleri uzun sürmeyecekti.

Ayağa fırladı ve ayağa kaldırdı. "Hadi gidelim."

TEŞEKKÜRLER

Denizyıldızları-Christine, Brian, Cheryl, Kathie ve Sheila - olay örgüsü ve diğer her şey için.

Ordu sağlık görevlileri, görevdeyken üniversite eğitimi ve en önemlisi de hizmetiniz hakkındaki tüm bilgiler için Hope Blaess. Teşekkür ederim.

Caitlin Ellis, ben mağaradayken işi devam ettirmek için yaptığı her şey için.

Sarah Hafer ve Beth Miller tüm redaksiyon ve düzeltme çalışmaları için. Keskin gözleriniz ve detaylara gösterdiğiniz özen paha biçilemez.

Sonie Lasker, Rusça çevirilerdeki yardımınız, askeri detaylar ve hizmetiniz için. Seninle gurur duyuyorum, kardeşim benim.

Ağ rehberliği, DEFCON hikayeleri ve bilgisayar korsanlığı teorisi için James "Egypt" Lee.

Claire Zion, Jen Doyle ve Robin Rue'ya bu yirmi beşinci romanımı yazarken bana verdikleri destek için teşekkür ederim.

YAZAR HAKKINDA

Karen Rose, çok satan Baltimore ve Cincinnati serileri de dahil olmak üzere yirmi kadar romanın ödüllü, 1 numaralı uluslararası çok satan yazarıdır. Kitapları yirmi üç dile çevrilmiş ve *New York Times*, *Sunday Times* (İngiltere) ve Almanya'nın *der Spiegel* en çok satanlar listelerinde yer almıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

What okuma
listenizde sırada ne
var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel
haberler alın.

Şimdi **kaydolun.**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

